

Giới thiệu Thời Thượng Tiên Sinh

Truyện Thời Thượng Tiên Sinh, chuyện nói về một chàng trai có thân hình giống với nữ nhi ngay cả khuôn mặt cũng vậy, mọi người rất dễ nhầm lẫn nhưng anh lại cố tình tỏ ra bộ dạng rất giống.

Một ngày nọ, anh rút cuộc không thể nhịn được nữa, hần xù lông thật ra tôi là đàn ông chuẩn đấy. Vậy lại đây kiểm tra xem có cơ bụng không nào. Giám đốc phúc hắc đặt hần vào trong chăn, hưng trí bùng bùng coi bỏ áo ngủ.

Anh bắt đầu không chịu được cảnh anh ta hành hạ mình và đã khóc thật to giống như tính cách của con gái khi bị người khác hãm hại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Người mẫu nam thời thượng và đại ca công trường...

Là một người mẫu nam thời thượng, Tô Nặc sợ nhất người khác nói mình giống con gái.

Nhưng hần lớn lên lại cố tình giống con gái, vì thế lúc truyền thông đưa tin đều thích dùng một số từ ngữ nà ná nhau như “xinh đẹp”, “tinh xảo”, “yêu nghiệt”, cực kì không có khí phách!

“«Người đẹp Tô Nặc điểm áp quần phượng, yêu nghiệt vừa bước ra cả hội trường hết hồn!» Đây là cái tiêu đề chó má gì!” Sáng sớm trên bàn com, người mẫu Tô run rẩy kịch liệt, miệng phun ra một ngụm sữa đậu nành, tay phải vò nát bánh quẩy!

*điểm áp quần phượng: sắc đẹp vượt trội hơn người thường

“Tô gia cậu bớt giận!” Người đại diện vội vàng dỗ dành, “Trước đó tôi thật sự có gọi điện thoại cho phía truyền thông, yêu cầu bọn họ đổi tên bản thảo thành«Anh Tô Nặc dục hỏa trùng sinh, cơ bụng tám múi lực lưỡng săn chắc!»” nhưng đều bị tổng biên tập cự tuyệt thẳng thừng thậm chí còn cho là tôi bị sốt đến điên loạn, quả thật là tức muốn khóc!

“Vậy tại sao vẫn còn y như cũ!” Tô Nặc tức giận, “Gần đây tin tức đưa lên càng lúc càng quá đáng!”

“Cái này là tốt hơn nhiều rồi, lúc đầu bọn họ còn định viết là yêu tinh họ Tô lưỡng tính nữa cơ. . .” Người đại diện chưa kịp nói hết câu đã bị hộp khăn giấy đập trúng mặt, vì thế liền kêu thảm một tiếng, “Giương mặt mịn màng của tôi!”

“Râu ria xồm xàm mịn màng cái con khỉ!” Tô Nặc hung hăng cắn bánh quẩy, thanh âm vô cùng tức giận: “Ông muốn bãi công kháng nghị!”

“Gia, lời này không thể nói bừa được.” Người đại diện rút khăn tay ra, vẻ mặt nịnh nọt giúp hần lau miệng, “Ngày mai còn một hoạt động rất quan trọng nhất định phải có mặt, ba tháng trước đã kí hợp đồng, trái hợp đồng phải đền tiền.”

Tô Nặc vừa uống sữa đậu nành vừa hỏi, “Hoạt động gì?”

“Áo ngực Ma lực UP, sản phẩm thu đông mới công bố toàn cầu.” Người đại diện trả lời.

Tô Nặc ngậm nửa cái bánh quẩy, cả người hóa đá, “Anh vừa mới nói gì?!”

“Trình diễn nội y Ma lực UP.” Người đại diện thật sự lặp lại một lần nữa.

Người mẫu Tô im lặng nhìn người đại diện, biểu tình và tâm tình đều phức tạp đến mức không thể dùng ngôn từ để diễn tả. Hần vừa muốn nhào qua bóp chết người đại diện, vừa cảm thấy bất lực một cách kì quái, thậm chí còn muốn đắm đầu vào bánh quẩy, tóm lại là sụp đổ hoàn toàn.

“Cậu không sao chứ?” Người đại diện vẫy vẫy tay trước mặt hần, lo lắng hỏi. Sao tự dưng không nói gì hết vậy?!

“Anh thật sự muốn! Tôi! Trình! Diễn! Nội! Y?!” Tô Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, tay trái nắm chặt cốc nước, tay phải chỉ chỉ bộ ngực bằng phẳng của mình.

“Khụ khụ.” Người đại diện bị sắc cà phê, dùng ánh mắt như nhìn người điên nhìn hần, “Đương nhiên không phải! Là bộ phận kinh doanh mời đích danh cậu đến làm khách quý, cậu không cần lên sân diễn, chỉ cần cắt băng khánh thành thôi!”

Hừ! Tô Nặc thở ra một hơi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất khó hiểu, “Tại sao phải tham gia loại hoạt động kì quặc này?” Ngồi dưới đài xem trình diễn nội y đâu có hợp với hình tượng yêu nghiệt lạnh lùng của mình trong lòng công chúng đâu! Thôi được rồi, coi như bản chất của mình không lạnh lùng

cũng không yêu nghiệt, nhưng mình cũng chưa muốn đạt tới trình độ đáng khinh, nhìn các em gái khoe ngực như vậy thật sự không thành vấn đề chứ?

“Bởi vì sản phẩm này chủ yếu nhằm vào các thím ngoài bốn mươi, mà cậu chính là cục cưng của các thím.” Người đại diện tự hào nói, Tô Nặc nghe vậy thì cảm thấy vô cùng buồn bực, trong lòng thầm mắng chửi giới giải trí phồn vinh, cũng do bọn họ điên cuồng đi tổ chức cuộc thi bình chọn “nghệ sĩ được các thím yêu nhất”, mình mới dính phải cái biệt danh thất bại như thế 囧! Cục cưng của các thím, nghe qua rất dễ dàng liên tưởng tới cao ích mẫu, hoặc là thái thái khẩu phục dịch linh tinh gì đó!

*cao ích mẫu: loại thảo dược dùng để trị bệnh phụ nữ, ví dụ như rối loạn kinh nguyệt, v.v...

*thái thái khẩu phục dịch: tên một thuốc Đông y dành cho phụ nữ.

“Đúng rồi, sau khi hoạt động ngày mai kết thúc, tôi thay cậu hẹn giám đốc Âu Dương.” Một lát sau, người đại diện nghĩ tới một sự kiện khác, “Cậu nhất định phải chú ý, đừng để lộ bản chất thật, phải trung phong thái hoàng tử ra, biết chưa!”

“... Giám đốc Âu Dương là ai?” Tô Nặc cảm thấy mờ mịt.

Người đại diện suýt nghẹn họng, rõ ràng hôm kia vừa mới nói cho hắn, cái tính cách mơ mơ màng màng này khi nào mới chịu sửa đây! Tuy rằng rất muốn là hết chửi bậy, nhưng là một người đại diện có đạo đức, cuối cùng người đại diện vẫn cố kiềm chế, ôn hoà giải thích, “Âu Dương tiên sinh là giám đốc tiếp thị của tập đoàn Nhân Thụy, chúng ta tới bàn chuyện chụp ảnh sô tay mua sắm quý sau với ngài ấy.”

“À, nhớ rồi!” Tô Nặc giật mình, “Có phải Nhân Thụy là cái nơi vẫn dùng Khâu Từ Ngạn làm người mẫu không?!”

Khâu Từ Ngạn tiên sinh cũng là người mẫu nam, bất quá con đường của người ta hoàn toàn khác với yêu nghiệt Tô, con đường người ta đi là con đường nam tính mạnh mẽ. Nam tính mạnh mẽ! Trời biết Tô Nặc muốn gắn bốn chữ này lên người mình biết bao nhiêu! Bất đắc dĩ do diện mạo quyết định vận mệnh, hắn chỉ có thể im lặng cắn răng ở trong lòng! Thành thạo lại giả bộ làm mấy em gái vào trang cá nhân của Khâu Từ Ngạn comment vài câu linh tinh rất ư là thiếu muối như “tôi không hề hâm mộ mấy tên cơ bắp”, “ha ha ha ha cơ bắp gì chứ nhìn ngu quá đi mất”, đủ loại tình cảm từ hâm mộ đến ghen tị đến căm hận, quả thật không thể dùng từ ngữ để diễn tả!

“Tôi tốn rất nhiều công sức mới hẹn được giám đốc Âu Dương ra gặp cậu đó.” Người đại diện dẫn đi dẫn lại, “Quý sau trung tâm thương mại trực thuộc tập đoàn Nhân Thụy sẽ đẩy mạnh thương hiệu mỹ nam, vì vậy mới có ý định đổi người mẫu sô tay mua sắm, cậu nhất định phải nắm chặt cơ hội này!”

“Yên tâm đi.” Tô Nặc trả lời nhanh gọn lẹ. Vào nghề gần ba năm, hắn giỏi nhất chính là giả vờ đẹp trai lạnh lùng, huống chi lần này là đoạt công việc từ tay Khâu Từ Ngạn, đúng là sướng tới mức cả người tê dại! Cho dù ông đây không có cơ bắp cũng có thể thắng nhà người một lần! Ha ha ha ha ha! Người mẫu Tô cười như điên trong bụng, hào phóng rót thêm cho mình ly sữa đậu nành.

Đúng vậy, hắn chính là loại người ăn hoài không mập khiến người ta ghen tị!

Sau khi ăn xong bữa sáng, người đại diện tới công ty xử lý công việc, Tô Nặc ở nhà một mình cảm thấy rất buồn chán, vì thế lại nằm xuống ngủ tiếp. Gần đây công việc kín mít, vất vả lắm mới có được một ngày rảnh rỗi, tận dụng thời gian nghỉ ngơi mới là vương đạo.

Sau đó trong mơ mơ màng màng, hắn cảm giác được mình xuyên đến hậu trường T, mặc một bộ nội y diêm dúa.

“Nặc Nặc, sao còn chưa thay quần áo?” Người đại diện lưng hùm vai gấu giẫm vỡ hoa sen đi tới, vô cùng lo lắng thúc giục hắn, “Tới phiên cậu lên sân khấu rồi kia!”

Nani*? Tô Nặc run lấy bầy, “Nhưng mà tôi đâu có ngực đâu!”

*Nani = “cái gì?” trong tiếng Nhật.

“Ai nói thế, cậu rất đầy đặn mà!” Người đại diện lỗ mắng xoa xoa trước ngực hắn.

Tô Nặc không thể tin cúi đầu, bị bộ ngực khủng của mình dọa hết hồn!

Sau đó hắn bị dọa tỉnh lại luôn!

Khốn kiếp! Người mẫu Tô đỏ mặt hời hợt ngồi bật dậy, tim vẫn còn đập bang bang!

Mơ gì mà mơ quái gỡ thế không biết, đúng là muốn lấy mạng người ta mà. . . Phải ăn một bát mì an ủi mới được!

Tô Nặc hưng trí bừng bừng nhảy xuống giường thay quần áo, đeo mắt kính mò ra ngoài kiếm ăn.

Bởi mới nói, muốn đồ dành một tên tham ăn thật ra rất đơn giản.

Đương nhiên, vì không để người khác chú ý, Tô Nặc không có đi xe thể thao của mình. Ông bác lái taxi chở hắn đến một quán nhỏ ven đường nổi tiếng, khi nhìn thấy tám biển đỏ thừng lỗ chỗ lay động trong gió, người mẫu Tô thật sự muốn rơi lệ.

Hai tháng không tới, quán này quả nhiên vẫn sang trọng rạng ngời như cũ!

“Một tô mì gân bò lớn, một mâm rau trộn thịt bò, một trứng kho, một đĩa dưa leo, một cái bánh thịt bò, thêm một chén. . . Thôi nhiều đó thôi.” Thật ra hần còn muốn gọi tiếp, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của em gái đang trước, Tô Nặc vẫn thức thời im miệng lại, tốt xấu coi như giữ chút khí chất thần tượng —— dù thật ra hần rất muốn gọi thêm một chén chè đậu đỏ!

Tô Nặc tiếc nuối cầm cái phiếu đi xung quanh tìm chỗ ngồi.

Đang là giờ cơm trưa cao điểm nên trong quán có rất nhiều người, vất vả lắm mới nhìn thấy một cô nàng sắp ăn xong, Tô Nặc ‘vèo’ một cái phóng đến bên cạnh đứng chờ.

Cô gái khóc không ra nước mắt, bị một anh chàng đẹp trai chăm chú nhìn mình ăn com thật sự rất. . . Rất tàn nhẫn có biết không!

Tuy rằng người mẫu Tô đeo kính râm bình dân, nhưng dù sao làm ngôi sao đã lâu, trên người hần vẫn có chút khí chất. Cô gái thật sự nhịn không được, đành phải đau lòng bỏ dở nửa bát mì thịt bò, xách túi chạy trốn chết.

Tô Nặc vui vẻ chiếm chỗ ngồi, vừa ngửi mùi thơm vừa nuốt nước miếng.

Ngồi đối diện là một anh công nhân nhập cư anh tuấn, nếu miêu tả theo tiểu thuyết thì đại khái là ‘ưng mầu hẹp dài’, ‘chiếc mũi anh tuấn’, ‘đôi môi lạnh lùng’ gì gì đó, so với diễn viên cũng không kém là bao, nhưng anh này lại mặc một chiếc áo T-shirt rách rưới, trên người còn dính đầy bụi đất, vừa nhìn là biết vừa ra khỏi công trường.

Anh công nhân nhập cư ăn uống rất tiết kiệm, chỉ có một tô mì thịt bò và hai cái bánh bao. Tô Nặc cảm thấy không đành lòng, đột nhiên nhớ tới một bản tin mà TV đã đưa, người phải xa quê nhà lên thành phố lớn làm ăn, cuối cùng gặp trúng ông chủ độc ác. . . Thật xót xa làm sao!

Vì thế người mẫu Tô dứt khoát gọi thêm một đĩa rau trộn thịt bò và món kho, vô cùng nhiệt tình đặt trước mặt anh công nhân, “Mời anh.”

“Mời tôi?” Anh công nhân nhập cư sững sốt, ngẩng đầu nhìn hần, “Cậu biết tôi?”

“Không biết, nhưng mà tôi gọi nhiều lần, một mình tôi ăn không hết.” Tô Nặc chân thành trả lời.

“. . . Cảm ơn.” Anh công nhân bật cười.

Người dân lao động cần cù cười đẹp quá! Tô Nặc cảm thấy vô cùng cảm động, vì thế liền sáp lại gần, hỏi: “Anh làm việc ở công trường nào?” Dù sao người này cũng không biết mình, mình có bộc lộ bản chất nhiều chuyện cũng đâu có sao!

“Ồ đằng kia.” Anh công nhân chỉ chỉ hướng đối diện.

Người ít lời chính là người thành thật nhất! Tô Nặc tiếp tục nhiều chuyện, “Thu hoạch trong nhà thế nào?”

“Rất tốt.” Anh công nhân nín cười.

Trong quán không có máy lạnh, Tô Nặc ăn đến đổ mồ hôi mũi, vì thế hần tháo kính râm xuống, rút khăn tay ra lau mặt.

Sau khi thấy rõ diện mạo của hần, anh công nhân nhập cư hơi sững sốt một chút.

Tô Nặc nhìn quét qua vẻ mặt của anh công nhân, thân thể không khỏi chấn động. . . Không phải chứ, vậy mà cũng bị nhận ra sao?! Trúng trên đũa roi bẹp xuống bát, trong đầu Tô Nặc lập tức xuất hiện một đồng tiêu đề bất quá!《Yêu nghiệt? Người đẹp? Sai hết rồi! Vạch trần tấm màn bí mật kinh thiên động địa, Tô Nặc là một kẻ ăn hàng thô tục!》,《Người mẫu Tô Nặc thích ăn quán lề đường, hình tượng cao sang quý phái không còn sót lại chút gì》, quả thật làm hần đau đến tê tâm liệt phế!

“Cậu cũng tới đây làm công?” Anh công nhân nhập cư nhìn thấy vẻ lo lắng của hần, vì thế chủ động đổi đề tài.

Ha, may là chưa bị nhận ra. . . Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm, thuận miệng nói bậy bạ: “Ừ, tôi nghỉ học đại học, không có việc gì làm nên ra ngoài tìm việc.”

Anh công nhân nhập cư cười cười, không nói gì thêm.

Không có người đại diện lái nhái, không có fan và ánh mắt của phóng viên chó săn, người mẫu Tô ăn một bữa rất thoải mái, không chi húp mì rột rột mà còn bung bát húp nước, nguyên cái miệng bóng lưỡng.

Anh công nhân nhập cư hiển nhiên cũng bị tương ăn và sức ăn của hần làm hết hồn, trông hần gầy teo thế kia, chắc mấy ngày qua chưa ăn gì.

“Tôi đi trước.” Tô Nặc thoa mỡ lau miệng, vẫy tay chào tạm biệt.

“Tạm biệt, cảm ơn thịt bò của cậu.” Anh công nhân nhập cư nhếch miệng cười, nhìn hần bước ra khỏi quán.

“Giám đốc.” Vài phút đồng hồ sau, một người đàn ông đội mũ bảo hiểm vội vã đi vào cửa tiệm, “Bộ phận thi công đã sửa xong thang máy, ngài có muốn tới công trường xem một chút không?”

“Đi thôi.” Anh công nhân nhập cư đứng lên, “Thông báo với công ty, chiều nay sẽ sửa đến sáng mai, hôm nay chắc không kịp rồi.”

“Vâng.” Thư ký đưa mũ bảo hiểm cho hắn, kinh ngạc liếc nhìn bàn ăn đầy chén rỗng, “Hôm nay ngài . .” Sức ăn không tẻ nha.

Giám đốc Âu Dương cười cực kì thâm ý. . . Ngày mai gặp mặt, chắc sẽ thú vị lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cận thị nặng và hoàng tử tao nhã. . .

Mới rạng sáng ngày thứ hai, người đại diện đã vọt tới nhà Tô Nặc —— Tuy rằng tới giữa trưa buổi trình diễn nội y mới bắt đầu, nhưng theo kinh nghiệm ngày xưa, công lực bám giường của Tô Nặc tuyệt đối đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, trong vòng nửa tiếng có thể gọi hắn dậy là may mắn lắm rồi.

“Tôi buồn ngủ quá!” Quả nhiên, người mẫu Tô như bạch tuộc ôm chân, nhắm mắt già chết.

“Tôi có mang theo cháo phi lê cá và tôm cuộn cậu thích ăn nhất nè.” Người đại diện mở hộp đồ ăn, một tay liều mạng quạt cho bay mùi.

Tô Nặc trằm chằm lên đầu! Phi lê cá thật sự rất quý, tôm cuộn cũng rất mắc, nhưng để được ngủ thêm, vứt luôn cả hai cái cũng được!

Quyết liều tới cùng!

“Buổi trình diễn nội y có rất nhiều chị gái ngực to quyến rũ đó.” Dụ bằng đồ ăn ngon không có hiệu quả, người đại diện tiếp tục cố gắng, thay đổi phương pháp dụ dỗ khác!

Tô Nặc mơ mơ màng màng cười lạnh, hắn đang nhớ lại mấy đường cong gọn sóng của mình trong mơ!

Ngực to có gì đặc biệt chứ, ông đây cũng có!

“Nếu không dậy thì cơ hội làm việc sẽ bị Khâu Từ Ngạn cướp luôn!” Xét thấy Tô Nặc thật sự quá lười, người đại diện đành phải dùng tuyệt chiêu cuối, “Khâu Từ Ngạn đó! Khâu Từ Ngạn cường tráng nam tính!”

Sát! Con buồn ngủ của Tô Nặc đột nhiên biến mất, hắn lập tức mở mắt ra.

Mới sáng sớm đã nghe tên của cái thằng cơ bụng kia, thật đáng ghét hết sức!

“Nghe lời, đi rửa mặt đi.” Người đại diện đẩy hắn vào toilet, sau đó thở ra một hơi.

Dễ tổ tông khổ lắm mà có mấy ai hay!

“Công nương ơi!” Năm phút sau, Tô Nặc ngửa cổ rống lên trong toilet, “Tôi không có kem đánh răng!”

Người đại diện phun một búng máu trong phòng bếp, gầm lên, “Đã nói bao nhiêu lần rồi! Không được gọi tôi là công nương!” Ông tên là Đới An, Đới An! Không phải Diana [1]!

“Ái phi! Ái phi ơi tôi không có kem đánh răng!” Tô Nặc thay đổi xưng hô.

Người đại diện bị hắn chọc đến buồn cười.

Bữa sáng vẫn phong phú như cũ. Bởi vì dựa theo yêu cầu của công ty, trước mặt công chúng Tô Nặc phải duy trì ngoại hình tao nhã, công ty hận không thể biến hắn thành một hoàng tử thoát tục không ăn khói lửa không dính bụi trần gian! Nhưng mỗi lần sau khi hoạt động kết thúc, tiệc ăn uống đều cố tình cực kì phong phú, nếu bắt Tô ăn hàng chỉ được nhìn không được ăn, còn không bằng lấy một đao làm thịt hắn.

*người ta thường nói người tu hành không ăn khói lửa của thế gian.

Vì thế người đại diện đành phải dùng kế “đường vòng cứu nước”, buổi sáng cho hắn ăn no một chút, mắc công giữa trưa hắn lại ra ngoài dọa người.

*Cụm từ “đường vòng cứu nước” xuất hiện trong chiến tranh chống Nhật, khi không thể giải quyết bằng cách trực tiếp, phải dùng cách gián tiếp.

“Cái gì vậy?” Tô Nặc rửa mặt xong, ngửi được mùi thơm liền chạy vào phòng bếp.

“Phật nhảy tường [2].” Người đại diện tắt lửa, cẩn thận bung vai gổm xuống, “Của tiệm mà cậu thích ăn nhất, phải đặt trước ba ngày đấy.”

“Thật sao?” Hai mắt người mẫu Tô tỏa sáng, nồn nóng nhìn chăm chăm vào tay người đại diện.

Người đại diện dờ khóc dờ cười dận dỏ, “Ồ nhà thì thế nào cũng được, ra ngoài đường phải chú ý cẩn thận, biết chưa?”

“Chắc chắn rồi.” Tô Nặc tự lấy cái chén nhỏ múc ra, tự tin nói, “Tôi có gạt anh bao giờ đâu?”

“Mới tháng trước.” Nhắc tới lịch sử đen tối, người đại diện lập tức cảm thấy ai oán.

Tô Nặc sờ sờ mũi, chột dạ nhìn trời.

Lần đó là tham dự tiệc kỉ niệm của một tờ tạp chí, theo lệ thường, sau khi hoạt động kết thúc, người tổ chức sẽ mời mọi người đi ăn cơm. Lúc đó Tô Nặc vừa hết bệnh cảm, suốt hai tuần lễ đều cháo trắng, vì vậy khi đột nhiên nhìn thấy tôm hùm nhím biển, hai mắt hắn lập tức thẳng đơ! Là một người mẫu chuyên nghiệp, dĩ nhiên hắn vẫn biết kiềm chế, không có lộ ra vẻ thèm khát quá mức, tuy hắn ăn rất nhiều nhưng trong mắt người khác vẫn còn rất thanh lịch.

Hồng ở chỗ là bên cạnh có một đĩa cua hấp, cái đĩa vàng óng vừa được bung lên, vừa nhìn là biết vô cùng ngon! Nhân cách người mẫu và nhân cách ăn hàng trong lòng Tô Nặc bắt đầu quyết đấu! Người mẫu Tô chỉ trích sắc bén: cậu suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn, cậu có còn đạo đức nghề nghiệp không vậy!! Tô ăn hàng nước mắt tuôn rơi: cái này là cua hấp đó! Người mẫu Tô tiếp tục rống giận: cậu có thấy Khâu Từ Ngạn ăn nhiều như vậy ở trước mặt mọi người bao giờ chưa?! Tô ăn hàng nghẹn ngào: cái này là cua hấp đó! Người mẫu Tô chỉ tiếc rên sất không thành thép: cậu không thể ăn rau xanh nắm hương được à? Tô ăn hàng vô cùng đau khổ: cái này là cua hấp đó! Người mẫu Tô gào thét: Ngoài câu đó ra cậu còn nói được câu nào khác không! Tô ăn hàng ngồi xồm xuống góc tường vẽ vòng tròn: Cái này là cua hấp đó. . . Rốt cuộc người mẫu Tô bị tức học máu, Tô ăn hàng thành công thượng vị, kích động cầm chiếc thìa nhắm thẳng vào mục tiêu!

Sau đó ngay thời khắc mãnh chỉ treo chuông, người phục vụ bung món mới lên, bung đĩa cua hấp đi.

Vì thế chiếc đĩa của Tô Nặc phanh lại không kịp, chọc thẳng xuống mặt bàn gỗ lim, kít kít hai tiếng đĩa gãy làm đôi, nửa cây đĩa rơi tõm vào bát của tổng biên tập tạp chí.

Thế giới lập tức yên tĩnh.

.....

Tuy rằng sau đó người mẫu Tô đã thừa nhận, để có thể ổn-chuẩn-chính xác kẹp lấy con cua, lúc đó hắn thật sự có dùng sức hơi mạnh một tí, nhưng vẫn chưa tới mức có thể bẻ gãy đĩa đâu! Rõ ràng cây đĩa trúc kia đã bị mục từ trước! Không liên quan đến mình! Minh vô tội!

Nhưng cho dù chiếc đĩa kia thật sự có vấn đề, không ai thêm đếm xia đến điều đó. Vì thế sau khi buổi tiệc kết thúc, một diễn đàn đăng topic bát quái có tên "Người mẫu Tô Nặc dối không chịu nổi, vì ăn cua mà bẻ gãy đĩa" đã trở nên cực kì hot! Nhóm anti-fan Tô Nặc bên dưới chế nhạo như điên, ra vẻ mình đã nhìn thấu bản chất thật của Tô Nặc từ trước, Tô Nặc vốn không phải là bông hoa siêu phẩm thoát tục cao quý cao sang gì mà chỉ là một kẻ ngu xuẩn ham ăn! Fan Tô Nặc thì đáp lại một cách mỉa mai: Mấy người mới là ngu xuẩn cả nhà mấy người đều ngu xuẩn! Nặc Nặc nhà tôi thế này là ngây thơ hồn nhiên! Lũ hèn hạ thiếu não mấy người vốn không biết thưởng thức vẻ đẹp của anh ấy!

Tôm lại tôi nắng ông đánh trả, ông nâng lên tôi đập xuống, ngoài ra còn có vô số người qua đường vây xem, chuyện này náo nhiệt suốt một thời gian. Cuối cùng nhờ công ty người mẫu ra mặt liên hệ với trang web kia, yêu cầu người tháo topic đó xuống.

Trải qua kinh nghiệm đau thương này, người đại diện Đới An càng thêm lo lắng về Tô Nặc, hận không thể bám dính bên cạnh hắn suốt hai mươi bốn tiếng, mặc công hắn lại ra ngoài làm thiếu thân lần nữa!

“Phải nhớ cho thật kĩ, không được ăn cua nữa.” Sáng sớm trên bàn cơm, Đới An vừa rải gừng vào phi lê cá cho hắn vừa tận tình khuyên bảo.

“Biết rồi.” Tô Nặc chỉ lo ăn chẳng quan tâm đáp, miệng phồng lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tôm cuộn.

Đới An nâng trán thở dài, nếu bị đám phóng viên chó săn nhìn thấy bộ dạng ngu xuẩn này thì phải làm sao đây!

Sau khi tên ăn hàng hưởng thụ đồ ăn ngon, tâm tình nhanh chóng vui vẻ hẳn lên! Một tiếng sau Tô Nặc buông đĩa, hài lòng ợ một cái, “Đi thôi, lên đường sớm đừng để tới trễ, nếu không sẽ gây ảnh hưởng không tốt.”

Người đại diện lập tức cảm động rớt nước mắt, thẳng thóc quậy phá đột nhiên hiểu chuyện như vậy thật sự khiến người ta chịu không nổi!

Áo ngực Ma lực UP là nhãn hiệu nội y nổi tiếng quốc tế, vì vậy buổi trình diễn thời trang hôm nay rất phô trương, quá trình cũng rất phức tạp! Tô Nặc cất băng khánh thành với ban lãnh đạo, sau đó ngồi ngay bục hàng đầu nghiêm túc xem trình diễn nội y.

Nhưng thật sự là chán quá xá. Tô Nặc lười biếng ngáp một cái, ăn xong thiệt là ử oải quá đi. . . Nhạc trình diễn lại là nhạc piano cổ điển nữa chứ, càng buồn ngủ!

“Nặc Nặc.” Người đại diện đứng đối diện hắn, cười tươi như hoa nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt từ xa truyền tới ——Phong thái hoàng tử!

Sát! Tô Nặc bắt bản thân phải tập trung tinh thần.

Người đại diện tiếp tục chỉ đạo ——đừng quá chăm chú! Phải biểu hiện vô dục vô cầu*! Không có hứng thú với cơ thể của người khác! Nét mặt bây giờ của cậu quá khát khao rồi!

*không có ham muốn không có nhu cầu.

Tô Nặc nghe lời thu mắt lại, cố làm cho mình giống như bị ánh sáng thần thánh u buồn bao phủ! Đặc biệt cao quý!

Người đại diện hài lòng, gật đầu khen ngợi —— Ngoan, lát khuya về mua đồ ăn cho cậu.

Đây cũng là điều mà Đới An thích ở Tô Nặc, mặc kệ bản chất thật là thế nào, nếu cần diễn chắc chắn sẽ diễn tốt, đạo đức nghề nghiệp cũng tốt, coi như là hàng hiếm trong giới giải trí. Về phần có chút tùy hứng và chút lười biếng —— con người chẳng ai hoàn hảo cả, ai mà không có khuyết điểm.

Nói chung có thể hợp tác với Tô Nặc, Đới An vẫn cảm thấy thoải mái.

Hai giờ sau, nhà thiết kế và người mẫu đi ra chào cảm ơn. Tô Nặc nói vài câu xã giao xong liền trở lại trong xe, cả người đều choáng váng, chỉ cần nhắm mắt lại là thấy ngay hai khối trước ngực mấy chị gái xinh đẹp, quá to quá đòi truy quá không hợp với trẻ nhỏ!

“Ràng thêm chút nữa thôi, gặp giám đốc Âu Dương xong là có thể về nhà nghỉ ngơi rồi.” Người đại diện đưa cho hắn một lon nước bạc hà.

Tô Nặc gật đầu, “Không thành vấn đề.” Đừng nói đến việc khác, nếu muốn đoạt công việc từ tay Khâu Từ Ngạn cơ bụng, nhất định phải cố gắng thêm một trăm hai mươi ngàn lần!

Chiếc xe màu bạc tăng tốc, rất nhanh đã đến khu cao ốc văn phòng của trung tâm thành phố.

“Văn phòng của giám đốc Âu Dương ở tầng 3.” Cô gái đứng trước quầy tiếp tân của Nhân Thụy hiển nhiên là fan của Tô Nặc, vừa nhìn thấy hắn thì hai má đỏ ửng, mị nhãn như to*, thanh âm hận không thể mềm như nước.

*ánh mắt đong đưa

“Cảm ơn.” Người mẫu Tô trả lời vô cùng lịch sự, khóe miệng nhếch lên thành độ cong quyến rũ, tuy rằng đang đeo kính râm nhưng vẫn thành công phóng ra dòng điện ngàn von.

Cô gái nhất thời như nai con đi lạc, sừng bái nhìn hắn bước vào thang máy. Huhuhu thật đẹp trai thật u buồn, thật muốn bắt về làm của riêng!

Người đàn ông hoàn hảo như vậy, không biết sau này sẽ tiện nghi cho con hồ ly tinh nào! Hừ!

“Hắt xì!” Âu Dương Long cảm thấy lưng mình hơi lạnh.

“Giám đốc.” Thư ký đứng lúc đẩy cửa vào, ân cần nói, “Ngài bị cảm lạnh à?”

“Không có việc gì.” Âu Dương Long lắc đầu, “Sao vậy?”

“Đới tiên sinh đã dẫn Tô Nặc tiên sinh đến gặp ngài, xin hỏi đến phòng tiếp khách hay là ở đây?”

“Phòng tiếp khách đi, 5 phút nữa tôi qua.” Âu Dương Long nắm chặt thời gian xử lý công việc trên tay.

“Công ty này đúng là rất có tiền.” Ngồi trong phòng tiếp khách, Tô Nặc quay đầu nhìn khắp nơi, cảm thấy mỗi tác trang hoàng ở đây đều xây bằng nhân dân tệ!

“Trời đất, sao cậu có thể nói ra chữ tiền thô tục này!” Người đại diện quá sợ hãi, “Nói nhỏ chút.”

“Sợ cái gì, có ai nghe được đâu.” Tô Nặc tu nước ừng ực.

“Lỡ như có camera thì sao!” Đới An hiển nhiên là người từng trải, “Nói không chừng giám đốc Âu Dương đang quan sát cậu từ một nơi bí mật, xem cậu có phù hợp công việc không để quyết định chọn cậu hay là Khâu Từ Ngạn đó!”

Tôi sát! Tô Nặc nghe vậy cả người liền cứng đờ, lập tức ngồi thẳng lưng, thuận tiện chửi thầm trong lòng cái đồ giám đốc biến thái tẻ nhạt! Bộ dáng chắc chắn rất đáng khinh! Mặt tròn! Râu cá trê! Đầu hói! Mũi đây gì! Bụng bia! 1 mét 5! Ông chú trung niên hói đầu đáng khinh lùn tịt. . .

Nghĩ đến thất thân, một cọng tóc trên trán rơi xuống mí mắt, Tô Nặc giờ tay lên dụi theo phản xạ có điều kiện, kết quả. . . Kính sát trùng đã bị dụi rớt luôn á á á!

“Á á á á á!” Đới đến khi hắn hoàn hồn, mắt kính đã rơi xuống dưới đất!

“Có chuyện gì vậy?” Người đại diện hỏi.

“Kính sát trùng rồi.” Tô Nặc khóc không ra nước mắt, che một mắt ngồi chồm hỏm xuống mặt đất tìm

“Đứng thẳng lên!” Người đại diện xúc hấn dậy, “Rót thì rót, chẳng lẽ cậu muốn nhặt lên đeo lại hả?”

Tô Nặc sụp đổ, “Anh có biết không có mắt kính đối với một đứa cận thị trăm độ như tôi mà nói có ý nghĩa gì không!” Là hủy diệt đó!

“Mau tháo bên kia xuống luôn!” Người đại diện sốt ruột, hôm nay vì để tạo phong thái u buồn mới cố ý cho hắn đeo tròng mắt màu xanh đậm, bây giờ hai mắt một bên to một bên nhỏ, trông cực kì buồn cười!

“Nhưng lấy xuống là tôi hết thấy đường đó!” Tô Nặc lo lắng nói.

“Không sao đâu, cậu chỉ cần giả vờ không ăn khói lửa như bình thường là được rồi, những chuyện còn lại cứ giao cho tôi!” Trong thời khắc mấu chốt, người đại diện tỏ ra rất có năng lực!

Tô Nặc đành phải nghe theo, tiện thể cầu nguyện ở trong lòng. . . Làm ơn đừng xảy ra vấn đề! Minh nhất định phải đánh bại Khâu Từ Ngạn!

Quyết thắng!

[1] Công nương Diana (1961 – 1997), vợ thứ nhất của hoàng tử Charles, mẹ của hoàng tử William và Harry. Bà mất vào năm 1997 trong một vụ tai nạn xe hơi.

[2] Phật nhảy tường:

Liên quan đến món ăn kỳ lạ này, một câu chuyện được nhiều người truyền miệng nhất là vào thời nhà Đường (khoảng 1300 năm về trước), có một vị cao tăng không rõ lai lịch đến vùng đất Phúc Kiến truyền giảng Phật pháp. Bên cạnh ngôi chùa vị cao tăng trú ngụ có một quán ăn, thường phảng phất một mùi thơm rất lạ làm cho vị cao tăng dậy lên nỗi nhớ phàm trần. Đến một ngày kia, vị cao tăng nọ thật sự không thể chịu nổi sự cám dỗ, ông ta nhảy qua bức tường để thưởng thức món ăn và đã vi phạm giới luật. Từ đó, người ta gọi tên món ăn này là Phật nhảy tường. Để chế biến được món ăn này, nhiều đầu bếp cho biết phải mất đến 2 ngày.

Thành phần chính của Phật Nhảy Tường cần tối thiểu 7 nguyên liệu chính (vì cá, bào ngư, sò điệp, gân nai, bong bóng cá, hải sâm, và nhân sâm); nguyên liệu phụ có nơi còn thêm trên 20 thứ khác nhau nữa. Đây là món ăn bổ dưỡng thông thường có nhiều tác dụng như tăng thể lực, tăng trí nhớ, bảo vệ và tác động lên hệ miễn dịch giúp chống viêm, bảo vệ tế bào chống lão hóa, tăng sức đề kháng cho cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quý tộc gặp nạn và thiếu gia xã hội đen. . .

Mấy phút đồng hồ sau, Âu Dương Long đẩy cửa tiến vào, “Thật có lỗi, để hai vị đợi lâu.”

“Giám đốc Âu Dương khách sáo quá.” Người đại diện lễ phép nói, Tô Nặc cũng đứng lên, dùng thị lực mờ mờ ảo ảo của mình nhìn hắn, cố gắng tương tượng mình thành yêu nghiệt kiều ngạo thoát tục ngày thơ, thuận tiện khóc than độ cận thị cao không đỡ được của mình ở trong lòng!

Thật ra mà nói, màn trình diễn của Tô Nặc tuyệt đối có thể xem là hạng nhất! Mặc dù lúc này hắn không nhìn thấy gì, nhưng phong thái hoàng tử trung ra không sót một chút nào, thậm chí còn có thêm vài phần u buồn nhân nhặt, trông vô cùng cao quý và quyến rũ!

Người đại diện len lén nhìn qua, cảm thấy rất hài lòng!

“Chào Tô tiên sinh.” Bắt tay với người đại diện xong, Âu Dương Long đưa tay phải về phía Tô Nặc, nụ cười mang ý trêu chọc.

“Xin chào.” Giữa hai người cách một cái bàn, người mẫu Tô chỉ thấy lờ mờ, cảm thấy diện mạo của người đối diện rất nhã nhặn, giọng nói hơi quen quen, có thể mình đã từng nhìn thấy người này trên tạp chí hoặc đài truyền hình nào đó, vậy nên mình mới có ấn tượng!

Thật ra cũng không thể trách hắn, dù sao cũng không ai rảnh rỗi ở không đem đại ca công trường và giám đốc cao quý liên hệ với nhau! Tô Nặc hơi nghiêng người bắt tay với đối phương, vẫn giữ phong thái tao nhã và đoan trang như cũ!

Thấy bộ dạng hắn bình tĩnh như vậy, Âu Dương Long có chút ngoài ý muốn. Theo lẽ thường mà nói, sau khi cậu ta nhìn thấy mình, cho dù không quá sợ hãi, tối thiểu cũng phải có một chút cảm xúc dao động chứ, sao có thể trông bình thường như thế?

“Đây là ảnh chụp các loại phong cách khác nhau của Nặc Nặc, trước tiên mời giám đốc Âu Dương xem qua.” Người đại diện đưa một cuốn sách quảng cáo cho hắn.

Âu Dương Long đưa tay tiếp nhận, lật lần lượt từng trang một. Từ phong cách sân trường tươi mát đến tương đối gọi cảm, Tô Nặc đều thể hiện rất tốt. Cho dù nhìn từ góc độ chuyên môn, cuốn quảng cáo này đã đạt chín trên mười.

Từ cuối cùng của cuốn quảng cáo là sơ lược lý lịch cá nhân của Tô Nặc, mục đầu tiên là “món ăn yêu thích nhất,” trong đó điền một chuỗi. . . Tiếng Latin? Âu Dương Long bật cười, “Đây là cái gì?”

“Một loại hoa màu trắng tên Vatican.” Người đại diện trả lời cực kì lưu loát, “Nặc Nặc của chúng tôi không có hứng thú với thức ăn, đây là món salad duy nhất cậu ấy thích.”

“Vậy sao?” Âu Dương Long ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Nặc đối diện.

Tuy rằng Tô Nặc cận thị rất nặng, nhưng cũng không đến nỗi mù hoàn toàn, hẳn vẫn có thể nhìn ra Âu Dương Long đang hỏi mình, vì thế thần nhiên gật đầu trả lời, “Đúng vậy, loại hoa này có mùi vị rất sạch sẽ, dễ làm cho người ta liên tưởng tới tuyết mùa đông.” Thật ra chỉ là vị dấm chua trộn cải trắng thôi có được không! Một chút thịt cũng không có mà tên thì dài ngoằng ngoằng! Có thiên tài mới nhớ nổi!

“Ngoại trừ hoa, Tô tiên sinh còn hứng thú với món nào khác không? Ví dụ như mì thịt bò chẳng hạn.” Âu Dương Long cố tình muốn trêu hấn.

Mẹ nó dĩ nhiên là có rồi! Mì thịt bò thêm trứng kho và dầu cay thật sự ngon đến muốn khóc! Tô Nặc gật đầu như điên ở trong lòng, sau đó mỉm cười nói, “Tôi không ăn thịt.” Đối trả đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt người ta!

Âu Dương Long nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên về độ dày của da mặt người này. Hôm qua vừa ăn một tô mì thịt bò cỡ lớn trước mặt mình, bây giờ lại nói không ăn thịt chỉ ăn hoa, tính thần phân liệt của người này cũng quá cao siêu rồi!

Trong thời gian tiếp theo, vẫn là người đại diện bàn bạc với Âu Dương Long, Tô Nặc thì tiếp tục toàn tâm toàn ý giả vờ làm hoàng tử, không nói thêm lời nào —— bởi vì công ty đã sắp đặt cho hắn như vậy, trăm mặc ít lời siêu phẩm thoát tục bông hoa cao quý yêu nghiệt trời sinh, vừa nghe là thấy hết sức đẳng cấp!

“Tô tiên sinh có yêu cầu gì về giá tiền không?” Âu Dương Long thuận miệng hỏi.

“Nặc Nặc không có khái niệm về tiền bạc.” Người đại diện cướp lời trước khi Tô Nặc kịp mở miệng, “Về phương diện thù lao, ngài bàn với tôi là được rồi.”

“Đúng vậy.” Tô Nặc gật gật đầu, cam chịu.

Không có khái niệm về tiền bạc không phải là giả, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không có hứng thú với tiền! Lần trước có một thương nhân gọi điện tới, đúng lúc người đại diện đi mua đồ quên mang theo di động, vì vậy Tô Nặc tự bắt máy. . .

Đối phương nói muốn mời Tô tiên sinh đi tham dự một buổi lễ, người mẫu Tô liền bắt chước cách nói chuyện của người đại diện, nói phí mời Nặc Nặc của chúng tôi rất đắt, so với Khâu Từ Ngạn còn đắt hơn!! Đối phương nghe xong liền cười, nói chúng tôi không có tìm Khâu Từ Ngạn, anh ta không phù hợp với tiêu chuẩn của chúng tôi, người chúng tôi muốn mời là Tô tiên sinh, xin hỏi bên ngài ra giá bao nhiêu? Lòng hờ hững của Tô Nặc được thỏa mãn thật sướng, vì vậy hắn thuận miệng nói tính giá hữu nghị năm triệu thôi, thôi được rồi giảm còn 98% thôi đó không thể giảm nữa đâu! Đối phương sững sờ một chút, sau đó ‘tút’ một tiếng cúp điện thoại!

Sau khi người đại diện trở về biết được việc này, trước mặt tối sầm thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Tô Nặc vô cùng tủi thân, “Không phải anh nói giá của tôi rất cao sao?”

“Cao cũng không đến mức năm triệu!” Người đại diện nổi điên, “Nếu chuyện này bị người ta ghi âm truyền ra ngoài, cậu đừng mong góc đầu lên nữa!”

Sau lần kinh nghiệm đau thương này, Đới An ra lệnh cấm Tô Nặc đụng vào điện thoại của mình, càng không cho phép hắn nói đến chữ “tiền” ở trước mặt người khác, để tránh tự hủy hình tượng!

Vì thế lần này Âu Dương Long vừa đề cập đến chuyện thù lao, Đới An liền lập tức cướp lời thoại. Tô Nặc không có cơ hội nói chuyện, đành phải tiếp tục im lặng làm hoàng tử.

Lần nói chuyện này kéo dài gần một tiếng đồng hồ, hai bên đều tương đối hài lòng. Lúc gần chấm dứt, Âu Dương Long cất cặp văn kiện, hẹn ba ngày sau sẽ cho câu trả lời thuyết phục.

“Tôi buồn ngủ quá.” Đới Âu Dương Long ra khỏi phòng khách, Tô Nặc ủ rũ ngáp, vừa rồi thiếu chút nữa đã ngủ gật!

“Ngaoan, hôm nay biểu hiện của cậu không tệ.” Người đại diện rất hài lòng, “Chúng ta nhất định có thể giành được cơ hội này!”

Tô Nặc cười như điên ở trong lòng, định bụng sau này sẽ vào trang cá nhân của Khâu Từ Ngạn comment vài câu khoe khoang như “Đàn ông cơ bắp thì thế nào, không phải cũng thua dưới tay Nặc Nặc sao, tôi yêu Nặc Nặc một vạn năm á há há!”, thật sự quá sung sướng!

“Đi thôi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi.” Người đại diện mang hắn ra ngoài, để tránh tên cận thị nặng này đụng trúng cửa.

“Tôi đi toilet trước.” Tô Nặc cảm thấy mình không nín được! Thật ra lúc vừa bàn bạc được một nửa, hắn đã muốn đi xuyt xuyt rồi! Nhưng sợ ảnh hưởng

đến hình tượng bông hoa cao quý không ăn khói lửa, hấn vẫn rắng nhin!

Thật sự là chuyên nghiệp quá đi mất!

Người đại diện dẫn hấn tới cửa toilet, mình thì đứng bên ngoài chờ.

Tô Nặc vừa đẩy cửa đi vào đã bị dọa hết hồn, mẹ nó sao mà lớn quá vậy, còn muốn to hơn đại sảnh khách sạn nữa! Đúng là cái đồ nhà giàu mới nổi!

Xuýt xuýt xong, Tô Nặc lập tức cảm thấy thân thanh khí sáng. Hấn rửa tay rồi đi ra ngoài, ai ngờ ‘bình’ một cái đập đầu vào cây cột.

“Á!” Người mẫu Tô hét nhỏ một tiếng, lấy tay che trán, híp mắt né qua một bên để tránh bị đụng nữa, trông cứ như người tàn tật.

Âu Dương Long đứng ở phía bên kia toilet, thích thú nhìn hết toàn bộ quá trình, thiếu chút nữa nhin cười đến nội thương —— Cây cột rõ ràng thế mà cũng không nhìn thấy, cái này chắc là do bị cận, hèn chỉ vừa rồi lại có thể bình tĩnh như vậy, thì ra vốn dĩ không nhìn rõ mình!

“Trời ơi, sao trán đỏ vậy.” Đới An chạy tới nhìn kĩ.

“Không cẩn thận đụng trúng.” Tô Nặc khoát tay, “Chúng ta về nhà sớm một chút đi, cứ vậy hoài tôi cảm thấy không an toàn!”

Thế giới hư vô thật sự quá nguy hiểm!

Sau khi về nhà thay kính, Tô Nặc lập tức khôi phục sức sống! Người đại diện vốn định dẫn hấn đi ăn một bữa lớn, kết quả cư nhiên bị hấn từ chối!

“Ngày mai tôi muốn về nhà một chuyến, buổi tối phải tới cửa hàng mua một ít quần áo trẻ em” Tô Nặc cắn quả táo.

Đới An gật đầu đồng ý, cũng không hỏi gì thêm —— Trước đây lúc vừa nhận Tô Nặc, nhiều người đã nhắc nhở đừng quá can thiệp vào bối cảnh gia đình của hấn, hiển nhiên chuyện này không hề đơn giản.

Ra ngoài đời, cái nào không nên quản, người đại diện biết rất rõ.

Rạng sáng ngày thứ hai, Tô Nặc mang theo quà ra khỏi cửa, đeo kính râm, nón đen, mặc áo T-shirt, trông cực kì cực kì bình thường!

Sau khi đi bộ chừng mười phút, hấn đến một chỗ đổ rác ít ai lui tới, trong góc có một chiếc xe cũ màu đen tằm thường.

“Chào chú Lý.” Tô Nặc mở cửa lên xe, hiển nhiên là quen biết tài xế.

Chiếc màu đen chạy như bay ra ngoài thành phố, sau khi lòng vòng mấy vòng, xác định phía sau không có người bám đuôi mới quay trở về hướng kia, cuối cùng dừng trong bãi đỗ xe tầng hầm của một câu lạc bộ tư nhân ở vùng ngoại thành.

Tô Nặc bước vào thang máy chuyên dụng, lên tầng cao nhất.

“Tiểu thiếu gia.” Người trong hành lang nhìn thấy hấn đều chào hỏi.

“Anh hai đâu?” Tô Nặc hỏi.

“Ở bên trong.” Một người trong đó giúp hấn mở cửa, “Hôm nay có chút việc nên sáng sớm anh Uy đã tới đây.”

“Anh.” Tô Nặc đi vào phòng.

“A, sao hôm nay về sớm vậy.” Người đàn ông trong phòng hiển nhiên có chút kinh ngạc, “Anh tưởng giữa trưa em mới về chứ.”

“Dù sao cũng không ngủ được.” Tô Nặc ném quà lên sô pha, “Tây Tây đâu?”

“Ở nhà với chị dâu em, trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm.” Người đàn ông xoa xoa đầu hấn, “Qua thư phòng cách vách chơi đi, sáng nay chắc sẽ hơi ồn đấy.”

“Sao vậy?” Tô Nặc hỏi.

“Sòng bạc có người chơi xấu, anh tìm người đến bắt quý.” Người đàn ông đưa cho hấn một hộp nước trái cây.

“Ai dám chơi xấu ở đây?” Tô Nặc cẳng tò mò.

“Hứng thú à?” Người đàn ông bật cười, cong ngón tay búng trán hấn, “Đi, anh dẫn em đi xem náo nhiệt.”

Theo phát ngôn của công ty người mẫu với giới truyền thông, thân thế của Tô Nặc vẫn là một bí ẩn! Vì thế các fan đều tò mò nhiều chuyện, có người nói hấn là con riêng, có người nói hấn là phú nhị đại*, cũng có người nói hấn là thanh niên nghèo khổ, thậm chí còn có người nói hấn là quý tộc Đông Nam Á gặp nạn, là một hoàng tử thật sự! Sức tưởng tượng bay cao bay xa đến mức không thể tin nổi. Bất quá lời đồn tuy nhiều nhưng không có cách nào chứng thực, bối cảnh của yêu nghiệt Tô năm nào cũng đạt giải nhất “bí ẩn trong giới giải trí”!

*thế hệ con nhà giàu thứ hai

Đối với chuyện này, công ty đối thủ tỏ ý khinh thường, thậm chí trong lúc phỏng vấn còn có người công kích ngầm, nói bọn họ ra vẻ thần bí dễ gây sự chú ý!

Thật ra rất oan cho Tô Nặc, về chuyện này, không phải hấn cố tình không nói mà là thật sự không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cao thủ toán học và anti-fan nảo tàn. . .

Hồi Tô Nặc chưa bước vào giới giải trí có tên là Hàn Dịch, có một người anh tên là Hàn Uy.

Mười mấy năm trước, cha mẹ Tô Nặc qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Tang lễ vừa chấm dứt chưa được bao lâu, mấy kẻ gọi là chú ruột và trưởng bối đã bắt đầu thương lượng phân chia địa bàn và tài sản. Lúc ấy Hàn Uy mới hai mươi tuổi đã phải xuất đầu chịu nhục, chỉ lấy được một khoản tiền cực kì nhỏ, sau đó mang theo em trai còn bé xíu trốn đến nhà chú ruột ở miền Nam. Lúc ấy Tô Nặc còn nhỏ nên không nhớ rõ chi tiết cụ thể, chỉ nhớ qua một thời gian ngắn, một mình anh hai lẻ loi trở về nhà cũ, từ đó hai anh em chia cách suốt hai năm.

Đến khi Tô Nặc chính thức được đón về nhà, địa vị của Hàn Uy thậm chí còn cao hơn bố Hàn năm xưa.

Vì thế sau đó yêu nghiệt Tô sống vui vẻ vô ưu vô lo, được anh hai cưng chiều, tiếp theo tốt nghiệp đại học, tiếp nữa thì tiến vào giới giải trí —— về phần sự tình trong nhà, thứ nhất hấn thật sự không có hứng thú, thứ hai Hàn Uy cũng rất ít khi cho hấn nhúng tay, thế nên hấn biết rất ít.

Căn phòng kế bên văn phòng của Hàn Uy là một phòng giám sát rất lớn, bên trong có mười mấy màn hình lớn nhỏ, gần như có thể thấy rõ mọi góc ngách của sông bạc dưới lầu.

“Lúc nãy anh nói ai có vấn đề?” Tô Nặc hỏi.

Hàn Uy chỉ vào một cái màn hình, “Mấy người này đã chơi liên tục gần hai tháng, mỗi ngày đều thua ít thắng nhiều, chắc chắn là chơi bản.”

Tô Nặc đứng trước màn hình xem xét, phát hiện những người đó đang chơi Blackjack [1], hay còn gọi là 21. Đạo cụ chỉ có một bộ bài poker, người chơi chỉ cần làm cho bài của mình tiến càng gần 21 điểm là thắng. Bởi vì cách chơi đơn giản, đa số mọi người đều chơi kiểu bài này, bài này là kiểu bài khó chơi ăn gian nhất. Nửa năm trước từng có người dùng dụng cụ công nghệ cao trá hình điện thoại di động, đặt trên bàn để nhìn lên bài của người đối diện, sau khi Hàn Uy phát hiện đã lập thêm quy tắc, trên bàn ngoại trừ bài poker do sông bạc cung cấp, không cho phép có bất kì vật nào khác, thậm chí ngay cả nhẫn, đồng hồ, người chơi cũng phải tháo xuống, muốn gian lận dưới tình hình này không khả thi chút nào.

“Có phải anh làm rồi không?” Tô Nặc nhìn một lát cũng không phát hiện có gì lạ thường, “Dù sao chỉ cần giỏi toán, muốn thắng cũng không phải không có khả năng.”

“Không phải ai cũng giỏi toán bất bình thường như em” Hàn Uy nói chắc chắn, “Anh đã điều tra hai người kia rồi, ngay cả trình độ trung học cơ sở cũng không có. Nếu chỉ dựa vào khả năng tính toán, tuyệt đối không có khả năng thắng những người còn lại.”

“Nếu không để em đi chơi một ván với bọn họ xem thế nào?” Tô Nặc nói thử. Hấn là cao thủ blackjack trời sinh, đừng nói là khách bình thường, ngay cả nhà toán học nước ngoài nổi tiếng cũng không thể thắng hấn.

“Không cho em đi.” Hàn Uy từ chối, “Bây giờ em càng ngày càng nổi tiếng, cố gắng ít xuất hiện ở đây đi.”

“Được rồi.” Đáp án này đã nằm trong dự đoán, Tô Nặc đành phải bỏ cuộc.

“Cậu ta chính là người anh tìm đến giúp bắt gian.” Hàn Uy chỉ chỉ một người khác trong màn hình.

“Trẻ vậy sao?” Tô Nặc giật mình, người thanh niên trong màn hình nhìn nhiều lắm chừng hai mươi.

“Người quen giới thiệu, tên là Đường Tiểu Ngừ. Lúc trước cậu ta đã quan sát liên tục hơn một tuần lễ, tối hôm qua gọi điện thoại cho anh nói là đã nhìn ra thủ thuật của bọn kia, sáng nay tới bắt quý.” Hàn Uy nói.

“... Em thật sự nhìn không ra bọn họ chơi xấu ở chỗ nào.” Tô Nặc thật sự không hiểu nổi. Hai tay một bộ bài, sao mà ăn gian được?

“Em không cần xem.” Hàn Uy bật cười, “Nói thật, lúc trước rảnh rỗi không có việc gì làm đi dạy em đánh bài, đến bây giờ anh vẫn còn hối hận.”

“Có sao đâu, em cũng đánh với anh rồi.” Tô Nặc không quan tâm, nghĩ rằng bây giờ ở ngoài ông đã là hàng cao cấp rồi, là bông hoa xinh đẹp mỹ miều!

Hai anh em tán gẫu trong chốc lát, sau đó có người gọi điện thoại tới, nói đã nhận được tín hiệu của Đường Tiểu Ngừ, có thể hành động rồi.

“Chơi một mình đi, nửa tiếng sau anh lên.” Hàn Uy vỗ vỗ đầu Tô Nặc, xoay người ra khỏi cửa.

Tô Nặc liếc nhìn hai người đàn ông trên màn hình, cảm thấy có chút thông cảm. Mắt thấy giám thị chung quanh đã bắt đầu bao vây, rõ ràng là muốn đánh nhau, Tô Nặc giả bộ không thấy gì ra khỏi phòng giám sát.

Ngồi trước bàn làm việc của Hàn Uy, người mẫu Tô buồn chán phá máy vi tính. Sau khi mở ra trang cá nhân quen thuộc của Khâu Từ Ngạn, hắn phát hiện tên người chim kia lại up hình khoe cơ bắp!

Đúng là cái đồ khoe khoang không biết xấu hổ! Yêu nghiệt Tô vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa căm hận, nhìn chăm chăm tấm hình cơ bụng mỡ hôi đầm đìa rồi nuốt nước miếng, sau đó vô cùng đáng khinh đăng nhập nick nhấn lại “Ha ha ha ha vừa nhìn là biết photoshop! Bụng của chủ blog toàn là thịt! Chủ blog nào tàn hết thuốc chữa!” Sau khi nói xong liền lập tức nhanh chóng log out, để tránh bị fan của người mẫu Khâu chửi ban xác!

Là một người đàn ông chân chính, Khâu Từ Ngạn chắc chắn sẽ không làm cái chuyện mất mặt như chửi nhau với fan, vì thế đành phải dờ khóc dờ cười nhìn ID Hang ỏ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói! Đặt chân vào giới người mẫu nhiều năm như vậy, người khen mình nhiều, người chê mình cũng không ít, vì vậy cũng không còn sợ mấy lời nói ác ý này nữa. Nhưng anti-fan bình thường chỉ thỉnh thoảng vào đây mắng vài câu, trước giờ chưa từng có ai giống tên yêu nghiệt đầu hói này, liên tục bám theo mình chửi không ngừng! Mình đăng một status mới, nói sắp đi trình diễn, tên này liền nhanh chóng chiếm sô pha* nói á ha ha ha chúc anh vô ếch! Mình up một bức ảnh mới khoe cơ ngực, tên này liền xuất hiện đầu tiên nói ối giời ơi chủ blog ngực của anh lớn quá nha, bom silicon ở tiệm nào thế? Ngực lớn quá không được đâu, nuôi con bằng sữa mẹ tốt hơn! Mình up ảnh lưng trần gợi cảm, tên đó lại chạy đến nói chủ blog nằm sấp xuống cho xem cục cái coi! Nói chung là lời lẽ vừa độc ác vừa đáng khinh, tốc độ chiếm sô pha lại còn nhanh kinh dị! Tuy rằng lần nào cũng bị fan của mình chửi vỡ mặt nhưng vẫn quyết tâm sẽ không bỏ cuộc, giống như một tên bệnh thần kinh!

*chiếm sô pha = giật tem=))

Nhìn avatar hình hoa cúc của yêu nghiệt đầu hói kia, Khâu Từ Ngạn vừa cảm thấy bức mình vừa cảm thấy buồn cười.

Sau khi mắng Khâu Từ Ngạn xong, Tô Nặc liền cảm thấy thần thanh khí sảng, vì thế hắn hí hửng vào trang cá nhân của mình, up ảnh chụp lúc trước của mình —— mặc áo tắm ăn kẹo que không cần nghĩ cũng đã thấy gọi cảm!

Quả nhiên vừa up xong, fan bình luận rất nhiều, tỏ vẻ muốn phun máu mũi! Một số em gái bày tỏ nỗi lòng Nặc Nặc một ngày không thấy anh anh thật sự càng thêm yêu nghiệt, eo nhỏ thật nhỏ chân dài thật dài. Một số em gái khác lại bày tỏ ôi Nặc Nặc nhà em đẹp trai quá đi, muốn sờ ngực với sờ mặt anh quá huhu, một số em gái khác lại bày tỏ ăn kẹo que rất ra dáng đàn ông đó nha? Nhưng đa số em gái đều bày tỏ sao trùm áo tắm kín mít vậy! Đề nghị nêu số đo ba vòng!

Yêu nghiệt Tô cười như điên trong lòng, lòng hừ vinh được thỏa mãn sắp trào cả ra ngoài! Cho dù không có cơ bụng và cơ ngực thì sao, fan của ông vẫn nhiều hơn fan của nhà người! Hơn nữa ông còn có thể cướp công việc của nhà người! Há há há há há há!

Vì thế Tô Nặc rảnh rồi không có việc gì làm nhập tên Nhân Thụy Âu Dương Long vào thanh tìm kiếm, muốn xem rốt cuộc người này trông như thế nào, sau khi tìm xong thì hóa đá luôn!

Cái người đàn ông mặc âu phục đứng trên sân khấu kia sao quen mắt quá vậy, hình như hơi giống anh công nhân nhập cư hôm nọ trong quán nhỏ ở công trường! Không đúng không đúng, không phải giống mà chính là anh ta!! Hèn chi hôm qua anh ta vừa bước vào mình đã thấy quen quen rồi! Còn tưởng rằng đó là do sức hút duyên trời định, không ngờ sự thật lại bị thảm như vậy, phen này chết chắc rồi! Người mẫu Tô liêu xiêu trong gió, chưa sẵn sàng để chịu đả kích này!

Ái phi ơi, trăm thật sự xin lỗi nàng. Tô Nặc rút nước mắt, trong lòng sám hối với người đại diện, lần này tôi lại bại trong tay thằng cha cơ bụng kia rồi!

Nửa tiếng sau, Hàn Uy đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy em trai mình ngồi xỏm trên bệ cửa sổ, hắn hoảng sợ, “Em làm gì vậy?”

“Mất mặt quá!” Tô Nặc ghen ngào, “Em không muốn sống nữa.”

Hàn Uy dờ khóc dờ cười, tiến lên ôm hắn xuống dưới, “Lại quậy cái gì thế.”

“Em không. . . Anh bị thương?!” Tô Nặc vừa định nói tiếp thì bị vết máu trên người Hàn Uy dọa sợ.

“Không có việc gì, là máu của người khác.” Hàn Uy lấy một chiếc áo somi mới trong tủ quần áo, “Đi thôi, chuẩn bị đi ăn cơm.”

“Tên gian lận sao rồi?” Tô Nặc vẫn rất tò mò.

“Đúng là kĩ thuật sống, cần phải rất kiên nhẫn.” Hàn Uy ném áo somi cũ vào thùng rác, “Hai người kia không biết lấy một loại sơn móng tay không màu cao cấp ở đâu, bôi lên tay vừa không nhìn thấy vừa không dễ phai. Mỗi lần sờ bài, chúng sẽ dùng sơn móng tay vụng trộm đánh dấu bài cho đến khi tất cả lá bài đều qua tay chúng một lần. Sau đó kết hợp với mắt kính chuyên môn, chỉ có một mình chúng có thể thấy rõ dấu sơn móng tay, bài của những người chơi còn lại cũng hiện lên rõ ràng trong mắt chúng.”

Tô Nặc giật mình, ngấm lại cảm thấy có chút lo lắng, “Anh không làm gì người ta chứ?”

“Yên tâm đi, anh của em biết kiếm chế mà.” Hàn Uy vỗ vỗ đầu hấn, “Bất quá lần này phải cảm ơn Đường Tiểu Ngừ kia, nhìn không ra cậu ta lại có tài như vậy.”

Tô Nặc gật gật đầu, “Có thể trở thành cao thủ sòng bạc quả thật không dễ dàng.”

Mặc dù mình chỉ nhìn lướt qua camera từ xa nhưng vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt sạch sẽ của cậu ta, ánh mắt mang theo một loại cảm giác lạnh nhạt không tương xứng với tuổi tác, làm người ta khó mà nhớ được.

Loại diện mạo này trong giới giải trí rất dễ bị lợi dụng, ở sòng bạc cũng rất dễ gặp chuyện không may. Bởi mới nói nếu như muốn ra ngoài lẩn lộn, trừ phi bối cảnh gia đình thật sự hùng hậu, nếu không diện mạo tốt bình thường cũng không có gì là lạ, quăng vào đám người nửa ngày cũng tìm không ra, loại này mới là an toàn nhất và ôn nhất —— dù sao nếu không ai nhớ kĩ mình, khả năng bị ghi hận sẽ ít hơn rất nhiều.

“Định dẫn em ra ngoài ăn, ai ngờ chị dâu em nói đã làm đồ ăn, thôi về nhà ăn đi.” Hàn Uy nhún vai đi xuống.

“Được.” Tô Nặc gật đầu, “Gần đây ngày nào cũng ăn ở ngoài, sắp bị gây chết.”

“Muốn đi Ngọc nấu cơm cho em ăn không?” Hàn Uy rất thương em trai bảo bối của mình.

“Không cần đâu, Đới An chăm sóc em rất tốt.” Tô Nặc từ chối. Tuy rằng rất thích ăn đồ ăn do dì Ngọc nấu, nhưng tuổi tác của lão nhân gia cũng đã cao, ở nhà dưỡng lão thì tốt hơn!

Mình đúng là một đứa trẻ tốt biết suy nghĩ cho người khác!! Yêu nghiệt Tô khen ngợi mình nhiệt liệt ở trong lòng! Quả nhiên là tình cảm sâu đậm cao thượng, tuyệt đối bỏ xa thằng cha cơ bụng tám con phở!

[1] Blackjack là trò cờ bạc được chơi nhiều nhất trong các casino trên toàn thế giới. Blackjack bao gồm nhà cái và nhiều người chơi.

Nhà cái sẽ phát bài cho người chơi và mình mỗi người 2 cây. Khi chia, quân đầu tiên trong 2 quân sẽ được lật lên. Nếu người nào ngay trong 2 lá bài đầu có 1 con Ace và 1 trong các con 10, J, Q, K chất bất kì thì người đó đã được blackjack. Blackjack không phụ thuộc vào chất của mỗi con bài để tính kết quả.

21 là điểm số cao nhất mà người chơi có thể giành được. Nếu người chơi lấy thêm bài quá 21 điểm thì sẽ thua ngay lập tức, tiền sẽ về tay nhà cái kể cả khi sau đó nhà cái cũng lấy lớn hơn 21 điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Oan gia ngõ hẹp và quần lót gợi cảm...

Tuy rằng Tô Nặc rất ít khi trở về nhà, nhưng phòng ngủ của hấn vẫn gọn gàng sạch sẽ như cũ, hiển nhiên mỗi ngày đều được quét dọn.

Quả nhiên ở nhà vẫn là tuyệt nhất! Người mẫu Tô nằm lì trên giường, cảm thấy vừa thoải mái vừa ấm áp! Không chỉ có chị dâu nấu canh tình yêu, còn có cháu gái đáng yêu, có anh trai khí phách, còn có giường lớn thoải mái vô cùng luôn! Vì thế vốn định com nước xong rồi tạm biệt lại trở thành rề rề rả rả ngủ thêm một đêm, thẳng đến sáng sớm hôm sau mới lưu luyến đón xe về biệt thự.

“Nặc Nặc.” Người đại diện đột nhiên gọi điện thoại cho hấn, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Đang trên đường về, sao thế?” Tô Nặc hỏi.

“Cậu có thể tới công ty được không, tạm thời có chút việc.” Người đại diện ập a ập ứng, nói năng qua loa.

Tô Nặc bảo tài xế lái xe đến công ty người mẫu.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Nặc đi vào văn phòng của Đới An.

“Tô gia.” Người đại diện giúp hấn vỗ xô pha, nịnh nọt nói, “Mời ngồi.”

“... Xảy ra chuyện gì rồi?” Thấy vẻ mặt nịnh nọt của người đại diện, trong lòng Tô Nặc xuất hiện dự cảm không lành.

“Qua đây, ném thử trà hoa cúc tôi mới pha đi, có thể giúp hạ hỏa.” Người đại diện rất ân cần.

Chuyện còn chưa nói mà đã đòi hạ hỏa, rốt cuộc là chuyện gì mới được! Tô Nặc có chút sốt ruột, chẳng lẽ chuyện mình tạo nick máng Khâu Từ Ngạn

đã bị vạch trần, cho nên công ty muốn cắt hợp đồng với mình?

Không cần thê thảm vậy chứ!

“Cậu uống ngụm trà trước đi.” Người đại diện trấn an hắn, “Nghe tôi từ từ nói.”

Tô Nặc ngửa đầu uống sạch tách trà, kết quả thiếu chút nữa bị nóng đến phát khóc, nhiệt độ này mà hạ hỏa được sao?

“Chuyện là thế này.” Người đại diện lấy hết dũng khí, “Cậu nhất định phải bình tĩnh.”

Tô Nặc nghiêm túc gật đầu, lo lắng ôm lấy gối.

“Có liên quan đến Khâu Tử Ngạn.” Người đại diện tiến hành theo trình tự.

Tô Nặc vừa nghe xong liền rơi lệ, quả nhiên đúng là như vậy! Nhất định do mình mắng Khâu Tử Ngạn quá nặng nên bị fan của hắn ghi hận, tìm người tra địa chỉ IP [1] của Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói, sau đó tra ra mình! Tiếp theo gửi chứng cứ cho công ty và phóng viên giải trí, yêu cầu bọn họ xử phạt thích đáng, trả thù cho Khâu cơ bụng!

Thôi tiêu rồi, ngày mai tiêu đề trang đầu tạp chí nhất định sẽ là «Yêu nghiệt Tô Nặc phát rồ, tạo nick điên cuồng bêu xấu Khâu Tử Ngạn», «Tô Nặc nhìn vậy nhưng thật ra là một kẻ biến thái mê cục hoa của người hói đầu», đúng là hết sức mất mặt!

“Anh đừng kéo tôi.” Tô Nặc buồn bã nói, “Bây giờ tôi sống không bằng chết.”

“Cậu nhất định phải bình tĩnh.” Người đại diện vội vàng trấn an hắn, “Thật ra cũng đâu phải là chuyện gì lớn. . . Nhưng mà sao cậu biết được hay vậy?”

Tô Nặc còn đang đau khổ, hắn nắm chặt tay người đại diện, tha thiết nói, “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Người đại diện không hiểu gì hết, “Sao đang yên lành tự nhiên lại nói vậy?”

Mắt Tô Nặc chứa đầy nước, “Hay ra bờ sông, hỏi sao không ướt giày.”

Người đại diện hoảng sợ, “Cậu không bị trúng tà chứ?”

Sắc mặt Tô Nặc nghiêm túc, “Thật sự rất cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua, chúc anh làm việc thuận lợi, từ nay chúng ta sẽ không còn gặp nhau trên giang hồ nữa.”

“Tô gia cậu đừng làm tôi sợ.” Người đại diện cũng sắp bị dọa khóc, “Ông chủ chỉ kí hợp đồng với Khâu Tử Ngạn thôi, cậu không cần đòi giải nghệ nghiêm trọng vậy chứ?”

“Tôi thật sự rất thích. . . Hả, anh vừa mới nói gì?” Tô Nặc mờ to mắt, hình như không khớp với suy nghĩ của mình thì phải?

“Tôi nói cậu không cần nháo lên đòi giải nghệ, cậu và hắn ta không cùng tuyến.” Người đại diện khuyên nhủ, “Đừng xúc động, nhất định phải suy nghĩ cho thật kĩ!”

“Anh vừa nói ông chủ muốn kí hợp đồng với Khâu Tử Ngạn?” Tô Nặc khiếp sợ.

“Đúng vậy, tôi tìm cậu để nói chuyện này.” Người đại diện gật đầu.

“Ông ta muốn kí hợp đồng với cái thằng cơ bụng ngực bự thiếu não kia?” Yêu nghiệt Tô hùng hổ đứng trên sô pha, chống nạnh tức giận mắng chửi!

“. . . Ngực bự?” Người đại diện mặt đầy hắc tuyến (°Δ°|||), “Đó gọi là cơ ngực.”

“Ai thèm quan tâm đó là cái khi gió gì!” Tô Nặc nhảy xuống sô pha, “Anh có biết nếu hắn vào đây, địa vị đầu bài của tôi sẽ khó mà giữ được, cứ thế này thì có nước cũng như không có nước!”

Người đại diện dở khóc dở cười, “Cậu không thể đặt cho mình biệt danh nào nghe hay hơn à.” Cái từ đầu bài* này không thể dùng lung tung đâu!

*thường dùng trong kĩ viện, chỉ các kĩ nữ/nam đứng đầu.

“Tóm lại ông đây rất mất hứng.” Tô Nặc vỗ bàn, bực mình nói, “Hôm nay tôi muốn ăn 10 đồng đậu hủ thái chiên.”

“Được được, tôi đi ăn với cậu.” Người đại diện dỗ dành hắn, “Chiều nay công ty sẽ tổ chức buổi họp báo công bố tin tức về hắn, sau này mọi người ngưỡng đầu không thấy cúi đầu không nhìn, cậu nhất định phải chú ý thái độ của mình, đừng tìm hắn gây sự, biết không?”

“Tôi là loại người như vậy sao?” Tô Nặc hừ hừ mấy cái, sau đó ngồi trước máy tính nhập địa chỉ trang cá nhân của Khâu Tử Ngạn, lạch cạch gõ bàn phím.

Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói: Cái thằng cơ bụng đáng ghét! Chúc nhà ngươi thành công “dùng mãnh thoải mái suốt một đêm”, từ nay về sau không

cần lo bị xuất tinh sớm!!

Khâu Tử Ngan mở web lên, cảm thấy thật sự hết biết nói gì, vì thế lần đầu tiên trong đời, hần hồi âm —— Bạn thật sự ghét tôi đến vậy sao?

Má ơi nhận được hồi âm thiệt à?! Tô Nặc giật mình, miệng ngậm nửa cây kẹo dẻo hoá đá. Không phải tên này vẫn luôn là người đàn ông lạnh lùng kiên cường nam tính tráng kiện ư, tại sao lại đi trả lời một đứa anti-fan nào tàn? Khoan đã. . . Minh mới không phải anti-fan nào tàn, hừ! Tô Nặc hơi lo lắng nhấn F5, phát hiện trong vài phút đồng hồ ngắn ngủi, mình đã bị những người xung quanh chửi toì bởi hoa lá! Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là tiếp theo có nên trả lời tên cơ bụng này hay không?

Thôi khỏi đi! Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tô Nặc quyết định tắt web. Minh là người có tố chất như thế, đoá hoa cao quý như mình sao có thể chửi nhau với những kẻ tầm thường được!

Kiều ngạo duyên dáng hất đầu!

“Đúng rồi, lúc cậu về nhà, tôi đã nhận được điện thoại của giám đốc Âu Dương, nói Nhân Thụy đã quyết định cho cậu chụp sỏ tay hướng dẫn mua sắm.” Người đại diện vịn bả vai hần, “Vậy nên cậu thấy đó, cho dù có gặp Khâu Tử Ngan, cậu vẫn có thể đánh bại hần!”

“Đồng ý thật sao?” Tô Nặc vô cùng ngạc nhiên, mẹ nó vậy mà cũng được à? Cái vận rác rưởi của mình cũng quá tốt rồi!

“Đương nhiên là thật. Hình tượng và khí chất của cậu đều phù hợp, biểu hiện của cậu hôm gặp mặt cũng rất tốt, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì!” Người đại diện vô cùng tin tưởng hần.

Yêu nghiệt Tô chốt dạ, lịch sử đen tối bụng tồ mì thịt bò cỡ lớn ăn như điên. . . Thôi đừng nhắc lại thì hơn!

“Sáng mai đi chụp thử trước, giám đốc Âu Dương cũng sẽ có mặt.” Người đại diện nói, “Tối nay đi ngủ sớm một chút, nhớ đắp mặt nạ.”

“Hần ta cũng đi?” Tô Nặc lập tức rầu rĩ, lần trước không nhìn thấy rõ thì không tính, lần này phải đối mặt với hần thế nào đây!

Buồn ơi là sầu!

Vì thế tối hôm đó, Tô Nặc lên mạng điên cuồng tìm kiếm những đề tài như “thuật làm ngưng thời gian”, “làm sao để xuyên về một tuần trước”, “nơi nào bán cỗ máy thời gian”, nhưng đều không có kết quả, đành phải đổi mục tiêu tìm kiếm “làm sao để xóa trí nhớ của người khác”, “thuật thôi miên của ma cà rồng”, nhưng hiển nhiên cũng phí công.

Vì thế hần đành phải ôm chăn nằm trần trọc, mặc cho thời gian trôi qua, mãi đến khi mặt trời mọc.

“Trời đất, sao mắt của cậu thâm quầng nghiêm trọng vậy?!” Sáng sớm ghé thăm, người đại diện bị dọa hết hồn, “Tối qua mấy giờ ngủ?”

“Mặc kệ anh tin hay không, tối hôm qua mười giờ tôi đã lên giường.” Tô Nặc mặc đồ ngủ, về mặt phờ phạc, “Nhưng vẫn mất ngủ.”

“Đang tốt lành sao tự nhiên lại mất ngủ?” Người đại diện thật buồn bực, rõ ràng Tô Nặc là người có thể ăn có thể ngủ!

“. . . Bởi vì gần đây thái độ làm việc của tôi chưa đủ tích cực, tôi cảm thấy rất có lỗi với công ty.” Tô Nặc nghiêm túc trả lời.

Người đại diện khinh bỉ, “Cậu nghĩ tôi sẽ tin sao?”

Tô Nặc gật đầu, “Gần đây chỉ số thông minh của ái phi tăng vọt, trầm cảm thấy rất an ủi.”

Người đại diện dờ khóc dờ cười, một tay đẩy hần vào toilet, “Đi rửa mặt nhanh đi!”

Tô Nặc ngậm bàn chải đánh răng đứng ở trước gương, trong lòng lặng lẽ hạ quyết tâm. Cho dù gặp phải Âu Dương Long ở hậu trường chụp ảnh cũng phải giả vờ vô tội, chỉ cần hần không đề cập tới, mình tuyệt đối sẽ không nói ra! Nhưng nếu hần nhắc tới. . . Tô Nặc nắm tay, vậy thì đánh chết cũng không thừa nhận! Dù sao hợp đồng cũng kí hết rồi, hần đừng hòng lật lọng với mình! Cho dù chỉ là một vụ mua bán vớ vẩn, tốt xấu cũng coi như thắng Khâu cơ bụng một lần!

Đúng vậy, trong tình huống bây giờ, cảm giác thành tựu lớn nhất của Tô Nặc chính là đánh bại Khâu Tử Ngan, đúng là không có tiền đồ!

Là khu đô thị lớn nhất thành phố, nơi Nhân Thụy chọn để chụp ảnh cũng tương đối nổi tiếng, hầu như đều là nhà hàng xa hoa và khách sạn cao cấp, cố gắng làm nổi bật cuộc sống “thành phố trai đẹp.”

“Trước tiên đến đâu?” Ngồi trên xe, Tô Nặc hỏi.

“Trước tiên đến khách sạn, tìm chỗ chụp một bức gọi cảm.” Người đại diện lật bảng lộ trình.

“Ồ.” Tô Nặc gật đầu, không có dị nghị gì.

Là một người mẫu chuyên nghiệp, đừng nói là chụp ảnh gọi cảm, cho dù là cảnh tắm vòi sen, yêu nghiệt Tô cũng đã từng chụp qua! Đương nhiên phải dùng một ít bọ che bộ phận nhạy cảm, nhưng thật sự kêu gọi đến mức không dám nhìn thẳng. Năm đó hình vừa mới tung ra, giang hồ liền nổi lên một

trận huyết vũ tình phong*, trên mạng mọi người bình luận rất khí thế, hình vừa tung ra đều được bán hết sạch, đặc biệt đặc biệt đáng tự hào!

*mưa máu gió tanh

Nhân viên công tác còn lại cũng đã đến khách sạn, Tô Nặc vào trong thì nhẹ nhàng thở ra, may là Âu Dương Long không có ở đây!

“Đi thay quần áo trước đi, sau đó lại đây trang điểm.” Thím nhà tạo mẫu có quan hệ rất tốt với Tô Nặc, hợp tác với nhau hai ba năm, trên cơ bản đã xem hần như một nửa con trai, “Đầu tiên là chụp đồ tắm.”

Đương nhiên loại case nhỏ như đồ tắm đối với người mẫu mà nói chỉ là chuyện nhỏ! Sau khi tạo hình xong, hần nhanh chóng chụp xong một set ảnh.

Mọi người vây trước máy vì tính chặc chặc khen ngợi, quả nhiên là yêu nghiệt danh bất hư truyền!

“Biểu hiện không tồi.” Nhân viên tài vụ đưa cho hần một ly nước, “Nghỉ ngơi một chút đi, giám đốc Âu Dương sẽ lập tức tới đây.”

“Khụ khụ.” Tô Nặc bị sắc nước, trong lòng gào thét mẹ nó hần không thể không đến à?! Hần cũng đâu phải dân chuyên nghiệp, bày đặt đến xem nào nhiệt làm gì, ở đây không có mấy chị gái ngực lớn mặc bikini đâu!

“Chào mọi người.” Không đợi Tô Nặc oán giận xong, cửa phòng đã bị đẩy ra.

Mọi người đều đứng lên chào hỏi giám đốc Âu Dương. Có trốn cũng không kịp, người mẫu Tô bọc đồ tắm, da đầu run rẩy, cố gắng tao nhã đứng lên, “Xin chào.”

Âu Dương Long liếc mắt nhìn hần một cái, gật đầu khen ngợi, “Tạo hình này rất tốt.”

Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm, xem ra hần không có ý định nhắc lại chuyện kia. . . Tốt quá!

“Tiếp tục đi, bộ tiếp theo là gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Tiếp theo thử đồ lót nam.” Nhà thiết kế nói, “Trung tâm thương mại vừa giới thiệu một nhãn hiệu đồ lót cao cấp, muốn quảng bá để nam giới trong thành phố đến mua sắm trang phục cả trong lẫn ngoài, tạo ra địa điểm mua sắm mới.”

Đồ lót thôi chứ gì. . . Tô Nặc hi hi ha ha một phen, cho dù ông không có cơ bắp cũng có thể trình diễn đồ lót!

Xem ra có cơ bụng cũng vô dụng mà thôi!

Vui quá đi mất!

[1] Địa chỉ IP (Internet Protocol) là một địa chỉ của một máy tính khi tham gia vào mạng nhằm giúp cho các máy tính có thể chuyển thông tin cho nhau một cách chính xác, tránh thất lạc. Có thể coi địa chỉ IP trong mạng máy tính giống như địa chỉ nhà của bạn để nhân viên bưu điện có thể đưa thư đúng cho bạn chứ không phải một người nào khác. Bạn lướt qua một trang web, IP của bạn bị ghi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Super Mario và hăng hái làm việc nghĩa...

Bên chụp ảnh chuẩn bị quần lót nhỏ gọi cảm đến phun máu mũi! Tô Nặc vào toilet thay quần, sau khi thay xong thì đứng nhìn một chút, cảm thấy hơi quá đáng.

Tiếp theo mình nên tức giận từ chối?

Sao có thể như vậy được!

Thật ra hần rất hưng phấn, bởi vì người mẫu Tô luôn muốn cho mọi người thấy vóc dáng đàn ông cường tráng nam tính của mình qua việc trình diễn đồ lót, nhưng đáng buồn là trước giờ đều không cơ hội, lần này rốt cuộc có thể đi đường vòng cứu nước đạt được mơ ước quả thật làm hần rất nôn nóng!

Tô Nặc mặc quần lót nhìn trái nhìn phải, cảm thấy mẹ nó thật sự rất quyến rũ! Khuyết điểm duy nhất là cái kia của mình không đủ lớn, hình dáng vừa không vĩ đại vừa không đáng sợ!

Sát, thật sự quá đáng tiếc. . . Tô Nặc thở dài một hơi, hần đang nhớ lại hình ảnh tuyên truyền quần lót thàng trước của Khâu Tử Ngan.

Độ to và độ dài chẳng có gì đặc biệt hơn người hết! Mình không hề hâm mộ một chút nào! Tô Nặc kiêu căng lắm lắm một phen, quay về phía gương tạo dáng kiểu Schwarzenegger [1].

Ha ha ha ha quả nhiên trông hài chết đi được. . . Ấc, bậy bậy, mình đang làm cái quỷ gì vậy, sao có thể tự giễu cợt chính mình, thật ra trông mình rất đàn ông!

Yêu nghiệt Tô trùm khăn tắm, lạnh lùng tiêu sái bước ra khỏi phòng tắm.

“Người mẫu gầy quá, chụp ảnh này sao mà đẹp được?” Âu Dương Long nhìn thân thể nhỏ nhắn gầy ốm của Tô Nặc, nhú mày hỏi thợ chụp ảnh bên cạnh.

Tuy rằng thanh âm của Âu Dương Long rất nhỏ, nhưng người mẫu Tô tai thính vẫn nghe thấy! Vì thế hấn lập tức nổi giận, ngại ông gầy thì đừng có kí hợp đồng với ông! Có giỏi thì cời sạch rồi tự chụp mình luôn đi, bày đặt cầu nhau nói này nói nọ đúng là đáng ghét! Ở đây có rất nhiều nhà tạo mẫu và thợ chụp ảnh chuyên nghiệp, tất cả mọi người đều biết chụp quần lót hơn cái đồ vô trách nhiệm nhà người nhiều! Mặc dù ông không có cơ bắp nhưng nội tâm bên trong của ông nam tính lắm biết không!

Sau đó Tô Nặc nghe thợ chụp ảnh trả lời, “Yên tâm đi giám đốc, chúng tôi không chụp chính diện.”

Nami?! Tô Nặc mở to mắt, em gái anh, vừa rồi tôi tốn hết nửa ngày trong toilet mãn mê JJ, thiếu điều nhét thêm cục bông để làm nổi bật khí phách, sao anh có thể nói không chụp là không chụp, không khoa học gì hết! Hơn nữa mặt sau có cái gì đẹp mà chụp, chỉ có cái mông thôi!

*JJ = cái đó đó của nam

Thợ chụp ảnh tiếp tục nói, “Nặc Nặc có cái mông rất vêu, hình dáng cũng rất đẹp, hiệu quả chụp nhất định sẽ rất tốt.”

.

Sát! Mông anh mới đẹp mông cả nhà anh đều đẹp!

Tô Nặc cảm thấy rất rối rắm, tại sao Khâu Từ Ngạn chụp quần lót thì được khoe cơ bụng và cái kia, đến phiên mình chỉ có thể nằm úp sấp chụp mông?

Chuyện này không khoa học! Thật đáng hận! Đây là phân biệt đối xử!

Vì thế một bên hấn dựng thẳng ngón giữa trong lòng, một bên nằm trên giường bày ra biểu tình u buồn.

Ông đây thật sự quá chuyên nghiệp. . . Tô Nặc cảm thán.

Điểm này chắc chắn hơn hẳn Khâu Từ Ngạn.

“Tuyệt lắm.” Thợ chụp ảnh rất hài lòng với tư thế của hấn, sau đó kéo khăn tắm xuống một chút, lộ ra một phần nhỏ của cặp mông đầy đặn.

Âu Dương Long sờ sờ cằm, nhìn từ góc độ này thật sự rất. . . Hấp dẫn.

“Không tệ, giờ tay lên một chút, ngoan, đừng cử động. . .” Thợ chụp ảnh cầm máy ảnh một cách nghiêm túc.

“Chân thu lại một chút, tốt lắm. . . Đừng cử động. . .”

“Hạ bên sườn một chút, cứ thế. . . Đừng cử động. . .”

“Cần môi dưới, ánh mắt mê ly một chút. . . Nặc Nặc ngoan, đừng cử động. . .”

.

Ba phen mấy bận, Tô Nặc mất hứng, quay sang nói, “Sao không cho tôi quay mặt qua?” Ông muốn chụp ngay chính diện!

“Bởi vì chúng tôi chụp lưng là chủ yếu, cậu xoay lưng qua là được rồi.” Thợ chụp ảnh cười hà hà giờ lan hoa chi [2], khen, “Eo và mông đẹp quá chừng, hơn nữa Nặc Nặc còn có gương mặt rất xinh đẹp, ngay cả tôi cũng nhịn không được muốn yêu cậu luôn rồi này.”

“Thôi đừng.” Tô Nặc im lặng rùng mình, ngoan ngoãn nằm úp sấp trên giường, cảm thấy có chút đau khổ.

Chụp xong mấy bộ nội y, thời gian đã đến giữa trưa, nhân viên công tác kê khoai tây chiên và hamburger làm bữa trưa cho mọi người, đương nhiên vì chiều có Tô Nặc nên đã gọi riêng phần đặc biệt cho hấn.

“Thật sự xin lỗi, chúng tôi không tìm được món. . . Hoa tươi Vatican mà Tô tiên sinh thích ăn, vì vậy đành phải mua cái này, cũng thanh đạm lắm.” Nhân viên công tác rất có thành ý đưa qua một hộp đồ ăn xa xỉ.

“Thật ra tôi không ăn cũng không sao.” Tô Nặc ngượng ngùng cười —— Âu Dương Long tạm thời vắng mặt, mình vẫn có thể tiếp tục giả vờ!

Tuy rằng hộp đồ ăn trông rất cao cấp, nhưng khi vừa nghe ba chữ “thanh đạm lắm”, Tô Nặc lập tức mất sạch khẩu vị. Người đại diện giúp hắn mở hộp đồ ăn, trong mắt tràn đầy cảm thông.

Tô Nặc nghiêng đầu qua nhìn, mẹ nó một chút váng dầu cũng không có, keo kiệt cũng vừa vừa thôi chứ! Món chính lại là nấm, ông cũng không phải Super Mario!

“Món này do khách sạn cao cấp đặc biệt chuẩn bị, bảo đảm không có một chút dầu nào, muối cũng rất ít.” Nhân viên công tác vẫn đang mài mê giới thiệu.

Tô Nặc gào thét trong lòng, cho bát mỡ heo trộn cơm cũng còn ngon hơn cái này!

“Thật sự cảm ơn rất nhiều, nhưng gần đây do giảm cân nên dạ dày của Nặc Nặc không được tốt, vì vậy chế độ ăn uống phải được kiểm soát rất chặt chẽ.” Người đại diện giúp hắn kiểm soát, “Chỉ có thể ăn phần cơm đặc biệt.”

“Là cơm gì?” Âu Dương Long đẩy cửa tiến vào, ánh mắt trêu tức nhìn Tô Nặc.

. . . Tên này đúng là đáng ghét! Người mẫu Tô trẻ môi, già bộ như không thấy.

“Mọi người cứ từ từ ăn, tôi và Nặc Nặc ra ngoài một chút, một tiếng sau sẽ trở lại.” Người đại diện biết rõ tổ tông nhà mình không thể bị bỏ đói, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Mọi người nghe vậy đều cảm khái trong lòng, yêu nghiệt nhỏ mảnh mai dạ dày không được tốt, thật khiến người ta nhìn không được muốn bộp phát bản năng làm mẹ!

“Chúng ta đi ăn ở đâu?” Sau khi vào thang máy, người mẫu Tô đẹp bỏ bộ dạng suy yếu, chuyển sang bộ dạng hưng phấn sung sức!

“Gần đây có một quán nhỏ, có hoành thánh chiên và móng heo nướng.” Đại khái do theo tên ăn hàng này quá lâu, Đới An cũng bắt đầu trở nên đói khát, hắn mở ra ứng dụng xem bản đồ, “Còn có nước ô mai rất ngon.”

Tô Nặc vô cùng phấn chấn, vừa nghe là biết ngon rồi!

Vì thế hai người phóng xe hơi tới quán nhỏ, bởi vì hôm nay tạo hình của Tô Nặc quá chói lóa, không thích hợp chen chúc ăn móng heo với một đám công nhân nhập cư, vì thế người đại diện đành phải đậu xe ở đằng xa, tự mình vào quán mua mang về.

Tô Nặc nóng lòng ngồi chờ trong xe, tiện tay vào trang cá nhân của Khâu Từ Ngan —— Hắn cảm thấy mình càng lúc càng biến thái, rảnh rỗi một chút là muốn lên chửi Khâu cơ bụng! Đúng là hết thuốc chữa!

Bất quá ngoài dự đoán của hắn, lần này Khâu Từ Ngan không có phát rồ up hình khoe cơ thể mà chuyển sang con đường thâm tình. Đầu tiên là chúc bác tài xế của mình sinh nhật vui vẻ, sau đó còn cảm ơn ông ta từ trước tới giờ đã chiều cổ mình, hi vọng sau khi ông ta về hưu có thể ở nhà ôm con cháu hưởng phúc gì gì đó. Người đàn ông cường tráng nam tính đột nhiên thể hiện mặt dịu dàng của mình, các fan hiển nhiên cảm động đến rơi lệ, tất cả đều làm nũng lộn bày tỏ anh Ngan thật quyền rũ thật tốt bụng thật chín chắn thật dịu dàng, tội em chịu không nổi cầu hôn môi cầu cọ mặt cầu hợp thể. . . Hợp thể*?! Tô Nặc giật mình mở to mắt, mấy em gái bây giờ đúng cảm thế! Nhưng tại sao trang của mình chưa từng có em nào cầu hợp thể, thật không công bằng! Vì thế yêu nghiệt nhỏ đầu hói lại đăng nhập, muốn tiếp tục mắng chửi theo thói quen, nhưng khi nhìn thấy chủ đề chúc ông cụ hạnh phúc này nó. . . Giọng nói thật ảm áp, khi không mình bay vô chửi người ta hình như không hợp cho lắm. . .

*chắc ai cũng hiểu, kiểu như “xếp hình” ấy ~(^▽^~)

Sát! Tô Nặc do dự một chút, cuối cùng quyết định bỏ qua. Minh hận Khâu Từ Ngan cơ bụng, không có liên quan đến người khác!

Thời gian trôi quatuồng phút từng giây, người đại diện vẫn chưa trở lại. Bụng Tô Nặc bắt đầu kêu, vì thế hắn gọi điện thoại hỏi, “Ái phi đang ở đâu? Trăm đói quá.”

Người đại diện an ủi hắn, “Đúng lúc giờ cao điểm, ở đây nhiều người lắm, tôi còn đang xếp hàng, trong xe có bánh bích quy đó.”

Bánh bích quy sao có thể so sánh với chân giò! Tô Nặc cúp điện thoại, tự kéo ra ngăn cất đồ lấy bánh bích quy, thuận tay bật di động xem tin tức.

«Vạch trần bí mật kinh thiên động địa, cơ bụng của người mẫu Khâu Từ Ngan toàn là photoshop?» Loại tiêu đề này đúng là rất hấp dẫn, phóng viên thật sự rất có lương tâm nghề nghiệp! Tô Nặc vừa xem tin là cái vừa cười đê tiện, hoàn toàn bỏ qua chuyện tuần trước tên phóng viên này còn viết một bài «Quá bi thảm, yêu nghiệt Tô đúng là người chuyên giới!» Còn chưa xem hết nửa tin, một người đột nhiên thất tha thất thểu nghiêng ngã chạy ra từ đường tắt, tông mạnh vào trước mũi xe của hắn.

Khốn kiếp! Tô Nặc bị dọa sợ, phản ứng đầu tiên chính là muốn đạp xe gạt tiền à? Ngu cũng vừa vừa thôi chứ, ông còn chưa khởi động xe mà đạp đạp cái gì! Hắn mở cửa xe, bước xuống xem xét, sau đó lại bị dọa sợ, một cậu thanh niên mặc áo somi trắng đang gục ở trước xe, trên người và trên mặt toàn là dấu giày, hiển nhiên là vừa đánh nhau với người ta.

“Cậu không sao chứ?” Tô Nặc giật mình, Đường Tiểu Ngừ?

Cậu thanh niên cắn môi dưới, vội vàng đứng lên muốn bỏ chạy, nhưng do chân bị thương nên không thể dùng sức.

“Nó chạy hướng kia kìa, mau đuổi theo!” Tô Nặc còn đang suy nghĩ thì bên kia đột nhiên truyền đến tiếng hét và tiếng bước chân, sắc mặt Đường Tiểu Ngữ trắng bệch, trong mắt xuất hiện một tia sợ hãi.

Tô Nặc không nói nhiều, kéo người vào trong xe.

“Anh. . .” Đường Tiểu Ngữ hiển nhiên không nghĩ rằng hắn sẽ giúp mình.

Tô Nặc đạp chân ga, bỏ xa những tên đó mười dặm đường.

“Cảm ơn.” Đường Tiểu Ngữ ngồi ở ghế phó lái, “Anh là đại minh tinh phải không?”

“Cậu biết tôi?” Tô Nặc kinh ngạc.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngữ đáp một câu, xoay người xắn quần lên. Tô Nặc liếc qua, phát hiện cổ chân cậu ta bầm tím.

Di động rung rề, sau khi bắt máy liền nghe giọng nói ai oán của người đại diện, “Tôi chỉ xếp hàng hơi lâu chút thôi, cậu không cần giận tới mức lái xe bỏ đi chứ?”

“Mặc kệ anh tin hay không, tạm thời tôi thật sự có việc.” Tô Nặc dừng xe trước một phòng khám, “Anh tới Starbucks chờ tôi, mười phút sau tôi qua đó.”

Người đại diện càng thêm ai oán, mang móng heo nướng và hoành thánh chiên tới Starbucks có khi nào bị đuổi ra không đây!

“Tôi còn có việc, phòng khám này là do bạn tôi mở, cậu vào xem vết thương một chút đi, nếu không ổn thì đi bệnh viện.” Tô Nặc lấy ra một xấp nhân dân tệ từ trong ví, “Sau này đừng đánh nhau nữa.”

Đường Tiểu Ngữ ngạc nhiên nhìn hắn, “Sao lại đối xử với tôi tốt như vậy?”

Tô Nặc muốn nói bởi vì cậu đã giúp anh tôi bắt bọn gian lận! Nhưng lời này hiển nhiên không thể nói ra, vì vậy hắn chỉ cười cười, nhét tiền vào tay Đường Tiểu Ngữ, “Mau đi đi.”

“... Cảm ơn.” Đường Tiểu Ngữ cảm kích nhìn hắn, “Tôi sẽ nhớ kỹ anh.”

“Đừng khách sáo.” Tô Nặc giúp cậu ta mở cửa xe, nhìn cậu ta khập khiễng bước vào phòng khám, sau đó quay đầu lái xe trở về, trong lòng không rõ là cảm xúc gì.

Năm đó anh hai cũng như cậu ta, chịu nhiều đau khổ, đánh nhau rất nhiều mới đổi được Hàn gia hôm nay.

Thật sự hi vọng sau này Đường Tiểu Ngữ có thể đi theo con đường chính đạo.

[1] Arnold Schwarzenegger là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên điện ảnh và cũng là chính khách Cộng hòa người Mỹ gốc Áo làm Thống đốc California thứ 38.

Ai coi phim hành động nhiều chắc biết ông này, nổi tiếng với các vai diễn trong phim The Terminator, True Lies, Predator, hoặc gần đây nhất là The Expendables 2.

Ảnh bên dưới là Schwarzenegger (lúc trẻ) và cũng có thể là tướng đứng mà Tô Nặc bắt chước.

[2] Lan hoa chỉ

[3] Móng heo nướng

[4] Hoành thánh chiên

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ghép đôi và tiểu thuyết cầu huyết. . .

*câu huyết: chỉ những tình tiết đi theo lối mòn, lặp đi lặp lại

Trước cửa Starbucks, người đại diện rướn cổ mồi mắt chờ mong, vất vả lắm mới nhìn thấy xe Tô Nặc chạy tới đây.

“Đang yên lành sao đột nhiên lại bỏ chạy.” Mở cửa xe ngồi vào, người đại diện thật buồn bực.

“Bởi vì vừa rồi tôi hăng hái làm việc nghĩa, cứu một người!” Tô Nặc vô cùng tự hào.

Người đại diện không nói gì nhìn hẩn, “Không muốn trả lời thì thôi, đừng thù dặt một cái có giả dối vậy chứ.” Sao không nói cậu đi cứu Trái đất luôn đi.

“Thật mà.” Tô Nặc nóng nảy, “Anh tin tôi đi.”

“Được rồi được rồi, mau chạy xe tới chỗ bóng râm, chúng ta ăn một chút.” Người đại diện hiển nhiên không muốn bàn vấn đề này với hẩn nữa, “Nếu không móng heo nguội bây giờ.”

Mẹ nó móng heo mà nguội thì khó ăn lắm! Dân ăn hàng chân chính sao có thể để chuyện này xảy ra! Không thể được! Vì thế Tô Nặc quyết định ngừng tranh luận, đánh tay lái đậu xe ở ven đường, sau đó vui vẻ nhận hộp đồ ăn.

Móng heo được cắt thành từng miếng, phía trên còn rắc hạt tiêu, rau thơm, và hạt mè, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi làm hẩn chảy nước mũi, quả thật chính là ngàn vàng khó mua trong truyền thuyết!

“Không biết ông chủ tiệm này có nhận học trò không ta.” Tô Nặc vừa phồng má dùng sức nhai nuốt vừa biểu đạt khát khao trong lòng, hai mắt rung rung.

Người đại diện đầu đầu, “Sao mỗi lần ăn món gì ngon cậu đều nảy sinh ý tưởng kì lạ muốn làm học trò người ta vậy?!” Người bình thường nhiều nhất chỉ nghĩ sau này thường xuyên đến ăn thôi!

“Bởi vì cho người ta cá, không bằng cho người ta cần câu!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Quả nhiên là suy nghĩ của dân ăn hàng. . . Đói An tiên sinh rút khăn tay ra, dờ khóc dờ cười giúp hẩn lau miệng.

Bởi vì yêu nghiệt Tô hăng hái làm việc nghĩa nên về trễ một chút, lúc hai người lái xe về tới nơi thì đã trễ nửa tiếng.

“Thật sự xin lỗi.” Người đại diện chân thành xin lỗi, “Thân thể Nặc Nặc không thoải mái nên tôi để cậu ấy ngủ trên xe một lát.” Xạo hết chỗ nói, thật ra vì ăn không ngừng được nên mới về trễ!

Danh tiếng và quan hệ của Tô Nặc với mọi người trong giới cũng không tệ, vì vậy mọi người đều tỏ vẻ không sao.

Đại minh tinh tới muộn, chuyện ngày thường ở huyện ấy mà!

Chủ đề chụp ảnh buổi chiều là nét đẹp gia đình, bởi vì da Tô Nặc rất trắng nên nhà thiết kế đã chọn cho hẩn một bộ quần áo ở nhà màu xanh nhạt, trông rất thanh lịch và sạch sẽ.

“Giả bộ như đang chiến là được rồi.” Thợ chụp ảnh điều chỉnh máy chụp ảnh.

Tô Nặc nghe lời, hơi cúi đầu xuống, tay phải cầm máy đánh trứng, bày ra vẻ mặt chăm chú.

“Ai nha lông mi Nặc Nặc dài quá!” Vài cô gái trẻ làm việc lật vạt đều cắn mu bàn tay, vô cùng kích động chụm lại một chỗ, thật muốn nhào qua hung hăng chà đạp một phen!

Âu Dương Long tựa vào cửa, nhìn từng tư thế Tô Nặc chụp ảnh mà không chớp mắt.

Rèm cách nhiệt trong phòng bếp đã chặn ánh mặt trời chói chang, vì vậy trên người Tô Nặc chỉ có một tầng ánh sáng nhạt. Khuôn mặt nghiêng nhìn rất thanh tú, bên cổ lộ ra làn da trắng nõn, ngón tay tinh tế thon dài. Nếu không phải ngày đó tận mắt nhìn thấy tướng ăn dững mảnh của hẩn, Âu Dương Long nghĩ, có lẽ mình sẽ thật sự tin người này ăn hoa mà lớn.

“Không tồi.” Sau khi chụp xong một set ảnh, thợ chụp ảnh khen ngợi, “Gần đây Nặc Nặc tiến bộ rất nhiều!”

Hừ hừ, chứ còn gì nữa! Trong lòng Tô Nặc vô cùng vui sướng kiêu ngạo, biểu tình bên ngoài lại vẫn đạm phong khinh, “Tiếp theo chụp cái gì?”

*vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, nhẹ nhàng bình thản

“Đã chuẩn bị ốt chuông cho cậu, cậu muốn cắt kiểu gì tùy thích.” Trợ lí đưa cho hẩn một con dao, “Nhớ đừng che logo của hãng ở cán dao.”

Loại chuyện xắt rau này với dân ăn hàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ! Tô Nặc giơ tay chém xuống, xoẹt xoẹt vài cái đã cắt ốt chuông thành từng lát mỏng, trông vô cùng vô cùng thành thạo!

Thợ chụp ảnh giật mình, “Cậu thật sự biết cắt?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Tô Nặc nhủ thầm trong lòng cái này tính là gì, ở nhà ông còn có thể tự làm gà nướng nữa cơ!

“Thêm lần nữa, vừa rồi cậu cắt nhanh quá.” Thợ chụp ảnh lại đưa cho hắn một trái dưa leo, “Bây tư thế thôi là được rồi.”

Tô Nặc cảm thấy hơi tiếc nuối, công lực cắt dưa leo của mình cũng rất mạnh nha! Nhìn ngứa tay quá!

“Nghe nghiêng người một chút, tay phải hơi nâng lên.” Thợ chụp ảnh nhìn màn hình.

Tô Nặc nghe theo, trong lòng tự nhủ thôi thôi nay mình nấu com đi, dưa leo trộn tỏi. . . Trong tủ lạnh còn có sùi cào chi dẫu làm hôm bữa, vừa nghĩ đã thấy thèm!

“Ánh mắt dịu dàng một chút.” Thợ chụp ảnh tiếp tục nói.

Tô Nặc còn đang bận nghĩ về sùi cào nên không có nghe rõ, hắn ngẩng đầu lên muốn hỏi lại, tay không cẩn thận cắt nhầm, cắt trúng ngón giữa tay trái.

Con dao mới rất bén, Tô Nặc lập tức chảy đầy máu.

“Á!” Những người còn lại thấy thế đều hoảng hết cả lên, vội vàng chạy tới giúp hắn, một bên dùng túi chườm nước đá một bên gọi người đi mua thuốc cầm máu.

“Không sao đâu, mọi người đừng lo lắng quá.” Tô Nặc có chút bối rối.

Nhưng sao mọi người có thể không lo lắng chứ! Đoá hoa cao quý không ăn khói lửa bị thương, chuyện này thật sự khiến người ta lo lắng!

“Trời đất ơi sao không cầm máu được vậy!” Anh chàng thợ chụp ảnh nữ tính vô cùng sốt ruột, nhìn máu nhuộm đỏ một lớp rồi một lớp khăn giấy, nhịn không được bực mình nói, “Sao người đi mua thuốc cầm máu vẫn chưa trở lại?”

“Vừa gọi điện thoại, tiệm thuốc gần đây đang sửa chữa, bọn họ phải tới chỗ khác.” Trợ lý trả lời.

“Nếu Nặc Nặc mất máu quá nhiều hôn mê bất tỉnh thì ai chịu trách nhiệm đây?!” Thợ chụp ảnh nâng tay Tô Nặc như cụng tổ tông, vô cùng lo lắng.

Tô Nặc 囧 囧, ai sẽ mất máu quá nhiều hôn mê bất tỉnh chỉ vì vết thương 1 cm trên ngón tay chứ?

Nhưng trong hậu trường không có ai lên tiếng phản bác, thứ nhất là do hình tượng nhu nhược mảnh khảnh của Tô Nặc đã sớm khắc sâu vào lòng người, thứ hai là một đồng khăn giấy nhuộm máu quả thật hơi đáng sợ, vì vậy mọi người không nhìn được mà bắt đầu lo lắng hắn sẽ thật sự hôn mê bất tỉnh!

Tất cả mọi người đều biết người trong giới nghệ thuật ít nhiều cũng có chút không được bình thường.

Vì vậy người ngoài cuộc duy nhất Âu Dương Long đành phải ra tay, lấy ra một hộp diêm trong túi quần —— là quà tặng mà khách sạn làm riêng theo yêu cầu của khách VIP, rất tinh xảo.

“Đưa tay cho tôi.” Âu Dương Long ngồi trước mặt hắn, tùy tiện xé phần phốt-pho trên bề mặt hộp diêm.

“... Chi vậy?” Tô Nặc do dự.

Âu Dương Long nắm tay hắn, quần phản dùng để quẹt vào vết thương của hắn, sau đó dùng sức siết.

“Đau!” Tô Nặc kêu ra tiếng.

Người đại diện cũng hoảng sợ, má ơi đây là phương pháp ba trợn gì vậy, có để lại sẹo không đó! Những người còn lại cũng hung hăng khiển trách, sao dám dùng phương thức thô lỗ như vậy đối xử với Nặc Nặc, đúng là cái đồ đáng ghét không biết thương hoa tiếc ngọc! Đương nhiên mấy lời khiển trách này chỉ có thể nói thầm trong lòng —— Âu Dương Long là sếp của kế hoạch lần này, không ai rảnh rỗi ở không đi kiểm chuyện với hắn.

“Đau quá!” Tô Nặc có xu hướng xù lông.

“Nhịn một chút.” Âu Dương Long không buông tay, “Lát nữa sẽ hết đau.”

“Nhưng còn chảy máu kia.” Tô Nặc tỏ vẻ nghi ngờ, loại phương thức tào lao này rốt cuộc có tác dụng không đây!

“Xong ngay thôi.” Âu Dương Long không dám dùng sức, hắn sợ mình sẽ thật sự bẻ gãy ngón tay gầy teo này.

Mấy cô gái xung quanh che mũi, loại đối thoại “đau quá” và “nhịn một chút”, sao lại khoa học thế này? Nặc Nặc còn dùng giọng mũi nói “chảy máu” này nọ. . . Mạnh quá đi mất! Đây mới đúng là tình cảm mãnh liệt! Giám đốc đẹp trai cường công và yêu nghiệt đơn thuần người mẫu thụ, tuyệt đối là trời sinh một cặp!

Cô nàng A kích động nắm tay, trời ơi trời ơi, tại sao đến bây giờ tôi mới phát hiện có CP đáng yêu như vậy!

Cô nàng B tìm đập rộn ràng, hai bàn tay đầy mồ hôi nắm chặt vào nhau, mắt nhìn chăm chăm, hôn xuống nhanh nhanh giùm đi!

Cô nàng C liên tục tự trách bản thân, đây mới đúng là cặp đôi hoàn hảo chứ! Vậy mà lúc trước mình lại đi ảo tưởng Khâu Từ Ngạn và Nặc Nặc là một đôi, thật không nên mà huhuhu!

Đương nhiên Tô Nặc không hề biết đám con gái kia đang nghĩ cái gì, hẩn ngồi ở bên giường, cúi đầu vừa lúc có thể nhìn thấy bên trong cổ áo rộng mở của Âu Dương Long —— lại là một tên cơ bắp!

Thật quá đáng hết sức! Yêu nghiệt Tô nhất thời lệ rơi đầy mặt, tên này cũng có cơ ngực, cuộc sống này đúng là tẻ hết chỗ nói! Mình nhất định phải tìm cơ hội xuyên không!

“Ồn rồi.” Sau một lát, Âu Dương Long cẩn thận tháo giấy, dùng khăn ướt giúp Tô Nặc lau vết máu quanh ngón tay.

Ai nha cưng chiều quá đi! Nhóm chị em đều cảm thấy một màn vừa rồi quá ư là tình cảm!

Tuy rằng ngón tay sắp bị hẩn nắm gãy, Tô Nặc vẫn nói câu cảm ơn —— Mình là người có tố chất như thế, sao có thể ghen tị với cơ ngực của hẩn! Tuy rằng thật sự có chút ghen tị, nhưng nhất định không thể biểu lộ ra ngoài!

“Hôm nay đến đây thôi.” Âu Dương Long nói, “Bối cảnh cũng không xê xích gì nhiều, ngày mai rồi làm tiếp.”

Nhóm chị em gào thét chói tai ở trong lòng, biểu hiện này. . . Rõ ràng là đau lòng tiểu thụ bị thương!

Vì thế trong lúc vô tình, Tô Nặc và Âu Dương Long đã bị ghép thành CP!

Vào ban đêm, trang web nào đó đăng một truyện dài ——《Loạn thế tình triền, phúc hắc vương gia yêu tiểu quan》! Cái này hẳn là do mấy cô gái trong tổ chụp ảnh hợp tác viết!

*tiểu quan: nam kĩ

Do xung đột nội chiến, thái tử Tây Nam Tô Nhu Nhu bị gian thần hãm hại, phải sống lang bạc tới vương đô phồn hoa. Thời vận không tốt số mệnh bấp bênh, không chỉ bị trộm mất túi tiền mà còn bị bọn buôn người tàn nhẫn bán vào tiểu quan quán!

Đúng là xui không còn gì để nói!

Tú bà nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân như thế, nhất thời tâm hoa nộ phóng, lập tức treo bài tử, triệu tập vương tôn công tử trong thành đến ủng hộ! Sau đó sai người tìm Vương thị may nổi tiếng nhất trong thành, may cho Tô Nhu Nhu một bộ sa y đỏ thắm, phối hợp với da thịt trắng nõn trông rất quyến rũ!

*tâm hoa nộ phóng: như mở cờ trong bụng

“Ta chỉ bán thân, không bán nghề!” Tô Nhu Nhu cầm kéo nhắm thẳng vào yết hầu, hai mắt rung rung, nói, “Nếu không ta sẽ chết tại đây!”

Tú bà sung sướng vỗ đùi, “Ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối không cho ngươi bán nghề!”

“Thật sao?” Tô Nhu Nhu chần chừ, cảm thấy sự tình hình như quá thuận lợi rồi, sau khi suy nghĩ kỹ lại, lập tức hoảng hốt nói, “Không đúng không đúng, vừa nãy nói sai rồi, ta chỉ bán nghề thôi!”

“Vậy à?” Tú bà cười lạnh vỗ vỗ tay, vài gã đàn ông ngực trần cường tráng đi đến, trên tay cầm chổi lông gà và roi trúc, còn dắt theo một con chó săn. Tô Nhu Nhu lập tức biến sắc, hai mắt tròn trắng hồn mê bất tỉnh.

Mảnh mai quá chừng, thật khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

“Tiểu bảo bối, ngoan ngoãn tách chân ra, cho bốn vương xem cúc của mỹ nhân một chút nào!” Âu Dương vương gia cười tà mị, xé quần lụa mỏng của Tô Nhu Nhu.

.....

Ấy khoan đã, hình như thiếu một đoạn thì phải, tại sao vừa ngắt xiu liền chuyển ngay đến cảnh lên giường với vương gia, đúng là không khoa học gì cả! Tô Nặc cảm thấy thật buồn bực, di chuyển chuột quay lại trang trước tìm thêm lần nữa.

Sự thật cầu huyết như vậy đây, nhóm chị em post bài lên diễn đàn, đúng lúc lại là nơi mà người mẫu Tô thường xuyên vào xem —— bởi vì nơi này không chỉ có chuyện bát quái giải trí mà còn có chuyện gia đình, chuyện lá cải tào lao, còn có tiểu thuyết nhiều kì, cực kì cực kì náo nhiệt!

Vì thế khi nhìn thấy truyện nhiều kì mới ra, Tô Nặc quyết đoán nhấp chuột vào, xem một cách say sưa.

Chương 8: Bí kíp cơ bắp và sự cổ bóng đèn. . .

Tô Nặc tìm ở trang nhất nửa ngày cũng không tìm ra cảnh Tô Nhu Nhu bị Âu Dương vương gia đưa lên giường như thế nào, vì thế vô cùng buồn bực quay lại, phát hiện đoạn trên giường kia đã bị xóa luôn!

Mẹ nó sao có thể như thế mình còn chưa xem xong mà! Cảnh H chỉ mới nhìn lướt qua. . . Tô Nặc cảm thấy vô cùng thiệt thòi, vì vậy liền lập tức đăng nhập, vừa định khiếu nại thì phát hiện tác giả mới up một đoạn giải thích.

—— Bởi vì truyện do nhiều tác giả viết nên khó tránh khỏi up nhầm chương, mong mọi người tha thứ! Đoạn H vừa rồi sẽ tạm thời xóa bỏ, hôm nay cập nhật đến đây thôi, ngày mai tiếp tục nha!

Sao không up một ngày chục ngàn chữ luôn đi! Tô Nặc lưu luyến tắt trang, loại tiểu thuyết cầu huyết này xem một mạch mới thích! Nhưng mà Tô Nhu Nhu này. . . Tuy hơi giống tên của mình nhưng thật sự quá ề là rồi! Sau khi bị bán đi chẳng những không nghĩ cách bỏ trốn mà còn bị bắt lên giường vương gia dâng cúc, tác giả thật đúng là khó đỡ!

“Nặc Nặc.” Người đại diện gọi điện thoại cho hắn, “Sáng mai đến công ty họp, chín giờ tôi tới đón cậu, nhớ ngủ sớm”

“Biết rồi.” Tô Nặc vừa cắn táo vừa thuận miệng hỏi, “Khâu Từ Ngan có đi không?”

“Chắc là có, bây giờ hắn cũng là người mẫu quan trọng của công ty.” Sau khi nói xong, người đại diện lại đặc biệt nhấn mạnh, “Đương nhiên là cậu quan trọng hơn.”

Hừ hừ chứ còn gì nữa! Tô Nặc cúp điện thoại, lại lên con mớ trang cá nhân của Khâu Từ Ngan.

Bởi vì đã đổi công ty nên gần đây Khâu Từ Ngan đều ở trong phòng chụp hình quảng cáo, thỉnh thoảng sẽ pose ảnh chụp chung với fan. Biển xanh trời xanh, trên bờ cát, người đàn ông cơ bắp lực lưỡng mồ hôi đầm đìa chỉ mặc quần bơi, khí thế đàn ông đều lộ ra hết sạch!

Thật là. . . Không hâm mộ chút nào! Tô Nặc rầu rĩ cắn mu bàn tay, kéo cổ áo thun của mình nhìn thoáng qua bên trong, ngực nhỏ cực kì bằng phẳng, nhìn cứ như sân bay!

Là một người mẫu mà mình lại không có cơ ngực! Tô Nặc cảm thấy vô cùng tủi thân và khó có thể chấp nhận, hắn nhìn không được phóng vào phòng tập thể hình, nâng tạ tay vài chục lần, sau đó lại quay về trước máy tính tạo một cái ID tên là Anh Từ Ngan yêu yêu ời, nghe vừa thiếu não vừa ghê tởm nhưng Tô Nặc cảm thấy rất hài lòng! Hắn mở ra tấm hình kia, thành tâm nhấn lại —— Huhu em cũng muốn có cơ bắp, nhưng ăn mãi mà cũng không có, xin hỏi em phải làm sao bây giờ? Mong anh Từ Ngan trả lời em, trần truồng lộ JJ lẫn lộn cầu xin giữa trời tuyết!

Đúng vậy, có đôi khi chúng ta phải trà trộn vào quần địch! Cái này gọi là vô gian đạo [1]!

Năm phút sau, leng keng báo hồi âm, Tô Nặc giật mình, mẹ nó hắn trả lời thật à? Đúng là trời cũng giúp mình mà ha ha ha, cái tên cơ bắp ngực lớn nhưng não bé kia nhất định sẽ không ngờ rằng người đứng sau cái ID thiếu năng này lại là một đối thủ cạnh tranh cực kì dữ dội! Con người mới ngày thơ làm sao!

Sau khi mở ra, phát hiện Khâu Từ Ngan đáp lại một khuôn mặt tươi cười —— OoO cơ bắp không phải nhờ ăn, mà là nhờ luyện tập.

. . . Sát!

Yêu nghiệt Tô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị sỉ nhục nặng nề, sao lúc đó mình lại xỏ bản chất ăn hàng ra chứ, đúng là ngu hết biết! Vì thế hắn cân nhắc một chút rồi trả lời —— Thế thế thế cho em hỏi phải làm sao mới luyện được cơ bắp? Em thật sự rất muốn cơ ngực và cơ bụng QAQ.

Dù sao đây là trên mạng, đâu có ai biết mình là ai! Vì vậy ờn ờn một chút ghê tởm một chút cũng không sao! Đạt được mục đích mới là quan trọng!

Khâu Từ Ngan trả lời nhanh chóng y như cũ, hắn gửi link một trang web tập thể hình qua, sau đó nói cứ tiến hành theo trình tự là có hiệu quả.

Há há há cái cảm giác đoạt được bí kíp thật sự là nhìn không được muốn ngửa mặt lên trời cười như điên! Người mẫu Tô cảm thấy mình thật sự rất phúc hắc! Sau khi mở link liền hiện ra một trang web tên là “Làm thế nào để luyện được cơ bắp một cách nhanh chóng, khỏe mạnh và hiệu quả”, sáu chữ “nhanh chóng khỏe mạnh hiệu quả” thật sự quá tuyệt vời! Tô Nặc có cảm giác kích động như vừa “mở ra cánh cửa thế giới mới”, tương lai bừng sáng rộng mở!

*phúc hắc: bụng dạ khó lường

Dựa theo lời chỉ dẫn của huấn luyện viên chuyên nghiệp trên trang web, trước tiên người mẫu Tô chạy vào phòng bếp nấu hai quả trứng và một chén súp đậu đỏ bách hợp —— Đúng vậy, là dân ăn hàng, hắn xem đậu đỏ là bài tập ăn uống đầu tiên! Tiếp theo là bài tập vận động, nếu muốn luyện được cơ tay, đề nghị mỗi ngày đứng chống ngực? Má ơi không ổn rồi cái này quá khó, lỡ như “bẹp” một cái ngã chổng vó thì từ nay về sau treo cổ luôn, quá bi

thảm tuyệt đối không được! Hơn nữa mình cũng không cần cơ tay lắm! Mình cần cơ ngực và cơ bụng!

Tô Nặc kéo xuống phần cơ bụng, cảm thấy phương thức hít đất này rất tốt, vừa nhìn là biết không khó! Hắn hưng phấn lấy drap giường trong tủ quần áo ra thay thế đệm luyện tập, trải ngay trước gương, vừa uốn ngực làm nóng người vừa cởi sạch quần áo, chỉ để lại một cái quần lót nhỏ gọi cảm, bởi vì hắn muốn tận mắt chứng kiến giây phút cơ bắp ra đời!

Đặt máy tính trên ghế đầu phía trước, Tô Nặc nằm úp trên mặt đất theo chỉ dẫn, liếc nhìn gương, sau đó bị khí phách của mình chinh phục?

Làm gì có, hắn còn bị tư thế của mình dọa sợ! Mẹ nó sao cái tư thế của mình trông hài thế này! Người mẫu trong máy tính rõ ràng rất nam tính rất đàn ông mà, thật sự quá tôn trọng!

Thật ra cũng không thể trách hắn, bởi vì công ty muốn xây dựng hình tượng người đẹp yêu nghiệt cho hắn, vì vậy không có cho hắn học thể hình. Về phương diện này, những gì Tô Nặc biết chỉ là con số không!

Đối chiếu suốt nửa ngày trời, Tô Nặc cảm thấy vấn đề nằm ở chỗ móng mình quá vều, vì thế liền hạ thấp xuống, ai ngờ sau khi giảm trọng tâm xuống thì cánh tay lại bắt đầu run rẩy, có chút nhịn không được!

Sao lại khó vậy chứ! Tô Nặc mất hứng, những thứ ghi trên web toàn là lừa gạt, vốn không hề đơn giản một chút nào! Hắn định bỏ cuộc tại đây, nhưng khi nhìn thấy comment khen ngợi của những người bên dưới, nói rằng mình tiến hành theo trình tự, cuối cùng đã luyện được cơ ngực, vì vậy hắn lại tiếp tục cắn răng kiên trì! Làm một hơi hai mươi cái hít đất vô cùng khó khăn!

Má ơi mệt quá. . . Tô Nặc nằm trên mặt đất thở hổn hển, tự an ủi mình một chút mới tốt, một chút mới chứng minh có hiệu quả! Hắn không kìm lòng được sờ sờ bộ ngực nhỏ, cảm thấy cơ bắp đang rục rịch, vậy là sắp có thể đánh bại Khâu Tử Ngạn rồi, quả thật rất đáng ăn mừng. Tô Nặc chạy vào phòng bếp lột trứng gà, vừa ăn vừa tiếp tục lướt web, sau đó lại hăng hái nâng thêm hai mươi lần tạ tay!

Thật sự rất thỏa mãn!

Vận động ra một thân mồ hôi, sau đó đi tắm lên giường ngủ thật sự rất thoải mái! Tối hôm đó Tô Nặc giang tay giang chân nằm trên giường, phơi bụng ngủ khò khò.

Một đêm mộng đẹp.

Rạng sáng hôm sau, người đại diện lái xe tới đón hắn, Tô Nặc run rẩy mở cửa, trong mắt tràn đầy ủy khuất!

“Có chuyện gì vậy?” Đới An giật mình, biểu tình này là thế nào!

“Cánh tay đau, thắt lưng đau, chân đau, ngực đau!” Toàn thân Tô Nặc cứng ngắc, sống không bằng chết, hắn cảm thấy Khâu Tử Ngạn vô cùng đáng ghét, nhất định tên đó đã đoán được Anh Tử Ngạn yêu yêu ơi là mình cho nên mới dùng thủ đoạn hèn hạ này hãm hại! Đùng là cái đồ hai mặt ác độc!

“Đang yên lành sao đột nhiên lại đau toàn thân?” Người đại diện kinh hãi, vội vàng đỡ hắn ngồi xuống sofa.

Tô Nặc ngại nói chuyện mình muốn luyện cơ bắp, vì thế đánh trống lảng, “Tối hôm qua tôi tự thay bóng đèn.”

“Sao lại tự thay bóng đèn!” Người đại diện đau lòng, “Chuyện này không kêu người tới làm được à?”

“Mau xoa giúp tôi.” Tô Nặc không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này, hắn cảm thấy sau một giây nữa chắc mình sẽ liệt nửa người!

Người đại diện lấy dầu hoa hồng ra giúp hắn xoa bóp, cuối cùng cũng giảm bớt đau nhức, vì vậy mới vào phòng bếp nấu bữa sáng, vừa mở nồi ra liền nhìn thấy súp đậu đỏ, thuận miệng hỏi, “Tối qua cậu tự nấu đồ ăn khuya à?”

“Thay bóng đèn nên đói bụng.” Tô Nặc kiếm cớ.

Chẳng lẽ thay bóng đèn cần nhiều năng lượng vậy sao? Người đại diện vô cùng buồn bực.

Tuy rằng đã được mát xa, hai tay người mẫu Tô vẫn run rẩy, ăn sáng chậm như rùa, thiếu chút nữa đã đến họp muộn!

Vất vả lắm mới đến công ty, người đại diện đỗ xe dưới hầm, giúp Tô Nặc đi ra ngoài.

“Tô tiên sinh.” Chiếc Cherokee bên cạnh có một người bước xuống, thấy vậy thì ân cần nói, “Cậu làm sao thế?”

Mẹ nó lại là cái thằng cơ bắp này! Tô Nặc nổi giận, trong lòng lên án nhà người hại ông mà còn hỏi ông làm sao nữa hả, tất cả đều nhờ nhà người ban cho đó có biết không! Vì thế trong đầu hắn tự tưởng tượng ra hình ảnh mình bay tới đập thẳng một cước vào phần dưới của Khâu Tử Ngạn, thừa dịp Khâu Tử Ngạn bị đứng quần kêu la thảm thiết thì nhào qua cười lên người hắn đầm đìa loạn xạ, vừa đánh vừa kêu nhà người mau giao bí kíp thật sự ra đây!

“Tô tiên sinh?” Khâu Tử Ngạn vẫy vẫy tay trước mặt hắn, “Không sao chứ?” Vẻ mặt này trông thật quái dị!

“Cảm ơn Khâu tiên sinh, Nặc Nặc không sao cả, chỉ là tối qua lúc thay bóng đèn bị tổn thương cơ bắp.” Người đại diện giải thích.

Khâu Tử Ngan nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, thay bóng đèn mà cũng có thể tồn thương cơ bắp?? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Bởi vì bây giờ là mùa hè, Khâu Tử Ngan chỉ mặc một chiếc áo thun màu đen bó sát người, hình dáng cơ bắp đều lộ ra rõ ràng. Tô Nặc hâm mộ nhìn, trong lòng gào thét ông trời thật không công bằng!

“Sao Khâu tiên sinh lại lái xe tới đây một mình?” Đới An biết yêu nghiệt nhà mình oán hận Khâu Tử Ngan đã lâu, vì vậy chủ động đổi đề tài.

“Hôm nay tài xế của tôi về hưu, người đại diện đưa ông ấy về quê.” Khâu Tử Ngan nhún vai.

“Ồ, vậy Khâu tiên sinh có tìm được tài xế mới chưa?” Đới An lại hỏi.

“Có, trước khi chú Đường về hưu đã giới thiệu cho tôi một người trẻ tuổi.” Khâu Tử Ngan cười cười, “Tôi đã đem sơ yếu lý lịch của cậu ta đến công ty, ngày mốt là có thể ký hợp đồng.”

Tô Nặc im lặng bĩu môi, ai hứng thú với tài xế của nhà người chứ! Cái tên cơ bắp nói chuyện chán bỏ xừ, vừa nghe là biết không có văn hóa!

Trong phòng họp, hơn phân nửa số người đã có mặt, khi nhìn thấy Tô Nặc và Khâu Tử Ngan bước vào, mọi người liền đứng lên chào hỏi. Hai người này là hai người mẫu hot nhất hiện nay, tuy rằng tuổi không lớn nhưng địa vị vẫn rất cao!

Loại cuộc họp thường kì mỗi tháng một lần này là buồn tẻ nhất, Tô Nặc ngáp dài trong lòng. Chán nhất là hai đến ba tiếng không thể nghịch di động, buồn ngủ chết đi được! Đề bồi thường, lát nữa nhất định phải đi ăn một bữa thật ngon!

[1] Vô Gian Đạo là bộ phim xoay quanh cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân (Lương Triều Vĩ) hoạt động bí mật trong một băng nhóm xã hội đen và tên tội phạm Lưu Kiến Minh (Lưu Đức Hoa) do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hợp tác chụp ảnh và đậu hũ kho khô. . .

Với Tô Nặc mà nói, đi dự họp là chuyện khó chịu nhất trên đời! Bởi vì trong lúc này vừa không thể ăn vặt vừa không thể nói chuyện, còn phải duy trì tư thế ngồi u buồn và cao quý, quả thật chính là sống không bằng chết! Buồn bức nhất là chủ đề của cuộc họp hôm nay lại là hoan nghênh Khâu Tử Ngan! Ai nói mình hoan nghênh hẳn chứ mình không hề hoan nghênh hẳn dù chỉ một chút! Người mẫu Tô gào thét trong lòng, mấy tên cơ bắp là đáng ghét nhất!

Một tiếng sau, người trên đài còn đang bla bla bla, ánh mắt Tô Nặc mơ màng suy nghĩ mơ hồ, thật sự lo lắng tối nay phải đi ăn thịt kho tàu hay là thịt viên chiên, hoặc là Teppanyaki [1] cũng không tồi.

“Nặc Nặc, cậu cảm thấy đề nghị này thế nào?” Boss đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Nặc sờ sờ cằm, nghĩ rằng thịt kho tàu phải thêm đậu que hay là rong biển? Thật là khó lựa chọn!

Đới An vừa nhìn về mặt của hắn liền biết ngay tổ tông nhà mình tám chín phần đang tính toán ăn món gì, vì thế dờ khóc dờ cười vỗ vỗ hắn, “Nặc Nặc.”

“A?” Tô Nặc hoàn hồn, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm! Thân thể nhỏ chấn động, má ửng đỏ xảy ra chuyện gì?

“Cậu cảm thấy thế nào?” Boss hỏi tiếp.

Trước mặt nhiều người, người mẫu Tô không còn cách nào khác, đành phải thành tâm nói, “Tôi cảm thấy không tệ.”

“Quyết định vậy đi.” Boss hiển nhiên rất hài lòng, “Hôm nay họp đến đây thôi, cảm ơn mọi người.”

Mọi người cho một tràng pháo tay, mẹ nó cuối cùng cũng kết thúc, ngồi này giờ đầu móng gần chết!

“Hợp tác vui vẻ.” Khâu Tử Ngan đi đến trước mặt Tô Nặc, bắt tay hắn.

Ê ê, cái gì mà hợp tác vui vẻ?! Tô Nặc mở to hai mắt, uống lộn thuốc hay sao mà muốn hợp tác với nhà người!

“Tôi có việc, đi trước, ngày mốt gặp.” Khâu Tử Ngan cười cười, xoay người rời khỏi phòng họp.

Tô Nặc vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn người đại diện, “Hắn nói vậy là sao?”

“Vừa rồi boss nói tháng sau là tròn một năm ngày tạp chí《Thời thượng》ra đời, muốn mời cậu và Khâu Tử Ngạn cùng đi chụp hình chúc mừng.” Trong mắt người đại diện tràn đầy đồng tình, “Sau đó cậu đã đồng ý rồi.”

Mẹ nó đây nhất định không phải là sự thật, Tô Nặc trợn mắt há hốc mồm! Đúng là sét đánh ngang tai, cái này gọi là một chén thịt nướng dẫn đến huyết án, chụp hình tuyên truyền với thằng cơ bụng, thật sự là nhịn không được muốn gào khóc!

“Bất quá chỉ tham gia hữu nghị nên cũng không chụp nhiều.” Người đại diện an ủi hắn, “Cũng khoảng chục tấm thôi, nhịn một chút là xong ngay ấy mà.”

“Tại sao lại muốn tôi chụp chung với hắn?” Tô Nặc không thể hiểu nổi, dưới tình huống bình thường lẽ ra phải là một nam một nữ chứ?! Như vậy mới hài hòa!

“Bởi vì bây giờ cậu và Khâu Tử Ngạn là hot nhất.” Người đại diện nhắc nhở, “Ngoan, chuyện đã đồng ý rồi không thể đổi ý đâu.” Hơn nữa cậu còn đồng ý dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người mới chết chứ!

“Tôi biết chứ.” Tô Nặc buồn bã than thở, không cam lòng nói, “Anh cảm thấy xác suất Khâu Tử Ngạn từ chối là bao nhiêu?”

“Cơ bản là số 0.” Người đại diện không chừa cho Tô Nặc chút hi vọng nào, tàn nhẫn nói, “Vừa rồi hắn đồng ý còn nhanh hơn cậu.”

Đúng là đáng ghét! Tô Nặc căm giận nắm tay thành quyền, “Buổi tối tôi muốn ăn mười xâu thăn bò nướng!” mới có thể xoa dịu trái tim bị tổn thương!

“Được rồi, gọi thêm cho cậu đậu hủ và mè gà luôn được chưa!” Dù sao trong phòng họp cũng không còn ai, người đại diện thoải mái nói, “Bất quá trước khi ăn, cậu phải chụp một bộ hình cho Nhân Thụy.”

Tuy rằng mới sáng sớm đã phải ngồi ê hết cả mông đau hết cả lưng mệt muốn chết, nhưng là một người mẫu chuyên nghiệp, Tô Nặc vẫn ngoan ngoãn gật đầu, vội vàng ăn com của công ty rồi lập tức đi chụp hình —— địa điểm lần này là một nhà hàng Anh, chủ đề là trà chiều.

Do gần đây sửa đường nên đường phố hơi hỗn loạn, Tô Nặc ngồi ở ghế phó lái chán muốn chết, vì vậy liền lấy điện thoại di động ra tiếp tục lướt diễn đàn, tình cờ phát hiện《Loạn thế tình triền, phúc hắc vương gia yêu tiểu quan》có cập nhật!

Nhất định phải tiếp tục xem!

Người mẫu Tô vui vẻ nhả vào.

Do đã treo bài tử lên, vì vậy mặc dù Tô Nhu Nhu đã hôn mê, tú bà vẫn thay bộ sa y đỏ thẫm cho hắn, ôm hắn vào kiệu quý phi rồi khiêng ra ngoài! Thật sự quá vô lương tâm! Lúc này, trong đại sảnh ồn ào, đám thiếu gia đang tìm hoan mua vui đột nhiên nghe được một tiếng chiêng vang, vừa giương mắt liền nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc! Bên trong nhuyễn kiệu màu đỏ, áo của Tô Nhu Nhu hơi trễ xuống, xương quai xanh lộ ra, cái mông vêu mềm mại, hai chân bóng loáng như ngọc, tuy rằng đang hôn mê bất tỉnh nhưng vẫn không giấu được dung mạo khuynh quốc khuynh thành!

Đoạn miêu tả này hình như hơi có vấn đề, Tô Nặc cảm thấy buồn bực. Trước đó Vương thị may may bộ quần áo cho Tô Nhu Nhu làm chi mà bây giờ có mặc cũng như không, không chỉ có thể nhìn thấy xương quai xanh mà còn có thể nhìn thấy cả mông và chân!

Chẳng lẽ là đồ xuyên thấu?

Mẹ nó thế giới tưởng tượng đúng là quá tiến bộ! Tô Nặc bị điện giật tê dại, hưng trí bừng bừng tiếp tục xem.

Phương bác có giai nhân, di thể mà độc lập! Sau khi khách làng chơi nhìn thấy Tô Nhu Nhu, nhân cách liền lập tức thăng hoa, bắt đầu học đòi văn vẻ ngâm thơ, cảm thán trên thế gian thật sự có tuyệt sắc giai nhân như thế, nếu có thể may mắn được ngủ với mỹ nhân, vậy cũng không uổng cuộc đời này.

Lúc bọn họ đang xoa tay chuẩn bị đầu giá, ngoài cửa đột nhiên chiếu vào hàng ngàn đạo kim quang, suýt chút nữa làm mù mắt chó quân chúng vậy xem! Mấy chục tên lính ngự lâm cầm kiếm xông vào xếp thành hai hàng, nghênh đón một tên tà mị lãnh khốc ngang ngược!

*kim quang: ánh sáng vàng

Đó chính là đệ đệ mà đương kim thiên tử sùng ái nhất, Âu Dương Kim Long!

Anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì... Tô Nặc xem vô cùng hăng say, loại tình tiết cầu huyết này thật sự quá tuyệt vời! Tiếp theo Âu Dương vương gia nhất định sẽ giận dữ mắng chửi hành vi cầm thú này, sau đó mang Tô Nhu Nhu về trong phủ chăm sóc thật tốt. Hai người ở lâu sinh tình, rốt cuộc ngày nào đó kim lòng không đậu lần lên giường, từ nay về sau cùng nắm tay nhau ngắm nhìn thiên hạ phồn hoa, thật sự quá hạnh phúc!

“Bọn đạo chích chuột nhắt các ngươi dám độc chiếm mỹ nhân?” Âu Dương vương gia lạnh lùng liếc mắt, ung mâu toả ra hàn khí, mấy gã đàn ông lập tức bị đông thành băng.

“Vương gia tha mạng!” Tú bà nước mắt giàn giụa té xuống đất, hai tay dâng Tô Nhu Nhu, “Lão nô nguyện hiến mỹ nhân này cho vương gia!”

“Thứ kẻ khác đã dùng qua, bản vương không ham.” Âu Dương vương gia đứng khoanh tay, hất đầu khinh thường.

“Vương gia mình giám, mỹ nhân này vẫn còn trong trắng thuần khiết, ngài có thể kiểm tra thực hư!” Tú bà vội vàng sai người tháo quần lụa mỏng của Tô Nhu Nhu xuống cho vương gia kiểm cúc!

Âu Dương vương gia duỗi ngón tay ra đâm một cái, phát hiện màng tử nam của Tô Nhu Nhu vẫn còn đầy đủ không bị sút mẻ, nhất thời hưng phấn quá độ ôm người vào trong ngực, dịch chuyển tức thời trở về vương phủ.

Tô Nặc phun ra một búng máu, loại tình tiết ngược đời này! Dịch chuyển tức thời cũng miễn cưỡng nhin đi, nhưng còn cái. . . Màng kia là cái gì?!

Sau đó đến chường bị xóa hôm qua, Âu Dương vương gia thương thức cúc của mỹ nhân Tô Nhu Nhu, mặc kệ người ta kêu khóc phản đối, cường bạo người ta luôn!

Mẹ nó Âu Dương vương gia cũng quá cảm thú rồi! Tô Nặc rất không hài lòng, ép mua ép bán thế này không hợp với phong cách của nam chính!

Tiếp theo là một đoạn trẻ nhỏ không nên xem. Trước tiên tác giả miêu tả độ cứng, màu sắc và kích thước long căn của Âu Dương vương gia, sau đó miêu tả cúc hoa phấn nộn, ướt át và mềm mại của Tô Nhu Nhu, cuối cùng suy ra một kết luận vô cùng khoa học rằng hai người quả thật là trời sinh một đôi! Thật sự là một cuộc mây mưa tuyệt vời! Ban đầu khi Tô Nhu Nhu bị chiếm đoạt vẫn còn ba phần lí trí, còn biết giả dựa tượng trưng một phen! Đến khi bị làm sướng rồi, tính cách lạnh lùng thuần khiết thụ lập tức sụp đổ biến thành dâm đảng thụ, ôm vương gia liều mạng thét chói tai dùng sức một chút, giống như đã khát khao mấy trăm năm! Hai người lăn trên giường một vòng hết ba ngày ba đêm, ngày thứ tư vương gia rút cuộc cũng đổi bụng, vì thế sai người bưng thức ăn lên. Tô Nhu Nhu vô cùng mãnh mai, tựa vào bên giường vừa ăn vừa nôn, sau khi thái y bắt mạch thì vui mừng quá đổi, bụp một tiếng quỹ trên mặt đất nói chúc mừng vương gia chúc mừng vương gia, vị công tử này đã mang thai!

Vương gia nghe vậy thì hai mắt rung rung, trong nháy mắt hiểu được rất nhiều chân lí cuộc đời, vì thế liền hạ lệnh phong Tô Nhu Nhu thành Tô phi, xây một tòa trạch viện vô cùng xa hoa cho hân.

Sau đó《Loạn thế tình triền, phúc hắc vương gia yêu tiểu quan》quyển thứ nhất đến đây là kết thúc! Tác giả bày tỏ đang áp ụ quyển thứ hai, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn! Đầu Tô Nặc ơng ơng, cả người đều bị điện giật hôn mê! Đây đúng là một đám em gái khó đỡ. . .

“Nặc Nặc!” Người đại diện vẩy vẩy tay trước mặt hân, “Đang suy nghĩ gì thế?”

“Hả? Không có gì.” Tô Nặc hoàn hồn.

“Chúng ta đến nơi rồi, xuống xe đi.” Người đại diện cời dây an toàn ra, “Chụp ảnh sớm một chút rồi về nhà nghỉ ngơi, nhìn cậu không có tinh thần gì cả.”

Tô Nặc nhũ thắm trong lòng, cái này không liên quan tới việc nghỉ ngơi, mà là tôi bị điện giật chết tươi!

Sau khi xuống xe, đứng lúc gặp được Âu Dương Long.

“Giám đốc.” Đới An chào hỏi.

“Chào giám đốc.” Tô Nặc cười cho có lệ, trong lòng lặng lẽ 冂, cái vận rác rưởi của mình sao có thể gặp được hân!

Vì thế ba người cùng vào thang máy, Âu Dương Long cầm một túi giấy trên tay, túi giấy toả ra mùi hương thơm phức! Tô Nặc lập tức chảy nước miếng rờn rờn, tuy hân đã rất cố gắng giả vờ lạnh lùng tao nhã, nhưng ánh mắt vẫn không nhịn được bắt đầu bay qua bên kia!

“Khụ khụ, giám đốc chưa ăn cơm trưa à?” Đệ phòng ngựa yêu nghiệt nhà mình dọa người, người đại diện đứng lúc lên tiếng nhắc nhở hân.

Tô Nặc sờ sờ mũi, bình tĩnh nhìn trời.

“Không phải, mấy cô gái trong tổ chụp ảnh làm ầm lên đòi ăn món kho.” Âu Dương Long cười cười, “Tình cờ đi ngang qua một tiệm có bán nên tôi xuống xe mua một ít thịt bò và cổ vịt.”

Vừa nghe là biết không phải dân ăn hàng! Tô Nặc khinh bỉ hân, cái quán vịt này ngon nhất là đậu hủ kho khô, anh mua cổ vịt làm gì, hấp tấp quá!

Keng một tiếng, thang máy mở ra, người đại diện đột nhiên kêu chết rồi, “Tôi để quên điện thoại di động trong xe.”

“Đi lấy đi.” Tô Nặc chặn cửa thang máy.

Người đại diện chạy đi, nhưng xe đậu dưới tầng hầm thứ hai khá xa, vì vậy Âu Dương Long đề nghị, “Nếu không chúng ta lên trước đi? Tổ chụp ảnh chờ này giờ rồi.”

“Cũng được.” Tô Nặc gật đầu, dù sao cũng còn phải trang điểm và thay quần áo, dây dưa quá cũng không nên.

Thang máy từ từ đi lên, Âu Dương Long mở túi giấy, “Ăn không?”

Tâm tình Tô Nặc rất phức tạp, “Tôi không ăn, cảm ơn.”

“Quán này làm đậu hủ kho khô rất ngon, nếm thử xem” Âu Dương Long lấy ra một xâu.

Thì ra anh mua đậu hũ à! Làm tôi tưởng chỉ có thịt bò và cổ vịt, đậu hũ kho nghe tuyệt quá đi mất! Tô Nặc rít gào như điên trong lòng, sau đó tiếp tục lạnh lùng nói, “Cảm ơn, tôi thật sự không đói bụng.”

Đúng là đói quá sức tưởng tượng, thật ra mình rất muốn ăn!

“Người đại diện của cậu không có ở đây, tôi sẽ không nói ra.” Âu Dương Long rất có nghĩa khí, đưa đậu hũ đến bên miệng hắn, bên trên còn rải đậu phộng và rau thơm.

Mẹ nó liên quan gì đến người đại diện của tôi chứ anh ta biết rõ bộ mặt thật của tôi từ lâu rồi, bất quá đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là người này cũng đã sớm nhìn thấy sức ăn của mình, tiếp tục giả bộ hình như hơi già mồm, tốt nhất nên ăn luôn cho rảnh! Tô Nặc hé miệng, a một phát cắn hết hơn phân nửa.

Thật sự rất ngon!

Âu Dương Long bật cười, nhét xâu trúc vào tay hắn.

[1] Teppanyaki là một từ ghép của tiếng Nhật – Teppan là cái bàn và yaki là nướng, Teppanyaki là cái bàn nướng.

Mọi thức ăn sống đều được chế biến ngay trên mặt bàn bếp rộng lớn. Mỗi góc có thể làm một món ăn, các loại gia vị cũng được đặt trên chiếc bàn đó. Bàn nướng lớn này vừa là bếp, vừa là thớt, vừa là bàn ăn.

Người đầu bếp sẽ chế biến món ăn trước mặt thực khách và họ thao tác một cách rất nghệ thuật việc nấu nướng của mình cùng những dụng cụ nấu bếp và các gia vị chuyên dùng. Vai trò của người đầu bếp được nâng cao, trách nhiệm của họ với thực khách cũng rất lớn khi đối diện và thao tác chế biến món ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Năm tay nhìn nhau và rượu mơ ử. . .

Sau khi ăn xong một xiên đậu hũ kho thơm ngào ngạt, thiện cảm của Tô Nặc dành cho Âu Dương Long lập tức tăng thêm một bậc —— hẳn cư nhiên biết đậu hũ kho phải ăn kèm với đậu phộng mà không phải đậu tương, đúng là có trình độ!

Nhìn Tô Nặc ăn ngấu ăn nghiêng hết một khối lớn đậu hũ, Âu Dương Long không khỏi cảm khái làm người mẫu thật không dễ dàng, xem đi xem đi, biến người ta thành cái dạng gì rồi! Lần trước gặp nhau, nhất định cậu ta đã bị bỏ đói nhiều ngày nên mới có sức ăn dũng mãnh như thế!

“Cảm ơn anh.” Tô Nặc chưa thoả mãn liếm liếm môi, rất muốn ăn thêm một xiên! Tiếc là thang máy đã đến tầng trệt, đành phải tiếc nuối buồn bã từ bỏ.

“... Cậu có thích ăn món cay Tứ Xuyên không?” Âu Dương Long vừa đi vừa hỏi.

Mẹ nó dĩ nhiên là thích! Gạch cua nấu hoa đậu, thịt bò cắt lát kho dầu ớt, mì bột lọc Xuyên Bắc, lòng gà xào ớt, sườn om khô [1] ha ha ha! Thiếu chút nữa Tô Nặc đã xỏ ra hết tên mấy món ăn, may là vẫn còn một tia lý trí cuối cùng, đúng lúc nhớ mình là bông hoa cao quý chứ không phải diễn viên tấu nói Quách Đức Cường [2], vì thế vội vàng ngậm miệng lại! Đúng là hú hồn!

“Trên đường Thanh Đồng mới mở một tiệm ăn, có thời gian cậu có thể tới nếm thử.” Âu Dương Long đề cử, “Ớt xanh thịt ba chỉ ở đó rất ngon.”

Thịt! Ba! Chi! Tô Nặc lặng lẽ nắm chặt tay, ba chữ này nghe hấp dẫn vô cùng luôn! Không bằng tối nay đi liên luôn đi, ý kiến này thật sự quá tuyệt vời, nhất định phải thêm thật nhiều ớt mới đã!

Nhóm chị em trong tổ chụp ảnh đang ngồi ở hậu trường mong mỏi chờ đồ ăn, đột nhiên nhìn thấy Âu Dương Long và Tô Nặc vừa nói vừa cười đi vào, lập tức giật nảy mình, nhân vật chính trong tiểu thuyết đột nhiên xuất hiện cùng nhau. . . Thật sự rất cảm động!

Bởi vì chủ đề chụp ảnh là trà chiều nên nhà hàng cố ý chuẩn bị rất nhiều bánh nhỏ tinh xảo, bánh nóng hầm hập mới ra lò, không ngừng toả ra mùi thơm quyến rũ Tô ăn hàng! Phải biết rằng giữa trưa hẳn chỉ ăn có nửa hộp cơm công ty, sao có thể chống lại sự mê hoặc này, thật sự quá tàn nhẫn.

“Nặc Nặc, biểu tình không cần đau khổ như vậy.” Nhiếp ảnh gia điều chỉnh, “Vui vẻ một chút, trông tượng như cậu đang uống trà tán gẫu với bạn bè đi.”

Người mẫu Tô nghĩ rằng lát nữa sau khi kết thúc công việc, nhất định phải kêu Đới An đóng gói mười hộp điểm tâm nhỏ về nhà, không chỉ có bánh dâu tây, còn phải có bánh chuối và bánh tart bơ! Sau đó về nhà pha bình trà thơm ăn điểm tâm. . . Cuộc sống quả thật quá tuyệt vời!

“Nặc Nặc cậu cười lớn quá rồi.” Nhiếp ảnh gia thật buồn bực, bình thường cậu ta nắm rất rõ trọng điểm, sao hôm nay biểu tình cái sau còn khoa trương hơn cái trước?

“Ách. . . Có phải cảm thấy diễn một mình rất khó không?” Người đại diện đỡ lời giúp yêu nghiệt nhà mình, cái tên ăn hàng này thật khiến người ta lo lắng.

“Chắc vậy.” Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, tuy rằng hắn diễn rất tốt, nhưng để không bại lộ bản chất ăn hàng, đành phải miễn cưỡng hy sinh một chút thôi!

“Ai qua ngồi đối diện Nặc Nặc, cho mắt cậu ta một điểm đặt đi?” Nhiếp ảnh gia xoay người hỏi nhóm chị em phía sau, “Nhưng sẽ không chụp người đó.”

“Tôi!” Một rừng tay đồng loạt giơ lên! Tuy rằng không thể lên hình, nhưng có thể hợp tác với Tô Nặc đó! Thật sự rất đáng mong chờ!

Nhiếp ảnh gia giờ lan hoa chi, “Một người là đủ rồi.”

“Tôi tôi tôi!” Nhóm chị em nghe vậy càng thêm kích động, ai cũng ra vẻ mình là fan cuồng Tô Nặc đã lâu, cầu ngồi đối diện cầu nắm tay cầu nhìn nhau tình tứ! Ai ai cũng gào thét chói tai!

Tô Nặc hiển nhiên cũng bị cuộc chiến này dọa sợ, nhưng cũng vô cùng cảm động, thật sự rất muốn chạy tới ôm nhóm chị em khóc lóc một phen, nhưng do cái móc bông hoa cao quý u buồn, hắn đành phải ngưng cười cười.

Nhóm chị em bị nụ cười này đánh trúng máu mê trai, càng hét càng lớn, tỏ vẻ nhất định phải đạt được cơ hội lần này! Nhiếp ảnh gia sợ mình sẽ bị nhóm chị em ăn luôn, vì vậy vội vàng phải sạch quan hệ nói thôi mấy người chơi kéo búa bao đi! Cuối cùng ai thắng người đó lên!

Tô Nặc nghe vậy im lặng ㄟ một phen, cái gì gọi là ai thắng người đó lên, nghe cứ như có ý khác! Còn nhóm chị em tuy rằng cảm thấy cách này rất công bằng, nhưng nếu không được chọn. . . Vẫn cảm thấy rất khó chịu nha! Nhìn Nặc Nặc âu yếm nắm tay nhìn nhau với cô gái khác, mình nhất định sẽ ghen chết mất! Nói không chừng còn khiến tình cảm chị em rạn nứt, thế này thì đầm máu quá!

Vì thế mọi người bàn tán một hồi, cuối cùng quyết định. . . Cho giám đốc Âu Dương ra tay, chụp ảnh với Tô Nặc!

“Chọn tôi?” Âu Dương Long vô cùng ngạc nhiên, “Tại sao?”

Bởi vì anh chính là vai nam chính thứ hai trong《Loạn thế tình triền, phúc hắc vương gia yêu tiểu quan》, là một cặp với Tô Nhu Nhu! Nhóm chị em nắm tay trong lòng! Cái này là công bằng nhất rồi, vừa không đổ mắt còn có thể nhìn đã mắt, quả thật chính là tôi tốt anh tốt tất cả mọi người đều tốt!

“Tôi không phải là nhân viên chuyên nghiệp.” Âu Dương Long nói.

“Anh không cần chuyên nghiệp, chỉ cần ngồi đối diện Nặc Nặc, cho Nặc Nặc cái để nhìn là được rồi!” Vất vả lắm mới tuyển được một người, nhiếp ảnh gia quyết không buông tha, còn vô cùng nhiệt tình giúp hắn kéo ghế dựa!

Đã làm tới vậy, Âu Dương Long cũng không thể từ chối nữa, hướng hồ cũng không phải chuyện gì lớn, vì thế hắn thoải mái ngồi xuống.

“Cảm ơn.” Tô Nặc cười cười.

Nhóm chị em thầm trả lời trong lòng, không cần khách sáo đâu, cái này là bổn phận của anh ta mà!

Đối diện có người thâm tình chăm chú nhìn mình nên mọi việc đơn giản hơn rất nhiều, sau đó chụp cũng thuận lợi hơn! Trong thời gian nghỉ giải lao, Âu Dương Long tự móc tiền túi mua một ít trà bánh mời mọi người cùng ăn, trong đó đương nhiên cũng bao gồm Tô Nặc!

“Cậu gầy quá, thỉnh thoảng ăn đồ ngọt cũng được.” Âu Dương Long thân nhiên nói, sau đó dùng nĩa gấp cho hắn một miếng bánh phô mai.

Tô Nặc rót nước mát, nghĩ rằng cuộc sống thật sự có chân tình! Ngon quá đi mất!

Buổi chiều trôi qua khá vui vẻ, đợi đến khi chụp hình xong đã ló giờ ăn tối.

Mọi người bàn tán xôn xao muốn cùng đi ăn lẩu, có điều không ai mời Tô Nặc. Không phải mọi người ghét bỏ gì hắn, mà là người trong giới đều biết buổi tối người mẫu Tô chỉ ăn rau dưa và sữa chua, món lẩu tâm thường này chắc chắn hắn sẽ không đề ý. Bất quá thật ra Tô Nặc cũng không muốn đi ăn lẩu, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến quán ăn mà lúc trưa Âu Dương Long nói, thịt ba chỉ xào ớt xanh vừa nghe đã thấy ngon, ăn với cơm chắc chắn sẽ rất tuyệt!

Vì thế Tô Nặc vui vẻ mời Đới An cùng đi ăn!

“Tôi nay tôi bận chút việc.” Người đại diện tiếc nuối nói, “Cậu đi một mình đi, cẩn thận đừng để bị bắt gặp.”

“Yên tâm đi.” Có lẽ do ảnh hưởng từ gia đình, năng lực chống trình sát của Tô Nặc rất mạnh. Tuy rằng ba năm qua đã lê lét khắp vô số quán lẻ đường nhưng chưa bao giờ bị phóng viên chó săn phát hiện, quả thật đúng là kì tích!

Sau khi về nhà tắm rửa thay quần áo, Tô Nặc hưng phấn đội mũ ra ngoài kiếm ăn. Bác tài xế taxi chờ hắn đến đường Thanh Đồng, sau đó hỏi, “Muốn đi

thêm chút nữa không?”

“Không cần đâu, dừng ở ven đường là được rồi.” Tô Nặc đưa cho bác tài xé một tờ tiền lớn, “Không cần thối lại.” Dù sao đường Thanh Đồng cũng không dài, đi hết đường cũng chỉ tốn chừng mười phút, huống hồ mấy quán ăn thường mở đèn rất sáng và đông người, chắc cũng không khó tìm

Sau khi xuống xe đi bộ đến cuối đường, Tô Nặc mới phát hiện mình đã đánh giá thấp con đường này, tuy rằng có bản đồ trên di động dẫn đường, nhưng đường Thanh Đồng còn có ba bốn con đường nhỏ, rẽ trái rẽ phải giống như mê cung! Bản đồ di động lừa đảo. . . Tô Nặc im lặng đứng dưới đèn đường, không dám hỏi đường vì sợ bị người ta nhận ra, lại không cam lòng trở về như vậy, tâm tình cực kì rối rắm!

“Là cậu?” Một chiếc xe màu đen ngừng ở phía trước, cửa kính xe hạ xuống, là Âu Dương Long.

Má ơi tại sao lại là hắn! Cho dù da mặt Tô Nặc có dày đến cỡ nào cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, bị bắt tại trận đến hai lần. . . Thật sự quá mất mặt!

“Lên xe đi, vừa lúc tôi cũng muốn đi ăn.” Âu Dương Long giúp hắn mở cửa xe.

. . . Dù sao cũng bị phát hiện rồi, đành phải chấp nhận số phận thôi! Tô Nặc ngồi vào ghế phó lái, vừa hung hăng khiển trách mình vì đã mê lại sút*, vừa “không hề để ý” nói, “Đi ăn quán thịt ba chỉ mới mở à?”

*trương tự như nghèo còn gặp cái eo

“Ừ.” Âu Dương Long nín cười.

Ha ha ha ha thật sự quá tuyệt vời! Tô Nặc ngửa mặt lên trời cười như điên trong lòng, sau đó tiếp tục bình thản nói, “Sao anh không ăn lẩu với mọi người?”

“Có tôi ở đó sẽ làm bọn họ mất tự nhiên.” Âu Dương Long chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau, “Vội lại bạn tôi vừa tặng tôi hai chai rượu tự ủ, cho nên tôi mới tới đây mua một ít đồ ăn về nhà.”

“Rượu mơ hả?” Tô Nặc tò mò.

“Vậy mà cậu cũng ngủi ra được?” Âu Dương Long kinh ngạc, mũi của người này cũng thính quá rồi!

Tô Nặc dở khóc dở cười, “Tôi nhìn trên chai thôi.” Mặc dù trình độ ăn hàng của mình rất đẳng cấp nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới chưa mở nắp chai đã ngửi thấy mùi rượu mơ đâu! Thật sự rất tôn trọng lòng tự trọng!

Âu Dương Long bật cười, lái xe vào trong một hẻm nhỏ, “Cậu ngồi trong xe chờ tôi, tôi mua xong sẽ quay lại ngay.”

“Vậy làm phiền anh.” Tô Nặc khách sáo nói một câu có lệ, sau đó nghiêm túc nói, “Nhớ mua thịt ba chỉ.”

Âu Dương Long trêu chọc hắn, “Không cần hoa tươi Vatican nữa à?”

Lỗi tại Tô Nặc đồ lên, đừng có nhắc tới lịch sử đen tối nữa! Cứ chọc thùng mặt nạ của người ta hoài là sao!

Mặc dù cách một đoạn khá xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy trong quán có rất nhiều người, Tô Nặc vốn đã chuẩn bị tâm lí chờ ít nhất nửa tiếng, ai ngờ mới hết năm phút, Âu Dương Long đã mang theo một đồng hộp đồ ăn trở về.

“Sao nhanh vậy?” Tô Nặc giật mình.

“Tôi quen ông chủ.” Âu Dương Long đặt hộp đồ ăn vào tay Tô Nặc, còn mình thì khởi động xe.

Quen biết ông chủ tiệm ăn là giấc mơ chung của mọi dân ăn hàng, Tô Nặc cực kì hâm mộ, sau đó dùng sức hít hít mũi, “Thơm quá.”

“Bình thường quản lý của cậu không cho phép cậu ăn à?” Âu Dương Long thật sự rất ngạc nhiên, nếu không phải thế thì tại sao lần nào cậu ta cũng thèm khát đồ ăn như vậy.

Tô Nặc im lặng ㄟ một chút, sau đó trả lời, “Thật ra tốt lắm.” Đới An không chỉ cho tôi ăn mà còn ăn chung với tôi nữa!

“Nếu không tôi tặng cậu một chai rượu mơ nhé?” Âu Dương Long lái xe ra khỏi ngõ nhỏ, “Quả chín, chua chua ngọt ngọt, mùi vị không tệ.”

Tô Nặc vốn định lễ phép từ chối, nhưng mà. . . Rượu mơ đó, nhiều năm không uống rồi! Hơn nữa hắn vẫn còn nhớ mùi vị hấp dẫn kia!

Vì thế hắn nghiêm túc nói, “Tôi sẽ tặng anh một hộp đồ chua tự làm.” Có qua có lại mới không bị người ta bắt bẻ.

“Cậu làm?” Âu Dương Long kinh ngạc.

“ . . . Chị dâu tôi làm.” Tô Nặc dối trá phủ nhận, thật ra đó chính là do hắn tự làm!

Âu Dương Long vui vẻ nhận, lái xe đưa Tô Nặc trở về nhà.

“Cảm ơn anh.” Tô Nặc cảm hộp đồ ăn tạm biệt hân.

“Đừng khách sáo.” Âu Dương Long cười cười, “Nhớ hâm nóng thức ăn.”

Tôi đương nhiên biết phải hâm nóng thịt ba chỉ, nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng! Tô Nặc hơi sốt ruột, đã nói sẽ tặng người ta một chai rượu mơ mà sao không thấy nhắc tới nữa! Chẳng lẽ muốn mình mặt dày đi đòi sao, nhưng mà mình thật sự rất rất muốn!

Vì thế Tô ăn hàng đành phải dùng ánh mắt rụt rè nhìn Âu Dương Long —— Nhanh nhớ lại giùm ông đi!

Nhưng giám đốc Âu Dương hiển nhiên hiểu sai ý hân, “Người đại diện của cậu ở nhà?”

Hừ, người đại diện thì liên quan gì? Tô Nặc thật buồn bực.

Thấy sắc mặt Tô Nặc mờ mịt, Âu Dương Long càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng, “Có phải sợ người đại diện không cho cậu ăn không?”

Tô Nặc 囧 囧, đương nhiên không phải! Tôi chỉ đang chờ anh đưa tôi chai rượu mơ thôi!

“Bằng không qua nhà của tôi đi?” Âu Dương Long đề nghị, “Cách đây cũng không xa, ăn xong tôi đưa cậu về.”

Mặc dù đề nghị này hơi trịch hướng quý đạo một chút, nhưng mà. . . Tô Nặc bắt đầu nhanh chóng tính toán, tới nhà hân, mình có thể thừa dịp xuống xe “lơ đãng” nhắc hân dừng để quên rượu trong xe, tránh bị bọn trộm để ý. . . Sau khi ăn xong còn có thể hợp tình hợp lý xách một chai về nhà! Ý kiến này quả thật rất tuyệt, mình đúng là vừa thông minh vừa nhanh trí! Tô Nặc cảm thấy cực kì vừa lòng, vì thế hân vui vẻ gật đầu, nói: “Được.”

Hôm nay hơi bị nhiều món *lau nước miếng*

[1] Gạch cua nấu hoa đậu

Thịt bò cắt lát kho dầu ớt

Mì bột lọc Xuyên Bắc

Lòng gà xào ớt

Sườn om khô

Bánh tart bơ

Bánh phô mai

Ốt xanh xào thịt ba chỉ

[2] Quách Đức Cường

Tấu nói là một loại hình nghệ thuật được thực hiện dưới hình thức đối thoại giữa hai diễn viên hay độc thoại, dùng lối chơi chữ, cách nói bóng gió, phong cách đùa cợt để châm biếm một vấn đề hay một nhân vật xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tin đồn ác ý và âm thanh quỷ dị xuyên tai. . .

Thấy Tô Nặc gật đầu đồng ý, Âu Dương Long quay đầu xe, chở người về nhà mình.

Trước khi lên lầu, Tô Nặc rút cuộc cũng thành công cầm được rượu mơ, vì vậy càng thêm quyết tâm!

“Cậu vào phòng khách ngồi trước đi.” Âu Dương Long mở cửa nhà, “Tôi vào bếp hâm thức ăn, lập tức xong ngay.”

“Ừ.” Tô Nặc tính toán thật kỹ, đặt rượu mơ ngay chỗ bắt mắt nhất trên bàn trà! Làm thế mới có thể bảo đảm tên kia sẽ không quên nữa! Người trí nhớ kém làm người ta sốt ruột quá đi mất!

Sau khi thay quần áo ở nhà, Âu Dương Long vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Tô Nặc ngồi chờ, cảm thấy quá buồn chán, vì thế lại dùng di động chui vào trang cá nhân của Khâu Tử Ngan.

Mình đúng là điên thật rồi! Người mẫu Tô vừa cảm thán vừa đăng nhập acc nhỏ. Đúng như hần dự đoán, Khâu Tử Ngan quả nhiên lại up ảnh, lần này còn khoe phần dưới và sáu múi cơ bụng, thậm chí còn không ngại kéo lưng quần xuống thật thấp, gọi cảm vượt mức trẻ nhỏ có thể xem! Tô Nặc vô cùng bất bình, đây đúng là khoe khoang một cách vô sỉ, có giỏi thì còi hết luôn đi để coi đài truyền hình có chém nhà người không! Hừ hừ!

Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói: Cầu chủ blog chụp toàn bộ, cầu chủ blog quay GV!

Cơ bụng gì gì đó chẳng có gì là hay! Tô Nặc mắng chửi xong, tiện tay vào trang của mình, up tấm hình hậu trường chụp ảnh ở Nhân Thụy, chỉ mặc quần lót nằm ở trên giường. . . Đúng là đậm chất nghệ thuật! Cái tên khoe cơ bụng kia chẳng thể đạt tới trình độ của mình!

Sau khi up ảnh xong, comment lập tức đổ tới ào ào, phần lớn đều là các em gái lẫn lộn mắt lấp lánh, đương nhiên cũng có anti-fan nào tàn ném gạch. Tô Nặc chọn vài comment thuận mắt rồi trả lời, lúc vừa định thoát ra, bên góc phải đột nhiên nhảy lên một tin nhắn mới.

Khâu Tử Ngan: Rất mong chờ được hợp tác với cậu.

Á a a a a! Tô Nặc mở to mắt, tên này uống lộn thuốc hay sao mà lại chạy vào hình quần lót của mình comment, đúng là cái đồ biến thái!

Nhấn F5 một cái, nhóm em gái gào thét như điên, ai cũng bày tỏ tình cảm này thật mãnh liệt thật cảm động đất trời, cả đám khóc lóc lẫn lộn cầu Nặc Nặc trả lời, cầu Nặc Nặc then thùng, cầu Nặc Nặc đáng hiền nộ hôn!

Dâng hiến nộ hôn em gái mấy người! Cả người Tô Nặc hóa đá, mấy em gái bây giờ sao có thể kéo người ghép đôi bậy bạ như thế! Hơn nữa kéo ai cũng đừng kéo tên cơ bụng này chứ, ông và hần không có bất cứ quan hệ nào hết sao có thể bị ghép thành CP khó hiểu như vậy! Quả thật nhện không được muốn chửi bậy!

“Chuẩn bị ăn cơm.” Âu Dương Long đi ra gọi hần.

Tô Nặc vẫn còn trong trạng thái sập đổ, hơn nữa còn có dấu hiệu nổi khùng!

“Sao vậy?” Âu Dương Long vẫy vẫy tay trước mặt hần.

“A?” Tô Nặc hoàn hồn, “Không có gì. . .”

“Đi rửa tay đi.” Âu Dương Long mở nắp một chai rượu mơ, “Rửa xong rồi qua ăn cơm.”

Nắp chai được tháo xuống, mùi rượu trong veo nhàn nhạt bay ra, Tô Nặc khịt khịt mũi, cảm thấy. . . Vẫn rất bức mình! Cơ bụng đúng là nguy hiểm, thậm chí ngay cả đồ ăn ngon cũng không thể xua tan bóng ma nó mang lại, thật sự quá đáng sợ, quả thật cứ như Voldemort [1]!

Mặc dù chỉ là đồ ăn quán lẻ đường, nhưng sau khi được Âu Dương Long đặt lên đĩa sứ thì lập tức thăng hoa! Nhưng mặc dù như vậy, Tô ăn hàng cũng không bị hấp dẫn! Bởi vì hần còn đang oán hận đàn ông cơ bụng!

“Ném thử xem.” Âu Dương Long đưa cho hần một ly rượu mơ.

Tô Nặc ngửa đầu uống một hơi, mụn rượu giải sầu.

Âu Dương Long bật cười, “Không sợ say à?”

“Rất ngọt.” Tô Nặc cảm thấy mùi vị không tệ.

“Độ cồn không thấp đâu, uống từ từ thôi.” Âu Dương Long lại đưa cho hần một ly.

Bình thường Tô Nặc rất ít khi uống rượu nên hần cũng không biết từ lượng của mình là bao nhiêu, và lại mùi rượu mơ cũng không nồng, vì vậy hần cứ lo đang uống hết sạch.

“Ăn chút gì đi.” Âu Dương Long đưa cho hần một chén cơm trắng, “Nếu không dạ dày sẽ khó chịu.”

Tô Nặc vẫn ngơ ngẩn như trước, Khâu Tử Ngan đúng là đáng ghét. . .

Uống thêm chén nữa.

Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, “Không được uống nữa.”

“Tại sao?” Tô Nặc bắt mắt, đồ đàn ông keo kiệt.

“Sẽ say đấy.” Âu Dương Long đưa đĩa cho hắn, “Ăn cơm đi.”

Tô Nặc xúc cơm lung tung, cảm thấy hơi choáng váng.

“Hôm nay bên chế tác có đưa ảnh chụp tới đây, chất lượng không tệ.” Âu Dương Long nói, “Ăn cơm xong có thể cùng nhau xem.”

Người mẫu Tô lúng túng gạt đầu, coi rượu mơ thành nước, uống hết ly này đến ly khác.

Lúc đầu Âu Dương Long còn lo lắng, lúc sau thấy hắn không có việc gì nên cũng không để ý nữa, còn tưởng rằng tư lượng của hắn không tệ.
15 phút sau.

“Hừ!” Hai má Tô Nặc đỏ bừng, đột nhiên nghiêm túc nói, “Tôi không hề ham mộ người có cơ bụng!”

Âu Dương Long sững sốt, “Cơ bụng gì?”

“Ăn thôi!” Tô Nặc cảm muốn múa may lung tung.

“Say rồi à?” Âu Dương Long giật mình, sao say nhanh quá vậy!

“Làm gì có.” Tô Nặc múc một muỗng đầy ớt, dùng tốc độ nhanh hơn sét đánh nhét vào miệng.

“Này!” Âu Dương Long bị dọa sợ, vội bóp cái miệng của hắn, “Mau nhổ ra.”

Ánh mắt Tô Nặc kiên quyết, hắn liều mạng lặc đầu!

Âu Dương Long vừa tức giận vừa buồn cười, lại không biết nói gì, đồ một hồi Tô Nặc mới chịu phun sạch ớt ra.

“Khó ăn quá!” Tô Nặc túm áo của Âu Dương Long lau miệng, sau đó bắt đầu cời quần áo.

“Đừng phá.” Âu Dương Long giữ chặt tay hắn.

“Cởi hết mới đẹp!” Trong mắt Tô Nặc tràn đầy chân thành.

Âu Dương Long dờ khóc dờ cười.

“Anh có cơ bụng không?” Tô Nặc nắm cổ áo của hắn.

“... Có.” Âu Dương Long gạt đầu.

Tô Nặc lập tức cảm thấy rất đau lòng, “soạt” một cái vạch áo somi của mình ra tìm tòi, “Tôi không có.”

“Tôi biết cậu không có.” Âu Dương Long rất muốn cười.

“Cho tôi sờ người anh chút đi.” Tô Nặc vươn tay ra, do đang say nhìn không rõ nên không nhắm chính xác, vì thế chạm trúng cái ỷ ỷ của giám đốc!

“Này này!” Âu Dương Long vội vàng né tránh.

“Sao anh nhỏ mọn vậy.” Tô Nặc mím môi, cảm thấy tủi thân muốn khóc, “Tôi có cướp của anh đâu!”

“... Tôi dẫn cậu vào phòng khách nghỉ ngơi.” Bấy giờ bộ dáng của hắn thế này, Âu Dương Long cũng không dám đưa hắn về nhà.

“Tôi ghét Khâu Tử Ngạn nhất!” Tô Nặc vừa lão đảo bước đi vừa oán giận.

“Cậu ghét người ta làm gì.” Âu Dương Long đỡ hắn đến phòng khách.

“Bởi vì hắn có cơ bụng!” Tô Nặc vô cùng tức giận.

Âu Dương Long bật cười, “Cái này cũng là lí do sao?”

Tô Nặc lăm bầm, đầu gối mềm nhũn ngã nhào về phía trước. May là Âu Dương Long nhanh tay lẹ mắt ôm lấy hắn, người mẫu Tô mới không đập mặt xuống đất.

“Nóng quá!” Sau khi được đỡ lên giường, Tô Nặc bắt đầu điên cuồng cời quần áo.

Đầu Âu Dương Long ong ong, đề cũng đề không được, vì thế đành trơ mắt nhìn hắn cởi. . . Quần lót cũng không chừa!

“Thích quá đi mất!” Người mẫu Tô giang hai tay hai chân nằm trên giường phơi chim nhỏ.

Nhìn thân thể trắng nõn mềm mại kia, Âu Dương Long cảm thấy có chút quen mắt —— cái này có thể xem là chủ động đưa tới cửa không?

Tô Nặc gãi gãi bụng, sau đó chỉ tay vào mặt hắn, “Anh lại đây!”

“Sao?” Âu Dương Long ngồi xuống bên giường.

Tô Nặc quần lấy hắn như rắn, “Hát một bài cho ông nghe!”

Thân thể trong lòng rất ấm áp, hô hấp của Âu Dương Long trở nên khó khăn.

“Hát nhanh coil!” Tô Nặc nắm tóc của hắn!

“Hát cái gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Quốc tế ca [2].” Tô Nặc vô cùng chính nghĩa nói.

Âu Dương Long bật cười, “Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Tuy rằng vật nhỏ trước mặt thật sự rất ngon miệng, nhưng dù sao cũng chưa rõ tính hướng của người ta, Âu Dương Long vẫn ôm người thả lên giường, “Ngủ ngon.”

“Keo kiệt quá đi!” Tô Nặc nằm trên giường vừa tức giận vừa bắt bình, bắt đầu tự hát tự nghe, “Vùng lên đi, hỡi các nô lệ đói khổ lạnh lẽo!”

.....

Thân thể Âu Dương Long chấn động, sau lưng lạnh ngắt, cái này không chỉ thiếu ngũ âm mà còn khó nghe đến muốn khóc!

Theo lời tuyên truyền của công ty quản lý, Tô Nặc luôn là hoàng tử trong sáng lạnh lùng yêu nghiệt, vì vậy tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với nhạc pop hiện hành! Nhưng sự thật lại bị thâm hơn nhiều, người quen của hắn đều biết, giọng hát của người mẫu Tô tuyệt đối là âm thanh kinh dị xuyên tai! Quán ba mươi ngày cũng không hết!

“Đây là trận đấu cuối cùng, đoàn kết để hướng đến ngày mai, L’Internationale, sẽ là xã hội tương lai!” Hát xong một đoạn cuối cùng, Tô Nặc lật người, từ chìm nhỏ phoi nấng đổi thành mộng nhỏ phoi nấng, miệng vẫn tiếp tục giới thiệu chương trình, “Hãy hướng về cao nguyên tây tạng! Nơi đưa ta về với cội nguồn ngày xưa. . .”

Âu Dương Long quay lưng lại, cười sắp chảy nước mắt, trình độ trở mặt đúng là hết nói nổi rồi.

“Đó chính là, cao nguyên Tây Tạng —— khụ khụ.” Tô Nặc gõ đến đỏ bưng mặt nhưng vẫn không lên giọng nổi, ngược lại còn làm bản thân sặc đến ho sù sù.

“Đừng hát nữa, mau nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Long giúp hắn vỗ lưng.

“Được!!!!” Tô Nặc cực kì ngoan ngoãn, về mặt ngây thơ gạt đầu.

“Nghe lời, nhắm mắt lại.” Âu Dương Long nhặt quần lót dưới đất lên, định mặc vào giúp hắn.

“Không muốn mặc!” Tô Nặc liều mạng đá chân, một chân đá trúng khuôn mặt anh tuấn của giám đốc!

Âu Dương Long không kịp chuẩn bị, bị hắn bị đá trúng răng nanh, môi dưới lập tức chảy máu.

“Nóng quá!” Tô Nặc kiên quyết.

Âu Dương Long hít một hơi thật sâu, trong đầu tự nhắc nhở mình không thể ăn thua đủ với người say, sau đó kéo chăn che cơ thể hắn lại.

“Ngọt quá, anh cười ngọt ngào quá. . .” Tô Nặc múa may hai tay, trong đầu tưởng tượng mình đang cầm gậy huỳnh quang.

Âu Dương Long bị hắn giày vò đến sức cùng lực kiệt, cũng lười giúp hắn mặc quần áo, vì thế muốn vào xử lý vết thương trên miệng trước, ai ngờ vừa ngâm nước lạnh chưa đến ba giây, trong phòng ngủ đã truyền đến âm thanh loảng xoảng, hiển nhiên là có vật nặng bị đổ.

Âu Dương Long vội vàng chạy trở ra, phát hiện người mẫu Tô trần như nhộng đứng ở trên giường, cầm remote máy lạnh hết to, “Khán giả bên trái, xin giơ tay phải của mọi người lên!”

“Tô Nặc!” Cho dù Âu Dương Long kiên nhẫn đến mấy, bị hành hạ đến bây giờ cũng có chút chịu hết nổi.

“Tôi đây!” Tô Nặc nhanh chóng bỏ remote xuống, đứng nghiêm chào hắn một cái.

.....

“Hết cách với cậu rồi!” Âu Dương Long bị chọc cười, tiến lên ấn hắn xuống giường, “Lệnh cho cậu ngủ!”

“Rồ!” Tô Nặc ôm cổ của hắn, thoải mái cọ cọ hai cái.

“Nghe lời, mau ngủ đi.” Âu Dương Long kéo chăn trùm Tô Nặc lại, sau đó vỗ vỗ lưng hắn.

Tô Nặc nằm trong ngực của Âu Dương Long, tìm một tư thế thoải mái nhất, rốt cuộc cũng chịu nằm yên.

Nửa tiếng sau, nghe tiếng hít thở đều đều của Tô Nặc, Âu Dương Long đứng dậy muốn đi, ai ngờ vừa mới cử động mạnh một chút đã khiến người mẩu Tô tỉnh lại! Tô Nặc mơ mơ hồ hồ mò xung quanh, phát hiện không có ai bên cạnh, vì thế mở mắt ngồi bật dậy, “Dù thời gian trôi qua nhanh thế nào, anh cũng chỉ đề ý đến em thôi. . .”

“Đừng có hát nữa!” Âu Dương Long vội vàng che miệng hắn lại.

“Được.” Tô Nặc rất nghe lời, ôm lấy hắn nằm xuống giường!

Nghe tiếng khò khò đều đều bên tai, lần đầu tiên trong đời giám đốc Âu Dương mới hiểu được cái gì gọi là chân tay luống cuống.

Sao mình lại nhất thời hấp tấp đưa tiểu tử tông chỉ có thể nhìn không thể ăn về nhà chứ. . .

[1] Voldemort là nhân vật phản diện chính trong bộ truyện Harry Potter, là tên trùm phù thủy ác độc nhất, là nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của thế giới phù thủy và là kẻ thù lớn nhất của Harry Potter. Theo như thời gian biểu trong truyện, Voldemort sinh ngày 31 tháng 12 năm 1926.

[2] Quốc tế ca (tiếng Pháp: L'Internationale) là bài ca nổi tiếng nhất của những người theo chủ nghĩa xã hội và là một trong những bài hát được nhiều người biết đến nhất trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cú sốc tinh thần và ăn hàng siêu cấp. . .

Sau khi trải qua đêm điên cuồng này, giám đốc Âu Dương tổng kết được vài điều: Thứ nhất, Tô Nặc thật sự rất thích hát; thứ hai, Tô Nặc hát thật sự rất khó nghe; thứ ba, Tô Nặc ngủ giống bạch tuộc; thứ tư, giống bạch tuộc thì thôi đi, tại sao lại muốn ôm mình cọ tùm lum?! Thứ năm, nếu không cho cậu ta cọ, cậu ta sẽ tiếp tục hát. . .

Thật sự nhện không được muốn ngửa đầu lên trời thở dài!

Sáng sớm hôm sau, giám đốc Âu Dương mắt ngủ nghiêm trọng, tinh thần bất ổn rời giường vào phòng tắm tắm rửa.

Tô Nặc nằm lì trên giường, miệng chảy nước miếng ròng rọc, vô sỉ nằm phơi mông dưới ánh mặt trời!

Nhìn cặp mắt thâm quầng trong gương, Âu Dương Long cảm thấy dạo trước thức đêm lúc công ty mới mở cũng không có mệt như vậy! Tuy rằng lúc đó chỉ có thể ngủ ba bốn tiếng, nhưng ít nhất trong phòng rất yên tĩnh, tuyệt đối không có người đang ngủ giữa chừng đột nhiên bật dậy hát hò như tên thần kinh! Hơn nữa giọng hát hoàn toàn không có tông, nói chung là không thể chịu đựng nổi!

Sau này mình nhất định sẽ bị bài hát này ám ảnh. . . Âu Dương Long vịn vôi sen, bôi sữa tắm trên người.

Trong phòng ngủ đột nhiên truyền đến một tiếng hét thất thanh!

Tỉnh rồi ư? Âu Dương Long nhếch miệng, tiếp tục chậm rãi tắm rửa.

Đúng như hắn dự đoán, lúc này người mẩu Tô đang ôm chăn, ngủ lơ oanh đỉnh tâm loạn như ma hoang mang lo lắng sợ hãi vô cùng! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Rõ ràng tối qua mình uống say, sau đó thì. . . Tỉnh lại trên giường lớn xa lạ, cả người trần như nhộng! Cảnh tượng này cũng quá cầu huyết rồi! Chẳng lẽ mình đã hợp thể? Mẹ nó! Trước mắt Tô Nặc tối sầm, theo bản năng sờ sờ hoa cúc nhỏ, hình như cũng bình thường mà, đâu có giống đã xảy ra chuyện gì đâu.

*ngủ lơ oanh đỉnh: nằm tia sét đánh vào đỉnh.

Vậy tại sao mình lại không mặc quần áo?!

.

Sau khi tự hỏi chừng nửa phút đồng hồ, Tô Nặc lại nghĩ tới khác một khả năng khác, vì thế hít một hơi thật sâu! Chẳng lẽ mình đã đề Âu Dương Long ra hợp thể? Ôi thôi chết rồi! Trong đầu người mẫu Tô hiện ra cảnh mình đè lên người hân xx kịch liệt, lập tức cảm thấy da đầu tê rần! Thật sự không thể đỡ được!

Ngay lúc Tô Nặc còn đang hoang mang lo lắng, Âu Dương Long hông quần khăn tắm, vừa lau tóc vừa đi vào phòng ngủ.

Á á á hân cư nhiên ở trần! Giọng Tô Nặc run run, “Sao lại thế này?”

“Cái gì sao lại thế này?” Âu Dương Long giả bộ không hiểu gì hết.

Dĩ nhiên là hỏi tới qua sao lại thế này! Đầu óc Tô Nặc trống rỗng, tay bấu chặt chăn, nhanh chóng tính toán bước tiếp theo phải làm sao!

Âu Dương Long bật cười, “Cậu che ngực làm gì?”

Sát! Tô Nặc nghe vậy vừa tức giận vừa xấu hổ, sao mình lại làm ra cái động tác đàn bà không đúng lúc đúng chỗ như thế! Ngón tình cầu huyết đúng là hại người! Để biểu lộ bản chất đàn ông rõ ràng hơn, Tô Nặc lại lên con vút chần đi, sau đó trần truồng ngẩng đầu ngồi ngay ngắn!

Âu Dương Long hơi giật mình, phản ứng gì thế này, không phải vẫn còn say chứ?

“Trời ơi!” Một lát sau Tô Nặc mới kịp phản ứng, vì thế lại vội vàng mặt đỏ tai hồng chụp gối che chim nhỏ, hân không thể đập đầu chết luôn!

Mình đúng là ngu hết thuốc chữa!

“Được rồi được rồi, đi tắm rửa đi.” Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, nhặt chăn dưới thảm lên.

“Tối hôm qua, cái đó. . . Tôi và. . . Anh. . .” Tô Nặc vừa lúng túng vừa cẩn thận hỏi, sợ một giây sau Âu Dương Long sẽ đột nhiên thẹn thùng che mặt, rụt rè bước tới nhào vào ngực mình dụi đầu, khóc hu hu hu nói “tối qua gạo đã nấu thành com rồi, cậu thật thô lỗ làm nơi đó của người ta đau quá à, phải chịu trách nhiệm đó nha”, nếu vậy chắc mình phải khóc lóc chạy đi thất cổ luôn, mẹ nó thật đáng sợ!

“Tối hôm qua cậu uống rượu say, sau đó bắt đầu liều mạng cởi quần áo, cấn cũng cấn không được.” Âu Dương Long nói, “Tôi không thể đưa cậu về nhà nên mới để cậu ngủ trong phòng khách.”

. . . Uống say sau đó cởi quần áo?! Tô Nặc nửa tin nửa ngờ, mình đã biến thái đến trình độ này rồi sao? Thật sự không thể chấp nhận được!

“Tôi đi làm bữa sáng, trong toilet có bàn chải mới đấy.” Âu Dương Long đặt quần áo bên cạnh hân, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Sau đó chợt nghe thấy Tô Nặc lại “á” một tiếng!

“Lại sao nữa?” Âu Dương Long cảm thấy bất lực, liếc mắt nhìn sang, phát hiện trên thảm có một cái khăn tay dính máu —— đó là tối hôm qua mình bị cậu ta đá rách môi, tiện tay rút đại cái khăn ra lau.

“. . . Sao lại thế này?” Tô Nặc cảm thấy đầu văng mắt hoa.

“Cậu không có bị thương, đó là máu của tôi.” Âu Dương Long vừa định oán giận việc tối qua hân uống say đá loạn khắp nơi, Tô Nặc đã ngất xỉu trước!

“Này!” Âu Dương Long chạy tới đỡ hân, “Cậu thấy máu là choáng à?”

Yêu nghiệt Tô hấp hối tụt vào trong ngực của Âu Dương Long, nhìn cơ ngực rắn chắc của hân, nghĩ đến việc một người đàn ông dũng mãnh như thế. . . Cư nhiên lại bị mình đè! Đã vậy còn làm đến chảy máu! Đây đúng là chuyện khoa học viễn tưởng!

“Anh sẽ không bắt tôi chịu trách nhiệm chứ?” Tô Nặc vô cùng ghen ngào, “Chắc chắn anh cũng không phải là xử nam” Cho nên người thiệt thòi thật ra là tôi đó! Dưa leo nhỏ thuần khiết một đi không trở lại. . .

“Hả?” Âu Dương Long sững sốt, gơ tay lên thử độ ẩm cái trán hân.

“Tại sao tối qua anh không phản kháng?!” Tô Nặc hai mắt rung rung ngăn hân. Đương nhiên tôi không có bị sốt, trong tình huống này người nên bị sốt là anh mới đúng! Nhưng theo lý mà nói, coi như mình uống say đi, mình cũng đâu có đủ sức cưỡng bức hân! Tại sao chuyện này lại xảy ra! Đây nhất định không phải là sự thật! Nhất định là ảo giác!

. . . Âu Dương Long vừa tức vừa muốn cười, “Nghĩ gì thế?”

“Tôi nhớ ra rồi, anh cũng có uống rượu.” Tô Nặc sụp đổ ôm đầu, thế nên nhất định là hai người say rượu mất hết lí trí cùi khô lửa bốc tình chàng ý thiếp!

“Sau đó thì sao?” Giám đốc rất có hứng thú.

“Chúng ta coi như là. . . Một, một, một. . .” Tô Nặc sống chết cũng không nói ra được ba chữ tình một đêm, mình thật sự không phải cái loại đàn ông bội tình bạc nghĩa, nhưng mà. . . Thụ này bự con quá hơn nữa còn có cơ ngực! Chuyện này không khoa học!

“Một gì cơ?” Âu Dương Long tiếp tục hỏi.

“Một. . . Một lần gặp gỡ ngắn ngủi bất ngờ.” Tô Nặc cố gắng nói sao cho thật khéo léo và văn nghệ, “Tựa như hai ngôi sao băng quét qua bầu trời đêm, đâm nhau xong thì yên lặng bay đi, giống như chưa xảy ra gì hết!”

Âu Dương Long thật sự không nín được, hần nhìn chăm chăm vào Tô Nặc, cười không ngừng.

“Vậy mà anh vẫn còn cười được.” Trái tim Tô Nặc tan nát, cường tráng thật là đáng sợ.

“Đừng quậy nữa.” Âu Dương Long xoa đầu của hắn, “Đừng lo lắng, hôm qua cậu uống say rồi đi ngủ.”

“Rồi ngủ với anh luôn?” Tô Nặc rầu rĩ nhìn hắn.

Âu Dương Long hắc tuyến, “Chúng ta thật sự không có làm gì hết!”

“Vậy, vậy chuyện gì đã xảy ra?” Tô Nặc run run chỉ khăn tay nhuộm máu!

“Tôi muốn giúp cậu mặc đồ ngủ, kết quả bị cậu đá rách miệng, cho nên thuận tiện cầm khăn lau.” Âu Dương Long mở chăn ra trùm lên người hắn, “Nhanh đi tắm rửa đi.”

“Thật sự không làm gì sao?” Tô Nặc nghe vậy lập tức phản chấn tinh thần, cặp mắt như muốn phát sáng!

“Cậu không tin?” Âu Dương Long hỏi lại.

Tô Nặc nhìn hắn ba giây, sau đó liều mạng gạt đầu, “Tôi tin tôi tin!” Ha ha ha ha thật tốt quá, thì ra chưa xảy ra chuyện gì hết, vừa rồi nghĩ đến việc phải nuôi cơ ngực thụ này suốt đời thật sự rất hải hùng, người này vừa nhìn là biết ăn nhiều, mình chắc chắn không nuôi nổi đâu!!

“Tôi đi nấu bữa sáng.” Âu Dương Long cười lắc đầu.

Tô Nặc nhìn hắn ra khỏi phòng khách, sau đó vừa ngâm nga điệu dân ca vừa mặc quần lót, dư âm lượn lờ bay khắp nơi, giám đốc nhin không được bước nhanh hơn.

Thượng đế thật sự rất công bằng, muốn có khuôn mặt đẹp hoàn hảo, vậy lấy thanh âm dễ nghe ra đổi đi!

Dựa theo logic này, mặt Tô Nặc và giọng hát thật sự quá xứng.

*ở đây ý nói mặt đẹp bao nhiêu thì hát dở bấy nhiêu.

Mặc dù sống một mình, Âu Dương Long vẫn rất chú trọng chất lượng cuộc sống, dụng cụ làm bếp và nguyên liệu nấu ăn đều đầy đủ. Tô Nặc rửa mặt xong thì chạy vào phòng bếp, đứng bên cạnh nồi chờ ăn cơm.

“Cách ăn mặc này của cậu là thế nào?” Âu Dương Long giặt mình. Áo somi của Tô Nặc rộng mở, vạt áo cột vào nút, nhìn cứ như mấy tên côn đồ đeo dây chuyền mạ vàng trong phim!

“Hết cách thôi, nút rút cả rồi.” Người mẫu Tô vô tội nói, thật ra bình thường tôi rất có khí chất, nhưng không bột đổ gột nên hồ*!

*muốn nấu hồ (keo) phải có bột.

Nhớ lại tối hôm qua hắn nổi điên xé áo, Âu Dương Long đỡ khóc đỡ cười, lau khô tay rồi vào phòng ngủ tìm cho hắn một cái áo thun, “Áo hồi trung học, mặc đỡ đi.”

Trung học?! Tô Nặc nghe vậy cảm thấy rất đả kích, sau khi mặc xong còn thấy đả kích hơn. . . Vậy mà vẫn rộng hơn một vòng! Chẳng lẽ mình phải mặc quần áo hồi trung học của hắn mới vừa? Kẻ cơ bắp đúng là dị hợm!

“Mặc xong thì lại đây ăn.” Âu Dương Long đứng trong phòng ăn gọi hắn.

“Tối ngày.” Dân ăn hàng dĩ nhiên rất có thiện cảm với thức ăn, huống chi hắn đã sớm đói bụng! Vì vậy Tô Nặc tạm thời ngừng mắng chửi cơ bụng, sung sướng chạy vào phòng ăn.

Cháo trứng muối thịt nạc và bánh quẩy tự làm thơm ngào ngạt, bánh xốp giòn vàng óng ánh, còn có bánh bao chiên, canh rau tươi ngon, rau xanh và một đĩa đồ chua, người mẫu Tô chảy nước miếng ròng ròng, thịnh soạn quá đi mất!

“Vừa hết say rượu thì uống cháo trước đi.” Âu Dương Long đưa cho hắn một cái chén nhỏ, “Nóng đấy, cẩn thận.”

Tô Nặc thổi nguội rồi cẩn thận múc một muỗng cho vào miệng, vô cùng thỏa mãn, “Ngon lắm!”

Chỉ là một chén cháo bình thường thôi mà. . . Âu Dương Long cảm thấy buồn cười, thật đúng là dễ nuôi.

Đại khái do thật sự quá đói, Tô Nặc ăn ngẫu nhiên hết ba chén cháo, một nửa cái bánh quẩy và một đồng bánh bao chiên.

“Không biết no à?” Âu Dương Long nhìn mà tròn mắt há mồm.

Dù sao bản chất thật cũng đã bị bại lộ, Tô Nặc da mặt dày, không biết xấu hổ mức chén cháo thứ tư.

“Không được, không cho ăn nữa.” Âu Dương Long ngăn cánh tay của hắn.

Tô Nặc ngậm bánh bao, bắt mồm ngẩng đầu, sao ích kỉ quá vậy.

“Ăn nhiều quá không tốt cho dạ dày.” Âu Dương Long dỗ hắn, “Ăn vừa đủ no là được rồi.”

Tôi chưa có ăn no mà! Tôi ăn hàng cực kì tủi thân, một lần tôi có thể ăn hai cái móng heo lớn đó! Nhưng lời này hiển nhiên không thể nói ra, Tô Nặc đành phải trơ mắt nhìn cái chén bị bùng đi.

Đôi mắt nhỏ này đáng thương làm sao. . . Âu Dương Long thật sự không đành lòng nhìn! Là người mẫu nam nổi tiếng, công ty quản lý chắc chắn rất nghiêm khắc với việc ăn uống của cậu ta, thế nên có cơ hội là cậu ta lại ăn như điên thế này!

“Vào phòng khách lên mạng chơi chút đi.” Sau khi ăn xong bữa sáng, Âu Dương Long dọn dẹp bàn, “Tôi đi mua bộ quần áo cho cậu, sau đó tới công ty chụp set hình quảng cáo cuối cùng.”

“Được, cảm ơn.” Tuy rằng bụng chưa no, Tô Nặc vẫn lễ phép trả lời.

Âu Dương Long giúp hắn mở máy tính, sau đó liền thay quần áo đi ra ngoài.

Tô Nặc vừa cắn táo vừa ngồi xuống trước máy tính, phát hiện trên màn hình là biểu tượng nhỏ mà mình rất quen thuộc! Thì ra hắn cũng lướt diễn đàn tào lao này á ha ha ha đúng là đáng khinh! Tô Nặc click vào, phát hiện khu mình hay qua có bài mới——《Loạn thế tình triền ②: giám đốc tà mị yêu người mẫu》!

Ê ê, Tô Nặc giật mình mở to mắt! Lúc trước rõ ràng là thời đại khác mà, sao bộ 2 lại biến thành hiện đại vậy?

Chuyện này không khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thuở Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cầu huyết đầy trời và đánh nhau ẩu đả. . .

Mở ra phần tiếp theo, Tô Nặc phát hiện văn này không chỉ kế thừa văn phong đáng sợ của bộ 1, thậm chí còn có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng!

Thì ra sau khi Tô Nhu Nhu mang thai đã không thể thuận lợi sinh con! Bởi vì vương gia thật sự rất thích hắn, cho nên nhìn thấy hắn là mặc kệ hết, ban ngày “a a um um” buổi tối “a a um um”, hận không thể dùng hai mươi bốn tiếng đề “a a um um”! Vì thế lời thoại của Tô Nhu Nhu chỉ còn lại mấy câu như: “A. . . Thoải mái quá!” rồi thì “A a a, đau quá!” hay là “Người ta còn muốn. . .” hoặc là “Người ta không cần. . .”

Tô Nặc bĩu môi, nhiều đây thịt vẫn chưa đủ nhét kẽ răng, tác giả đúng là không có phẩm vị!

Từng ngày từng ngày trôi qua, bụng của Tô Nhu Nhu càng lúc càng lớn, nhưng thú tính của vương gia dành cho hắn chỉ tăng chứ không giảm, bởi vậy có thể thấy đó là tình yêu thật sự! Thậm chí lúc Tô Nhu Nhu mang thai tháng thứ mười cũng theo vương gia lên nóc nhà trần trường kịch liệt “a a um um”, tuyết mùa đông trên trời rơi xuống người hắn, hai gò má hồng nhuận, hơi thở gấp gấp, thật đúng là trời đất cũng cảm động.

Tô Nặc phun ra một búng máu, hèn chi sinh không nổi, có khi do bị chết công cũng nên!

Nhưng sự thật chứng minh người mẫu Tô quá ngây thơ rồi! Tuy rằng Tô Nhu Nhu vô cùng mảnh mai gầy yếu gió thổi ôm cây, nhưng vô luận như bị “a a um um” thế nào, bị bạo dâm thế nào, bị đâm phi tử còn lại bảy kẻ hãm hại thế nào, long chủng trong bụng vẫn rất kiên cường, khỏe mạnh lớn lên đến ngày lâm bồn! Vương gia vô cùng vui sướng, triệu tập danh y trong thiên hạ đến chăm sóc cho Tô Nhu Nhu, còn mình thì ngồi trước long sàng trông chừng suốt ngày đêm, chuẩn bị nghênh đón thế tử ra đời!

“Vương gia, đột nhiên ta muốn ăn một đóa Tuyết liên hoa [1].” Tô Nhu Nhu nằm trên giường, vẻ đẹp rung động lòng người khiến người ta say mê.

Thái y xung quanh thấy thế đều gật gù khen ngợi, đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành!

“Nhu nhi, ta yêu ngươi.” Âu Dương vương gia cầm tay Tô Nhu Nhu, hai mắt lấp lánh nước mắt.

Tô Nặc bị xưng hô “Nhu nhĩ” làm sồn gai ốc, hơn nữa tại sao hai mắt vương gia đột nhiên lại lấp lánh nước mắt? Khúc trên hần còn cười như điên, la hét “ta sắp có con” nữa mà!

“Vương gia, nô tì vừa chuẩn bị Tuyết liên hoa tốt nhất cho Tô phi!” Một phi tử xinh đẹp mỹ miều đột nhiên chen lên trước, hai tay dâng một chén nước đang bốc khói tím.

Tô Nặc hết nói nổi, sao lại có vai nữ phản diện ngu xuẩn đến như vậy! Mấy chương trước luôn cố tìm cách cho Tô Nhu Nhu ăn hoa hồng* người xạ hương, bây giờ lại đột nhiên chạy đến đưa thuốc bỏ, ai mà tin cho nổi!

*một loại thuốc phá thai

Âu Dương vương gia thấy thế vô cùng mừng rỡ, tiến lên nâng cô ả dậy, thâm tình nói, “Ái phi quả nhiên có lòng nhân hậu biết sai chịu sửa, bốn vương không nhìn lầm nàng!” Sau khi nói xong, hần đưa cái chén bốc khói tím đen đến bên miệng Tô Nhu Nhu.

Tô Nặc cảm thấy mình không còn can đảm để xem tiếp.

“Vương gia! A!” Quả nhiên sau chừng nửa nén hương, Tô Nhu Nhu bắt đầu chảy máu, sanh non.

“Không!!!!” Âu Dương vương gia thấy thế lập tức khóc lóc thảm thiết, ôm Tô Nhu Nhu ngửa mặt lên trời rống giận, thanh âm xuyên chín tầng mây.

“Ta e là mình không thể tiếp tục bồi vương gia nữa rồi, nếu sau này nghĩ tới ta, vương gia hãy đi xem tuyết mùa đông, hoa mùa xuân, bướm mùa hạ, lá mùa thu.” Sắc mặt Tô Nhu Nhu tái nhợt, hơi thở mong manh, ngón tay tinh tế trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh tuấn sắc sảo như được điêu khắc của vương gia, “Cả đời này, ta chưa bao giờ hối hận đã gặp được vương gia. Bao giờ hết, giọt lệ tương tư rơi đỏ thắm, bao giờ nở, xuân về hoa liễu trước lầu son.”

Lời thoại này. . . Tô Nặc thật sự cảm thấy đau trứng thay hần.

Nhìn thấy người yêu chết trong ngực mình, Âu Dương vương gia vô cùng đau khổ, vì thế dưới cơn cuồng nộ, hần biến thành một con kim long cửu trào*. . . Mẹ nó kim long mới chịu chứ! Tô Nặc bị sặc táo, lẽ nào đây là huyền huyền văn?!

*rồng vàng chín vuốt

Kim long dùng chân trước ôm lấy Tô Nhu Nhu, phóng lên cao phá vỡ tầng mây, trên trời đột nhiên bay đầy hoa! Ngọc đế thấy vậy thì rất cảm động, vì thế mở ra bàn quay vận mệnh, cho hồn bọn họ xuyên qua không gian khác, trọng sinh thành chủ tịch tập đoàn vũ trụ Âu Dương Kim Long và siêu mẫu đứng đầu thế giới Tô Nhu Nhu! Đồng thời tặng kèm bàn tay vàng vô địch và khả năng dịch chuyển xuyên không gian.

*bàn tay vàng: ý chỉ sự may mắn.

Phản mở đầu chấm dứt tại đây, tác giả nhấn nhủ sắp bắt đầu phần mới, mong mọi người tiếp tục chờ đợi.

Tôi chờ cả nhà mấy người. Tô Nặc bị điện giật hấp hối, không chỉ là đau trứng, quả thật muốn vỡ trứng!

Vì vậy để bình phục tâm tình, hần quyết định vào trang cá nhân của Khâu Từ Ngan. Nhưng thất vọng là tên cơ bụng không có cập nhật! Là nhân vật của công chúng mà tên này lại không chịu cập nhật, đúng là không có đạo đức nghề nghiệp, không tôn trọng nghề nghiệp! Tô Nặc cực kì cực kì không hài lòng, vì vậy đánh phải vào tám hình cũ lạch cạch gõ bàn phím biểu đạt tình cảm.

Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói: í trời chủ blog không cập nhật nữa kia, chắc phần mềm photoshop hư rồi chứ gì! _(:3” ∠)_

“Tôi về rồi đây.” Âu Dương Long mở cửa phòng khách.

Chết tiệt chết tiệt! Tô Nặc vội vàng tắt web, bản chất ăn hàng đã bại lộ nhưng bản chất đáng khinh tuyệt đối phải giấu kĩ!

“Thời gian gấp quá nên tôi mua tạm một bộ ở cửa hàng bình dân.” Âu Dương Long đưa túi cho hần, “Mau mặc đi.”

“Thật sự cảm ơn anh.” Tô Nặc cảm thấy hơi ngại, vì thế chủ động mời, “Khi nào rảnh tôi mời anh đi ăn cơm nhé?”

“Được.” Âu Dương Long nhếch miệng cười, vui vẻ nhận lời.

Địa điểm chụp tiếp theo là ở công viên vùng ngoại ô xa xôi, sau khi Tô Nặc thay quần áo xong, hai người lập tức xuất phát để tránh các nhân viên công tác khác phải chờ lâu.

Mình đúng là quá chuyên nghiệp! Tô Nặc ngồi ở ghế phó lái, tự khen ngợi mình nhiệt liệt trong lòng! Tên cơ bụng kia chắc chắn không bao giờ có thể đạt đến trình độ của mình!

“Hất xì!” Khâu Từ Ngan bị yêu nghiệt rửa đến hất xì.

Đường Tiểu Ngừ giúp hần mở cửa xe.

“Cảm ơn.” Khâu Tử Ngan thuận miệng hỏi, “Cậu ăn điểm tâm chưa?”

“Rồi.” Đường Tiểu Ngữ ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

Khâu Tử Ngan ngồi đằng sau, vừa lúc có thể nhìn thấy gò má của Đường Tiểu Ngữ, khuôn mặt sáng sủa nhu hòa, cặp mắt trông có chút hờ hững.

Thật sự không giống chú Đường chút nào. . . Nhớ lại ông chú mập mạp hay cười dễ mến kia, Khâu Tử Ngan thật sự không thể liên hệ ông ta và Đường Tiểu Ngữ với nhau. Lúc trước chú Đường chỉ nói cháu trai này không thích nói chuyện, bây giờ gặp rồi mới biết, không chỉ chẳng nói gì, ngay cả biểu tình cũng rất ít, rõ ràng chỉ vừa tròn hai mươi tuổi nhưng trông còn già đời hơn cả mình. Khâu Tử Ngan lắc đầu cười cười, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ —— sớm đã quen với việc nói cười trên xe với chú Đường, bây giờ đột nhiên đổi thành hòn băng nhỏ, thật sự có chút không quen.

“Trưa nay đi ăn cơm chung đi.” Sau khi xe đến công ty, Khâu Tử Ngan tháo dây an toàn ra, “Lái xe tới phòng sửa đi, cậu có thể vào phòng kê bên phòng làm việc của tôi đọc sách một lát.”

“ . . . Tôi có thể xin ba tiếng không?” Đường Tiểu Ngữ hỏi hần, “Tôi muốn đi mua một vài thứ, nếu anh cần dùng xe có thể gọi cho tôi bất kì lúc nào.”

“Không thành vấn đề.” Khâu Tử Ngan rất dễ tính, “Hôm nay tôi có hẹn huấn luyện viên tập thể hình, tạm thời không cần dùng xe.”

“Cảm ơn.” Sau khi ở chung hai ngày, hòn băng nhỏ mới chịu cười một cái.

“Không cần khách sáo.” Bởi vì vẫn coi chú Đường là người thân, Khâu Tử Ngan rất rộng lượng với cậu ta.

Trong phòng tập thể hình của công ty, huấn luyện viên đã chuẩn bị sẵn sàng. Dù sao không phải người mẫu nào cũng ăn hoài không mập giống như yêu nghiệt Tô! Đa số đều như Khâu Tử Ngan, chẳng những phải chú trọng việc ăn uống mà còn phải kiên trì tập thể hình.

Bốn tiếng quy định trôi qua rất nhanh, sau khi Khâu Tử Ngan tắm xong thì gọi điện thoại cho Đường Tiểu Ngữ.

“A lô.” Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Cậu đang ở đâu?” Khâu Tử Ngan nhìn thời gian, “Cho cậu nửa tiếng để quay lại, ba giờ chiều nay tôi có hoạt động phải tham dự.”

“Anh là bạn của cậu ta?” Đối phương hỏi.

“ . . . Cậu không phải là Tiểu Ngữ?” Khâu Tử Ngan buồn bực.

“Trời ơi, anh mau tới bệnh viện số ba đi.” Đối phương kích động đến muốn khóc, “Cậu ta bị người đánh gãy xương ở ven đường, tôi tình cờ nhìn thấy nên đã đưa cậu ta tới bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Khâu Tử Ngan giật mình.

“Anh nhớ mang theo ba ngàn đồng đó!” Đối phương liều mạng dặn, “Tôi đã trả tiền viện phí cho cậu ta rồi!”

“Cảm ơn, tôi lập tức tới ngay.” Khâu Tử Ngan cúp điện thoại, kéo người đại diện chạy tới bệnh viện.

“Đánh nhau?” Người đại diện nghe vậy thì cảm thấy không vui, “Sao chú Đường lại giới thiệu cậu nhóc rắc rối này cho chúng ta?”

“Cậu ta còn nhỏ, đừng gắt quá.” Khâu Tử Ngan an ủi hần, “Nói không chừng có hiểu lầm gì đó.”

“Nếu để phóng viên giải trí biết được chuyện này, không biết bọn họ sẽ viết như thế nào!” Người đại diện tiếp tục lải nhải, bắt đầu cảm thấy hối hận đã chọn Đường Tiểu Ngữ thế chỗ chú Đường! Trước giờ hình tượng của Khâu Tử Ngan đều là khỏe mạnh sáng sủa, bây giờ tài xế của hần lại đánh nhau đến mức phải nhập viện, chuyện này nghe chẳng hay ho chút nào.

Khâu Tử Ngan lái xe chạy thẳng đến bệnh viện, ngừng trong bãi đỗ xe, “Anh đi lên xem thử một chút, tôi ở đây chờ anh.” Hần là người nổi tiếng, nếu bị nhận ra sẽ rất phiền phức.

“Được.” Người đại diện mở cửa xuống xe.

“Đừng mắng cậu ta.” Khâu Tử Ngan dặn dò, “Cho dù cậu ta có sai cũng nên chờ thương thế tốt hơn rồi hẵng nói.”

“Tôi biết rồi.” Người đại diện gật đầu, dựa theo địa chỉ trong điện thoại, tìm được lầu 3 khu nằm viện.

“Anh đến rồi.” Một cậu thanh niên nhiệt huyết hăng hái làm việc nghĩa nhào tới, “Mau trả tôi ba ngàn đồng!”

Người đại diện dờ khóc dờ cười, lấy ra một phong thư trong túi, “Cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo đừng khách sáo.” Cậu thanh niên nhiệt huyết thở phào nhẹ nhõm, thật ra vừa rồi mình sợ muốn chết, sợ người nhà đối phương sẽ lừa bịp tổng tiền hoặc quyết nợ, bây giờ nhìn đi, quả nhiên cuộc sống vẫn còn có chân tình!

“Tôi đi trước đây.” Cậu thanh niên nhiệt huyết đưa vài tờ biên lai nằm viện cho người đại diện, “Cậu ta là em trai của anh phải không? Anh đừng lo lắng quá, bác sĩ nói não chỉ bị chấn động nhẹ và xây xát ngoài da thôi, nghỉ ngơi cẩn thận sẽ không sao.”

Não chấn động nhẹ và xây xát ngoài da. . . Hình như cũng không nhẹ! Người đại diện cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Trong phòng bệnh, Đường Tiểu Ngừ đang ngủ, trên tay ghim kim tiêm, khoe miệng sưng húp, lông mi thật dài hơi rung động.

Người đại diện đứng bên giường nhìn cậu ta, tâm tình vô cùng phức tạp. Thật ra ngày đầu tiên cậu nhóc này tới đây, mình đã giết nãy mình, loại dung mạo này thật sự rất thích hợp làm thần tượng, nhất định sẽ rất nổi tiếng! Không ngờ vừa đề cập đến liền bị từ chối, không thêm nề mặt gì hết!

“Không muốn làm ngôi sao thì thôi, sao lại đi đánh nhau với người ta chứ.” Người đại diện đau đầu, ra hành lang gọi điện thoại cho Khâu Tử Ngạn, “Cậu ta không sao, chúng ta có cần báo cho chú Đường một tiếng không?”

“Không cần đâu.” Khâu Tử Ngạn ngăn cản, “Trong phòng bệnh có người ngoài không? Tôi vào xem cậu ta.”

[1] Tuyết liên hoa: tên thường gọi là Snow Lotus, tên tiếng Việt là Tuyết liên hoa hay Thiên sơn tuyết liên.

Tuyết liên hoa, một đặc sản hiếm có của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3000-3500m so với mực nước biển. Những ngọn núi tuyết ở vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương (Trung Quốc) chính là nơi đầu tiên người ta tìm thấy loài hoa này. Vì vậy, người ta đặt luôn tên cho loài hoa này là “Thiên sơn tuyết liên”.

Thiên sơn tuyết liên có tác dụng rất tốt đối với các trường hợp như môi do phong thấp thận hư hay suy giảm khả năng tình dục, phụ nữ kinh nguyệt không đều, thống kinh. Thiên sơn tuyết liên có tác dụng tăng cường khả năng miễn dịch, chống mệt mỏi, chống lão hoá.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quý ông dụ dàng và yêu nghiệt xù lông. . .

Tuy rằng người đại diện cực lực phản đối, Khâu Tử Ngạn vẫn từ chối tất cả các hoạt động chiều nay, ngồi trong phòng bệnh trông chừng Đường Tiểu Ngừ suốt năm tiếng, thẳng đến khi cậu tỉnh dậy.

“Xin lỗi anh.” Mở mắt nhìn thấy Khâu Tử Ngạn ngồi bên giường, Đường Tiểu Ngừ lúng túng nói xin lỗi.

“Không sao.” Khâu Tử Ngạn dìu cậu ta ngồi xuống, “Có đói bụng không? Mạch Kha đi mua bữa tối rồi, sẽ trở lại ngay.”

“Đừng nói chuyện này cho người nhà của tôi biết, được không?” Đường Tiểu Ngừ thấp thỏm nói.

“Yên tâm đi, tôi chưa báo tin cho chú Đường.” Khâu Tử Ngạn giúp cậu ta chỉnh lại gối dựa, “Nhưng cậu phải nói cho tôi biết, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“... Tôi không biết.” Đường Tiểu Ngừ lắc đầu, “Vốn định đi mua đồ, đột nhiên bị người ta đập một gậy từ phía sau, chắc là bọn trộm cắp vặt nào đó.”

Khâu Tử Ngạn nhíu mày, “Không được gạt tôi.”

“Tôi không có gạt anh.” Giọng nói của Đường Tiểu Ngừ có chút mất tự nhiên.

“Trên đường có nhiều siêu thị cửa hàng như vậy, mua cái gì mà phải ra ngõ nhỏ sau phố?” Khâu Tử Ngạn nhìn thẳng vào mắt cậu ta, “Hơn nữa tên trộm nào đánh cậu ngất xỉu xong lại đá lên mặt cậu như thế, ví tiền của cậu vẫn còn trong túi quần kìa.”

.

“Tôi không muốn nói.” Nói dối bị vạch trần, Đường Tiểu Ngừ né tránh tầm mắt của hắn, “Vậy anh đuổi tôi đi. . . Đừng nói cho chú tôi biết là được.”

“Tôi đuổi cậu làm gì.” Khâu Tử Ngạn cảm thấy bất đắc dĩ, “Trước khi đi chú Đường đã dặn đi dặn lại, bảo tôi phải chăm sóc cậu thật tốt.”

Đường Tiểu Ngừ cúi đầu không nói gì.

“Thôi quên đi, sau này hãy nói.” Thấy bộ dáng của cậu ta như vậy, Khâu Tử Ngạn cũng không muốn ép hỏi thêm, “Não của cậu bị chấn động nhẹ, bác sĩ nói phải ở lại quan sát một đêm, ngày mai là có thể xuất viện.”

“Cảm ơn.” Thấy hắn không tra hỏi nữa, Đường Tiểu Ngữ thở ra một hơi.

Người đại diện rất nhanh đã mua bữa tối về, sau khi ăn xong, Đường Tiểu Ngữ ngoan ngoãn chui vào chăn ngủ tiếp. Khâu Tử Ngạn nhìn Mạch Kha, “Anh về trước đi, sáng mai lái xe tới đón cậu ta xuất viện.”

“Cậu muốn ở đây coi chừng cậu ta?” Người đại diện giật mình, “Chúng ta tìm một trợ lý là được rồi!”

“Không có gì, một đêm thôi.” Khâu Tử Ngạn rất kiên trì.

“Tại sao?” Người đại diện không thể hiểu nổi, ngôi sao lớn trông chừng tài xế nhỏ?

“Tạm biệt, trên đường lái xe cẩn thận.” Khâu Tử Ngạn gián tiếp đuổi khách, hiển nhiên không định giải thích với hắn.

Người đại diện Mạch tiên sinh bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp, tuy rằng không kiên cường là chuyện tốt, nhưng cái này cũng mất giá quá rồi! Thật sự không hiểu nổi người này đang nghĩ gì!

Một đêm này, Khâu Tử Ngạn không sao ngủ được, bởi vì Đường Tiểu Ngữ luôn gặp ác mộng, miệng nói mơ linh tinh, cái trán cũng đỏ đầy mồ hôi lạnh.

“Tiểu Ngữ.” Khâu Tử Ngạn lo lắng nhìn, muốn gọi cậu ta tỉnh lại.

Đường Tiểu Ngữ thấp giọng khóc, sau đó giống như động vật nhỏ, theo bản năng mơ mơ màng màng trốn vào trong ngực của hắn.

.....

“Đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn vỗ vỗ tấm lưng ướt mồ hôi của cậu.

Đường Tiểu Ngữ ôm chặt lấy hông hắn, cả người run lẩy bẩy, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình bị cậu ta cọ đến rách cục áo, lộ ra vết thương chằng chịt trên da thịt trắng nõn, trông vô cùng chói mắt.

Khâu Tử Ngạn sững sốt, đưa tay kéo áo của cậu ta xuống —— Không chỉ có bả vai, ngay cả trên lưng cũng toàn là vết thương.

Bất quá chỉ là một cậu nhóc mà thôi, ai lại đối xử với cậu ta như thế? Khâu Tử Ngạn khẽ nhủ mảy, giúp Đường Tiểu Ngữ sửa sang lại quần áo, sau đó chỉnh đèn mờ hơn.

Có thể do cảm giác có chỗ dựa, Đường Tiểu Ngữ rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ lúc rạng sáng.

Khâu Tử Ngạn tựa vào đầu giường, tùy ý để cậu ta nằm úp sấp trong ngực mình. Mãi cho đến khi trời sáng, đoán chừng hộ sĩ sắp tới kiểm tra phòng, hắn mới cẩn thận nhét Đường Tiểu Ngữ vào ổ chăn.

Không lâu sau, người đại diện đẩy cửa tiến vào —— Người đại diện thật sự rất lo lắng Khâu Tử Ngạn sẽ bị phóng viên chó săn nhìn thấy, vì vậy sáng sớm liền tới đón Đường Tiểu Ngữ xuất viện. Sau khi làm xong thủ tục xuất viện và đưa người vào xe, người đại diện thuận miệng hỏi, “Nhà cậu ở đâu?”

“... Không cần đưa tôi về nhà.” Đường Tiểu Ngữ lảng tránh, “Tôi tới công ty với Khâu tiên sinh.”

“Cậu thế này không lái xe được đâu, bác sĩ nói phải chú ý nghỉ ngơi.” Người đại diện quay đầu nhìn cậu ta, “Tôi đã giúp cậu xin phép rồi, một tuần sau có thể đi làm trở lại.”

“Thật sự không cần phiền như vậy.” Đường Tiểu Ngữ mở cửa xe, “Thôi anh đưa Khâu tiên sinh tới công ty đi, tôi tự đón xe là được rồi.”

“Đi về!” Khâu Tử Ngạn kéo Đường Tiểu Ngữ, nói thẳng, “Mạch Kha, lái xe về nhà tôi.”

“...” Đường Tiểu Ngữ nghe vậy rất kinh ngạc, người đại diện còn kinh ngạc hơn, “Buổi chiều cậu còn có việc, bây giờ về nhà làm gì?”

“Lấy vài thứ.” Khâu Tử Ngạn đóng cửa xe.

“Lấy cái gì?” Người đại diện tiếp tục hỏi.

“Lái xe đi.” Khâu Tử Ngạn tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

.....

Mạch tiên sinh vô cùng mất hứng, đây là thái độ gì chứ, thật sự rất tổn thương! Càng tổn thương hơn là sau khi lái xe tới nhà Khâu Tử Ngạn ở thành Bắc, ngay cả ly trà cũng không có để uống —— nói đúng hơn là chưa bước vào cửa nhà đã bị tàn nhẫn vô tình lạnh lùng đuổi đi rồi!

“Buổi chiều chụp ảnh tạp chí tôi sẽ đến đúng giờ.” Khâu Tử Ngạn dắt Đường Tiểu Ngữ xuống xe, sau đó đóng cửa xe, “Anh về trước đi, tạm biệt.”

Đây rõ ràng là qua cầu rút ván! Trái tim người đại diện lập tức tan nát! Thì ra trong lòng cậu tôi chỉ là một công cụ!

Thế giới này thật sự quá tàn nhẫn!

“... Anh muốn về lấy cái gì?” Trong thang máy, Đường Tiểu Ngữ hỏi hần.

“Trong khoảng thời gian này ở tạm nhà của tôi đi.” Khâu Tử Ngạn rất thẳng thắn, lấy chìa khóa ra mở cửa nhà.

“Tại sao?” Đường Tiểu Ngữ giật mình.

“Về sau dùng xe thuận tiện hơn.” Khâu Tử Ngạn trả lời một cách đương nhiên.

Mặc dù lí do này rất hợp lí, nhưng Đường Tiểu Ngữ cũng không ngốc, vì thế do dự đứng ở cửa.

“Sợ tôi thu tiền thuê nhà của cậu à?” Khâu Tử Ngạn nói đùa.

“Thật sự không cần phiền như vậy.” Đường Tiểu Ngữ cắn môi dưới, “Tôi có thể ra ngoài thuê phòng.”

“Tuy rằng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết rốt cuộc ai làm cậu sợ tới mức không dám về nhà, nhưng nơi này tuyệt đối an toàn.” Khâu Tử Ngạn mở cửa phòng khách, “Nếu cậu muốn trở về lấy đồ, tôi sẽ tìm vệ sĩ chuyên nghiệp đi với cậu.”

“Tôi —— “

“Đừng tôi tôi tôi nữa.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu cậu ta, “Khi nào muốn thì cứ nói với tôi.”

“... Cảm ơn anh.” Giọng nói của đối phương rất ôn hòa, hốc mắt Đường Tiểu Ngữ có chút nóng lên.

“Đừng khách sáo.” Khâu Tử Ngạn cười cười, lấy drap giường mới trong tủ quần áo ra trải.

“Anh đối xử với ai cũng tốt vậy sao?” Đường Tiểu Ngữ đứng ở cửa, do dự hỏi.

“Tôi đâu có vĩ đại như thế.” Khâu Tử Ngạn vuốt phẳng ra giường, “Đối xử tốt với cậu là vì chú Đường rất tốt với tôi, lần trước có người tìm tôi gây sự, là chú ấy liều mạng già lái xe đưa tôi chạy trốn.”

“Thật sao?” Đường Tiểu Ngữ nghe vậy thì giật mình.

“Đương nhiên.” Khâu Tử Ngạn nhìn cậu ta, “Chú Đường coi tôi như con trai ruột, tôi cũng coi cậu như em trai.”

Đường Tiểu Ngữ không biết mình nên nói cái gì.

“Sau này đừng qua lại với những kẻ rắc rối nữa.” Khâu Tử Ngạn đưa cho cậu ta một cái chìa khóa, “Ngoại trừ phòng ngủ của tôi, cậu có thể vào các phòng khác, trên tủ lạnh có điện thoại, đói thì tự mình kêu cơm ăn.”

“Ừ.” Thanh âm của Đường Tiểu Ngữ rất nhỏ.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Khâu Tử Ngạn cầm áo khoác, “Tôi phải đi làm, có thể sẽ về trễ một chút.”

Sau khi nhìn hần ra khỏi cửa, Đường Tiểu Ngữ nằm xuống sô pha, đầu óc hơi hỗn loạn.

Lần nào gặp chuyện không hay ho cũng có ngôi sao lớn tới cứu mình! Đầu tiên là Tô Nặc, sau đó là Khâu Tử Ngạn, loại vận khí này đúng là... Không biết nên nói như thế nào.

Bởi vì đưa Đường Tiểu Ngữ về nhà nên tốn một ít thời gian, trên đường lại kẹt xe, khi Khâu Tử Ngạn đến phòng chụp ảnh, Tô Nặc đã đợi suốt 15 phút!

“Nhất định là hần cố ý tới trễ!” Người mẫu Tô rất có lòng tiểu nhân.

“Tại sao?” Đới An dờ khóc dờ cười.

“Bởi vì hần muốn tỏ ra sang chảnh hơn tôi!” Tô Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, “Tức thật, chúng ta cư nhiên quên mất điều này!” Đúng là quá sợ ý!

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Người đại diện giúp hần thuận khí, “Muốn uống một li nước xoài không?”

“Không uống.” Tô Nặc vẫn vô cùng mất hứng!

“Thật sự xin lỗi.” Khâu Tử Ngạn ngồi phía trước làm tóc, cố ý lại phòng nghỉ xin lỗi Tô Nặc, “Trên đường kẹt xe nên đến muộn.”

“Tôi —— “

“Dĩ nhiên không sao!” Tô Nặc còn chưa nói hết câu đã bị người đại diện cười tươi như hoa ngắt lời, “Nặc Nặc của chúng tôi không có tính toán như vậy

đâu, Khâu tiên sinh mau đi chuẩn bị tạo hình đi!”

Ai nói tôi không tính toán! Tô Nặc vô cùng oán hận, rõ ràng là tôi để ý muốn chết luôn có được không!

Trợn mắt nói lời bịa đặt đúng là dối trá đến không thể dối trá hơn!

“Gia, cậu bớt giận.” Sau khi tiến bước Khâu Từ Ngạn, người đại diện dùng tay áo quạt mát cho hắn, “Chúng ta có đẳng cấp có trình độ như vậy, đừng để ý cái tên cơ bụng đó.”

“Lần sau nhất định tôi phải muộn hơn hắn hai tiếng!” Tô Nặc tức giận nắm tay!

“Hai tiếng sao mà đủ!” Người đại diện nghiêm túc nói, “Ít nhất cũng phải hai cái nửa tiếng!”

“Không đúng không đúng!” Tô Nặc vỗ bàn, “Ai thêm có lần sau chứ!” Loại hợp tác quái đản này cả đời làm một lần là đủ lắm rồi!

“Được được được.” Người đại diện vội vàng phụ họa.

Trong nhà có tổ tông, thật sự phải lo lắng đề phòng đủ điều!

Mười phút sau, nhân viên công tác tới đây gõ cửa, “Khâu tiên sinh đã tạo hình xong, có thể chụp ảnh rồi.”

“Sao hắn nhanh vậy?” Tô Nặc vừa đi ra vừa buồn bực, bình thường mình phải mất một tiếng mới xong.

“Bởi vì hắn không phải là ngôi sao lớn như cậu nên nhà tạo mẫu chỉ làm qua loa cho hắn thôi.” Người đại diện thuận miệng nói xạo. Sự thật thì bí hiểm hơn nhiều—— Bởi vì Khâu Từ Ngạn người ta là người đàn ông cường tráng nam tính! Cho nên không cần tân trang quá nhiều cũng có thể trông vô cùng nam tính. Còn Tô Nặc loại yêu nghiệt này dĩ nhiên không giống, tạo kiểu tóc cho hắn đã mất hơn nửa tiếng, vì vậy vừa tốn thời gian vừa tốn công!

Không phải ngôi sao lớn như mình, những lời này nghe thích quá đi mất! Tô Nặc cười như điên trong lòng một phen, sau đó vô cùng vui vẻ đi vào phòng chụp ảnh.

Sau đó hắn nhìn thấy Âu Dương Long.

“A!” Người mẫu Tô rất ngạc nhiên, “Sao anh lại ở đây?”

“... Tổng biên tập tạp chí này là bạn của tôi, tôi tình cờ đi ngang qua nên mới lên đây gặp hắn, không ngờ lại gặp cậu ở đây.” Giám đốc Âu Dương nói dối cực kì lưu loát.

“Thật trùng hợp.” Tô Nặc hoàn toàn không nghi ngờ gì, vui vẻ nói, “Tôi còn nợ anh một bữa cơm, thôi thì tối nay chúng ta đi luôn đi?”

“Được.” Âu Dương Long đồng ý ngay tắp lự, trong mắt có một chút... ý cười gian xảo thầm kín!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thân là người mẫu, loại chuyện chụp ảnh với Tô Nặc mà nói căn bản chỉ là chuyện nhỏ, nhưng... Thật sự không muốn hợp tác với Khâu Từ Ngạn! Quá đáng nhất chính là hắn cư nhiên ở trần! Ở trần! Ở trần! Ở trần! Tên cuồng ở trần đúng là đáng ghét quá đi mất! Có cơ hội liền lập tức tranh thủ khoe cơ bụng! Nhà người thích dán bốn chữ “tôi có cơ bụng” lên mặt dữ vậy sao! Sao không thêm cái dấu ngoặc phía sau, ghi rõ “không phải 6 múi mà là 8 múi” luôn đi! Như vậy mới hợp với bản chất ngực to nhưng não bé của nhà người!

“Tôi không có ghen tị với hắn đâu!” Tô Nặc nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng nhéo người đại diện.

“Chúng ta dĩ nhiên không ghen tị, chỉ có người thiếu văn hoá mới không mặc áo.” Người đại diện mếu máo đẩy tay hắn ra.

“Nặc Nặc, vào chỗ được rồi.” Trợ lý chụp ảnh gọi.

“Gia, xin cậu giữ bình tĩnh.” Người đại diện liều mạng giúp hắn hạ hỏa, sợ hắn giận quá nhào qua cào cơ bụng người ta.

Tôi đương nhiên sẽ bình tĩnh! Tôi chuyên nghiệp lắm! Tô Nặc hít sâu một hơi, vô cùng thanh lịch bước qua.

“Hợp tác vui vẻ.” Khâu Từ Ngạn cười cười.

Cười cái gì mà cười, tôi không có vui vẻ chút nào hết! Tô Nặc nắm tay gào thét trong lòng, sau đó lỗ tai đột nhiên nóng như bị phỏng!

“Ok, Từ Ngạn cậu ôm Nặc Nặc từ phía sau đi.” Thợ chụp ảnh chỉnh ống kính.

“Khụ khụ.” Khâu Từ Ngạn còn chưa kịp lên tiếng, Tô Nặc đã bị sặc, na na na na nani?

“Giống vậy hả?” Khâu Từ Ngạn nhẹ nhàng vòng tay ôm Tô Nặc.

Á á á á á! Tô Nặc mở to mắt, ngũ lôi oanh đỉnh đầu óc trống rỗng, cả người đều chết cứng rồi!

“Tốt lắm, Nặc Nặc, biểu tình yêu nghiệt một chút.” Thợ chụp ảnh vô cùng hài lòng.

Yêu nghiệt cả nhà bà đó! Lưng và lồng ngực dính sát vào nhau, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và cơ ngực của đối phương qua lớp áo somi! Tô Nặc đổ mồ hôi lạnh, toàn thân như bị điện giật, ngay cả cổ cũng cứng ngắt! Thật sự quá kinh khủng! Ma sau lưng cũng không đáng sợ bằng cái này!

“Nặc Nặc cậu làm sao vậy?” Thợ chụp ảnh buồn bực ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi, gần đây cậu ấy bị cảm.” Người đại diện vội vàng giải thích, “Chắc cần nghỉ vài phút đồng hồ.”

Còn chưa bắt đầu chụp đã cần nghỉ ngơi? Thợ chụp ảnh có chút mất hứng, bắt quá đối phương là ngôi sao lớn, hơn nữa Khâu Từ Ngạn cũng tỏ vẻ thông cảm nên rút cuộc cũng đồng ý.

“Gia, cậu không sao chứ?” Người đại diện dẫn hấn vào trong góc ngồi, vô cùng lo lắng.

Lưng Tô Nặc vẫn còn đang run lên.

Sợ ảnh hưởng đến công việc, người đại diện tận tình khuyên bảo, “Thật ra không có gì nghiêm trọng, cậu có thể coi hấn là. . . Ultraman [1].”

Bị Ultraman ôm còn kinh khủng hơn nhiều! Tô Nặc sợ run cả người.

“Sao cậu. . . Hấn vậy?” Người đại diện định nói sao cậu sợ hấn vậy, nhưng may là im miệng đúng lúc, đây là điểm xù lông của Tô Nặc, tuyệt đối không thể chọc!

“Tôi cũng không biết.” Tô Nặc khóc không ra nước mắt. Từ lúc vào nghề tới nay, đừng nói là đàn ông lực lưỡng, cho dù chụp ảnh thân mật với chị gái ngực lớn cũng hoàn toàn không thành vấn đề, tại sao khi đối thành Khâu Từ Ngạn thì mình lại trở nên mất tự nhiên như thế?!

.

Đợi chút đợi chút! Với người khác thì không sao, với hấn lại có cảm giác khác, loại lời thoại này sao y chang thiếu nữ vậy. . . Hơn nữa lúc bị hấn ôm, tim mình còn đập rộn lên, mặt cũng đỏ. . . Sát! Chẳng lẽ mình thăm mẩn hấn?!!

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Giả thiết này quá điên khủng rồi! Tô Nặc cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo! Hai mắt tối sầm gần như muốn bất tỉnh!

“Nặc Nặc cậu làm sao vậy?” Người đại diện lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Nặc.

Trời ơi đáng sợ quá! Tô Nặc ôm cổ Đối An.

“Gia, cậu đừng làm tôi sợ nha!” Người đại diện vội vàng vỗ lưng hấn, “Có phải cảm thấy không thoải mái ở đâu không?”

Tô Nặc rít gào trong lòng, chuyện này nhất định không phải là sự thật!

“Cậu không sao chứ?” Khâu Từ Ngạn tốt bụng bưng ly nước tới cho hấn.

“. . . Cảm ơn.” Tô Nặc run rẩy nhận ly nước, ánh mắt né tránh, bộ dạng giống như vừa làm việc trái với lương tâm!

“Nghỉ ngơi một chút đi, tôi chờ cũng không sao.” Khâu Từ Ngạn cười cười, sau đó xoay người đi bàn bạc với thợ chụp ảnh.

“Tôi tôi tôi không chụp đâu.” Tô Nặc hoang mang lo sợ giữ chặt Đối An.

“Được được, không chụp thì không chụp.” Chưa từng thấy bộ dạng sợ hãi như vậy của Tô Nặc, người đại diện cũng phát hoảng, “Chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Được!” Tô Nặc gật gật đầu, trái tim đập thành thịch như điên.

“Có chuyện gì vậy?” Âu Dương Long vốn định vào xem chụp ảnh, ai ngờ chưa xem được gì mà phải tìm nửa ngày mới thấy Tô Nặc núp trong góc.

“Nặc Nặc không thoải mái, phải về nhà trước.” Người đại diện thay hắn trả lời.

“Không thoải mái?” Âu Dương Long ngồi xổm trước người Tô Nặc, “Sao mặt đỏ vậy, sốt rồi à?”

“... Chắc là vậy.” Tay chân Tô Nặc lạnh ngắt.

Đôi An đi xin phép người phụ trách, Âu Dương Long ngồi bên cạnh Tô Nặc, đưa tay xem thử nhiệt độ trán của hắn, “Đâu có nóng đâu.”

“Ừ.” Tô Nặc còn đang đắm chìm trong kích động, trong đầu xuất hiện một vạn con thảo nê mã [2] chạy qua! Một vạn con!

“Có phải có tâm sự gì không?” Giọng của Âu Dương Long thật dịu dàng.

Hả, sao anh biết tôi có tâm sự, chẳng lẽ việc tôi thăm men người ta lộ rõ vậy sao! Ấc bấy quá, thăm men cái gì chứ rõ ràng mình rất ghét hắn mà! Giương mắt nhìn Khâu Tử Ngạn vừa nói vừa cười ở đằng xa, không hiểu sao Tô Nặc cảm thấy rất tủi thân!

Nhìn theo ánh mắt của Tô Nặc, đáy mắt Âu Dương Long xuất hiện một vài cảm xúc không rõ.

“Tôi về trước.” Tô Nặc muốn được yên tĩnh một mình.

“Cùng nhau đi ăn cơm đi.” Âu Dương Long mời, “Tôi dẫn cậu tới Thảo Sơn Điện.”

“Đó là đâu?” Tô Nặc không yên lòng.

“Một nơi rất vui vẻ.” Âu Dương Long giúp hắn sửa lại quần áo, “Tâm tình cậu có vẻ không tốt, đi ra ngoài hóng gió sẽ tốt hơn nhiều.”

“Tôi ——”

“Quyết định vậy đi.” Âu Dương Long lấy điện thoại đi động ra, “Tôi bảo thư kí đi đặt chỗ.”

“Tôi muốn về nhà ngủ.” Tô Nặc hoàn toàn không có tâm tình đi cái thảo sơn thiếp gì gì đó.

Giám đốc Âu Dương hoàn toàn bỏ qua kháng nghị của hắn, tiếp tục gọi điện thoại đặt chỗ.

“Đi thôi Nặc Nặc, chúng ta về nhà.” Người đại diện đi tới.

“Tôi nay tôi và Tô tiên sinh cùng đi ăn cơm.” Âu Dương Long mở miệng trước.

“Ăn cơm?” Người đại diện khó hiểu nhìn Tô Nặc, “Không muốn về nhà nghỉ ngơi?”

“... Không sao.” Tô Nặc vẫn còn đang rối trí, hoàn toàn không có tâm trạng để ý tới hai người kia.

“Thật sự muốn đi ra ngoài?” Người đại diện vẫn rất lo lắng.

“Ừ, lát nữa tôi sẽ tự trở về.” Tô Nặc liếc nhìn Âu Dương Long, cảm thấy có người đi ăn chung cũng rất tốt.

“... Được rồi, nếu có việc thì gọi cho tôi.” Người đại diện đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Lúc ba người ra ngoài, yêu nghiệt do dự quay đầu lại, nhìn sang chỗ chụp ảnh.

Âu Dương Long bất động thanh sắc bước tới, ngăn cản tầm mắt của hắn.

Sau khi thay quần áo xong, Âu Dương Long và Tô Nặc cùng đi xuống bãi đỗ xe.

“Đề tôi mời anh.” Tô Nặc ngồi ở vị trí phó lái, “Tôi còn nợ anh một bữa cơm.”

“Giữ lại lần sau đi.” Âu Dương Long giúp hắn thắt dây an toàn, “Muốn nghe chút nhạc không?”

Tô Nặc lắc đầu, cả người ỉu xìu.

Âu Dương Long thở dài trong lòng, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Tô Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người, trong đầu toàn là... Khâu Tử Ngạn.

Vừa lên mạng là vào ngay trang cá nhân của hắn, lúc nào cũng chú ý tới lịch trình của hắn, lưu lại tất cả những tấm hình của hắn, liên tục kiểm tra trạng thái mới của hắn... Cái này căn bản không phải là ghét, cũng không phải là ghen tị!

Tô Nặc cảm thấy cái mũi lên men, mình đúng là ngu hết thuốc chữa!

Âu Dương Long liếc nhìn về mặt của Tô Nặc, đưa tay nhấn xuống nút phát nhạc.

“Ở phía trước cây cầu, một đám vịt bơi qua. . .” Tiếng trẻ nhỏ đáng yêu vang lên, Tô Nặc sùng sốt, suy nghĩ bị kéo trở về, “Cái gì thế?”

“Nhạc thiếu nhi.” Âu Dương Long nhếch miệng, “Rất hợp với mấy bạn nhỏ như cậu.”

“Tôi đâu có giống bạn nhỏ.” Tô Nặc buồn bực.

Sao lại không, cậu vốn dĩ chính là bạn nhỏ. Âu Dương Long cười lắc đầu. Chỉ có mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ mới có thể trong lòng thì thích nhưng ngoài miệng lại liêu mạng nói ghét, cũng chỉ có mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ mới ngốc đến mức lên mạng xong cũng không thêm xoá lịch sử duyệt web.

Ngày đó sau khi Tô Nặc đi, Âu Dương Long mở web lên, vô tình vào trúng trang cá nhân của hắn.

Giám đốc Âu Dương thừa nhận mình đúng là không có tố chất. Lúc ấy hắn hoàn toàn không có ý định thoát ra, nhìn chằm chằm ID Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói và hình đại diện, cười đã đời hơn nửa ngày rồi mới quyết định vào xem lịch sử post bài.

Một bài hai bài. . . Hơn hai trăm bài, toàn bộ đều là comment cho Khâu Từ Ngạn. Nội dung chỉ có hai loại, một là mắng thân hình của người ta, hai là điên cuồng khen Tô Nặc, những hàng chữ Xem hình trong trang cá nhân của Tô Nặc đi, đẹp lắm đó giống như trẻ con thi đậu mong chờ người lớn khen ngợi. Nhật kí trang cá nhân cũng toàn là status liên quan đến Khâu Từ Ngạn, thậm chí còn vui vẻ ghi chú bên dưới Hắn dám xoá phần này, may là mình có lưu lại ha ha, Nhà hàng này ăn dở thấy ón luôn mà hắn lại dám đề cử, đúng là ngu không thể tả! Lần sau mình nhất định phải tìm cơ hội dẫn hắn đi ăn cá nướng ngon chính hiệu!, trông vừa ngu ngốc vừa đáng yêu.

Thảm mến à. . . Âu Dương Long sờ sờ cằm, quyết đoán lợi dụng quan hệ để có được lịch trình của Tô Nặc, phát hiện hắn có việc hợp tác với Khâu Từ Ngạn.

Vì thế ngài giám đốc bám sát, đúng giờ xuất hiện ở studio —— Lúc trước không rõ tính hướng của người ta nên mới chưa có nhiều hành động. Bây giờ nếu đã như vậy, thừa dịp tên ngu ngốc kia còn đang phân vân chuyện thảm mến, tranh thủ đoạt người đến tay trước.

“Lúc tâm tình cậu không tốt, cậu thường thích làm gì?” Âu Dương Long vừa lái xe vừa hỏi.

“Ăn gì đó.” Tinh thần của Tô Nặc không ổn định, cũng lười đóng kịch tiếp.

“Ngoại trừ ăn, thật ra cậu còn có thể nói chuyện phiếm với người khác.” Âu Dương Long hạ cửa kính xe, “Hóng gió cũng không tệ.”

“ . . . Anh có từng thảm mến ai chưa?” Tô Nặc do dự một chút rồi hỏi, sau đó lại lập tức giấu đầu hờ đuôi nghiêm túc nói, “Tôi cảm thấy đạo này Đối An không được ổn!”

Người đại diện dùng để làm bia rất tốt!

Âu Dương Long nghe vậy thiếu chút nữa bật cười, bất quá hắn vẫn nhịn xuống, “Thảm mến? Chưa.”

“Tại sao?” Tô Nặc không hiểu.

“Nếu cậu thật sự thích một người, tại sao không thử làm người đó chấp nhận cậu?” Âu Dương Long liếc nhìn Tô Nặc, “Ngay cả dùng khí nói cho đối phương cũng không có thì chỉ có thể chứng minh hai việc.”

“Hai việc gì?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Thứ nhất, đó không phải là thích thật sự. Thứ hai, trong lòng hiểu rõ tình cảm này không có kết quả nên chỉ đành đau khổ một mình.” Âu Dương Long nói, “Cậu cảm thấy. . . Người đại diện của cậu, là loại nào?”

Sao tôi biết được! Nội tâm của Tô Nặc thật rối rắm.

“Nghĩ tới chuyện vui về đi.” Âu Dương Long tăng tốc độ xe, “Hoặc nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, chừng 15 phút nữa sẽ tới.”

“Anh muốn đi đâu?” Tô Nặc rốt cuộc nhớ tới vấn đề này.

“Đem cậu đi bán.” Âu Dương Long trả lời thật lưu loát.

“ . . . Nhớ chọn người giàu có.” Tô Nặc bình tĩnh tựa vào ghế dựa.

Phải giàu có chứ, Âu Dương Long bật cười.

Nếu không một người ăn nhiều như vậy, ai có thể nuôi tốt đây?

[1] Ultraman (Siêu nhân điện quang)

[2] Thảo nê mã (đồng âm với đ*t mẹ mày) là một trong “thập đại thần thứ” do giới online Trung Quốc sáng tạo để tránh cuộc càn quét từ ngữ thô tục của chính phủ. Theo truyền thuyết lưu hành trên net, Thảo Nê Mã sống tại Mã Lạc Qua Bích (đồng âm với cái l*n mẹ mày) [sathuy]

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Bởi vì ngày mai là chủ nhật cho nên hôm nay có rất nhiều người đi ăn —— Thảo Sơn Điện có phong cảnh tốt nhất vùng ngoại ô, là địa điểm rất hút khách.

“Còn phải xếp hàng tới khi nào?” Tuy rằng tâm trạng của Tô Nặc rất bối rối, bất quá là một người ăn hàng đủ chuẩn, bụng hắn vẫn réo gọi đúng giờ.

“Không cần.” Âu Dương Long mang hắn vào cửa sau, trực tiếp lên tầng hai.

Cầu thang trúc xanh kêu kêu kẹt, giẫm lên nghe rất vui tai, hơn nữa trong không khí còn tràn ngập mùi thức ăn, người mẫu Tô rốt cuộc cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút!

“Ông chủ nhà hàng này tôi cũng quen, thức ăn ở đây rất ngon.” Ngồi trong phòng riêng, Âu Dương Long giúp hắn châm trà, “Ném thử xem, trà thực phổ nhị quý đây.”

Quan hệ cá nhân đúng là vô si! Tô Nặc có chút hâm mộ, mình cũng muốn quen bạn làm chủ nhà hàng!

“Cậu vào nghề gần ba năm rồi nhì.” Âu Dương Long vừa uống trà, vừa lơ đãng nói chuyện phiếm.

“Ừm.” Tô Nặc gật đầu.

“Vậy chắc đã trình diễn lâu rồi.” Âu Dương Long hỏi, “Chúng tôi đang tính toán làm một buổi biểu diễn chủ đề T, cậu có muốn đề cử người mẫu nào không?”

“Tôi đề cử?” Tô Nặc cảm thấy phiền muộn.

“Cậu là người trong giới, vì vậy trước khi bắt đầu chuẩn bị, tôi muốn nghe ý kiến của cậu trước.” Âu Dương Long thân nhiên trả lời, “Ví dụ như những người cậu đã từng hợp tác, cậu có ấn tượng tốt với người nào?”

Tô Nặc không có đề phòng, vì thế chân thành đề cử vài người, sau đó còn giải thích thêm, “Tình tình của bọn họ không tệ, có trách nhiệm với công việc.”

“Cảm ơn.” Âu Dương Long sờ sờ cằm, rốt cuộc chột tới mục đích cuối cùng, “Vậy Khâu Từ Ngạn thế nào?”

Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa!

“Phụt.” Tô Nặc không kịp chuẩn bị, một miệng đầy trà toàn bộ đều phun ra, đang yên lành sao tự nhiên lại nhắc tới người này! Thật sự quá đáng sợ!

“Cậu không sao chứ?” Âu Dương Long giả bộ kinh ngạc, rút khăn tay giúp hắn lau miệng.

“Tôi xin lỗi.” Tô Nặc hơi xấu hổ.

“Không sao.” Âu Dương Long ân cần nói, “Có phải giữa cậu và Khâu tiên sinh —— “

“Giữa chúng tôi không có gì hết!” Tô Nặc nghe vậy quá sợ hãi, vội vàng sốt ruột cắt lời Âu Dương Long! Đây là cái đề tài quái quỷ gì vậy, quá lắm mình cũng chỉ thăm mền thôi, căn bản chưa có nắm tay chưa có ôm càng chưa có hôn cũng chưa có lên giường! Cực kì cực kì trong sáng! Tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ hắn nhìn ra manh mối rồi sao?! Trời đất ơi nếu là vậy mình nhất định phải treo cổ tự tử!

“Hai người thật sự chưa từng tiếp xúc?” Âu Dương Long nín cười.

Ra là hỏi tiếp xúc. . . Tô Nặc thở ra một hơi, cho dù là tiếp xúc cũng không có! Trước kia mình hoàn toàn không có tiếp xúc chính diện với hắn, vô acc nhỏ mắng chửi không thể tính!

Vì thế người mẫu Tô nghiêm túc nói, “Trước đây tôi chưa từng hợp tác với Khâu tiên sinh, vì vậy không thể giới thiệu cho anh.”

“Tức là xế chiều hôm nay là lần đầu tiên hai người tiếp xúc?” Âu Dương Long tỏ vẻ đã hiểu, “Hèn chi trông cậu cứng đờ như vậy.”

Tôi cứng đờ với lần thứ mấy căn bản không có liên quan! Cho dù là lần đầu tiên gặp mặt chị gái ngực lớn tôi cũng có thể bày ra tạo hình yêu nghiệt đặc biệt tuyệt vời đặc biệt chuyên nghiệp nhưng cái này không phải là trọng điểm! Nói sai trọng điểm làm một quá đi! Tô Nặc rít gào trong lòng, miệng thờ hồn hèn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của hắn, Âu Dương Long cảm thấy buồn cười, giúp hắn rót một ly nước bạc hà lạnh.

Cứ tưởng trong quá trình hợp tác lâu ngày sinh tình, bây giờ xem ra cũng chỉ là tình cảm sùng bái bình thường của fan nhỏ thôi. . .

Nghĩ vậy, tâm tình của ngài giám đốc tốt hơn rất nhiều, vì thế hắn lấy ra một quyển ảnh chân dung!

Tờ này tới tờ khác, thật sự quá nhập tâm, chuyên nghiệp đến mức không dám nhìn thẳng!

Người mẫu Tô quả nhiên lại bị dọa hết hồn, “Sao anh có chân dung của tôi?” Chuyện này không khoa học!

“Bán đây trong nhà sách, sao tôi không thể có?” Âu Dương Long nhún mày hỏi lại.

“Đúng là khắp nơi đều bán, nhưng mà. . .” Nhưng mà anh mua nó làm gì? Tô Nặc 囧 囧, đó là bán cho mấy em gái thôi! Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi như anh. . . Hơn nữa bên trong còn có hình chụp quần lót của tôi, mong rất là vêu!

Mất mặt quá!

“Trêu cậu thôi, cái này là của cháu gái nhỏ của tôi.” Âu Dương Long đưa quyển chân dung cho hắn, “Con bé là fan trung thành của cậu, tôi mang theo là muốn nhờ cậu kí tên.”

Thì ra là vậy, Tô Nặc nhẹ nhàng thở ra, vừa kí tên vừa thuận miệng nói, “Lần sau anh có thể dắt con bé theo.”

“Tốt hơn là không.” Âu Dương Long bật cười, “Chiều theo mức độ hâm mộ của nó dành cho cậu, phòng chừng nó sẽ khóc lóc ôm cậu không cho đi.”

.

Lòng hừ vinh của Tô Nặc trỗi dậy ầm ầm! Ha ha ha ha làm người của công chúng thật ngại quá đi mất! Thật sự rất ngại!

“Có cơ hội tôi sẽ đưa hình nó cho cậu xem” Âu Dương Long nói, “Kệ sách trong nhà toàn là tạp chí và ảnh chân dung của cậu, màn hình máy tính cũng là cậu, hình nền di động cũng là cậu, ngay cả bao bì sách cũng là cậu.”

“Thật sao?” Tô Nặc thật sự muốn roi lệ, fan nhỏ thật đáng yêu làm sao!

“Phiền cậu viết giùm tôi, bảo nó nhớ ăn nhiều rau xanh một chút.” Âu Dương Long chỉ chỉ chỗ trống trong trang sách, “Tốt nhất là cố gắng học piano cho thật tốt.”

Đương nhiên không thành vấn đề! Tô Nặc viết thoăn thoắt, không chỉ dặn fan nhỏ phải ăn nhiều rau xanh học đàn thật tốt mà còn phải chăm chỉ học tập đừng yêu sớm. Nếu Âu Dương Long không ngăn cản, Tô Nặc còn muốn viết thêm mấy lời khuyên cuộc sống!

“Đừng thấy tuổi con bé nhỏ mà xem thường, nó là fan cuồng của cậu đấy.” Âu Dương Long cắt quyển chân dung vào túi, “Lúc cậu mới vào nghề, nó thích chữ nhất là cậu.”

“Sao lại chữ tôi?” Tô Nặc giật mình, lẽ ra phải là điên cuồng khen ngợi mình chứ!

“Khẩu thị tâm phi, bệnh chung của mấy đứa con nít.” Âu Dương Long cười cười, “Luôn dùng cách chán ghét để bày tỏ tình cảm, hi vọng có thể khiến đối phương chú ý tới mình.”

*khẩu thị tâm phi: miệng nói thế này nhưng trong lòng nghĩ thế nọ.

Mẹ nó mẹ nó! Tô Nặc cảm thấy lưng lạnh ngắt, dựa theo logic này, chẳng lẽ mình thật sự thầm mến Khâu Từ Ngạn?

Sét đánh ầm một tiếng, thật sự quá đau đớn!

“Bất quá tình cảm này chỉ có thể coi là hâm mộ hoặc sùng bái mà thôi.” Âu Dương Long châm trà cho Tô Nặc, “Không phải là thích thật sự.”

“Thật sao?!” Tô Nặc cảm thấy một cái bóng đèn sáng lên trên đầu.

“Đương nhiên là thật, yêu thích ai đó phải được hình thành trong quá trình hai người ở chung.” Âu Dương Long nhìn hắn, “Bình thường không có tiếp xúc, chỉ dựa vào hình ảnh và tin tức trên internet, loại tình cảm này sao có thể là thật được?”

Tô Nặc chột dạ vuốt mặt, mặc dù đang nói tới cháu gái nhỏ của Âu Dương Long, nhưng mà. . . Sao giống nói mình quá vậy!

“Huống hồ người con bé thích là hoàng tử lạnh lùng u buồn trên màn ảnh.” Trong mắt Âu Dương Long mang theo ý cười, “Chứ không phải tên ăn hàng ngốc xít này.”

“...” Ăn hàng cũng miễn cưỡng nhận đi, nhưng gốc xit là ý gì? Người mẫu Tô vô cùng mất hứng!

“Trước đây chắc cậu cũng có hâm mộ thần tượng nhì?” Đồ ăn nóng hằm hạp đã được bung lên, Âu Dương Long vô cùng chu đáo múc cho Tô Nặc chén canh.

“Ừm...” Tâm tình Tô Nặc thật phức tạp, trước đây không có, nhưng bây giờ hình như có một người! Xấu hổ quá đi mất! Quả thật hận không thể đâm đầu vào chén canh!

“Lúc tôi học cấp hai cũng có hâm mộ một siêu sao võ thuật.” Thấy hấn xấu hổ, Âu Dương Long chủ động chuyển đề tài về phía mình, đúng là vừa gian xảo vừa chu đáo!

“Anh cũng hâm mộ ngôi sao?” Tô Nặc nghe vậy thì rất tò mò, loại đàn ông trưởng thành mê công việc thấy thế nào cũng là nhật lí vạn ky từ nhỏ, làm gì còn thời gian chú ý tới giới giải trí!

*nhật lí vạn ky: ý nói người bận rộn, một ngày có trăm ngàn việc để xử lý.

“Sao lại không?” Âu Dương Long bật cười, “Trong phim, người đó có thể nhảy xuống từ trên lầu cao, có thể bắn nhau một mình chấp trăm người, có thể lái xe xuyên qua lửa... Tóm lại làm được rất nhiều thứ tôi không làm được, vì vậy tôi rất hâm mộ người đó, không chỉ sưu tầm đầy đủ poster ảnh mà thậm chí còn định qua Mỹ xin người đó dạy tôi bắn súng”

“Ngây thơ quá.” Tô Nặc bật cười.

“Trộn lẫn giữa màn ảnh và đời thật đúng là rất ngây thơ.” Giám đốc bóc vỏ tôm, đưa tới bên miệng hấn, “Ăn đi, ngon lắm”

Trộn lẫn giữa màn ảnh và đời thật... Tô Nặc sắp đến ăn con tôm, sau đó tâm tư bay đi nơi nào nơi nao.

Hình như người mà mình chú ý chỉ là Khâu Từ Ngạn trên màn ảnh mà thôi! Vụng trộm hâm mộ hấn quan hệ tốt danh tiếng tốt, hâm mộ ngoại hình nam tính của hấn, hâm mộ hình quảng cáo thật cường tráng thật chính nghĩa của hấn, cũng có thể thật tà ác thật hắc ám, lộ tuyến rộng cực kì! Không như mình, chỉ có thể đi theo con đường yêu nghiệt!

Nhưng trên màn ảnh gì gì đó sao có thể là thật được, mình chính là ví dụ tốt nhất đây này, bên ngoài là đoá hoa cao quý bên trong điên cuồng gặm móng heo, có tiếng không có miếng dối trá vô cùng luôn! Như vậy dựa theo logic này, nói không chừng trong bóng tối Khâu Từ Ngạn vốn dĩ không hề nam tính! Không chỉ không nam tính, nói không chừng hấn còn là ngụy nương, là đồ thích mặc trang phục của người khác giới, là đồ biến thái!

*ngụy nương: đàn ông mặc đồ phụ nữ.

Loại giả thiết này thật sự rất... Ha ha ha ha ha rất là bất ngờ! Bản chất điên khùng của Tô Nặc lại bắt đầu phát tác, hấn hưng phấn ảo tưởng về bộ mặt thật của Khâu Từ Ngạn sau màn ảnh!

Sau khi chụp hình quảng cáo, người đàn ông cường tráng nam tính Khâu Từ Ngạn lau make-up trên mặt, lái xe Cherokee sành điệu từ studio về nhà, sau đó bắt đầu... Tắm tỉnh dầu cánh hoa.

Má ơi! Thân thể nhỏ của Tô Nặc chấn động, cảm thấy bực không thể tả!

Sau khi tắm tỉnh dầu cánh hoa xong, Khâu Từ Ngạn nhất định sẽ tỉ mỉ bôi kem dưỡng da sáu bảy lần, sau đó mở tủ quần áo, lộ ra toàn là váy và giày cao gót, nói không chừng còn có mấy thứ kia!

Chắc chắn đúng là hết nói nổi mà... Tô Nặc bày ra vẻ mặt ghét bỏ.

Âu Dương Long ngồi đối diện cảm khái, biểu tình của người này thật sự quá phong phú.

Tô Nặc không biết Âu Dương Long đang nhìn mình chăm chú, bởi vì não hấn đã bắt đầu nghĩ đến tình tiết tuyệt vời “ID trên mạng của Khâu Từ Ngạn nhất định là Khói Tím Mùa Thu”!

“Há miệng.” Âu Dương Long múc cho hấn một muỗng bắp.

Tô Nặc ngoan ngoãn há miệng ăn luôn, sau đó suy nghĩ lại tiếp tục bay tán loạn. Tuy rằng chuyện mình sùng bái Khâu Từ Ngạn trên màn ảnh đã rất ngu xuẩn và nhất mật, nhưng dù sao cũng đỡ hơn thâm mến Khâu Từ Ngạn trong hiện thực gấp trăm lần!

Liều ám hoa mình hựu nhất thôn*... Tô Nặc thở ra một hơi!

*thấp thoáng trong bóng hoa bóng liễu lại thấy một thôn làng, kiểu như trong bóng tối tìm được ánh sáng, trong khó khăn tìm được hi vọng.

Buổi chiều này đúng là quá kinh hồn!

“Tâm tình có tốt hơn chưa?” Âu Dương Long hỏi.

“Có.” Tô Nặc gật gù đầu, vô cùng cảm kích nhìn Âu Dương Long! Thậm chí còn muốn phát thẻ chứng nhận người tốt cho hắn!

Như vậy mới đúng chứ. . . Ngài giám đốc rất hài lòng, vừa uống trà vừa nhìn Tô Nặc cấn sườn non rím mè.

Sau khi giải quyết xong tình địch không tính là tình địch, chắc là có thể theo đuổi được rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Sau khi xác định mình không có thâm oán Khâu Tử Ngạn, Tô Nặc lập tức cảm thấy bụng mình kêu âm ỉ! Vì thế hắn bắt đầu toàn tâm toàn ý thưởng thức đồ ăn ngon, phát hiện món nào cũng rất hấp dẫn! Nhất là bánh chưng ngọt, ngọt ngọt mềm mềm vô cùng tuyệt vời! Đáng tiếc trong đĩa chỉ còn lại hai cái cuối cùng! Dĩ nhiên không đủ nhét kẽ răng!

Đúng là quá đáng tên này dám thừa dịp mình không để ý ăn hết hơn phân nửa! Tô Nặc vô cùng tức giận! Sao có thể như vậy chứ ít nhất cũng phải chừa lại một nửa cho người ta!

“Ăn chút rau xanh đi.” Âu Dương Long đưa cho Tô Nặc một chén canh rau nhỏ.

Ai muốn ăn loại rau cỏ ngay cả một miếng thịt cũng không có vừa nhìn là thấy ngán này! Tô Nặc nói, “Chúng ta có thể gọi thêm một phần bánh chưng ngọt không?”

Loại yêu cầu nhỏ này chắc chắn hắn sẽ đồng ý, thôi thì gọi thêm một phần thịt xông khói cuộn cần tây hoặc Lạp xưởng xào ớt xanh cũng rất tốt!

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Âu Dương Long lại mở miệng từ chối, “Không được!”

Mẹ nó không được là sao keo kiệt quá đi! Tô Nặc bất mãn lật bàn trong lòng! Mời người ta ăn cơm mà chẳng có thành ý gì hết!

“Cậu vừa ăn hết nguyên đĩa, món này ăn nhiều sẽ khó tiêu hoá.” Âu Dương Long giải thích.

Nani? Tô Nặc nghe vậy thật buồn bực, “Tôi có ăn cái nào đâu.” Rõ ràng tôi chỉ ăn có hai cái cuối cùng thôi mà!

“Trí nhớ của cậu không kém vậy chứ?” Âu Dương Long dở khóc dở cười, “Tôi đang đau răng nên không thể ăn đồ ngọt, thật sự là một mình cậu ăn hết.”

.

Ngài giám đốc hiển nhiên sẽ không nhầm chán tới mức lấy chuyện này ra đùa, cho nên. . . Thật sự là lúc này mình ngăn người ăn luôn?! Tô Nặc đứng trong gió bồi hồi cảm thán! Vừa rồi tâm trạng nặng nề suy nghĩ tán loạn, cứ tưởng sẽ mất hết khẩu vị không ăn được gì, ai ngờ bản chất ăn hàng vẫn không thay đổi, bất tri bất giác đã giành hết thức ăn theo bản năng, đúng là quá mất mặt!

Tất cả đều là lỗi của Khâu Tử Ngạn! Hoàn toàn là vì cái tên cơ bụng thích mặc đồ phụ nữ dơ hoi này! Tô Nặc liều mạng trốn tránh trách nhiệm! Vì vậy tinh thần của mình mới hoảng hốt như thế!

Đúng vậy, nhất định là như vậy!

“Hắt xì!” Khâu Tử Ngạn bị rửa đến ngứa mũi, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Trong phòng bếp có tiếng nấu ăn, Đường Tiểu Ngừ đang nấu cơm.

“Ăn trễ vậy sao?” Khâu Tử Ngạn đi tới.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ lau tay, không biết tại sao lại cảm thấy có chút xấu hổ.

“Thơm quá.” Khâu Tử Ngạn xoay người ngửi, “Thịt kho à? Tôi cũng muốn ăn.”

“. . . .” Đường Tiểu Ngừ lấy một cái chén lớn, đi đến bên nồi múc cơm cho hắn.

“Đầu còn choáng không?” Khâu Tử Ngạn vừa rửa tay vừa hỏi.

Đường Tiểu Ngừ dừng tay, còn tưởng hắn muốn nói chuyện đánh nhau, chờ nửa ngày cũng không thấy câu tiếp theo, vì thế thờ phào nhẹ nhõm, “Hết choáng rồi, không sao cả.”

“Nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói cho tôi biết.” Khâu Tử Ngạn vỗ vỗ vai cậu ta, ánh mắt thật hiền hoà, “Đừng chịu đựng một mình.”

Đường Tiểu Ngừ gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Thấy cậu ta hình như không có tâm tình nói chuyện phiếm, Khâu Tử Ngạn đổi đề tài, “Chùng nào mới được ăn? Tôi đói quá.”

“Xong ngay đây.” Đường Tiểu Ngừ gấp trứng kho và thịt vào trong chén, dọn dĩa trước, “Tôi tuy tiện làm thôi, chắc không ngon đâu.” Ngồi sao lón hăn đều ăn cao lương mỹ vị mỗi ngày, loại thức ăn này. . . Có khi sẽ bị ghét bỏ.

“Làm gì có, mùi rất thơm mà.” Khâu Tử Ngạn bung hai cái chén, “Chúng ta vào phòng khách ăn, có thể thuận tiện xem TV!”

Đường Tiểu Ngừ bỏ nồi vào trong bồn rửa, lau khô tay rồi đi vào phòng khách, di động trong túi quần đột nhiên rung lên.

Nhìn hai chữ “anh Hàn” trên màn hình, cuối cùng nhẹ nhàng bấm từ chối.

Trong quán Thảo Sơn Điện, Tô Nặc ăn uống no nê xong thì vô cùng muốn dang tay dang chân ra xoa bụng, mỗi cái lỗ chân lông đều đặc biệt thỏa mãn!

“Muốn ra ngoài một chút không?” Âu Dương Long mời, “Phong cảnh buổi tối rất đẹp.”

“Chúng ta nên về thôi.” Tô Nặc không muốn đi nữa, ăn no rồi không nên nhúc nhích để đồ ăn tiêu hóa, như vậy mới khoa học!

Sao mà lười thế. . . Âu Dương Long sờ sờ cằm, giả bộ lơ đãng nói, “Trên đỉnh núi có một quán nhỏ bán nước trái cây, không biết có còn ở đó không ta.”

Í ỉ, nước trái cây! Tô Nặc dựng thẳng lỗ tai.

“Lần trước khi tôi đến đã uống một ly nước dâu rừng, trong đó còn bỏ thêm chanh nghiền, chua chua ngọt ngọt rất là ngon.” Âu Dương Long chậm rãi nói.

Tô Nặc nuốt một ngụm nước miếng, sau khi ăn no uống thêm một ly nước dâu chua chua ngọt ngọt có vẻ rất được đó!

“Không muốn đi tản bộ thật sao?” Giám đốc hỏi.

“Chúng ta đi thôi.” Tô Nặc vô cùng hưng phấn.

Thật dễ dụ. . . Tâm tình Âu Dương Long rất vui, nhấn nút gọi tính tiền.

Ba phút sau, không người phục vụ.

Năm phút sau, vẫn không người phục vụ.

Mười phút sau, Âu Dương Long chuẩn bị xuống lầu tính tiền, nào ngờ vừa đứng lên, một người đàn ông cường tráng cao lớn thô kệch cầm hoá đơn đẩy cửa bước vào.

“Phụt!” Tô Nặc phun trà đầy bàn! Theo lí mà nói, người phục vụ lẽ ra phải là mấy em gái mảnh mai dễ thương chứ, cho dù không phải em gái cũng có thể là mấy cậu thanh niên mảnh khảnh chuyên nghiệp, người này. . . Anh chàng đô con lưng hùm vai gấu là thế nào đây! Lưng hùm vai gấu thì thôi đi, tại sao còn phải đeo kính đen và khẩu trang? Hơn nữa bộ đồ kia rõ ràng mặc không vừa, cúc áo sắp bung hết rồi kia kia!

Chuyện này không khoa học!

“Chào quý khách, tổng cộng hết 423 đồng.” Anh chàng đô con thanh thanh cổ họng, có ý đồ giả giọng.

Tôi sát, Tô Nặc nổi da gà, đừng biến thái như vậy có được không, cho dù là Khâu Tử Ngạn mặc váy cũng không góm bằng! Chỗ này nhất định là hắc điểm! Nói không chừng sau một giây nữa tên này sẽ rút ra con dao phay, ép buộc khách hàng giao ví tiền và trang sức vàng!

*hắc điểm: một loại nhà trọ trá hình của bọn cướp.

Thật sự quá đáng sợ!

“Mục Thu?” Âu Dương Long nhíu mày đánh giá người vừa tới.

“... Ha ha ha ha ha Mục cái gì Thu chứ chú em nhận lầm người rồi.” Anh chàng đô con xoay người muốn chạy.

“Đùa cái trò quỷ gì vậy.” Âu Dương Long tóm hăn, hiển nhiên cũng rất giật mình.

Má ơi cư nhiên là người quen! Tô Nặc càng thêm hăm mộ ngài giám đốc, quan hệ thật rộng rãi, ngay cả giới biến thái cũng quen biết!

“Bây giờ nói rất dài dòng.” Ngụy trang bị vạch trần, Mục Thu than ngắn thở dài, bị phần cầm tay Âu Dương Long, “Anh em chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.”

“Thôi đừng.” Âu Dương Long dùng sức rút tay ra, lạnh lùng vô tình nói, “Hôm nay tôi bề bộn nhiều việc, lần khác đi.”

“Này ——”

“Nặc Nặc chúng ta đi!” Âu Dương Long vô cùng dứt khoát kéo Tô Nặc bỏ chạy, để lại một mình anh chàng đô con rít gào, “Ít ra cũng phải trả tiền hoá đơn chứ!” Có lương tâm một chút bộ chết hả!

“Người bạn kia của anh ——” Tô Nặc vừa chạy vừa hỏi.

“Chúng tôi không hề quen biết!” Âu Dương Long kiên quyết cắt lời Tô Nặc! Nếu biết trước sẽ không tới đây ăn cơm! Có loại bạn thế này thật sự quá xấu hổ! Mặc áo somi hồng nhạt và quần yếm ca-rô giả trang nhân viên phục vụ còn uốn éo giọng nói quả thật không thể đỡ được!

Nhưng thật ra anh chàng đô con hoàn toàn vô tội, hẳn là bị tình yêu ép buộc!

Là tổng giám đốc của một chuỗi nhà hàng, bình thường Mục Thu vô cùng nóng nảy và nghiêm khắc! Nếu có ai dám bắt hắn mặc áo somi hồng phấn đóng giả nhân viên phục vụ, tổng giám đốc Mục nhất định sẽ nổi sùng phun lửa gào thét vào mặt người đó!

Nhưng người đưa ra yêu cầu này với hắn lại cố tình là Chung Ly Phong Bạch!

Chung! Ly! Phong! Bạch! Đây là cái tên ngập tràn ý thơ đến cỡ nào!

Mà chủ nhân cái tên này chính là một vị đạo diễn cực kì cực kì tân tiến!

Tổng giám đốc Mục thích hắn quá chừng, vì vậy thường xuyên liêu chết chạy tới studio.

“Lisa cô nghiêm túc một chút coi!” Đạo diễn Chung đứng trên ghế rồng giận! Mặt trời chiều ngã về phía tây, chiếu lên khuôn mặt đỏ ửng của Chung Ly Phong Bạch, thật sự là vừa gọi cảm vừa quyến rũ! Tổng giám đốc Mục cảm thán trong lòng, sau đó sửa sang lại cà vạt đi tới.

“Mấy ngày nữa cô sẽ đóng vai đối thủ của Tô Nặc, tình trạng này tuyệt đối không được!” Chung Ly Phong Bạch nhảy xuống ghế dựa, “Cô hoàn toàn không nhập vai vào nhân vật, diễn xuất rất thừa thãi!”

Tổng giám đốc Mục si mê nhìn hắn, trong đầu hiện ra mấy từ ngữ tuyệt hay như “hoa hồng rực lửa”!

“Đạo diễn à tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi.” Nữ chính vô tội nói, “Nếu không đạo diễn dạy tôi đi?”

“Xem cho kĩ nè!” Đạo diễn Chung hào phóng cởi áo khoác, ra lệnh cho nam chính, “Nằm xuống!”

Nam chính ngoan ngoãn nằm ngửa xuống, vô cùng điềm đạm đáng yêu!

“Trước tiên cô phải dùng ánh mắt quyến rũ hắn!” Chung Ly Phong Bạch tự làm ví dụ, giạng chân đặt mông trên người nam chính.

Mẹ kiếp!! Tổng giám đốc Mục nhất thời vô cùng khó chịu!

“Bây giờ cậu hãy coi tôi là Lisa!” Chung Ly Phong Bạch nhìn nam chính, “Thư sinh vào kinh thành gặp được hồ yêu ngàn năm, vì thế động tình, muốn mây mưa một phen nhưng lại sợ bị hút dương khí! Tôi sẽ dùng hết sức quyến rũ cậu, cậu nhất định phải chú ý biểu đạt tâm trạng bối rối!”

Dùng hết sức quyến rũ. . . Tổng giám đốc Mục nắm tay rắc rắc.

“Vị thư sinh này.” Chung Ly Phong Bạch yếu ớt đề lên người hắn, mị nhãn như tơ nói, “Đằng trước là bức tường quý nổi tiếng, chàng dám tới đó một mình sao?”

“Vị cô nương này, nam nữ thụ thụ bất thân, cô, cô mau ngồi dậy đi.” Nam chính lập tức biến sắc.

Chẳng lẽ người không biết đẩy hắn ra? Mặt của tổng giám đốc Mục lạnh như băng!

“Chàng ngồi dậy làm gì?” Chung Ly Phong Bạch được một tác lại muốn tiến một thước, vô cùng gọi tình lác mông, “Bây giờ bốn bề vắng lặng, thời cơ thiếp dạy cho chàng chút việc vui vẻ, thế nào?”

“Cô, cô nương đang nói gì vậy, tại hạ nghe không hiểu.” Nam chính mặt đỏ tai hồng.

Người nghe không hiểu? Tổng giám đốc Mục cười lạnh, giả bộ xử nam ngây thơ cái gì chứ!

“A, chỗ này của thiếp đau quá nóng quá.” Chung Ly Phong Bạch kéo tay nam chính, ấn lên ngực của mình, thờ gấp nói, “Chàng giúp thiếp xoa xoa một

cái đi. . .”

Máu mũi của tổng giám đốc Mục phun ào ào.

“Á!” Nữ chính hoảng sợ thét chói tai.

“Cô là cái gì? Bây giờ chưa tới phiên cô diễn đâu!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng bất mãn, “Nghiêm túc xem tôi diễn nè!”

“Tôi thấy máu là choáng.” Nữ chính trợn trắng mắt, ngã cái đùng xuống đất.

Studio nhất thời loạn hết cả lên, đạo diễn Chung một mặt chỉ huy người đưa nữ chính lên xe cứu thương, một mặt cầm túi chườm nước đá đặt trên cổ Mục Thu.

“Cảm ơn.” Tổng giám đốc Mục dùng khăn tay bịt mũi, ồm ồm nói.

“Anh đến đây lúc nào?” Chung Ly Phong Bạch thật buồn bực.

“Tình cờ đi ngang qua, không có việc gì nên ghé thăm em một chút.” Mục Thu kiểng có —— Thật ra không phải tiện đường! Là hần cổ tình lái xe hết ba vòng mới tới! Nhưng chuyện này dĩ nhiên không thể nói ra! Bởi vì theo truyền thuyết trong giới nghệ thuật, duyên phận tình cờ tốt hơn nhiều so với bày mưu tính kế!

Anh không có gì làm thì biến về nhà đi! Chạy tới studio của ông phun máu mũi làm gì! Chung Ly Phong Bạch rống giận trong lòng! Thật sự rất muốn gọi bảo vệ tới lôi hần ra ngoài đập một trận. . . Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi! Bởi vì Mục Thu là nhà đầu tư chính, là Thẩm Vạn Tam là Triệu Công Minh [1], tuyệt đối không thể trêu vào!

Vì thế dân nghệ thuật đạo diễn Chung đành phải khom lưng nói, “Gần đây trời nóng, anh nên ăn nhiều sâm bổ lượng cho giải nhiệt.”

“Em làm cho anh ăn!” Tổng giám đốc Mục quyết định thật nhanh.

Ông hoàn toàn không có ý này! Chung Ly Phong Bạch trợn mắt há hốc mồm, tôi chỉ tùy tiện tìm đề tài để nói thôi được không!

“Vậy tối mai nhé.” Mục Thu nói, “Em có thể tiếp tục nói chuyện lần trước, thảo luận về nghệ thuật cho anh nghe.”

“Tiếc quá tối mai tôi bận rồi.” Chung Ly Phong Bạch nhanh chóng cự tuyệt.

“Vậy thôi để anh hẹn đạo diễn Tây Môn.” Mục Thu bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, “Lần trước gặp ông trong tiệc rượu, ông nói muốn bàn với anh về Monet [2] và van Gogh [3], cùng với bộ phim mới 《Loạn thế giai nhân Hách Mỹ Lệ》của ông.”

“Ha ha ha ha tôi đùa thôi.” Chung Ly Phong Bạch lập tức ép nước mắt chảy ra, nhiệt tình cầm tay hần, “Tôi làm sâm bổ lượng cực kì ngon, anh thích nước cốt dừa hay đậu đỏ?”

“Cái nào cũng thích.” Mục Thu rất hài lòng, “Tối mai anh lái xe tới đón em.”

Chung Ly Phong Bạch ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại bị phần ngâm thơ.

Những tên thương nhân thô lỗ này!

Cứ tưởng có tiền!

Là có cả thế giới!

Tôi đây chỉ có thể cười lạnh!

Linh hồn nghệ thuật trong lòng!

Bùng cháy!

Còn tôi!

Chính là!

Phượng hoàng kim sắc!

Rực lửa!

Sau này đạo diễn Chung bắn thơ rất nhiều, mọi người hãy chuẩn bị tâm lí *vuốt mồ hôi*

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Mỗi lần!

Đạo diễn!

Hiến thân vì nghệ thuật!

Kiếp trước chính là!

Thiên sứ!

Gãy cánh!

Ngày hôm sau, sau khi buổi quay phim kết thúc, nhớ tới cuộc hẹn hôm qua với Mục Thu, Chung Ly Phong Bạch không thể ngăn nước mắt tại studio!

Mời mình tới nhà hắn, cái này rõ ràng là lòng dạ Tư Mã Chiêu [1]! Ngoài mặt thì bảo đàm luận nghệ thuật, bên trong nhất định là mơ ước nhan sắc của mình!

Ngần sai vạn sai, lẽ ra lúc trước không nên nhất thời hứng khởi công khai come out, kết quả bị hắn nhìn trúng, bây giờ muốn giả bộ làm trai thẳng cũng không được. Đạo diễn Chung nhìn gương tiếc nuối, khí chất như lan đáng thương của mình lại bị tên thô tục kia vấy bẩn! Thật đúng là sống không bằng chết!

*come out: công khai giới tính thật.

*khí chất như lan: khí chất của người trẻ tuổi năng động.

Thường thì đạo diễn mới là người quy tắc ngầm người khác chứ? Tại sao đến phiên mình lại bị người khác quy tắc ngầm!

*quy tắc ngầm: bản thân để đổi lấy danh vọng.

Chuyện này không khoa học!

Suy đi nghĩ lại, đạo diễn Chung làm ra một quyết định trọng đại! Thân thể xử nam thuần khiết trong trắng của mình nhất định phải kính dâng cho người chân chính hiểu nghệ thuật!

Vì thế hắn gọi trợ lý đến, lạnh lùng nói, “Giúp tôi gọi điện thoại cho Mục tiên sinh.”

“Nói đạo diễn không rảnh không đi được?” Trợ lý vô cùng thấu hiểu.

“Hãy nói tôi nhất định đến đúng giờ.” Chung Ly Phong Bạch không có chút tiết tháo nào.

*tiết tháo: tri tiết, người biết tự ức chế mình cho hợp lễ nghĩa gọi là người có tiết tháo.

Trợ lý dùng ánh mắt đặc biệt đồng tình nhìn hắn, người trong đoàn làm phim đều biết, Mục Thu trước giờ đều thêm nhỏ dãi đạo diễn!

Đêm nay nhất định sẽ rất thâm!

“Thuận tiện kêu nhà tạo hình vào đây.” Chung Ly Phong Bạch sửa sang lại quần áo, “Giúp tôi trang điểm.”

Trợ lý hết hồn, chẳng lẽ còn muốn trang điểm rực rỡ rồi mới đi?! Như vậy khả năng bị bạo súc sẽ lớn hơn rất nhiều! Có chắc không đó?!

“Giúp tôi hoá trang nhìn bản thu một chút.” Để bảo đảm trong sạch, Chung Ly Phong Bạch đành phải tạm thời hi sinh nhan sắc, “Rồi giúp tôi tìm một bộ quần áo thấy gọn chút.”

Trợ lý bừng tỉnh đại ngộ, chạy thẳng vào phòng đạo cụ.

“Trang điểm nhìn bản một chút, vậy đạo diễn muốn phong cách của ăn mày đầu đường hay chiến sĩ bị thương?” Thợ trang điểm hỏi.

“Không cần khoa trương như vậy.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Bình thường một chút, có thể trong lúc lo lắng lộ ra một loại khí chất biến thái làm người ta mất sạch khẩu vị cực kì muốn ới, nhưng lại không thể nói ra rốt cuộc không đứng ở chỗ nào.”

Thợ trang điểm 囧 囧, “Đoạn miêu tả này của đạo diễn không bình thường chút nào.”

“Vậy mà còn không bình thường?!” Đạo diễn Chung tức giận nói, “Là một thợ trang điểm chuyên nghiệp mà cô lại không có năng lực thấu hiểu như thế à!”

Ôi xã hội!

Nông cạn này!

Vĩnh viễn cũng không hiểu được!

Nội tâm!

Và thâm ý của tôi!

Gào thét!

“Chị trang điểm cho đạo diễn thành một lão già chủ tiệm vịt quay từng là trai bao đi.” Trợ lý trang điểm đứng một bên nói nhỏ, “Mười ngày nửa tháng cũng không đón được khách, cho nên toàn thân đều toả ra oán khí này nọ đó. . . !”

Thợ trang điểm hiểu rõ, cảm phán bỏ nhào tới, mười ngón bắt đầu múa may!

20 phút sau, Chung Ly Phong Bạch bị chính bản thân mình trong gương làm hết hồn! Hốc mắt xanh đen, sắc mặt trắng bệch, tóc như ổ gà, trông vừa tiều tụy vừa thảm hại!

“Đạo diễn cảm thấy thế nào?” Thợ trang điểm cẩn thận hỏi.

“Rất tốt!” Đạo diễn hưng hăng ôm cô nàng một phen! Bộ dạng nửa người nửa quỷ này, nếu Mục Thu còn giờ trò được thì hẳn đúng là quá biến thái rồi!

“Đạo diễn, quần áo!” Trợ lý kéo một cái hòm lớn hôi hã chạy về.

Chung Ly Phong Bạch kinh hãi, “Nhiều vậy sao?”

“Không biết đạo diễn muốn phong cách nào nên tôi lấy vài bộ tới.” Trợ lý mở thùng ra.

“Tìm bộ nào khó coi nhất ấy.” Đạo diễn Chung rất quyết đoán.

Trợ lý lấy ra một cái áo somi dính đầy máu.

Chung Ly Phong Bạch phun một ngụm nước, “Phải chìm một chút!” Mặc cái này ra ngoài đường chắc bị cảnh sát hốt quá!

Trợ lý vội vàng đổi một bộ trang phục đi đêm đen thui, còn thêm khăn che mặt, quả thật rất là chìm!

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy chóng mặt, thật sự muốn hét lên! Nhưng xe của Mục Thu đã đậu trước cửa studio, hẳn đành phải tự lực cánh sinh lực một cái áo thun màu xanh biếc in hình chuột Mickey và một cái quần jeans trắng rách rưới, ngoài ra còn đeo thêm một sợi dây chuyền vàng giả, trông cực kì thô thiển!

“Thế nào?” Chung Ly Phong Bạch soi gương.

“Khí chất như lan!”

“Nghiêng nước nghiêng thành!”

“Di thể thoát tục!”

Tiết tháo rơi ào ào trên đất.

“Tôi hỏi nghiêm túc!” Chung Ly Phong Bạch rống giận.

“Mắc ói quá.”

“Í ẹ.”

“Thấy mà ghê.”

Vậy thì tốt, đạo diễn Chung xách theo một cái túi màu hồng phấn của phụ nữ, thướt tha bước lên xe Mục Thu.

“Hôm nay em rất. . .” Tổng giám đốc Mục quả nhiên vô cùng kinh ngạc.

“Bình thường tôi đều như thế.” Chung Ly Phong Bạch bày ra tư thế chữ S.

“Thật sự rất dễ nhìn.” Mục Thu khen ngợi nhiệt liệt, “Anh thích lắm.” Chỉ cần hần nguyện ý về nhà với mình, cho dù mặc giẻ lau cũng đặc biệt gọi cảm!

Cái gì? Chung Ly Phong Bạch trợn mắt há mồm, anh có mắt thẩm mỹ không vậy!

“Lên xe đi.” Mục Thu mở cửa xe, “Chúng ta về thẳng nhà luôn.”

Ai muốn về nhà với tên cầm thú nhà người chứ! Chung Ly Phong Bạch rống giận ngồi trên xe!

Đúng như dự đoán của hần, nhà của Mục Thu quả nhiên cực kì thô thiển, hần không thể dán bốn chữ “ông đây có tiền” khắp mọi nơi!

Vòi nước cũng vàng óng ánh! Đạo diễn Chung vừa rửa tay vừa phì nhả trong lòng!

Đúng là cái đồ nhà giàu mới nổi chẳng biết gì về nghệ thuật!

“Muốn uống một ly không?” Mục Thu bung hai ly rượu đỏ vào phòng bếp.

“Cảm ơn, gần đây tôi kiêng rượu.” Chung Ly Phong Bạch bình tĩnh từ chối.

“Ồ. . .” Mục Thu đặt ly lên bàn, đứng một bên nhìn hần loay hoay, ánh mắt như si như dại.

Loại biểu tình khát khao này. . . Chung Ly Phong Bạch nắm chặt tay, xoay người đưa lưng về phía hần rửa nồi.

Ánh mắt của Mục Thu càng thêm nóng rực, mông vêu quá, không biết chạm vào sẽ thế nào!

Thực tiễn mới có thể đưa ra kết luận chính xác, vì vậy hần quyết đoán bước tới, “lơ đãng” sờ một cái!

“Á!” Chung Ly Phong Bạch không kịp đề phòng, hoảng sợ hét một tiếng.

“Xin lỗi, không cẩn thận.” Mục Thu thân nhiên nói.

Thật sự mềm muốn xịt nước mũi!

.

Không cẩn thận em gái anh! Chung Ly Phong Bạch vô cùng bi phẫn, hần còn dám dùng sức bóp một chút mà dám nói không cẩn thận à!

Mục Thu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào Chung Ly Phong Bạch!

Ba giây sau, Chung Ly Phong Bạch bại trận. chàng trai nghệ thuật gặp nhà giàu mới nổi vô liêm sỉ, lần gặp gỡ bất ngờ này đúng là thua thê thảm!

“Em cảm thấy khu biệt thự Lê Viên thế nào?” Mục Thu tìm chuyện để nói.

“Rất tốt.” Chung Ly Phong Bạch hoàn toàn không có tâm tình nói chuyện phiếm với hần.

“Để anh tặng em một căn.” Mục Thu vô cùng phóng khoáng!

Chung Ly Phong Bạch phun ra một ngụm máu: “Không cần đâu!” Cảm ơn cả nhà anh!

“Vậy em có mong muốn gì không?” Tổng giám đốc Mục chớp chớp mắt.

Tôi muốn anh tránh xa tôi một chút! Chung Ly Phong Bạch thật sự không thể nhịn được nữa, vì thế đi thẳng vào vấn đề, nói, “Có phải anh muốn lên giường với tôi không?”

Mục Thu gật đầu như điên.

“Mơ đi!” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng nói, “Tôi là một nhà nghệ thuật!”

“Nhà nghệ thuật được lắm, anh rất thích nhà nghệ thuật!” Mục Thu cầm tay hần.

“Chúng ta là người của hai thế giới.” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy dở khóc dở cười, “Anh có thấy hai đường thẳng song song giao nhau bao giờ chưa?”

Trên đỉnh núi đầy tuyết trắng xoá!

Tôi là đóa hoa trắng lay động trong gió, óng ánh long lanh!

Còn anh là tên thợ săn lưng mang cung tiễn máu đen đầy người!

Bàn tay thô ráp kia!

Chỉ biết bẻ gãy cành hoa mỏng manh tôi đây!

Làm bản đóa hoa thuần khiết tôi đây!

“Chúng ta quen nhau đi!” Mục Thu hôn nhẹ lên tay hắn.

Chung Ly Phong Bạch nổi hết da gà, “Không bao giờ!”

“Vậy thôi anh rút vốn.” Mục Thu vô sỉ nói.

“... Đừng trộn lẫn tình cảm cá nhân và công việc!” Chung Ly Phong Bạch nổi giận, “Anh làm vậy là lấy việc công làm việc tư!”

“Nếu không phải vì em, sao anh lại muốn đầu tư vào bộ phim kia?” Mục Thu vô cùng thẳng thắn.

“Lúc trước rõ ràng anh nói anh đầu tư là vì anh hiểu ý nghĩa của điện ảnh!” Chung Ly Phong Bạch nhấn mạnh.

“Gạt em thôi, từ đầu đến cuối anh chưa từng xem qua bản kế hoạch của em.” Mục Thu quá vô liêm sỉ.

Chung Ly Phong Bạch khóc không ra nước mắt, đây quả thật là sự sỉ nhục đối với danh dự của một đạo diễn! Vì vậy hắn kiên quyết nói, “Cho dù rút vốn, anh cũng đừng hòng dùng quy tắc ngầm với tôi!”

“Anh đâu có định dùng quy tắc ngầm với em.” Mục Thu không hiểu mô tê gì, “Dưa xanh ăn không ngọt!”

Vậy tại sao cứ quẩn quít lấy tôi! Chung Ly Phong Bạch rống giận trong lòng!

“Tình cảm anh dành cho em là thật lòng.” Mục Thu vô cùng thành khẩn.

Loại thô lộ này thật sự quá quê mùa! Chung Ly Phong Bạch cảm thấy bất lực, “Thôi anh vào phòng khách xem TV đi, nấu cơm xong tôi gọi anh.”

Loại giọng điệu nữ chủ nhân này nghe mới hay làm sao! Tổng giám đốc Mục như mở cờ trong bụng!

Lúc trước đi giúp việc đã chuẩn bị sẵn thức ăn, thế nên Chung Ly Phong Bạch làm xong bữa tối rất nhanh.

“Thật sự không muốn uống một ly sao?” Mục Thu quyết không bỏ cuộc, nói không chừng uống say sẽ biểu lộ tình cảm thật!

“Không!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng kiên quyết!

Mục Thu đành phải tiếc nuối để ly rượu xuống, quyết định nói vài lời ân ái làm nóng không khí!

Trước đó, hắn đã tra tư liệu suốt mấy tiếng đồng hồ, tự cảm thấy bản thân đã có thể hoà nhập vào quần thể dân nghệ thuật!

Ví dụ như lúc khát nước, người bình thường sẽ trực tiếp nói tôi muốn uống nước, còn dân nghệ thuật sẽ nói trong cổ của tôi có một ngọn lửa đang bùng cháy, thiêu đốt tư tưởng của tôi, thiêu đốt linh hồn của tôi, đau khổ dày vò cổ họng tôi, trái tim tôi cũng dần dần chết lặng, ánh mắt khô cạn không thể thấy đá Tam Sinh ở bờ bên kia, hoa bí ngân đỏ rực che khuất mọi tầm nhìn.

Ví dụ như lúc mất ngủ, người bình thường sẽ xoay tới xoay lui, còn dân nghệ thuật sẽ chân trần ôm đầu gối, ngồi trước cửa sổ sát đất xem đèn đuốc trong thành phố và bầu trời đêm tối đen, hoặc là nhấc một ly rượu đỏ năm 1982, để nước mắt chảy xuống hai gò má tái nhợt, mặc cho bản thân dần dần bị bóng tối bao trùm.

Ví dụ như lúc ăn táo, người bình thường sẽ nói mẹ nó ngọt quá, dân nghệ thuật sẽ cầm dao, để lưỡi dao dưới ánh đèn phản chiếu ra ánh sáng chói mắt, giống như ánh mặt trời chiếu lên núi băng. Tạo hình tuyệt vời như thế, căng tròn, mượt mà, đỏ tươi và đẹp đẽ, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh bị phá huỷ. Dưới lớp da thịt lạnh buốt và tinh tế kia liệu có cảm thấy sợ hãi không? Lưỡi dao dần dần xé rách áo ngoài, chất lỏng thơm phức rơi xuống ngón giữa, lớp nguy trang rơi xuống dưới đất, thân thể trắng nõn rớt cuộc cũng hiện ra. Hình dạng kia như đến từ thế giới khác, trong không gian tĩnh tâm vô tận. . . Cô đơn, là một loại cảm giác thần bí.

Vì vậy suy ra, tỏ tình cũng phải dựa theo hình thức này!

Vì thế Mục Thu thanh cổ họng một chút rồi nói, “Em còn nhớ nơi ngập tràn hoa hồng nọ ——”

Một trận tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt màn thô lộ này! Khốn kiếp! Mục Thu chửi bậy trong lòng.

“Tôi đã nói rồi, cậu ta không được!” Chung Ly Phong Bạch tiếp điện thoại, nóng nảy hét lên, “Cậu ta diễn rất giả tạo, cho dù có quan hệ bà con với phó

đạo diễn tôi cũng không đồng ý!”

[1] Lòng dạ Tư Mã Chiêu ý nói ý đồ của Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết.

Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tư Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhịn được nữa. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh và ba đại thần vào trong cung, tức giận nói:

“Đã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi hấn đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các người đi thảo phạt hấn”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, nhưng Tào Mao không nghe. Không ngờ, có người đề lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn dã tâm phản nghịch của Tư Mã Chiêu thì càng ngày càng rõ ràng hơn.

[2] Đá Tam Sinh

Trong truyền thuyết dân gian từ xa xưa kể rằng: Con người sau khi chết muốn được đầu thai trở lại làm người, linh hồn người chết phải đi xuống Âm Ty Địa Phủ, nơi có cõi U Minh Hoàng Tuyền, đi đến Vong Xuyên Hà (Sông Lãng Quên) đi qua cây cầu bắc ngang sông là cầu Nại Hà, qua hết cầu Nại Hà sẽ đến Vọng Hương Đài, nơi đó có một lão bà phân phát Mạnh Bà Thang (Canh Mạnh Bà) cho các Vong Hồn.

Đầu cầu Nại Hà cũng có một tảng đá lớn được gọi là “Tam Sinh Thạch” trên đó có ghi lại tiền kiếp hậu sinh của mỗi Linh Hồn. Nhân duyên tụ hợp, nợ tình, oan trái... đều ghi rõ trên Tam Sinh Thạch.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Điện thoại của ai vậy?” Chờ hấn cúp máy, Mục Thu hỏi.

“Một tên thô tục không hiểu điện ảnh.” Chung Ly Phong Bạch vô cùng kích động!

Không phải!

Phó đạo diễn!

Của đoàn làm phim nào!

Cũng có quyền!

Đưa người không có tâm hồn nghệ thuật!

Nhét vào!

Đoàn làm phim!

Đây là sự sỉ nhục!

Với nghệ thuật!

“Rốt cuộc là người nào làm em giận đến vậy.” Mục Thu giúp hấn vỗ lưng thuận khí, nhân tiện tranh thủ vuốt ve chiếm tiện nghi!

Chung Ly Phong Bạch dĩ nhiên không đề phòng, hấn tức giận hỏi, “Muốn làm một bộ phim hay, quan trọng nhất là cái gì?”

“Đương nhiên là đạo diễn rồi!” Mục Thu vội vàng khen ngợi nhiệt liệt!

“Sai bét!” Chung Ly Phong Bạch đứng lên, ánh mắt kiên định phát ra ánh sáng trung thành với nghệ thuật, “Quan trọng nhất! Là sự thuần khiết!”

“Chính xác!” Mục Thu vỗ tay, anh thích sự thuần khiết của em!

“Vậy mà cái tên phó đạo diễn kia lại muốn cháu của mình làm bản sự thuần khiết này!” Chung Ly Phong Bạch đỏ bừng mặt.

Mục Thu nghe vậy thì rất giận dữ, “Cái thằng này chán sống rồi à!” Chỉ có ông mới có thể làm bản sự thuần khiết này!

“Tôi tuyệt đối sẽ không cho cháu của hần gia nhập đoàn làm phim!” Chung Ly Phong Bạch ngửa đầu rót một ly rượu, “Vai diễn người phục vụ kia rất quan trọng, ngay cả tôi còn chưa biết cách diễn đạt chính xác, cái tên kia lại dám chắc cháu của mình diễn được!”

“Đúng vậy!” Mục Thu vỗ bàn, “Thật quá đáng hết sức!”

“Tôi đã xem cháu hần diễn xuất trong《Nhật kí vùng lên của một tiểu quan đáng thương》, quả thật giả tạo đến mức người thần phần nộ!” Chung Ly Phong Bạch căm giận, “Tướng quân dũng mãnh vừa nói một câu thời tiết hôm nay rất tốt, tên đó đột nhiên ôm ngực thét chói tai té xỉu! Tôi không biết diễn tả cái loại diễn xuất nửa mùa này thế nào nữa!”

“Vậy thì đừng diễn tả.” Mục Thu gấp thức ăn cho hần, “Ăn cơm ngon hơn.”

“Không có khẩu vị!” Tóc của Chung Ly Phong Bạch dựng thẳng, “Anh biết không, tuần sau tên đó còn muốn tới đây thử vai, tôi nhất định sẽ không để tên đó thông qua!”

“Cứ làm vậy đi!” Mục Thu phụ họa, “Dùng ánh mắt chuyên nghiệp của em phê phán tên đó, cho tên đó biết mình diễn tệ đến cỡ nào!”

“Nhưng tôi chưa làm người phục vụ bao giờ!” Chung Ly Phong Bạch tiếc nuối, “Nếu không nhất định có thể phê phán ác liệt hơn!”

“Chuyện này rất đơn giản!” Mục Thu vui vẻ nói, “Trong tay anh có ba mươi hai cái nhà hàng, em cứ thử thoải mái!”

“Anh dám bắt tôi làm nhân viên phục vụ?” Chung Ly Phong Bạch giận dữ hỏi!

“Đương nhiên không phải!” Anh muốn em làm bà chủ cơ! Mục Thu tự phản bác trong lòng, sau đó giải thích, “Ý của anh là muốn em đi trải nghiệm.”

“Trải nghiệm cũng không được, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ thêm mắm thêm muối nói tôi là đồ nghèo rớt mồng tơi!” Chung Ly Phong Bạch cự tuyệt thẳng thừng, “Thôi thì anh thuật lại cho tôi đi!”

“... Anh?” Tổng giám đốc Mục hơi 囧, “Anh cũng chưa làm nhân viên phục vụ bao giờ.”

Vừa dứt lời, hần liền nhìn thấy Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng liếc mình một cái! Vì thế khẩn trương nói, “Bất quá anh có thể ——”

“Thay tôi đi trải nghiệm?” Còn chưa nói hết câu, Chung Ly Phong Bạch đã kích động cắt lời hần.

“... Chính xác!” Tổng giám đốc Mục tiếp tục nịnh hót! Thật ra ban đầu hần định nói là tìm nhân viên phục vụ tới thuật lại, nhưng mà... Ở chung với nhau bấy lâu, đây là lần đầu tiên hần thấy Chung Ly Phong Bạch nhìn mình bằng ánh mắt chờ mong! Thế nên cái chuyện nhỏ như làm nhân viên phục vụ vài ngày hoàn toàn chẳng đáng là gì cả!

Vì vậy mới có một màn đụng độ Âu Dương Long kia.

Đúng là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ*! Cự nhiên gặp người quen trong lúc hành sự! Tổng giám đốc Mục thờ ngẩn thờ dài, trở lại phòng làm việc của mình.

*nhà đột còn gặp mưa giông

“Thế nào?” Chung Ly Phong Bạch ngồi đó mong chờ nhìn hần.

“Rất thuận lợi.” Mục Thu vô liêm sỉ chen chúc lên ghé sofa nhỏ, “Có rất nhiều điều tâm đắc muốn chia sẻ với em!”

“Nói nhanh coi!” Chung Ly Phong Bạch mở notebook ra, cảm thấy vô cùng hài lòng!

Đưa ra kết luận thực tiễn!

Nhất định!

Có thể!

Đập nát!

Diễn xuất nửa mùa kia!

Hai người nói chuyện dưới ánh đèn suốt hai tiếng, thẳng đến khi trời tối đen!

“Thôi thì cứ ở lại đây đi.” Mục Thu đề nghị, “Nơi này của anh rất... Nghệ thuật!”

“Nghệ thuật đến cỡ nào?” Chung Ly Phong Bạch nghe vậy thì rất hứng thú.

Thật ra tổng giám đốc Mục cũng không nói nên lời, bởi vì hần chỉ thuận miệng nói vậy bạ! Nhưng lúc này hiển nhiên không thể ăn ngay nói thẳng, vì thế

hắn nhiệt tình nói, “Nhìn xong em sẽ biết, không bằng chúng ta đi ăn chút gì trước đi?”

Giờ ăn tối đã qua lâu rồi, bụng của Chung Ly Phong Bạch đã sớm kêu âm ỉ.

Tuy rằng rất muốn ăn gì đó, nhưng hình như không ăn tối mới phù hợp với khí chất của dân nghệ thuật! Đạo diễn Chung hơi do dự, bắt quá không đợi hắn do dự xong, Mục Thu kéo hắn vào phòng riêng ngồi.

Món xào món hầm món rán, trông thật hấp dẫn lắm sao. . .

Vì thế Chung Ly Phong Bạch quyết đoán cầm đũa lên!

Hình như tất cả mọi việc đều thuận lợi. . . Mục Thu vô cùng hài lòng, điều duy nhất không hài lòng chính là Âu Dương Long! Trên đời có nhiều nhà hàng như vậy, tại sao nhất định phải đến địa bàn của mình chế giễu!

Đúng là quá ghê tởm!

Âu Dương Long bị hắn rửa đến hất xì.

“Có phải anh bị cảm rồi không?” Tô Nặc run rẩy hỏi hắn, “Tôi trả áo khoác lại cho anh.”

“Không cần đâu.” Âu Dương Long kéo khóa lên giúp Tô Nặc, sau đó nắm tay phải của hắn, “Cẩn thận coi chừng đi lạc.”

“Ừa.” Tô Nặc gật gù đầu, dựa vào sát hắn hơn.

Bốn phía tối đen như mực, chỉ có ánh trăng vắng lặng chiếu rọi cây cối bốn phía.

Đúng vậy, hai người. . . Lạc đường!

Vốn chỉ định lên đỉnh núi uống nước trái cây, kết quả vừa mới lên núi chưa bao lâu, Tô Nặc đột nhiên nhìn thấy một con đường nhỏ.

“Có phải là đường tắt không ta?” Tô Nặc đi cà nhắc về phía cánh cửa truyền tống đến thế giới mới. . .

“Đi một chút là biết ngay ấy mà.” Âu Dương Long nhảy qua kênh thoát nước, đưa tay Tô Nặc, “Tôi kéo cậu đi lên.”

Mẹ nó nghe cứ như thám hiểm ấy, đây chính loại hoạt động của những người mạnh mẽ, thật sự rất đáng chờ mong! Yêu nghiệt Tô nhất thời trở nên hưng phấn, nắm tay Âu Dương Long bò lên dốc nhỏ.

“Đi chậm một chút.” Đường nhỏ rất dốc, Âu Dương Long cầm chặt tay Tô Nặc.

Tô Nặc không có bất kỳ ý kiến gì với hành động này, bởi vì hắn không ngu, nếu lúc này Âu Dương Long buông tay, hắn chắc chắn sẽ lăn xuống núi!

Vậy thì sẽ vô cùng vô cùng thê thảm!

15 phút sau, Tô Nặc bắt đầu hỏi hận, mệt quá trời ơi!

20 phút sau, Tô Nặc thở hồng hộc!

30 phút sau, đầu gối Tô Nặc bắt đầu phát run!

40 phút sau, Tô Nặc sắp qua đời, hơn nữa còn rất muốn ôm cây gào khóc!

“Thôi chúng ta về đi.” Vất vả lắm mới nhìn thấy một tảng đá lớn, Tô Nặc ngồi lên, không bao giờ muốn đi nữa!

“Mệt đến thế cơ à.” Âu Dương Long bật cười, ngồi xổm xuống bóp chân cho hắn.

Tô Nặc tiếp tục thở hổn hển.

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút rồi đi về.” Âu Dương Long rút khăn tay ra lau mồ hôi cho hắn.

Ngay cả cổ họng của Tô Nặc cũng giống như bốc khói.

“Có muốn tôi cõng cậu xuống núi không?” Âu Dương Long hỏi.

Nghe được đó! Tô Nặc gần như muốn rơi nước mắt gạt đầu cái rụp, nhưng cuối cùng cũng ráng nhịn, dối trá nói, “Thôi ngại lắm.” Thật ra rất rất rất muốn!

“Tôi không mệt, cậu cũng đâu có nặng gì mấy.” Âu Dương Long ngồi xổm trước người hắn, “Lên đi.”

“... Thật sự không cần đâu mà.” Tô Nặc nhìn tám lưng rắn chắc của hắn, vô cùng thèm khát nuốt một ngụm nước miếng!

“Xuống núi còn mệt hơn lên núi, hơn nữa không cẩn thận rất dễ bị ngã.” Âu Dương Long quay đầu nhìn hắn, “Thêm 40 phút nữa, cậu xác định cậu có thể đi tiếp?”

Tôi xác định không thể! Tô Nặc quyết đoán nằm sấp lên lưng hắn!

Mặc dù có chút không biết xấu hổ, nhưng mà... Thế này thật sự rất thoải mái! Muốn cạo rồi cạo nữa!

Âu Dương Long nhếch miệng cười, công Tô Nặc chậm rãi bước xuống.

“Anh có mệt không?” Một lát sau, Tô Nặc chợt dạ hỏi.

“Không mệt.” Giọng nói của Âu Dương Long rất dịu dàng.

Tô Nặc giúp hắn lau mồ hôi, “Cảm ơn anh.”

“Sau này cậu phải rèn luyện nhiều.” Âu Dương Long dùng chân giẫm lên táo gai, “Thân thể yếu quá.”

“Tôi bận lắm, không có thời gian tới phòng tập thể hình.” Tô Nặc vô liêm sỉ nói.

“Không cần tới phòng tập thể hình.” Âu Dương Long nói, “Để tôi dạy cho cậu vài động tác đơn giản, ở nhà tập cũng được.”

Động tác đơn giản... Không phải là mấy kiểu nằm hít đất quái đản chứ! Tô Nặc trề môi trong lòng.

Sau đó hắn chợt nghe Âu Dương Long nói, “Có biết nằm hít đất không?”

Mẹ nó y như rằng! Hồi tưởng lại lịch sử thảm thiết kia, Tô Nặc quyết đoán nói, “Chúng ta đổi đề tài đi.”

Lười quá... Âu Dương Long lắc đầu trong lòng, sau đó hỏi, “Đổi sang cái gì?”

“Hay để tôi hát cho anh nghe?” Tô Nặc hưng trí bùng bùng.

Tay chân Âu Dương Long như nhũn ra, thiếu chút nữa đã ném người đi.

“Tuy rằng không bằng ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng thật ra... Cũng không tệ lắm!” Tô Nặc đặc biệt không khiêm tốn, “Tất cả mọi người đều khen tôi hát có cá tính!”

Thật sự rất có cá tính, hồi tưởng lại âm thanh kinh dị đêm đó, Âu Dương Long cảm thấy đau đầu, “Ai khen cậu?” Loại lời vô si này ngay cả mình cũng không nói nổi!

“Anh tôi!” Tô Nặc vô cùng tự hào, “Anh tôi nói giọng hát của tôi là một viên ngọc thô chưa được gọt giũa!”

Cậu cứ lưu trữ đi đừng gọt giũa! Âu Dương Long quyết định đánh trống lảng, “Chúng ta nghỉ ngơi một lát.”

“Anh muốn nghe bài nào?” Tô Nặc hỏi.

“Nhìn mặt trăng kia.” Âu Dương Long chỉ một ngón tay lên trời.

“Hả?” Tô Nặc thành công trúng kế, xoay người nhìn bầu trời.

Sau đó hắn trượt chân, ngã lăn xuống núi!

“Á!!!!!!!!!!”

“Nặc Nặc!” Âu Dương Long sợ tới mức tim cũng muốn ngừng đập.

May là triền núi miễn cưỡng cũng xem như trơn láng, ngoại trừ bị dọa đứng tim, người mẫu Tô cũng không bị thương nặng lắm.

Hắn thất thần nằm trong bụi cỏ, cảm thấy mình chắc chắn đã xuyên qua! Một giây sau mình nhất định sẽ nhìn thấy Bát a ca!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long nắm bụi cỏ trượt xuống núi, ôm Tô Nặc vào trong lòng, “Có té bị thương không?”

“...” Tô Nặc bị dọa đến ngẩn người.

Âu Dương Long kiểm tra từ trên xuống dưới hai lần, xác định Tô Nặc không có bị thương gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Làm tôi sợ muốn chết.” Yêu nghiệt Tô vất vả lắm mới thở ra một hơi.

“Không sao.” Âu Dương Long vỗ vỗ lưng hắn, “Đừng sợ đừng sợ.”

“Tôi thấy chúng ta nên về nhanh một chút đi.” Tinh thần Tô Nặc không ổn định, mắt thấy sắc trời đã bắt đầu tối đen, hắn không muốn ở lại chỗ này thêm một giây!

Âu Dương Long giúp Tô Nặc đứng dậy, nhìn sườn núi vừa rồi hai người lăn xuống —— Loại sườn núi trơn láng này, xuống thì dễ nhưng phải lên thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Chúng ta có cần gọi điện thoại cho đội tìm kiếm không?” Tô Nặc hỏi.

Âu Dương Long thử dùng tay không bò sườn núi, phát hiện nếu cố gắng mình vẫn có thể miễn cưỡng leo lên, nhưng nếu thêm một Tô Nặc, thật sự không có khả năng, vì thế hắn gạt đầu, lấy điện thoại di động ra, phát hiện. . . Hết pin.

“Dùng của tôi này.” Tô Nặc vội vàng sờ túi quần, sau đó vô cùng buồn bực nói, “Ừa, điện thoại của tôi mất rồi!”

Âu Dương Long sững sốt, “Không phải rơi mất rồi chứ?”

.....

Mẹ nó đúng là rơi mất thật rồi! Tô Nặc sờ toàn thân từ trên xuống dưới, lập tức cứng đờ! Chuyện này không khoa học! Bình thường cảnh tượng này chỉ nên xuất hiện ở trong phim! Vì trốn tránh quân truy đuổi, nhân vật chính rớt xuống vách núi kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay, cầu huyết vô cùng luôn! Nhưng nếu thật sự là phim, lẽ ra bây giờ thế ngoại cao nhân nên đạp mây xuất hiện chứ! Sau đó áo bào trắng tung bay râu dài bông bông nói: “Vị công tử này, ta thấy ngươi rất có cốt cách, trời sinh thông minh, quả nhiên là nhân tài luyện võ trăm năm khó gặp! Nay ta và ngươi hữu duyên gặp nhau tại đây, ta sẽ truyền cho ngươi một bộ *Hàng Long Thập Bát Chương*, sau khi học xong ngươi có thể xưng bá võ lâm, thống nhất thiên hạ! Ha ha ha ha”, như vậy mới có thể phát triển tình tiết tiếp theo chứ?!

**Hàng Long Thập Bát Chương* là môn võ công chí dương chí cương trong thiên hạ, uy lực tuyệt luân, có khả năng hàng long phục hổ, do đó chỉ phù hợp với nam giới, mà phải là người chính trực và dũng mãnh.

Cho dù có xui như nắm mốc cũng không thể như vậy được! Tô Nặc nắm tay kháng nghị, tình tiết lừa đảo lại không mạch lạc, đã vậy happy ending còn chưa chịu xuất hiện, đúng là bực mình hết sức!

“Đang suy nghĩ gì đó?” Âu Dương Long bắt đầu xoa xoa mặt của hắn, lúc này mà vẫn còn tâm trạng ngẩn ngơ ả.

“À không, tôi đang suy nghĩ nên đi như thế nào!” Tô Nặc hoàn hồn, vô cùng nghiêm túc nói!

“Chỉ có thể thử bằng đường cũ.” Âu Dương Long nói, “Tôi ở ở phía dưới, cậu cố gắng leo lên.”

“Ừ.” Tô Nặc cảm thấy mình không thể cản trở hắn, vì thế quyết định liều một phen!

Mình là người từng đứng trong gió tuyết chụp quần lót! Tô Nặc tự kích động viên tinh thần bản thân! Năm đó hồng quân cũng phải đi thế này, vì vậy loại dốc nhỏ này căn bản chẳng là gì cả! Một mạch vượt qua mười người cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Sau khi hít sâu một hơi, rốt cuộc anh hùng đã bước được bước đầu tiên!

“Chân trái giẫm lên cái hố nông kia.” Âu Dương Long đỡ hông của hắn.

Tô Nặc nom nớp lo sợ nghe theo, làm ơn xin đừng lăn xuống lần thứ hai!

“Chân trái dùng sức đạp xuống, thử xem tay phải có nắm được rễ cây và cỏ hay không.” Âu Dương Long nói.

Tô Nặc nghe theo hướng dẫn, nhưng không dùng được nhiều sức nên thiếu chút nữa đã trượt chân.

Âu Dương Long đành phải đưa tay còn lại giữ hông của hắn, dùng sức đẩy người lên! Tô Nặc cũng không chịu thua kém, trượt chân một cái lập tức té xuống! May nhờ Âu Dương Long nhanh tay lẹ mắt ôm hắn vào lòng, vì thế hai người lại cùng nhau oanh oanh liệt liệt lăn xuống sườn núi một lần nữa!

Rất có phong cách chàng là gió thiếp là cát!

.....

“Tôi không có cố ý.” Bị Âu Dương Long đặt xuống bụi cỏ, Tô Nặc bình tĩnh giải thích.

“Tôi biết.” Âu Dương Long ngồi xuống, giúp hắn lấy lá cỏ trên đầu.

Tô Nặc cảm thấy mình thật sự rất ngu xuẩn! Vì thế hắn ra vẻ cao thượng nói, “Nếu không anh lên trước đi, tôi ở đây chờ anh.”

“Tôi đương nhiên sẽ không bỏ cậu lại.” Âu Dương Long cởi áo khoác của mình, khoác lên người hắn, “Buổi tối lạnh đấy, cẩn thận coi chừng bị cảm.”

“Anh đúng là một người tốt.” Tô Nặc vô cùng cảm động! Hắn cảm thấy Âu Dương Long thật sự chính là một đóa hoa hoàn hảo không tì vết chỉ nở rộ trong thương giới! Không chỉ lấy việc giúp người làm niềm vui mà còn cực kì dịu dàng!

Âu Dương Long đỡ khóc đỡ cười, còn chưa bắt đầu theo đuổi mà đã nhận được thẻ người tốt rồi.

Mất thấy trời đã tối, đường núi lại không quen, đi lung tung sẽ gặp nguy hiểm, Âu Dương Long tìm một chỗ bằng phẳng, gom một ít lá khô, dọn dẹp tạp vật xung quanh để tránh bắt lửa.

“Phải qua đêm ở đây?” Tô Nặc nhìn bốn phía tối đen như mực, trông có chút đáng sợ!

“Yên tâm đi.” Âu Dương Long dùng bật lửa châm lửa, “Ở đây nhất định có người đi tuần núi, chừng ba tiếng nữa chắc sẽ có người nhìn thấy ánh lửa rồi tìm đến đây.”

Tô Nặc nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên đống lửa tự kiểm điểm, trình trọng quyết định sau này mình nhất định phải chăm chỉ tập thể hình! Không chỉ nằm hít đất mà còn phải gấp bụng cho tới khi phát điên!

“Lạnh không?” Âu Dương Long hỏi.

“Không lạnh.” Tô Nặc lắc đầu, “Còn anh?”

“Tôi không sao.” Âu Dương Long nhích lại trước mặt Tô Nặc, “Mệt thì vào lòng tôi nằm một lát đi.”

“...” Thật ra một muốn chết luôn! Tô Nặc hơi động tâm!

Nhưng cảm thấy có chút ngượng ngùng thể nào ấy!

Nhìn hắn do dự híp híp mắt, Âu Dương Long trực tiếp đưa tay ôm người vào lòng, “Ngủ đi, để tôi thức cho.”

“Cảm ơn anh.” Tô Nặc thật sự muốn roi nước mắt, sao người này lại hiểu ý mình như vậy, “Anh đúng là một—“

“Ngủ ngon.” Giám đốc Âu Dương cắt ngang, từ chối nhận thẻ người tốt lần thứ hai!

Anh đúng là một người tốt! Tô Nặc nhìn không được lại tán thưởng trong lòng thêm lần nữa, sau đó dựa vào trong ngực của hắn, mặt dày ngủ!

Âu Dương Long vỗ nhẹ lưng của Tô Nặc.

Thật ra trải qua một đêm thế này, cũng rất tốt. . . Ngài giám đốc nhìn nét mặt ngoan ngoãn khi ngủ của người trong lòng, cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.

“Tôi không luyện. . .” Tô Nặc mơ mơ màng màng than thở.

“Không luyện cái gì?” Âu Dương Long nghe vậy thì bật cười.

Tô Nặc chau mày, hiển nhiên là cực kì mất hứng! Bởi vì trong mơ hắn nhìn thấy ông lão đầu tóc bạc trắng kia cư nhiên cho mình luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh!

*Ngọc Nữ Tâm Kinh là môn võ công lợi hại nhất của phái Cổ Mộ, theo lời kể của Tiểu Long Nữ thì đây là môn võ công do tổ sư bà bà Lâm Triều Anh sáng tạo ra.

“Ông thấy tôi giống ngọc nữ ở chỗ nào?!” Tô Nặc rống giận xé quần áo, rõ ràng tôi là đàn ông chuẩn không cần chỉnh! Ông có thể si nhục chỉ số thông minh của tôi nhưng không thể si nhục cơ bắp của tôi!

“Nhóc con khó dạy!” Tiên ông đạo trưởng búi ngùi thờ dài, “Người có biết Dương Quá và Tiểu Long Nữ phải luyện loại kiếm pháp này mới có thể đánh bại Kim Luân Pháp Vương hay không? Trong chốn võ lâm có bao nhiêu phạm phu tặc tử muốn tranh giành cuốn sách này, bây giờ tặng không cho người mà người còn chê ông chê eo! Nghiệt súc, người biết sai chưa?”

Tô Nặc cảm thán trong lòng, một lời thoại có thể kết hợp cả Thần diệu đại hiệp, Tân bạch nương tử truyền kì cộng thêm Tây du kí, vừa nhìn là biết đạo

diễn nhất định là tên Chung Ly Phong Bạch khùng điên!

*Tân bạch nương tử truyền kì là một phiên bản phim truyền hình chuyển thể từ Bạch xà truyện.

Đây là cái phim truyền hình thối nát gì vậy!

“Tôi hết diễn rồi, ông đi nhận cơm hộp đi, chậm nữa sẽ hết thịt đó.” Tô thiếu hiệp tốt bụng dặn dò, mang kiếm muốn trở về, ai ngờ lại giẫm trúng khoảng không, xui xẻo lăn xuống núi lần nữa!

“Á!” Tô Nặc run rẩy toàn thân.

“Sao thế?” Âu Dương Long vỗ vỗ mặt của hắn.

Tô Nặc giật mình mở to mắt, ngây người nhìn Âu Dương Long.

“Gặp ác mộng à?” Âu Dương Long nhẹ giọng hỏi

“... Ừ.” Tô Nặc đỏ mặt hời lạnh. Phim cổ trang đúng là hại người, mình không nên nhất thời hưng phấn hứa với Chung Ly Phong Bạch đóng vai khách mời cho cái phim《Hồ yêu khuynh thành và kẻ bạc tình》của hắn! Nghe tên phim là thấy tào lao rồi!

“Không muốn ngủ, vậy ngồi một lát đi.” Âu Dương Long giúp Tô Nặc mặc áo khoác, “Đã hơn hai giờ rồi, bình thường ba giờ sáng sẽ có đội trị an đi tuần tra.”

“Tôi thấy hơi choáng đầu.” Tô Nặc rầu rĩ, nhất định là do Ngọc Nữ Tâm Kinh!

“Thế chất của cậu kém quá, ít nhiều cũng sẽ bị cảm lạnh.” Âu Dương Long khoác vai Tô Nặc, “Sau khi về nhà nhớ uống thuốc, ngủ một giấc thật ngon là sẽ khỏe lại ngay.”

Đúng là vừa chu đáo vừa tốt bụng! Tô Nặc rất muốn tặng hắn tám thẻ người tốt thứ ba! Nhưng còn chưa kịp mở miệng, một tiếng còi chói tai đột nhiên vang lên!

Có thích khách! Tô thiếu hiệp theo bản năng nhớ tới lời thoại kinh điển này, hắc y nhân che mặt phóng phi tiêu đúng là quá ngẫu!

“Là đội trị an.” Âu Dương Long lấy ra khẩu trang trong túi áo, “Đeo vào đi.”

“... Trong đội trị an cũng có fan của tôi?!” Tô Nặc mừng thầm, mình đúng là nam nữ ăn sạch già trẻ không chê!

“Tóm lại có thể giảm bớt tin đồn.” Âu Dương Long rất lo lắng cho Tô Nặc, dù sao Tô Nặc cũng là người mẫu, nửa đêm bị người ta phát hiện trong vùng hoang vu cũng không phải là chuyện tốt.

Đội trị an lần theo ánh lửa tới đây, thành công cứu hai người rời núi, đưa đến quán trọ nhỏ ở vùng phụ cận.

Đúng là quán! Trọ! Nhỏ!! Đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn!

“Muốn tới chỗ của Mục Thu không?” Âu Dương Long hỏi, “Là chỗ hội sáng chúng ta ăn cơm.”

“Không cần đâu.” Tô Nặc đã mệt đến mức không nổi mí mắt, mơ mơ màng màng đi tắm. Ai ngờ chưa tắm được bao lâu thì hết nước ấm! Chỉ còn một ít nước tí tách, đúng là phù hợp với trình độ đơn sơ của quán trọ nhỏ! Tô Nặc đành phải cắn răng tắm nước lạnh, cảm thấy mình cứ như chiến sĩ cách mạng! Sau khi tắm xong thì nặn một ít kem đánh răng từ tuýp kem mini để đánh răng, cuối cùng ngã cái đùng xuống giường.

Mệt chết đi được!

Đợi đến khi Âu Dương Long tắm rửa xong, Tô Nặc đã ngủ bất tỉnh nhân sự! Mặc quần lót giang tứ chi, gần như chiếm hết cả cái giường! Ngài giám đốc dở khóc dở cười, nhẹ nhàng đẩy hắn qua một bên.

“Hm...” Tô Nặc nửa tỉnh nửa mê, theo bản năng chui vào trong ngực của giám đốc!

.....

“Cậu cố ý phải không?” Âu Dương Long bất đắc dĩ.

Đáp lại hắn là tiếng khò khò thoải mái!

Hai người không mặc áo, da thịt trần trụi kề sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể truyền cho nhau, là tư thế thân mật nhất.

Âu Dương Long ôm chặt Tô Nặc, “Ngủ ngon.”

Ngay cả mùi xà phòng gay mũi cũng lập tức trở nên dễ chịu.

So với sự ảm áp trong quán trọ nhỏ đơn sơ, giờ phút này, trong khu nghỉ dưỡng sang trọng xa hoa, tổng giám đốc Mục quả thật có thể nói là thê thảm! Tuy rằng cuối cùng hắn đã thành công thuyết phục Chung Ly Phong Bạch ở lại, nhưng mà. . . Rõ ràng có nhiều phòng như vậy! Sao lại cố tình tìm cái phòng bị thùng tràn nhà! Thùng thì cũng cố nhin đi, tại sao tới bây giờ vẫn còn chưa chịu ngủ! Đã bốn năm giờ sáng rồi!

Chung Ly Phong Bạch tựa vào giường, vẻ mặt nghiêm túc cảm xúc lâng lâng! Sao sáng bay trên nóc nhà loang lổ, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trong phòng!

Trong đêm hè!

Ở nơi se lạnh này!

Tôi tận mắt nhìn thấy!

Một ngôi sao băng!

Gió nhẹ lướt qua cây!

Đó là!

Thanh âm linh hồn nở rộ!

*Người ta cho rằng mỗi một người sống trên đời đều có một ngôi sao chiếu mệnh, khi ngôi sao đó rơi (sao băng) thì người đó sẽ chết. Do vậy, khi nhìn thấy hiện tượng sao băng thì người ta cho rằng sẽ có một ai đó chết.

Chàng là gió thiếp là cát là tên bài hát nổi tiếng trong Hoàn châu cách cách.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Chung Ly Phong Bạch càng lúc càng hưng phấn, cảm thấy ý thơ tuôn ra như suối!

Vì thế hắn dứt khoát cầm ipad, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu viết cảm nhận cuộc sống!

Trong đêm đen này!

Ngôi sao!

Toả sáng lấp lánh!

Tôi bắt đầu tự hỏi!

Cảm nhận!

Sinh mệnh nguyên thủy nhất!

Mục Thu ngồi bên cạnh hắn, quả thật vừa hồi hận vừa bức mình! Thật ra hắn định đưa Chung Ly Phong Bạch đến một mảng sân nhỏ yên tĩnh, nơi đó có một cái hồ nhỏ, trên mặt nước là những đóa bông súng nở rộ, quanh hồ là hàng liễu rủ bóng trên mặt nước, cảnh vật vô cùng nên thơ, là một nơi cực tốt để hâm nóng không khí, nói không chừng còn có thể tức cảnh sinh tình, liên tưởng tới mấy câu như “thời gian trôi qua nhanh, thoáng chốc đã hết ngàn năm”, “đời người ngắn ngủi, nên tận hưởng lạc thú trước mắt”, tiếp theo có thể lăn lên giường luôn!

Đáng tiếc ảo tưởng thì đẹp nhưng sự thật lại rất thối nát! Sau khi com nước xong, hai người tình cờ đi ngang qua cái khu rách nát này, Chung Ly Phong Bạch sống chết không chịu đi đâu!

“... Nơi này là phòng cũ, chuẩn bị tu sửa lại.” Mục Thu giải thích, “Em xem, nóc nhà cũng hư luôn rồi.”

Chung Ly Phong Bạch ngoảnh mặt làm ngơ, tự mình đẩy cửa bước vào.

Ánh trăng xuyên qua nóc của căn phòng trúc rách nát, chiếu rọi đồ vật hư hỏng trong phòng, thật sự rất. . . Có cảm giác!

Chung Ly Phong Bạch lập tức bị cảm động!

Sự nguyên thủy này!

Mộc mạc!

Hơn tất cả!

Phù du!

“Em không sao chứ?” Mộc Thu giật mình, sao hốc mắt cũng đỏ hết luôn rồi!

“Tôi muốn ở lại đây!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng quyết đoán!

“Nhưng ở đây ngay cả giường cũng không có.” Mộc Thu nghe vậy rất 囧.

Nhưng chàng trai nghệ thuật đạo diễn Chung vô cùng kiên quyết!

Vì thế tổng giám đốc Mộc đành phải chờ ngắn chờ dài, gọi nhân viên đến dọn dẹp, sau đó chuyển tạm một cái giường vào trong phòng.

“Ngủ ngon.” Chung Ly Phong Bạch ngồi trên giường, cảm thấy rất hài lòng.

Sao mà ngủ ngon được! Mộc Thu rất muốn nổi sùng! Nhưng nhất định không thể làm vậy! Vì thế hán thẳng thắn nói, “Anh ngủ chung với em.”

“Cái gì?!” Chung Ly Phong Bạch quá sợ hãi, “Không được!”

“Nơi này là địa bàn của anh.” Mộc Thu vô sỉ nói.

“... Hình như quan hệ của chúng ta chưa thân tới mức ngủ chung giường thì phải?” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy da đầu run lên, ít nhiều cũng nên che giấu lòng dạ Tư Mã Chiêu của mình đi chứ! Huych toẹt như vậy đúng là đỡ không nổi!

“Anh chỉ muốn chia sẻ với em một chút cảm nhận cuộc đời.” Mộc Thu ngồi bên giường, nghiêm túc nói, “Gần đây anh luôn tự hỏi, cái gì mới là tâm hồn nghệ thuật thật sự!” Đúng là quá dối trá!

Một tên nhà giàu mới nổi chỉ biết kiếm tiền mà tự hỏi tâm hồn nghệ thuật là cái gì sao?! Chung Ly Phong Bạch tỏ vẻ khinh thường! Loại chém gió bay nóc nhà thế này đúng là chẳng còn gì để nói!

“Đi tắm đi.” Mộc Thu mở cửa phòng tắm giúp hán.

“Anh ——”

“Anh cam đoan không vào!” Tổng giám đốc Mộc nói, đặc biệt có khí khái đàn ông!

“Ý tôi không phải là vậy.” Chung Ly Phong Bạch nâng trán.

“Chẳng lẽ em muốn anh tắm chung?” Mộc Thu hiểu bậy thiếu chút nữa đã nhào tới, bản chất ngoài lạnh trong nóng thật quyền rũ làm sao, bình thường lạnh lùng lên giường nóng bỏng, quả thật tốt đẹp đến không thể tốt đẹp hơn!

“Tôi hoàn toàn không có ý này!” Chung Ly Phong Bạch đội một gáo nước lạnh lên người hán, “Ý tôi là chừng nào anh mới chịu đi!” Thật đáng ghét hết sức!

“Anh không đi.” Mộc Thu tương đối kiên quyết!

“Được rồi, tôi đi.” Chung Ly Phong Bạch đứng lên.

“Vậy thôi anh rút vốn.” Mộc Thu uy hiếp.

Chung Ly Phong Bạch lập tức rút nước mắt, lần nào cũng dùng cái chiêu này!

Tuy rằng nghệ thuật vô cùng cao quý, nhưng cũng cần tiền tài thô tục để chống đỡ. Kết quả của cuộc đàm phán này chính là hai bên đều lùi một bước, Chung Ly Phong Bạch đồng ý ở chung với Mộc Thu một đêm, còn Mộc Thu thì cam đoan sẽ không... Nói thú tính.

Đúng là cực kì cực kì 囧!

Tuy rằng không thể làm chuyện khác nhưng ít nhất cũng có thể ôm nhau ngủ một đêm, Mộc Thu cảm thấy tương đối hài lòng, thế nhưng sau khi tắm xong bước ra lại phát hiện Chung Ly Phong Bạch nặc đồ ngủ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nóc nhà bị thủng.

“... Em nhìn gì vậy?” Mục Thu thật buồn bực.

“Không khí.” Chung Ly Phong Bạch lờn ít ý nhiều.

.....

Mục Thu đưa tay thử nhiệt độ trán của hấn.

“Anh không hiểu đâu.” Trong mắt Chung Ly Phong Bạch tràn đầy tình cảm, “Nó giống như cánh tay gần gũi nhất luôn ôm lấy thế giới này!”

Anh cũng có thể luôn ôm em mà! Mục Thu nhìn mà phát thềm, ánh mắt thâm tình như vậy lại chỉ nhìn không khí, đúng là phí của trời!

Khoảng thời gian tiếp theo, Chung Ly Phong Bạch chỉ lo ngồi cảm thán, từ không khí đến sao trời, từ sinh mệnh đến vĩnh hằng, không chịu ngừng dù chỉ một giây!

Mục Thu than thở trong lòng, mặt ngoài phải giả bộ chăm chú, còn phải thường xuyên trả lời mấy vấn đề vô cùng nhàm chán như “anh cảm thấy tuyên ngôn Oberhausen [1] có tác dụng thúc đẩy thế nào với nền điện ảnh Đức”, hoặc là “nghệ thuật nhân văn và điện ảnh nên kết hợp như thế nào”! Quả thật chính là sống không bằng chết!

So với đi làm còn muốn mệt hơn... Tổng giám đốc Mục ngáp liên tục, cố nhin đến rạng sáng sáu giờ thì đầu hàng, ôm chăn ngủ bất tỉnh nhân sự!

Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng liếc hấn một cái.

Linh hồn lười biếng!

Chịu đựng bóng đêm đen tối!

Nhưng lại không nhìn thấy!

Hi vọng!

Thuộc về ánh sáng!

Và!

Ánh ban mai đầu tiên!

Đương nhiên, không đón được ánh ban mai đầu tiên ngoại trừ Mục Thu còn có Âu Dương Long và Tô Nặc.

Sau khi ánh sáng buổi trưa chiếu vào cửa sổ, Tô Nặc đưa tay che mắt, bất mãn than thở.

Âu Dương Long bật cười, “Dậy đi.”

“Mệt lắm” Tô Nặc là trằm bám giường.

“Sắp tới giờ ăn trưa rồi.” Âu Dương Long kéo chăn xuống một chút, “Ăn xong ngủ tiếp.”

Tô Nặc không cam lòng mở to mắt, trong nhất thời không xác định được tiêu cự.

“Ngủ đến choáng luôn rồi à?” Âu Dương Long kéo hấn dậy.

“... Mấy giờ rồi?” Tô Nặc dụi mắt.

“Sắp mười hai giờ.” Âu Dương Long nói, “Tôi đã đặt sẵn cơm trưa, ăn xong rồi về nhà.”

Thậm chí ngay cả cơm trưa cũng đã đặt sẵn... Tô Nặc quyết định bán sỉ nguyên hộp thẻ người tốt cho hấn!

Đúng là người rất rất tốt!

Địa điểm ăn cơm vẫn là khu nghỉ dưỡng của Mục Thu, trên đường đi vào toilet, Âu Dương Long tình cờ gặp tổng giám đốc Mục ở hành lang.

“Tôi hôm qua chú không ngủ à?” Nhìn cặp mắt thâm quầng thâm của hấn, Âu Dương Long giật mình.

“Ngủ chưa đến ba tiếng.” Mục Thu không còn chút sức lực nào, “Chú em có biết Tinh Niết Lạp Mã* là cái gì không?”

*phiên âm tiếng Hoa của từ Cinerama [2]

“... Bà con của Hấn Huyết Bảo Mã?” Âu Dương Long đoán.

*Theo truyền thuyết thì Hãn Huyết Bảo Mã là giống ngựa cực hiếm ở Tây Vực, có thể ngày phi ngàn dặm, đặc điểm là mồ hôi có màu đỏ như máu.

“Tôi cũng trả lời như thế.” Mục Thu vô cùng rầu rĩ, “Kết quả hẳn nói cho tôi biết đó là một phương pháp chiếu phim!”

Phương pháp chiếu phim gì mà lại dùng cái tên huyền hoặc như thế! Người bình thường hoàn toàn không có khả năng đoán được đáp án chính xác có biết không!

Thế nhưng mình lại bị khinh bỉ vì điều đó, đúng là khổ không nói nên lời!

“Tuy rằng tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn nét mặt của chú, tôi có thể cân nhắc tối nay ra ngoài uống vài ly với chú.” Âu Dương Long vỗ vỗ vai Mục Thu.

“Tôi rồi hẵng tính.” Mục Thu thông thả bước đi, quay về văn phòng ngủ bù.

Sau khi đi toilet trở lại, Âu Dương Long đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Tô Nặc đang ôm móng giò dùng sức cắn, trên mặt dính đầy nước tương.

Âu Dương Long cảm thấy có chút bất lực.

“...” Tô Nặc chợt dạ ném móng giò vào trong mâm, làm gì mà trở lại nhanh thế đúng là bực hết sức. Mình vừa định cắn một miếng cuối cùng rồi lau miệng!

“Sao cậu không... Cắt ra trước?” Ngài giám đốc dờ khóc dờ cười, tuy rằng mùi vị không tệ nhưng cũng không cần vội vã đến như vậy.

“Tôi không có dao.” Tô Nặc biện minh.

Âu Dương Long rút ra một con dao ở bên mâm.

Chỉ lo ăn nên căn bản không phát hiện... Tô Nặc kịch liệt cãi bướng trong lòng, tất cả đều do quán ăn này quá bịp bợm! Trong mâm có hai cái đĩa lớn, nhìn vào là biết mỗi người một cái! Hơn nữa mình thật sự đã rất cẩn thận rồi! Móng giò vừa bung lên trông đặc biệt gọi cảm, hấp dẫn đến nước miếng chảy ròng ròng! Khuyết điểm duy nhất chính là nó thật sự quá lớn, nhất định phải cầm bằng hai tay mới cắn nổi, có điều hành động này thật sự không phù hợp với tạo hình yêu nghiệt, vì vậy người mẫu Tô đành phải âm thầm thêm khát, liên tục rót nước trái cây cho Âu Dương Long! Đặc biệt đặc biệt có ý đồ!

Quả nhiên sau một thời gian ngắn, ngài giám đốc liền đứng lên đi toilet, Tô Nặc quyết đoán bỏ đĩa xuống, tranh thủ thời gian ôm lấy móng giò bắt đầu cắn! Cắn xuống một ngụm quả nhiên tuyệt vời như trong tưởng tượng, căn bản là không ngừng được!

Sau đó liền bị bắt tại trận!

Cư nhiên dám giấu dao đi, thật sự rất hèn hạ! Tô Nặc tức giận khiển trách đầu bếp!

Âu Dương Long mở khăn ướt ra, “Lau miệng đi.”

Tô Nặc đặc biệt vô liêm sỉ an ủi mình! Tuy rằng chuyện này với một người mẫu mà nói rất dọa người, nhưng mấy chuyện dọa người khác như say rượu còi quần áo nói mớ lẫn xuống núi đều đã trải qua rồi, có dọa người hơn nữa cũng chẳng sao!

Nghĩ vậy liền lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều!

Thừa dịp Tô Nặc lau miệng, Âu Dương Long lấy cái móng giò còn lại, cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ, “Như vậy sẽ tiện hơn.”

Người đàn ông này đúng là quá dịu dàng! Tô Nặc thật sự muốn rơi lệ, không ngừng trao thẻ người tốt!

Sau khi thưởng thức bữa ăn ngon, Tô Nặc ngồi ở ghế phó lái, ngâm nga quay về thành phố.

“Chúng ta nghe radio một chút đi.” Âu Dương Long quyết đoán mở loa thật lớn.

Mặc dù mình rất thích cái tên ngu xuẩn này nhưng mà... Ca hát... Thật sự chịu không nổi!

“Theo tin mới nhận, đạo diễn Chung Ly Phong Bạch tiết lộ người mẫu Tô Nặc sẽ tham gia bộ phim mới《Hồ yêu khuynh thành và kẻ bạc tình》đóng vai khách mời ma đầu đệ nhất giang hồ Hiên Viên Vô Lệ, thật sự rất đáng mong chờ.” Phát thanh viên radio vui vẻ nói, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ Tô Nặc, đại khái cũng là fan cuồng!

“Cậu muốn diễn vai ma đầu giang hồ?” Âu Dương Long giật mình.

“Đúng vậy.” Tô Nặc buồn bã rên rỉ, “Thật ra bây giờ tôi rất muốn đổi ý!”

“Tại sao?” Âu Dương Long bật cười, “Tôi cảm thấy rất thú vị.”

“Nhưng tôi cảm thấy rất ngu xuẩn!” Tô Nặc căm giận, “Hơn nữa trong phần kết cục, mà đầu kia đột nhiên biến thành kẻ biến thái thích mặc đồ phụ nữ!”

“Phốc!” Âu Dương Long không cẩn thận cười ra tiếng.

Thế này. . . Hình như càng đáng mong chờ hơn.

[1] Tuyên ngôn Oberhausen (nguyên văn: Oberhausen manifesto, manifesto = tuyên ngôn).

Như một phản ứng cho tình trạng đình trệ của điện ảnh Đức (cả về mặt nghệ thuật và kinh tế), một nhóm các nhà làm phim trẻ Đức đã đưa ra lời tuyên ngôn Oberhausen vào ngày 28/2/1962. Lời kêu gọi này đã công khai đưa ra một tuyên bố khiêu khích “Der alte Film ist tot. Wir glauben an den neuen” (Nền điện ảnh cũ đã chết. Chúng tôi tin vào nền Điện ảnh mới).

[2] Cinerama: phương pháp chiếu phim trên màn ảnh cực rộng với kỹ thuật nổi ba chiều.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

《Hồ yêu khuynh thành và kẻ bạc tình》là một bộ phim rất tuyệt vời! Lúc vừa nghe tên phim, Tô Nặc đã định từ chối không tiếp, ai ngờ Chung Ly Phong Bạch lại bám riết không tha, mỗi ngày đều bám dính lấy hần lái nhái, dùng hết các phương pháp biện luận để chứng minh nhân vật này vừa nam tính lại dũng mãnh, vô cùng có khí khái đàn ông, quả thật không còn ai hợp hơn Tô Nặc!

“Mỗi ngày mặc sa y đỏ thắm liếc mắt đưa tình xung quanh mà cũng gọi là có khí khái đàn ông?!” Yêu nghiệt Tô sắc bén chỉ ra điểm mấu chốt! Ngoài ra phần miêu tả Hiên Viên Vô Lệ, đa số đều là “làn da nõn nà, mắt như hoa đào, mắt long lanh, lông mày tà mị”, cái nào cũng tràn đầy khí chất dụ dỗ, rốt cuộc nam tính dũng mãnh đàn ông ở chỗ nào!

“Cậu không thể chỉ nhìn bề ngoài mà phải nhìn cả nội tâm!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng nghiêm túc, “Chỉ bằng một mình Hiên Viên Vô Lệ đã có thể khiến cho cả võ lâm nổi lên một trận huyết vũ tinh phong, việc này chẳng lẽ còn chưa đủ đàn ông?!” Quả thật phải gọi là ngầu quá xá!

*huyết vũ tinh phong: mưa máu gió tanh.

Nghe có vẻ đúng. . . Tô Nặc sờ sờ cằm.

“Hơn nữa Hiên Viên Vô Lệ còn là kẻ có võ công cao nhất trong phim!” Chung Ly Phong Bạch tiếp tục phóng đại, “Để đạt được giá trị cuộc sống, mỗi ngày có biết bao anh hùng hào kiệt đuổi theo hần loạn võ, gần như sắp phát điên!” Thật ra nguyên nhân chính là do Hiên Viên Vô Lệ quá xinh đẹp, vì vậy tất cả các đại hiệp giang hồ đều cúi lạy dưới váy hần, mỗi ngày đều đuổi theo muốn đánh bại hần để trở về nhà hợp thể, nhưng chuyện này hiển nhiên không thể nói ra!

Là một đạo diễn chất lượng, nhất định phải biết cách chọn lọc!

Vì thế Tô Nặc rất không có ý chí cách mạng bị thuyết phục luôn!

Bây giờ nghĩ kĩ lại, thật sự quá sợ y!

“Khi nào bắt đầu quay phim?” Âu Dương Long vừa lái xe vừa hỏi.

“Ngày mốt.” Tô Nặc vô cùng rầu rĩ, điều an ủi duy nhất là vai diễn không nhiều, tầm hai ngày là có thể quay xong.

Ngày mốt? Ngài giám đốc sờ sờ cằm, gửi tin nhắn cho thư kí —— Cuộc họp thứ hai tạm thời hủy bỏ, tôi có việc không đi được.

Còn về việc gì. . . Cần phải nói nữa sao?

Sáng sớm thứ hai, Đới An lái xe, đúng giờ đưa người mẫu Tô đưa đến studio!

“Chào buổi sáng.” Âu Dương Long ngồi bên cạnh đạo diễn, đặc biệt nghiêm túc.

.

“Sao anh lại ở đây?” Tô Nặc dùng sức chớp mắt, còn tưởng là mình nhìn lầm!

“Tôi theo Mục Thu tới đây.” Âu Dương Long đứng lên, “Hắn là nhà đầu tư của bộ phim này.”

“Chào cậu.” Tổng giám đốc Mục đưa tay phải ra, trông cực kì sáng lạn!

“Chào anh.” Bên ngoài ra vẻ lịch sự lễ phép nhưng trong lòng Tô Nặc đã phát cuồng, bị người quen nhìn mình diễn trò rất xấu hổ! Minh cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp, nhất định sẽ luống cuống! Quá đáng thiệt, sáng sớm không ngủ không đi làm chạy tới studio làm cái gì! Biểu tình còn hưng phấn như vậy! Người mẫu Tô lặng lẽ nắm chặt tay, định tịch thu một ít thẻ người tốt của hắn!

“Hoá trang đi.” Chung Ly Phong Bạch chào hỏi Đới An, “Hoá trang và tạo hình xong thì vào chỗ, chúng ta chuẩn bị khởi động máy.”

Tô Nặc đành phải lúng túng đi tới phòng hóa trang, thuận tiện cầu nguyện trong lòng 5 phút sau Âu Dương Long đột nhiên nhận được điện thoại khẩn cấp nói công ty có việc, chuyện này nhất định sẽ xảy ra!

“Anh lại tới đây làm gì?” Chung Ly Phong Bạch nhìn thấy Mục Thu liền đau đầu.

“...” Thật ra tổng giám đốc Mục hoàn toàn vô tội, hắn là bị Âu Dương Long kéo tới, nhưng loại lí do ngu xuẩn này sao có thể nói ra miệng được, vì thế hắn thâm tình nói, “Tối qua anh ngắm nhìn bầu trời đầy sao sáng, ngôi sao nào cũng giống như ánh mắt của em”

....

Âu Dương Long cảm thấy mình sắp ói ra, vì vậy quyết định né xa hắn một chút, tiếp tục mong chờ tạo hình cổ trang của Tô Nặc.

“Bộ đồ này nặng quá!” Sau khi thay quần áo xong, Tô Nặc đau khổ đứng trước gương, cảm thấy Chung Ly Phong Bạch đúng là đồ lừa đảo, trang phục lúc trước mình thử đâu có giống cái này đâu!

“Bởi vì Hiên Viên Vô Lệ là nữ nhân.” Nhà tạo mẫu giải thích, “Cho nên trang sức phối hợp tương đối nhiều.”

Toàn thân sáng lấp lánh. . . Cái tên giáo chủ ma giáo này nhất định là sợ bị đuổi giết cho nên mới quần châu báu đầy người như thế! Tô Nặc ngồi trên ghế nhìn thợ trang điểm bôi phấn thơm cho mình, cảm thấy sống không bằng chết!

Một tiếng trôi qua rất nhanh, nhìn yêu nghiệt nhỏ trong gương, thợ trang điểm tán thưởng, đúng là khuynh quốc khuynh thành!

Tô Nặc lại vô cùng buồn bực, “Tôi có thể không diễn không?”

“Đương nhiên là không!” Chung Ly Phong Bạch vô si ôm đùi hắn, “Nếu cậu không diễn, tôi sẽ chết cho cậu xem”

“Được rồi.” Tô Nặc vô lực vẫy vẫy tay, đứng lên muốn đi ra ngoài, ai ngờ bất cẩn giẫm lên tà áo, ngã cái bẹp xuống đất!

“Ồi!” Nhất định sẽ ngã rất thê thảm!

“Á!!!!!” Chung Ly Phong Bạch kêu còn lớn hơn hắn, bởi vì ngay thời khắc mãnh chí treo chuông đây, đạo diễn Chung vì người quên mình, bay nhào tới lót dưới người Tô Nặc, bị Tô Nặc đè thiếu chút nữa phun sữa! Đau đớn hơn là trên đai lưng của Hiên Viên Vô Lệ có đinh tán vô cùng bén nhọn, Chung Ly Phong Bạch có cảm giác như mình bị một bản đinh quần quanh!

“Cao thượng quá.” Nhân viên công tác đều cảm động đến hai mắt tung rưng.

“Mau đỡ ông đứng dậy!” Chung Ly Phong Bạch suy yếu hét lên.

Ồi!

Sự thờ ơ kia!

Đã ăn sâu vào xã hội!

Nhìn xem!

Mọi người cứ trơ mắt ra!

Khi người khác gặp phải tình huống xấu hổ!

“Đạo diễn không sao chứ?” Tô Nặc ngượng ngừng nói, “Tôi thật sự không quen.”

“Không có gì.” Đạo diễn Chung ngồi trên ghế thờ hờn hờn, “Chỉ cần cậu diễn cho thật tốt là đã giúp tôi rất nhiều rồi.”

Nói đến nước này, Tô Nặc đành phải xốc vạt áo, cẩn thận bước ra ngoài.

Âu Dương Long nhìn thấy hắn từ xa, hai mắt lập tức tỏa sáng!

“Xem bộ dạng đói khát của chú em kia!” Mục Thu tỏ thái độ khinh bỉ.

Ngài giám đốc dĩ nhiên không để ý đến hắn, lập tức bước tới nghênh đón.

“Sao anh vẫn chưa đi?” Tô Nặc vô cùng ai oán.

Âu Dương Long nín cười, “Nhìn được lắm.”

.....

Được lắm em gái anh! Tô Nặc gần như muốn khóc.

Thật sự quá dọa người!

“Chuẩn bị bắt đầu!” Đạo diễn Chung làm việc rất nghiêm túc, Mục Thu nhin không được bắt đầu tán thưởng, đúng là quá gọi cảm!

Cảnh đầu tiên là Hiên Viên Vô Lệ bị minh chủ võ lâm đuổi giết, hắn hoảng hốt chạy bừa vào trong một gian nhà nhỏ, cắt đứt việc ấy ấy của thư sinh và hồ yêu. Hồ yêu vừa thấy Hiên Viên Vô Lệ liền nhất kiến chung tình, phát tay một cái, một trận gió ma quỷ nổi lên, lập tức cho mình chủ võ lâm lãnh đủ!

*nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Mặc dù Tô Nặc là người nẫu nhưng thỉnh thoảng cũng đóng vai khách mời lớn nhỏ trong phim, vì vậy đóng cảnh hốt hoảng chạy trốn chỉ là chuyện nhỏ! Đạo diễn Chung còn đặc biệt nhấn mạnh, để có thể làm nổi bật cảm giác chân thật, Hiên Viên Vô Lệ phải vừa chạy vừa cởi quần áo, bởi vì hắn mặc một thân sa y đồ tắm rất dễ gây chú ý, vô cùng bất lợi cho việc bỏ trốn!

Non xanh nước biếc, nữ nhân mặc sa y đồ tắm vừa chạy thất thểu vừa cởi quần áo, hình ảnh này thật sự rất đẹp mắt.

Âu Dương Long gãi gãi cằm.

“Bây giờ chú em không còn thích thăm nữa à?” Mục Thu khinh bỉ nói.

“Ồ.” Ngài giám đốc thẳng thắn trả lời.

Tổng giám đốc Mục có chút hăm mộ ghen tị và căm hận, hi vọng đạo diễn cũng có thể vừa chỉ đạo vừa cởi quần áo!

Cánh cửa căn nhà gỗ nhỏ khép hờ, Tô Nặc khập khiễng chạy vào, bộ dạng vô cùng chật vật.

“Ồi!!!!!!” Thư sinh thất kinh!

“Lão nương chưa kêu, ngươi kêu cái gì!!” Hồ yêu đẩy thư sinh xuống người mình, khoác quần áo hưng phấn đi đến trước mặt khách không mời.

Hiên Viên Vô Lệ chỉ mặc một bộ lý y màu trắng, trong lúc hấp tấp đã sơ ý làm áo trễ xuống hơn nửa đầu vai, ánh mắt hốt hoảng khoe miệng chảy máu, quả thật chính là người gặp người thương!

*lý y: tương tự như áo lót.

“Yêu nghiệt! Mau nhận lấy cái chết!” Minh chủ võ lâm râu quai nón cầm đao xông vào.

“Chỉ bằng ngươi?” Hồ yêu cười lạnh, bàn tay trắng nõn phát một cái, minh chủ lập tức học máu chết ngất, ngira mặt lên trời té cái đùng xuống đất!

Máu bắn tung tóe đầy mặt thư sinh, vì thế hắn cũng trợn mắt ngất xỉu.

“Đa tạ cô nương đã cứu giúp.” Tô Nặc chống tay muốn đứng lên, ai ngờ hồ yêu lại đột nhiên bổ nhào về phía trước, áp hắn xuống đất.

“Đừng đi vội thế.” Hồ yêu tựa vào trước ngực Hiên Viên Vô Lệ, mị nhãn như tơ hai má thẹn thùng, hai khối trước ngực trắng nõn sinh động, đặc biệt mãnh liệt!

Tô Nặc cảm thấy hoa mắt!

Sắc mặt giám đốc Âu Dương tối sầm.

Mục Thu vô cùng sung sướng khi người gặp họa, đồng tình khoác vai hắn.

“Đều do thiếu hiệp không tốt, cắt đứt chuyện vui vẻ của ta.” Hồ yêu hờn dỗi, “Bây giờ ta phải làm thế nào đây?”

“Vị cô nương này, xin cô tự trọng.” Yêu nghiệt ma giáo cự tuyệt thẳng thừng.

Hồ yêu cười khanh khách, sau đó chậm rãi cởi áo ra, ý đồ dùng sắc dụ dỗ.

Hiên Viên Vô Lệ vẫn không có phản ứng, bởi vì dựa theo kịch bản, nhân vật này thật ra là nữ, vì vậy sẽ không động tâm!

Nhưng ngài giám đốc đã bắt đầu nhìn không nổi! Nếu Chung Ly Phong Bạch không kêu ngừng đúng lúc, có thể hắn sẽ đánh tên đạo diễn kia bất tỉnh rồi đưa về nhà cho Mục Thu dạy dỗ!

“Diễn tốt lắm!” Chung Ly Phong Bạch vỗ tay, “Rất nồng nàn, hai người thật sự không muốn suy nghĩ về việc tăng thêm màn hôn?!”

Âu Dương Long thật sự rất muốn trét keo lên miệng hắn!

“Thôi khỏi đi.” Tô Nặc và hồ yêu đồng loạt từ chối.

Đạo diễn Chung vô cùng tiếc nuối.

“Nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa sẽ có thợ trang điểm đến trang điểm lại.” Đới An đưa chai nước cho Tô Nặc.

“Nóng quá.” Tô Nặc đổ mồ hôi đầy đầu, mùa hè mà còn bắt người ta mặc nhiều như vậy!

Vừa dứt lời, bên cạnh đã có người đưa qua một cái quạt điện nhỏ.

Đúng là mưa rơi đúng lúc!

“Vừa kêu người đưa tới.” Âu Dương Long cười thật hiền hoà.

“Cảm ơn giám đốc Âu Dương.” Đới An kinh ngạc.

Tuy rằng cánh quạt hơi nhỏ nhưng gió thổi rất mạnh! Gió mát thổi vào mặt, Tô Nặc nhìn không được lập tức đưa cho Âu Dương Long thêm mười cái thẻ người tốt!

Thấy Tô Nặc vẫn còn chảy mồ hôi, Đới An đi qua bên kia lấy khăn tay cho hắn.

“Có mệt không?” Âu Dương Long hỏi.

“Không sao.” Tô Nặc phẩy quạt, “Quay xong cảnh tiếp theo là tôi có thể đi rồi.”

“Tiếp theo là cảnh gì?” Âu Dương Long cảm kích bản.

Sau khi cuốn Hiên Viên Vô Lệ về huyết động, hồ yêu vừa định làm chuyện cảm thú thì bị đại hiệp Long Cửu Tiêu vặn võ song toàn bắt gặp! Đại hiệp Long Cửu Tiêu hăng hái làm việc nghĩa, xông tới vật lộn với hồ yêu! Thật ra nội dung tới đây vẫn còn rất bình thường, nhưng “bình thường” hiển nhiên không phải là phong cách của Chung Ly Phong Bạch, phải xuất hiện thêm một bước ngoặt làm mù mắt khán giả mới đủ tân tiến!

Ngay sau đó, hồ yêu bị khí phách của Long Cửu Tiêu hấp dẫn! Cô ả lập tức vứt bỏ Hiên Viên Vô Lệ, quay sang bắt đầu quyến rũ đại hiệp! Càng cao siêu hơn là, Hiên Viên Vô Lệ cũng bị khí khái đàn ông của Long Cửu Tiêu khuấy phục! Vì thế hắn rơi lệ, đau khổ nói, “Cả đời ta phiêu bạc bên ngoài, người nào tiếp cận ta cũng có mưu đồ, không ngờ hôm nay lại có người chịu liều mạng vì ta, ơn nghĩa này không biết đền đáp thế nào, chỉ có tấm thân này, mong đại hiệp không ghét bỏ.”

Cái tình tiết này! Âu Dương Long cảm thấy đầu mình ong ong.

Lật đến trang tiếp theo, lại còn cùng tên Long kia. . . Lên giường?! “Rốp” một tiếng, chai nước bị ngài giám đốc biến thành một tác phẩm nghệ thuật kinh hoàng!

“Á!” Người mẫu Tô không kịp đề phòng, bị nước văng đầy mặt, vì thế vô cùng buồn bực.

Xem kịch bản thôi mà. . . Sao kích động dữ vậy?

Đỉnh tán

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Nếu Mục Thu biết Chung Ly Phong Bạch muốn diễn cảnh giường chiếu với người khác, hẳn nhất định sẽ nổi điên khiêng người về nhà, nói không chừng còn giận cả chém thớt chém luôn cả nam diễn viên hợp tác!

Đúng là quá sức thô lỗ!

Ngài giám đốc khinh bỉ loại hành vi này, bởi vì hắn luôn đi con đường tâm lý!

Vì thế sau khi bóp méo chai nước, Âu Dương Long thân nhiên thả kịch bản xuống, rút khăn tay ra lau mặt cho Tô Nặc.

“Anh không sao chứ?” Tô Nặc hỏi.

“Dĩ nhiên là không.” Âu Dương Long khôi phục vẻ dịu dàng thường ngày, “Chỉ là đột nhiên tôi muốn thử lực tay một chút.”

Tô Nặc liếc nhìn cái chai thể thâm kia, ghen tị nghĩ, muốn khoe cơ bắp thì nói đại đi!

Thừa dịp thợ trang điểm tới, Âu Dương Long kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh Chung Ly Phong Bạch.

“Chú em qua đây làm gì?” Mục Thu vô cùng bất mãn! Cái bóng đèn này thiết chói mắt hết sức!

“Xem kịch bản một chút, nhân tiện chia sẻ một chút ý tưởng với đạo diễn Chung.” Âu Dương Long rất có thành ý.

Mục Thu nghe xong càng tức giận, “Hiểu biết về nghệ thuật của chú còn chưa bằng tôi mà bày đặt chia sẻ ý tưởng gì!” Đúng là kì quái!

Chung Ly Phong Bạch không thèm nể mặt Mục Thu, nhiệt tình nhìn Âu Dương Long, “Anh xem kịch bản của tôi rồi?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Long gật đầu.

“Anh cũng xem rồi đây này.” Mục Thu tranh thủ xen mồm vào, hơn nữa còn vô liêm sỉ ca ngợi, “Thật sự rất cảm động, anh đã khóc rất nhiều lần!” Đối trá đến mức không thể đối trá hơn!

Tiếc là Chung Ly Phong Bạch hoàn toàn không để ý tới hắn!

Tổng giám đốc Mục đành phải thờ dài, cuộc đời thật phũ phàng làm sao.

“Bản thân tôi không nghĩ như thế.” Âu Dương Long nhìn Chung Ly Phong Bạch, “Có vài chỗ sửa lại một chút sẽ tốt hơn.”

“Chú thì biết cái gì!” Mục Thu giận dữ, cư nhiên dám phê bình, muốn đánh nhau phải không!

“Anh đừng có ngắt lời bọn tôi nữa!” Chung Ly Phong Bạch không thể nhịn được nữa, bắt đầu muốn xù lông, “Chúng tôi đang thảo luận về nghệ thuật!”

Anh cũng đang thảo luận về nghệ thuật mà! Tổng giám đốc Mục lòng đau như cắt!

“Ví dụ như cảnh giường chiếu này.” Âu Dương Long mở kịch bản ra, “Tôi cảm thấy Hiên Viên Vô Lệ không cần phải cởi quần áo.”

Sát! Mục Thu giật mình, quanh co lòng vòng nửa ngày thì ra là vì vậy!

Thế là trong mắt hắn lập tức tràn ngập khinh bỉ! Cái tên này đúng là chẳng hiểu gì về nghệ thuật!

“Thật ra cũng được mà.” Chung Ly Phong Bạch sờ sờ cằm, “Nói thật lúc đầu chúng tôi định cho Hiên Viên Vô Lệ mặc một bộ sa y mỏng màu đỏ, như ẩn như hiện cũng rất có ý tứ!”

Âu Dương Long lắc đầu, “Như vậy không khoa học.”

Chung Ly Phong Bạch kinh ngạc, “Sao lại không khoa học?”

“Sở dĩ Hiên Viên Vô Lệ nữ giả nam trang là vì mang thâm cừu đại hận, cho nên mới lẫn lộn giới tính hòng che giấu tai mắt.” Âu Dương Long phân tích, “Hơn nữa trong kịch bản đã ghi rõ ràng, Hiên Viên Vô Lệ sống là vì báo thù!”

“Đúng vậy.” Chung Ly Phong Bạch gật đầu.

“Thế thì sao Hiên Viên Vô Lệ có thể bỏ qua kế hoạch báo thù chỉ vì một người đàn ông?” Âu Dương Long nói, “Huống hồ Long Cửu Tiêu lại còn là đại hiệp chính phái, sao hắn có thể quên mất sứ mệnh, đi theo ma giáo chỉ vì một đêm xuân với Hiên Viên Vô Lệ?”

Mục Thu tặc lưỡi, ngã tư đường có bán thuốc tăng lực cũng không có chào hàng cho chú em đâu!

*ở đây chắc nói là anh Long nói sung quá nên có bán thuốc tăng lực cũng không bán cho anh ==))

“Tôi muốn nhấn mạnh tình yêu vĩ đại ở khúc này!” Chung Ly Phong Bạch giải thích cho hắn nghe. Vì tình vứt bỏ tất cả, nghe thật quá cảm động!

“Có rất nhiều cách để nhấn mạnh tình yêu vĩ đại.” Âu Dương Long nói, “Thậm chí tôi cảm thấy bọn họ hoàn toàn không cần lên giường! Mà phải đòi thành như vậy —— Lúc vừa bắt đầu, Hiên Viên Vô Lệ không rõ tình cảm của mình dành cho Long Cửu Tiêu rốt cuộc là on nghĩa hay ái mộ, vì vậy chịu đủ giày vò cũng không dám vượt rào; còn Long Cửu Tiêu, tuy rằng bị Hiên Viên Vô Lệ hấp dẫn nhưng lại ngại thân phận đại hiệp chính phái của mình, vì thế cũng không dám thổ lộ tiếng lòng! Rõ ràng hai người đều có ý với nhau, suốt ngày sớm chiều ở chung nhưng lại không thể đến với nhau, chẳng lẽ đạo diễn không cảm thấy tình yêu này mới làm lòng người đau xót hơn sao?!”

“Hình như rất tan nát cõi lòng.” Chung Ly Phong Bạch có cảm giác như nhìn thấy ánh sáng trong màn đêm, “Tình tiết này quá sâu sắc!”

Rõ ràng là nói nhăng nói cuội! Nói ngon nói ngọt ghê tởm! Mục Thu giận đến nghiêng răng, đồng thời lại có chút khâm phục, cảm giác rất mâu thuẫn!

“Rồi vào một ngày nào đó, khi Long Cửu Tiêu rốt cuộc suy nghĩ thông suốt, quyết định vượt qua định kiến để đến với Hiên Viên Vô Lệ, hồ yêu vừa khôi phục nguyên khí đột nhiên xuất hiện, tàn nhẫn vô tình kết thúc sinh mạng của Hiên Viên Vô Lệ! Cảm giác trở mắt nhìn người mình yêu chìm xuống đáy hồ, còn mình lại bất lực như vậy, nhất định sẽ khiến người xem khóc lóc như mưa!” Âu Dương Long nói cứ như đúng rồi, “Ngoài ra tình tiết làm nền này cũng giải thích tại sao sau này Long Cửu Tiêu lại bạc tình với hồ yêu —— làm gì có ai lại đi yêu một kẻ đã giết chết mối tình đầu của mình, người xem nhất định sẽ thông cảm cho nhân vật, đạo diễn cũng không muốn nam chính trở thành nhân vật phản diện đầu đúng không?”

“Anh đúng là biên kịch chuyên nghiệp!” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy hận vì không gặp nhau sớm hơn!

Mục Thu nhìn mà thèm, vì thế nhàn nhạt nói, “Có rất nhiều vai nam chính đều là nhân vật phản diện!” Sự thật chứ không phải hùng biện!! “Chú em sai lầm rồi.”

Âu Dương Long lắc đầu, “Không có người nào, không có nhân vật nào thật sự là nhân vật phản diện, tất cả đều mang trên lưng đủ loại ân tình, vì vậy mới bắt đầu đi sai đường!”

“Không ngờ giám đốc Âu Dương lại nhìn xa trông rộng như thế!” Chung Ly Phong Bạch dùng hai tay đưa danh thiếp cho hắn, “Có thời gian, tôi thật sự hi vọng có thể cùng anh uống trà.”

.....

Mục Thu lập tức siết chặt nắm tay, dùng ánh mắt cảnh cáo Âu Dương Long —— Không! Được! Gạt! Vợ bạn!!

“Đương nhiên.” Âu Dương Long hoàn toàn không để ý đến Mục Thu, lịch sự lễ độ trao đổi danh thiếp với Chung Ly Phong Bạch, “Tôi thật sự hi vọng đạo diễn Chung có thể đạt được giải Bách hợp vàng.”

“Tôi sẽ xem xét lại tình tiết một lần nữa, cảm ơn anh rất nhiều.” Chung Ly Phong Bạch đứng lên, vốn định ôm Âu Dương Long, thế nhưng lại bị tổng giám đốc Mục kiên quyết ngăn cản, vì thế đành phải tiếc nuối từ bỏ.

Cả hai đều là!

Thương nhân!

Nhưng sự khác biệt!

Quá xa!

Nỗi buồn này không thể dùng ngôn từ để diễn tả!

Như sương khói cuộn cuộn!

Trong không khí!

Và!

Sâu tận đáy lòng!

Vì thế không đợi Tô Nặc trang điểm lại xong, Chung Ly Phong Bạch vội vàng thông báo ngày quay tiếp theo tạm thời hủy bỏ! Cụ thể dời đến ngày nào chưa xác định!

Tô Nặc nghe vậy thì lập tức nổi giận, rất muốn rống lên thời gian của tôi quý lắm có biết không! Nhưng ngại xung quanh toàn là người xa lạ, đoá hoa cao quý đành phải bình tĩnh điềm đạm nói, “Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn sửa lại tình tiết cho khoa học một chút!” Chung Ly Phong Bạch trả lời.

Tô Nặc lại rít gào lần nữa, tình tiết không khoa học mà còn gọi người ta đến diễn! Sao lại có loại đạo diễn không đáng tin như thế này! Năm đó đạt giải Bách hợp vàng chắc chắn là dùng tiền để mua rồi! Rốt cuộc tại sao mình lại quen biết hắn chứ!

Tuy rằng cực kì cực kì không hài lòng, nhưng dù sao Chung Ly Phong Bạch cũng là đạo diễn lớn của studio, Tô Nặc đành phải thỏa hiệp, thay đồ xong

định đi ăn một bữa thật ngon.

“Về nhà ăn cơm đi.” Đới An nói, “Sau khi cơm nước xong thì ngủ một lát, buổi tối còn có tiệc.”

“Tiệc gì vậy?” Tô Nặc trước giờ đều mơ hồ về công việc.

“Cửa hàng mới của tập đoàn Nhân Thụy tổ chức lễ chúc mừng khánh thành.” Âu Dương Long đi vào phòng hóa trang, thay người đại diện trả lời vấn đề này.

“Ồ.” Tô Nặc buồn bực, “Tôi bắt buộc phải đi sao?”

“Cậu đương nhiên phải đi.” Âu Dương Long nghiêm túc nói, “Cậu là người mẫu tạp chí mua sắm của chúng tôi.”

“Vậy Khâu Từ Ngạn có đến không?” Tô Nặc hỏi.

Ngài giám đốc có chút không vui, bắt quá sẽ không biểu lộ ra ngoài, “Cậu không muốn gặp lại hắn?”

“... Thật ra cũng không sao.” Tô Nặc gãi gãi cằm, quyết định che giấu chuyện mình hâm mộ người ta!

Tên cơ bụng thích mặc đồ phụ nữ! Tên cơ bụng thích mặc đồ phụ nữ! Tên cơ bụng thích mặc đồ phụ nữ! Sau khi lặp lại nhiều lần, người mẫu Tô cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều!

“Vậy chúng tôi đi trước.” Đới An nói tạm biệt Âu Dương Long, “Buổi tối gặp.”

“Buổi tối gặp.” Âu Dương Long cười vô cùng lịch sự, nhưng Tô Nặc không phát hiện, bởi vì hắn đang bận vào nick chửi hình mới của tên cơ bụng!

“Đi đường đừng chơi di động.” Âu Dương Long lấy điện thoại của Tô Nặc, nhét vào trong túi áo, “Mắt của cậu không tốt, coi chừng ngã.”

Mặc dù có hơi nhiều chuyện, nhưng mà... Cũng đáng cho thể người tốt! Tô Nặc vẫy vẫy tay với Âu Dương Long, sau đó cùng người đại diện ra bãi đỗ xe.

Ngài giám đốc nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy rất đau đầu, sao lại có người ngốc như vậy.

“Đêm nay thật sự không thể tới nhà em sao?” Mục Thu giống như thú cưng cỡ lớn vẫy đuôi đi theo sau Chung Ly Phong Bạch.

“Không!” Đạo diễn Chung vô cùng lạnh lùng!

“Anh đã tìm 3 bộ phim lịch sử điện ảnh Đức xem suốt đêm” Mục Thu tui thân nói.

“Vậy thì sao?” Chung Ly Phong Bạch hỏi lại.

“Chẳng lẽ em không muốn nói chuyện với anh dù chỉ một chút?” Trong mắt Mục Thu tràn đầy chân thành.

“Không.” Chung Ly Phong Bạch nói thẳng, “Đêm nay tôi có hẹn với biên kịch, làm ơn đừng quấy rầy công việc của tôi.”

.....

Mục Thu đành phải không cam lòng giúp hắn mở cửa xe, “Vậy ngày mai anh gọi điện thoại cho em.”

Chung Ly Phong Bạch đạp chân ga, vô tình bỏ lại tổng giám đốc Mục!

Thật sự quá tàn nhẫn!

Âu Dương Long đi vào bãi đỗ xe, vừa lúc thấy một màn như vậy, vì thế đồng tình vỗ vỗ vai của hắn.

“Ánh mắt của chú là ánh mắt gì!” Mục Thu nổi giận, “Hơn nữa chú cũng không khá hơn tôi chút nào đâu!”

Âu Dương Long bình tĩnh đáp, “Loại chuyện này không thể gấp gáp được.”

“Ít ra đạo diễn Chung cũng biết tôi thích hắn!” Mục Thu châm chọc, “Cái vị kia của chú chắc còn chưa biết gì đi!” Đàn ông ba mươi tuổi còn bày đặt thâm mến, tôi không nỡ nhạo báng chú ha ha ha ha!

“Muốn nói sao thì nói.” Âu Dương Long đi đến hướng đối diện mở cửa xe, đột nhiên nổ máy nhằm về phía tổng giám đốc Mục!

Sát! Mục Thu quá sợ hãi, tên này sẽ không tông chết mình chỉ vì vài ba câu nói chứ!

Xe hơi cán thẳng lên vũng nước, thành công biến quần tây màu sáng của tổng giám đốc Mục thành quần đóm!

“Âu Dương Long!!!!!!” Mục Thu rống giận!

Ngài giám đốc chậm rãi bật CD nghe nhạc, cười một cách vô si.

Bởi mới nói, lòng tự trọng của đàn ông. . . Không thể tùy tiện chọc bậy được!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bởi vì Khâu Tử Ngạn có tên trong danh sách khách mời đi dự buổi tiệc tối nay của tập đoàn Nhân Thụy, vì vậy lúc năm giờ chiều, Đường Tiểu Ngừ hỏi hân muốn tới công ty chuẩn bị hay không.

“Có gì để chuẩn bị?” Khâu Tử Ngạn bật cười.

“... Trang phục hoặc tạo hình gì đó.” Đường Tiểu Ngừ không biết nhiều về cuộc sống của các ngôi sao, vì vậy chỉ có thể đoán bằng kinh nghiệm.

“Không cần, cái này không tính là hoạt động chính thức, chúng ta cứ đi thẳng qua đó là được rồi.” Khâu Tử Ngạn ngồi trên sofa xem TV, thuận miệng hỏi, “Tối nay ăn gì?”

“Trước khi anh nghỉ trưa, Mạch Kha đã kêu người đưa bữa tối tới.” Đường Tiểu Ngừ lấy nguyên liệu nấu ăn tươi sống trong tủ lạnh ra, “Phương pháp nấu đã được ghi ở phía trên, để tôi làm giúp anh.”

“Lại là phần ăn chuyên dành cho người tập thể hình?” Khâu Tử Ngạn vừa nghe liền hết muốn ăn, “Còn cậu?”

“Com chiên còn thừa tối hôm qua.” Đường Tiểu Ngừ trả lời.

“Tôi đói với cậu.” Khâu Tử Ngạn nói chắc như đinh đóng cột!

Thật sự rất có khí phách!

.....

“Được rồi, bắt quá anh phải giấu Mạch Kha.” Đường Tiểu Ngừ lấy một chén com thừa ra, “Tôi sợ anh ta lại nhải lắm.”

“Không thành vấn đề.” Khâu Tử Ngạn nghiêm túc giơ tay phải lên, “Tôi đảm bảo.”

Trong phòng bếp có một cái tạp dề nhỏ hình hoa cúc màu hồng nhạt, là sản phẩm tặng kèm khi mua dụng cụ làm bếp. Đường Tiểu Ngừ tùy tiện cầm lên mặc, sau đó đổ dầu vào chảo.

Khâu Tử Ngạn tựa vào cửa phòng bếp, nhất thời nảy sinh ý tưởng làm người đại diện miễn phí cho công ty dụng cụ làm bếp này.

Quà tặng kèm thật sự rất thích hợp!

“Anh muốn ăn com chiên dương châu, com chiên kim chi, hay com chiên thịt bò?” Đường Tiểu Ngừ quay đầu lại hỏi.

“Cái nào cũng muốn ăn.” Khâu Tử Ngạn trả lời vô cùng rõ ràng.

Đúng là lòng tham không đáy!

Đường Tiểu Ngừ lấy đĩa ra, cẩn thận chia com thừa thành ba phần.

“Cậu làm thiệt à?” Khâu Tử Ngạn bị cậu ta chọc cười, “Tôi nói đùa thôi, tùy tiện làm một phần là được rồi.”

“Không sao.” Đường Tiểu Ngừ đổ trứng vào trong chảo, “Dù gì cũng nhanh mà, không tới nửa tiếng sẽ xong.”

Lòng trứng tron mềm gặp dầu sôi liền nhanh chóng đông lại, mùi thơm tỏa ra, Khâu Tử Ngạn lập tức cảm thấy ngay cả phòng bếp cũng tràn đầy sức sống.

“Giúp tôi xắt một chút hành đi.” Đường Tiểu Ngừ vừa xào trứng vừa nói.

Khâu Tử Ngạn lấy ra một cục tỏi rồi bắt đầu băm.

“Sai rồi!” Đường Tiểu Ngữ không biết nên nói gì, “Cái dài dài kia kìa!”

“Cái đó là rau hẹ mà?” Khâu Tử Ngạn thật buồn bực.

Đường Tiểu Ngữ đành phải tắt bếp, chạy tới tự mình xắt.

.....

“Trông giống quá.” Khâu Tử Ngạn sáp tới để nhìn cho kĩ.

“Đừng dựa gần quá, cay mắt đó!” Đường Tiểu Ngữ nhắc nhở.

“Cay mắt cái gì?” Khâu Tử Ngạn vừa dứt lời liền lập tức chảy nước mắt đầy mặt!

Cực kì cực kì thê thảm!

Thế là một giây sau đó, Khâu Tử Ngạn đã bị đuổi ra khỏi phòng bếp, tội danh là “anh đi xem TV đi, nấu xong tôi sẽ gọi anh”.

Bị ghét rồi. . .

Chuông cửa kêu đing đong, Khâu Tử Ngạn ra mở cửa thì nhìn thấy người đại diện Mạch Kha.

“Đồ đạc đâu?” Khâu Tử Ngạn trực tiếp chia tay.

Mạch Kha nghe xong rất bất mãn, “Anh có thể nói vòng vo một chút được không!” Đừng biểu lộ hai chữ “công cụ” rõ ràng như vậy chứ! Trái tim thủy tinh của tôi dễ vỡ lắm có biết không!

“Không” Khâu Tử Ngạn dùng một tay chặn cửa, “Mau đưa đồ cho anh.”

*Khâu Tử Ngạn là anh họ của người đại diện Mạch Kha nên sẽ sửa xưng hô lại.

Thật sự quá tàn nhẫn! Mạch Kha rơi lệ, ngoan ngoãn đưa túi đồ cho hắn.

“Hôm nay thời tiết tốt, anh không giữ cậu ở lại ăn cơm.” Khâu Tử Ngạn vỗ vỗ vai người đại diện, “Tạm biệt.”

“...” Người đại diện còn chưa kịp nói chuyện, cửa đã đóng sầm trước mặt!

Mạch Kha tiên sinh nghẹn ngào, bị phần gọi điện thoại méc đi ba, anh họ quá lạnh lùng quá vô tình con muốn từ chức hu hu hu (ㄥ____ㄥ)!

Hơn nữa thời tiết tốt và ăn cơm chiều có liên quan gì chứ! Tôi không phải là người máy ánh sáng có bình ắc quy!

Quá đáng đến mức không biết nói thế nào!

“Chuẩn bị ăn cơm.” Đường Tiểu Ngữ đứng trong phòng bếp gọi.

“Tới ngay.” Khâu Tử Ngạn đặt túi da lên sofa, vào phòng bếp giúp Đường Tiểu Ngữ bới cơm.

Trong mâm sứ hình chữ nhật màu trắng, cơm chiên dương châu năm màu với đậu hà lan và hạt bắp rải đều, cơm chiên kim chi đỏ chói thơm nồng còn bỏ thêm tỏi tăng vị, cơm chiên thịt bò và bột cà ri vàng óng ánh, quả thật cứ như một tác phẩm nghệ thuật.

“Cậu là dân chuyên nghiệp?” Khâu Tử Ngạn giật mình.

“... Không phải.” Đường Tiểu Ngữ lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn trong túi tạp dề, “Học theo trong đây.”

Khâu Tử Ngạn dựng thẳng ngón tay cái với cậu ta.

“Vừa rồi có người gõ cửa phải không?” Đường Tiểu Ngữ vừa rửa tay vừa hỏi.

“Là Mạch Kha.” Khâu Tử Ngạn kéo ghế dựa, “Cậu ta đã trả tiền thuê phòng cho cậu, ban nãy đi lấy hành lý của cậu về.”

Đường Tiểu Ngữ ngừng lại động tác.

“Tôi chưa có xem gì hết.” Thấy cậu ta có vẻ khản trương, Khâu Tử Ngạn vội vàng giải thích, “Túi đặt phòng khách, vẫn còn đóng kín.”

“Tôi không có ý đó.” Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn, “Cảm ơn. . .” Vốn chỉ thuận miệng nói, không ngờ anh ta lại thật sự để trong lòng.

“Đừng khách sáo.” Khâu Tử Ngạn đưa đĩa cho cậu ta, “Sau khi ăn cơm xong, chúng ta cùng tới Nhân Thụy đi.”

“Tôi cũng phải đi?” Đường Tiểu Ngữ kinh ngạc, “Mạch Kha nói tôi không thể lái xe, anh ấy sẽ tìm người khác tới đón anh.”

“Không phải bảo cậu lái xe.” Khâu Tử Ngạn nói, “Cậu ở nhà một mình cũng không có ai nói chuyện, theo tôi đi dự tiệc đi.”

“Tôi?” Đường Tiểu Ngữ rõ ràng muốn kháng cự.

Nhưng Khâu Tử Ngạn rất kiên trì, sau khi ăn cơm xong còn lấy ra một bộ âu phục mới tinh trong tủ quần áo.

Vậy tức là đã có ý đồ từ sớm? Đường Tiểu Ngữ không nói gì nhìn hắn.

“Lúc trước bảo Mạch Kha làm cho cậu.” Khâu Tử Ngạn thân nhiên nói, “Đôi khi tham dự sự kiện chính thức, không thể để phóng viên chụp được cậu mặc quần jeans áo thun.”

“... Tôi thật sự phải đi sao?” Đường Tiểu Ngữ vẫn muốn trốn, so với việc tới một bữa tiệc mà mình không biết gì, thà ở nhà đọc sách xem TV còn vui hơn.

“Nếu không chúng ta chơi oẳn tù xì.” Khâu Tử Ngạn nói.

Đường Tiểu Ngữ dờ khóc dờ cười, đây là phương pháp giải quyết ngay thơ gì chứ.

“Đây là cơ hội duy nhất để cậu chạy thoát.” Khâu Tử Ngạn dụ dỗ.

“Vậy thử một lần.” Đường Tiểu Ngữ nói.

“Không thành vấn đề.” Khâu Tử Ngạn nhếch miệng, “Tôi ra kéo.”

“...” Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn, trong lòng có chút buồn bực.

Nói ra trước là tính gạt người ta à! Mặc kệ tin hay không tin cũng đều rất rối rắm!

“Tôi thua một hai ba.” Khâu Tử Ngạn giơ tay lên, “Một, hai, ba.”

Đường Tiểu Ngữ ra búa.

Khâu tiên sinh quả nhiên ra kéo.

Đúng là rất thành thật.

Đường Tiểu Ngữ vừa thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe Khâu Tử Ngạn nói, “Đi thay quần áo đi, chúng ta sắp muộn rồi.”

“Vừa rồi là tôi thắng mà.” Đường Tiểu Ngữ kháng nghị.

“Cho nên phải nghe lời tôi.” Khâu Tử Ngạn xoay người nhìn cậu ta, biểu tình thật vô tội, “Người thua cần phải được bồi thường chứ, đúng không?”

.....

Thế rốt cuộc chơi cái trò kia để làm gì! Đường Tiểu Ngữ vô cùng bất đắc dĩ, tuy biết rõ là hắn chơi xấu nhưng vẫn cãi không được, ngược lại còn bị chọc cười.

Vậy mới đúng chứ, Khâu Tử Ngạn sờ sờ mũi.

Thằng nhóc mới bây lớn mà suốt ngày cứ trưng ra vẻ mặt lạnh lùng khó gần!

Không lay chuyển được hắn, Đường Tiểu Ngữ đành phải đi thay quần áo. Bộ âu phục được thiết kế đơn giản và sang trọng, hai mắt Khâu Tử Ngạn tỏa sáng, “Mắt thẩm mỹ của Mạch Kha cũng không tệ.”

Đường Tiểu Ngữ túm túm góc áo, có chút không được tự nhiên.

Khâu Tử Ngạn cầm một cái cà vạt màu sáng qua, cẩn thận giúp Đường Tiểu Ngữ thắt lại, sau đó vịn vai của cậu đẩy tới trước gương, “Trông được lắm.”

“... Ừ.” Đường Tiểu Ngữ không biết nên trả lời như thế nào.

Khâu Tử Ngạn cười cười, giúp cậu ta chỉnh lại kiểu tóc lần nữa rồi cùng nhau đi xuống lầu.

“Có cần chú ý gì không?” Ngồi trong xe, Đường Tiểu Ngữ có chút khấn trương.

“Không có gì.” Khâu Tử Ngạn nói, “Cứ đứng bên cạnh tôi là được rồi.”

“Cậu thật sự không cần nhắc về việc gia nhập giới giải trí?” Mạch Kha ngồi ở ghế phó lái xoay người lại, hai mắt lấp lánh mong chờ!

“Không.” Đường Tiểu Ngừ vẫn như trước không thèm nể mặt hắn.

Mạch tiên sinh vô cùng tổn thương.

Mặc dù chỉ là tiệc cảm ơn nhưng Nhân Thụy vẫn chuẩn bị kỹ càng như cũ, ngay cả bãi đỗ xe dưới lòng đất cũng phân ra khu dành riêng cho VIP.

Khâu Tử Ngạn dẫn Đường Tiểu Ngừ xuống xe liền nhìn thấy Âu Dương Long đang đứng ở cách đó không xa.

“Thật khách sáo quá, không ngờ lại phiền giám đốc Âu Dương đích thân đến đón chúng tôi.” Mạch Kha rất cảm động, tiến lên ôm hắn một chút.

Thật ra. . . Tôi không phải tới đón mấy người! Ngài giám đốc bình tĩnh mỉm cười, giúp bọn họ ấn thang máy, “Thang máy sẽ lên tầng lầu 17, trên đó sẽ có lễ tân dẫn mọi người vào trong.” Vừa khách sáo lại dối trá!

Bên này ba người Khâu Tử Ngạn vừa bước vào thang máy, bên kia một chiếc xe thể thao màu trắng bạc lái vào. Hai mắt Âu Dương Long sáng lên, đây mới chính là người mà mình mong chờ!

“Tôi có đẹp trai không?” Tô Nặc ngồi trong xe hỏi Đới An.

“Rất bảnh!” Người đại diện nói chắc như đinh đóng cột, “Thật sự rất có khí khái đàn ông!”

Người mẫu Tô vô cùng hài lòng, vừa mở cửa xe bước xuống một nửa, đột nhiên “vèo” một cái chui trở về.

“Sao vậy?” Người đại diện buồn bực.

Âu Dương Long đứng cứng ngắc tại chỗ, cảm thấy vô cùng đã kích. . . Tại sao vừa nhìn thấy mình liền bỏ trốn?!

“Tóc của tôi có rối không?” Tô Nặc lấy ra cái gương nhỏ trong túi quần, liếc mành soi.

“Đương nhiên là không!” Đới An lại tiếp tục ca ngợi, “Hơn nữa cho dù có rối cũng không hề làm mất đi sự nam tính!”

Sau khi xác định mình thật sự rất đẹp trai, Tô Nặc mới chính thức bước xuống xe!

Âu Dương Long đứng yên không nhúc nhích, bởi vì hắn còn đang bối rối! Cho dù không muốn tới, ít ra nhìn thấy mình cũng đừng rụt về như vậy chứ!

“Thật khách sáo quá, không ngờ lại phiền giám đốc Âu Dương đích thân đến đón chúng tôi.” Sau khi nhìn thấy hắn, Đới An lập tức bước đến ôm kịch liệt!

.

Cảnh tượng này hình như rất quen thuộc?

Ngài giám đốc hắc tuyến, thì ra người đại diện khắp thiên hạ đều đúc ra từ một khuôn!

“Vừa rồi tôi quay lại lấy vài thứ.” Tô Nặc chủ động giải thích, cảm thấy hơi chột dạ!

Nhưng thật ra là sợ tóc mình bị gió thổi loạn hoặc trên cổ áo có dính dầu bởi vì vừa mới ăn xong một hộp thịt viên trên xe nhưng điều này nhất định không thể nói ra!

Làm bông hoa cao quý thiệt mệt quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

*ăn giám = ghen

Trong đại sảnh mang phong cách Địa Trung Hải, Khâu Tử Ngạn đang giúp Đường Tiểu Ngừ lấy điểm tâm ngọt.

“Tôi không ăn đâu.” Đường Tiểu Ngữ có chút xấu hổ.

“Dù sao cũng không có gì làm, ra ngoài hóng gió đi.” Thấy cậu ta hơi mất tự nhiên, Khâu Tử Ngạn dẫn Đường Tiểu Ngữ ra ban công.

“Ừa.” Tô Nặc vừa vào cửa liền nhìn thấy một bên mặt và bóng dáng của Đường Tiểu Ngữ, cảm thấy hơi quen quen.

“Nhìn gì thế?” Âu Dương Long đưa cho Tô Nặc một ly rượu, nhìn theo ánh mắt của hắn, vừa vặn nhìn thấy Khâu Tử Ngạn đang xoay người đóng cửa ban công.

Vì thế ngài giám đốc lập tức cảm thấy khó chịu! Hơn nữa còn có chút chua chua!

Bất quá hắn sẽ không thể hiện ra ngoài! Bởi vì hắn là phúc hắc công! Đường nhiên sẽ không làm chuyện đập bâng hiệu như vậy!

Nhưng thật ra Tô Nặc vô tội, vừa rồi hắn thật sự nhìn Đường Tiểu Ngữ, hơn nữa còn rất muốn chạy tới nhìn kĩ một chút —— Minh nhất định đã gặp cậu ta ở đâu đó! Nghĩ mãi không ra thiệt bực mình quá đi.

Suy nghĩ trầm tư suốt năm phút, Tô Nặc vẫn không nhớ ra người nọ là người nào, vì vậy càng thêm sốt ruột. Rõ ràng rất quen nhưng lại nghĩ mãi không ra, cảm giác này thật sự rất khó chịu! Nhưng nếu mình thấy quen mắt, nói không chừng là người mới trong công ty? Không thể là vệ sĩ của Khâu Tử Ngạn được, nếu nói đến vệ sĩ, mình mới là người cần đây này! Được rồi thật ra cũng không cần lắm nhưng bị so sánh với hắn vẫn rất là khó chịu!

Thời gian trôi qua, Tô Nặc thật sự chịu hết nổi, vì thế quyết định bùng ly rượu bước ra ban công —— Minh và Khâu Tử Ngạn là người mẫu cùng công ty, đi qua tán gẫu hai ba câu chắc không kì lạ đâu nhỉ? Làm vậy mới có thể nhìn thấy mặt người kia!

Thật sự quá thông minh!

“Cậu muốn đi đâu?” Âu Dương Long nghiêng người cản Tô Nặc, quả thật sắp bị giám chua nhấn chìm rồi! Không yên lòng thì thôi đi, cứ lo nhìn ban công này giờ cũng tạm bỏ qua đi, bây giờ còn muốn chạy qua đó nữa!

“Tôi đi nói vài câu với Khâu Tử Ngạn.” Tô Nặc cảm thấy lí do của mình rất hợp lí!

“Tôi đi với cậu.” Âu Dương Long bình tĩnh trả lời, không làm giới phúc hắc mất mặt chút nào!

Ngoài ban công, Khâu Tử Ngạn đang chơi ảo thuật biến đồng xu với Đường Tiểu Ngữ, “Đoán xem bên tay nào?”

“Trong tay áo, lộ ra hết rồi kia.” Đường Tiểu Ngữ bật cười.

.

“Không cần thẳng thắn vậy chứ?” Khâu Tử Ngạn dờ khóc dờ cười, bị vạch trần thẳng thừng như vậy thật đúng là mất mặt!

“Để tôi làm cho.” Đường Tiểu Ngữ cầm đồng xu, sau đó vén tay áo lên.

Bình thường thì một đồng xu ném tới ném lui ở hai tay, vài giây sau thì biến mất không còn thấy gì nữa. Khâu Tử Ngạn vô cùng tập trung cũng không nhìn ra được gì, vì thế kéo tay Đường Tiểu Ngữ qua kiểm tra, “Cậu làm bằng cách nào thế?”

Đường Tiểu Ngữ cười cười, không nói cho hắn biết.

“Đừng keo kiệt như vậy!” Khâu Tử Ngạn không cam lòng.

Tô Nặc và Âu Dương Long còn chưa đi đến ban công đã nhìn thấy một màn này qua cửa sổ nhỏ!

Nắm tay nhau cười đùa. . .

Âu Dương Long sờ sờ cằm, quay đầu nhìn Tô Nặc, chỉ thấy hắn đứng trợn mắt há mồm, cả người đều hóa đá rồi!

Có cần phản ứng lớn như vậy không! Ngài giám đốc thật sự muốn gào lên, hận không thể trực tiếp xách tai kéo người đi!

Tô Nặc hoàn toàn không biết mình lại bị hiểu lầm thêm lần nữa! Hắn còn đang khiếp sợ, người bên cạnh Khâu Tử Ngạn không phải là Đường Tiểu Ngữ giúp anh mình bắt gian trong sông bạc lần trước sao?! Tại sao đột nhiên cậu ta lại xuất hiện ở đây, đã thế còn đứng cười đùa với tên cơ bụng, chuyện này không khoa học! Gia thế của Khâu Tử Ngạn rất trong sạch, cha mẹ đều là giáo sư, không có khả năng quen biết xã hội đen! Chẳng lẽ Đường Tiểu Ngữ nhận tiền của người ta đi dụ dỗ Khâu Tử Ngạn đánh bạc?! Đi sai hết bước này đến bước khác, ngôi sao lớn thua hết sạch tiền tán gia bại sản, cuối cùng đành phải đứng cuối đường ăn xin, thật sự quá thảm!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, với vóc dáng và diện mạo này, Khâu Tử Ngạn vào Cái Bang nhất định sẽ được xếp vào hàng bát đại trưởng lão! Tô Nặc thậm chí đã tưởng tượng đến hình ảnh Khâu Tử Ngạn gõ chén mè hát làn điệu “hoa sen rụng”, hình ảnh tiếng động 3D cực kì sinh động!

*Cái Bang (theo truyện võ hiệp) thường dùng để chỉ một hội tập hợp những người ăn mày.

“Cậu còn muốn đi nữa không?” Âu Dương Long áp chế sự ghen tuông, giả vờ lơ đãng hỏi.

Đĩ nhiên là không! Tô Nặc quyết đoán lắc đầu, cảm thấy mình cần có thời gian để xem xét chuyện này rõ ràng!

“Vậy muốn qua kẻ bên ăn chút gì không?” Âu Dương Long biết rõ dụ Tô Nặc bằng cái gì là hữu hiệu nhất, “Có thịt xiên nướng mật ong và bỏ câu hầm hạt dẻ đấy.”

Vừa nghe là muốn chảy nước miếng rồi!

Thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, Tô Nặc cứ nhiên lắc đầu từ chối! Bởi vì bốn tiếng trước, theo thường lệ, Đới An đã dẫn hắn đi ăn một bữa tiệc lớn vừa xa xỉ lại phong phú, thế nên bây giờ bụng rất là no!

Nhưng Âu Dương Long hiển nhiên không biết! Hắn chỉ có thể phán đoán theo trực giác, nhất định là Tô Nặc nhìn thấy Khâu Tử Ngạn nói cười vui vẻ đưng tay đưng chân với người khác nên mới buồn đến mức không muốn ăn gì!

Vì thế ngài giám đốc càng lúc càng chua!

Rốt cuộc mình có nên nói sự thật cho cái tên cơ bụng không đây! Tô Nặc đứng trước quầy ăn, cảm thấy vô cùng rối rắm!

Lại còn hoảng hốt tinh thần nữa cơ à?! Âu Dương Long cảm thấy đầu mình ong ong, bắt đầu hối hận đã mời cả Tô Nặc và Khâu Tử Ngạn cùng đến dự buổi tiệc hôm nay! Tự nhiên lại kiểm thêm chuyện bụng mình, đúng là ngu hết chỗ nói!

Tô Nặc do dự hết nửa ngày, cuối cùng cũng không trực tiếp xông lên. Hắn định về hỏi anh hai xem đã xảy ra chuyện gì rồi mới đưa ra quyết định!

Mình đúng là tốt bụng, cứ nhiên lại âm thầm đi giúp tên cơ bụng! Lấy việc giúp người làm niềm vui. . . Tô Nặc nhin không được khen ngợi bản thân nhiệt liệt!

Tuy rằng Âu Dương Long rất muốn đi qua dạy dỗ tiểu ngu xuẩn kia, nhưng dù sao hắn cũng là người chủ tri tiết mục, bây giờ đông khách thế này, cứ bám vào bên người Tô Nặc cũng không hay lắm. Âu Dương Long đành phải tiếp tục đi tiếp khách, không quên giám sát chặt chẽ hướng đi của Tô Nặc!

Là một đóa hoa cao quý kiêu ngạo, Tô Nặc đã được công ty chỉ dạy rằng không thể quá nhiệt tình! Vì vậy trình độ giả vờ u buồn của hắn đã đạt đến ngưỡng không thể thuần thực hơn! Sau khi Âu Dương Long đi, Tô Nặc tao nhã bụng một ly rượu, ngồi trong góc sofa bắt đầu chơi di động. Lòng mi dài rũ xuống, chiếc mũi thẳng thanh tú, khuôn mặt nghiêng xinh đẹp làm người ta muốn rơi lệ!

Quả nhiên vô cùng thoát tục! Mọi người đều cho rằng hắn đang thưởng thức thọ ca hoặc văn xuôi! Lòng mày nhăn lại chính là bằng chứng! Trong giới giải trí xa hoa trụy lạc vẫn còn người lạnh nhạt thoát tục thế này, thật sự quá thuần khiết!

Nhưng không ai biết Tô Nặc đang dùng di động lướt diễn đàn, hần nhủ mày là vì mạng ở đây quá chậm! Trang web load mãi không được làm người ta sốt ruột quá đi mất!

«Loạn thế tình triền ②: Giám đốc tà mị yêu người mẫu» rốt cuộc cũng có cập nhật! Nhất định phải vào xem!

Sau khi Tô Nhu Nhu và vương gia nắm tay nhau xuyên không, ai ngờ lại bị bão phía tây Thái Bình Dương tập kích, hai người bắt cần buông tay, xuyên đến hai nơi khác nhau, hơn nữa còn bị mất trí nhớ!

Thật sự quá ngược tâm!

Là siêu mẫu cấp vũ trụ, Tô Nhu Nhu có được tất cả mọi thứ mà người bình thường muốn! Hai mắt lấp lánh sắc tím, tóc màu xanh nước biển, da thịt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận, móng tay hồng nhạt. . . Khoan đã, người bình thường ai lại muốn mấy thứ này! Tô Nặc 囧 囧 cả người tê dại, hưng trí bùng bùng tiếp tục xem!

Là người đẹp nổi tiếng toàn thế giới, Tô Nhu Nhu có rất nhiều người theo đuổi, bao gồm trùm đầu mỏ Trung Đông, hoàng tử bí ẩn Nam Á, quý tộc vương thất châu Âu, thậm chí còn có cả tù trưởng bộ lạc Nam Mỹ! Quà tặng sinh nhật năm nào cũng có thể xếp thành một toà núi nhỏ, bao gồm xe thể thao bằng vàng ròng, vương miện kim cương, thảo dược quý hiếm, đồ cổ vô giá và vòng hạt bắp. . . Chắc chắn, tù trưởng Nam Mỹ này chẳng có sức cạnh tranh gì cả! Tô Nặc khinh bỉ trẻ môi, làm gì có ai muốn đeo hạt bắp chứ! Đưa cho ly nước ép bắp còn có lí hơn!

Nhưng điều khiến cho những người theo đuổi tan nát cõi lòng là, Tô Nhu Nhu chẳng thèm ngó ngang tới bất kì thứ gì, trong cặp mắt của hắn chỉ ngập tràn băng tuyết rét lạnh, từ trước tới giờ đều không để tâm đến bất kì ai, trái tim giống như làm bằng kim cương!

Vì thế lời đồn đãi từ từ dựng lên, mọi người đều nói Tô Nhu Nhu là một đóa hoa thủy tiên trắng chỉ biết yêu bản thân mình! Một truyền mười, mười truyền trăm, những lời đồn này rốt cuộc truyền đến tai đại gia tập đoàn tài chính nắm giữ mạch máu kinh tế vũ trụ, chủ tịch giám đốc tổng giám đốc tổng quản lý tập đoàn Âu Dương – Âu Dương Kim Long!

*ý nghĩa của hoa thủy tiên trắng là sự ích kỉ và chỉ yêu chính mình.

Tô Nặc tặc lưỡi, chức vị này đúng là khủng thật!

“Tôi không tin trên thế giới này lại có người không yêu tôi!” Âu Dương Kim Long tà mị lãnh khốc nhếch miệng, thân nhiên nói, “Bảo cho quần gia, giúp

tôi chuẩn bị máy bay riêng Boeing 747, tôi muốn đi gặp người kia một lần.”

Máy bay riêng Boeing 747. . . Tô Nặc run lấy bầy, điện giật dữ quá!

Máy bay gần đầy kim cương bay lên trời, xuyên qua chín tầng mây, bay đến thế giới bên kia! Âu Dương Kim Long ngồi bên cửa sổ, đột nhiên xuất hiện một loại ảo giác kì quái! Loại cảm giác này thật quen thuộc. . . Hình như vào ngàn năm trước, trên bầu trời này, trong đám mây này, mình đã ôm một người xinh đẹp tuyệt trần mảnh mai nhưng toàn thân lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch và ngập tràn đau khổ, tìm mình đau như bị dao cắt!

“Trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Kim Long hét lớn một tiếng, hát xì gà thượng hạng và rượu đỏ Laffey xuống đất, ôm đầu đau khổ nói, “Rõ ràng chuyện vẫn chưa xảy ra, tại sao tôi lại cảm thấy quen thuộc như thế! Ai đó nói cho tôi biết đi! Sâu trong kí ức kia, rốt cuộc cất giấu bí mật gì?!”

Trái tim tan nát!

Đại khái sợ độc giả quá đau buồn, tác giả còn đặc biệt chu đáo ghi chú một dòng màu xanh nhắc nhở: chỗ này có thể hơi ngược tâm một chút, nhưng sẽ nhanh chóng hạnh phúc trở lại, mọi người không cần quá đau buồn, yêu mọi người nhiều!

“Phốc!” Tô Nặc thiếu đạo đức bật cười, bất quá lập tức nhanh chóng nín lại! Không phải vì thấu hiểu nỗi khổ của tác giả mà là đúng lúc nhớ mình là bông hoa cao quý, không thể nói cười tùy tiện! Nhưng tình tiết hài thế này, nếu đọc tiếp chắc chắn sẽ nín không được cười ầm lên! Vì đại cuộc, Tô Nặc đành phải lưu luyến cất di động vào túi áo, dự định buổi tối trước khi đi ngủ sẽ cẩn thận chiêm ngưỡng lần nữa!

“Xin chào.” Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng chào hỏi ân cần.

“ . . . Là cậu?!” Tô Nặc quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tiểu Ngừ!

“Phải, là tôi.” Đường Tiểu Ngừ cười cười, “Lần trước anh đã cứu tôi, tôi vẫn chưa cảm ơn anh.”

Thịt nướng mật ong

Bỏ câu hàm hạt dẻ

[1] Hoa thủy tiên trắng: tên tiếng Anh là Narcissus, nhụy hoa được cho là chứa mắt của chàng Narcissus bất hạnh theo truyền thuyết dưới đây.

Narcissus là một chàng trai hết sức xinh đẹp, nhưng chẳng yêu ai ngoài bản thân mình. Chàng cho rằng chỉ có mình mới xứng đáng với tình yêu của mình mà thôi.

Có lần, đi lạc vào rừng, chàng gặp tiên nữ Echo. (Echo bị nữ thần Hera – vợ của thần Zeus trừng phạt, nàng phải im lặng và chỉ được lặp lại những lời người khác nói). Echo nấp mình trong rừng sâu, ngắm nhìn và say mê chàng.

Narcissus nhìn quanh và cất tiếng hỏi:

“Có ai ở đây không?”

“Có ai ở đây không?” Nàng Echo đáp.

“Lại đây.” Narcissus gọi to.

“Lại đây.” Echo đáp.

Nàng Echo bước ra chìa tay cho Narcissus nhưng chàng đã đẩy nàng và phóng ngựa chạy mất. Nàng Echo đau khổ chỉ còn biết âm thầm nhắc lại bất cứ tiếng gọi nào.

Một ngày mùa xuân, Narcissus đến bên một dòng suối để uống nước. Chàng sững sờ ngắm nhìn bóng mình dưới lòng suối. Chàng vẫy gọi rồi đưa tay vuốt ve, bóng hình tan vỡ. Chỉ một dòng suối lạnh buốt đáp lại. Gọi mãi, gọi mãi. . . Cuối cùng, vì quá yêu thương hình ảnh của chính mình phản chiếu trên dòng suối, Narcissus mới mòn dần, gục chết bên đám cỏ xanh.

Ở nơi chàng gục xuống, bỗng mọc lên một bông hoa trắng muốt, thoang thoảng hương thơm. Người ta gọi đó là hoa Thủy Tiên. Còn nữ thần Echo vốn yêu say đắm Narcissus nhưng không được đáp lại nên cũng đã héo hon tàn tạ dần cho đến khi chỉ còn âm thanh của nàng vương vấn nhớ nhung trên cõi trần gian. Phải chăng do sự tích này mà Thủy Tiên được coi như biểu tượng của sự kiêu sa và quá yêu thương bản thân mình.

Các cô gái khi được tặng hoa Thủy Tiên nên cẩn thận: người đã gửi nó chỉ luôn chú ý tới chính anh ta nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Sao cậu lại ở đây?” Tô Nặc giả bộ kinh ngạc! Thật sự quá đối trá!

“Đi theo anh Từ Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Tôi là tài xế của anh ấy.”

“Tài xế?” Tô Nặc giật mình, rõ ràng lúc trước còn làm trong sòng bạc, sao đột nhiên lại biến thành tài xế của tên cơ bụng, chuyện này không khoa học! Chẳng lẽ thật sự có âm mưu?!

Đáng sợ quá đi mất!

Tô Nặc vốn định hỏi thêm vài câu, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói ân cần, “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Ừa, anh xã giao xong rồi à?” Tô Nặc nhích vào bên trong, nhường một nửa sô pha cho hắn.

Ngài giám đốc lịch sự lễ độ ngồi xuống, cảm thấy rất muốn gào lên —— Lúc này giải quyết xong mấy thương nhân hợp tác, vừa quay đầu thì phát hiện Tô Nặc đang nói chuyện phiếm với Đường Tiểu Ngữ, thế là cả người hắn liền rơi tõm vào trong vạc dấm chua!

Bình thường thì đàn muốn chết, bây giờ lại còn biết tiếp cận tìm kẻ đối phó tình địch, đúng là tức chết mà!

Hơn nữa hai chữ “tình địch” này. . . Thật sự chua chết hắn!

“Người này là giám đốc tiếp thị của Nhân Thụy, tên Âu Dương Long.” Thấy vẻ mặt hoài nghi của Đường Tiểu Ngữ, Tô Nặc chủ động giới thiệu.

“Xin chào, đây là danh thiếp của tôi.” Ngài giám đốc rất tức giận, nhưng vẫn mỉm cười với Đường Tiểu Ngữ.

“... Xin chào.” Đường Tiểu Ngữ chưa từng gặp qua tình huống này, có chút xấu hổ, “Tôi không có danh thiếp.”

“Không sao.” Âu Dương Long đưa cho cậu ta một ly rượu, “Vừa rồi thấy cậu và Khâu tiên sinh ở đằng kia, hai người là bạn bè?”

“Phải, tôi là tài xế của anh ta.” Đường Tiểu Ngữ nói.

“Tài xế?” Âu Dương Long cảm thấy ngoài ý muốn, “Tôi còn tưởng cậu là người mẫu.”

“Tôi không phải.” Đường Tiểu Ngữ lắc đầu.

“Không biết Jason nghĩ gì mà lại cho cậu làm tài xế.” Âu Dương Long cảm thấy hơi đáng tiếc —— Jason là boss cuối của công ty người mẫu, là bạn tốt của Âu Dương Long.

Này này, đây là ý gì?! Tô Nặc nghe vậy thì cảm thấy có chút mất hứng! Tuy rằng cậu ta trông rất đẹp trai, nhưng mà khen ngợi trước mặt mình như vậy. . . Làm cho người ta rất khó chịu!

“Anh Từ Ngạn gọi tôi, tôi đi trước.” Đường Tiểu Ngữ nói tạm biệt bọn họ.

Âu Dương Long gật gật đầu, nhìn cậu ta chạy về bên người Khâu Từ Ngạn, thuận tiện liếc mắt nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc quả nhiên không vui chút nào! Hắn điên cuồng rít gào trong lòng, người ta đã đi rồi, anh nhìn cái gì mà nhìn! Bóng lưng đẹp lắm hay sao mà cứ nhìn hoài!

Thấy vẻ mặt giận dữ của Tô Nặc, ngài giám đốc lại tiếp tục hiểu lầm! Hắn cảm thấy nhất định là vì Khâu Từ Ngạn!

Trong bầu không khí ghen tị quay cuồng, hai người đều ngồi im không nói chuyện, đặc biệt đặc biệt xấu hổ!

Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra!

Tô Nặc càng thêm buồn bực, vì thế lấy điện thoại di động ra tiếp tục lướt diễn đàn, định dùng hệ liệt Loạn thế tình triền đồ đánh trái tim bị tổn thương!

Nhưng Âu Dương Long lại đưa tay che màn hình điện thoại của hắn.

“Anh làm gì vậy?” Tô Nặc hỏi.

“Theo tôi tới văn phòng.” Âu Dương Long nói.

“Tôi văn phòng anh làm gì?” Tô Nặc kinh ngạc.

“Đi trước rồi nói sau.” Âu Dương Long kéo tay hắn.

Tô Nặc không hiểu gì hết, đi theo Âu Dương Long lên văn phòng ở lầu 18, “Anh dẫn tôi. . . A, mùi gì vậy?” Mất của hắn lập tức sáng rõ, bản năng ăn hàng bắt đầu trỗi dậy.

Ngài giám đốc cảm thấy bất lực, “Thịt xiên nướng tẩm mật ong, hồi nãy tôi đã nói với cậu.”

Tô Nặc đi thẳng đến trước bàn ăn, sau đó tha thiết mong chờ quay đầu lại hỏi, “Tôi có thể ăn không?”

“... Đương nhiên.” Âu Dương Long không biết mình nên khóc hay nên cười. Thật ra vừa rồi còn định thổ lộ bằng bất cứ giá nào, nói không chừng sẽ có tình tiết bất ngờ như... Cường hôn! Nhưng sự thật lại rất thối nát, hắn đành phải ngồi trên sô pha nhìn Tô Nặc ăn xiên nướng.

Trong lòng thật sự ngũ vị tạp trần, cực kì cực kì rối rắm!

*ngũ vị tạp trần: 5 vị (chua cay đắng mặn ngọt) trộn lẫn vào nhau, ý nói trong lòng rối bời.

Ăn hết hai xiên thịt nướng thơm ngào ngạt, tâm tình của Tô Nặc mới tốt hơn một chút, vì thế ôm hộp đồ ăn ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Long, nói nhỏ, “Có phải anh cảm thấy Đường Tiểu Ngừ vừa rồi rất tuần tú hay không, thật ra tôi cũng biết cậu ta trông rất được vừa nhìn là thấy rất có năng lực thịt nướng ngon lắm anh muốn ăn một miếng không?”

Âu Dương Long nhìn hắn, “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Khoảng cách gần như vậy, bốn mắt sắp chạm vào nhau. . . Tô Nặc lập tức đỏ mặt! Quả thật rất dọa người! Bị người ta nhìn một chút mà mình cứ như nai con đi lạc thật sự quá đàn bà quá em gái! Chuyện này không khoa học không phù hợp với khí chất đàn ông chuẩn của mình!

“Tôi hỏi anh muốn ăn thịt nướng hay không.” Tô Nặc dang hộp đồ ăn bằng hai tay.

Âu Dương Long nhìn chằm chằm gương mặt và cái cổ đỏ bừng của Tô Nặc, thậm chí có thể tưởng tượng ngay cả sau lưng và mông đều đỏ. . . Da mặt mồng như vậy mà cũng dám quanh co lòng vòng đi thám thính cách nhìn của người khác về tình dục!

“Anh nói gì đi.” Tô Nặc rất kiên trì.

“Tôi cảm thấy cậu ta rất đặc biệt.” Âu Dương Long quyết định vô liêm sỉ một phen, phải làm cho tiểu ngu xuẩn này hoàn toàn hết hi vọng với Khâu Tử Ngan.

Anh còn dám cảm thấy cậu ta đặc biệt?! Tô Nặc nghe vậy thì càng tức giận! Thậm chí mất hết hứng thú với thịt nướng!

Đây đúng thật là một sự kiện vô cùng đáng sợ!

Âu Dương Long cố gắng nhẫn nại nhìn biểu tình của hắn, nhưng mà... Cuối cùng cũng tàn nhẫn quyết tâm nói, “Bộ dạng như vậy rất khó làm cho người ta quên, nếu cậu ta muốn gia nhập giới giải trí, chắc chắn sẽ rất nổi tiếng. Thế nhưng cậu ta lại cam tâm tình nguyện làm tài xế, vì vậy tính tình hẳn là không tồi, ít ra cũng không ham mê hư vinh.” Còn thiếu điều bổ sung thêm một câu tôi cảm thấy cậu ta và Khâu tiên sinh quả thật là trời sinh một đôi! Cậu nên ngoan ngoãn theo tôi về nhà đi!

Còn dám nói thao thao bất tuyệt... Tô Nặc thật sự rất muốn nắm cổ áo của hắn liều mạng lắc lắc, mới nói mấy câu với người ta mà anh đã có thể tổng kết ra một đồng ưu điểm như thế rồi! Rõ ràng chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết! Loại đàn ông hay thay lòng đổi dạ là đáng ghét nhất!

*nhất kiến chung tình: yêu từ cái nhìn đầu tiên.

“Sao không ăn nữa?” Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của Tô Nặc, Âu Dương Long nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không muốn ăn!” Tô Nặc nhét hộp đồ ăn vào trong ngực hắn, động tác vô cùng thô lỗ! Thậm chí còn trét một đồng dầu mỡ lên người ngài giám đốc!

“Không vui?” Âu Dương Long xoa mặt của hắn, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

“Sao tôi lại không vui?” Tô Nặc bị chọt trúng tim đen! Tôi không có ghen tị chút nào hết!

“Vậy để tôi dẫn cậu ——”

“Tôi đi tìm Đới An có chút việc.” Tô Nặc cắt lời hắn, đứng lên xông ra ngoài!

Âu Dương Long tròn mắt há mồm nhìn Tô Nặc phóng cái vèo ra khỏi văn phòng, hoàn toàn không kịp phản ứng!

Chuyện này là thế nào?!

Tô Nặc định tìm một góc im lặng khóc than cho số phận, nhưng do trung tâm thương mại đang tổ chức tiệc nên rất khó tìm được chỗ không người! Vì thế người mẩu Tô đành phải chui vào toilet, ngồi trên bồn cầu tự hỏi về cuộc sống.

Biểu tình đặc biệt nghiêm túc!

Cảm giác chua lét vừa rồi trong lòng mình! Rõ ràng cho thấy mình đang ghen!

Tuy rằng ghen là một việc rất dọa người nhưng thật sự không thể phủ nhận được!

Thật ra quen biết nhau bấy lâu, Âu Dương Long thật sự rất rất tốt! Tính tình không chỉ dịu dàng mà còn rất chu đáo, đã vậy còn quen biết thật nhiều chủ nhà hàng nổi tiếng! Bộ dạng cũng vô cùng anh tuấn!

Tô Nặc cảm thấy vô cùng buồn bực!

Không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng đã có chút mong chờ kì lạ với hắn. Vốn dĩ định dứt khoát bỏ qua, không ngờ tình cảm như có như không này lại chạy lên não mà còn mãnh liệt như thế!

Chẳng lẽ đây chính là thất tình trong truyền thuyết? Tô Nặc gần như muốn đắm đầu vào tường, cuộc sống này thật tàn nhẫn, còn chưa kịp trải nghiệm cảm giác hạnh phúc khi được yêu thì đã bị thất tình!

Quả thật đau đến tê tâm liệt phế!

“Nặc Nặc.” Đới An tìm không thấy hắn, vì thế gọi điện thoại tới, “Cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở trong toilet.” Tô Nặc không còn chút sức lực nào.

“Sao giọng nói lại uể oải như vậy, không thoải mái à?” Đới An hỏi.

“... Ừ.” Thật sự rất không thoải mái!

“Thế thôi chúng ta về nhà trước đi.” Đới An nói, “Buổi tiệc đã khai mạc xong, còn lại không sao cả.”

“Vậy tôi xuống thẳng bãi đỗ xe nha.” Tô Nặc cũng không còn tâm tình tiếp tục ở lại, thậm chí trong não đã hiện ra hình ảnh Âu Dương Long và Đường Tiểu Ngừ ôm hôn đắm đuối! Trái tim thủy tinh rơi loảng xoảng xuống mặt đất!

Dưới hầm bãi đỗ xe, Đới An đã ngồi trong xe chờ hắn. Tô Nặc mở cửa xe bước vào, cả người đều đờ đẫn.

“Muốn đi gặp bác sĩ không?” Đới An rất lo lắng.

“Tôi không sao, chỉ bị tiêu chảy chút thôi.” Tô Nặc kiểm soát, “Anh đưa tôi về nhà đi.”

Chẳng lẽ thịt dê lúc này không sạch sẽ? Đới An vừa lái xe vừa buồn bực.

Còn trong buổi tiệc của tập đoàn Nhân Thụy, Âu Dương Long tìm khắp nơi cũng không thấy Tô Nặc, gọi điện thoại thì lại tắt máy, dưới tình thế cấp bách đành phải gọi cho Đới An.

“Nặc Nặc cảm thấy không thoải mái nên chúng tôi đã về trước.” Đới An nói, “Thật sự xin lỗi.”

“Không sao.” Âu Dương Long hỏi, “Có thể bảo cậu ấy nghe điện thoại được không?”

“Đương nhiên.” Đới An đưa di động qua.

“Ai vậy?” Tô Nặc hỏi.

“Giám đốc Âu Dương.” Người đại diện trả lời.

Nani?! Tô Nặc cảm thấy lạnh sống lưng, lắc đầu liêu mạng từ chối, “Nói tôi đã ngủ rồi!”

.....

Âu Dương Long ở đầu bên kia nghe được, cảm thấy hơi đau đầu.

“Giám đốc Âu Dương, thật ngại quá, Nặc Nặc đã ngủ rồi, xin hỏi có chuyện gì không?” Đới An rất phối hợp đóng kịch với người mẫu Tô.

“Không có gì, chỉ hơi lo lắng cho cậu ta.” Âu Dương Long rất thức thời, cũng không có vạch trần.

“Cảm ơn, sau khi Nặc Nặc tỉnh lại tôi sẽ chuyển lời tới cậu ấy.” Người đại diện lịch sự đáp, còn Tô Nặc nghe được thì cảm thấy vô cùng lo lắng, chẳng lẽ chuyện mình thầm mến đã bị phát hiện, thế nên hắn mới gọi điện thoại tới bảo mình không cần si tâm vọng tưởng?! Thật sự quá tàn nhẫn vô tình!

“Sao không nhận điện thoại của giám đốc?” Sau khi cúp máy, người đại diện tò mò hỏi.

Tô Nặc vô cùng đau khổ, trong lòng rít gào bởi vì tôi yêu đơn phương!

Dọa người đến mức không dám nhìn thẳng!

“Giám đốc bảo tôi chuyển lời cho cậu, nhớ chú ý nghỉ ngơi.” Người đại diện khen ngợi, “Hợp tác qua nhiều thương gia như vậy, Âu Dương tiên sinh thật sự không tệ.”

Đĩ nhiên là tôi biết! Đâu chỉ không tệ, nói đúng hơn là cực kì tốt! Đáng tiếc hình như không có liên quan gì đến tôi!

Tô Nặc tựa lưng vào ghế ngăn người, thậm chí không có tâm tình lướt diễn đàn!

Thật sự rất đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Tối hôm nay, Tô Nặc mất ngủ như dự đoán! Hắn nằm trên giường trần trọc mãi cũng không ngủ được, bất kể là mở mắt hay nhắm mắt, trong đầu đều hiện lên khuôn mặt anh tuấn của ngài giám đốc!

Sớm biết vậy đã giữ Đới An lại rồi. . . Tô Nặc vô cùng buồn bực, chuyện thất tình thâm như vậy mà bên cạnh lại không có người nào an ủi! Thật sự quá đau lòng! Đúng là Tiểu Tô Nặc bán diêm!

Dù sao cũng không ngủ được, Tô Nặc dứt khoát mở máy lên, bắt đầu lướt diễn đàn. Khu chân đoán tình cảm, vừa nhìn là thấy cực kì hợp với tâm trạng của mình bây giờ!

—— Trong thành phố rộng lớn, ngọn lửa tình yêu lòng tôi đã sớm tắt!

—— Trong biển người mênh mông, tôi và người yêu đi lướt qua nhau!

—— Khóc thảm thiết, tôi nhớ lại mối tình đầu không bằng cảm thú!

—— Tự mình cố gắng, không thể để lộ bộ mặt thật trước mặt bà ta!

.

Sao bài post nào trong diễn đàn này cũng đều kì quặc như thế, Tô Nặc 囧. Tuy rằng nơi này quá điên cuồng nhưng ít ra có còn hơn không! Vì thế hắn đăng kí nick mới, gửi bài viết.

—— Sống không bằng chết, tôi yêu thâm kẻ hay thay lòng đổi dạ!

Trong bài post, Tô Nặc dùng tâm tình vô cùng bị phản nài Âu Dương Long thành một kẻ có mắt không trông bạc tình bạc nghĩa thay đổi thất thường hơn nữa vừa xấu trai vừa chỉ là một tên nhà giàu mới nổi! Thuận tiện vu khống Đường Tiểu Ngừ là hồ ly tinh ý vào chút sắc đẹp liếc mắt đưa tình khắp nơi!! Hoàn toàn trái với sự thật!

Nhưng điều này cũng không có vấn đề gì, bởi vì phải chém gió một chút mới không bị người ta đoán ra là ai!

Sau khi gửi xong, quả nhiên hấp dẫn rất nhiều sự chú ý! Mọi người đều bày tỏ không có tên đàn ông nào là người tốt, hồ ly tinh cũng rất đáng bị ngược! Chủ nhà thật sự rất đáng thương sờ đầu nựng mặt yêu yêu nhiều!

Tôi không cần an ủi! Tôi cần phương pháp giải quyết vấn đề! Tô Nặc sốt ruột vào nick nhấn lại —— Vậy mọi người cảm thấy tôi còn khả năng cướp anh ta về hay không?

Đây mới chính là mục đích cuối cùng!

Có câu hỏi cụ thể, quả nhiên mọi người trả lời rất nhiều! Mọi người đều bày tỏ chủ nhà thật sự rất có khí phách! Nhất định phải hung hăng cho hồ ly tinh một đập mới đủ đô!

Tô Nặc cẩn thận nhìn, bỏ qua mấy bình luận nhắm ruồi như “Chủ nhà nên đi quyết đấu với hồ ly tinh!”, “Chủ nhà nên bỏ cuộc thôi!”, “Cho chàng uống thuốc lã, một giọt là có thể khiến chàng phát điên vì bạn!”, vẫn còn rất nhiều sáng kiến hữu dụng!

Ví dụ như cứ yêu đi, ví dụ như giả bộ té ngã, ví dụ như tìm cơ hội trời mưa ở lại nhà anh ta, mặc áo somi lớn quuyền rũ anh ta. . . Tuy rằng nghe rất quê mùa nhưng vô số em gái từng thực hành qua đều bảo cách này dùng rất tốt!

Ba việc này hoàn toàn không hề khó khăn! Tô Nặc tùy tiện cầm quả táo lên cắn, hơn nữa nhanh chóng tưởng tượng ra toàn bộ quá trình! Trước tiên làm sẵn điểm tâm ngọt, sau đó tìm cơ hội tới nhà hắn, giả bộ không cẩn thận ngã nhào vào trong ngực của hắn, sau đó liếc mắt đưa tình một chút! Sau đó nhân cơ hội ngủ lại, sau khi tắm xong chỉ mặc một chiếc áo somi rộng thùng thình mê hoặc hắn, đúng là quá tuyệt vời!

Minh thật sự rất phúc hắc! Tô Nặc cảm khái, thậm chí gần như thấy được ngày mai tốt đẹp!

*phúc hắc: bụng dạ khó lường.

Ngay lúc Tô Nặc còn đang suy nghĩ miên man, máy tính đột nhiên phát ra tiếng “leng keng”, trên màn hình xuất hiện một khung đối thoại —— Sao vẫn chưa ngủ?

Nhìn cái tên quen thuộc kia, Tô Nặc giật mình, lập tức đứng bật dậy! Minh đúng là quá đàn, vậy mà cũng quên để chế độ ầm, nhưng tại sao hắn vẫn chưa ngủ, làm người ta giật cả mình! Nhưng lúc này nhất định phải kiềm chế!

Một câu ngắn ngủn gõ ba bốn lần mới xem như tạm vừa lòng, Tô Nặc nghiêm túc bấm gửi —— Ủ, ngủ không được.

Ngủ không được à. . . Âu Dương Long ngồi trong xe cười khỏ, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn mờ nhạt trên cửa sổ cách đó không xa —— Nghe lời, nghỉ ngơi sớm đi, thức đêm không tốt cho sức khỏe.

Thật sự quá chu đáo, tim tôi muốn tan chảy luôn rồi có được không! Tô Nặc mặt đỏ tai hồng, xông tới tủ lạnh chộp một lon nước trái cây lạnh tu ừng ực, vắt vắt làm mới bình tĩnh lại!

—— Còn anh, sao anh vẫn chưa ngủ?

Âu Dương Long trả lời —— Tôi vừa tặng ca xong.

Tô Nặc nằm lì trên giường bấm di động —— Anh còn ở công ty sao? Nhớ lái xe cẩn thận.

Nhất định phải biểu hiện thật hiền lành mới tốt!

Âu Dương Long ấn ra một hàng chữ rồi xoá, ấn ra một hàng chữ rồi lại xoá, trước giờ chưa từng cảm thấy rồi rấm như thế!

—— Tôi tính chờ đi ngang qua nhà cậu, nếu cậu chưa ngủ, có muốn ra ngoài uống một ly không?

Dĩ nhiên là muốn rồi!

Nani nani đây là tình huống gì! Tô Nặc nhìn tin nhắn, lập tức cứng đờ người! Sự tiến triển thần kì này thật sự quá bất ngờ, nhất định không phải là sự thật! Để phân biệt thật giả, Tô Nặc tự tay ngắt móng thật mạnh! Ui da đau quá thì ra không phải là mơ, nửa đêm nửa hôm hắn lại hẹn mình ra ngoài, cảm giác vừa không chân thật nhưng đồng thời lại rất tuyệt vời!

“Minh sắp hít thở không thông!” Tô Nặc ôm gối lăn lộn như tên thần kinh!

Âu Dương Long đợi 5 phút cũng không thấy trả lời, vì thế đơn giản gọi điện thoại qua.

Tô Nặc nhìn chằm chằm màn hình, hít sâu nhiều lần rồi mới run run ấn nút trả lời.

“Chưa ngủ à?” Trong đêm đen, thanh âm của ngài giám đốc vô cùng có từ tính!

Tô Nặc che ngực, thật sự rất muốn hét lớn lên! Nhưng may là vẫn nhịn lại được, “Phải.”

“Có muốn ra ngoài không?” Âu Dương Long lại hỏi.

“Trễ lắm rồi.” Tô Nặc hơi rụt rè.

“Tôi đang ở trước cửa nhà cậu.” Âu Dương Long không định bỏ qua dễ dàng như vậy.

Sau đó Tô Nặc liền nói không kịp nghĩ, “Nếu vậy anh đến nhà của tôi đi.”

Khoan khoan chờ một chút, mình vừa vừa nói gì vậy, trời đất ơi không thể nào mình cứ nhiên chủ động mở miệng mời hắn tới nhà thật sự quá thèm khát rồi! Sao lại có thể lỗ miệng như vậy! Tô Nặc đỏ mặt, vừa định áp ứng giải thích, Âu Dương Long đột nhiên mở miệng nói, “Ba phút nữa ra mở cửa cho tôi.”

Tôi tôi tôi thật ra tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần! Tô Nặc khần trương, hai tay cũng bắt đầu run lẩy bẩy! Nhưng không thể bỏ cuộc ngay thời khắc mấu chốt! Vì thế hắn hít sâu một hơi, sau đó bỏ nhào vào tủ quần áo, bắt đầu làm theo chỉ dẫn trên diễn đàn, toàn thân lột hết chỉ còn quần lót và áo sơ mi trắng. . . Nhìn quạ ngu xuẩn!

Tô Nặc khóc không ra nước mắt, chuyện này thật sự rất ngu ngốc, mặc quần lót chữ T hay quần lót in hình phim hoạt hình đều trông rất hài! Không mặc quần lót cuộc gọi cảm ở chỗ nào chứ!

“Leng keng.” Chuông cửa vang lên, lọt vào tai Tô Nặc quả thật chính là sấm sét đùng đùng! Sao tới nhanh vậy tôi còn chưa mặc quần nữa! Người gì mà nôn nóng thế không biết! Dưới tình thế cấp bách, người mẫu Tô đành phải tùy tiện mặc một cái quần đùi to, sau đó chạy vội xuống lầu mở cửa.

“Không quấy rầy cậu chứ?” Âu Dương Long cầm một chai rượu đỏ, cười rất quyến rũ.

Đương nhiên là không! Tô Nặc hơi hoảng hốt, nghiêng người cho hắn vào.

“Đi ngang qua nên thuận tiện gọi điện thoại, không ngờ cậu thật sự vẫn còn thức.” Âu Dương Long lấy hai cái ly trên kệ, “Có dụng cụ mở nắp chai không?”

“Ở tủ rượu bên trái.” Tô Nặc nói.

“Không có.” Âu Dương Long mở ngăn tủ, bên trong trống không.

“Hay là ở. . . À tôi nhớ ra rồi!” Tô Nặc vỗ đầu một cái, “Lần trước sau khi dùng xong làm rót vào thùng rác, Đới An đem đi rửa rồi!” Thật sự quá đáng tiếc, vốn dĩ còn định trình diễn tiệc mừng say rượu loạn tính! Đây chính là tình tiết cầu huyết kinh điển trong phim truyền hình!

“Vậy không uống rượu được rồi.” Âu Dương Long đặt rượu đỏ lên trên giá, “Đề lại lần sau đi.”

“Vậy anh muốn uống bia không?” Tô Nặc quyết không bỏ cuộc! Thật sự rất muốn chúc hắn say quá cần câu sau đó thưởng thức cơ bụng và tình trạng phát dục của hắn một chút! Cho dù không chiêm được thì xem đã ghiền cũng đủ rồi!

“Được.” Âu Dương Long tự mình mở tủ lạnh lấy bia.

“Ra ban công không?” Tô Nặc hỏi, bởi vì ra ngoài ngắm sao rất có không khí, có thể giúp bồi dưỡng cảm tình! Dĩ nhiên quan trọng nhất là muốn ra ban công nhất định phải đi xuyên qua phòng ngủ của mình! Phòng ngủ thật sự. . . Rất đáng mong chờ!

Lúc lên cầu thang, Tô Nặc lại nghĩ tới mấy câu “không cẩn thận té nhào vào trong ngực của hắn”! Bất quá té bây giờ hình như hơi bị sớm, lỡ như dùng sức quá mạnh đẩy hắn té cầu thang thì thảm! Suy nghĩ quá nhiều sẽ làm mất thời gian, mắt thấy sắp vào tới phòng ngủ, nếu không ngủ sẽ hết cơ hội! Vì thế Tô Nặc làm liều, ngã nhào vào hướng của Âu Dương Long!

Vốn tưởng có thể rơi vào một cái ôm ấm áp mềm mại sau đó hai mắt đối diện, nói không chừng còn có thể cùi khô lửa bốc! Nhưng sự thật lại rất lừa đảo! Âu Dương Long hoàn toàn không có chú ý tới tình cảm yêu thương nhưng nhớ của hắn, đương nhiên sẽ không đỡ kịp, vì vậy Tô Nặc thật sự té nhào xuống đất!

“Phanh” một tiếng đập xuống đất, quả thật không đành lòng nhìn thẳng!

“Cậu không sao chứ?” Âu Dương Long hoảng sợ, “Sao đang đi bình thường lại đột nhiên bị té.”

Tô Nặc vô cùng tủi thân, không chỉ móng đau, trái tim còn đau hơn!

Sao mình lại xui xẻo như vậy chứ!

Âu Dương Long đỡ hắn đến bên giường, “Té có đau không?”

“Không có.” Tô Nặc rầu rĩ tựa vào giường.

“Cả ngày nay nhìn cậu đều không vui.” Âu Dương Long xoa đầu hắn, “Nếu có tâm sự có thể nói với tôi bất kì lúc nào.”

Nói thì nói vậy nhưng mà loại chuyện này. . . Căn bản không biết nói thế nào! Tô Nặc 囧 囧, chẳng lẽ phải nói huych toẹt ra rằng “thật ra tôi thăm mền anh”, nghe hình như hơi dọa người!

Thấy hắn im lặng không nói, Âu Dương Long cũng không nói gì thêm, chỉ im lặng ngồi xuống bên cạnh.

Bầu không khí trở nên có chút quái dị, Tô Nặc hoàn toàn không biết nên làm thế nào, vì vậy tiếp tục toàn tâm toàn ý giả bộ ngủ, trong lòng thầm hi vọng sẽ xảy ra chuyện gì đó!

Sau đó. . . Hắn thật sự bị bẻ lên!

Này này này đây là tình huống gì?! Tô Nặc giật mình.

Nhìn vẻ mặt đần ra của hắn, Âu Dương Long thẳng thắn cúi đầu hôn xuống.

Tô Nặc càng thêm rối bời, đêm khuya hoàn toàn không có đèn phòng!

Lo lắng sắp ngất!

Bắt quá trong lòng lại có chút thích thích!

Tâm tình thật sự rất phức tạp!

Âu Dương Long đặt người nằm ngang trên giường hôn thật sâu, đầu lưỡi thăm dò trong miệng của Tô Nặc, triển miên đến mức không thể triển miên hơn được nữa.

Hôn lưỡi trong truyền thuyết đây sao. . . Tô Nặc cảm thấy đầu óc choáng váng, theo bản năng ôm lấy cổ của hắn.

Trong mắt Âu Dương Long hiện lên ý cười, sau khi hăng hái mót vào cánh môi mềm mại ngọt ngào kia mới lưu luyến buông ra, ôm thật chặt Tô Nặc vào trong lòng, “Không ghét tôi như vậy, đúng không?”

Đâu chỉ là không ghét! Quả thật thích đến không chịu được! Lỗi tại Tô Nặc nóng lên, chôn mặt vào trước ngực của hắn.

Giọng nói gợi cảm quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Có đồng ý thử quen với anh không?” Ngài giám đốc vô cùng dịu dàng.

.....

Đồng ý đồng ý đồng ý, nhưng rõ ràng hồi chiều anh còn liếc mắt đưa tình với người khác mà! Buổi tối lại leo lên giường của tôi! Chuyện này không khoa học! Tô Nặc cảm thấy trong lòng rối bời, ngay cả năng lực tư duy cơ bản cũng biến mất.

“Anh sẽ đối xử thật tốt với em.” Âu Dương Long tỏ tình rất quê mùa, bắt quả rất hữu dụng.

“Anh thật sự thích tôi?” Một lát sau, Tô Nặc ấp úng hỏi.

“Ừ.” Âu Dương Long ôm chặt hắn.

“Chỉ thích một mình tôi?” Tô Nặc hỏi ngược hỏi xuôi, bởi vì hắn không muốn mình biểu hiện giống oán phụ!

“Ừ.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên cổ hắn.

Tuy rằng cảm giác rất thoải mái nhưng mà khoan hôn đã, tôi còn chưa hỏi rõ ràng mà! Tô Nặc nắm tay rít gào trong lòng, dùng sức đẩy hắn ra một chút, “Thích từ khi nào?”

Làm ơn đừng nói là ba tiếng trước! Bởi vì bị Đường Tiểu Ngừ cự tuyệt cho nên mới nản lòng tùy tiện tìm người tiếp cận. . . Nếu quả thật là như vậy, mình nhất định phải hung hăng đánh hắn! Đáng xong còn phải dùng ánh mắt hung hăng phi nhổ!

“Từ lúc gặp ở quán mì thịt bò?” Âu Dương Long cầm tay Tô Nặc, ghé vào bên miệng hắn chạm nhẹ một cái.

“Sớm vậy sao?!” Tô Nặc dùng biểu tình vô cùng nghi ngờ nhìn hắn, xạo vừa thôi!

“Thật mà.” Âu Dương Long nói, “Tin anh đi.”

Anh nói tin tôi liền tin chẳng phải rất mất mặt sao! Tô Nặc lâm bầm.

Sao lại không được tự nhiên như vậy. . . Âu Dương Long thở dài, “Phải làm sao em mới chịu tin anh?”

Chắc chắn cái loại câu cầu huyết này! Tô Nặc lập tức động tâm, thiếu chút nữa đã thốt ra mấy lời thoại thiếu muối như “muốn chứng minh anh yêu tôi phải lên núi Thiên Sơn hái một đóa Tuyết liên hoa chín cánh!”, “tôi còn thiếu một viên dạ minh châu dưới biển sâu”, may là kiềm chế kịp thời! Chung Ly Phong Bạch đúng là cái đồ hại người!

“Cho anh một cơ hội, được không?” Âu Dương Long thâm tình đến mức không dám nhìn thẳng.

“...” Tô Nặc bối rối tâm loạn như ma!

“Không từ chối xem như em đồng ý.” Âu Dương Long vô cùng có tiềm chất đóng vai nam chính trong phim thần tượng, vừa có khí phách vừa anh tuấn!

“Tôi... A!” Tô Nặc còn chưa nói hết câu, miệng đã bị chặn lại!

Bởi mới nói cường hôn thật sự rất hiệu quả!

Làm vậy là phạm quy rồi! Tô Nặc bức xúc kháng nghị, ý mình có nhiều sức thì không thèm nghe người khác nói chuyện thật sự rất đáng giận!

Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì đẩy mãi không ra! Không chỉ đẩy không ra, hơn nữa muốn gần chết mà còn bày đặt giả bộ! Vì vậy Tô Nặc cam chịu không đẩy nữa, một bên lâm bầm một bên hôn lưỡi nồng nhiệt với hắn, tự an ủi mình là bị ép buộc! Mình vốn không có muốn hôn!

Thật sự quá dối trá!

Trong đêm hè cầu huyết này, ngay cả bầu không khí đều cũng ngập tràn mùi hoa hồng!

Là một đóa hoa thuần khiết cao quý, trước giờ Tô Nặc chưa từng bị ai hôn suồng sã như vậy, vì thế dĩ nhiên sẽ choáng váng chóng mặt, hoàn toàn không biết tiếp theo mình nên làm cái gì! Thậm chí còn ngẫm đồng ý cho ngài giám đốc ngủ lại ở nhà mình!

Không rụt rè một chút nào!

Bởi vì thân hình hai người chênh lệch quá lớn, không thể dùng chung áo ngủ, vì vậy sau khi tắm xong, Âu Dương Long ở trần ngồi xuống giường lau tóc.

Tô Nặc lẩn tới bên cạnh, duỗi ngón tay chọt chọt cơ bụng của hắn.

Vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa căm hận.

Đúng là một tiểu ngu xuẩn... Âu Dương Long cảm thấy bất đắc dĩ.

Sau khi sờ xong Tô Nặc mới ngó ra, tự kiểm điểm hình như biểu hiện của mình quá thèm khát rồi! Vì thế hắn nghiêng người cuộn mình vào trong chăn, bắt đầu ngưng ngừng giả chết!

Âu Dương Long nằm xuống bên cạnh, dịu dàng ôm Tô Nặc đang cuộn trong chăn, “Ngủ ngon.”

Tô Nặc hơi cứng người một chút, cực kì không muốn ngủ! Nhưng đồng thời lại không dám động đậy, cảm thấy một giây dài cứ như một năm!

Tình yêu đúng là một việc khiến người ta lo lắng! Tô Nặc cảm khái trong lòng!

“Ngủ đi.” Âu Dương Long cầm tay hắn, “Không được nhích tới nhích lui nữa.”

“Ngủ rồi.” Tô Nặc vô liêm sỉ nói.

Âu Dương Long bật cười, ôm hắn chặt hơn nữa.

Vì thế trong đầu Tô Nặc lại xuất hiện thêm mấy câu “tình yêu khiến người ta hít thở không thông”, thật sự không làm giới nghệ thuật mất mặt!

Thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, Tô Nặc mới ngủ bất tỉnh nhân sự. Âu Dương Long dựa sát vào hắn, xoa xoa mặt rồi hôn hôn môi, ăn đậu hủ một cách thân nhiên!

Tô Nặc giang hai tay hai chân ngủ say như chết, hoàn toàn không biết ngay cả móng cũng bị ai đó kiểm tra cẩn thận một phen!

Thật sự quá tàn nhẫn!

Sáng hôm sau hơn mười giờ, Tô Nặc rút cuộc duỗi lưng một cái, mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngồi trên giường dụi mắt.

“Chào buổi sáng.” Âu Dương Long hôn trán hắn.

Tô Nặc dụi dụi mắt, dần mở ra nhìn hắn vài giây, sau đó bức xúc kháng nghị, “Anh mau đi mặc quần áo!” Mới sáng sớm đi tới đi lui trong nhà mình phơi máy bay thật sự quá biến thái! Còn khoe cơ ngực ra nữa chứ đúng là đáng giận!

*Tô Nặc phơi chim nhỏ, giám đốc phơi máy bay mọi người tự hiểu ==))

“Ừ.” Ngài giám đốc đùa giỡn, ôm người vào trong lòng, “Cho anh ôm một cái trước đã.”

“Mặc quần áo xong rồi ôm!” Tô Nặc oán giận.

Âu Dương Long bật cười, dùng cằm cọ cọ hắn.

Không khí ẩm áp quá thật không thể dùng ngôn từ để diễn tả, bốn mắt chạm nhau vừa xẹt lửa vừa xẹt điện! Tuy rằng tối hôm qua đã hôn lười kịch liệt nhưng đó là dưới ánh đèn mờ mờ! Bây giờ rõ như ban ngày thế này mà liếc mắt đưa tình thật sự chịu không nổi!

Âu Dương Long nhẹ nhàng nâng cằm hắn, sau đó dịu dàng áp sát vào. Tô Nặc cảm thấy hơi khản trương, vì thế run rẩy nhắm mắt lại! Tất cả đều tiến triển đúng theo con đường phim thần tượng, ngay lúc tưởng rằng sẽ hôn nhau, trong sân đột nhiên truyền đến tiếng còi xe hơi, sau đó là tiếng mở cửa hung tàn!

“Chết rồi là Đới An!” Tô Nặc nhảy dựng, bay xuống giường mở tủ quần áo, nghiêm túc nói, “Anh mau trốn đi!”

Sao cứ như bị bắt gian tại giường thế này! Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, “Tại sao anh phải trốn?”

“Bởi vì anh không có mặc quần áo!” Tô Nặc sốt ruột, nhìn qua cực kì giống như đã xảy ra chuyện gì! Tuy rằng đúng là đã xảy ra một việc nhưng việc này không cần phải không mặc quần áo mới có thể hoàn thành! Phơi máy bay rõ ràng là vừa mới bíp bíp xong! Lỡ như bị nhìn thấy thì nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Nhưng tủ quần áo của em chặt kín rồi.” Âu Dương Long đau đầu.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, Tô Nặc nhanh chóng đẩy ngai giám đốc vào toilet, “Không được phép ra ngoài!”

.....

Âu Dương Long cảm thấy dờ khóc dờ cười.

“Nặc Nặc, tỉnh chưa?” Đới An gõ cửa.

“Vẫn chưa!” Tô Nặc khóa cửa toilet, nhảy về giường đắp chăn.

“Bớt tiêu chảy chưa?” Đới An mở cửa phòng.

“Chưa bớt chút nào!” Tô Nặc vô cùng tiều tụy.

“Trời đất, vậy sao tối qua cậu không gọi điện thoại cho tôi!” Đới An dịu hân, “Mau, chúng ta đi bệnh viện.”

“Ừ.” Tô Nặc diễn cực kì tốt, giả bộ yếu đuối đi thay quần áo, “Tôi đi rửa mặt cái đã.”

“Nhanh lên.” Đới An giúp hắn xếp chăn.

Tô Nặc bước tới toilet, sau đó nhanh chóng mở cửa nhào vào, hơn nữa còn rất tinh táo khóa cửa lại!

Âu Dương Long đang ngồi trên bồn cầu xem tạp chí.

“Đợi em và Đới An đi bệnh viện, anh lập tức tìm cơ hội bỏ trốn!” Tô Nặc vô cùng nghiêm túc, dùng khẩu hình và động tác tay nói với giám đốc.

Âu Dương Long sấp tới hôn hắn.

Nghiêm túc một chút coi! Tô Nặc bất mãn đánh răng.

Âu Dương Long đứng ở phía sau, đưa tay ôm lấy hắn.

Hai người trong gương cao tương đối, thật sự quá xứng!

Tô Nặc vô si khen ngợi, đúng là trời sinh một đôi!

“Nặc Nặc, xong chưa?” Đới An đứng ngoài cửa hỏi.

“Xong ngay đây.” Tô Nặc súc miệng.

“Sao lại khóa trái cửa?” Đới tiên sinh thật buồn bực.

“... Bởi vì tôi sợ khóa bị rỉ sét.” Lý do của Tô Nặc rất khoa học.

Âu Dương Long nín cười đến đau cả dạ dày.

Thừa dịp Đới An xuống lầu làm bữa sáng, Tô Nặc nghiêm túc dặn dò, “Anh nhất định phải chờ đến khi bọn em đi rồi mới được ra!”

“Tôi nay cùng đi ăn cơm?” Âu Dương Long hẹn.

“Chiều nay em phải đi quay quảng cáo, có thể sẽ kéo dài tới tối,” Tô Nặc khó xử.

“Quảng cáo gì vậy?” Âu Dương Long hỏi.

“Sữa tắm” Tô Nặc trả lời.

.....

“Sữa tắm?” Ngài giám đốc nhíu mày.

Sữa tắm tức là phải tắm, tắm tức là... Không mặc quần áo?!

“Nặc Nặc!” Đới An ở dưới lầu kêu.

“Em đi trước.” Tô Nặc chủ động ôm hân một chút, cảm thấy rất tuyệt vời!

Nhưng ngài giám đốc không có phản ứng gì với hành động này, bởi vì hân còn đang bận suy nghĩ về quảng cáo sữa tắm! Nghĩ một cái hết nửa tiếng!

Đàn ông trưởng thành ăn giám chua quả thật rất đáng sợ!

“Đúng rồi, hồi này tôi có mua sữa tắm và sữa rửa mặt mới cho cậu.” Ăn hết một nửa bữa sáng, Đới An mới nhớ tới chuyện này, vì thế lấy đồ trong túi ra, “Để tôi đem vào phòng tắm.”

“Đừng!” Tô Nặc vừa nghe liền hoảng sợ tột độ, hân ngậm bánh bao bỏ nhào qua, “Để tôi tự làm được rồi!”

“Tại sao?” Đới An hoảng sợ, sao lại phản ứng lớn như thế!

“Sao có thể làm phiền anh được.” Tô Nặc vô cùng dối trá, chớp lấy túi xách ôm vào trong ngực, sợ người đại diện đi lên lầu.

Đới An nghe vậy thì càng thêm giật mình, tính tình thay đổi trong một đêm thật sự khó mà chấp nhận!

“Uống sữa đậu nành đi.” Tô Nặc cười tươi như hoa, chủ động đưa cái ly cho người đại diện.

Đới An thật sự không biết mình nên dùng biểu tình gì để đối mặt!

“Cảm ơn anh đã đem bữa sáng đến cho tôi.” Bầu không khí có chút xấu hổ, Tô Nặc tìm đề tài để nói.

Chuyện này không đúng! Trong lòng Đới An dâng lên dự cảm bất an, “bẹp” một cái để đưa xuống!

“Sao vậy?” Tô Nặc giật mình nhìn người đại diện.

“Có phải cậu muốn sa thải tôi không?” Đới An cảm thấy sốc nặng!

Đương nhiên là không! Tô Nặc 囧 囧, “Sao tôi lại muốn sa thải anh?”

“Thật sự không phải?” Đới An nghi ngờ, “Vậy tại sao đột nhiên lại đối xử tốt với tôi!”

Tô Nặc 囧 囧, đối xử tốt với anh mà anh còn không chịu?

Đúng là một tên M!

*M = masochist: người có khoái cảm khi bị hành hạ.

Nghĩ đến Âu Dương Long còn trong toilet, Tô Nặc nhanh chóng ăn cho xong bữa sáng, lôi người đại diện lên xe trong thời gian ngắn nhất, sau đó gửi tin nhắn cho Âu Dương Long, thông báo hân có thể rút lui!

Nửa phút đồng hồ sau, một tin nhắn gửi đến —— Chiều nay quay quảng cáo ở đâu? Anh đến thăm em.

Đừng đến! Tô Nặc 囧, lộ liễu quá lờ như bị phóng viên lần ra manh mối thì phải làm thế nào! Minh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý truyền tin đâu! «Người mẫu Tô Nặc rơi vào lưới tình, bạn trai giám đốc vô cùng anh tuấn» loại tiêu đề này quá kinh hoàng cần thêm nhiều thời gian mới có thể thích ứng được!

Vì thế hân từ chối —— Em đi với Đới An là được rồi.

Ngài giám đốc hỏi —— Tại sao?

Tô Nặc vô cùng dối trá trả lời —— Bởi vì anh làm việc đã mệt lắm rồi, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.

Đúng là chu đáo đến mức không đành lòng nhìn thẳng! Ngay cả mình cũng còn bị cảm động!

Nhưng ngài giám đốc rất kiên trì —— Hôm nay anh được nghỉ.

Tô Nặc đành phải thỏa hiệp —— Khách sạn Hy Lạp phòng 1323.

Thật sự rất bá đạo!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Là một diễn viên chuyên nghiệp, giả bộ suy yếu chỉ là chuyện nhỏ, để tăng thêm tính chân thật, Tô Nặc bắt đầu đưa tay ôm bụng! Đới An thấy vậy thì có chút sốt ruột, “Sao lại tiêu chảy nghiêm trọng như vậy, chiều nay muốn ở nhà nghỉ ngơi không? Tôi có thể đi thương lượng giúp cậu hoãn chụp quảng cáo.”

Chết chết, diễn hơi quá trớn rồi! Tô Nặc lập tức ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nói, “Không sao, uống thuốc là hết ngay ấy mà!” Gạt người đại diện giấu trai ở nhà còn giả bộ bệnh hại người ta lo lắng đã ấy này lắm rồi, nếu còn bỏ việc không đi thật sự rất thất đức!

Tô Nặc cảm thán, mình đúng là người có phẩm chất tốt!

Đới An mang Tô Nặc tới phòng khám tư nhân, ông bác sĩ trông rất có phong thái của tiên ông! Đổi lại bộ quần áo cầm cái hồ lô thì y như Thái Thượng Lão Quân!

“Tôi hôm qua cậu không có nghỉ ngơi tốt.” Tô Nặc vừa mới ngồi xuống, ông bác sĩ liền nói chắc như đinh đóng cột!

“Phải, tôi bị mất ngủ.” Tô Nặc liếc nhìn Đới An, cảm thấy hơi chột dạ —— Bởi vì bình thường hần ngủ rất ngon, nói đúng hơn là sét đánh ằm ỉ cũng không tỉnh! Chưa bao giờ mất ngủ! Tối hôm qua đều do Âu Dương Long nằm bên cạnh còn hôn nhau đắm đuối cho nên mới trằn trọc như vậy, nhưng cái này nhất định không thể nói ra! Vì thế Tô Nặc giấu đầu hở đuôi nói, “Gần đây tôi cảm thấy mình bị suy nhược thần kinh.”

“Từ khi nào thì cậu bắt đầu bị suy nhược thần kinh?” Người đại diện kinh hãi.

Tô Nặc còn chưa kịp trả lời, ông bác sĩ đã nghiêm khắc liếc xéo Đới An! Vì thế người đại diện đành phải biết điều ngậm miệng lại.

“Cậu nói tiếp đi.” Ông bác sĩ mở sổ khám bệnh.

Tôi không có gì để nói hết! Tô Nặc dờ khóc dờ cười, vừa rồi chỉ là thuận miệng nói bậy bạ, căn bản không phải là sự thật! Nhưng cũng không còn cách nào khác, hần đành phải giả bộ tiêu tụy nói, “Hình như tôi bị nóng trong người và đổ nhiều mồ hôi.”

Câu này thật sự rất chuyên nghiệp, rất thật!

Ông bác sĩ dùng ánh mắt bí hiểm nhìn hần, “Miêu tả bệnh trạng cụ thể một chút.”

Còn phải miêu tả cụ thể? Tô Nặc 囧 囧, đâm lao thì phải theo lao, đành phải nói nhăng nói cuội, “Ngủ không ngon, thường xuyên đổ mồ hôi lạnh, ngoài ra còn gặp ác mộng!”

“Cái này gọi là đổ mồ hôi đêm.” Ông bác sĩ nói, “Đổ mồ hôi đêm thường là triệu chứng của phụ nữ thời mãn kinh.”

“Phốc.” Đới An không hề thông cảm bật cười.

Tô Nặc oán giận liếc nhìn người đại diện —— Thật quá đáng mà!

Ông bác sĩ cẩn thận hỏi một đồng vấn đề, sau đó ghi xoẹt xoẹt vài chữ trên toa thuốc, “Mỗi ngày hai lần, sau bảy ngày đến tái khám”

“Cảm ơn.” Tô Nặc nhận toa thuốc, cùng Đới An chào tạm biệt rồi đi về, trong lòng bắt đầu buồn bực —— Dựa theo lệ thường, Đới An nhất định sẽ sắc thuốc cho mình mỗi ngày rồi nhìn chằm chằm đến khi mình uống xong, rồi cuộc phải chạy thoát thể nào đây thật đau đầu!

“Hình như có chỗ nào đó không đúng.” Đới An trầm tư.

“Không đúng chỗ nào?” Tô Nặc thuận miệng hỏi cho có lệ, vẫn đang suy nghĩ về chuyện lên lút đổ thuốc!

Xe thể thao màu bạc lái ra khỏi phòng khám, phóng lên đường cao tốc, rốt cuộc Đới An mới kịp phản ứng, “Đúng là không đúng!”

Tô Nặc buồn bực nhìn người đại diện, “Là sao?”

“Chúng ta đến khám bệnh tiêu chảy, sao lại mua một đồng thuốc đỏ mờ hôi đêm?” Đới An 囧.

.....

Bởi vì tôi không có bệnh gì hết cực kì khỏe mạnh! Thế nên mới phải nói bậy nói bạ với bác sĩ! Tô Nặc nâng trán, sao mình lại quên mất cái cơ ban đầu chứ, đúng là một diễn viên thiếu tư cách!

“Chúng ta quay lại khám tiếp!” Đới An nhìn bảng dẫn đường, tìm đường ra cao tốc gần nhất.

“Không cần đâu!” Tô Nặc ngăn cản, “Bụng tôi hết đau rồi!”

“Thật sao?” Đới An vẫn không yên lòng.

“Đương nhiên là thật, tôi cảm thấy rất ổn, trung khí đều đầy đủ.” Tô Nặc cam đoan, “Nếu không để tôi hát một bài cho anh nghe.”

“Ha ha ha không sao là tốt rồi hôm nay thời tiết không tệ quảng cáo dự tính quay khoảng ba tiếng sau đó chúng ta đi ăn cá chung, thế nào?” Đới An nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

Hát hò đúng là đáng sợ!

“Ăn cơm chiều à?” Tô Nặc có chút do dự, “Không cần đâu.”

“Tại sao?” Người đại diện gạt mình, bình thường cậu ta rất thích ăn ở tiệm này mà, sao đột nhiên hôm nay lại từ chối?

“... À, tôi cảm thấy mình về uống cháo hoa sẽ tốt hơn.” Tô Nặc kiểm có, thật ra hẳn muốn cùng Âu Dương Long đi ăn cơm! Một mặt là vì quan hệ giữa hai người đột nhiên phát triển mạnh, mặt khác là vì tiệm mà Đới An nói đã ăn chán chê rồi, thay đổi khẩu vị mới cũng rất đáng chờ mong!

Người đại diện hoàn toàn chẳng hay biết gì, còn bị cảm động đến rơi lệ, gần đây đột nhiên trở nên thật hiểu chuyện, thật sự chịu không nổi!

Trong một căn phòng ở khách sạn cao cấp Hy Lạp, đội quay phim đã có mặt để chuẩn bị, hãng sửa tắm cũng đưa một quản lí tiếp thị đến đây.

Âu Dương Long là một giám đốc tiếp thị có tiếng tăm trong thành phố, trong thành phố phải có trung tâm thương mại, trong trung tâm thương mại phải có đủ loại sản phẩm, hiển nhiên cũng bao gồm loại sửa tắm mà Tô Nặc làm người đại diện.

Vì thế ngài giám đốc quanh co lòng vòng thông qua tầng tầng quan hệ, cuối cùng cũng liên hệ được với người phụ trách nhân hiệu sửa tắm này.

“Tổng giám đốc Tôn, là tôi.” Giám đốc Âu Dương vô cùng có thành ý, “Trung tâm thương mại của chúng tôi muốn tổ chức một chiến dịch tiếp thị quy mô lớn vào cuối quý, vì thế muốn tìm vài người phụ trách đến bàn bạc về xu thế thịnh hành bây giờ, không biết ngài có thời gian gặp mặt nói chuyện hay không?”

“Có chứ.” Đới phương cũng vô cùng nhiệt tình, “Chủ đề quý tiếp theo của chúng tôi là dưỡng da mịn màng vào mùa thu và mùa đông, tình cờ hôm nay là ngày quay quảng cáo, nếu có thời gian, giám đốc Âu Dương có thể đến xem một chút.”

Dĩ nhiên là có thời gian rồi. . . Ngài giám đốc sờ sờ cằm, biểu tình rất trầm tư.

Thật ra hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa đến thăm dò, nhưng dù sao Tô Nặc cũng là người nổi tiếng, Âu Dương Long vẫn rất chu đáo tự tìm lí do.

Phúc hắc ôn nhu công thật sự rất tuyệt vời!

Vì thế lúc Tô Nặc và Đới An đến quay, vừa đẩy cửa vào liền thấy Âu Dương Long đang nói chuyện sôi nổi với quản lí hãng sửa tắm.

“Giám đốc Âu Dương?” Đới An gạt mình, “Sao giám đốc lại ở đây?”

“Tôi tới thảo luận hoạt động với tổng giám đốc Tôn, tình cờ nghe nói có quay quảng cáo nên thuận đường đến xem một chút.” Biểu tình của Âu Dương Long còn kinh ngạc hơn cả người đại diện, “Thì ra là Nặc Nặc quay?”

“Đúng vậy.” Đới An tự hào nói.

Tô Nặc không nhịn được đỏ mặt, loại cảm giác này vừa kì quái vừa có chút hạnh phúc!

Đúng là rồi rồi hết sức!

Thừa dịp xung quanh không có ai để ý, Âu Dương Long nháy mắt với Tô Nặc, trên mặt tràn đầy câu “có phải chồng em rất lợi hại hay không”? Quả thật phải nói là quá ngẫu nhiên!

Tuy rằng Tô Nặc rất muốn nói chuyện với hắn, nhưng dù sao vẫn còn trong giờ làm việc, vì thế đành phải lưu luyến đi thay quần áo. Lúc Tô Nặc mặc áo

tắm đi ra, ngài giám đốc cảm thấy rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn cười cực kì phong độ.

Đạo diễn quảng cáo sắp xếp nhân viên công tác vào chỗ, sau đó ra hiệu cho Tô Nặc cởi áo tắm.

Trong đầu Âu Dương Long lập tức xuất hiện ý tưởng bạo dạn không cho quay nữa bà xã mau theo anh về nhà! Nhưng cuối cùng đành phải ép bản thân nhìn xuống! Do chỉ cần quay nửa người trên và bắp chân nên Tô Nặc có mặc một cái quần đùi rộng, nhưng cho dù là vậy, ngài giám đốc vẫn cảm thấy có chút chua chát!

Mở vòi sen, nước tưới ướt đầm cả người Tô Nặc, hần rầu rĩ nhìn Âu Dương Long, giống như có một chút cầu an ủi.

Ngài giám đốc đứng sau lưng đạo diễn, tay nắm ghế dựa rắc rắc!

Bởi vì chủ đề quảng cáo là làm nổi bật hình ảnh trai đẹp chứ không phải yêu nghiệt, thế nên cũng rất đơn giản, không cần mị nhãn như tơ cũng không cần tạo hình cầu kì, chỉ cần cười thật tươi là đủ rồi!

Đối với người mẫu Tô, chuyện này đương nhiên không thành vấn đề! Hầu như tất cả các cảnh chỉ cần quay một lần là xong, đạo diễn cảm thấy vô cùng hài lòng! Vì thế chưa thỏa mãn nói, “Không bằng kéo phần lưng xuống một chút, lộ ra mông một tí, thế nào? Như vậy sẽ có sức hấp dẫn hơn, người xem cũng sẽ nhớ kĩ hơn!”

Vừa dứt lời, hần đã bị Âu Dương Long đẩy té xuống đất!

“Ồi!” Đạo diễn kêu thảm một tiếng, vô cùng thê thảm lăn đùng ra đất!

Trời xanh chứng giám, hành động của ngài giám đốc chỉ là vô tình mà thôi! Hần đang dùng sức nắm chặt ghế để bình phục cơn ghen đang bốc lên! Vốn dĩ đã miễn cưỡng chấp nhận chuyện “bà xã tắm rửa trước mặt người khác”, không ngờ đạo diễn lại xô ra một câu bất ngờ như thế! Vì vậy hần nhất thời kích động nhìn không được, lỡ tay đẩy cái ghế!

“Đạo diễn không sao chứ!” Nhân viên công tác trong hậu trường bị dọa sợ, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ người dậy.

Đạo diễn ngã đến choáng váng mặt mày, tức giận nói, “Ai đẩy tôi thế?”

“Là tôi, xin lỗi.” Âu Dương Long xin lỗi.

Tô Nặc dờ khóc dờ cười trầm khấn thầm, tâm tình thật phức tạp —— Đứng là ghen bậy ghen bạ.

“Anh là ai?” Đạo diễn vừa tức giận vừa mơ hồ.

“Ngại quá ngại quá.” Quản lí hãng sửa tắm vội vàng hoà giải, “Vị này là giám đốc tiếp thị của Nhân Thụy, tên Âu Dương Long, vừa rồi anh ta thật sự không có cô ý.”

“Tôi xin lỗi.” Âu Dương Long chân thành nói, “Tôi tới tìm tổng giám đốc Tôn ở dưới lầu để bàn công chuyện, sau đó nghe nói đạo diễn đang quay quảng cáo ở đây, trùng hợp là bên chúng tôi cũng có một bộ phim đang quay, vì vậy tôi muốn đến làm quen, không ngờ lại làm ngã ghế của đạo diễn.” Kiểm soát rất là giỏi!

Nói đến nước này, đạo diễn cũng không thể tính toán nữa, huống hồ còn có thể nhân cơ hội làm quen với quan chức cấp cao trong Nhân Thụy, vì thế mọi người bắt tay cười nói, khôi phục lại vẻ thân thiết!

“Hắt xì!” Có thể do ngâm trong nước hơi lâu, Tô Nặc hắt xì một cái.

Đới An lo lắng khoác thêm áo khoác cho hần, “Cậu đang bị bệnh, đừng để bị cảm lạnh!”

“Nặc Nặc đang bị bệnh?” Đạo diễn nghe được, cảm thấy rất ngoài ý muốn, quay quảng cáo chỉ lo để ý đến hiệu quả mà không để ý đến người mẫu, kết quả làm cho người ta bị cảm lạnh, cái tin tức lá cải này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài! Huống hồ Tô Nặc còn là ngôi sao lớn, đám fan hâm mộ của hần nổi tiếng hung hãn!

Vì thế đạo diễn đành phải dẹp bỏ ý tưởng mới, thông báo quay đến đây là kết thúc.

“Đừng chờ bọn họ dọn thiết bị, sẽ cảm thấy.” Thừa dịp không có người chú ý, Âu Dương Long nói nhỏ với Tô Nặc, “Đây là thẻ vào phòng kế bên, mau vào tắm nước nóng, anh ra xe chờ em.”

Dịu dàng quá đi mất!

Tô Nặc lập tức bị cảm động! Sau khi tắm rửa thay quần áo xong liền quyết đoán bỏ rơi Đới An, dùng tốc độ nhanh như sét đánh lén lén lút lút chui vào trong xe của Âu Dương Long.

“Có lạnh không?” Ngài giám đốc ôm hần vào lòng.

“Không có gì, tắm bằng nước ấm, thời tiết cũng không lạnh.” Tô Nặc không hề muốn nói về công việc, “Chúng ta đi ăn gì thế?” Hoàn toàn bại lộ bản

chất!

Âu Dương Long bật cười, “Thịt nướng kiểu Hàn, nhà hàng Trung Đông hoặc nhà hàng tư Hoài Dương, ba chọn một.”

Còn có thể chọn nữa cơ à! Tô Nặc cảm thấy quá tuyệt vời!

Đúng là bạo hơn Đới An rất nhiều!

Thái Thượng Lão Quân là tôn hiệu của một vị thần tối cao trong Đạo giáo Trung Quốc, là một trong Tam Thanh (Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân).

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đối với hai người vừa bắt đầu yêu mà nói, hôn lười rất đáng mong chờ!

Vì thế trước khi lái xe tới nhà hàng, đúng như dự đoán, Tô Nặc bị Âu Dương Long đặt trên ghế ngồi.

Thật sự rất táo bạo!

Lúc đầu Tô Nặc còn có chút khần trương, đầu lười cũng né tránh không biết làm sao, có thể xem như vẫn còn rất ngây thơ! Trong mắt Âu Dương Long ngập tràn ý cười, hôn càng dịu dàng hơn một chút!

Người mẫu Tô choáng váng mặt mày, trong đầu đột nhiên hiện ra hai chữ “xe chấn”! Sau đó, tay của ngài giám đốc bắt đầu không chịu yên phận mò ra đằng sau, vói vào trong quần áo sờ soạng cái eo nhỏ của Tô Nặc!

*xe chấn: xx trên xe.

Vì thế Tô Nặc đỏ mặt, dùng sức đẩy hấn ra.

Loại tốc độ một ngày vạn dặm thế này thật sự không thể chấp nhận được!

Âu Dương Long nhìn mà buồn cười, không ép buộc hấn nữa, nghiêm túc lái xe dẫn hấn đi ăn.

Quen biết nhiều chủ nhà hàng rất là tốt, có thể không cần xếp hàng, không cần chờ đến khi có chỗ, còn có thể vào bằng đường dành riêng cho khách VIP.

“Uống chút trà trước đi, anh ra chào hỏi ông chủ.” Âu Dương Long sờ sờ đầu của hấn, xoay người ra khỏi cửa.

Tô Nặc ngồi một mình rảnh rỗi buồn chán, vì thế lại bắt đầu nổi hứng lướt diễn đàn!

Xem Loạn thế tình thiên lúc này là thích hợp nhất!

Âu Dương Kim Long đau khổ dần vật trên máy bay, thế nhưng vẫn không thể nhớ ra mỹ nhân đẹp như Tuyết liên hoa trong lòng mình là ai, vì vậy vô cùng tức giận, quanh thân đều toả ra hàn khí, ngay cả tóc cũng biến thành màu trắng, mắt bắn ra bảy tia lửa, tạo thành một dải cầu vồng ở phía cuối chân trời!

“Haha.” Tô Nặc không cảm động mà còn bật cười.

Ngay khi chỉ số tức giận của Âu Dương Kim Long sắp vượt khỏi mức báo động, ngoài trời vang lên vài tiếng ầm ầm, máy bay đúng lúc hạ cánh, một người thanh niên thuần khiết cực kì xinh đẹp đập vào mắt Âu Dương Kim Long!

Người đó, hiển nhiên chính là siêu mẫu Tô Nhu Nhu đứng đầu thế giới!

“Là em! Là em! Là em!” Âu Dương Kim Long lập tức nhảy xuống khỏi máy bay, cặp mắt đỏ sậm nhìn chăm chăm vào bóng dáng mảnh khảnh trên bãi cỏ xanh biếc, gần như không thể thở nổi!

Tình yêu ẩn sâu dưới đáy lòng bùng cháy, khiến cho Âu Dương Kim Long muốn hung hăng chiếm đoạt người trước mặt ngay lập tức!

“Anh là ai?” Rốt cuộc Tô Nhu Nhu cũng nhìn thấy Âu Dương Kim Long, hần nghiêng đầu khẽ nhủ mày.

Tô Nặc ngồi xem cũng nhin không được nghiêng đầu theo.

Hình ảnh này thật chấn động lòng người!

“Quốc vương của em!” Âu Dương Kim Long vô cùng có khí phách, dùng ngữ điệu trầm thấp nói, “Ở bên núi kia, ở bên biển nọ.”

“Có một đàn xì trum xanh.” Tô Nặc ngâm nga điệu hát dân gian, “Bọn chúng vừa hoạt bát vừa thông minh!” [1]

Âu Dương Kim Long hiển nhiên không có thiếu năng như vậy, hần tiếp tục thâm tình nói, “Ở bên kia bầu trời, ở bên kia thế giới, tôi đã chuẩn bị một tòa thành cho em, bên trong toà thành tràn ngập hoa hồng, ngai vàng hoàng hậu hoa lệ đang chờ chủ nhân của nó từ trên trời giáng xuống!”

Dựa theo con đường của truyện tình cảm cầu huyết não tàn, lúc này Tô Nhu Nhu hần nên thẹn thùng bay vào trong ngực Âu Dương Kim Long, cảm động nói, “Em chờ anh trong cô đơn mỗi mòn lâu như vậy, rốt cuộc anh đã đến, xin hãy đưa em về nhà!” Sau đó truyện cổ tích đến đây là hết, hoàng tử công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi!

Nhưng bình dị nước chảy thành sông hiển nhiên không phải là phong cách của tác giả!

Vì thể tình tiết đột ngột thay đổi, sau khi nghe lời bày tỏ thâm tình của ngài giám đốc, chẳng những Tô Nhu Nhu không cảm động mà còn lạnh lùng vô tình liếc nhìn hần, nói, “Trái tim tôi đã sớm bị đóng băng, sẽ không tiếp nhận bất kì ai, xin anh về cho!”

“Em dám cự tuyệt tôi?” Âu Dương Kim Long nghe vậy thì lập tức nổi giận, thân hình cao to lực lưỡng bước tới gần Tô Nhu Nhu, “Tôi thật lòng với em như vậy, sao em nỡ tàn nhẫn cự tuyệt tôi?”

Tô Nhu Nhu bị bóng ma của Âu Dương Kim Long bao phủ, cả người bắt đầu run lẩy bẩy! Hần xoay người muốn bỏ chạy, không cẩn thận ngã nhào xuống bãi cỏ!

“Em chạy đi, chạy nữa đi!” Âu Dương Kim Long dè lên người hần, đưa tay xé rách quần áo của hần, “Nếu không chiếm được em, tôi chiếm thân thể của em cũng được rồi!”

Tô Nặc tắc lưỡi, đúng là cái đồ tra công tàn bạo!

Sau đó giữa ban ngày ban mặt, trên bãi cỏ trước nhà, Tô Nhu Nhu bị lột sạch quần áo.

Tuy rằng theo miêu tả lúc trước của tác giả, Tô Nhu Nhu đi đến đâu cũng có mấy trăm vệ sĩ đi theo, vì vậy tình huống bây giờ thật sự rất phi lý, nhưng đại khái trong truyện này gần như không có cái gì gọi là logic, hơn nữa mọi người lại sốt ruột muốn xem cảnh cấm trẻ em dưới 18, vì thế độc giả bên dưới không ai buồn khiếu nại, ngược lại còn thúc giục tác giả viết nhanh lên, H gì mà như mì ăn liền chỉ có gia vị, đi toilet không có khăn giấy!

“Anh mau buông ra!” Tô Nhu Nhu liều chết giãy dụa, bắt khuất đến mức không đành lòng nhìn thẳng!

Nhưng tiểu thụ nhu nhược mảnh mai sao có thể địch nổi tra công cao lớn cường tráng?! Vì thế hần bị bắt quỳ trên cỏ, ngay khi sắp bị hung tàn bóp bóp —— Âu Dương Kim Long đột nhiên dừng lại động tác.

Bởi vì hần nhìn thấy hình xăm hoa sen trắng trên mông Tô Nhu Nhu!

Đó là lúc ân ái ở kiếp trước, hần đã tự tay dùng ngón châm xăm lên!

Trí nhớ lại bắt đầu cuộn cuộn trở về, tác giả bày tỏ tạm thời viết như vậy trước, chuyện xưa của giám đốc Âu Dương và người mẫu Tô sẽ còn tiếp tục, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, yêu mọi người nhiều!

Đợi chút! Tô Nặc cảm thấy có gì đó không được ổn!

Giám đốc Âu Dương và. . . Người mẫu Tô?! Mấy cái tên này thật sự rất ặc ặc ặc! Tô Nặc trợn mắt há mồm 囧 囧, lẽ nào lại cầu huyết trùng hợp không khoa học như vậy chứ!

“Đang suy nghĩ gì thế?” Âu Dương Long mở cửa phòng, bị vẻ mặt của Tô Nặc dọa sợ.

Tô Nặc ngẩng đầu nhìn hần một cái, đột nhiên nhớ tới hình ảnh Âu Dương vương gia ở trên cao kịch liệt “a a ưm ưm” với Tô Nhu Nhu, sau đó. . . Lập tức sụp đổ!

Đúng là hủ chết người!

“Rốt cuộc em muốn khóc hay muốn cười?” Âu Dương Long không hiểu ra sao.

Tiểu thuyết cầu huyết thật sự quá đáng sợ! Tâm tình của Tô Nặc phức tạp đến mức không thể dùng ngôn từ để diễn tả, sau đó hần nhào tới hung hăng cắn Âu Dương Kim Long. . . Không đúng, là cắn miệng Âu Dương Long!

“Sao thế?” Ngài giám đốc dờ khóc dờ cười.

“Không có gì.” Tô Nặc uể oải tựa đầu vào vai Âu Dương Long, chuyện mình xem tiểu thuyết tào lao rồi bị sốc tuyệt đối không thể nói ra bởi vì rất không phù hợp khí chất! Huống hồ lẽ như hắn cũng chạy đi xem Loạn thế tình triền sau đó bất chước mấy trò biến thái của Âu Dương Kim Long thì tiêu đời, ví dụ như trói Tô Nhu Nhu lên giường dùng lông chim gãi toàn thân ngay cả Nhu nho nhỏ cũng không buông tha vừa nghĩ là thấy khủng bố!

Thấy Tô Nặc không muốn nói, Âu Dương Long cũng không bắt buộc, chỉ im lặng ôm hắn. Tô Nặc đặt cằm lên vai Âu Dương Long, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ vừa nghĩ tới tình tiết truyện, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng!

Một chiếc xe quen thuộc lái vào bãi đỗ, tiếp theo có hai người bước xuống xe.

“A, là đạo diễn Chung.” Tô Nặc nói.

Âu Dương Long xoay người nhìn lại, quả nhiên thấy Mục Thu và Chung Ly Phong Bạch cùng đi vào trong.

Vì thế hắn quyết đoán gọi điện thoại cho ông chủ nhà hàng, “Hình như Mục Thu đến chỗ ông, ông đừng nói với hắn là tôi ở đây.”

“Sao lại không muốn gặp anh ta?” Tô Nặc tò mò.

“Bởi vì anh muốn cùng em ăn cơm một cách bình yên.” Âu Dương Long hôn mũi hắn, “Sau này phải chuẩn bị hoạt động cho cửa hàng mới, có thể sẽ bề bộn nhiều việc, có khi còn phải đi công tác thường xuyên.”

“Sáu tháng cuối năm em cũng có rất nhiều việc.” Tô Nặc bổ sung thêm nửa câu, đúng là một đôi uyên ương số khổ!

“Em yêu, em thích lầu mấy?” Trong hành lang, Mục Thu đi theo sau Chung Ly Phong Bạch, “Lầu một có ao nước, lầu hai có tầm nhìn tương đối khá!”

“Đừng có kêu ghê tởm như vậy!” Chung Ly Phong Bạch bực mình, “Tôi tới bàn luận về lịch sử điện ảnh Đức với anh, ao nước với tầm nhìn thì có liên quan gì?!”

“Ừ ừ ừ, vậy em thích lầu một hay lầu hai?” Mục Thu vẫn tiếp tục hỏi.

Chung Ly Phong Bạch vô lực vẫy tay, “Lầu hai đi.”

Những tên thương nhân!

Dối trá!

Đúng là sự bôi nhọ!

Với nghệ thuật!

Thuần khiết!

“Tổng giám đốc Mục.” Chủ nhà hàng đứng từ xa nghênh đón, “Mời vào mời vào.”

Mục Thu rất hài lòng, bởi vì hắn cảm thấy mình rất phong độ!

“Tôi đã chuẩn bị xong phòng ở lầu một.” Chủ nhà hàng nhiệt tình đề cử, “Tên phòng rất sành điệu, tên là Đảo Cò Trắng!”

“Chúng tôi lên lầu hai.” Mục Thu nói.

Chủ nhà hàng vừa nghe liền đau khổ, bởi vì Âu Dương Long đang ở lầu hai!

Vì thế ông ta đành phải nói xạo, “Lầu hai đã đầy khách rồi.”

“Sao lại thế, ở trên nhiều lắm chỉ có năm bàn.” Mục Thu vạch trần thẳng thừng, là người cùng nghề, hắn có thể nhảy bén nhìn chỗ trống trong bãi đỗ xe rồi đoán được số khách trong nhà hàng, đúng là vô cùng chuyên nghiệp!

.....

Chủ nhà hàng chảy nước mắt, “Nhưng tôi thật sự rất muốn cậu ngồi lầu một!”

“Tại sao?” Mục Thu cảm thấy kì lạ.

“Bởi vì cậu là người đỡ đầu trong giới ăn uống, tôi rất muốn nghe đánh giá của cậu về sự đổi mới của chúng tôi.” Chủ nhà hàng vô liêm sỉ nịnh bợ.

Mục Thu cảm thấy vô cùng đắc ý, nếu là bình thường hắn nhất định sẽ đồng ý, nhưng hôm nay thì khác, bởi vì Chung Ly Phong Bạch muốn lên lầu hai!

Vì thế hần vui vẻ nói, “Ngày mai tôi sẽ tới đây bàn bạc với ông, hôm nay tôi muốn lên lầu hai ăn cơm.”

Ông chủ gần như muốn bật khóc, rất muốn ôm đúi Mục Thu kéo không cho hần đi!

Sao hai người này phải đến cùng giờ chứ, đúng là quá đáng sợ!

“Vây đi lầu một đi.” Chung Ly Phong Bạch im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, bởi vì hần cảm thấy cái tên Đào Cò Trắng này rất nghệ thuật!

Chủ nhà hàng lập tức cảm thấy như gặp đồng mình cách mạng, dùng ánh mắt vô cùng cảm kích nhìn hần!

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Mục Thu cũng lập tức hòa theo.

Tôi chỉ nói có một câu thôi mà. Chung Ly Phong Bạch cảm thấy thật kì dị, tại sao mình lại có cảm giác y như —— Nữ vương?!

Đúng là không chịu nổi!

Tôi!

Người đắm chìm trong thế giới nghệ thuật!

Quả nhiên!

Khác biệt với thế giới này!

Cái tên Đào Cò Trắng nghe rất cổ xưa, trang trí trong phòng cũng mang phong cách cổ xưa.

“Một nhà hàng thịt nướng kiểu Hàn sao phải mang phong cách nhà hàng Giang Nam?” Mục Thu vừa vào liền cau mày, đúng là chẳng ra thể thống gì!

“Đây là bút tích bản gốc của lão Trương?” Chung Ly Phong Bạch bị dòng chữ nguệch ngoạc trên tường hấp dẫn.

“Đúng vậy.” Chủ nhà hàng có chút tự hào, “Trong Thỉnh Tuyết các còn có bức Hàn Mai do lão Vương vẽ đấy, tất cả đều do tôi đích thân đi xin.”

“Thật sự quá tuyệt vời.” Chung Ly Phong Bạch khen ngợi nhiệt liệt.

“Quá khen quá khen.” Chủ nhà hàng chân thành quay sang hỏi Mục Thu, “Tổng giám đốc Mục, cậu cảm thấy phong cách này có thích hợp không?”

“Tôi cảm thấy cực kì tốt!” Nếu Chung Ly Phong Bạch thích, Mục Thu lập tức vứt bỏ tiết tháo, giả vờ bình tĩnh và trịnh trọng nói, “Hai nền văn hóa giao nhau, rất sáng tạo và đẳng cấp!”

“Vây là tốt rồi.” Chủ nhà hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi có thể qua phòng kế bên thưởng thức tác phẩm hội hoạ khác không?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Đương nhiên!” Chủ nhà hàng vui vẻ nhận lời, tranh thủ cơ hội kết thân, “Tôi cũng rất thích phim của đạo diễn Chung, mời đi bên này.”

Hai người vừa nói vừa cười đi mất, bỏ lại tổng giám đốc Mục một mình bơ vơ đau khổ!

Thật sự quá tàn nhẫn!

[1] Lời bài hát trong nhạc nền của phim hoạt hình Xi trum phiên bản Trung.

Lời cả bài (tạm dịch)

Ở bên kia núi ở bên biển nọ

Có một đàn xi trum xanh

Bọn chúng vừa hoạt bát vừa thông minh

Bọn chúng vừa nghịch ngợm vừa lanh lợi

Bọn chúng sống tự do trong khu rừng lớn màu xanh

Bọn chúng tốt bụng dũng cảm quan tâm lẫn nhau

Ôi! Xi trum xanh đáng yêu

Ôi! Xi trum xanh đáng yêu

Bọn chúng cùng nhau hợp sức đánh bại lão Gargamel

Bọn chúng ca hát khiêu vũ thật vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Tuy rằng Mục Thu không hề có chút hứng thú với cái gọi là danh tác nghệ thuật, nhưng vì Chung Ly Phong Bạch, hắn vẫn nín thở đi theo, kiên nhẫn nghe chủ nhà hàng lần lượt giới thiệu từng cái một, trong lòng buồn ngủ muốn chết! Buồn ngủ mà không được ngủ đúng là quá đau khổ! Càng đau khổ hơn chính là Chung Ly Phong Bạch cứ mãi thao thao bất tuyệt với ông chủ, xem hắn như một cảnh cây di động, thật sự không thể chấp nhận được!

“Bức họa này chắc cổ xưa lắm đây.” Chung Ly Phong Bạch tán thưởng.

“Đúng vậy!” Mục Thu tranh thủ chen miệng vào, “Con hổ này cười đẹp quá!”

Vừa dứt lời liền nhìn thấy chủ nhà hàng và Chung Ly Phong Bạch nhìn mình bằng ánh mắt cực kì phức tạp.

Mục Thu chui thò trong lòng, xem điệu bộ của hai người này chắc mình đã nói lỡ lời rồi!

Quả nhiên, Chung Ly Phong Bạch nói, “Cái này gọi là Hiến chương [1].”

“Hiến chương?” Suy nghĩ đầu tiên của Mục Thu chính là hiến pháp, thậm chí hắn còn nhớ tới khởi nghĩa Vũ Xương!

*Khởi nghĩa Vũ Xương 1911 là cuộc khởi nghĩa của những người tư sản, tiểu tư sản, binh sĩ giác ngộ và đông đảo quần chúng do Trung Quốc Đồng Minh Hội lãnh đạo, nhằm lật đổ triều đình Mãn Thanh, thành lập Trung Hoa Dân Quốc.

Thật ra không phải là tôi không có văn hóa! Tổng giám đốc Mục thờ dài, tại sao nghe mãi mà cũng không hiểu Chung Ly Phong Bạch đang nói cái gì?!

Chuyện này không khoa học!

“Có thể gọi là Bộ Ngạn [1].” Chung Ly Phong Bạch tiếp tục nói.

Mục Thu sắp bất tỉnh.

“Đây là bức họa Long Sinh Cửu Tử [1]!” Chủ nhà hàng không đành lòng nhìn người quen mặt như vậy nên nôn nóng chen miệng vào giải thích! Đề làm nổi bật thêm chữ “Long”, ông ta còn cố gắng vắn vẹo cái eo thùng phuy, Mục Thu nhìn mà chóng mặt, vì thế đầu đầu nói, “Thôi tôi qua phòng kế bên chờ nha.”

“Được được được.” Chủ nhà hàng thở phào nhẹ nhõm, đúng là mệt quá chừng!

Mục Thu vào phòng riêng, xét thấy Chung Ly Phong Bạch còn muốn đi ngắm này nọ một thời gian, vì thế ra vườn hoa hút một điếu thuốc, thuận tiện lên lầu hai xem thử lượng khách bên trên, bệnh nghề nghiệp rồi.

Sau đó hắn nhìn thấy Âu Dương Long đứng ngoài hành lang gọi điện thoại.

Hai người nhìn nhau, lập tức long trời lở đất?

Sao lại thế này!

Tình huống thực tế là hai người cùng vắng tục ở trong lòng! Đi ăn cơm với người yêu gặp phải người quen thật là khó chịu!

“Chú em có biết Bộ Ngạn là cái gì không?” Tổng giám đốc Mục vẫn còn canh cánh trong lòng, hắn cảm thấy không thể chỉ có mỗi mình mình không có văn hóa!

Kết quả Âu Dương Long trả lời ngay, “Biết chứ, thượng cổ thần thú trong truyền thuyết, chú hỏi cái này làm gì?”

Sát! Mục Thu bị đá kích lần nữa, vì thế hắn hẹp hòi nói, “Đang mời khách ăn cơm à?” Nếu Âu Dương Long trả lời “phải” thì mình có thể khoe khoang rằng “tôi đang đi ăn cơm với đạo diễn Chung”, thật sự rất hãnh diện!

“Ồ.” Âu Dương Long lười nói nhiều với hấn.

Há há há há! Mục Thu vừa định ngửa mặt lên trời cười điên dại, nào ngờ còn chưa kịp khoe khoang, cửa phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, một cái đầu thò ra ngoài.

.....

“Ách!” Tô Nặc ăn hết thịt, không còn gì để nướng nữa nên muốn gọi Âu Dương Long vào, không ngờ lại tình cờ gặp Mục Thu! Thật sự có chút 囧!

“Tạm biệt!” Âu Dương Long quyết đoán trọng sắc khinh bạn vứt bỏ Mục Thu, “Biến giùm đi!” Sau đó nhanh chóng chui vào phòng, ngay cả chiếc lá cũng không để lại!

Trái tim thủy tinh của Mục Thu tan vỡ, thế giới này thật không công bằng!

“Làm vậy hình như không tốt lắm đâu.” Tô Nặc hỏi, “Em có cần ra ngoài chào hỏi một chút không.”

“Đương nhiên là không.” Âu Dương Long đóng cửa phòng, “Em cứ coi hấn như không khí là được.”

Tô Nặc:.....

“Ăn hết thịt luôn rồi à?” Âu Dương Long nhìn cái khay nướng trống trơn, cảm thấy hơi giật mình! Minh vừa ra ngoài nghe điện thoại có 5 phút, rõ ràng trước đó đã nướng một đồng cho hấn rồi mà!

Tô Nặc nhìn trời, thật ra không chỉ ăn hết thịt! Tôi còn tự mình nướng thêm một mớ khác nữa! Mặc dù có hơi tham lam nhưng ăn hết mới tiết kiệm!

“Ngoan.” Thấy lỗ tai hấn hơi đỏ lên, Âu Dương Long biết điều im miệng, nhưng nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên tâm, vì thế ôm Tô Nặc vào trong lòng, hỏi quanh co, “Bình thường em ăn cái gì?”

“... Một loại hoa tươi tên Vatican.” Tô Nặc vô sỉ nói.

Âu Dương Long dở khóc dở cười, “Có phải Đới An rất khát khe với việc ăn uống của em không?” Mỗi lần dẫn đi ăn đều ăn nhiều như vậy, đúng là... Không biết nên nói gì!

Tô Nặc giả chết, mặc dù mình đúng là thùng com nhưng nghe qua rất không có khí chất!

“Nghe lời.” Âu Dương Long rất kiên nhẫn.

Tô Nặc ngậm miệng càng chặt, mặt mũi cũng đỏ bừng, tuy rằng giọng điệu của ông xã mình rất dịu dàng rất ngọt ngào nhưng một bữa có thể ăn hai tô mì lớn cộng thêm trứng kho và thịt bò xào rau xanh cộng với điểm tâm nhỏ, sức ăn này thật sự không dám nói ra!

Thấy bộ dạng này của Tô Nặc, Âu Dương Long cũng không hỏi thêm nữa, trong lòng càng chắc chắn bình thường bà xã của mình ăn không đủ no, vì vậy đau lòng cúi đầu hôn trán hấn.

Không hỏi nữa à! Tô Nặc thở ra một hơi, làm người ta sợ hết hồn!

“Nếu em cảm thấy làm việc quá mệt mỏi thì đừng làm.” Âu Dương Long ôm chặt hấn, “Anh cam đoan sẽ không bỏ đói em.”

Bất quá tôi có thể ăn ít lại mà! Tô Nặc 囧 囧, không nghiêm trọng đến mức từ chức như vậy chứ!

Sợ hấn ăn nữa sẽ đau dạ dày, Âu Dương Long rung chuông gọi nhân viên phục vụ vào dọn bàn, đổi com thành trái cây.

Tô Nặc vừa rít gào trong lòng tôi còn chưa ăn no mau trả thịt ba chỉ lại đây, vừa tội nghiệp nhìn thịt bị bung đi, cảm thấy rầu rĩ không thể tả!

Người ăn nhiều bị xã hội kì thị... Thật sự quá thê thảm!

“Đây là món điểm tâm ngọt của hai vị.” Nhân viên phục vụ bung khay lên.

“Muốn ăn cái nào?” Âu Dương Long hỏi.

“Bánh nếp đường!” Tô Nặc nhanh chóng trả lời, bởi vì hấn cảm thấy cái kia có vẻ rất hấp dẫn!

“Không được, gạo nếp khó tiêu hóa.” Âu Dương Long đặt rượu ngọt trước mặt hấn, “Em uống cái này đi.”

Tô Nặc lệ rơi đầy mặt, thiếu điều gõ bát hát bài “Bắp cải nhỏ” [2].

Trên đường về, Tô Nặc ngồi ở vị trí phó lái post bài —— Giúp tôi với, lúc hẹn hò tôi ăn không đủ no, xin hỏi chuyện này có bình thường hay không!

Đề tài này hiển nhiên có thể khiến nhóm em gái đồng cảm, vì thế mọi người comment rất nhiệt tình! Mọi người đều bày tỏ ăn không no khi hẹn hò là chuyện rất bình thường! Nhất định phải ăn càng ít càng tốt! Em gái A bày tỏ tôi và bạn trai ra ngoài ăn bất tiện, tôi chỉ có thể ăn một phần nhỏ. Em gái B bày tỏ lúc tôi hẹn hò chỉ ăn một hộp bắp trộn là đủ rồi. Em gái C còn khó đỡ hơn, cô nàng bày tỏ bạn trai cũ của mình là một tên khủng, cực kì mê nghiên cứu tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng, ngoài ra còn rất mê Lâm Đại Ngọc, để hợp ý bạn trai, trước mỗi buổi hẹn hò, cô nàng đều phải nhũn mỳ giò bọ đau bụng, sau đó dùng cái ly trong suốt đựng Coca xem như thuốc đông y! Ngoài ra trước đó còn phải vớt sạch bọt Coca! Thật sự rất thâm!

Tô Nặc buồn bực —— Chẳng lẽ mấy người không đói bụng?

Đĩ nhiên là đói rồi! Nhóm em gái comment xoẹt xoẹt, thế nên trước mỗi buổi hẹn hò đều phải ăn một tô mì lút dạ, để tránh lúc đó bày ra vẻ thèm khát quá mức!

Tô Nặc cảm thán, yêu đương thật là mệt mỏi quá!

Nhóm em gái hỏi âm, chủ nhà bạn vừa bắt đầu yêu phải không? Lúc vừa bắt đầu đều là vậy đó, sau này quen dần sẽ ổn thôi, có thể mở to miệng ăn thật đã!

“Đang xem gì thế?” Âu Dương Long vừa lái xe vừa hỏi.

“Không có gì.” Tô Nặc cất di động, vấn đề ăn uống này nên để quen dần rồi nói sau, nói quá sớm lỡ dọa người chạy mất thì làm sao bây giờ! Mình thật sự rất phức tạp!!

“Tới nhà của anh được không?” Âu Dương Long hỏi, “Chạy lên trước queo vào là tới, dù sao ngày mai em cũng không đi làm.”

“Sao anh biết em không đi làm?” Tô Nặc buồn bực.

Ngài giám đốc nhếch miệng, “Hôn một cái anh sẽ nói cho em biết.”

.....

Loại thủ đoạn dụ dỗ mấy bé gái mà muốn dùng với tôi à! Tô Nặc rất có khí phách từ chối!

5 phút sau.

“Anh nói cho em biết đi!” Thật sự rất tò mò!

“Điều kiện không thay đổi.” Âu Dương Long lái xe vào gara.

Tô Nặc chấp nhận số phận, sắp đến hôn hân, tự an ủi bản thân dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên!

“Hôn mặt không tính.” Âu Dương Long tháo dây an toàn ra, ánh mắt vô cùng gian xảo, “Muốn anh dạy cho em không?”

“Không muốn!” Tô Nặc mở cửa xe muốn chạy, kết quả vẫn bị kéo trở về!

“Cái này không phải là phim thần tượng!” Tô Nặc kháng nghị, thật sự quá cầu huyết! Không thể chấp nhận được!

Sau đó hân đã bị hôn lười thảm thiết!

Di động rung rề rề, Tô Nặc đẩy Âu Dương Long ra, cầm lên nhìn, “Là Đới An.”

“Ừ.” Âu Dương Long hoàn toàn không có tâm tình quan tâm Đới An hay Diana hay Đới gì gì, hôn chưa được một nửa đã bị cắt ngang thật sự rất bất mãn!

“Anh để em nghe điện thoại trước đã!” Tô Nặc đẩy đầu của hân ra, bấm nút nghe.

Âu Dương Long hôn cổ hân.

“Nặc Nặc, sao cậu chưa về nhà?” Đới An nói, “Tôi đã nấu xong thuốc đông y rồi này.”

“Ách, tôi còn đang ở ngoài.” Tô Nặc cảm thấy áy náy như nhóc con lêu lổng được ba mẹ quan tâm.

Âu Dương Long luồn tay vào trong áo sơ mi của hân, vuốt nhẹ lên tấm lưng mịn màng.

“A.” Vết chai trong lòng bàn tay của Âu Dương Long mang đến một cảm giác tê dại, Tô Nặc né qua một bên.

“Nặc Nặc??” Đới An buồn bực, “Cậu có nghe tôi nói không?”

“Có.” Tô Nặc chột dạ, “Anh cứ để ở nhà đi, lát nữa tôi về uống.”

Âu Dương Long được một tác lại muốn tiến một thước, ngón tay nắm lấy hai điểm nhô ra trước ngực.

Mẹ nó chỗ này không thể sờ vậy được!!!! Tô Nặc lập tức mặt đỏ tai hồng, liều mạng giả vờ muốn đẩy hẳn ra.

Nhưng căn bản là đây không được!

Không phải là tôi không muốn đây!

Tôi đã cố gắng dùng sức lắm rồi!

Tô Nặc đau khổ rơi lệ!

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Đới An hỏi.

“Ồ khách sạn ăn cơm với anh hai.” Tô Nặc rất muốn cúp điện thoại, như vậy mới có thể tập trung đối phó tên lưu manh này!

“Vậy mấy giờ cậu về?” Đới An tiếp tục lái nhai, “Tôi nhất định phải nhìn cậu uống thuốc xong rồi mới đi, lúc trước cậu thừa dịp tôi không chú ý đã đem thuốc bỏ đi đồ hết! Thân thể là của mình, tại sao lại không chịu chú ý chứ! Nếu không phải lần này chó ngáp phải ruồi dẫn cậu đi khám, có phải cậu định giấu luôn cái chuyện thần kinh suy nhược nghiêm trọng như thế không?”

Thật đúng là làm cho người ta lo lắng!

“A!” Tô Nặc đột nhiên thở dốc một tiếng.

“Nặc Nặc cậu sao thế?” Người đại diện hoảng sợ.

“Không. . . Không có gì.” Tô Nặc dùng một tay đẩy Âu Dương Long, “Cháu gái của tôi nghịch ngợm, đổ canh lên người tôi.”

“Ồ, vậy cậu ——”

“Tôi cúp trước nha!” Tô Nặc thật sự chịu hết nổi, bẹp một cái cúp điện thoại.

“Không diễn nữa à?” Âu Dương Long áp sát vào lỗ tai Tô Nặc, cười khế.

“Diễn em gái anh!” Tô Nặc vút đi động, tức giận nhào tới điên cuồng cào cấu hấn, cái đồ sờ loạn bậy bạ biến thái!!!

Âu Dương Long vui vẻ ngồi trên ghế mặc cho Tô Nặc vừa cấu vừa cắn, coi Tô Nặc như chú mèo con mình nuôi đang giận dỗi làm ầm lên.

Cảm giác. . . Rất là tuyệt.

[1] Long Sinh Cửu Tử (rồng sinh chín con), mỗi đứa con có một hình dáng khác nhau. Bệ Ngạn (hay còn gọi là hiền chương) là đứa con thứ tư (có nơi nói là thứ bảy) của rồng, có hình dáng giống hổ, răng nanh dài và sắc, có sức thị uy rất lớn. Theo truyền thuyết, Bệ Ngạn rất thích lí lẽ và có tài cãi lí đòi sự công bằng, vì vậy Bệ Ngạn thường được đặt ở cửa nhà ngục hoặc pháp đường hồng trần để tội phạm và nhắc nhở mọi người sống lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Bởi vì lực lượng của giữa địch và ta chênh lệch quá nhiều, Tô Nặc lại bị vũ lực trấn áp, thật sự quá bức mình!

“Tôi nay em phải về nhà!” Tô Nặc ngồi xếp bằng trên ghế sofa.

“Về làm gì?” Âu Dương Long cúi người hôn hấn, “Ồ lại đây đi, sáng mai anh đưa em tới studio.”

“Anh không cảm thấy chúng ta phát triển hơi bị nhanh?” Tô Nặc nghiêm túc nói.

“Anh cảm thấy quá chậm!” Âu Dương Long rất có khí phách!

Chậm cái gì mà chậm theo kịp hỏa tiễn luôn rồi có được không! Tô Nặc kháng nghị trong lòng! Cái đồ sờ soạng lung tung!

Vì thế hấn nghiêm túc nói, “Chúng ta lùi về một chút được không?”

“Lùi về là sao?” Âu Dương Long cảm thấy khó hiểu.

Là đừng có tùy tiện sờ mông người ta!! Tô Nặc rất muốn gào lên! Nhưng vẫn không gào được, bởi vì hấn cảm thấy vấn đề này có chút 囧!

“Sau này nếu không có đi làm thì tới nhà anh đi.” Âu Dương Long dịu dàng, “Anh sẽ nấu thật nhiều món ngon cho em ăn.”

“Không cần đâu!” Tô Nặc từ chối thẳng thừng, món ngon cái gì chứ vừa nghe là biết lấy có rồi, muốn ăn sạch người ta luôn thì có! Tuy rằng món ngon ông xã nấu nghe thật sự rất hấp dẫn nhưng nhất định phải kiểm chế!

Nhưng lần này người mẫu Tô đã nghĩ oan cho ngài giám đốc, Âu Dương Long thật sự lo lắng Tô Nặc ở ngoài gặp dịp sẽ rượu chè be bét ăn uống quá độ phá hư dạ dày! Ở nhà với mình yên tâm hơn.

“Suy nghĩ kĩ rồi trả lời anh.” Âu Dương Long không có ép buộc hấn.

Suy nghĩ cái con khi! Tô Nặc lăm bằm, tùy tiện cầm một quả táo lên cắn.

Lại ăn? Âu Dương Long dở khóc dở cười, thật xấu gì thế này. . .

Đói An ở nhà một mình đợi cả buổi, trời đã tối khuya mà Tô Nặc cũng chưa về nhà! Vì thế người đại diện lại gọi điện thoại qua, kết quả nghe yêu nghiệt mơ mơ màng màng nói, “Tôi ở nhà anh hai, đang ngủ. . . Sáng mai gặp.” Sau đó lập tức cúp điện thoại!

Lại chơi chiêu này nữa! Người đại diện ở nhà nổi sùng!

“Em diễn có giống không?” Tô Nặc ngồi trên giường, cảm thấy rất thành tựu! Minh đúng là chẳng khác gì ảnh đế trọng sinh!

“Giống.” Âu Dương Long giúp hấn lau khô tóc, ôm người chui vào trong chăn.

“Anh về phòng của mình ngủ đi!” Tô Nặc rít gào! Rõ ràng đã nói để tôi ngủ trong phòng khách!

“Ngao, nghe lời.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên mặt hấn.

Đừng có hôn bậy hôn bạ! Tô Nặc dùng sức giãy dụa, “Anh làm vậy thì có khác gì Âu Dương Kim Long chứ!” Cả hai đều cảm thấy như nhau!

Một con quạ ngoài cửa sổ kêu cạc cạc bay qua, sau đó. . . Là tiếng cười của ngài giám đốc.

“Anh cười cái gì?” Tô Nặc có dự cảm không tốt, thôi chết rồi chẳng lẽ hấn cũng xem《Loạn thế tình triền hệ liệt》?!

“Anh cảm thấy cái tên Âu Dương Kim Long này rất dễ nghe.” Âu Dương Long bình tĩnh trả lời.

“Xạo quá.” Tô Nặc đỏ mặt, “Có phải anh cũng xem. . . Cái truyện đang viết kia không?”

“Truyện đang viết nào?” Âu Dương Long nín cười.

“Âu Dương Kim Long và Tô Nhu Nhu!” Tô Nặc cảm thấy cái tên《Giám đốc yêu người mẫu》thật sự quá kinh khủng không thể nói ra miệng được, vì vậy đành phải quanh co một chút!

“Đó là cái gì?” Ánh mắt của Âu Dương Long có chút mờ mịt.

“. . . Anh thật sự không biết?” Tô Nặc nhìn chằm chằm vào hấn!

Âu Dương Long lắc đầu, “Để anh lên mạng tìm.”

Xin đừng! Lỡ như anh xem xong rồi nổi thú tính bắt chước vương gia xăm hình hoa sen lên mông tôi thì chắc tôi chết quá! Tô Nặc vội vàng bay tới ôm lấy hấn, “Truyện đó xem chán lắm, anh đừng xem!”

“Là sao? Truyện gì mới được.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc nằm xuống giường.

“. . . Thật ra đó là một quyển sách về triết học.” Tô Nặc nói năng lung tung, “Tác giả tên là Tô Nhu Nhu! Hằng ngày tác giả quan sát cuộc sống của một tiệm com thịt heo để chứng minh giữa cơ sở kinh tế và kiến trúc thượng tầng có liên hệ với nhau!” Nghe là thấy chán gần chết, hấn nhất định sẽ không muốn đọc!

“Com thịt heo?” Ngài giám đốc cười như không cười.

“Phải!” Tô Nặc gật đầu, “Âu Dương Kim Long chính là chủ tiệm com thịt heo!”

Ba giây sau.

“A!” Nhà triết học Tô Nặc bị chủ tiệm com thịt heo đè lên đầu gối!

Quần ngủ bị lột một nửa, cái mông vêu được lớp quần lót trắng bao lại, thật sự hấp dẫn đến không thể hấp dẫn hơn.

Âu Dương Long gờ tay lên, không nhẹ không mạnh vỗ xuống một cái.

“Buông ra coi!” Tô Nặc tức giận đỏ mặt, mông có chút đau!

“Ai cho em xem loại tiểu thuyết này, hả?” Bàn tay tăng thêm độ lực, làn da dần dần trở nên đỏ ửng, còn có hơi hơi nóng lên.

“Anh cũng xem mà!!” Tô Nặc liều mạng giãy dụa muốn chạy trốn, đau còn chưa tính nhưng thế này thật sự quá mất mặt!!!

“Anh xem là vì lần trước em xem còn lưu lại.” Âu Dương Long đè lại hông của hắn.

“Được rồi em biết sai rồi. . .” Hảo hán không ăn thiệt trước mắt, Tô Nặc vô cùng không có cốt khí, thiếu điều ôm tay hắn kêu anh hùng tha mạng!

Âu Dương Long cảm thấy rất buồn cười, sao lại chơi vui như vậy.

Bàn tay nắm chặt hông mình buông lỏng, Tô Nặc lập tức kéo quần lên, chui vào trong ngực của hắn y như mèo con —— Tuy rằng nhìn qua rất biết điều rất ngoan ngoãn nhưng thật ra trong lòng đang dựng thẳng ngón giữa có được không! Cái đồ bạo lực đáng ghét! Chờ ngày nào đó tôi có cơ bụng tôi nhất định sẽ đánh lại!

So với trò chơi tình yêu hài hước của ngài giám đốc và người mẫu, một vị người mẫu khác lại khổ sở hơn rất nhiều.

Bởi vì hắn bị sốt rồi!

Ý rằng thân thể của mình tốt, Khâu Từ Ngạn liên tục thức đêm, hơn nữa còn ngâm trong nước lạnh mấy tiếng đồng hồ để chụp ảnh. . . Quả nhiên sẽ bị báo ứng.

Khâu Từ Ngạn hắt xi lần thứ hai mươi.

“Đưa nhiệt kế cho tôi.” Đường Tiểu Ngừ ngồi xuống bên giường.

Khâu Từ Ngạn đặt khăn lạnh lên trán, có cảm giác như mình đang ở cữ! Càng [4] là đầu giường còn đặt một ly nước gừng đường đỏ. Thật! Sự! Không! Muốn! Uống! Hơn nữa trên cái bao đường đỏ mà Đường Tiểu Ngừ mua dưới lầu còn in chín chữ to màu đỏ —— Cần thiết cho kì sinh lí của phụ nữ!

*ở cữ là thời gian khoảng 6 tuần lễ đầu sau sinh để các bà mẹ nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe.

“Mới giảm được một chút, anh uống cái này đi.” Đường Tiểu Ngừ đỡ hắn ngồi dậy, “Ra mồ hôi là tốt rồi.”

Khâu Từ Ngạn vô cùng buồn bực, tu ly nước gừng ừng ực như liệt sĩ hi sinh.

“Tôi nấu chút cháo cho anh ăn nhé.” Đường Tiểu Ngừ hỏi, “Anh muốn ăn ngọt hay ăn mặn?”

“Không muốn ăn.” Khâu Từ Ngạn hoàn toàn không có khẩu vị, nằm xuống giường định tiếp tục ngủ.

“Vậy tôi gọi điện thoại cho Mạch Kha.” Đường Tiểu Ngừ cầm điện thoại ngay đầu giường lên.

“Trứng sốt cà chua.” Khâu Từ Ngạn nhanh chóng đầu hàng. Nói cho Mạch Kha chẳng khác nào nói cho mẹ, chắc chắn sẽ bị cản nhằn đến chết, ăn đại tô mì cho rồi.

“Ồ.” Đường Tiểu Ngừ cúp điện thoại.

Khâu Từ Ngạn thề, hắn đã nhìn thấy ý cười khi thực hiện được âm mưu trong mắt cậu nhóc kia!

Người ta bệnh thế này mà chẳng thông cảm gì cả!

Nằm trên giường trần trọc mãi cũng không ngủ được, Khâu Từ Ngạn vén chăn xuống giường.

Trong phòng bếp, Đường Tiểu Ngừ đang làm mì sợi, đầu tiên cán bột mì thành mặt bánh tròn tròn, sau đó cắt mỏng rồi bỏ vào nấu, cuối cùng vớt ra tô. Dầu sôi trong chảo thơm phức, thêm vào trứng gà và cà chua, cuối cùng rải thêm hành băm rồi tắt lửa, đặt trứng vào trong tô. Nước sốt nhuộm đỏ mì sợi, trứng gà vàng óng ánh, hành thái xanh mướt, đúng là một sự phối hợp tuyệt hảo.

Khâu Từ Ngạn đứng ở cửa phòng bếp, im lặng nhìn Đường Tiểu Ngừ bận rộn.

“Sao anh lại chạy ra đây!” Sau khi làm xong mì, Đường Tiểu Ngừ xoay người lại thì nhìn thấy hắn.

Tôi chạy ra? Khâu Tử Ngạn dờ khóc dờ cười, có cần làm quá như vậy không!

“Mau mặc cái này vào.” Đường Tiểu Ngữ đặt tô mì lên bàn com, sau đó chạy vào phòng lấy một cái áo khoác dày cho hấn.

“Bây giờ là tháng tám!” Khâu Tử Ngạn nhìn áo khoác bông dày cộm, cảm thấy thật phức tạp.

“Anh đang bị sốt!” Đường Tiểu Ngữ rất kiên trì, “Nửa tiếng trước anh còn kêu lạnh mà!”

Khâu Tử Ngạn đành phải chấp nhận số phận, bọc mình thành cái bánh chưng.

Thật sự quá yếu đuối suy nhược!

Sợi mì rất dai, hương vị của mì và trứng giao hòa, ngoài ra còn có vị cà chua, quả thật ngon đến không ngừng được.

Vì thế người nào đó bảo là bị cảm không có khẩu vị ăn hết sạch một tô lớn mà vẫn cảm thấy chưa đủ.

“Trong nồi hết rồi.” Đường Tiểu Ngữ 囧, còn tưởng rằng nửa đêm anh ta bị cảm sẽ không ăn nhiều nên chỉ làm hai phần.

Khâu tiên sinh thân nhiên gấp mì trong tô của Đường Tiểu Ngữ.

.....

Đường Tiểu Ngữ không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Khâu Tử Ngạn cầm tô của Đường Tiểu Ngữ, ăn sạch nửa phần còn lại, sau đó thỏa mãn nói, “Trong tủ lạnh có sushi, cậu đói bụng thì cứ lấy ăn.”

Đường Tiểu Ngữ cảm thấy có chút không được tự nhiên, sao anh ta có thể ăn đồ thừa của mình! Nhưng Khâu Tử Ngạn lại không nghĩ như vậy, sau khi ăn xong thì mang dép lê về phòng ngủ tiếp.

Đường Tiểu Ngữ vừa thu dọn bát đĩa vừa nghĩ, ngôi sao lớn đúng là kì quái.

Đèn phòng ăn chớp vài cái, đột nhiên cúp cái rụp.

“Tiểu Ngữ!” Khâu tiên sinh nằm trong phòng ngủ kêu, “Cúp điện rồi!”

Dĩ nhiên là tôi biết. Đường Tiểu Ngữ dờ khóc dờ cười, mò mò trong phòng bếp rửa tay.

Đêm hè không có điều hòa rất khó chịu, Khâu Tử Ngạn lại đang sốt, thật sự không ngủ được! Vì thế lúc ba bốn giờ, hấn mang dép lê vào phòng khách rót nước uống, sau đó phát hiện phòng ngủ của Đường Tiểu Ngữ vẫn còn sáng đèn.

Sao tới giờ còn chưa chịu ngủ. Khâu Tử Ngạn nhú mày, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Trên chiếc giường nhỏ, Đường Tiểu Ngữ trùm chăn ngủ say sưa, đèn sạc đầu giường vẫn còn mở, có chút chói mắt.

Ngủ mà cũng quên tắt đèn. Khâu Tử Ngạn thở ra một hơi, còn tưởng cậu ta đang nằm suy nghĩ chứ.

Sau khi giúp cậu ta tắt đèn xong, Khâu Tử Ngạn liền ra khỏi phòng.

Chờ đến khi hấn uống nước xong, đèn trong phòng lại sáng lên!

Thế này là thế nào, Khâu tiên sinh dờ khóc dờ cười.

Đường Tiểu Ngữ mơ mơ màng màng mở đèn, đặt lên đầu giường rồi ngủ tiếp.

Không mở đèn thì không ngủ được? Khâu Tử Ngạn nhú mày.

Sáng sớm hôm sau, Đường Tiểu Ngữ bị đồng hồ báo thức đánh thức, vừa mở mắt liền nhìn thấy Khâu Tử Ngạn đang đứng bên giường mình, vì thế giật mình một cái.

Thật sự quá kinh khủng!

Thật ra người giật mình không chỉ có Đường Tiểu Ngữ mà còn bao gồm cả Khâu Tử Ngạn! Bởi vì trước khi Đường Tiểu Ngữ tỉnh, Khâu tiên sinh đang cầm di động chụp bộ dạng đang ngủ của cậu! Da mặt đúng là quá dày!

“Tôi đã làm xong bữa sáng!” Để đánh trống lảng, Khâu Tử Ngạn bắt đầu nói bậy.

“Anh làm?” Trong mắt Đường Tiểu Ngữ ngập tràn vẻ không tin!

“Thật mà!” Khâu tiên sinh cam đoan.

5 phút sau, Đường Tiểu Ngữ nhìn bánh bao và sữa trước mặt mình, không nói gì.

Vậy mà cũng gọi là “đã làm xong bữa sáng”?!

“Tốt xấu cũng là sữa nóng!” Khâu Từ Ngạn nhấn mạnh.

Đường Tiểu Ngữ dờ khóc dờ cười.

“Hôm nay tôi không cần đi làm.” Khâu Từ Ngạn nhích lại ngồi bên cạnh cậu ta, “Tôi dẫn cậu ra ngoài chơi.”

“Không đi.” Đường Tiểu Ngữ từ chối, “Anh đang bị cảm, cần phải ở nhà nghỉ ngơi!”

“Tôi rất khỏe!” Khâu Từ Ngạn kéo tay Đường Tiểu Ngữ, ấn lên cơ ngực của mình, “Không tin cậu sờ đi!”

Đúng là. . . Quá vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đường Tiểu Ngữ cảm thấy bất đắc dĩ, bị cảm lẽ ra phải sờ trán chứ?

“Đi bơi không?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Không đi.” Đường Tiểu Ngữ lắc đầu, “Lỡ bị người ta nhận ra thì làm sao?” Hơn nữa chỗ đó có nước, ngâm nước vào còn bệnh nặng hơn!

“Vậy đi xem phim.” Khâu Từ Ngạn tiếp tục nói, “Tôi có vé mời.”

“Phim gì?” Đường Tiểu Ngữ tò mò.

“Tuyệt thế thái giám!” Khâu Từ Ngạn nói.

“Phốc!” Đường Tiểu Ngữ không thềm nể mặt, bật cười.

“Này!” Khâu Từ Ngạn gõ gõ đầu cậu ta, “Có gì buồn cười chứ!”

Cái tên Tuyệt thế thái giám này nghe rất đáng mong chờ! Đường Tiểu Ngữ vui vẻ gật đầu, “Được, tôi đi.”

“Tôi không có đóng vai thái giám đâu!” Khâu Từ Ngạn vừa thay quần áo vừa nhấn mạnh, “Tôi diễn vai một đại hiệp chính nghĩa!”

“Ồ.” Đường Tiểu Ngữ hơi thất vọng.

“Hình như cậu rất hi vọng tôi diễn vai thái giám?” Khâu Từ Ngạn tức giận lấy tay nhéo mặt cậu ta.

Thật sự rất muốn! Đường Tiểu Ngữ mím môi liềm miệng lắc đầu, nhưng vẫn không giấu được ý cười trong đáy mắt.

Vì thế cậu đã bị Khâu tiên sinh vứt xuống giường, hung hăng bạo dâm một phen!

Thọt lét là đề tiện nhất đó! Đường Tiểu Ngữ vừa cười vừa thét chói tai, nước mắt cũng chảy ra.

Sau một phen vật lộn độ sức, Khâu Từ Ngạn đè lên người cậu ta, “Mệt quá.”

“Đứng lên coi!” Đường Tiểu Ngữ đẩy hấn, “Anh nặng quá!”

“Dám chê ông chủ của mình nặng, tháng này trừ hai đồng tiền lương!” Khâu Từ Ngạn chôn đầu vào cổ của cậu ta, giả chết, “Tôi ngủ đây!”

Sao lại thế này! Đường Tiểu Ngữ dờ khóc dờ cười.

Trên người thiếu niên mang mùi hương sạch sẽ trong sáng, không hề giống người trong giới giải trí. Khâu Tử Ngạn nhếch miệng cười, cảm thấy rất là. . . Thích!

Lúc đầu đối xử tốt với cậu ta là vì chú Đường đối xử tốt với mình; sau này, sự quan tâm đó đã dần dần trộn lẫn nhiều thứ khác. Cho dù cậu ta vẫn không chịu nói về quá khứ, hoặc không đoán trước được tương lai, mình cũng muốn dung nhập vào thế giới của cậu ta, bắt lấy trái tim của cậu ta.

Cậu nhóc vừa hiểu chuyện vừa đáng yêu và chu đáo như vậy, thật sự không muốn buông tay. . .

“Anh đề tôi thờ hết nổi rồi. . .” Đường Tiểu Ngữ hấp hối.

Khâu Tử Ngạn bật cười, ôm cậu ta ngồi dậy, “Đi thay quần áo đi, buổi sáng rạp yên tĩnh hơn.”

Sau đó hai người lái xe tới rạp chiếu phim, phát hiện. . . Thật sự rất yên tĩnh!

Trong rạp chiếu phim to đùng chỉ có không đến mười người, trong đó bao gồm hai đôi vợ chồng già!

Thật sự quá không nể mặt!

“Có gì đâu, dù sao anh cũng không phải là diễn viên chính!” Đường Tiểu Ngữ an ủi hân.

Khâu Tử Ngạn cầm ống hút vào ly coca, trong lòng thâm hành hung đạo diễn mười vạn lần!

Tuyệt thế thái giám là một bộ phim vô cùng lừa đảo không tôn trọng lịch sử, chủ yếu kể về câu chuyện được sùng ái của một đại thái giám! Lúc Khâu Tử Ngạn vừa nghe đến đây đã định từ chối, nhưng cặp nam nữ chính trong bộ phim này lại là bạn tốt trong giới của hân, đạo diễn cũng rất có thành ý, không chỉ tìm tới cửa mỗi ngày mà thậm chí còn tặng hân giày vải đen mà mẹ mình tự tay làm! Thật sự rất cảm động!

Vì thế người mẫu Khâu đành phải đồng ý, may là chỉ làm khách mời tạm thời, lên hình cũng không nhiều.

“Chùng nào anh mới xuất hiện?” Nửa tiếng sau, Đường Tiểu Ngữ ngáp.

“Tôi cũng không biết.” Khâu Tử Ngạn chửi thề trong lòng, không phải đã cắt cảnh của mình rồi chứ! Vai của mình là minh chủ võ lâm, tại sao tới cảnh toàn bộ võ lâm thảo phạt đại thái giám rồi mà mình vẫn chưa xuất hiện!

“Có phải anh ở trong nhóm người này không?” Đường Tiểu Ngữ nhìn chăm chú.

Khâu Tử Ngạn bị tổn thương, “Dĩ nhiên là không! Tôi là minh chủ!” Sao có thể chen chúc trong đồng diễn viên quần chúng được!

Sau đó màn ảnh chuyển đến cảnh nhân sĩ bạch đạo bị thái giám đánh cho chạy trốn chết, cả bọn họp mặt trong ngôi miếu đồ nát.

“Không ngờ một đám hào kiệt tinh anh chúng ta lại thua trong tay một tên hoạn quan!” Đại hiệp A rơi lệ.

Đại hiệp B vô cùng bi phần chỉ tay lên trời, “Tất cả đều là lỗi của minh chủ!”

Khâu Tử Ngạn phun ra một búng máu, chơi tôi hả! Tôi còn chưa xuất hiện mà!

Đường Tiểu Ngữ ôm hộp bắp rang, cảm thấy vô cùng hồi hộp!

Đại hiệp C phun ra một ngụm máu, hét to bốn tiếng “Minh chủ phụ ta!” rồi chết ngắc! Thật sự quá thâm!

Một giọt máu tươi rơi xuống mặt gãi ta, bay lên hạ xuống giữa nền đất đầy tro bụi, sau đó chuyển cảnh, thật đúng là lừa gạt!

Tiếp theo một nam tử sa y xanh biếc xuất hiện, đó chính là vai khách mời minh chủ võ lâm Khâu Tử Ngạn!

“Là anh kìa!” Đường Tiểu Ngữ nói nhỏ.

“Ừ.” Khâu Tử Ngạn cảm thấy rất hài lòng với tạo hình của mình, quá bánh!

Nhưng một giây sau minh chủ đẹp trai liền ôm mỹ nhân lăn trên giường!

Đường Tiểu Ngữ bực mình nhìn hân một cái.

Khâu Tử Ngạn nhìn trời, đúng là có cảnh này. . . Nhưng tại sao lại chiếu cảnh này đầu tiên! Hình ảnh huy hoàng một mình mình chiến đấu với cảm y vệ khắp hoàng cung tại sao không cho lên trước!

Tiếp theo là 5 phút cảnh giường chiếu vô cùng nóng bỏng nhưng lại không quá lộ liễu, quả thật có thể nói là cảnh giường chiếu kinh điển! Khâu Tử Ngạn rất muốn học máu, bởi vì ngoại trừ mấy cảnh mặt mày rưng rờ do hân diễn, còn lại đều là diễn viên đóng thế! Sờ đùi diễn viên nữ không phải là tôi!

Nhưng do cắt nối tốt quá, thật sự nhìn không ra!

Vì thế Khâu tiên sinh đành phải sốt ruột cùng Đường Tiểu Ngữ xem hết cảnh H.

Còn điều gì bí hiểm hơn điều này không! Sau cảnh giường chiếu, bộ phim . . Hết luôn!

Đèn trong phòng chiếu phim sáng lên, Khâu Tử Ngạn cảm thấy rất đau đầu, cảnh quyết đấu của mình biến đi đâu rồi?

“Tôi đi toilet một chút.” Đường Tiểu Ngữ đưa bấp rang cho hắn.

“Có phải cậu rất muốn cười không?” Khâu Tử Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Tiểu Ngữ nín cười lắc đầu, chạy thật nhanh vào toilet.

Khâu Tử Ngạn tức giận gọi điện thoại cho đạo diễn, “Phim này là thế nào?”

“Phim gì?” Đạo diễn không hiểu.

“Tuyệt thế thái giám! Tại sao tôi chỉ có 5 phút cảnh giường chiếu! Còn nữa, kết cục gì mà vớ vẩn vậy!!” Khâu tiên sinh phê bình sắc bén.

“Bởi vì phim này còn phần 2 nên tôi mới dùng cảnh giường chiếu của cậu trong phần 1 để miêu tả sự thối nát suy đồi của toàn bộ võ lâm.” Đạo diễn kiên nhẫn giải thích, sau đó lại bất mãn nói, “Phim sắp hết chiếu rồi mà bây giờ cậu mới đi xem!” Đúng là không ủng hộ chút nào!

Khâu Tử Ngạn cúp điện thoại, quyết định sau này sẽ không bao giờ tùy tiện đóng phim điện ảnh nữa!

“Chúng ta đi thôi.” Đường Tiểu Ngữ đi ra từ toilet.

“Tôi dẫn cậu ra ngoại ô nhé?” Khâu Tử Ngạn nói, “Có thể đi câu cá.”

“Được.” Lịch làm việc hiện tại của Khâu Tử Ngạn chật kín, rất ít khi được rảnh rỗi như vậy, vì vậy Đường Tiểu Ngữ cũng sáng khoái đồng ý.

Sau khi đi thang máy xuống bãi đỗ xe tầng ba, Khâu Tử Ngạn giúp cậu ta mở cửa ghế lái phụ, “Cậu ngồi bên này đi, tôi muốn tự lái.”

“Mạch Kha mà biết chắc sẽ cần nể chết luôn!” Đường Tiểu Ngữ sợ hãi nhất.

Khâu Tử Ngạn bật cười, “Chúng ta móc ngoéo, không được nói cho cậu ta biết!”

Xe chạy về phía ngoại ô, Đường Tiểu Ngữ ngồi trong xe bấm điện thoại, “Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói là ai vậy?”

“Sao lại hỏi người này?” Khâu Tử Ngạn bật cười.

“Tôi đang xem trang cá nhân của anh, rất nhiều sô pha đều bị hắn chiếm, đa số đều mắng anh.” Đường Tiểu Ngữ hỏi, “Sao anh không xóa đi?”

“Đoán chừng là nhóc con nhà ai buồn chán quậy phá thôi, xóa làm gì.” Khâu Tử Ngạn cười nói, “Nếu xóa sẽ bị phóng viên bảo là lòng dạ hẹp hòi.”

Đường Tiểu Ngữ bĩu môi, cảm thấy làm ngôi sao thật là mệt mỏi, bị một tên thần kinh bám theo chửi toì bởi hoa lá mà cũng không thể đánh trả!

“Hất xì!” Tên thần kinh Tô Nặc hất xì.

“Cảm lạnh à?” Đới An đưa cho hắn ly nước.

“Không phải, có con gì bay vào mũi.” Tô Nặc nhận ly nước, “Còn phải chụp bao lâu nữa?”

“Còn 3 shoot ảnh nữa, chắc phải tới sáu bảy giờ tối.” Đới An giúp hắn lau mồ hôi, “Có mệt không?”

“Tôi không sao.” Tô Nặc rất chuyên nghiệp, điều tiếc nuối duy nhất chính là không thể cùng Âu Dương Long ăn cơm! Vì thế hắn thừa dịp rảnh rỗi gọi điện thoại cho người yêu, “Hôm nay có lẽ em sẽ bận đến khuya.”

“Anh cũng phải tăng ca.” Giọng nói của ngài giám đốc thật dịu dàng, “Hôm nay anh không tới đón em được, xong việc thì về nghỉ ngơi sớm một chút, đừng lên ra ngoài ăn hàng đấy.”

.

Tô Nặc buồn bực nghĩ, sao hắn biết tối nay mình định đi ăn lẩu!

Đoán trúng suy nghĩ của người ta thật đúng là. . . Tâm linh tương thông!

Tâm tình của Tô Nặc nhất thời trở nên tốt hơn rất nhiều, nhìn ai cũng thấy thuận mắt, thậm chí ông chú sửa đèn cũng trông bảnh hơn hẳn!

“Nặc Nặc, có người bảo là bạn của đạo diễn Chung, muốn gặp cậu.” Đới An nói.

“Bạn của Chung Ly Phong Bạch?” Tô Nặc buồn bực, “Ai mới được?”

“Tôi!” Tổng giám đốc Mục vui vẻ xuất hiện.

Thật ra Tô Nặc chẳng có chút hứng thú với bạn bè của Chung Ly Phong Bạch, nhưng vấn đề là người này cũng là bạn của Âu Dương Long! Vì thế hắn mỉm cười nói, “Chào tổng giám đốc Mục.” Nhất định không thể làm chồng mình mất mặt!

Đúng là quá hiểu chuyện!

Thấy bọn họ thật sự quen biết nhau, Đới An xách ghế rời đi, rất thức thời cho bọn họ không gian riêng.

“Là vậy, tôi nghe đạo diễn Chung nói quan hệ của hắn và cậu cực kì tốt!” Trong mắt Mục Thu tràn ngập chờ mong.

Tô Nặc rít gào trong lòng, ai có quan hệ tốt với tên thần kinh kia chứ!

“Thế nên tôi muốn hỏi một chút, đạo diễn Chung có sở thích gì đặc biệt hay không?” Mục Thu không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Sở thích đặc biệt?” Tô Nặc nghĩ nghĩ, “Điện ảnh.”

“Ngoại trừ cái này, cụ thể hơn một chút!” Mục Thu nhấn mạnh, phạm vi điện ảnh quá lớn, rất khó tìm!

“... Hình như không có.” Tô Nặc khó xử, “Anh ta là kẻ cuồng điện ảnh.”

“Vậy có đặc biệt ghét cái gì không?” Mục Thu chưa từ bỏ ý định.

“Cái này thì nhiều lắm!” Tô Nặc thao thao bất tuyệt, “Cần tây, nắm mèo, nắm kim châm trộn cà chua, dưa leo trộn dầu mè, chân giò hun khói, đậu hũ hấp gừng, vịt hấp bia!” Món nào cũng ngon hết trơn! Đúng là không biết hưởng thụ cuộc sống!

“Đều là thức ăn?” Mục Thu ghi chép vào sổ tay.

Thật ra còn có cái khác nữa nhưng mà tôi không nhớ, tôi chỉ nhớ thức ăn thôi! Tô Nặc 囧 囧, bắt quá để che giấu bản chất ăn hàng, hắn vẫn cố gắng suy nghĩ, “Ngày xưa ở nông thôn anh ta từng bị chó rượt, vì vậy rất sợ chó săn loại lớn!”

“Bị chó rượt?” Trong đầu tổng giám đốc Mục lập tức hiện ra hình ảnh bé trai còi truong lộ chim nhỏ cầm kẹo hồ lô roi nước mắt thét chói tai, nhất thời cảm thấy tình yêu trong lòng càng thêm mãnh liệt, chắc chắn quá mạnh!

“Nặc Nặc!” Đới An đứng đằng trước kêu, ý bảo sắp bắt đầu chụp hình.

“Xin lỗi tôi phải làm việc rồi.” Tô Nặc rất có lễ phép, thuận tiện khích lệ nói, “Tôi cảm thấy anh và đạo diễn Chung rất xứng đôi!”

Mục Thu vừa nghe liền mừng rỡ, lập tức thăng Tô Nặc lên mức đồng chí cách mạng cấp độ cao! Vì thế hắn sáng khoái rút ra thẻ vàng VIP, “Sau này cứ đến chỗ tôi ăn cơm, tất cả sẽ phục vụ được với chất lượng tốt nhất.”

Ha ha ha ha thật sự quá tuyệt vời! Phải biết rằng cái thẻ này không dễ gì mua được đâu! Tô Nặc vô cùng vui mừng, thích quá đi mất!

Bởi mới nói muốn lấy lòng dân ăn hàng thật ra rất dễ dàng.

Nhờ thu hoạch được thẻ VIP quý giá ngoài ý muốn, việc chụp hình cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều! Trạng thái của Tô Nặc tốt đến không thể tốt hơn, hoàn thành xong tiến độ chụp trước hai tiếng đồng hồ!

“Hôm nay Nặc Nặc tuyệt quá!” Thợ chụp ảnh giờ lan hoa chi, chạy lại ôm Tô Nặc.

Nhóm em gái trong tổ chụp ảnh đồng loạt gào lên, cái ông kia mau buông Nặc Nặc ra! Anh ấy là của ngài giám đốc!

Trời ơi thêm quá đi! Bọn tôi cũng muốn ôm!

“Muốn đi ăn cơm không?” Đới An hỏi. “Không đi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.” Tô Nặc ngáp, “Trong tủ lạnh có hoành thánh chị dâu tôi làm, lát ngủ dậy tôi nấu một tô là được rồi.”

“Tôi đã nấu thuốc rồi, ăn cơm xong cậu nhớ phải uống đó.” Đới An thiếu điều quỳ xuống đất ôm đùi hắn, “Làm ơn đừng đổ nữa.”

“Anh không theo tôi về nhà sao?” Tô Nặc hỏi.

“Cháu tôi thi đậu đại học, hôm nay trong nhà đãi tiệc.” Đới An nói, “Vì vậy phải về sớm một chút.”

“Nhớ chúc mừng nó thay tôi.” Tô Nặc lấy ra một cái đồng hồ trong cặp xe, “Cho quà nè.”

“Cảm ơn.” Đới An vô cùng cảm động!

Tô Nặc cảm thấy rất nôn nóng, nếu tối nay Đới An không ở nhà, mình có thể lên ra ngoài hẹn hò, từ “hẹn hò” này nghe thật quá tuyệt vời!

Lúc về nhà đã hơn sáu giờ tối, Tô Nặc gọi điện thoại cho Âu Dương Long, “Anh còn ở công ty hả?”

“Còn đang họp.” Giọng nói của Âu Dương Long có chút mệt mỏi, “Chắc phải tăng ca đến khuya.”

Tăng ca đến khuya. . . Tô Nặc nhớ tới một quyển tạp chí cầu huyết mà mình đã từng đọc, đưa đồ ăn nóng đến cho người yêu lúc chàng mệt mỏi nhất, nghe cảm động quá đi mất! Vì thế Tô Nặc mở tủ lạnh, lấy nguyên liệu nấu ăn ra!

Mình thật sự quá chu đáo! Tô Nặc vừa đeo tạp dề vừa cảm thán! Sau đó đột nhiên nhận được điện thoại của anh hai, “Sao gần đây không về nhà?”

“Bởi vì em làm việc mệt mỏi quá!” Tô Nặc chột dạ, nói bậy nói bạ, “Không chỉ phải tăng ca mà còn phải thức đêm!” Thế nên không về nhà là chuyện rất bình thường chứ không phải em đang yêu có được không!

“Công ty bắt em tăng ca?” Hàn Uy vừa nghe liền nổi giận.

“Dĩ nhiên là không!” Tô Nặc 囧, “Là tự em muốn.”

“Ba ngày sau về nhà ăn cơm.” Hàn Uy rất thương em trai bảo bối, “Anh bảo chị dâu nấu canh xương bò cho em ăn.”

“. . . Cũng được.” Tô Nặc đồng ý, “Em còn có việc, cúp trước, tạm biệt anh.” Lỡ như dầu trong nồi khét lẹt rồi cháy luôn thì làm sao bây giờ, thiệt sót ruột quá chừng!

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Hàn Uy cảm thấy vô cùng kì quái. Bình thường đều ôm điện thoại nói làm nhảm mấy tiếng đồng hồ, sao hôm nay lại khác thường như vậy?!

Là một người ăn hàng đủ chuẩn, Tô Nặc rất có trình độ trong việc nấu ăn, huống hồ đây là lần đầu tiên hắn nấu cơm cho Âu Dương Long, dĩ nhiên càng phải cố gắng nhiều hơn! Không chỉ có cả lẫn bột chiên mà còn có cả sườn xào chua ngọt! Nếu không phải bởi vì hộp đồ ăn không đủ lớn, hắn còn định làm thêm món vịt bát bảo để nhấn mạnh sự chuyên nghiệp của mình!

Một tiếng sau, đồ ăn nóng hồi lấp đầy hộp đồ ăn ba tầng, Tô Nặc cảm thấy mình quả thật chính là thần bếp!

Lái xe đến dưới lầu Nhân Thụy, Tô Nặc gọi điện thoại, “Anh đang làm gì đó?”

“Anh còn đang họp.” Âu Dương Long cảm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, chừng nào hết bận rồi anh gọi cho em, được không?”

Trong lòng Tô Nặc ngập tràn tình cảm, vừa định nói “em đang ở dưới lầu công ty”, chợt nghe Âu Dương Long nói, “Anh phải lên đài làm tổng kết rồi, bảo bối ngoan, anh cúp trước.”

Sau đó hắn thật sự cúp máy!

Tô Nặc 囧 囧, loại tình tiết này không khoa học gì cả!

Rõ ràng mình đóng vai chính, tại sao lại bị đối xử như nữ phụ hi sinh!

Tồn biết bao công sức để làm nam chính vui, kết quả lại bị ngó lơ. . . Đúng là quá thâm!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Bởi vì gần đây Nhân Thụy chuẩn bị mở cửa hàng mới trong thành phố nên Âu Dương Long bận đến tối tăm mặt mũi. Cứ tưởng làm tổng kết xong là có thể về nhà, không ngờ lại bị cấp dưới kéo lại xem PPT, rốt cuộc mất thêm nửa tiếng.

*ppt chắc là nói powerpoint o_o

Tô Nặc ngồi một mình trong bãi đỗ xe, bực mình muốn chết!

Tại sao mình nhấn tin mà không thèm trả lời!

Thật sự rất tội thân!

Ngoài ra còn rất đói bụng!

Tốt bụng đưa com lại bị tàn nhẫn ngó lơ, loại cảm giác hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình này đúng là quá đau buồn!

Tô Nặc hùng hổ mở hộp đồ ăn ra, định ăn thật no rồi lái xe về nhà.

Dám làm chuyện quá đáng như vậy, thật sự không thể tha thứ!

Ai nói tình yêu là thứ đẹp nhất trên đời?! Sai bét, thứ đẹp nhất chính là sườn xào chua ngọt! Một là ăn rất ngon, hai là sườn sẽ không bao giờ đi hợp bỏ bạn một mình!

Đúng là triết lí quá hay!

Sau khi thảo luận với cấp dưới xong, Âu Dương Long cảm thấy đầu óc choáng váng, dạ dày cũng có chút đau, vì thế quay về văn phòng ăn hai cái bánh bích quy rồi thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, nào ngờ nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc trong bãi đỗ xe.

“Nặc Nặc?” Âu Dương Long đi tới gõ cửa xe.

“Khụ khụ!” Tô Nặc vốn dĩ đang ăn ngấu nghiến, không hề đề phòng có người xuất hiện, vì thế sợ tới mức thiếu chút nữa bị sặc.

“Sao em lại ở đây?” Âu Dương Long mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, cảm thấy khó hiểu.

Tôi có cho anh vào chưa mà anh lại tự tiện như thế hả thiệt tức chết mà! Tô Nặc oán giận.

“Em đến đưa com cho anh?” Âu Dương Long giật mình.

“Mơ đi!” Tô Nặc mạnh miệng, “Tôi đến ăn cho anh xem thì có!”

Âu Dương Long cảm động đến rối tinh rối mù, kéo người qua hung hăng hôn một cái, “Bảo bối.”

“Trên miệng tôi còn dính dầu!” Tô Nặc vội vàng đẩy hán ra, cái đồ động dục bấy bọ, tôi còn đang tức giận, hôn cái gì mà hôn! Chuyện này không khoa học!

“Đến đây sao không nói cho anh biết?” Âu Dương Long kéo tay hán.

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Tô Nặc liền xù lông, “Rõ ràng là anh không nghe điện thoại của tôi!”

“Làm gì có.” Âu Dương Long lấy điện thoại di động ra, “Không tin em —— Bảo bối anh sai rồi.” Một đồng cuộc gọi nhớ trông thật khủng bố, lúc nãy lên làm tổng kết nên đã chỉnh sang chế độ im lặng, vì vậy mới không nghe thấy gì!

Hừ! Tô Nặc cực kì tức giận.

Vì thế ngài giám đốc liền khóc ướt một hộp khăn giấy, thế sau này sẽ không dám nữa, ngoài ra còn hứa sau khi về nhà sẽ quỳ gối ba tiếng giặt quần áo dâng một ly trà câu tha thứ?!

Làm gì có chuyện đó! Tất cả đều do Tô Nặc tự tưởng tượng, tình huống thực tế có vẻ thảm thiết hơn bởi vì hán lại bị kéo qua hôn lưỡi!

Tôi đang cầm hộp com đó!! Tô Nặc rít gào trong lòng!!

Nếu đồ com trong xe tôi sẽ liều mạng với anh!

Tuy rằng sự kiện đưa com có vẻ rất thất bại nhưng kết quả lại rất khả quan! Bởi vì ngài giám đốc lại thành công gạt người về nhà!

Rõ ràng mình còn đang tức giận mà! Tô Nặc vừa giúp hán dùng lò vi sóng hâm nóng đồ ăn vừa oán giận, bây giờ còn phải vào bếp chuẩn bị bữa tối, chuyện này không khoa học!

Âu Dương Long ôm lấy hán từ phía sau, “Thơm quá.”

“... Thôi để em nấu bát mì cho anh.” Tô Nặc cảm thấy để ông xã ăn đồ thừa của mình hình như có chút tàn nhẫn! Tuy rằng vốn là làm cho hán, nhưng lúc ở bãi đỗ xe mình đã ăn gần hết rồi, ngay cả trứng ốp lết hình trái tim cũng bị ăn thành hình trăng khuyết!

“Anh ăn cái này được rồi.” Âu Dương Long đặt cằm lên vai hán, vẻ mặt có chút mệt mỏi, “Hôm nay mệt quá.”

Đừng có dùng giọng điệu này chứ! Tô Nặc cảm thấy mềm lòng, doanh nghiệp lớn như vậy chắc là bận rất nhiều việc!

Vì vậy không nghe điện thoại của mình cũng không phải là chuyện lớn gì. . .

Mình đúng là hiểu chuyện mà!

Không khí thành công trở về tình yêu cuồng nhiệt, sau khi com nước xong, hai người cùng xem một bộ phim truyền hình nhiều tập, sau đó dính lấy nhau nghiêng ngả lẫn lên giường!

Thật ra ngài giám đốc định lừa Tô Nặc tắm chung, ai ngờ Tô Nặc thật sự rất kiên trì, kiên quyết đuổi hấn ra khỏi phòng tắm, lại còn khóa trái cửa!

Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý đâu! Tô Nặc vừa tắm rửa vừa suy nghĩ tán loạn, bất luận là chiều cao hay dáng người của mình cũng không có khả năng nằm trên! Mặc kệ sau này có nằm trên được hay không nhưng lần đầu tiên chắc chắn là không được rồi! Nằm dưới nhất định sẽ rất đau! Hơn nữa mình từng thừa dịp hấn ngủ say lút vén chăn lên quan sát! Tuy rằng loại hành vi này có chút đáng khinh nhưng đó không phải là vấn đề chính, vấn đề chính là cho dù cách lớp quần lót, mình cũng có thể nhìn ra kích thước của cái kia kia!

Sao lại vừa to vừa dài như vậy! Có lấy ra khoe được đâu! Tô Nặc cúi đầu nhìn Nặc nho nhỏ, cảm thấy rất tổn thương.

Vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa căm hận!

Sau khi tắm rửa xong, Tô Nặc mặc áo ngủ Âu Dương Long mới mua cho chạy thẳng tới phòng khách, nào ngờ nửa đường đã bị khiêng về phòng chính!

Bất quá chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán, vì vậy Tô Nặc cũng không có phản kháng quá nhiều! Cho dù mình ngủ phòng khách, hấn cũng sẽ chạy tới chen lên giường cho bằng được, không bằng vào phòng chính ngủ, ít ra giường cũng lớn hơn!

“Hôm nay ngoan lắm” Âu Dương Long hiển nhiên rất hài lòng với biểu hiện của Tô Nặc.

Tô Nặc ôm cổ hấn, trong lòng chửi mẹ nó cho dù bình thường tôi không ngoan cũng phải ngủ chung giường với anh thôi! Nếu vậy thì giấy dựa phản kháng làm gì cho mệt!

“Cảm ơn em đã tới đưa com cho anh.” Ánh mắt của Âu Dương Long cực kì dịu dàng!

Tô Nặc đỏ mặt, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này! Tôi chịu không nổi!

Âu Dương Long cúi đầu, hôn nhẹ lên chóp mũi hấn.

Nụ hôn chúc ngủ ngon. . . Thật sự quá ấm áp! Tô Nặc hôn lên cằm của hấn một cái, dùng thanh âm đặc biệt ngoan ngoãn nói, “Ngủ ngon.”

Ngọt ngào muốn vượt mức luôn rồi!

Một giây sau, Âu Dương Long dứt khoát ngăn chặn miệng của Tô Nặc.

Này này, Tô Nặc cảm thấy có chút 囁, nụ hôn ngủ ngon không phải là chuồn chuồn lướt nước à! Sao có thể hôn lưỡi chứ! Chuyện này không khoa học!

Nhưng ngài giám đốc hiển nhiên sẽ không để ý đến mấy thứ đó, hấn dùng đầu lưỡi cạy mở miệng Tô Nặc, dò vào trong miệng tìm cái lưỡi trơn mềm kia, động tác có chút gấp gáp.

Cứ hôn tiếp như vậy sẽ xảy ra chuyện đó!!!! Mau dừng lại!!!! Tô Nặc rít gào trong lòng!!!! Nhưng hoàn toàn vô dụng!!!! Bởi vì hấn đã bị hôn đến choáng váng mặt mày!!!! Có đẩy nữa cũng chỉ bị xem như muốn lắm mà còn làm bộ!!!

“Bảo bối thật gọi cảm” Âu Dương Long ngậm vành tai của hấn, dùng răng nanh cắn nhẹ một cái.

Anh mới gọi cảm cả nhà anh đều gọi cảm!!!! Tô Nặc khóc không ra nước mắt, nghiêng đầu muốn né tránh, nút áo ngủ lại bị cọ bung ra, để lộ một ít da thịt trắng nõn.

Ngài giám đốc quả nhiên đã bị hấp dẫn lực chú ý, hấn cúi xuống mút thật mạnh vào lồng ngực mảnh khảnh kia, tạo ra một vết thâm đỏ!

Anh mua quần áo ở cái tiệm dỏm đời nào thế! Tô Nặc càng thêm choáng váng! Mới lần qua lần lại một chút đã bung nút! Mua ở tiệm đồ chơi tình dục thì có!

Thì ra đã có âm mưu từ trước, thật sự rất đáng giận!

“Ng Sloan, đừng sợ.” Thấy Tô Nặc có chút luống cuống, Âu Dương Long chính đèn đầu giường tới lại, cúi xuống dịu dàng ôm chặt hấn, “Anh sẽ không làm em đau.”

Biết rồi nhưng mà vẫn rất sốt ruột!!!! Tô Nặc thật sự muốn chui xuống đất rồi biến mất luôn!

“Giao em cho anh được không?” Âu Dương Long áp sát vào tai Tô Nặc, nói nhỏ, “Anh sẽ không làm đến bước cuối cùng, em đừng lo.” Giọng nói trầm thấp có từ tính, đúng là quá quyến rũ!

Tô Nặc nhắm mắt giả chết.

Nhìn Tô Nặc khẽ run run lông mi, Âu Dương Long cảm thấy lòng mình mềm xuống, hôn cũng nhẹ nhàng hơn. Môi và răng giao thoa, Tô Nặc ôm cổ của hắn, thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

Âu Dương Long cho một tay xuống phía dưới, cời quần ngủ của Tô Nặc.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt, sau đó tự an ủi mình, cứ xem như đang chụp quảng cáo quần lót là được!

Nhưng so với lúc chụp quảng cáo thì mình vẫn còn mặc áo! Tuy rằng bung hết nút thật sự rất ㄟ nhưng dù gì cũng còn mặc mà!

Thế nên căn bản là không bại lộ!

Vừa nghĩ đến đó quả nhiên liền thấy thoải mái hơn!

Nhưng một giây sau, Nặc nho nhỏ trong quần lót đã bị người ta nắm lấy!

Tô Nặc càng thêm choáng váng, hoàn toàn không biết mình nên làm cái gì bây giờ! Nhưng kì lạ là đột nhiên nhớ tới《Loạn thể tình triền hệ liệt》! Bởi vì lúc bên nhau lần đầu tiên, Tô Nhu Nhu cũng bị vương gia cầm Nhu nho nhỏ! Sau đó từ công tử trịnh liệch chuyển sang dâm đảng thụ thờ gấp nói “đừng mà vương gia” linh tính, kết quả dĩ nhiên là càng dâm đuối hơn!

Bởi vậy có thể thấy không thể nói “đừng mà anh” vào thời điểm này, nhưng nếu nói “em muốn” thì càng kì quái hơn! Vì thế ngậm miệng là tốt nhất.

Do Tô Nặc cũng vô cùng vô cùng thích ngài giám đốc, vì vậy trong tình huống khẩn trương luống cuống thế này, Nặc nho nhỏ vẫn rất có tinh thần đứng lên.

Âu Dương Long ngồi thẳng thân thể, ngón tay dừng trong quần lót của Tô Nặc, sau đó Tô Nặc không biết bị trúng tà thể nào, cư nhiên chủ động nâng eo lên một chút để hắn đụng hết nửa phần dưới của mình, thật sự rất. . . Không thể diễn tả bằng lời!

Mình đã sa đoạ thành thế này rồi sao! Tô Nặc lệ rơi đầy mặt!

“Đáng yêu quá.” Âu Dương Long cười cười, dùng ngón tay búng nhẹ một cái.

Anh là đồ biến thái! Tô Nặc rít gào trong lòng, đây rốt cuộc là cái động tác quái quỷ gì!

Âu Dương Long cúi người xuống hai chân hắn, ngậm vào cái vật nhỏ kia.

Này này này quá nặng đô rồi đó! Tô Nặc trợn mắt há mồm, không phải nên dùng tay sao! Vừa bắt đầu đã dùng miệng bíp bíp —— Sao có thể như vậy được!

Anh đừng bắt chước Loạn thể tình triền hệ liệt chứ đó là tiểu thuyết trọng khẩu vị!

*tiểu thuyết trọng khẩu vị có thể hiểu là tiểu thuyết chỉ dành cho một dạng độc giả nhất định bởi vì nội dung “độc đáo” của nó.

Hơn nữa cho dù anh bắt chước Âu Dương Kim Long tôi cũng sẽ không bắt chước cái tên dâm đảng thụ Tô Nhu Nhu đâu đó không phải là phong cách của tôi. . . Thật ra tôi không cảm thấy thoải mái chút nào hết!

Tô Nặc vừa miên man suy nghĩ, vừa dùng ngón tay nắm chặt drap giường.

Vài phút đồng hồ sau, hắn đã thoải mái đến mức hồn vía bay lên trời hết rồi!

Khoái cảm đến một cách nhanh chóng và mãnh liệt, giống như ngay cả linh hồn cũng bị hút ra khỏi cơ thể.

Sau khi hoàn hồn trở lại, Tô Nặc ngượng ngùng tựa vào trước ngực Âu Dương Long giả chết!

“Thoải mái không?” Âu Dương Long ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Đừng có hỏi huych toẹt như vậy chứ! Tô Nặc đỏ mặt thay đổi tư thế, sau đó liền bị cái kia kia của ngài giám đốc làm hết hồn!

Vì thế hắn đành phải tiếp tục giả chết!

“Ngủ đi.” Âu Dương Long vỗ vỗ mông hắn.

Không mặc quần lót đúng là rất nguyên thủy! Giọng nói của Tô Nặc nhỏ như muỗi kêu, “Còn anh?” Thật ra lấy tay giúp anh một chút cũng không phải không được. . . Về phần độ lớn nhỏ tôi hoàn toàn không có hứng thú!!

“Bảo bối giúp anh?” Âu Dương Long cười cười.

Cũng không phải là không thể! Tô Nặc rục rịch.

“Chọc em thôi.” Thấy bộ dạng mặt đỏ tai hồng của Tô Nặc, Âu Dương Long sợ làm quá sẽ dọa người chạy mất, vì thế cúi đầu hôn nhẹ lên trán hắn, “Nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Nani? Tô Nặc có chút bối rối, trơ mắt nhìn Âu Dương Long đi vào toilet, loại tình tiết chệch khỏi quỹ đạo này là sao đây!

Vậy tức là chỉ có mình mình bị xem hết sạch à!

Lỗ vốn muốn học máu! Đúng là gian thương có khác!

Lúc Âu Dương Long đi ra khỏi toilet, Tô Nặc đang xem di động.

“Có tin nhắn à?” Âu Dương Long tựa vào người hắn.

“À không, là quảng cáo.” Tô Nặc nhanh chóng tắt điện thoại di động, thật ra vừa rồi hắn đang bấm thời gian bởi vì hắn cảm thấy Âu Dương Long ở trong toilet quá lâu! Dựa theo lẽ thường, chắc chắn Âu Dương Long vừa mới quay tay xong. . . Cái chuyện dùng đồng hồ bấm thời gian quay tay của người khác nhất định không thể nói ra!

“Ngủ đi.” Âu Dương Long tắt đèn đầu giường, kéo người vào trong lòng, “Bảo bối ngủ ngon.”

Tô Nặc chui vào trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái, sau đó ngáp một cái như mèo con.

Đêm hè gió lạnh thật sự rất thích hợp ngủ chung với người yêu.

Điện thoại đầu giường loé lên một cái, Âu Dương Long cầm lên nhìn, là tin nhắn của Mục Thu —— Tối nay đạo diễn Chung ngủ lại nhà ông! Chú em muốn biết tại sao hắn đồng ý không?!

Cái loại tốc độ như rùa bò này mà còn không biết xấu hổ đem đi khoe? Ngài giám đốc khinh bỉ, nhấn lại một từ “biến” ngắn gọn, sau đó liền tắt điện thoại!

Nhất định là ghen tị với mình! Mục Thu khoe chưa đủ nên cảm thấy chưa thoả mãn! Hắn tiếp tục ngồi xổm trước cửa phòng tắm nghe tiếng nước! Ngay sau khi tiếng nước ngừng thì nhanh chóng xông về phòng khách xem tivi.

Đúng là quá dối trá!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau khi tắm xong, Chung Ly Phong Bạch vừa thu dọn phòng tắm vừa buồn bực, vốn chỉ đồng ý đến nhà hắn ăn cơm chiều, ai ngờ lúc về, vừa mở cửa liền nhìn thấy hai con chó săn to đùng, sợ tới mức xụi chân luôn!

“Chó anh nuôi?!” Đạo diễn Chung hoảng sợ khóa cửa lại.

“Đâu có!” Mục Thu còn kinh ngạc hơn hắn, “Anh bạn như vậy làm gì có thời gian nuôi chó, nhất định là chó nhà ai dưới lầu chạy tới!”

“Vậy mau gọi đội quản lý vật nuôi tới bắt bọn nó lại đi!” Nỗi ám ảnh thời thơ ấu khiến Chung Ly Phong Bạch rất sợ loại chó to lớn này.

Mục Thu giả bộ gọi điện thoại, sau đó nói, “Không có ai bắt máy hết.” Có gọi đâu mà bắt!

“Vậy anh bắt tội nó đi.” Chung Ly Phong Bạch nói.

Sao có thể! Mục Thu rít gào trong lòng, anh cố ý tìm người mang tới đó!

Vì thế hắn bình tĩnh nói, “Anh cũng sợ chó.”

.

“Anh cố ý phải không!” Chung Ly Phong Bạch tức giận vạch trần hắn, người như anh mà sợ chó à?!

“Làm gì có.” Mục Thu giả vờ vô tội, “Em thấy anh giống người nhảm chán như vậy sao?”

“Anh không giống.” Chung Ly Phong Bạch lắc đầu, “Anh vốn dĩ chính là như thế!”

Quả thật tức đến mức không nói nên lời! Tuy rằng rất muốn gào thét làm ầm lên, nhưng hảo hán không ăn thiệt trước mắt! Chung Ly Phong Bạch suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu chọc giận Mục Thu thì sẽ có vài hậu quả sau đây: Một là mình bị hấn đuổi khỏi nhà rồi phải tự đối mặt với hai con thú lớn kia! Hai là bộ phim của mình bị cắt vốn, kết quả kiếm cùi ba năm thiêu một giờ! Ba là dưới con nóng giận hấn sẽ nổi thú tính bíp bíp mình ——! Bất luận là cái nào cũng đều rất bị kịch!

Kết quả hai người đều lùi một bước, Chung Ly Phong Bạch đồng ý ngủ lại một đêm, Mục Thu cam đoan sẽ không bước vào phòng khách nửa bước! Nhưng lời cam đoan này chẳng đáng tin chút nào! Chung Ly Phong Bạch rất lo lắng, hấn cảm thấy Mục Thu y hệt như một tên yêu râu xanh nguy hiểm từ nói không giữ lời, thật sự không đáng tin cậy!

Đối với chuyện này, Mục Thu thật sự rất oan uổng! Nghiêm túc mà nói, bộ dạng của hấn không chỉ không giống yêu râu xanh, ngược lại còn khá đẹp trai! Vấn đề nằm ở chỗ trong giới giải trí có một ngôi sao trông rất giống hấn, mà cái tên ngôi sao kia đúng là dân biến thái chuyên nghiệp! Tên đó nổi lên nhờ đóng vai giáo sư đáng khinh, sau đó thuận buồm xuôi gió đi tiếp con đường đó, đóng toàn mấy vai dâm ma, phản đồ võ lâm, bác sĩ dê xồm trong các bộ phim truyền hình lớn, đoạt luôn cả giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất! Điều này cũng khiến cho lần đầu tiên Chung Ly Phong Bạch nhìn thấy Mục Thu liền nảy sinh cảm giác không tin tưởng! Tuy rằng cảm giác không tin tưởng này rất vớ vẩn nhưng thật sự không bỏ được!

Sau khi dọn dẹp phòng tắm, Chung Ly Phong Bạch trùm áo tắm kín mít, lạnh lùng bước ra khỏi phòng tắm.

“Muốn uống sữa tươi không?” Mục Thu vô cùng ân cần.

“Không.” Chung Ly Phong Bạch đi thẳng vào phòng khách.

“Rượu đỏ thì thế nào?”

“Không luôn.”

“Vậy muốn mát xa không?”

“Tránh xa tôi chút coi!”

“...”

Tổng giám đốc Mục thờ ờ ngẩn thờ dài, sao lại phá hoại không khí như vậy! Cùng uống rượu đỏ rồi hôn nhau không phải là chuyện rất tuyệt vời sao?!

Chung Ly Phong Bạch khóa trái cửa phòng khách, ngồi xếp bằng trên giường nhìn sao trời!

Trên con đường đầy hoa hồng!

Luôn ngập tràn!

Bụi gai!

Và gập ghềnh!

Người thường nhìn không thấy!

Lo lắng nửa đêm Mục Thu sẽ phá cửa xông vào, Chung Ly Phong Bạch thức đến khuya cũng không ngủ được, hai giờ sáng mà vẫn còn ngẩn người!

Dù sao cũng không ngủ được, thôi thì tranh thủ gọi điện thoại cho Khâu Tử Ngạn? Nhân tiện có thể tìm cơ hội nói “tôi muốn cậu đóng bộ phim mới của tôi đến mức tới giờ cũng không ngủ được”! Muốn đến mức mất ăn mất ngủ, nghe thật cảm động làm sao! Nói không chừng có thể mượn cơ hội này lừa hấn diễn vai phản diện chính trong《Hồ yêu khuyển thành và kẻ bạc tình ②》!

Mẹ nó ý tưởng này đúng là quá tuyệt vời! Chung Ly Phong Bạch vỗ đùi một cái, sau đó hưng phấn bấm điện thoại.

Kết quả chưa reo được một tiếng “tút” thì đã bị tàn nhẫn vô tình cúp máy!

Sao có thể như vậy được! Chung Ly Phong Bạch trợn mắt há mồm, lỡ như tôi bị kẻ nào đó bắt cóc, vắt và lăm mòi gọi điện thoại cầu cứu cậu thì làm sao, thích cúp là cúp như thế à! Đúng là quá đáng mà!

“Trề vậy mà vẫn còn có người gọi điện thoại cho anh sao?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Một tên thần kinh thôi.” Khâu Tử Ngạn đưa di động đưa cho Đường Tiểu Ngừ, tiếp tục ra bờ sông giúp cậu ta bắt đom đóm.

Bụi cỏ rất cao, ngoài ra còn có rất nhiều muỗi, Đường Tiểu Ngừ đứng dưới tàng cây gọi hấn, “Thôi đủ rồi, anh về đi!”

“Một con cuối cùng!” Khâu Tử Ngạn bỏ con côn trùng sáng long lanh vào trong một chiếc túi trong suốt, sau đó quay lại bên cạnh cậu ta.

“Mặt anh sưng vù rồi kìa.” Đường Tiểu Ngữ nhú mày, “Ngày mốt còn phải đi chụp ảnh tạp chí, bộ dạng thế này thì phải làm sao đây.” Mạch Kha mà nhìn thấy nhất định sẽ lải nhải tiếp cho xem!

“Đừng lo, thợ trang điểm biết che mà.” Khâu Tử Ngạn lắc lắc gối to trong tay, “Quan trọng là cái này, cậu thích không?”

“Thích.” Đường Tiểu Ngữ tiếp nhận gối to.

“Về thôi.” Khâu Tử Ngạn khoác vai cậu ta, “Thôi khỏi ngủ luôn, trời sắp sáng rồi!”

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Đường Tiểu Ngữ thậm chí có thể ngửi được mùi sữa tắm trên người hắn.

Vốn chỉ định đến chỗ này câu cá ăn cơm, ai ngờ Khâu Tử Ngạn cảm thấy phong cảnh nơi này tốt nên quyết định ở lại một đêm.

Nhà trọ bằng trúc ở đây rất được, lần đầu tiên đến nơi này, Đường Tiểu Ngữ cảm thấy rất hưng phấn, lần qua lần lại cũng không ngủ được, vì thế quyết định ra hành lang hóng gió, ai ngờ Khâu Tử Ngạn nằm phòng kê bên bị tiếng cửa gỗ đánh thức, cũng đi theo ra ngoài, “Sao vẫn chưa ngủ?”

“... Tôi đang nhìn đom đóm!” Quá hưng phấn nên không ngủ được, cái lí do này hình như hơi dọa người, vì thế Đường Tiểu Ngữ kiểm soát khác.

“Cậu thích đom đóm?” Khâu Tử Ngạn bật cười, kéo tay cậu ta, “Đi, tôi dẫn cậu tới một chỗ có thật nhiều đom đóm!”

Trước đây chưa từng nghĩ sẽ có ngày một ngôi sao lớn nguyện ý dẫn mình ra bờ sông lúc nửa đêm chỉ để bắt vài con côn trùng. Đường Tiểu Ngữ nắm cái túi nhỏ trong tay, nhìn không được quay đầu nhìn Khâu Tử Ngạn một chút, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của hắn, sáng long lanh như ánh sao trên trời.

“... Cảm ơn.” Đường Tiểu Ngữ không biết nên nói gì.

“Đừng khách sáo.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu cậu ta, cười tươi rói, “Cậu thích là được rồi.”

Thuộc tính săn sóc đều phóng ra hết, thật sự rất hấp dẫn!

Lúc trở lại nhà trọ thì trời đã tối khuya, Đường Tiểu Ngữ vừa định chúc hắn ngủ ngon, Khâu Tử Ngạn đột nhiên mở cửa phòng, nghiêng người qua, nói, “Muốn vào nói chuyện phiếm không?”

“Trễ lắm rồi.” Đường Tiểu Ngữ nhắc nhở.

“Cậu mệt à?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

Không có, Đường Tiểu Ngữ lắc đầu. Vốn dĩ không hề buồn ngủ, tiếp theo bị hắn kéo ra bờ sông hóng gió, bây giờ không buồn ngủ chút nào!

“Một mình buồn chán không bằng hai người cùng nói chuyện phiếm.” Khâu Tử Ngạn cười, “Vào đi.” Bởi mới nói phúc hắc công khắp thế giới đều phải nắm giữ kĩ năng “giả vờ lơ đãng” này, quả thật dùng rất tốt!

Đêm hè ở vùng ngoại thành se lạnh nghe tiếng ve kêu ếch kêu, còn có mùi cỏ xanh nhàn nhạt, hai người sóng vai tựa vào đầu giường, ngắm sao trời qua cửa sổ trên đỉnh phòng.

Lãng mạn không thể tả!

“Hôm qua chú Đường gọi điện thoại cho tôi, hỏi gần đây cậu có ngoan không.” Khâu Tử Ngạn đột nhiên mở miệng.

Đường Tiểu Ngữ “ừ” một tiếng, không nói gì.

“Không muốn biết tôi trả lời thế nào à?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Tôi không có gây rắc rối gì, anh đừng hòng bịa đặt bêu xấu tôi.” Đường Tiểu Ngữ quay đầu nhìn hắn.

Khâu Tử Ngạn bóp mũi cậu ta, “Nói cậu nghe chuyện này.”

“Chuyện gì?” Đường Tiểu Ngữ hỏi.

“Cậu mới mười chín tuổi, tôi đưa cậu đến trường, thế nào?” Khâu Tử Ngạn rất chân thành.

“Không cần đâu.” Đường Tiểu Ngữ lắc đầu.

“Muốn lái xe cho tôi cả đời sao?” Khâu Tử Ngạn bật cười.

Nếu là thế thì cũng không tệ lắm... Đường Tiểu Ngữ ôm chần quay lưng lại, “Tôi mệt rồi.”

“Cứ suy nghĩ về đề nghị của tôi, nếu có ý khác thì cứ nói cho tôi biết.” Khâu Tử Ngạn ôm lấy cậu ta từ phía sau, “Ngủ ngon.”

.....

Tư thế mờ ám này, đừng có làm tự nhiên như vậy chứ!

Đường Tiểu Ngừ nắm chặt chần, không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Cảm giác được thân thể trong lòng cứng ngắc, Khâu Tử Ngạn lập tức cảm thấy áy náy, vô cùng biết kiềm chế buông Đường Tiểu Ngừ ra?!

Làm gì có chuyện đó!

Không phải người mẫu nào cũng giống như Tô Nặc!

Khâu tiên sinh không ngu, bản chất của Khâu tiên sinh và Tô Nặc là hoàn toàn khác nhau!

Vì thế hấn nhếch miệng cười, ôm người trong lòng càng chặt hơn cho đến khi giữa hai người không còn một kẽ hở.

Thế này thì sao mà ngủ được! Đường Tiểu Ngừ ôm chần, nằm trong bóng đêm ngẩn người.

Đều là một đêm nhưng với những người khác nhau sẽ có những trải nghiệm khác nhau.

Tô Nặc phoi mông được ngài giám đốc ôm vào trong lòng, ngủ đặc biệt ngọt ngào, còn mơ một giấc mơ cực kì hạnh phúc!

Đường Tiểu Ngừ cảm thấy sao đêm nay dài quá, nhưng cũng không biết tại sao mình lại không muốn trời sáng, tâm tình vừa phức tạp vừa mâu thuẫn.

Còn Chung Ly Phong Bạch thì cảm thấy. . . Mẹ nó sao trời vẫn chưa sáng! Chẳng lẽ tên Mục Thu kia đã học được thuật ngưng thời gian?!

Đáng sợ quá đi mất!

“Dậy đi.” Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Long cúi đầu hôn nhẹ lên mặt Tô Nặc.

Tô Nặc chui tọt vào trong chần.

Âu Dương Long bật cười, kéo chần xuống một chút, sau đó liền đứng dậy đi rửa mặt.

Ủa, đi rồi à?!

Tô Nặc ôm chần nằm lì trên giường, cảm thấy ông xã mình đúng là rất có khí khái đàn ông, hoàn toàn không hề mè nheo dai dẳng!

Nếu đổi lại là Đới An, nhất định sẽ đứng bên giường mình cần nhân lái nhai như bà đồng, phiền không chịu được!

Không muốn về nhà chút nào. . . Trong đầu Tô Nặc đột nhiên xuất hiện ý tưởng này!

Đúng là quá sa đọa rồi!

Sau khi rửa mặt xong, Âu Dương Long vào phòng ngủ thì nhìn thấy Tô Nặc phoi mông nằm lì trên giường, vì thế có chút chịu không nổi, bước lên hung hăng cắn một cái.

“A!” Tô Nặc không hề đề phòng bị dọa sợ.

“Đang quyến rũ anh à?” Âu Dương Long thì thầm bên tai Tô Nặc.

Tôi hoàn toàn không có ý này! Tô Nặc dờ khóc dờ cười đẩy hấn ra, đưa tay sờ sờ đầu răng trên mông.

“Không muốn thả em đi làm, phải làm sao bây giờ?” Âu Dương Long hỏi.

“Em cũng không muốn đi làm!” Tô Nặc cũng rất khổ sở, “Hon nữa còn là làm chung với Khâu Tử Ngạn!” Cái tên cơ bụng kia!

Khâu Tử Ngạn?! Ngài giám đốc lập tức nổi lửa! Nhưng dĩ nhiên sẽ không biểu lộ ra ngoài! Mà là dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng hỏi, “Hoạt động gì?”

“Quảng bá cho nhãn hiệu đồng hồ.” Tô Nặc tựa vào người hấn, “Bốn giờ chiều bắt đầu, chắc không thể ăn tối với anh rồi.”

Thật sự rất tiếc nuối!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tuy rằng ngài giám đốc rất muốn tới nơi hoạt động của Tô Nặc, nhưng bởi vì công việc thật sự quá bận, hoàn toàn không rút ra được chút thời gian rảnh rỗi, vì thế đành phải chấp nhận sự thật thối nát “bà xã và tình địch giả tưởng cùng bước lên thảm đỏ tham dự hoạt động còn mình thì đang tăng ca”!

Thật sự rất bi thảm!

Hoạt động được tổ chức ở một cửa hàng, thời gian ước định là 3 giờ rưỡi, vì vậy buổi chiều Đới An đến đón Tô Nặc đi làm tạo hình rất sớm, đứng ba giờ thì lập tức xuất phát.

“Không được! Lái thêm vài vòng đi!” Mắt thấy sắp đến nơi, Tô Nặc đột nhiên nghiêm túc mở miệng nói.

“Vòng đi đâu?” Đới An buồn bực.

“Vòng hai vòng rồi về!” Tô Nặc nắm tay, “Chúng ta nhất định phải tới trễ hơn Khâu Từ Ngạn!”

.

Vẫn còn đề ý chuyện “ai đến trễ hơn thì người đó có đẳng cấp hơn”?! Đới An dở khóc dở cười, đành phải lái xe vòng vòng, cố tình muộn gần 20 phút.

Bất tên cơ bụng chờ mình, Tô Nặc cảm thấy rất thỏa mãn, thích quá đi mất!

Trong đại sảnh cửa hàng và trên cầu thang đã sớm chật kín fan hâm mộ chờ Khâu Từ Ngạn và Tô Nặc, nhóm em gái xinh đẹp mặc váy ngắn thật sự nhiều đến mức không thể nhiều hơn được nữa! Đường Tiểu Ngừ chạy ra xem náo nhiệt, sau đó liền bị dọa hết hồn! Tuy biết Khâu Từ Ngạn là ngôi sao lớn, nhưng cảnh tượng này cũng quá dọa người rồi! Ngẩng đầu lên chỉ thấy toàn là cặp đùi trắng bóng, thật sự quá đáng sợ! Trong tiếng la hét đình tai nhức óc, Đường Tiểu Ngừ loạng choạng trở về phòng nghỉ!

“Sao thế?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Bên ngoài nhiều người quá.” Đường Tiểu Ngừ ngồi xuống bên cạnh hắn.

Khâu Từ Ngạn bật cười, “Có hoạt động dĩ nhiên là có nhiều người.”

“Vậy lát nữa tôi phải đi đâu?” Đây là lần đầu tiên Đường Tiểu Ngừ tham gia hoạt động với Khâu Từ Ngạn cho nên không có nhiều kinh nghiệm lắm.

“Dĩ nhiên là đi chung với tôi rồi.” Khâu Từ Ngạn kinh ngạc, “Đới An không nói cho cậu biết à?”

“Tôi?” Đường Tiểu Ngừ tròn mắt há mồm, “Tôi cũng phải lên thảm đỏ?”

“Đúng rồi, cậu là tài xế của tôi, phải đi chung với tôi và vệ sĩ của tôi chứ.” Khâu Từ Ngạn nói, “Cậu là người đứng đầu hàng mà.”

“Tôi có thể không đi được không?” Vừa nghĩ đến tư thế này, Đường Tiểu Ngừ liền cảm thấy đầu gối như nhũn ra, nhiều phóng viên và fan hâm mộ như vậy!

“Đương nhiên là không!” Khâu Từ Ngạn kiên quyết cự tuyệt, “Tài xế và vệ sĩ của Tô Nặc cũng sẽ đi chung với cậu ta, nếu tôi không có tài xế, truyền thông sẽ lại suy đoán lung tung, nói công ty trọng dụng cậu ta mà xem thường tôi!” Thật sự quá oan uổng!

“. . . Được rồi.” Đường Tiểu Ngừ nhìn tạo hình chói mắt như hoàng tử của Khâu Từ Ngạn rồi nhìn nhìn áo thun quần jeans của mình, cảm thấy rất muốn khóc! Nếu biết trước mình cũng phải lên thảm đỏ thì mình đã mặc quần tây áo somi rồi! Bộ dạng bây giờ nhất định sẽ bị cười chết!

Hơn nữa mình còn là người đứng đầu hàng! Muốn trốn cũng không biết trốn làm sao!

Nhìn bộ dạng rầu rĩ của cậu ta, Khâu Từ Ngạn rút cuộc nhìn không được. . . Bật cười!

Đường Tiểu Ngừ bực mình nhìn hắn một cái, sau đó lập tức ngó ra, “Anh gạt tôi!” Sao lại có người nhảm chán như vậy!

“Sao cậu ngốc thế.” Khâu Từ Ngạn cười đến chảy nước mắt, “Đúng là ngây thơ.”

Đường Tiểu Ngừ dở khóc dở cười, mặt cũng đỏ bừng.

“Cậu ở đây chờ tôi, sau khi hoạt động kết thúc chúng ta cùng về nhà.” Khâu Từ Ngạn sờ sờ mũi cậu ta, “Tôi đã kêu Mạch Kha đi mua điểm tâm, lát nữa tự mình ăn.”

“Anh họ.” Mạch Kha mở cửa phòng nghỉ, “Tô Nặc bị kẹt xe, phóng viên yêu cầu phỏng vấn anh trước.”

Khâu Tử Ngạn gật gù đầu, đứng lên tới phòng hội đàm dành cho khách VIP, trông thật sự rất ngầu!

Vì thế khi Tô Nặc đến nơi chỉ nhìn thấy Đường Tiểu Ngữ trong phòng nghỉ.

Rốt cuộc mình cũng tới trễ một lần! Tô Nặc vô cùng sung sướng! Cảm thấy mình đúng là sang chảnh không thể tả!

“Xin chào.” Đường Tiểu Ngữ cầm một miếng bánh quế hoa đứng lên.

Tô Nặc có chút muốn ăn, may là vẫn nhìn lại được! Hắn cực kì có khí phách và cực kì lơ đãng hỏi, “Khâu tiên sinh đâu?”

Nhất định đã ngốc mở ngồi chờ này giờ! Ha ha ha ha đúng là không buồn cười chút nào!

Sau đó hắn nghe Đường Tiểu Ngữ nói, “Đi phỏng vấn rồi.”

Nani?! Tô Nặc mở to mắt, phỏng vấn là thế nào, sao mình chưa từng nghe ai nói qua chuyện này?! Vì thế hắn vội vàng kéo Đới An vào toilet, sau đó tức giận gào lên, “Phỏng vấn gì nữa?!” Chẳng lẽ không phải là chờ mình đến rồi đi cùng sao!

“Lúc trước tôi đã nói rồi, tôi tưởng cậu vẫn còn nhớ chứ.” Người đại diện vô tội trả lời, an ủi hắn, “Thật ra chuyện này có tham gia hay không cũng không sao, đến lúc đó tôi gửi bưu kiện cho phóng viên là được, nhất định không thiếu báo đưa tin.”

“Vậy ảnh chụp thì thế nào?” Tô Nặc rất vô liêm sỉ!

“Chắc chắn lớn hơn tên cơ bụng!” Đới An xoay xoay tay về cái vòng, “Lớn vậy nè!”

Tô Nặc tính toán chỉ li nói, “Anh cảm thấy xác suất phóng viên chỉ đăng hình tôi mà bỏ qua Khâu Tử Ngạn là bao nhiêu?”

Hoàn toàn không có khả năng này! Mời Khâu Tử Ngạn và mời cậu đều ngang ngửa nhau sao có thể bỏ qua người ta! Đới An khóc thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn rất ôn hoà, “Nếu hôm nay cậu biểu hiện thật nổi bật thì phần báo dành cho Khâu Tử Ngạn chắc chắn chỉ còn nhiều đây!” Người đại diện lấy ra một đồng xu trong túi quần, “Có khi còn nhỏ hơn ấy chứ!”

Biểu hiện nổi bật. . . Tô Nặc 囧 nhìn hắn, “Bước trên thảm đỏ trình diễn thì phải biểu hiện nổi bật như thế nào?”

“Cứ biểu hiện thật tốt là được.” Đới An an ủi hắn, “Khâu Tử Ngạn lớn tuổi hơn cậu, chúng ta phải kính già yêu trẻ, lần này cứ nhường cho hắn.” Vậy mà cũng nói được, đúng là quá vô sỉ!

Kính già yêu trẻ. . . Nghe tuyệt quá đi mất! Lo lắng trong lòng lập tức bị quét sạch, Tô Nặc có cảm giác như mở ra vùng trời mới!

Đới An thở ra một hơi, tiểu tử tông đường là khó dễ!

Mười phút sau buổi trình diễn bắt đầu, hai người đứng sau cánh gà nghe đạo diễn sắp xếp, Đới An và Mạch Kha giả mù sa mưa nịnh hót nhau vài câu, trong lòng thì lạnh lùng vắng tục, đúng là quá đối trá!

Đám fan hâm mộ đã chiếm vị trí từ sáng sớm để tìm góc độ tốt nhất ngắm thần tượng! Thế nên tính ra đã đợi suốt mấy tiếng! Lúc nhạc mở màn vang lên, nhóm em gái lập tức mừng rỡ như điên!

Những tiếng hét chói tai đinh tai nhức óc vang lên khắp nơi! Tô Nặc cảm thấy tâm tình rất tốt, vì vậy hiếm thấy cười một chút —— Hiếm thấy là bởi vì bình thường hắn đều bày ra vẻ mặt lạnh nhạt!

Nụ cười sáng lạn được máy quay chiếu lên màn hình lớn, nhóm em gái lập tức cảm thấy hít thở không thông! Trời ơi yêu chết đi được! Vì thế tiếng hét chói tai càng thêm đinh tai nhức óc, bầu không khí hưng phấn đến cực điểm!

Tuy rằng Tô Nặc dành cho Khâu Tử Ngạn đủ loại tình cảm vô cùng phức tạp từ hâm mộ đến ghen tị và căm hận, nhưng dù sao cũng không ngu đến mức để nó ảnh hưởng đến công việc. Hai người đứng trên đài, một người nam tính mạnh mẽ một người trong sáng lạnh lùng, sự phối hợp rất hoàn hảo. Bên chủ tổ chức hoạt động rất hài lòng, các fan càng hài lòng hơn! Mất thấy buổi trình diễn sắp kết thúc mãi mãi, Tô Nặc xoay người đi về thì cảm thấy trên đài đột nhiên sáng lên.

Mẹ nó lẽ nào là động đất?! Tô Nặc chỉ kịp suy nghĩ như thế, chợt nghe Đới An ở phía sau hét lớn một tiếng.

“Cẩn thận!” Khâu Tử Ngạn cũng nhìn thấy, vội vàng xông lại muốn kéo hắn nhưng vẫn không kịp.

Thép dựng sân khấu rơi xuống, Tô Nặc đạp không khí rớt xuống dưới.

“Nặc Nặc!!” Đới An sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng chạy lên đỡ Tô Nặc.

Trên đầu Tô Nặc chảy máu, mắt cũng đóng chặt.

Bảo vệ cửa hàng vội vàng nhào ra sơ tán đám fan kích động, sau đó gọi xe cứu thương đưa Tô Nặc đến bệnh viện.

Các phóng viên nghe tin thì lập tức hành động, Internet TV lập tức đưa tin này lên trang nhất, người mẫu Tô Nặc té khỏi sân khấu biểu diễn, tổn thương não bộ hôn mê bất tỉnh, đã được đưa khẩn cấp đến bệnh viện, hiện tại vẫn chưa có tin tức gì mới. Nghe có vẻ rất nguy hiểm!

Hàn Uy hiếm khi rảnh rỗi đang dắt vợ con đi siêu thị mua đồ, đột nhiên nhận được điện thoại của Jason – ông chủ công ty người mẫu, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Sao thế?” Vợ hắn hỏi.

“Nặc Nặc biểu diễn bị thương, anh phải đến bệnh viện.” Hàn Uy cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, đưa con gái trong lòng cho vợ, “Bảo bối ngoan, về nhà với mẹ đi, hôm khác baba dẫn con đi xem phim hoạt hình!”

Bé gái rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn gật đầu.

Bên ngoài phòng khám cao cấp đã giăng dây bảo hộ, bảo vệ canh giữ nghiêm ngặt, một đồng phóng viên đứng ở ngoài không chịu rời đi, tất cả đều muốn thu được tin tức trực tiếp.

Hàn Uy dùng lối đi riêng lên lầu, Jason đang ngồi trong phòng nghỉ chờ hắn.

“Chú mày chăm sóc em trai của ông như thế à!” Hàn Uy vừa gặp mặt đã nắm cổ áo của hắn rống giận.

“Anh bình tĩnh chút đi.” Jason cảm thấy bất đắc dĩ, “Nặc Nặc bị thương, tôi còn sốt ruột hơn anh.”

“Bác sĩ nói thế nào?” Hàn Uy hỏi.

“Não bộ không bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng mà. . .” Jason chuẩn bị tinh thần bỏ trốn.

“Còn nhưng mà nữa hả?!” Hàn Uy nắm tay rắc rắc. Rất! Muốn! Nổi! Khùng!

“Gãy xương chân.” Jason trả lời một cách anh dũng!

Hàn Uy cảm thấy choáng váng hoa mắt.

“Không thì tôi cho anh đánh một trận, thế nào?” Jason cẩn thận nói.

Hàn Uy trực tiếp vung thẳng một đấm qua.

Jason cuống quýt né đi, tức giận kháng nghị nói, “Choi đánh lên à?!”

“Mau ra ngoài đuổi hết đám phóng viên.” Hàn Uy phẫn lòng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nếu không tôi sẽ đích thân ra tay đấy.”

Jason cảm thấy đau đầu, đúng là thứ dân côn đồ bạo lực.

Trong phòng bệnh, Tô Nặc cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cảm giác như mình đã xuyên không!

Trong thoáng chốc, mình đột nhiên bị đưa đến một mảnh rừng hoa lê ngập tràn mùi hương kì dị!

“Tôi tìm bà một muốn chết!” Một công tử áo trắng đai ngọc đột nhiên khóc lóc thảm thiết lao tới, bực một cái quỳ xuống đất!

“Cậu là ai?” Tô Nặc hết hồn.

“Bà, bà thật sự không biết tôi?” Công tử áo trắng túm ống tay áo của hắn, giọng nói khàn khàn.

Nhìn hơi quen nhưng thật sự không nhận ra! Chẳng lẽ là mình bội tình bạc nghĩa bỏ rơi cậu ta? Tô Nặc buồn bực, sao lại khóc thảm thiết như thế chứ.

“Bà không nhớ ra tôi thì thôi đi, sao bà dám quên cả cha tôi!” Công tử áo trắng tức đến mặt đỏ bừng, “Ông ấy đối xử tốt với bà như vậy!”

“Cha cậu?” Tô Nặc không hiểu mô tê gì, “Cha cậu là ai?”

“Đừng giả bộ mất trí nhớ nữa!” Công tử áo trắng đứng dậy, phẫn nộ lên án, “Ai cũng nói bà ham mê vinh hoa phú quý nên mới leo lên giường của đương kim vạn tuế gia sau đó bỏ nhà bỏ con mà tôi không tin! Hôm nay tôi mới biết, tất cả đều là sự thật! Nếu đã như vậy, bà còn quay về làm gì?!”

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì! Tôi cũng đâu có biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây! Tô Nặc cảm thấy quá kì quái. Xuyên không mất trí nhớ còn chưa tính, ở đây lại chẳng có ai giải thích về thế giới này cho mình, tình tiết này không khoa học!

“Thôi, bà đi đi!” Công tử áo trắng hung hăng phất tay áo, gọi một đám mây màu tím.

“Đừng vô lễ!” Một tiếng gầm phát ra từ sâu trong bụi cây, vài giây sau, một nam tử mặc hắc y anh tuấn bước ra!

Đó không phải là ngài giám đốc sao!

Trời ơi! Tô Nặc lập tức cảm thấy mừng rỡ! Hắn vừa định sung sướng nhào qua, ai ngờ tên công tử áo trắng kia đã đi trước một bước, nhào vào lòng Âu Dương Long khóc lóc thảm thiết!

Nani nani thế này là thế nào! Tô Nặc nổi giận, anh dám chơi trò ngoại tình à! Để bảo vệ tình yêu, Tô Nặc xắn tay áo định xông qua đánh nhau, chợt nghe công tử áo trắng rầu rĩ nói, “Cha!”

.

Quạ kêu quạc quạc liên tục bay qua, Tô Nặc hóa đá.

Cái gì . . Cha?!

Càng làm cho hắn cảm thấy hãi hùng là một giây sau, công tử áo trắng tức giận xoay người lại nói, “Bà biến đi, tôi không có người mẹ như bà!”

Tô Nặc hít một hơi, mình vừa nghe được chuyện điên rồ gì?

“Đừng nói năng lung tung, coi chừng mẹ con động thai.” Âu Dương Long thở dài, nhìn về phía Tô Nặc, trong mắt tràn ngập thương tiếc.

Cái gì cái gì cái gì?! Tô Nặc cảm thấy đầu mình ong ong, hắn run rẩy cúi đầu nhìn xuống, phát hiện bụng mình đã phình to từ bao giờ!

Vì thế hắn liền trợn trắng mắt ngất xỉu!

Thật sự quá thê thảm!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Nằm mơ thấy mình sinh con, đây đúng là một chuyện vô cùng khủng khiếp! Tô Nặc sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, giật mình mở to mắt.

“Nặc Nặc!” Hàn Uy cầm tay hắn, “Em sao rồi?”

Tô Nặc còn đang đắm chìm trong ảo giác, mình có đứa con trai lớn như vậy từ bao giờ?!

Đúng là hù chết người!

“Nặc Nặc?” Hàn Uy thấy vẻ mặt mờ mịt của hắn, lập tức hoảng hết cả lên! Có khi nào giống phim truyền hình cầu huyết đập đầu mất trí nhớ không?

“Thằng nhóc kia không phải con em!” Tô Nặc không thể chấp nhận được sự thật này.

“Thằng nhóc nào?” Hàn Uy giật mình, “Con em?”

“. . .” Tô Nặc hoàn hồn lại, “Anh hai? Sao anh lại ở đây?”

“Em gặp chuyện nghiêm trọng như vậy, dĩ nhiên anh phải ở đây.” Hàn Uy đỡ hắn ngồi dậy, “Có khó chịu không?”

“Đầu đau, chân cũng. . . A!” Tô Nặc bị tạo hình xác ướp của mình làm hết hồn, “Chân của em bị sao vậy?!”

“Gãy xương.” Hàn Uy bắt đầu đi.

“Có tàn phế không?!” Tô Nặc sốt ruột hét toáng lên.

“Anh không biết.” Hàn Uy dờ khóc dờ cười, “Không được đoán mò.”

“Điện thoại của em đâu rồi?” Tô Nặc hỏi.

“Lấy điện thoại làm gì?” Hàn Uy nhú mày, “Bác sĩ nói em cần phải nghỉ ngơi nhiều, bên phía công ty cứ giao cho anh.”

Chuyện công ty cái gì em không có quan tâm đến công việc! Thật ta Tô Nặc muốn gọi điện thoại cho Âu Dương Long, hắn cảm thấy ông xã của mình nhất định đang rất lo lắng, nói không chừng còn đang vừa khóc vừa lái xe tới bệnh viện, vừa nghĩ đã thấy cảm động!

Nhưng thật ra Âu Dương Long vẫn chưa biết chuyện, bởi vì khoảng thời gian từ lúc Tô Nặc gặp chuyện không may đến giờ chỉ có ba tiếng ngắn ngủi, trong khoảng thời gian đó hắn đang bận họp với cấp dưới, ngay cả bữa tối cũng phải kêu đồ ăn ở bên ngoài.

Vừa được nghỉ ăn cơm, mấy cô gái liền ríu rít xem di động, đột nhiên có người kêu “á” một tiếng!

“Khâu Tử Ngạn sắp kết hôn?” Âu Dương Long trêu chọc —— Lúc không làm việc, hắn là một vị sếp rất hoà đồng!

“Không phải.” Cô gái kia lắc đầu, “Là Tô Nặc đã xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì?” Âu Dương Long cảm thấy tay mình lạnh ngắt.

“Lúc anh ấy đang trình diễn thì sân khấu sụp xuống, bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.” Cô gái đưa di động cho Âu Dương Long xem, “Không biết thế nào rồi.”

Trên màn hình, Tô Nặc nhắm nghiền mắt, sừng mặt chảy đầy máu. Âu Dương Long cảm thấy đầu óc trống rỗng, suýt chút nữa đứng không vững.

“Giám đốc không sao chứ?” Người bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn.

“Mọi người tiếp tục họp đi, tôi xin phép.” Lần đầu tiên trong đời Âu Dương Long mất bình tĩnh trước mặt cấp dưới, lúc bước ra cửa còn đứng ngã thềm rác.

Các cô gái đều chảy nước mắt kích động! Tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng bộ dạng của giám đốc hình như rất sốc!

Ngồi vào xe, Âu Dương Long run rẩy đến mức không thể cầm tay lái, gọi điện thoại cho Tô Nặc thì không có người bắt như dự đoán, vì thế đành phải gọi cho Đới An.

“Giám đốc Âu Dương? Cảm ơn giám đốc đã gọi tôi hỏi thăm Nặc Nặc.” Đới An vẫn còn đang khách sáo.

“Cậu ta thế nào rồi?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có gì, giám đốc đừng quá lo lắng.” Đới An tán thưởng trong lòng, nhân phẩm của vị thương nhân này đúng là quá tốt!

“Cậu ta nằm bệnh viện nào? Tôi lập tức qua đó!” Âu Dương Long không có tâm tình nói vòng vo.

“Giám đốc muốn tới đây?” Đới An vội vàng từ chối, “Thật sự không cần đâu, bây giờ Nặc Nặc còn đang hôn mê, chờ cậu ta tỉnh rồi tôi nhất định sẽ chuyển lời của giám đốc đến cậu ấy!” Câu này nói vô cùng lưu loát!

Ngài giám đốc thật sự muốn lời người đại diện ra khỏi điện thoại rồi hành hung, nhưng Đới An đã nhanh chóng cúp máy!

Một giây sau, Tô Nặc tự gọi điện thoại tới, đúng là tâm linh tương thông!

“Nặc Nặc em sao rồi?” Âu Dương Long vội vàng bắt máy, “Anh vừa xem tin tức, anh lập tức tới ngay.”

“Anh đừng tới đây!” Tô Nặc sốt ruột.

Âu Dương Long sùng sốt, “Tại sao? Giận anh à?”

Đương nhiên là không! Tô Nặc vô cùng khẩn trương, “Bởi vì người nhà của em đang ở đây!” Tuy rằng sớm muộn cả hai cũng phải gặp nhau nhưng tình huống bây giờ rất 囧! Lỡ như hai người đánh nhau còn mình ngăn không được chỉ có thể ngồi trên giường khóc vậy thì quá thê thảm!

.....

“Dùng thân phận bạn bè cũng không được?” Âu Dương Long nói.

“Bây giờ anh hai không cho phép em gặp mặt bất kì ai.” Tô Nặc nghe thanh âm trầm thấp của hắn, cảm thấy có chút áy náy. Nhưng đó là anh hai mình, mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!

“Ngoan, vết thương của em thế nào rồi?” Âu Dương Long hỏi.

“Em không sao, chỉ bị đập đầu, gãy xương chân.” Tô Nặc cảm thấy mình rất đáng thương.

Vậy mà bảo là không sao? Âu Dương Long cười khổ, “Vậy chừng nào anh mới có thể đến thăm em?”

“... Chắc khoảng hai ba ngày nữa.” Tô Nặc tự thêm vào nửa câu, nhưng điều kiện tiên quyết là tâm tình của anh hai em phải tốt!

Bởi mới nói có đôi khi anh hai mình thiệt quá vướng tay vướng chân! Trong những lúc như thế này lẽ ra phải nằm trong lòng người yêu rồi hôn nhau ít nhất năm phút! Gọi điện thoại sao mà đủ!

“Anh nghe lời em, bảo bối nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt.” Âu Dương Long cách điện thoại hôn nhẹ một cái.

Hai mắt Tô Nặc lập tức đỏ lên, cảm thấy vừa ấm áp vừa tủi thân, phức tạp không thể tả!

Vì thế sau khi cúp điện thoại, ánh mắt hắn nhìn Hàn Uy lập tức tăng thêm một phần oán hận!

“Sao vậy?” Hàn Uy đứng ngoài cửa nói chuyện với bác sĩ xong thì trở vào, vừa vào liền nhìn thấy Tô Nặc híp mắt nhìn mình, vì thế chẳng hiểu mô tê gì.

Anh đúng là vương mẫu nương nương tàn nhẫn vô tình! Tô Nặc vô cùng tức giận!

*Vương mẫu nương nương từng dùng trăm vạch một đường chia cắt Ngưu Lang và Chức Nữ ở hai bờ.

“Ai ăn hiếp Tiểu Dịch của anh rồi?” Hàn Uy bật cười, dỗ hắn y như trước đây.

Em không còn là của anh nữa! Em là của người khác! Bây giờ em đã đủ lông đủ cánh, cánh còn rất cứng nữa là khác!

Em có người bảo kê rồi!

“Ngoan, nói anh hai nghe, có chuyện gì vậy?” Hàn Uy dứt hẳn ăn bánh kem.

“Chùng nào em mới có thể xuất viện?” Tô Nặc vừa ăn vừa hỏi.

“Gấp cái gì, ít nhất phải ở một tháng.” Hàn Uy nói chắc chắn.

Một tháng? Tô Nặc lập tức sôi ruột, “Gi lâu vậy!” Không gặp được người yêu thật sự rất khó chịu!

“Một tháng mà lâu?” Hàn Uy nhiu mày, “Anh còn định cho em ở ba tháng, thương cân động cốt một trăm ngày*.”

*ý nói bị gãy xương đứt gân thì cần nghỉ ngơi một trăm ngày.

Tô Nặc kháng nghị, “Cái câu tục ngữ đó vừa nghe là thấy không khoa học!”

“Nóng lòng xuất viện làm gì?” Hàn Uy giúp hắn thổi nguội canh.

Bởi vì xuất viện về nhà mới có thể thoát khỏi sự giám sát của anh! Tô Nặc rít gào trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn rất ngoan ngoãn, “Gần đây lịch làm việc của em kín rồi, nếu nghỉ quá lâu ông chủ sẽ tức giận.”

“Hắn dám à!” Hàn Uy khinh thường, “Anh qua đập chết hắn!”

Tô Nặc 囧 囧, “Anh có biết ông chủ của em là ai đâu!” Sao lại muốn đập chết người ta chứ! Phần tử bạo lực đúng là đáng sợ!

“Sao anh lại không biết . . . Tuy rằng anh không biết nhưng vẫn có thể nói lí lẽ với hắn.” Hàn Uy thiếu chút nữa đã nói ra miệng, may là phanh lại kịp!

Năm đó khi Tô Nặc mới vào nghề, để thỏa mãn lòng hư vinh tự lực cánh sinh của em trai, Hàn Uy đành phải giả bộ không quen biết Jason, nhưng thật ra đã âm thầm đỡ đỡ hắn không ít, bất quá việc này không thể nói ra!

Tô Nặc trẻ môi, anh thì nói lí lẽ với ai chứ! Không đáng tin chút nào!

“Vừa rồi trước khi anh vào, em gọi điện thoại cho ai thế?” Hàn Uy đột nhiên hỏi.

Mẹ nó! Tô Nặc vô cùng lo lắng, nghiêm túc nói, “Khâu Tử Ngạn!” Cái tên cơ bụng này là thích hợp kéo ra đỡ đạn nhất!

“Gọi điện thoại cho hắn làm gì.” Hàn Uy nhiu mày, “Thân với nhau lắm à?”

Không có thân chút nào hết! Tô Nặc nắm tay kháng nghị trong lòng, sau đó gạt đầu, “Chắc vậy.” Đúng là quá đối trá!

“Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Hàn Uy hỏi, “Bây giờ ngoại trừ ngủ thì không cho làm gì hết.”

Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục chui vào trong chăn. . . Gửi tin nhắn!

Không thể gặp mặt chỉ có thể nhắn tin đúng là quá đáng thương!

Trong phòng nghỉ, Đới An đang rất lo lắng, cái gì mà “anh hai của Tô Nặc muốn nói chuyện với cậu một chút”? Bỏ lại một câu nói rồi quay lưng đi, sếp của mình đúng là quá tệ mà! Hơn nữa hoàn cảnh gia đình của Tô Nặc luôn rất bí ẩn! Có khi còn liên quan đến xã hội đen cũng nên! Vì vậy Đới An không

nhìn được tự tường tượng ra hình ảnh một người anh hai đầu hói đeo mười sợi dây chuyền vàng dắt theo một đám đàn em đến đập mình! Thật sự quá tàn nhẫn!

Lúc người đại diện còn đang miên man suy nghĩ, Hàn Uy đã đẩy cửa bước vào.

“Xin chào.” Đới An hồi hộp đứng lên.

“Chào.” Hàn Uy cười vô cùng thân thiện!

Nhưng mặc dù là vậy, người đại diện vẫn cảm thấy rất khâm trọng, các bạn biết đó, khí thế của một người có thể rất đáng sợ! Hơn nữa khí thế đã ăn sâu vào máu thì làm sao mà giấu được!

“Tôi là anh hai của Nặc Nặc.” Hàn Uy tự giới thiệu, “Tôi biết cậu và Nặc Nặc có quan hệ rất tốt, vì vậy tôi muốn hỏi cậu một việc.”

“Đĩ nhiên không thành vấn đề, anh cứ hỏi thoải mái!” Đới An cực kì không có tiết tháo, hận không thể kể luôn chuyện ngày xưa trước buổi tham gia sự kiện Tô Nặc ăn vụng bánh kem trong xe làm đổ bánh xuống đũng quần rồi cuộc phải đổi quần với mình để nhấn mạnh lòng trung thành!

“Có phải nó có bạn gái rồi không?” Hàn Uy đi thẳng vào vấn đề.

Hả?! Đới An giật mình, “Làm gì có!” Minh và cậu ta gần như sớm chiều ở chung, hoàn toàn chưa từng thấy cô bạn gái nào!

“Thật sao?” Hàn Uy hỏi lại lần nữa.

“Tôi đảm bảo!” Đới An rất chắc chắn về việc này!

Vậy lúc hôn mê nó nói “con em” là thế nào đây? Hàn Uy nhíu mày.

“Có vấn đề gì ư?” Đới An cẩn thận hỏi.

“Không có gì, cảm ơn cậu.” Hàn Uy định đợi đến khi Tô Nặc khá hơn một chút rồi mới hỏi lại sau.

Trong phòng bệnh, Tô Nặc đang nghe điện thoại, mình đứng là người bận rộn! Lần này là Chung Ly Phong Bạch gọi tới.

“Tôi vừa xem clip cậu gặp chuyện không may, trái tim tan nát luôn rồi!” Tình cảm của đạo diễn Chung đặc biệt phong phú.

Tô Nặc thở dài, nhìn cái chân xác ướp của mình, nghĩ rằng không gặp được người yêu đúng là bi kịch, cảm thấy cuộc sống đúng là một cái bần tra lớn!

Chung Ly Phong Bạch còn đang thao thao bất tuyệt, Mục Thu ở bên cạnh nhìn mà thèm, nếu ngày nào đó mình được quan tâm như vậy, mình nhất định sẽ hạnh phúc đến mức cương luôn!

Đúng vậy, Mục Thu hân hưởng thần như vậy đấy!

“Sao anh vẫn còn ở nhà tôi!” Sau khi cúp điện thoại xong, Chung Ly Phong Bạch bắt mắt nói, “Năm phút trước tôi đã nói tạm biệt anh rồi mà!”

“Trời tối rồi, anh không dám về nhà một mình.” Mục Thu vô sỉ nói.

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy mình sắp ói ra.

“Cảm ơn em đã cho anh ở nhờ, anh mượn phòng khách ngủ nhé.” Mục Thu rất có tự giác.

“Tôi nói cho anh ngủ phòng khách bao giờ!” Chung Ly Phong Bạch nổi giận! Còn không mau tự giác biến đi!

“Chẳng lẽ em muốn mời anh ngủ phòng chính?” Mục Thu hạnh phúc đến mức run run.

.....

Chung Ly Phong Bạch nâng trán, “Thôi anh vô phòng khách ngủ đi.” Đúng là không thể nói đạo lý với lưu manh!

Tâm tình của ngài tổng giám đốc nhất thời tốt hẳn lên!

Nửa đêm mưa rào sấm chớp, tia chớp cùng với sấm sét như muốn xé rách bầu trời.

Nếu ngay cả ông trời cũng giúp mình như vậy, mình không thể phụ lòng ông trời được! Mục Thu cười như điên trong lòng, sau đó ôm gối xông thẳng vào phòng chính.

“Trời ơi là trời! Anh đúng là cái đồ biến thái!” Chung Ly Phong Bạch giật mình tỉnh giấc.

“Sét đánh đáng sợ quá!” Lí do của Mục Thu chính đáng đến mức không đành lòng nhìn thẳng, hân hưng phấn vén chăn chui vào, giống như bạch tuộc

dùng cả tay lẫn chân quán lấy Chung Ly Phong Bạch.

“Tôi nhất định sẽ bị anh làm cho tức chết. . .” Chung Ly Phong Bạch hấp hối.

“Anh ngủ đây!” Mục Thu bình tĩnh nhắm mắt lại, “Có gì sáng mai nói!”

“Rốt cuộc anh thích tôi ở điểm nào?” Chung Ly Phong Bạch nghĩ mãi cũng không hiểu! Mình và hắn là người của hai thế giới khác nhau!

“Điểm nào anh cũng thích.” Mục Thu ôm chặt hắn.

“Nhưng mà tôi không có thích anh!” Chung Ly Phong Bạch khóc không ra nước mắt, đây mới chính là vấn đề quan trọng!

Tuy rằng những lời này rất tổn thương, nhưng từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, Chung Ly Phong Bạch đã lái nhái không ngừng! Vì vậy Mục Thu cũng không có bị tổn thương quá nhiều, ngược lại còn vui vẻ quảng cáo cho bản thân, “Anh có nhiều ưu điểm lắm!”

“Ví dụ như?” Dù sao cũng không ngủ được, Chung Ly Phong Bạch xoay người lại nhìn hắn.

Ánh mắt của Mục Thu hơi tối sầm lại.

“Này!” Chung Ly Phong Bạch lập tức cảnh giác, “Dám làm bậy tôi sẽ thiên anh!”

“VẬY em đừng có nhìn anh bằng ánh mắt đó.” Mục Thu rất muốn nổi thú tính nhào tới hái hoa cúc! Loại ánh mắt mờ mịt không hề phòng này đúng là giết người! Thật khó mà nhìn được!

Chung Ly Phong Bạch quyết đoán xoay người lại, đưa lưng về phía hắn.

Đáng sợ quá đi mất!

“Vừa rồi chúng ta đang nói gì?” Lăn qua lăn lại như vậy, Mục Thu bị rối trí.

Chung Ly Phong Bạch nói nhỏ, “Đang nói về ưu điểm của anh.” Trên đời làm gì có thứ này!

“Anh có tiền, có thể cho em một cuộc sống sung túc.” Câu trả lời của Mục Thu quả nhiên vô cùng phù hợp với khí chất nhà giàu mới nổi!

Chung Ly Phong Bạch im lặng liếc mắt, biết ngay anh chỉ có thể thôi mà!

“Anh sẽ nấu cơm, sẽ chăm sóc em thật tốt.” Mục Thu tiếp tục nói.

Hoàn toàn không có gì đặc biệt hơn người. Chung Ly Phong Bạch khinh thường.

“Lúc em mệt mỏi, anh sẽ đấm lưng cho em, lúc tâm tình em không tốt, anh sẽ mang em ra ngoài du lịch, tóm lại nhất định sẽ hết lòng yêu thương em” Mục Thu ôm lấy hắn từ phía sau, “Cho anh một cơ hội được không?”

Anh nói nghe hay dữ?!

Chung Ly Phong Bạch chửi thề trong lòng, nhất định là lấy từ tiểu thuyết ngôn tình ba xu!

Thấy Chung Ly Phong Bạch không nói lời nào, Mục Thu luôn thuộc phái hành động hiển nhiên cho rằng hắn đồng ý, vì thế liền trực tiếp hôn xuống!

Mẹ nó!! Chung Ly Phong Bạch mở to mắt, cả người cứng đờ rồi!

Đây!

Rốt cuộc!

Là chuyện!

Gi!

Bị cưỡng hôn rồi á á á! Cưỡng hôn! Chung Ly Phong Bạch dùng hết sức cong đầu gối thúc một cái!

“A!!!” Mục Thu kêu thảm thiết, oanh liệt lăn xuống khỏi người Chung Ly Phong Bạch, hai tay ôm cái kia!

“Anh dám hôn tôi!!” Chung Ly Phong Bạch mở đèn đầu giường, vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc!

Hai mắt Mục Thu đỏ lên, thật sự rất không có khí khái đàn ông! Nhưng thế này thì có khí khái đàn ông bằng kiểu nào! Đau chết đi được! Đau đến không thờ nổi luôn rồi này!

“Tôi phải tố cáo anh với hiệp hội ẩm thực!” Lối suy nghĩ của dân nghệ thuật luôn rất quái đản.

“Em gọi 120 giúp anh trước đi.” Mục Thu uể oải ngồi xuống, cuối cùng cũng thở ra một hơi.

*120: số gọi xe cứu thương ở Trung Quốc.

Không thể dịu dàng một chút à.

Chung Ly Phong Bạch nằm xuống giường, lười để ý đến hân.

Đầu gối đại pháp rất có hiệu quả, ít nhất tối nay Mục Thu không dám quấy rầy hân nữa.

Sáng hôm sau, hai người vừa ăn điểm tâm vừa xem tin tức về Tô Nặc trên TV thì đột nhiên có người gõ cửa.

“Đề anh mở cho!” Mục Thu vô cùng nịnh hót.

“Anh ngồi yên giúp đi!” Chung Ly Phong Bạch quyết đoán ngăn hân lại! Minh tốt xấu cũng là người nổi tiếng, nếu để phóng viên phát hiện Mục Thu ở nhà mình thì đúng là sống không bằng chết, ai muốn có quan hệ với cái tên nhà giàu mới nổi này chứ! Khí chất nghệ thuật nhất định sẽ bị hạ thấp!

Mục Thu đành phải nhìn hân đi ra mở cửa, ánh mắt vô cùng thâm tình!

“Xin hỏi có phải là đạo diễn Chung không?” Anh chàng chuyên phát ôm một bó hoa hồng to màu xanh.

.

Thế này là thế nào? Chung Ly Phong Bạch buồn bực quay đầu nhìn thoáng qua phòng ăn, phản ứng đầu tiên chính là cái này nhất định là âm mưu của Mục Thu!

Mặc dù có lớp kính che, Chung Ly Phong Bạch vẫn cảm thấy chắc chắn Mục Thu đang cười gian chúc mừng gian kế thành công.

Mới sáng sớm đã tặng hoa hồng đúng là cái đồ thô thiển! Đùng hồng tôi phối hợp với cái trò này!

Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng nói, “Tôi không nhận.”

“Vây làm phiền kị vào phần không muốn nhận.” Anh chàng chuyên phát có vẻ rất quen thuộc với tình huống này.

Đạo diễn Chung kị roẹt roẹt, cảm thấy rất khoái chí! Sau đó tay không trở về phòng ăn.

“Ai vậy?” Mục Thu hỏi.

Biết rõ còn cố hỏi đúng là quá dối trá! Chung Ly Phong Bạch nhấp một ngụm nước trái cây, “Anh nói thử xem?”

Anh nói? Mục Thu sững sốt, sau đó lập tức phản khởi hân lên, chẳng lẽ muốn chơi trò đồ vui tình nhân, thật sự quá xúc động! Hân vui vẻ nói, “Cho đoán mấy lần?”

“Một lần.” Chung Ly Phong Bạch mắng thầm trong lòng, đúng là cái đồ gian thương dối trá!

“Đoán đúng có thưởng không?” Mục Thu không ngừng cố gắng, quyết không bỏ qua bất kì một cơ hội nào!

“Không có!” Chung Ly Phong Bạch không hề có ý hợp tác.

Tuy rằng rất thất vọng nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận. . . Mục Thu trầm tư một chút, sau đó nói, “Người chuyên phát.”

Thôi rồi! Vậy mà cũng đoán đúng!

Vì thế đạo diễn Chung càng thêm chắc chắn rằng hoa là do Mục Thu tặng! Bày đặt tặng hoa hồng xanh nữa chứ! Vì thế hân thân nhiên nói, “Tôi không nhận.”

“Đúng là người chuyên phát à?” Mục Thu có chút tiếc nuối, sớm biết vậy đã tranh thủ đòi phần thưởng rồi.

Chung Ly Phong Bạch cố gắng tìm ra biểu tình mất mát trên mặt Mục Thu!

Nhưng Mục Thu chỉ trét thêm chút đường lên bánh mì rồi đưa qua cho hân, “Ăn nhiều một chút, em gầy quá.” Có vẻ như không chú ý gì đến chuyện chuyên phát! Chuyện này không khoa học!

Chung Ly Phong Bạch hưng hăng cắn một miếng bánh mì, sau đó nhận được một tin nhắn —— Có thích hoa tôi tặng cho anh không? Người gửi: Dạ Phong Vũ.

Chờ chút, Dạ Phong Vũ.

Dạ! Phong! Vũ!

Dạ Phong Vũ!!!! Là nam diễn viên người lai nổi tiếng Dạ Phong Vũ! Đó là người mà mình mơ ước đã lâu, rất muốn hắn đóng vai chính cho bộ phim tiếp theo!

Đạo diễn Chung lập tức cứng đờ, thì ra hoa kia thật sự không phải do Mục Thu tặng!

Mình cứ nhiên không nhận quà của Dạ Phong Vũ!

Hắn nhất định sẽ tức giận bỏ đóng phim của mình! Thế thì công sức suốt ba tháng trời của mình khác nào đã trắng xe cát! Đúng là quá thê thảm!

“Em không sao chứ?” Mục Thu lo lắng nhìn hắn.

Chung Ly Phong Bạch chấp tay sau lưng, tức giận nhìn Mục Thu, “Thì ra hoa kia không phải do anh tặng!”

“Hoa nào?” Mục Thu không hiểu gì, nhưng nghĩ kĩ lại một hồi thì vui mừng nói, “Em muốn anh tặng hoa cho em sao?” Sao không nói sớm! Tặng cho em một vườn hoa cũng còn được!

“Tôi không muốn chút nào hết!” Chung Ly Phong Bạch nhanh chóng cự tuyệt, sau đó bắt đầu tự hỏi phải giải thích với Dạ Phong Vũ như thế nào.

“Ăn nhiều thịt bỏ vào.” Mục Thu đưa sandwich cho hắn.

Chung Ly Phong Bạch không yên lòng cắn một miếng, tiếp tục suy nghĩ về Dạ Phong Vũ!

“Ai nhắn tin thế?” Mục Thu nhíu mày.

Đạo diễn Chung bị hắn làm phiền, vì vậy trốn vào toilet gọi điện thoại.

Mục Thu ở bên ngoài hoàn toàn không nghe được gì, đành phải gọi cho bạn thân Âu Dương Long nhờ giúp đỡ.

Nhưng chắc mọi người cũng biết bây giờ tâm tình của bạn thân hắn cũng không khá hơn là bao, vì thế sau khi nghe kể lại mọi chuyện, Âu Dương Long vô cùng tàn nhẫn nói, “Nhất định là tin nhắn do tình địch của chú gửi.”

“Cái gì?!” Mục Thu lập tức bị dọa sợ, “Sao chú lại nghĩ như vậy?”

“Bình thường làm gì có ai trốn vào toilet gọi điện thoại chứ?” Âu Dương Long nói, “Tự cầu nhiều phúc đi, tạm biệt.” Sau đó liền cúp điện thoại!

Thật sự rất vô trách nhiệm nhưng lại cố tình đoán đúng!

Bởi mới nói cuộc sống đúng là tràn ngập các loại cầu huyệt!

Khoảng năm phút sau, Chung Ly Phong Bạch mới bước ra khỏi nhà vệ sinh! Còn trong khoảng thời gian này, Mục Thu đã tưởng tượng ra vô số tình địch! Ý chí cách mạng dâng cao không thể tả!

“Anh đang nghĩ gì đấy?” Hiếm khi Chung Ly Phong Bạch chủ động hỏi thăm Mục Thu, bởi vì bây giờ tâm tình của hắn rất tốt, giống như gió xuân phơi phới, thế nên mới ban xuống một chút ân huệ!

Mục Thu hoàn hồn, nhìn hai má đỏ hồng của Chung Ly Phong Bạch, chẳng hiểu sao lại nhớ tới câu “nắng hạn lâu ngày gặp mưa to”, vì vậy lập tức nổi điên, lẽ ra cảm giác sáng khoái đó phải do mình tạo ra chứ!

“Dạ Phong Vũ đồng ý đóng vai nam chính của tôi rồi!” Chung Ly Phong Bạch quá hưng phấn nên muốn tìm người chia sẻ.

“Ban nãy em gọi điện thoại cho hắn à?” Mục Thu nhàn nhạt hỏi, vào những lúc như thế này nhất định phải giữ bình tĩnh!

Chung Ly Phong Bạch gật đầu, sau đó cảm thán nói, “Thật không ngờ hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy, đúng là một người tốt.”

Nhìn đạo diễn Chung sung sướng cười híp mắt, tổng giám đốc Mục cảm thấy chua đến đau răng! Thật sự rất muốn lời cái tên Dạ Phong Vũ kia ra ngoài hành hung!

Trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Mục Thu lái xe đưa Chung Ly Phong Bạch đến studio, sau đó không thèm quay về công ty mà trực tiếp đậu xe ở ven đường, bắt đầu tra tài liệu.

Dạ Phong Vũ, con lai 6 nước Trung Quốc Nhật Bản Bồ Đào Nha Tây Ban Nha Anh Mỹ, lúc trước đóng một bộ phim đồng tính quy mô lớn rồi nhanh chóng trở thành đề tài hot. . . Khoan đã, phim đồng tính quy mô lớn? Mục Thu quyết đoán nhấp vào link, mẹ nó《Trái tim thẹn thùng》, cái tên quái quỷ gì

đây!

Trong clip, một người đàn ông vô cùng anh tuấn mặc âu phục sang trọng, tao nhã chằm một điệu xì gà.

Nhìn khuôn mặt như hoàng tử kia, Mục Thu thừa nhận mình thật sự có chút. . . Ghen tị!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Là con lai sáu nước, Dạ Phong Vũ hiển nhiên rất đẹp trai! Trong phim, hắn đóng vai một tổng giám đốc phúc hắc tà mị thành thực ôn trọng tiêu sái phong lưu phóng khoáng mang đủ các phẩm chất đặc trưng của tổng giám đốc trong tiểu thuyết, tên là Lãnh Ngạo Thiên! Lãnh! Ngạo! Thiên! Nghe là thấy có đẳng cấp hơn tên Mục Thu! Cùng tề hơn là cái tên nam diễn viên trông rất giống Mục Thu cũng có đóng cái phim cấp ba này, đã vậy còn đóng vai nam phụ hi sinh thể thảm nữa chứ!

Tuy rằng truyền thông đều nói đây là bộ phim nổi tiếng của Dạ Phong Vũ, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là phim cấp ba, tình tiết hiển nhiên rất đơn giản, chủ yếu nói về chuyện tình yêu của tổng giám đốc và thư kí nhỏ! Mục Thu nhìn chăm chăm hình thể của Dạ Phong Vũ trên màn hình, tâm tình phức tạp đến mức không thể diễn tả bằng lời!

Tuy rằng từng đóng phim cấp ba đã đủ dọa chạy không ít người, nhưng trong đó chắc chắn không bao gồm Chung Ly Phong Bạch, bởi vì Chung Ly Phong Bạch là nhà nghệ thuật! Nói không chừng chuyện Dạ Phong Vũ hiển thân vì nghệ thuật còn có thể ghi điểm trong mắt Chung Ly Phong Bạch! Nghĩ đến đây, tâm tình của tổng giám đốc Mục càng thêm ác liệt!

Trong phim, Lãnh Ngạo Thiên và thư kí nhỏ vẫn tiếp tục ân ái đắm đuối, Mục Thu nhìn mà phiền, vì thế định tắt màn hình, ai ngờ đột nhiên chuyển cảnh ra ngoài cửa, một người đàn ông cầm cục gạch cố gắng phá cửa, trông giống như đã phát điên!

Mục Thu cảm thấy đau đầu, tại sao diễn viên đóng mấy vai ngu ngốc thế này đều có khuôn mặt hao hao giống mình, đừng có chạy đi làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy chứ!

“A, bên ngoài có người. . .” Thư kí nhỏ đỏ mặt thở gấp đẩy Lãnh Ngạo Thiên ra, “Em không làm nữa, sẽ bị nhìn thấy. . .”

H bị cắt đứt dĩ nhiên là chuyện vô cùng khó chịu! Vì thế Lãnh Ngạo Thiên mang vẻ mặt lạnh lùng khoác áo ngủ ra mở cửa.

Ngoài cửa, cái tên đàn ông ngu ngốc đập mặt quá đang ngồi tựa vào cửa nghỉ ngơi, ai ngờ cửa đột nhiên mở ra, hắn ta lập tức ngã nhào dưới chân Lãnh Ngạo Thiên cao lớn đứng trước!

“Mày dám chạm vào em ấy?!” Gã đàn ông ngu ngốc nhìn thư kí nhỏ trên giường, gào thét trong đau đớn! Lãnh Ngạo Thiên khinh thường hừ một tiếng, vẫy tay gọi bảo vệ tới lôi hắn ra ngoài đập một trận! Mục Thu học máu, rốt cuộc nhân vật này tồn tại để làm gì?!

Suy đi nghĩ lại, tổng giám đốc Mục vẫn cảm thấy vô cùng buồn phiền, vì vậy hắn gọi điện thoại cho Âu Dương Long, hẹn buổi tối cùng ra ngoài uống rượu.

Nhưng trong dự đoán, hắn đã bị ngài giám đốc từ chối một cách tàn nhẫn vô tình! Lí do chính đáng là tôi phải tăng ca, thật ra là do không có tâm trạng! Bà xã của mình đang nằm trong bệnh viện, còn thường xuyên gửi tin nhắn, quả thật đáng thương đến mức không nói nên lời! Còn mình lại không thể đến thăm! Đúng là tức muốn lật bàn!

Trong lúc Âu Dương Long nổi điên, tâm tình của Tô Nặc cũng không khá hơn là bao! Dọn ra ở riêng là một cái có nghe rất dở hơi! Nhưng hắn lại không dám nói thẳng với Hàn Uy rằng “anh à em đã tìm được một người bạn trai vô cùng anh tuấn lại rất dịu dàng sự nghiệp thành công lại còn cao to lực lưỡng nên từ nay về sau anh không cần lo lắng cho em”, nói vậy nhất định sẽ bị nhốt ở nhà!

“Ánh mắt của em là sao đây?” Hàn Uy đang gọt trái cây cho hắn, bị ánh nhìn chòng chọc của hắn ở đằng sau làm lạnh cả sống lưng.

Tô Nặc trầm trả lời trong lòng, ánh mắt oán hận chứ gì nữa!

“Ngoan, ăn đi.” Hàn Uy đưa quả táo cho hắn.

Không muốn ăn táo! Tô Nặc không có khẩu vị!

“Có phải cảm thấy ở bệnh viện rất buồn không?” Hàn Uy hỏi.

Đúng đó! Tô Nặc rất mong chờ anh hai sẽ nói “vậy tìm bạn bè đến nói chuyện phiếm đi”, như vậy ít ra mình cũng có thể gặp mặt ông xã! Tuy rằng không thể hôn lười nhưng gặp được nhau là tốt rồi!

Nghe mới xót xa làm sao!

Ai ngờ Hàn Uy lập tức làm hấn vỡ mộng, “Để anh dành nhiều thời gian ở đây với em.”

Tô Nặc phun ra một búng máu, em hoàn toàn không có ý này!

Nhìn biểu tình suy sụp của Tô Nặc, Hàn Uy thờ dài trong lòng, sao vẫn ngốc như vậy, không hề biết che giấu tâm tình của mình.

Nhớ tới lúc em trai hôn mê nói về “con em”, người làm anh giả vờ “lo lắng” hỏi, “Sắp tới sinh nhật em rồi.”

“Ừm.” Tô Nặc cắn quả táo.

“Tuổi cũng không còn nhỏ nữa.” Hàn Uy giúp hấn lau nước trái cây ở khóe miệng, “Có tìm bạn gái chưa?”

“Khụ khụ!” Tô Nặc thiếu chút nữa bị sặc táo, đừng có hỏi bất thành linh như thế chứ! Không cho người ta thời gian chuẩn bị tâm lý gì cả!

“Nhìn bộ dạng này của em, tám phần là có rồi.” Hàn Uy dờ khóc dờ cười.

Anh mới có!! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó nghiêm túc nói, “Thật sự không có!”

“Sợ cái gì, em cũng đến tuổi nên có bạn gái.” Hàn Uy nhìn hấn, “Nói thật cho anh hai nghe.”

“Em nói thật mà!” Tô Nặc biện minh, em không có bạn gái! Em chỉ có bạn trai! Nhưng chuyện này tạm thời không thể nói ra!

“Để anh giới thiệu cho em một vài người.” Hàn Uy nói ra một câu kinh hoàng.

Tô Nặc nghe vậy thiếu chút nữa đã bất tỉnh, trong não lập tức hiện ra hình ảnh một cô gái xinh đẹp ngực lớn đeo dây nịt liếc mắt đưa tình nhào về phía mình! Đường cong gọn sóng sinh động vô cùng luôn!

Thà lấy cơ ngực còn hơn! Tô Nặc kiên quyết nói, “Bây giờ em chưa muốn!”

“Cho dù là ngôi sao cũng phải nghĩ đến việc kết hôn sinh con.” Hàn Uy cố ý nhấn mạnh hai chữ “sinh con”!

Tô Nặc lập tức nhớ lại tiếng “mẹ” thấm thiết trong giấc mộng kia, cảm thấy toàn thân nổi da gà! Thật đúng là điện giật chết người.

“Nặc Nặc?” Hàn Uy hươ hươ tay trước mặt hấn, “Đang nghĩ gì đó?”

“Tóm lại em không muốn quen bạn gái.” Tô Nặc vô cùng nghiêm túc!

“... Thôi được.” Hàn Uy cũng không muốn ép buộc em trai đang nằm viện, vì vậy thức thời đổi đề tài.

Tô Nặc thở ra một hơi, vấn đề này thật sự quá khủng khiếp!

Tuy rằng trong lòng Hàn Uy vẫn còn hoài nghi, nhưng vài hôm sau, đàn em phái đi điều tra trở về, tất cả đều nói Tô Nặc hoàn toàn không có dấu hiệu yêu đương nào, tiếp xúc với phụ nữ chỉ giới hạn ở mức công việc, rất ít khi ra ngoài, bình thường làm việc xong là về nhà, hoặc đi ăn cơm với các nhà đầu tư, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa!

Chẳng lẽ thật sự không có yêu đương cũng không có đứa con nào? Hàn Uy ngồi sau bàn làm việc, vừa xem tư liệu trong tay vừa buồn bực.

Thế mới nói thân phận “nhà đầu tư hợp tác” của ngài giám đốc vẫn rất lừa đảo, người mẫu đi ăn với nhà đầu tư là chuyện bình thường, Hàn Uy sẽ không có bất kì nghi ngờ nào!

Tô Nặc không hề biết chồng đẹp trai của mình vừa tránh được một cuộc tổng điều tra, hấn còn đang nằm trong phòng bệnh hưng phấn gọi video!

“Hôm nay cảm thấy thế nào rồi?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc giờ di động, cố gắng tìm một góc độ dễ nhìn nhất! Thử đến trăm phương ngàn góc cũng chưa vừa lòng!

“Ngoan.” Âu Dương Long bị hấn chọc cười.

“Tối qua anh lại ngủ không ngon?” Tô Nặc nhìn thấy quầng thâm dưới mắt hấn.

“Gần đây hơi mệt.” Vừa bận công việc vừa lo lắng cho Tô Nặc, thời gian ngủ của Âu Dương Long ít đến không thể ít hơn được nữa.

Tô Nặc lập tức cảm thấy đau lòng! Lẽ ra lúc này mình nên ở bên cạnh quan tâm yêu thương chăm sóc ông xã chứ! Nằm trong phòng bệnh là thế nào đây, đúng là quá thê thảm!

“Còn em? Kết quả kiểm tra thế nào rồi?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có gì, bác sĩ chỉ dặn là phải chú ý nghỉ ngơi thật tốt.” Tô Nặc rất muốn lòi hẳn ra khỏi màn hình sau đó hôn lưỡi cuồng nhiệt suốt năm phút!

“Bây giờ vẫn không thể tới thăm em sao?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc cảm thấy tan nát cõi lòng, những lời này đúng là tuyệt không thể tả!

“Không sao, bảo bồi nghỉ ngơi cho tốt đi.” Thấy hốc mắt Tô Nặc đỏ lên, Âu Dương Long dỗ hấn, “Sức khỏe mới là quan trọng nhất.”

Giọng nói dịu dàng như thế, thật sự không chịu được!

Vì thế sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc bắt đầu liều mạng tìm cách thuyết phục anh hai, bắt anh hai đồng ý cho mình gặp bạn bè!

Năm phút sau, Tô Nặc quyết định giả bộ u buồn, bởi vì hấn rành cái này nhất! Hơn nữa do đã lâu không tiếp xúc với mọi người nên tinh thần không ổn định nghe cũng rất logic! Không có bạn bè, tâm hồn như đóa hoa héo rũ! Tô Nặc tặc lưỡi, mình đúng là vừa phúc hắc vừa có logic!

“Anh Hàn.” Vào buổi tối, một đàn em gọi điện thoại qua, “Thiếu gia nói không có khẩu vị, không muốn ăn cơm.”

“Không có khẩu vị?” Hàn Uy nhủ mày, từ nhỏ đến lớn sức ăn của Tô Nặc rất là tốt, cho dù bị cảm vị giác không nhạy cũng có thể ăn hết một tô mì lớn, sao đột nhiên lại không có khẩu vị!

Vì thế Hàn tiên sinh đành phải lái xe tới bệnh viện, vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Nặc nằm híp mắt trên giường bệnh, trông vô cùng đáng thương!

“Có phải không thoải mái ở đâu không?” Hàn Uy ngồi xuống bên giường. Nhìn ánh mắt quan tâm của anh hai, Tô Nặc lập tức cảm thấy có chút áy náy, nhưng tình yêu cũng rất quan trọng, hấn thật sự rất muốn gặp ngài giám đốc! Vì thế hấn tiếp tục giả vờ tiều tụy nói, “Em cảm thấy rất buồn phiền.” Minh diễn gồng quá đi mất, đúng là ảnh đế tương lai!

“Đang bình thường sao đột nhiên lại buồn phiền?” Hàn Uy nhìn hấn, “Có tâm sự à?”

“Em muốn tìm vài người bạn đến nói chuyện phiếm, ở đây một mình rất buồn.” Tô Nặc nói ra mục đích cuối cùng, hơn nữa còn diễn cường rít gào trong lòng anh nhất định phải đồng ý! Cho dù là vương mẫu nương nương cũng phải có tình người!

Sau đó Hàn Uy thật sự đồng ý, “Được.”

Nani?! Tô Nặc giật mình mở to mắt, đồng ý nhanh vậy sao! Chuyện này không khoa học! Sớm biết đơn giản như vậy thì đầu cần đau khổ suốt mấy ngày như thế! Má ơi lỗ nặng rồi!

“Muốn ai tới gặp em?” Hàn Uy xoa đầu hấn.

“...” Tô Nặc rất muốn nói Âu Dương Long Âu Dương Long Âu Dương Long! Nhưng sợ sẽ để lộ mục tiêu, vì vậy nói vòng vo, “Khâu Tử Ngạn.” Trước tiên bắt đầu từ người trong giới, sau đó tới bạn hợp tác thì có vẻ hợp lý hơn!

“Không thành vấn đề.” Hàn Uy sáng khoái đồng ý, “Anh lập tức sắp xếp, bây giờ vui chưa?”

Vui cái gì mà vui em hoàn toàn không muốn gặp cái tên cơ bụng bệnh hoạn kia! Tô Nặc sốt ruột đến mức thờ không thông, “Em còn muốn gặp thêm _____”

“Không được.” Hàn Uy cắt lời hấn, “Bác sĩ nói trước khi nào bộ của em bình phục, không được dùng sức quá nhiều, anh chỉ cho em gặp một người thôi, còn lại tính sau, không được trả giá nữa!”

Một tia sét rền vang, Tô Nặc nghẹn họng mở to mắt, sao lại xuất hiện kết cuộc vớ vẩn như thế này?! Chuyện này không khoa học!

“Anh gọi người đưa đồ ăn đến cho em.” Hàn Uy đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Tô Nặc ngồi trên giường, thật sự muốn tự và!

Mình tốn công tốn sức tự biên tự diễn kẻ hoạch mời khách, kết quả lại được... Gặp mặt nói chuyện phiếm với Khâu Tử Ngạn?!

Giết tôi đi!

Trong căn hộ cao cấp, Khâu Tử Ngạn đang đứng trong nhà bếp vừa ngâm nga hát vừa rửa táo đỏ.

“Anh ra phòng khách xem TV đi.” Đường Tiểu Ngừ thật sự không thể chịu được công phu rửa táo của hấn, “Nấu chè xong tôi bung ra.”

“Cậu dạy tôi đi.” Khâu Tử Ngạn không chịu bỏ cuộc.

“Bỏ ngân nhĩ gạo nếp táo đỏ củ khô vào trong nồi rồi đun nước.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Dạy xong rồi.”

“Dạy có lệ như vậy mà coi được à!” Khâu Tử Ngan bắt mắt.

Đường Tiểu Ngừ thả nguyên liệu vào trong nồi, sau đó chỉnh lửa, “Thì vốn dĩ đơn giản như vậy mà.”

“Ngày mai đi xem phim không?” Khâu Tử Ngan mời.

“Lại là phim anh đóng?” Nhớ tới cảnh giường chiếu lần trước của hắn, Đường Tiểu Ngừ phì cười.

“Không được cười!” Khâu Tử Ngan nhéo mặt cậu ta, “Nghiêm túc một chút!”

“Xem phim gì?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Phim bom tấn Hollywood.” Khâu Tử Ngan xoa đầu cậu ta, “Có đi không?”

“Đi.” Dạo này Đường Tiểu Ngừ rất gần gũi với hắn.

Tâm tình của Khâu Tử Ngan tốt lên hẳn, nhưng mấy phút sau, hắn đột nhiên nhận được điện thoại của Đới An, “Khâu tiên sinh.”

“Là anh?” Khâu Tử Ngan giảm âm lượng TV, “Nặc Nặc không sao chứ?”

“Không có việc gì, Nặc Nặc muốn gặp cậu.” Đới An nín cười, “Không biết bây giờ tối mai cậu có thời gian không?”

“Nặc Nặc muốn gặp tôi?” Khâu Tử Ngan cảm thấy thật bất ngờ.

“Phải.” Đới An cũng không biết nên giải thích như thế nào, bởi vì việc này thật sự rất khó tin! Không thể dùng tư duy của người bình thường để lí giải được.

“... Dĩ nhiên rồi.” Khâu Tử Ngan đồng ý, “Tối mai tôi ở nhà chờ điện thoại của anh.”

“Cảm ơn.” Sau khi lễ phép nói cảm ơn, Đới An cúp điện thoại, ôm bụng cười như điên!

Lúc này khi Hàn Uy gọi điện thoại tới báo hẹn giùm Khâu Tử Ngan, Đới An phải nói là giật cả mình! Người khác không biết nhưng người đại diện hiểu rất rõ, Tô Nặc vừa hâm mộ vừa hận Khâu Tử Ngan muốn chết, đôi khi còn vẽ nốt ruồi lên ảnh của người ta trên tạp chí! Sao cậu ta có thể muốn gặp Khâu Tử Ngan đầu tiên chứ, chuyện này không khoa học!

Người đại diện lén lút tới phòng bệnh hỏi Tô Nặc, kết quả nghe yêu nghiệt rầu rĩ trả lời, “Tôi có muốn gặp hắn đâu! Nhưng anh tôi bảo lúc tôi gặp tai nạn, hắn đã dùng cảm quên mình xông đến cứu tôi, vì vậy muốn tôi gặp mặt cảm ơn hắn!” Cái này dĩ nhiên là do Tô Nặc chế ra, bất quá Đới An cũng tin, nhưng vẫn cảm thấy rất buồn cười!

Quả thật rất đáng cười to suốt ba phút!

“Tối mai anh có việc?” Sau khi Khâu Tử Ngan cúp điện thoại, Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Ừ.” Khâu Tử Ngan cảm thấy bất đắc dĩ, “Đành phải dời ngày xem phim vậy.”

“Không sao.” Đường Tiểu Ngừ tò mò hỏi, “Anh bận gì? Có muốn tôi đưa anh đi không?”

“Là người đại diện của Tô Nặc, lúc tôi và cậu ta trình diễn đã xảy ra tai nạn, dù sao cũng nên đi thăm cậu ta một chút.” Khâu Tử Ngan hỏi, “Cậu muốn đi với tôi không?”

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ có ấn tượng rất tốt với Tô Nặc.

Vì thế tối hôm sau, Đới An lái xe tới đón Khâu Tử Ngan và Đường Tiểu Ngừ, ba người cùng nhau đến bệnh viện. Trong lúc đó, Tô Nặc đang vô cùng rối trí! Theo lệ thường, nếu phải gặp mặt Khâu Tử Ngan, hắn nhất định sẽ diện cuồng trang điểm để trông bảnh trai hơn! Nhưng lần này thì khác, bởi vì hắn không biết phải giải thích với Âu Dương Long như thế nào! May là ngài giám đốc vẫn chưa biết chuyện, nếu biết rồi nhất định sẽ tức chết luôn! Bởi vì mặc kệ nghĩ theo phương diện nào, mình làm gì có lí do đòi gặp Khâu Tử Ngan đầu tiên chứ trời ơi!

Đúng là quá thê thảm!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Do thân phận của Hàn Uy thật sự quá ngẫu, không tiện gặp bạn bè trong giới của Tô Nặc, vì vậy sáng sớm hắn đã tránh đi nơi khác, chỉ để lại một trợ lý chăm sóc em trai.

Âu Dương Long vẫn gọi điện thoại tới đúng giờ, vừa dịu dàng vừa chu đáo, vì thế Tô Nặc lại càng thêm chột dạ! Thậm chí còn nảy sinh cảm giác ngoại tình! Phản bội chồng yêu dấu lên lút gặp người đàn ông khác, đúng là vô cùng khốn nạn! Nhưng mình cũng đâu có muốn! Mình không hề muốn gặp cái tên cơ bụng kia! Tô Nặc khóc không ra nước mắt, cảm thấy tui thân không thể tả!

“Hôm nay sao thế, có chuyện gì không vui à?” Âu Dương Long rất miễn cảm với tâm tình của Tô Nặc.

Má ơi vậy mà cũng nhận ra à! Tô Nặc cảm thấy căng thẳng, lập tức ngồi ngay ngắn, “Làm gì có, em rất khỏe.” Nhất định không thể để hắn biết chuyện ngu xuẩn này, nói không chừng còn bị đè xuống đánh đòn! Tuy rằng chút động chạm giữa tình nhân rất là thích nhưng cũng khá là đau! Tô Nặc sờ sờ cái mông của mình, cảm thấy vô cùng lo lắng!

“Không có việc gì là tốt rồi, bảo bố nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt.” Âu Dương Long cách di động hôn nhẹ hắn, “Anh yêu em.”

Em cũng yêu anh! Yêu anh rất nhiều! Tô Nặc vừa bối rối vừa cảm động, tâm tình vô cùng phức tạp! Thậm chí còn cảm thấy mắt mình cay cay! Chồng của mình đúng là tuyệt đến mức không thể diễn tả bằng lời! Sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc mở ảnh chụp của Âu Dương Long trong điện thoại ra, sau đó ôm hôn cuồng nhiệt! Không thể hôn lưỡi đúng là khó chịu!

“Nặc Nặc.” Đới An đẩy cửa phòng bệnh, “Khâu tiên sinh đến rồi.”

Ngay cả hôn mần hình điện thoại cũng bị cắt ngang, đúng là một đôi uyên ương số khổ! Tô Nặc tự đồng tình với bản thân, sau đó lập tức quay về hình mẫu bông hoa cao quý, tốc độ cực kì nhanh!

“Nặc Nặc.” Khâu Tử Ngạn chào hắn, Đường Tiểu Ngừ đi theo sau, đặt quà trong tay lên bàn.

“Chào mọi người.” Biểu tình của Tô Nặc vô cùng thuần khiết, giống như chú nai con trong rừng xanh! Nhưng thật ra hắn đang điên cuồng rít gào trong lòng, có thân thiết gì đâu mà nói! Rốt cuộc phải nói cái gì! Chẳng lẽ phải nói về cách luyện cơ bụng! Mặc dù mình cũng có chút hứng thú với đề tài này nhưng lỡ như trong lúc nói chuyện mình để lộ ra việc mình rất muốn có cơ bụng thì sao!

Mình không muốn chút nào hết! Tô Nặc nắm tay!

Đới An nhìn biểu tình rối rắm của hắn, ho khan hai tiếng nhắc nhở —— Đừng có dọa người như thế!

“Vừa rồi tôi hỏi thăm Đới tiên sinh, anh ta nói tình trạng của anh không tệ, sắp có thể xuất viện rồi.” Đường Tiểu Ngừ ngồi xuống bên giường, “Anh đừng quá lo lắng.”

“Cảm ơn mọi người đã tới thăm tôi.” Tô Nặc tựa vào giường, trông vô cùng có khí chất! Cho dù nằm trên giường bệnh cũng phải giữ phong thái hoàng tử! Bởi vì mình có đẳng cấp hơn tên cơ bụng!

“Hôm qua đạo diễn Chung gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có muốn đóng một bộ phim với cậu không.” Khâu Tử Ngạn nói.

Nani?! Tô Nặc giật mình, “Sao tôi không hề biết gì về chuyện này?”

“Chắc đạo diễn Chung vừa mới nghĩ ra.” Khâu Tử Ngạn cười cười, “Cậu cũng biết đó, hành vi của đạo diễn Chung lúc nào cũng đặc biệt.”

Đặc biệt cái gì chứ, Chung Ly Phong Bạch rõ ràng là một tên tâm thần! Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là tôi hoàn toàn không muốn đóng phim với anh! Trong đầu Tô Nặc lập tức hiện ra hình ảnh một tên tiểu nhân đang giờ ngón giữa!

“Hình như lại là phim tâm lý tình cảm.” Khâu Tử Ngạn tiếp tục nói.

Phim tâm lý tình cảm. . . Tô Nặc lập tức tưởng tượng ra hình ảnh dưới trời mưa to, mình lạnh lùng bước trên thảm đỏ gắn đầy kim cương, bước tới một dãy xe hơi xa hoa, xung quanh là một đám vệ sĩ mặc đồ đen cầm đu đèn! Xung quanh, ánh đèn chớp nháy liên tục, người hâm mộ gào thét chói tai, đúng là quá sức tuyệt vời! Trong lúc đó, một tên ăn mày quần áo rách nát đột nhiên xông ra khỏi đám người, điên cuồng ôm lấy bắp đùi mình, trên khuôn mặt đau khổ dính đầy bùn đất, khóc lóc thảm thiết nói, “Cậu còn nhớ tôi không? Tôi là Khâu Tử Ngạn nè! Khâu Tử Ngạn có cơ bụng tám múi đó!”

“Phốc!” Tô Nặc nghĩ đến xuất thần, nhin không được bật cười!

“Cậu muốn nhận bộ phim này?” Khâu Tử Ngạn đoán, bởi vì hắn cảm thấy Tô Nặc có vẻ rất thích ý tưởng này!

Nếu tình tiết giống như những gì tôi vừa nghĩ thì chơi luôn! Tô Nặc vô cùng hưng phấn!

“Nếu cậu đồng ý, khi nào rảnh chúng ta có thể cùng nhau xem thử kịch bản.” Khâu Tử Ngạn mời.

“Chờ tôi xuất viện rồi tính sau.” Tô Nặc định lợi dụng quan hệ cá nhân với Chung Ly Phong Bạch, dụ hắn thêm một vài cảnh như “Khâu Tử Ngạn lăn lộn

trong nước bùn, lên con điên giờ lan hoa chỉ nói hôn tôi đi” vào phim! Đúng là quá dễ tiện và vô liêm sỉ!

Tuy rằng hai người có suy nghĩ hoàn toàn khác nhau về bộ phim này, nhưng ít ra cũng có đề tài để nói, vì thế cuộc gặp gỡ này cũng xem như trót lọt!!
Đới An ngồi bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm, lột trái chuối đưa cho Đường Tiểu Ngữ, “Ăn không?”

“Cảm ơn.” Đường Tiểu Ngữ nhận lấy, cười cảm ơn hắn.

Đẹp trai thật. . . Đới An kéo ghế lại gần cậu ta, “Cậu thật sự là tài xế của Khâu tiên sinh?” Chẳng lẽ không phải là đàn em, một gương mặt xinh đẹp như vậy mà lại đi làm tài xế thì đúng là uổng phí!

“Đã có rất nhiều người đại diện tìm tôi.” Đường Tiểu Ngữ ăn chuối, “Tôi không muốn gia nhập giới giải trí.”

Đới An còn chưa mở miệng đã bị đuổi trở về, đành phải tiếc nuối thờ dài!

Một lát sau, Đường Tiểu Ngữ rời phòng bệnh đi toilet, không ngờ thiếu chút nữa đụng phải một người ở hành lang.

“Là mày?” Đới phương là một người đàn ông mặc áo thun màu đen, nhìn thấy Đường Tiểu Ngữ thì vô cùng kinh ngạc.

Sắc mặt Đường Tiểu Ngữ tái nhợt, xoay người muốn bỏ chạy.

“Đứng lại!” Người đàn ông đuổi theo kéo áo cậu ta, “Anh Hàn đang tìm mày, dạo này mày chạy đi đâu thế?”

“Tôi không làm nữa.” Đường Tiểu Ngữ né tránh.

“Mày đi mà nói với anh Hàn.” Người đàn ông không nói thêm nhiều, kéo cổ tay Đường Tiểu Ngữ lôi ra ngoài.

Đường Tiểu Ngữ đá vào bụng hắn, sau đó xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông không kịp đề phòng, đau đến chảy nước mắt, nhịn không được chửi bậy một câu, sau đó lấy điện thoại ra gọi.

Bởi vì Tô Nặc đang nằm viện nên Hàn Uy sắp xếp khá nhiều đàn em canh phòng viên ở gần đó. . . Đường Tiểu Ngữ còn chưa chạy ra khỏi cửa bệnh viện thì đã bị một đám người kéo vào rừng cây.

“Mấy người muốn làm gì?” Đường Tiểu Ngữ nhanh chóng liếc mắt nhìn xung quanh, xem thử có thể dùng vật nào để đánh nhau —— Từ lúc ở chung với Khâu Tử Ngạn, cậu đã bỏ thói quen mang vũ khí trong người.

“Anh Hàn đang tìm mày, mày nói xem bọn tao muốn làm gì?” Tên cầm đầu trông rất lưu manh, ánh mắt như mèo vờn chuột nhìn Đường Tiểu Ngữ.

Tô Nặc nằm phòng bệnh riêng sang trọng, nơi đó cây nhiều người ít, hướng chỉ là sâu trong rừng cây. Đường Tiểu Ngữ nắm chặt nắm tay, như con báo vận sức chuẩn bị xông lên.

“Mày không định một chọi hết thật chứ?” Bọn côn đồ cười lớn.

Đường Tiểu Ngữ vung một đám qua, hai tên đứng trước theo bản năng né ra, Đường Tiểu Ngữ tranh thủ bỏ chạy, nào ngờ bị một hòn đá bay tới đập trúng lưng, té xuống đất.

Mấy tên côn đồ đồng loạt xông lên, vừa đám vừa đá cậu ta. Đường Tiểu Ngữ ôm đầu, cổ họng đau rất.

“Sao Tiểu Ngữ vẫn chưa trở lại?” Trong phòng bệnh, Khâu Tử Ngạn cảm thấy thật buồn bực, đi toilet gì mà lâu vậy.

Đới An nghĩ, chắc cậu ta cũng bị táo bón giống tôi rồi!

Gọi điện thoại lại phát hiện cậu ta không mang di động theo, Khâu Tử Ngạn cảm thấy không yên lòng, tự mình đi toilet tìm, nào ngờ chẳng thấy ai cả.

“Không tìm được Tiểu Ngữ?!” Đới An và Tô Nặc cũng bị tin tức này làm giật mình!

“Tôi không tìm được cậu ta, Tiểu Ngữ chưa bao giờ như vậy.” Khâu Tử Ngạn nói, “Tôi muốn về trước tìm cậu ấy.”

“Tôi giúp anh!” Dù sao vì đến thăm Tô Nặc mà người ta mới bị mất tích, Đới An cũng đi theo ra ngoài.

Tô Nặc nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi cho Hàn Uy, nếu mất tích ở đây thì còn ai trông khoai đất này nữa chứ! Anh hai đúng là phiền quá đi mà! Sao không thể thôi làm cho mình lo lắng vậy!

“Đường Tiểu Ngữ?” Sau khi nhận được điện thoại của Tô Nặc, Hàn Uy kinh ngạc, “Vừa rồi có người gọi điện thoại nói tìm được nó trong bệnh viện, nó tới thăm em à?” Thế này là thế nào!

“Anh bắt cóc cậu ta thật sao?” Tô Nặc nổi giận.

“Anh không có bắt cóc nó.” Hàn Uy dờ khóc dờ cười, “Chỉ là hai phút trước nhận được điện thoại nói đã tìm được nó thôi.”

“Anh tìm cậu ta làm gì?” Tô Nặc cảm thấy khó hiểu.

“Còn nhớ lúc trước anh tìm nó bắt gian không?” Hàn Uy hỏi.

“Nhớ chứ, không phải chuyện đó đã giải quyết xong rồi sao?” Tô Nặc buồn bực.

“Lần đó không có gì, nhưng lần khác thì có.” Hàn Uy nói, “Nó nhận tiền, cố ý thả tên chơi bản ở trong sòng bạc.”

“... Sao anh dám chắc được, có khi cậu ta thật sự không nhìn ra.” Tô Nặc bất bình.

“Lúc trước anh cũng nghĩ như thế, vì vậy mới không tính toán với nó.” Hàn Uy nói, “Sau này anh tìm người khác, rốt cuộc bắt được tên đó. Để tự bảo vệ mình, tên đó đã khai ra một đồng người có liên quan, trong đó bao gồm Đường Tiểu Ngừ có ý thả hần đi.”

“Có khi nào có hiểu lầm gì hay không?” Tô Nặc nhíu mày.

“Anh đã gọi điện thoại cho nó, nhưng bị nó cúp máy.” Hàn Uy cười lạnh, “Cái con thỏ kia cứ nhiên dấm qua mặt anh.”

“Bất kể thế nào anh cũng thả người đi!” Tô Nặc sốt ruột, “Cậu ta đến đây thăm em, bây giờ cậu ta là tài xế của Khâu Từ Ngạn!”

“Quan hệ rắc rối gì thế này?” Hàn Uy cảm thấy nhức đầu.

“Em định hỏi anh về chuyện của cậu ta từ sớm rồi nhưng lại quên bém đi mất!” Tô Nặc nói, “Tóm lại anh mau thả người đi!”

“... Được rồi.” Hàn Uy bất đắc dĩ, “Thật hết cách với em.”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc thở dài. Lúc đầu khi biết Đường Tiểu Ngừ là tài xế của Khâu Từ Ngạn, hắn đã định nói chuyện này cho anh hai, ai ngờ sau đó mãi vui bên tình mới nên đã quên bém đi! Sớm biết thế thì đã nói từ lâu rồi, thật bực mình.

Đường Tiểu Ngừ bị ném vào trong xe, toàn thân đều là bùn đất và vết thương, bị đánh cũng nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thật sự muốn khóc.

Vốn dĩ đã sắp quên cuộc sống kia, còn cho rằng khoảng cách giữa mình và anh ấy đã bắt đầu xích lại gần, ai ngờ sự thật lại tiếp tục câu huyết như vậy, dập tắt chút hi vọng xa vời trong lòng mình.

“Anh Hàn nói không cần nữa?” Tên lái xe nhận được điện thoại, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Người bên kia điện thoại nói thêm vài câu, tên tài xế đột nhiên dừng xe ở ven đường. Đường Tiểu Ngừ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo xuống xe, thiếu chút nữa ngã dập mặt.

Xe phóng vụt đi, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Thế này là... Tha cho mình sao? Đường Tiểu Ngừ cảm thấy khó hiểu, khắp khiêng ngồi xuống băng ghế ven đường trong chốc lát, sau đó dẫn đo tới buồng điện thoại công cộng gọi cho Khâu Từ Ngạn —— Chắc chắn bây giờ anh ấy đang rất lo lắng.

“Tiểu Ngừ?!” Khâu Từ Ngạn lập tức bắt máy, “Xảy ra chuyện gì vậy, cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở đường Thanh Đồng.” Đường Tiểu Ngừ nhìn bảng chỉ đường.

“Có nguy hiểm gì không?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Không có.” Đường Tiểu Ngừ lắc đầu.

“Ngaoan, chờ tôi.” Khâu Từ Ngạn cúp điện thoại, sau đó hỏi mượn xe của Đới An.

Mặt trời chiều rất lớn, Đường Tiểu Ngừ ngồi dưới bóng cây, cảm thấy mình thật thảm hại.

Khâu Từ Ngạn dừng xe ở trước mặt cậu ta, sau khi xuống xe sau thì bước nhanh qua, ôm người vào trong lòng.

“Anh Từ Ngạn!” Đường Tiểu Ngừ có chút lo lắng, tuy rằng con đường này rất vắng vẻ nhưng dù sao anh ta cũng ngồi sao lớn! Lỡ bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ!

Khâu Từ Ngạn không để ý đến sự kháng cự của Đường Tiểu Ngừ, kéo cậu ta vào ghế lái phụ, mình thì ngồi vào vị trí lái.

Bầu không khí có chút xấu hổ, Đường Tiểu Ngừ chột dạ cúi thấp đầu.

“Sao lại thế này?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“... Là người tôi quen ngày xưa.” Sự tình rất phức tạp, Đường Tiểu Ngừ không biết nên giải thích như thế nào.

“Cậu vẫn còn liên lạc với bọn họ?!” Lần đầu tiên Khâu Từ Ngạn nổi giận với Đường Tiểu Ngừ.

“Không có.” Hốc mắt Đường Tiểu Ngừ đỏ lên, “Là bọn họ tìm tôi, tôi không có liên lạc với bọn họ.”

“Thật sao?” Khâu Từ Ngạn nắm cằm cậu ta.

Đường Tiểu Ngừ gạt đầu, trên mặt dính đầy bụi đất, vừa bẩn vừa chật vật.

Bộ dạng này thật là... Khâu Từ Ngạn thở dài, đột nhiên ôm cậu ta vào trong ngực.

Đường Tiểu Ngừ cứng đờ.

Trong phòng bệnh, Tô Nặc gọi điện thoại cho Khâu Từ Ngạn, sau khi xác nhận Đường Tiểu Ngừ không có việc gì thì mới nghiêm khắc khiển trách anh hai lần nữa! Cuối cùng không còn ai cản trở thì vui vẻ gọi điện thoại cho ngài giám đốc, định nấu cháo điện thoại một phen!

Ai ngờ hần lại bị từ chối một cách tàn nhẫn vô tình!

“Bảo bối ngoan, anh có hẹn bàn công việc với một người bạn, người ta đã tới rồi.” Âu Dương Long, “Nửa tiếng nữa anh gọi lại cho em, được không?”

Không được chút nào hết! Tô Nặc vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng vô cùng hiểu chuyện, “Ừm, vậy em chờ điện thoại của anh.”

Đúng là quá hiểu chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Người mà ngài giám đốc hẹn tên là Cầu Tam Mao, tên có hơi đáng khinh một chút, nghề nghiệp cũng hơi đáng khinh một chút —— Hần là chó săn chuyên nghiệp, giỏi nhất là quay trộm chụp lén! Thật ra hai năm trước, Cầu Tam Mao vẫn còn là một phóng viên thời trang có tên tuổi, chủ yếu phụ trách phân kinh doanh, mỗi ngày qua lại ở các trung tâm thương mại lớn, cũng nhờ vậy mà hần quen được Âu Dương Long.

“Đã lâu không gặp.” Trang phục của Cầu Tam Mao quả nhiên rất có phong cách chó săn, áo ba lỗ mũ lưỡi trai, bên ngoài cầm một cái bao đựng máy chụp hình, chuyên nghiệp không thể tả!

Âu Dương Long đưa cho hần một ly trà, “Hẹn tôi tới có gì không?”

“Thật ra cũng không phải là chuyện gì lớn, năm nay cháu tôi tốt nghiệp đại học, nó muốn vào Nhân Thụy thực tập ba tháng.” Cầu Tam Mao nói, “Tôi đã đồng ý hỏi giúp nó, không biết có được không?”

“Ba tháng, chắc không có vấn đề gì.” Âu Dương Long đối xử với bạn bè rất hào phóng, “Hai giờ chiều thứ hai bảo nó trực tiếp tới tìm tôi.”

“Tôi biết tôi không tìm làm người mà.” Cầu Tam Mao thở ra một hơi, nhin không được kẻ khổ, “Anh không biết thôi, lúc trước nó còn đòi tôi dẫn đi công ty giải trí Thiên Thần, nếu không phải tôi nói tôi quen biết nhiều ngôi sao ở đó, nhất định sẽ chết chắc. Tôi chẳng có gì giỏi, chỉ được cái quen biết nhiều ngôi sao, nhưng chắc ai cũng hận không thể róc xương lóc thịt tôi!” Cho dù là người bình thường cũng khó mà chấp nhận chuyện ảnh mình gãi móng hắt xì vồ ếch bị tiết lộ ra ngoài! Huống hồ còn là người kiếm cơm nhờ mặt mũi!

Âu Dương Long bật cười, thuận miệng nói, “Hôm nay chụp ai đấy?”

“Tô Nặc!” Cầu Tam Mao nói ra một câu kinh hoàng.

Âu Dương Long trượt tay một cái, hơn phân nửa ly trà đổ lên bàn.

“Sao vậy?” Cầu Tam Mao giật mình.

“Không có gì, gần đây hay bị run tay.” Ngài giám đốc rất bình tĩnh.

“Chắc anh làm việc nhiều quá, nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kì!” Cầu Tam Mao chân thành đề nghị, “Tôi có quen một bác sĩ rất giỏi, cỡ ngực 34D, lúc cúi người viết toa thuốc phải nói là chắc chắn, muốn tôi giới thiệu cho anh không?”

*ngực 34D là ngực cỡ Kate Upton, mọi người gg là thấy ngay ==))

Âu Dương Long hoàn toàn không có tâm tình thảo luận chuyện nữ bác sĩ với hấn, “Là Tô Nặc chụp ảnh sỗ tay mua sắm cho Nhân Thụy?” Đổng kịch rất thật!

“Đúng đúng, chính là cậu ta!” Nhắc tới đề tài sở trường, Cầu Tam Mao lập tức phấn khởi hấn lên.

“Tôi nghe nói gần cậu ta gặp chuyện không may phải nằm viện, có cái gì để chụp?” Âu Dương Long tiếp tục hỏi.

“Tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội trà trộn vào bệnh viện để chụp một ít ảnh độc nhất vô nhị, đáng tiếc lần nào cũng bị bảo vệ đuổi ra.” Cầu Tam Mao thở dài, sau đó hai mắt lại sáng lên, “Nhưng trời không phụ người có lòng, vẫn để tôi chụp được!”

“Chụp được Tô Nặc?” Ngài giám đốc cũng rất muốn coi!

Cầu Tam Mao ra vẻ bí hiểm, lắc lắc ngón tay, “Không hấn thể, đoán tiếp đi.”

Âu Dương Long thật sự rất muốn lời hấn ra ngoài hành hung, ông hoàn toàn không có tâm tình chơi trò đoán mò với chú mày, còn lòng vòng nữa coi chừng ông điều thẳng cháu kia qua bộ vệ sinh đấy!

Đúng vậy, lấy việc công làm việc tư chính là phong cách của đàn ông chân chính!

“Tôi chụp được Khâu Từ Ngạn!” Thấy hấn chậm chạp không chịu phối hợp, Cầu Tam Mao không nhịn được, vì thế chủ động công bố đáp án chính xác.

Âu Dương Long nắm chặt ly nước, sắc mặt tối sầm: “À?!”

“Khâu Từ Ngạn, là người chụp sỗ tay mua sắm cho Nhân Thụy trước Tô Nặc ấy!” Cầu Tam Mao giải thích.

Ông mày đương nhiên biết Khâu Từ Ngạn là ai! Âu Dương Long đặt cái ly lên bàn, “Cho tôi xem ảnh chụp đi.”

“Anh cũng có hứng thú với ba cái chuyện lá cải này?” Cầu Tam Mao cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn vui vẻ lấy máy chụp hình ra.

Góc độ chụp là từ toà nhà cao tầng đối diện bệnh viện, mặc dù hơi mờ nhưng phóng lớn ra vẫn có thể nhìn thấy Tô Nặc nằm trên giường và Khâu Từ Ngạn ngồi bên giường.

“Tôi tốn rất nhiều công sức, thậm chí phải dùng cả mỹ nam kế mới tìm được số phòng của Tô Nặc từ chỗ hộ sĩ!” Cầu Tam Mao vẫn tiếp tục lái nhãi, cảm thấy mình rất trâu bò!

Sau đó hấn thấy Âu Dương Long mở nắp máy ảnh, lấy thẻ nhớ trong đó ra.

“Anh làm gì vậy?” Cầu Tam Mao giật mình.

“Chuyện này phải giữ bí mật.” Âu Dương Long nhét thẻ nhớ vào trong ví tiền.

“Tại sao?” Cầu Tam Mao sốt ruột, tốn rất nhiều công sức mới chụp được đó!

“Khâu Từ Ngạn và Tô Nặc đều là người mẫu kí hợp đồng với Nhân Thụy, chúng tôi sắp mở cửa hàng mới, không muốn có thêm chuyện xấu này!” Âu Dương Long rất kiên quyết.

“... Nhưng đó là ảnh chụp của tôi mà.” Cầu Tam Mao bực mình, là một phóng viên chó săn đủ tư cách, cảm chuyện lá cải mà không thể công bố thật sự rất khó chịu!

Âu Dương Long đặt ly trà xuống, hăm dọa, “Nếu để người khác biết chuyện này, anh sẽ đập chú mày.”

Cầu Tam Mao lập tức lệ rơi đầy mặt, đừng có nói “anh sẽ đập chú mày” thản nhiên như nói “tôi muốn mời cậu đi ăn cơm” vậy chứ, kẻ có tiền đúng là đáng sợ!

Sau khi đuổi Cầu Tam Mao đi, Âu Dương Long cắm thẻ nhớ vào máy tính, kiểm tra ảnh chụp một lần nữa.

Bất kể nhìn thế nào, đó thật sự đúng là Tô Nặc và Khâu Từ Ngạn, hoàn toàn không phải nhìn lầm!

Ngài giám đốc nhú mày, gọi điện thoại qua.

Tô Nặc gần như lập tức bắt điện thoại —— Thật ra hấn định chờ một chút rồi mới bắt để ra vẻ “em vốn dĩ không có nhìn chăm chăm di động chờ anh gọi”, nhưng tay phải đúng là không có tiền đồ, tốc độ bấm nút quá nhanh! Nhìn cái tên anh tuấn trên màn hình thật sự không nhịn được!

“Anh nói chuyện xong rồi?”

“Ừ.” Âu Dương Long di chuyển con chuột, tắt ảnh chụp trên màn hình, “Em đang làm gì thế?”

“Đang đọc sách” Tô Nặc không có nói dối, vừa rồi hắn thật sự đang đọc sách, bởi vì tác giả chậm chạp chưa chịu cập nhật 《Loạn thế tình triền hệ liệt》nên hắn đành phải coi lại từ đầu một lần nữa! Không phải vì truyện này viết quá hay, mà là tên Âu Dương Kim Long và Tô Nhu Nhu thật sự rất có cảm giác đại diện cho hắn và Âu Dương Long, vì vậy Tô Nặc nhìn không được muốn xem lại!

“Anh có thể đến thăm em không?” Âu Dương Long hỏi, tay kia thì không tự chủ nắm chặt bút.

Em cũng rất muốn gặp anh!! Tô Nặc vô cùng buồn bực, “Em đi hỏi anh hai trước đã.”

“Năm viện lâu như vậy cũng không thể không gặp người bạn nào.” Âu Dương Long cố gắng giữ bình tĩnh, “Bảo bối ngoan, cho anh tới thăm em một chút được không?”

Đừng có ngọt ngào như vậy! Thật không chịu nổi mà! Tô Nặc vô cùng sốt ruột vô cùng khát khao, trong tình huống này mà không có hôn lười là không khoa học! Không chỉ hôn lười mà còn phải kiểm tra cơ ngực! Thậm chí nếu hắn muốn sờ Nặc nho nhỏ cũng còn được! Cởi sạch cũng hoàn toàn không thành vấn đề! Đừng là thoải mái không bị cản trở chút nào hết!

“Có nghe anh nói chuyện không?” Thấy hắn hồi lâu không trả lời, Âu Dương Long tiếp tục hỏi.

“Có.” Tô Nặc hoàn hồn, “À, chuyện đó, chắc phải đợi thêm vài ngày nữa.” Có anh hai đúng là quá vướng tay vướng chân! Bản thân mình cưới vợ rồi, mỗi ngày đều có thể ôm chị dâu ngủ, thoải mái quá chừng luôn! Nhưng còn mình thì vẫn chưa kết hôn! Đúng là đàn ông no không biết đàn ông chết đói!

Tô Nặc thở dài, cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường đầy xác chết!

*Ý nói người thì quá đầy đủ người thì quá thiếu thốn.

Quá hợp với tình huống bất bình đẳng bây giờ!

“Anh của em vẫn không cho phép bất kì ai tới thăm em?” Âu Dương Long hỏi.

“Phải.” Tô Nặc không yên lòng trả lời, dự định lần sau gặp mặt mình nhất định phải chủ động hôn hắn!

“Vậy còn Khâu Từ Ngạn thì sao?” Giọng nói của Âu Dương Long trầm xuống.

“Hả?” Tô Nặc bị tên của Khâu cơ bụng làm giật mình, “Anh vừa nói gì?”

“Anh không muốn nghi ngờ em” Âu Dương Long cảm thấy hơi mệt mỏi. Cho dù đã tận mắt nhìn thấy ảnh chụp, anh vẫn muốn nghe chính miệng em giải thích cho anh.

Khâu Từ Ngạn! Tô Nặc lập tức kinh hãi! Này này này vậy là sao, rõ ràng đã dặn anh hai không được nói cho người khác biết rồi mà! Chẳng lẽ Khâu Từ Ngạn lên cơn điên chạy đi khoe với người khác? Loại hành vi biến thái điên cuồng này quả nhiên rất hợp với tên cơ bụng ngực lớn nhưng não bé!

“Chùng nào hiểu rồi thì gọi lại cho anh.” Âu Dương Long ấn nút cúp máy.

.....

Cái khi gì đây!!! Sao cúp luôn rồi!!! Nghe tiếng tút tút truyền đến, Tô Nặc trợn mắt há mồm, cả người đều hóa đá!

Lẽ nào lại cho rằng mình ngoại tình với tên cơ bụng chứ mẹ nó! Chuyện này sao có thể mình chỉ lén lút gặp hắn một lần thôi! Cái gì mà “anh không muốn nghi ngờ em”! Nói cứ như mình độ lượng lắm! Huống hồ cho dù anh giấu tôi đi gặp Đường Tiểu Ngừ cũng không có. . . Khoan đã, hình như có chút. . . Không đúng, rất có lẽ là khác!

Tô Nặc ngồi trên giường suy nghĩ miên man, rốt cuộc ý thức được một chuyện, nếu ông xã đang bị bệnh ở cách mình ngàn dặm rồi còn thả Đường Tiểu Ngừ tới thăm hắn, vậy. . . Thôi chết rồi rốt cuộc mình đã làm gì, thật sự quá tàn nhẫn vô tình!

Tô Nặc sốt ruột gọi điện thoại cho anh hai.

“Sao vậy?” Hàn Uy hỏi, “Chị dâu em đang nấu canh, một tiếng nữa anh đem tới.”

“Em không muốn ăn canh!” Tô Nặc rít gào trong lòng, em muốn gặp người em yêu!

“Vậy em muốn ăn gì?” Hàn Uy rất cưng chiều em trai, “Sùi cào được không?”

Không được chút nào hết! Tô Nặc quyết đoán nói, “Em muốn ăn bánh táo Bavaria chanh dây phô mai Thụy Sĩ!” Hoàn toàn là bịa đặt có được không, bịa đặt mấy cái tên này với dân ăn hàng mà nói chỉ là chuyện nhỏ!

“Em nói từ từ thôi, để anh còn ghi lại.” Hàn Uy nói.

“Không cần ghi, em chỉ ăn bánh do một người làm.” Tô Nặc hùng hồn nói.

“Đầu bếp nào?” Hàn Uy hỏi.

Anh mới là đầu bếp cả nhà anh đều là đầu bếp! Tô Nặc nắm chặt tay, “Âu Dương Long!” Rốt cuộc cũng nói ra cái tên này, đây đúng là thời khắc mang tính lịch sử!

“Âu Dương Long? Giám đốc của Nhân Thụy?” Hàn Uy buồn bực, “Hắn đổi nghề rồi à?”

Ê ê, Tô Nặc tò mò, “Sao anh biết anh ta?”

“... Từng thấy trên TV.” Thật ra là vì mỗi phần công việc mà Tô Nặc nhận đều phải được Hàn Uy xem xét qua, nhưng dĩ nhiên không thể nói rồi!

“Không, anh ấy không có đổi nghề.” Tô Nặc nói, “Hồi trước lúc chụp ảnh anh ấy đã làm một món điểm tâm ngọt đem đến cho mọi người ăn, mùi vị rất ngon, em muốn ăn nữa!” Mặc dù lí do này có hơi thiếu năng nhưng nhất thời cũng tìm không được có nào khác, đành phải dùng tạm vậy!

“Đổi cái khác được không? Anh mua bánh xốp dâu cho em.” Hàn Uy dỗ hấn.

“Không muốn!” Tô Nặc rất kiên quyết!

“Nghe lời.” Hàn Uy cảm thấy bất đắc dĩ, “Sao có thể kêu giám đốc người ta làm bánh cho em ăn được, em có quen biết gì người ta đâu.”

Sao lại không quen, quen muốn chết là đằng khác! Ngay cả móng cũng bị hấn cắn qua rồi! Hơn nữa trong tương lai tiểu cục hoa cũng là của hấn! Tô Nặc kiên quyết nói, “Đề em tự gọi cho anh ta!”

“Nghe lời một chút, anh ——” Hàn Uy còn chưa nói hết câu đã bị tàn nhẫn đập máy.

Sao lại tham ăn như vậy. Hàn Uy bất lực nâng trán, chẳng lẽ do trước đây mình không chăm sóc tốt nên đã làm nó sợ đói tới mức này?

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Sau khi cúp điện thoại của anh hai, Tô Nặc hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh gọi điện thoại cho ngài giám đốc?

Làm gì có, thật ra hấn lấy ra một quyển vở.

Nhất định phải chuẩn bị sẵn bản nháp!

Chuyện đã ra nông nổi này, nhất định không thể nói dối nữa, đành phải nói ra toàn bộ sự thật, nhưng nếu nói thẳng “thật ra người em muốn gặp là anh nhưng anh hai lại gọi Khâu Tử Ngạn tới” nghe chẳng có chút logic nào, vì vậy nhất định phải chỉnh sửa thật kĩ rồi mới gọi điện thoại. Ma đạo bất ngộ khám sài công*, nhất định phải làm theo lời người xưa nói!

*muốn chê cùi thì đừng ngại mài dao trước, ý nói chuẩn bị kĩ sẽ tốt hơn.

Năm phút sau, Tô Nặc viết xong một dàn ý hoàn chỉnh, không chỉ nhào nặn mình thành một người vô tội bị anh hai bảo thủ tàn nhẫn đàn áp mà còn liệt kê đủ loại phương pháp giải quyết vấn đề có thể nảy sinh bất ngờ, đúng là chuyên nghiệp hết chỗ nói! Có thể tóm tắt tiêu đề đại khái như sau 《Cậu thanh niên xinh đẹp nằm trên giường bệnh ôm nỗi tương tư, anh giám đốc đẹp trai ơi, anh có nghe thấy tiếng lòng của cậu ta không?》

Đúng là quá cảm động!

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Tô Nặc nắm tay hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng đủ dũng cảm gọi điện thoại!

Âu Dương Long nhanh chóng bắt máy.

Nghe giọng nói quen thuộc của hấn, Tô Nặc hơi run tay! Thật ra dựa theo bản nháp trong vở, lúc này hấn nên nghẹn ngào nói vài câu xin tha thứ như “em thật sự không có cố tình muốn lừa anh” này nọ! Nhưng do quá hồi hộp nên hấn quên mất phải nói gì!

Ngay thời khắc mấu chốt mà đứt gánh giữa đường đúng là quá ngu!

“Anh có thể đến bệnh viện không?” Âu Dương Long mở miệng trước.

Dĩ nhiên rồi! Tô Nặc liều mạng găt đầu, găt xong mới kịp phản ứng là hấn không nhìn thấy, vì thế vội vàng nói, “Được, em chờ anh.”

“Gặp mặt rồi nói tiếp, nửa tiếng sau anh tới.” Âu Dương Long vừa định cúp điện thoại, Tô Nặc đột nhiên hét lên, “Nhớ mang theo bánh táo!” Đó là đạo cụ! Nhất định không thể quên!

.....

“Bánh táo?” Âu Dương Long nhú mày.

“Không phải em muốn ăn, tóm lại anh cứ mua đại một cái là được, nhất định phải mua đó!” Tô Nặc liên tục nhấn mạnh.

Âu Dương Long thở dài, “Biết rồi, chờ anh.”

“Ừm!” Tô Nặc ngoan ngoãn cúp điện thoại, sau đó lại gọi cho Hàn Uy, lập tức từ mèo nhà biến thành mèo hoang, hùng hổ nói, “Anh ta đã đồng ý nửa tiếng sau đem bánh Bavaria. . . Gi đó tới cho em!” Tên chế bậy quá dài không nhớ được đúng là 囧!

“Em đó.” Hàn Uy cảm thấy đau đầu, “Có cần anh sang nói cảm ơn với người ta không?”

Xin đừng! Anh mà tới thì hôn lưỡi kiểu nào đây! Tô Nặc quyết đoán ngăn cản, “Không cần đâu!”

“Vây thôi, nhớ phải nói cảm ơn Âu Dương tiên sinh.” Hàn Uy dạy hần.

“Em biết rồi.” Tô Nặc nghiêm túc nghĩ, không chỉ nói cảm ơn, nhất định phải dùng nụ hôn say đắm xin lỗi mới đủ đó!

Đi xin lỗi người ta nhất định phải trông thật hoàn hảo! Vì thế sau khi nói chuyện điện thoại xong, Tô Nặc bắt đầu điên cuồng trang điểm, xoẹt xoẹt, trông ổn rồi! Ngoài ra còn thuận tiện cời quần áo bệnh nhân quan sát quần lót nhỏ màu trắng của mình, hình dáng của Nặc nho nhỏ gọi cảm quá đi mất! Phải tuyệt vời như thế mới được chứ!

Dưới sự cho phép của Hàn Uy, Âu Dương Long dễ dàng vào được phòng bệnh. Lúc hần đẩy cửa ra, Tô Nặc đang rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như một đóa hoa sen trắng xinh đẹp đang chờ hần dày xéo!

Tạo hình này là do Tô Nặc cố ý bày ra, bởi vì hần cảm thấy mặt mình nhìn nghiêng theo góc độ này trông được nhất!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long ngồi xuống bên giường.

Tô Nặc đang bận làm dáng đột nhiên bùng tỉnh, quay đầu dùng ánh mắt vô cùng thuần khiết nhìn hần!

Quả thật chẳng khác gì ảnh để trọng sinh!

Tuy rằng trong lòng có chút tức giận, nhưng nhìn hần nằm trên giường bệnh, ngài giám đốc vẫn không biết nên nói gì.

Trên thực tế hần cũng không có cơ hội nói gì, bởi vì một giây sau Tô Nặc đã nhào đầu về phía trước ngăn chặn miệng của hần, nhiệt tình đến mức không đành lòng nhìn thẳng!

Hôn lưỡi đúng là thoải mái quá chừng! Tô Nặc cảm thán trong lòng, sau đó ôm lấy cổ Âu Dương Long, vờn đầu lưỡi quét nhẹ lên môi hần, giống như vừa quyến rũ vừa khiêu khích. Tuy rằng khá ngu ngốc nhưng rất có hiệu quả! Quả nhiên, hai mắt Âu Dương Long tối sầm, ôm chặt Tô Nặc hôn thật sâu.

“A. . .” Tô Nặc bị hôn đến bần rần tay chân, thất lưng như nhũn ra, thậm chí không thể thở nổi, vì thế theo bản năng đưa tay đẩy Âu Dương Long, nhưng hiển nhiên không tác dụng gì, động tác kiểu muốn lăm cón lăm bộ ngược lại còn chọc hần hưng tàn hơn! Lẽ ra nụ hôn cuồng nhiệt và nóng bỏng thế này phải thật nồng nàn mới đúng, nhưng không biết tại sao ý thức của Tô Nặc lại bay sạch, cảm thấy mình như bị trần Châu Phi nuốt chửng, ngoài ra còn cảm giác được một dòng điện chạy dọc xuống sống lưng, thật sự quá đáng sợ!

“Sao thế?” Thấy Tô Nặc run lên một cái, Âu Dương Long rút cuộc buông người ra.

Tô Nặc vẫn còn trong trạng thái mơ màng, nhìn người đối diện không chớp mắt.

Âu Dương Long lại sáp đến, hôn nhẹ lên cánh môi sưng đỏ kia.

Đúng là quá dịu dàng!

Tô Nặc chui vào trong ngực của hần, giống như một chú mèo vừa tỉnh giấc.

“Chân còn đau không?” Âu Dương Long hỏi.

“Không đau.” Tô Nặc chôn mặt trước ngực hần, mũi lên men, “Em rất nhớ anh.”

Âu Dương Long không nói gì, ôm hần càng chặt hơn.

Đồng hồ trên tường kêu tí tách, một lúc lâu sau, Tô Nặc mới lấp bắp mở miệng, “Cái chuyện Khâu Từ Ngạn. . . Anh vẫn còn giận sao?”

Âu Dương Long cười khỏ, đưa tay xoa xoa mặt Tô Nặc.

Nhìn ánh mắt cực kì dịu dàng của hắn, Tô Nặc cảm thấy mình đúng là cảm thú!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Long hỏi.

Dàn ý viết trong vở hoàn toàn không dùng được, Tô Nặc đành phải thành thật kể lại chuyện đã xảy ra —— Vì che giấu thân phận người yêu nên mới nói tên Khâu Tử Ngạn trước ai ngờ lại thật sự gặp được Khâu Tử Ngạn, đúng là vừa khó tin vừa ngu xuẩn! Đương nhiên mấy chi tiết rườ rịa như “có thể em sẽ đóng phim tâm lí tình cảm với Khâu Tử Ngạn”, “tài xế của hắn Đường Tiểu Ngưu bị anh hai em bắt cóc”, “anh hai em là xã hội đen” nhất định phải bỏ qua! Đàn ông chân chính nhất định phải biết lấy cái nào bỏ cái nào!

.

Cái lí do dở hơi này biết nói thế nào đây. Sau khi nghe xong, Âu Dương Long cảm thấy dở khóc dở cười. Nếu mấy lời này xuất phát từ miệng người khác, có lẽ hắn sẽ nghĩ đôi phương bị thiếu năng, nhưng nếu đổi lại là tiểu ngu xuẩn này, thật đúng là. . . Ngoài dự đoán của mọi người.

“Anh đừng giận, sau này em sẽ không nói dối nữa.” Tô Nặc nhỏ giọng xin lỗi.

Âu Dương Long hôn trán hắn, “Ừ, nghe lời là được rồi, anh không giận em.”

Nguy hiểm được giải trừ, Tô Nặc sáp đến hôn cằm của hắn, cố ý lấy lòng, thật sự rất phúc hắc!

“Chùng nào mới có thể xuất viện?” Âu Dương Long hỏi.

“Tuần sau.” Tô Nặc trả lời, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, bởi vì anh hai nói muốn mình về nhà ở!

Tuy rằng trong nhà có canh ngon do chị dâu nấu, điểm này rất hấp dẫn, nhưng nếu về nhà thì cả hai lại phải tiếp tục ở riêng! Chồng của mình vừa dịu dàng vừa chu đáo vừa đẹp trai vừa có sự nghiệp như thế, nhất định có rất nhiều người thèm khát! Lỡ như bị hồ ly tinh cướp mất thì mình phải làm sao! Cô đơn lẻ bóng mong ngóng hằng đêm, tưởng tượng thôi cũng đã thấy thảm rồi!

Nghĩ đến đây, Tô Nặc dứt khoát nói, “Sau khi xuất viện em muốn qua nhà anh ở!”

“Ở nhà anh?” Âu Dương Long kinh ngạc.

“Chính xác!” Tô Nặc hạ quyết tâm nhất định phải thuyết phục anh hai cho mình tiếp tục ở riêng, như vậy mới có thể lén lút chạy đi hẹn hò! Nếu anh hai không đồng ý thì có thể dùng nước mắt giả mồm át lễ phải, nhiều cách như vậy chắc chắn phải có một cách hữu dụng! Nếu vẫn không được thì có thể dùng chiêu một khóc hai nháo ba thất cô, bắt chước Tô Nhu Nhu đứng trên ghế khóc lóc thảm thiết, dưới ánh bình minh chiếu rọi, bắt khuất nói “nếu vì thiếu hiệp kia còn ép buộc ta, ta sẽ chết ngay tại đây”, đúng là vừa thê lương vừa tuyệt vời! Anh hai nhất định sẽ mềm lòng!

“Em chắc không?” Ngài giám đốc có cảm giác không chân thật, giống như đang đi trên đường cái đột nhiên bị năm triệu đập trúng mặt!

Chắc chứ sao không! Đàn ông con trai gì mà lẳng nhăng quá, hỏi tới hỏi lui thiệt bức mình! Tô Nặc bắt mắt, đưa tay ôm chầm hắn, hung hăng ngăn chặn cái miệng của hắn! Thật sự rất có khí khái đàn ông, vô cùng mạnh mẽ cứng rắn!

Âu Dương Long buồn cười, tùy ý để Tô Nặc bám vào người mình như mèo con, hết cần rồi lại liếm, lưu lại một vòng dấu răng ngoài miệng mình.

Tô Nặc cảm thán, ngon quá đi mất!

“Tối nay anh ở lại với em nhé?” Âu Dương Long hỏi.

Quá tuyệt! Nhưng nếu bị anh hai bắt gặp thì phải làm sao! Tô Nặc có chút do dự, thật ra mình chẳng sợ gì cả, nhưng đó là vì anh hai rất thương mình! Còn trước mặt người khác thì rất khùng bố, rất đậm chất côn đồ!

“Không sao, anh chỉ nói vậy thôi.” Thấy Tô Nặc hơi khó xử, Âu Dương Long không miễn cưỡng, “Lát nữa anh sẽ đi.”

“Ừm.” Tô Nặc vô cùng cảm động, đến tận đây thăm mình chu đáo như vậy, ông xã thế này thì còn đòi hỏi gì hơn!

Thời gian tình nhân ngọt ngào luôn rất ngắn ngủi, hai tiếng nhanh chóng trôi qua, Tô Nặc rầu rĩ nắm tay hắn, “Lái xe cẩn thận, về tới nhà nhớ nhắn tin cho em.”

“Ngao.” Âu Dương Long hôn mặt hắn, “Bảo bối cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Tô Nặc gật gật đầu, lưu luyến nhìn hắn ra khỏi phòng bệnh, sau đó tiếc nuối thở dài, quần lót nhỏ gọi cảm hoàn toàn bị ngó lơ, Nặc nho nhỏ thật trống vắng!

“Nặc Nặc.” Nửa tiếng sau, Hàn Uy đẩy cửa bước vào.

Ê ê vậy là cúp à! Nghe tiếng tút tút truyền tới, Tô Nặc cảm thấy vô cùng bức mình! Vừa cướp quần lót vừa dùng cả vat trối nhau, chơi gì mà high thế!

Tôi vẫn còn đang dừng ở giai đoạn hôn lười! Thì ra gọi điện thoại là muốn khoe khoang! Tô Nặc tức giận nhéo drap giường! Sau này nhất định phải tìm cơ hội khoe lại!

Vốn định gọi điện thoại cho giám đốc, ai ngờ nhận được một tin nhắn —— Bảo bối, anh về nhà tắm rửa, em cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon.

Tô Nặc thờ dài, tôi hoàn toàn không muốn chúc ngủ ngon! Còn có rất nhiều lời trái tim muốn nói! Bất quá nghĩ đến công việc bận rộn của hắn, cần có nhiều thời gian nghỉ ngơi, Tô Nặc vẫn biết điều không dây dưa nữa, ngoan ngoãn đáp lại một câu ngủ ngon, sau đó bắt đầu xem 《Loạn thế tình triền》! Cực kì không có khí chất!

Ở chương trước, Âu Dương Kim Long bị hình xăm hoa sen trắng trên mông Tô Nhu Nhu gọi lại trí nhớ kiếp trước, tình yêu mãnh liệt lập tức quay trở về, hận không thể ôm người yêu nồng nàn như thủy tinh trong lòng bàn tay cả ngày lẫn đêm! Nhưng trời xanh trêu người, Tô Nhu Nhu mãi vẫn không nhớ được tình yêu sâu đậm với Âu Dương vương gia si tình, vì vậy vẫn tiếp tục cự tuyệt hắn!

Thật sự rất tàn nhẫn!

Là người đàn ông khổng chế mạch máu kinh tế của toàn bộ vũ trụ, Âu Dương Kim Long hiển nhiên sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy! Vì thế hắn bắt đầu kế hoạch theo đuổi oanh oanh liệt liệt! Do Tô Nhu Nhu là siêu mẫu hàng đầu thế giới nên có rất nhiều người muốn theo đuổi hắn! Muốn chơi nổi hơn nhiều ứng viên cạnh tranh như vậy là một việc vô cùng khó khăn!

Điều quan trọng nhất trong việc theo đuổi người đẹp là cái gì? Tất nhiên là hợp ý nàng rồi!

Toàn bộ đàn ông trên thế giới đều biết đạo lý này!

Tô Nhu Nhu thích ăn Tuyết liên hoa tinh khiết, vì thế nhóm người theo đuổi đều phái người tới núi Tuyết Sơn hái cho hắn!! Âu Dương Kim Long cười lạnh một tiếng, kí chi phiêu mua luôn núi Tuyết Sơn!

Tô Nhu Nhu thích vật lấp lánh và kim cương lộng lẫy, nhóm người theo đuổi vất óc suy nghĩ, tìm đủ loại bảo thạch quý giá từ khắp nơi trên thế giới đến cho hắn, Âu Dương Kim Long cười lạnh một tiếng, mua luôn hai nguồn tài nguyên khoáng sản của Nam Phi và Nga, xây dựng một tòa cung điện bằng kim cương!

Tô Nhu Nhu thích vừa khóc vừa ngắm sao băng, nhóm người theo đuổi chen nhau viết đủ loại thơ ca miêu tả hình ảnh u buồn này! Âu Dương Kim Long cười lạnh một tiếng, dùng số tiền khổng lồ mua mấy ngôi sao đặt tên Tô Nhu Nhu.

Bởi vì ngài giám đốc thật sự quá táo bạo, nửa năm sau, Tô Nhu Nhu rút cuộc đồng ý đi ăn tối với hắn!

Đây đúng là một việc vô cùng đáng ăn mừng! Dựa theo lẽ thường, truyện cổ tích đến đây là kết thúc. Tô Nhu Nhu chỉ cần không cẩn thận ngã sấp xuống đập đầu một chút là có thể tìm lại trí nhớ kiếp trước, sau đó cùng hoàng tử giám đốc happy ending!

Đúng là tình tiết mà quần chúng nhân dân thích nghe!

Đáng tiếc do tác giả thật sự rất khó đỡ, vì thế trong bữa ăn tối, Tô Nhu Nhu đúng là có ngã một chút, cũng có đập trúng đầu, nhưng hắn chỉ nhớ lại một phần trí nhớ —— Mình bị gạt vào kĩ viện bị người hạ nhục và bị Âu Dương Kim Long kiểm tra tâm thần xử nữ trước mặt biết bao người! Vì thế hắn vừa khóc vừa nổi giận cầm dao bít tết nhào tới liều mạng với Âu Dương Kim Long!

Đương nhiên, nữ nhân mãnh khảnh nhu nhược sao có thể địch lại giám đốc cao to lực lưỡng! Âu Dương Kim Long còn chưa kịp hiểu gì đã thấy Tô Nhu Nhu đột nhiên giơ dao nhào tới muốn giết mình, hắn lập tức nổi giận, nắm chặt cổ tay nhỏ bé yếu ớt trắng nõn non mịn của Tô Nhu Nhu, hét âm lên, “Tôi thật lòng với em như vậy, em lại muốn giết tôi?”

Sau đó hắn tháo bỏ bộ mặt thân sĩ, bại lộ bản chất gian tà, đặt Tô Nhu Nhu lên bàn com lột sạch.

“Không!!!!” Tô Nhu Nhu đau khổ hét lên, nhưng xung quanh không có ai tới cứu hắn.

“Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì!” Tô Nhu Nhu tức giận nhìn về phía một trăm tên vệ sĩ bên cạnh.

Ai ngờ vệ sĩ chẳng những không xông lên, ngược lại còn roi lệ nói, “Ngài giám đốc thật lòng thật dạ với cậu, cậu ngoan ngoãn giang hai chân ra đi!”

“Các người. . . A!!!!” Tô Nhu Nhu còn chưa nói hết câu, một ngón tay đã đâm vào cơ thể.

Tiểu nữ nhân nồng nàn như thủy tinh chưa bao giờ bị đối xử thô bạo như vậy, vì thế Tô Nhu Nhu kêu thảm một tiếng, trong mắt lập tức dâng đầy nước mắt, vô cùng tủi thân nói, “Dừng mà. . . Đau quá. . .”

Tô Nặc tặc lưỡi, rõ ràng là đang quyến rũ người ta!

Quả nhiên, sau khi nghe tiếng rên rỉ này, Âu Dương Kim Long càng thêm thú tính! Hắn rút ngón tay ra, dùng con Long đởm tợn dưới quần bíp bíp —— Tiến vào!

“Lớn quá. . .” Tô Nhu Nhu cắn ngón tay, ánh mắt mơ màng nhìn hắn.

Âu Dương Kim Long kiêu ngạo cười lớn, “Dĩ nhiên là lớn rồi!” Sau đó cảm eo nhỏ của hắn, điên cuồng va chạm

Trong nhà hàng nhanh chóng truyền đến nhiều tiếng bành bịch không ngừng, Tô Nhu Nhu rên rỉ, hai tay ôm chặt cổ Âu Dương Kim Long, muốn làm cho cuộc ân ái này dài thêm một chút.

Tô Nặc thật sự muốn học máu! Cho dù tiểu thuyết cầu huyết không chú trọng nội dung cũng không thể thiếu logic nghiêm trọng như vậy được! Một giây trước còn cầm dao bít tết muốn đâm chết người ta, một giây sau lại thở gấp lắc mông nói tôi muốn nữa, chuyện này không hợp lí! Nhất là hai nhân vật chính này còn mang tên mình và giám đốc của mình! Thật sự không thể tha thứ! Vì thế Tô Nặc đăng nhập nick để lại bình luận —— Chuyện này không khoa học!

Kết quả tác giả lập tức ý thức được sai lầm của mình, ngoài ra còn nghiêm túc xin lỗi bảo rằng sau này sẽ chú ý không làm loạn tính cách nhân vật nữa?

Làm gì có chuyện đó, thật ra bình luận của hắn đã lập tức bị bình luận câu H của các độc giả còn lại nhấn chìm.

Đúng là quá thâm!

Cũng thâm không kém là Chung Ly Phong Bạch, bởi vì đêm nay chắc chắn hắn khó mà ngủ được!

Mục Thu bị cạ vạt trời thành bánh chưng, đang nằm trên thảm ngủ khò khò!

Đạo diễn Chung đứng trước mặt hắn, tâm tình phức tạp không thể tả!

Chuyện đã xảy ra rất cầu huyết. Hai tiếng trước Chung Ly Phong Bạch đang ở nhà đọc sách, đột nhiên nhận được điện thoại của một người xa lạ, “Xin hỏi có phải là Chung tiên sinh không?”

“Là tôi, xin hỏi anh là ai?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Chỗ này của tôi là quán bar Dạ Sắc, xin hỏi anh có người bạn nào tên Mục Thu không?” Giọng nói của đối phương rất ngọt, sau khi đạo diễn Chung nghe xong thì biết ngay là có chuyện không hay, “Có gì không?”

“Mục Thu tiên sinh uống rượu say, chỉ chịu nói ra số điện thoại của anh.” Giọng nói của đối phương có chút bất đắc dĩ, “Không biết anh có thể đến đón vị này về hay không.”

Chung Ly Phong Bạch rất muốn rít gào tôi không muốn! Mấy người cứ vứt hắn ra ngoài đường là được! Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi! Loại chuyện này một là rất thiếu đạo đức hai là kẻ say xin đều thích nói nhăng nói cuội, lỡ như nói bậy bạ gì đó bị phóng viên nghe được thì mình cũng khó sống! Vì thế sau khi nghĩ tới nghĩ lui, đạo diễn Chung đành phải cải trang một phen, sau đó lái xe tới đón hắn về nhà.

“Sao anh nặng quá vậy!” Sau khi cố hết sức mang người vào phòng, Chung Ly Phong Bạch thở hổn hển.

Mục Thu ngồi phịch xuống sofa, toàn thân nồng nặc mùi rượu.

“Tôi dẫn anh vào phòng khách!” Chung Ly Phong Bạch kéo hắn dậy.

Mục Thu tựa hết nửa người lên người Chung Ly Phong Bạch, chuệnh choạng đi vào phòng khách, lúc đi ngang qua phòng chính, hai mắt Mục Thu đột nhiên sáng lên, hắn xô cửa vọt vào trong! Chung Ly Phong Bạch trợn mắt há mồm, thế này là thế nào!

Lúc Chung Ly Phong Bạch đi vào, Mục Thu đã xóc chân lên, hơn nữa còn tìm được một cái quần lót trên giường.

“Buông xuống ngay!” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt rống giận.

“Không!” Mục Thu cuộn cái quần lót lại, nhét vào trong túi quần của mình như giấu bảo vật.

Chung Ly Phong Bạch khóc không ra nước mắt, định kêu Âu Dương Long đến đưa hắn đi, ai ngờ Tô Nặc lại không chịu phối hợp, suốt nửa ngày cũng không chịu nói ra số điện thoại, đã vậy hắn còn bị Mục Thu sấp đến sờ mông, vì thế thẹn quá thành giận lực bạt son hà*, Chung Ly Phong Bạch vút đi động rồi ném bay Mục Thu! Quả thật chẳng khác gì Sở bá vương nhập thế! Cự kì cự kì dừng mãi!

*Lực bạt son hà: Nguyên gốc là “Lực bạt son hề, khí cái thế”, câu đầu trong Cai Hạ Ca của Sở bá vương Hạng Vũ, có nghĩa là lực đánh bay sông núi, khí thế ngợp trời. [nguồn]

Con thỏ nóng này cũng cần người là cái gì! Chính là thế này đây!

Mục Thu yếu ớt nằm trên thảm, mặc cho Chung Ly Phong Bạch dùng cả vạt trời chân mình, bộ dạng vô cùng thâm! Chung Ly Phong Bạch mệt đến mức tay chân nhũn ra, không còn sức nâng hắn lên giường, vì thế tùy tiện đắp cái chăn cho hắn rồi định đi nghỉ ngơi, sau khi ra khỏi phòng mới nhớ quần lót của mình vẫn còn nằm trong túi quần hắn, vì thế đành phải 囧 囧 lần trở lại. Lúc lấy quần lót, một quyển sách bỏ túi có tiêu đề《Lịch sử phát triển của thế giới điện ảnh》rớt ra từ trong túi quần Mục Thu.

.....

Tâm tình Chung Ly Phong Bạch có chút phức tạp.

Mục Thu là một người làm ăn, không hề có hứng thú cũng chẳng biết gì về nghệ thuật, nguyên nhân tại sao hắn xem loại sách này không cần nói cũng biết.

Cần gì phải làm thế. Đạo diễn Chung thở dài, cất quyển sách vào trong túi quần hắn, vừa đứng lên muốn rời đi thì bị Mục Thu kéo tay.

Cảnh tượng quá cầu huyết! Chung Ly Phong Bạch lập tức cảnh giác, nếu hắn dám nhân cơ hội này giờ trò, mình nhất định sẽ liều mạng với hắn!

Ai ngờ chỉ nghe Mục Thu nghiêm túc nói, “Có nghe không!”

“... Nghe cái gì?” Đạo diễn Chung không hiểu gì hết.

Mục Thu hưng phấn nói, “Tiếng chuông trong quảng trường Prague!”

Chung Ly Phong Bạch bắt lực nâng trán, “Thôi anh ngủ tiếp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Em đừng đi!” Mục Thu giữ chặt Chung Ly Phong Bạch, y hết diễn viên nam chính trong phim tình cảm, thâm tình hết chỗ nói!

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy đau đầu, “Trễ lắm rồi.”

“Anh thật sự thích em” Tuy rằng xin quắc cần câu nhưng Mục Thu vẫn không quên lời thoại!

“Chúng ta không hợp nhau.” Chung Ly Phong Bạch vỗ vỗ mặt hắn, “Anh uống nhiều quá, mau đi ngủ đi.”

“Anh biết anh không xứng với em.” Mục Thu rì rầm, “Anh không có đọc nhiều sách.”

Chung Ly Phong Bạch sùng sốt.

Mục Thu nhú mày, tay vẫn nắm chặt hắn, thật sự rất kiên quyết!

“Rốt cuộc anh thích tôi ở điểm nào?” Đi không được, Chung Ly Phong Bạch đành phải ngồi bên cạnh hắn thở dài.

“Anh yêu em” Mục Thu nói chắc như đinh đóng cột, sau đó nhếch miệng cười tươi rói, “Anh muốn ngủ với em!”

Chung Ly Phong Bạch 囧囧, thật sự rất muốn cho hắn một bạt tai! Nhưng chưa đợi Chung Ly Phong Bạch hành động, Mục Thu đã tự mình bò dậy!

“Anh muốn làm gì?” Trong lòng Chung Ly Phong Bạch lập tức rung chuông báo động.

“Cứng rồi!” Hai mắt Mục Thu mơ mơ màng màng, ngoài ra còn có chút tủi thân.

Chung Ly Phong Bạch hít một hơi thật sâu, uống rượu say mà cũng còn cương được, đúng là cảm thú mà! Vì thế hắn tức giận nói, “Có muốn tôi tạt xô nước đá vô chỗ đó không?!”

Mục Thu nhào lên trên giường, ôm gối vui vẻ nói, “Cái này mềm nè.”

.....

Đạo diễn Chung dờ khóc dờ cười, tiến lên đắp chăn cho hắn.

Tổng giám đốc Mục ngủ đến bất tỉnh nhân sự, vô tình bỏ qua sự dịu dàng hiếm có của Chung Ly Phong Bạch.

Đúng là quá đáng tiếc!

Là một chàng trai nghệ thuật nhạy cảm, sau khi trải qua chuyện khổ sở này, đạo diễn Chung hiển nhiên không còn buồn ngủ. Vì vậy sau khi giải quyết xong Mục Thu, Chung Ly Phong Bạch trở về phòng sách mở máy tính, nhập tên Mục Thu vào thanh tìm kiếm.

Là trùm ngành ăn uống trong vùng, tin tức về hắn hiển nhiên không thiếu, nhưng đây là lần đầu tiên Chung Ly Phong Bạch xem.

Trong clip phỏng vấn cho đài truyền hình, Mục Thu mặc âu phục màu đen trắng thơm, mặt mũi sáng sủa, tuy thỉnh thoảng nói năng có chút kiêu ngạo nhưng cũng không làm người ta thấy ghét, ngược lại còn có chút trẻ con.

Người chủ trì cười hỏi, “Không biết tổng giám đốc Mục có yêu cầu gì với một nửa của mình?”

“Dịu dàng một chút.” Mục Thu suy tư, “Không cần quá xinh đẹp, chỉ cần không giận bậy giận bạ là tốt rồi.”

Ngày phỏng vấn là vào khoảng một năm trước, lúc đó Mục Thu vẫn chưa gặp được chàng trai nghệ thuật đạo diễn Chung, dĩ nhiên không ngờ sau này mình sẽ yêu một người đàn ông vừa không dịu dàng vừa thích nổi giận bậy bạ, hơn nữa còn rất đẹp!

Bởi mới nói ở đời ai đoán được ngày mai, đúng là ghét của nào trời trao của nấy!

Trong clip phỏng vấn, Mục Thu đang kể về con đường xây dựng sự nghiệp của mình. Thành tích học tập không tốt, điều kiện trong nhà lại kém, sau khi thi rớt đại học thì bắt đầu tự mình kinh doanh, từ trang phục đến sản phẩm điện tử, từ thủy sản đến nhà trọ rồi cuối cùng đến nhà hàng, đi một chặng đường dài đến bây giờ, chịu bao nhiêu cực khổ chỉ có mỗi bản thân biết. Nếu không phải nghe chính miệng hắn nói ra, Chung Ly Phong Bạch sẽ không bao giờ tin người đàn ông tiêu tiền như nước trước mặt mình, vài năm trước chỉ vì tiết kiệm mấy chục đồng tiền vận chuyển mà phải tự mình đẩy từng kiện hàng trong tiết trời gió lạnh, đến mức chảy cả máu tay.

“Xin hỏi tổng giám đốc Mục có tiếc nuôi việc gì không?” Người chủ trì tiếp tục hỏi.

“Không có tiếc nuôi gì cả, được như bây giờ tôi đã mãn nguyện rồi.” Mục Thu cười sang sảng, “Chỉ tiếc ngày xưa không đọc sách nhiều, không có văn hóa cũng không biết tiếng Anh, không tiện nói chuyện làm ăn.”

Chung Ly Phong Bạch bật cười, người trong giới giải trí thường chú ý trái phải rồi mới nói, đây là lần đầu tiên hắn nghe câu trả lời thật như vậy! Vì thế tới hôm nay, đạo diễn Chung ngồi trước máy tính, hưng phấn tìm tư liệu về Mục Thu coi suốt đêm! Biến thái chẳng khác gì mấy tên chuyên đi rình người ta! Còn trong phòng ngủ, Mục Thu vẫn nằm ngủ say sưa, hoàn toàn không ngờ mình đang bị người ta làm thịt, thậm chí còn mơ một giấc mơ H vô cùng tuyệt vời! Chờ đến khi hắn tỉnh lại thì đã gần 12 giờ trưa.

Đây là đâu?! Mục Thu ngồi trên giường, buồn bực nhìn xung quanh.

“Anh tỉnh rồi.” Chung Ly Phong Bạch nghe tiếng động thì mặc tạp dề chạy vào, trên tay còn cầm bát trứng gà, trông cực kì hiền lành.

Mục Thu nhìn hắn ba giây, sau đó đưa tay tát vào mặt mình.

Chung Ly Phong Bạch bắt lực nhìn hắn, đúng là ngu hết thuốc chữa.

“Anh đang ở . . . Nhà em?” Sau khi xác định đây không phải là mơ, Mục Thu lập tức thay đổi thái độ.

“Nhà của tôi thì sao!” Chung Ly Phong Bạch bực mình, thái độ như vậy là sao đây, chẳng lẽ nhà của tôi không xứng với anh!

“Sao anh lại ở đây?” Mục Thu nói ra lời thoái cầu huyết kinh điển.

Chung Ly Phong Bạch càng bực mình, biểu tình nhân vật nữ thánh thiện bị chà đạp là thế nào! Có phải định che ngực thét chói tai luôn không! Nếu không phải nể mặt giường của mình, hắn nhất định sẽ chọi bát trứng gà qua!

“Không phải tôi qua anh uống say sao?” Mục Thu cảm thấy mơ mơ màng màng.

“Đâu chỉ có uống say!” Chung Ly Phong Bạch nghiêng răng nghiêng lợi. Anh không chỉ uống say mà còn nói bậy nói bạ, hơn nữa còn sờ mông tôi, thậm chí còn có ý đồ trộm quần lót của tôi! Đúng là biến thái đến mức không nói nên lời!

“Cảm ơn em đã đón anh về nhà.” Tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được đại khái! Mục Thu cảm thấy rất cảm động!

“Tôi chỉ bị ép buộc thôi.” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng tát cho hắn một chậu nước, bưng bát trứng gà nghênh ngang bước vào nhà bếp!

Mục Thu ngã nhào xuống giường, cảm thấy mình cần ít nhất năm phút để chấp nhận sự thật tuyệt vời “suốt đêm qua mình ngủ trên cái giường này”! Đúng là sướng run người! Nếu không phải sau đó Chung Ly Phong Bạch cảm nôi xông vào la hét, hắn còn định ngủ thêm giấc nữa!

Được ăn bữa sáng tình yêu cũng không tệ, tổng giám đốc Mục vừa đánh răng vừa tự an ủi mình.

So với trùm nấu ăn Tô ăn hàng, bữa sáng của đạo diễn Chung rất đơn giản, chỉ có sữa đậu nành và bánh trứng, cộng thêm một hộp sữa chua. Nhưng cho dù là vậy, Mục Thu vẫn vô liêm sỉ khen tới tấp, hắn vừa cầm thìa lên định khuấy bánh trứng, ai ngờ chưa kịp làm gì đã bị Chung Ly Phong Bạch tàn nhẫn đánh rớt!!

Mục Thu sững sốt, chẳng lẽ còn có nghi thức trước khi ăn? Anh không biết chấp tay trước ngực nói cảm ơn Chúa thế nào đâu!

“Ăn sữa chua trước đi, dưỡng dạ dày sau khi uống rượu.” Chung Ly Phong Bạch mở nắp hộp sữa chua cho hắn.

Mục Thu giật mình, cái phong cách vợ hiền này là thế nào đây, chẳng lẽ tối qua lúc mình say rượu đã xảy ra chuyện gì đó! Thay đổi thất thường như vậy đúng là làm người ta khó có thể chấp nhận!

Chẳng lẽ sau khi mình uống say đã bị Từ Chí Ma [1] nhập thể, nói ra một vài câu khiến em ấy cảm động? Nếu đúng là như vậy thì thật lãng mạn biết bao! Mục Thu cảm thấy rất hài lòng!

“Lúc ăn cơm không được cười dâm dăng!” Chung Ly Phong Bạch liếc hần.

Mục Thu kéo ghế dựa ngồi xuống trước mặt Chung Ly Phong Bạch, vui vẻ bắt đầu ăn.

Đạo diễn Chung hết biết nói gì, cảm thấy như có một con chó to đứng ngồi bên cạnh mình.

Chuyện này không khoa học!

Sau khi ăn xong bữa sáng vừa quý dị vừa ấm áp, Mục Thu kiên trì đòi chờ Chung Ly Phong Bạch đến studio cho bằng được. Nhân viên công tác nhìn thấy thì không khỏi cảm thán trong lòng, bọn tôi không hề hâm mộ vợ chồng ân ái mấy người! Trẻ như vậy mới đến, chắc chắn tối qua rất kịch liệt!

Vì thế phó đạo diễn lập tức tìm một kiện áo bông đến lót lên ghế, để tránh ảnh hưởng đến ngọc thể của đạo diễn Chung, mắc công hần ngồi đau lưng khó chịu sẽ giận cá chém thớt, thật sự rất chu đáo!

Cùng lúc đó, Tô Nặc đang dùng biểu tình vô cùng đáng yêu nhìn anh hai.

“Giờ đây?” Hàn Uy xoa đầu hần.

“Em muốn ăn cà rốt.” Tô Nặc ngoan ngoãn nói.

Hàn Uy nghe vậy thì dở khóc dở cười, “Nói đi, lại muốn sao nữa?”

Mỗi khi Tô Nặc nói “em muốn ăn cà rốt” chính là đồng nghĩa với “em có một yêu cầu cực kì vô lý”, Hàn Uy rất hiểu điều này.

Lúc Tô Nặc năm tuổi, bản chất ăn hàng vẫn chưa hoàn toàn bại lộ, chẳng những không biết ăn nhiều món ngon mà còn cực kì kén ăn! Không ăn rau củ, đặc biệt ghét cà rốt! Mỗi khi ăn cơm không chỉ coi trường chạy phôi mông mà còn khóc lóc om sòm ném chén nhỏ lên trời, tất cả mọi người đều lắc đầu bó tay. Sau khi ép buộc vài lần, Hàn Uy lúc đó mới mười lăm mười sáu tuổi không thể nhịn được nữa, vì vậy tìm người làm một cái băng ghế cao 1 mét 5, lúc ăn cơm sẽ bắt em trai lên ghế ngồi không cho chạy lung tung. Tô Nặc giãy dụa hai ba lần, cảm thấy có thể sẽ té ngã, vì vậy đành phải thay đổi chiến lược, không thèm chạy nữa, đổi thành la hét long trời lở đất!

Hàn Uy vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải tiến hành một cuộc đàm phán ngang hàng giữa hai anh em.

“Ăn thịt!” Tiểu Tô Nặc nghiêm túc nói.

“Phải ăn cả đồ ăn nữa.” Hàn Uy trừng mắt.

“Ăn chân gà, ăn kẹo đường, không ăn đồ ăn!” Tô Nặc bắt đầu đá ghế!

Hàn Uy giơ tay lên, vẻ mặt như hung thần ác sát, “Quậy nữa là anh đánh đòn đấy!”

Tiểu Tô Nặc “oa” một tiếng khóc lên, sau đó dùng ánh mắt hùng hực lửa giận nhìn anh hai, vừa nghẹn ngào khóc vừa đem «Trên đời chỉ có mẹ tốt» đổi thành «Trên đời chỉ có anh hai xấu» [2], giọng hát cực kì kinh khủng!

Hàn Uy lau nước mũi cho nhóc con, vừa nhức đầu mà còn bị nhóc đá, đúng là sống không bằng chết!

Sau cuộc đàm phán này, buổi tối Tô Nặc ngoan ngoãn ăn một ít rau củ và cà rốt, cái giá phải trả là cái miệng nhỏ nhét đầy kẹo que mà anh hai mua. Tới! Mươi! Cây! Lận! Đối với mấy bạn nhỏ mà nói, đây chính là một gia tài lớn! Vì thế chuyện này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tô Nặc.

Từ đó về sau. . .

“Anh hai em muốn ăn cà rốt!”

“Nói.”

“Em làm bẽ bình hoa trong thư phòng!”

.

“Anh hai em muốn ăn cà rốt!”

“Nói.”

“Lúc em xuyt xuyt không cần thận xuyt vào quần!”

.....

“Anh hai em muốn ăn cà rốt!”

“Nói.”

“Em làm tóc Vương Tiểu Hoa dính vào kệo cao su trên bàn!”

.....

“Anh hai em muốn ăn cà rốt!” Vui vẻ nhún nhảy.

“Em sắp mười tám tuổi rồi!” Nghiến răng nghiến lợi.

“Em muốn một cái máy tính mới!” Khuôn mặt tràn ngập chờ mong.

Hàn Uy nâng trán, “Đưa tên loại cho anh.”

Tô Nặc vui vẻ đưa giấy ghi chú cho hắn.

.....

Mười mấy năm qua, Hàn Uy đã đạt đến trình độ nghe thấy cà rốt là đau đầu.

“Yêu cầu lần này của em dễ làm lắm!” Tô Nặc ngồi trên giường bệnh cam đoan.

“Nói đi.” Hàn Uy cảm thấy buồn cười.

“Sau khi xuất viện em muốn về nhà mình ở.” Tô Nặc ngoan ngoãn nói, sau đó rít gào trong lòng anh nhất định phải đồng ý, không được làm ảnh hưởng chuyện yêu đương của em!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“Về nhà mình ở?” Hàn Uy nghe vậy thì rất ngạc nhiên, “Không muốn ở với anh?”

Thật ra cũng không phải, chỉ là nếu đem ra so sánh thì muốn ở với giám đốc hơn mà thôi! Tô Nặc kiểm có, “Em ở một mình quen rồi, hơn nữa anh và chị dâu cũng rất bận rộn.” Đúng là quá đối trá!

“Được rồi, tùy em.” Trước giờ Hàn Uy chưa bao giờ ép buộc hắn, lần này hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm, thầm khen ngợi trong lòng, anh hai mình thật dễ nói chuyện, đúng là anh hai tốt!

Nhưng không đợi hắn khen ngợi xong, Hàn Uy đột nhiên phán thêm một câu, “Sau khi xuất viện, anh giới thiệu một người cho em quen.”

Mẹ nó! Tô Nặc giật bắn mình, quen cái gì mà quen, anh hai vừa nói gì vậy?!

“Em cũng không còn nhỏ, vừa lúc anh biết một cô gái rất hợp với em.” Hàn Uy nói, “Thứ sáu tuần sau thế nào?”

Không được chút nào hết, đừng có gây thêm sóng gió! Tô Nặc 囧 囧, “Sao đột nhiên lại nói chuyện này.” Muốn dọa người cũng phải báo trước chứ!

“Em xem đi, là cô gái này nè.” Hàn Uy mở ra một tấm hình trong điện thoại di động.

Tô Nặc càng hoảng sợ hơn, hắn cảm thấy trên mặt anh hai đã mọc thêm một nốt ruồi bà mối! Thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh anh hai mặc váy quai lửng đỏ thắm, đầu đội trâm cài hoa mẫu đơn, tựa vào cửa ngôi nhà bằng trúc, cười tươi như hoa nói “vị công tử này, có muốn vào trong xem cô nương mới tới của chúng ta không? Làn da trắng mịn tương mạo xinh đẹp, trong nhà vừa có xe vừa có tiền”! Gió thổi váy bay lộ ra lông chân, kinh dị thấy ón luôn, Tô Nặc nhìn không được rùng mình một cái!

“Con gái người ta đâu có khó coi như vậy?” Hàn Uy buồn bực.

“Trong ba năm tới em không muốn yêu đương!” Tô Nặc giờ lên nắm ngón tay.

“Rốt cuộc là ba hay là năm?” Hàn Uy dờ khóc dờ cười.

“Tóm lại em không cần bạn gái.” Tô Nặc nghiêm túc từ chối, em chỉ cần bạn trai, hơn nữa em đã có bạn trai rồi, bạn trai vừa dịu dàng vừa anh tuấn nữa là khác!

“Dù sao bây giờ em cũng chưa có bạn gái, gặp một lần cũng chẳng mất gì.” Hàn Uy bám riết không tha.

“Em không muốn gặp.” Tô Nặc rít gào trong lòng, sao anh biết không mất gì, chắc chắn sẽ mất! Nếu như để giám đốc của em biết, anh ấy nhất định sẽ nổi giận! Nổi giận là một chuyện rất đáng sợ!

“Vậy em thích loại con gái nào, anh tìm giúp em.” Hàn Uy rất kiên trì.

Tô Nặc khóc thầm trong lòng, đây có phải là anh hai lạnh lùng âm hiểm ít lời của mình không! Sao bây giờ cứ như bị Nguyệt lão nhập thể vậy! Anh còn mở sòng bạc làm cái gì, đi mở trung tâm môi giới hôn nhân cho rồi đi, thuận tiện có thể đặt cho mình cái nghề danh Bà mối Uy*, cái tên nghe thật đậm chất phương Tây!

*Tên này hơi thâm 红线姬·威 = Hồng tuyến cơ Uy.

Hồng tuyến là tơ hồng. Cơ là từ để gọi người con gái. Uy là tên của ông anh Hàn Uy. Ông anh đang định làm bà mai cho em => Bà mối Uy. Nhưng mà, 姬威 trong 红线姬·威 đọc là gì? Là /jī wēi/ GV đó, “đậm chất phương Tây” là như vậy (tên này phải cảm ơn các bạn trong vns đã giúp đỡ).

“Ngắn ra đó làm gì?” Hàn Uy vỗ vỗ mặt hấn, “Anh đang hỏi em, em thích dạng con gái nào?”

“Em thích dạng mạnh mẽ một chút.” Tô Nặc bình tĩnh nói, “Tốt nhất phải có thật nhiều lông chân.”

.....

Hàn Uy cảm thấy vô cùng phức tạp, mắt thâm mĩ của em trai mình hư rồi à?!

“Hai điểm này không thể không có.” Tô Nặc ngã xuống giường phơi bụng, “Lông ngực thì tùy duyên, không bắt buộc.”

Hàn Uy dờ khóc dờ cười, “Chỉ có em mới dám dùng cách này đuổi anh.”

“Em thật sự không muốn tìm bạn gái.” Tô Nặc chui vào trong chăn, “Hơn nữa con gái đều cần được chăm sóc này nọ, em làm không được.”

Hàn Uy nghe vậy thì im lặng, thật ra hấn tin tưởng điều này. Vài năm trước lúc hấn chưa kết hôn, hai anh em vẫn còn ở nhà cũ. Mùa đông năm đó đặc biệt lạnh, gió rét mang theo bông tuyết mịn mù, thổi trúng mặt sẽ rất đau. Trùng hợp là lúc đó có rất nhiều việc cần phải ra ngoài thường xuyên, vì vậy một hôm Hàn Uy bị sốt, tài xế phải lái xe đưa hấn trở về nhà.

Tô Nặc ngoan ngoãn đỡ anh hai lên giường, nấu một chén cháo cho hấn, sau đó ngồi im không biết làm gì. Hàn Uy uể oải nói, “Em đi chơi đi, anh ngủ một lát là ổn thôi.”

“Vậy em sang phòng cách vách, không làm phiền anh nữa, anh cần gì thì cứ gọi em.” Tô Nặc rất biết điều, sau đó chạy vào phòng cách vách tựa lên bàn ngủ khò khò!

Hàn Uy mệt mỏi nằm trên giường, sốt đến choáng váng mặt mày, rất muốn uống một ly nước! Ai ngờ kêu mấy tiếng cũng không thấy em trai phản ứng, kết quả hấn đau khổ hôn mê bất tỉnh luôn.

Lúc ấy đi giúp việc xin nghỉ, vì vậy Hàn Uy bất tỉnh đến khi tự tỉnh lại. Càng tệ hơn là sau khi hấn tỉnh lại, Tô Nặc vẫn đang ngủ, hơn nữa còn ngủ đến cảm lạnh, nằm trên giường mê man suốt ba ngày! Chuyện này trở thành lịch sử đen tối mãi không phai.

“Anh đừng ép em tìm bạn gái nữa.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Em muốn lấy sự nghiệp làm trọng!”

Những lời này đúng là vừa dối trá nhưng cũng vừa đậm chất đàn ông!

Hàn Uy đành phải bó tay.

Sau khi tiễn bước anh hai, Tô Nặc sung sướng gọi điện thoại cho Âu Dương Long, muốn báo cáo sự thật tuyệt vời mình sắp ở chung với hấn!

Xin chào tương lai tươi sáng!!

“Nặc Nặc.” Đới An đẩy cửa bước vào.

“Ừa, sao anh không đi tham dự tiệc cảm ơn của Tinh Phong?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

“Đổi ngày rồi.” Đới An đặt hộp điểm tâm ngọt trong tay lên bàn, “Hôm qua nhận được thông báo, dời lại tuần sau cậu xuất viện.”

“Thật sao?” Tô Nặc vừa cảm thấy thụ sủng nhược kinh vừa cảm thấy khoái chí. Nếu mình nhớ không lầm, cái hoạt động kia còn mời cả Khâu Tử Ngạn và Dạ Phong Vũ, bây giờ lại vì mình mà đổi ngày, đúng là nể mặt mình quá xá!

*thụ sủng nhược kinh: được sủng mà sợ hãi.

Thật sự nhịn không được muốn cười lớn ba tiếng!

“Dĩ nhiên là thật, bởi vì Khâu Tử Ngạn cũng xin phép, nói là trong nhà có việc gấp.” Đới An thờ dài, “Chắc do nghe nói hai người đều xin phép nên Dạ Phong Vũ cũng nói mình bị cảm, không thể tham gia hoạt động được.” Ba khách quý quan trọng đều vắng mặt thì còn tổ chức lễ kỉ niệm một năm thế nào, cũng không thể thả một đồng ngôi sao hạng hai hạng ba vô cho có lệ, vì vậy đành phải dời lại.

“Khâu Tử Ngạn cũng xin phép luôn?” Tô Nặc nghe vậy thì giật mình.

“Nhất định là hẳn muốn tỏ ra sang chảnh hơn cậu!” Đới An dựa theo lệ thường bỏ sung nửa câu sau giúp Tô Nặc.

Ai ngờ nghe Tô Nặc nghiêm mặt nói, “Có khi hẳn thật sự có việc, anh không thể hẹp hòi như vậy!”

Đới An lập tức rơi lệ, tôi chỉ học theo cách nói chuyện của cậu thôi mà! Hồi đó ngày nào cũng vẽ bậy lên mặt Khâu Tử Ngạn trên bia tạp chí mà còn dám bảo tôi hẹp hòi! Có đối trá cũng phải chừa cho người ta đối trá với chứ!

“Đúng rồi, lần này sau khi xuất viện có thể tôi sẽ không ở nhà thường xuyên.” Tô Nặc vừa ăn điểm tâm ngọt vừa nói.

“Vậy cậu muốn đi đâu ở?” Đới An buồn bực.

“Về nhà anh hai.” Tô Nặc nghiêm túc nói! Người nhà và người đại diện không tiếp xúc nhiều cũng có chỗ tốt, có thể nói dối với cả hai bên! Đúng là rất tiện lợi!

“Cũng được, vậy cậu cho tôi địa chỉ đi, mai một tôi tới đón cậu.” Đới An nói.

“Không cần đâu.” Tô Nặc lắc đầu, dĩ nhiên không cần, để anh đi đón chắc chắn sẽ lộ tẩy! Vì thế hẳn thành khẩn nói, “Tôi tự lái xe là được rồi.”

“Vậy có cần tìm tài xế cho cậu không?” Đới An tiếp tục hỏi. Thật ra lúc trước công ty cũng có đề nghị này, nhưng do Tô Nặc thường xuyên ăn trong xe, vì che giấu bản chất ăn hàng nên mới không thuê tài xế.

Tô Nặc vẫn kiên quyết từ chối! Bại lộ bản chất ăn hàng chỉ là thứ yếu, lỡ tìm trúng một tài xế vừa đánh nhau vừa chọc xã hội đen như Đường Tiểu Ngừ thì phiền phức!

Nhưng trong lòng Khâu Tử Ngạn, Đường Tiểu Ngừ hiển nhiên không phiền chút nào.

“Anh họ, canh gà đến rồi.” Mạch Kha cầm hộp giữ nhiệt gỗ cửa, sau đó rất biết điều chủ động tạm biệt —— Tuy rằng Khâu Tử Ngạn không nói rõt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần nghe “vì chăm sóc Đường Tiểu Ngừ nên không thể đi làm” là đã hiểu vấn đề rồi.

Là một người đại diện rất hiểu tính tình của Khâu tiên sinh, Mạch Kha hiển nhiên sẽ không hỏi nhiều.

“Ăn chút gì đi.” Khâu Tử Ngạn ngồi xuống bên giường.

“Xin lỗi.” Đường Tiểu Ngừ cúi đầu nói xin lỗi.

“Có gì đâu mà xin lỗi.” Khâu Tử Ngạn lơ đãng nói, giúp cậu ta chỉnh gối dựa.

Đường Tiểu Ngừ cảm thấy càng thêm áy náy, “Thật ra tôi không sao, không cần để ý đến tôi.” Minh là tài xế, dĩ nhiên biết rõ lịch công tác của anh ấy, dựa theo kế hoạch ban đầu, hôm nay anh ấy có hai hoạt động phải tham gia chứ không phải ngồi ở đây chăm sóc mình.

“Tôi biết cậu không sao.” Khâu Tử Ngạn dứt cậu ta ăn, “Nếu không tôi đâu có cho phép cậu bỏ nằm viện.”

“Tôi không nghĩ sẽ gặp mấy người đó ở bệnh viện.” Đường Tiểu Ngừ cố lấy can đảm nói.

“Có chịu nói cho tôi nghe không?” Khâu Tử Ngạn giúp Đường Tiểu Ngừ lau miệng. Từ lúc cậu ta bị bọn kia đánh đến bây giờ, mình chưa hỏi câu nào là vì muốn đợi cậu ta chủ động mở miệng.

“Được.” Đường Tiểu Ngừ gật đầu.

Khâu Tử Ngạn để chén cơm xuống, nắm hai tay cậu ta, “Cậu nói cái gì tôi cũng tin, vì vậy đừng có gạt tôi.”

Người đàn ông vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, thật lãng mạn làm sao! Độ ấm lòng bàn tay truyền cho nhau, trong phòng còn có mùi thơm của thức ăn, bầu

không khí vừa ấm áp vừa bình dị.

“Lúc tôi còn rất nhỏ đã mất ba, mẹ tái giá, bố dượng thường xuyên đánh tôi.” Giọng nói của Đường Tiểu Ngữ rất bình tĩnh, giống như đang kể chuyện của người khác, “Lúc tôi học cấp hai, mẹ bị bệnh qua đời, bố dượng hiển nhiên sẽ không nhận nuôi tôi, tôi đành phải bỏ học ra đời lăn lộn, quen biết người xấu, cũng học được cách đánh bạc.”

“Những người đó đánh cậu vì nợ nần?” Khâu Tử Ngạn đoán.

“Tôi không có thiếu tiền ai hết.” Đường Tiểu Ngữ nói đúng sự thật, cậu rất thông minh cũng không tham tiền nên rất ít khi bị dụ dỗ.

“Trước khi làm tài xế cho tôi thì cậu làm cái gì?” Khâu Tử Ngạn nhẹ giọng hỏi. Hắn không sợ Đường Tiểu Ngữ mắc nợ, cũng không sợ cậu ta có quan hệ với xã hội đen, chỉ sợ cậu ta dính vào thuốc phiện. Lúc trước chú Đường chỉ nói mọi người trong nhà đều ít học, hi vọng mình có thể dạy dỗ cậu ta, nhưng lại không nói rõ rốt cuộc phải dạy cậu nhóc “không noi gương tốt” này như thế nào.

“Chẳng làm gì đáng hoàng cả, chỉ giúp người ta bắt gian trong sông bạc, đủ nuôi sống bản thân thôi.” Đường Tiểu Ngữ cúi đầu, “Sau này chú Đường nói muốn giới thiệu công việc cho tôi làm nên tôi đã tới đây.”

Khâu Tử Ngạn thở dài, “Tôi nói rồi, tôi không muốn cậu gạt tôi.”

“Tôi không có nói dối.” Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn.

“Lúc trước chú Đường nói, chú ấy giới thiệu cho cậu rất nhiều công việc nhưng cậu lại không nhận. Làm tài xế cho tôi không phải là sự lựa chọn tốt nhất trong số đó, sao cậu lại đồng ý?” Khâu Tử Ngạn nhíu mày.

Đường Tiểu Ngữ á khẩu không trả lời được.

“Nếu cậu chịu nói tiếp, tôi sẽ tiếp tục nghe.” Khâu Tử Ngạn rất kiên nhẫn.

“Bởi vì tôi đắc tội một người, người đó rất có tiếng.” Tuy rằng thanh âm của Đường Tiểu Ngữ rất nhỏ nhưng Khâu Tử Ngạn vẫn nghe được, “Cậu đắc tội với ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Câu trả lời của Đường Tiểu Ngữ y như dự đoán, “Hàn Uy.”

“Hàn Uy?” Khâu Tử Ngạn nhíu mày, “Sao cậu lại đắc tội với hắn?” Một cậu nhóc vừa mới bước ra đời, bắt kẻ xét theo thời gian, địa vị hoặc bối cảnh cũng không có khả năng quen biết người như Hàn Uy.

“Anh biết anh ta?” Đường Tiểu Ngữ kinh ngạc.

“Giới giải trí hỗn tạp, thỉnh thoảng cũng nghe nói một vài chuyện.” Khâu Tử Ngạn hỏi, “Cậu và hắn xảy ra xung đột?”

“Cũng không hẳn là xung đột, lúc anh Hàn tìm tôi bắt bọn gian lận, hai lần đầu chúng tôi hợp tác rất tốt, sau đó đã xảy ra chuyện.” Nhắc tới chuyện này, tâm tình của Đường Tiểu Ngữ hơi chùng xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Tôi cố ý thả một tên.” Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn, “Sau đó bị anh Hàn phát hiện, anh ta tìm tôi khắp nơi. Bắt tôi trong bệnh viện cũng là những người đó, có điều không biết tại sao nửa đường bọn họ lại đột nhiên thả tôi.” Thường thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, tuyệt đối không chỉ đánh một trận rồi bỏ qua.

“Trừ lần đó ra, cậu có còn gây thêm phiền toái nào nữa không?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

Đường Tiểu Ngữ lắc đầu, “Không có.”

Khâu Tử Ngạn thở phào nhẹ nhõm, “Không có là tốt rồi, chuyện này cứ giao cho tôi giải quyết.”

“Anh?” Đường Tiểu Ngữ giật mình, “Nhưng anh đâu có quen biết anh Hàn.”

“Tôi không quen.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu cậu ta, “Nhưng mà có thể thử một lần.”

“Anh không cần nhúng tay vào việc này, tôi tự giải quyết được.” Đường Tiểu Ngừ không muốn hấn dính thêm rắc rối.

“Tôi nói rồi, giới giải trí phức tạp lắm, vốn chẳng sạch sẽ gì đâu.” Khâu Tử Ngạn cười cười, “Tôi có chừng mực, đừng lo.”

“Nhưng mà ——”

“Sao có nhiều nhưng mà vậy.” Khâu Tử Ngạn cắt lời cậu ta, “Cố gắng dưỡng thương, sức khoẻ quan trọng hơn.”

“Anh không cần đối xử tốt với tôi như vậy.” Đường Tiểu Ngừ cảm thấy khó xử.

“Tôi muốn sau này cậu sẽ sống thật vui vẻ.” Giọng nói của Khâu Tử Ngạn rất ôn hoà, “Không muốn đi học nữa cũng không sao, tôi không ép buộc cậu, nhưng có một điều kiện, phải dẹp hết những chuyện lúc trước, từ giờ trở đi không được dính vào bài bạc nữa, được chứ?”

Đường Tiểu Ngừ gật gật đầu, cái mũi có chút ê ẩm.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Khâu Tử Ngạn đỡ cậu ta nằm xuống, “Cứ giao chuyện còn lại cho tôi.”

Đường Tiểu Ngừ nắm tay hấn, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Khâu Tử Ngạn chờ đến khi cậu ta ngủ mới nhẹ nhàng rút tay ra, sau đó ra phòng khách gọi điện thoại.

“Hàn Uy?” Mạch Kha kinh ngạc, “Sao đột nhiên anh lại hỏi người này?”

“Nếu không có gì bất ngờ, anh muốn gặp hấn càng sớm càng tốt.” Khâu Tử Ngạn đứng trước cửa sổ, “Giải quyết một chuyện rắc rối.”

Nhưng gần đây Hàn Uy không có tâm tình gặp Khâu tiên sinh, bởi vì hấn vừa nghe được một tin tức từ Đới An —— Cái gì mà “tôi muốn về ở chung với anh ha”?!

“Chính miệng Nặc Nặc nói, sau khi xuất viện muốn về ở với anh.” Đới An buồn bực, “Chẳng lẽ cậu ta vẫn chưa nói với anh, ách, có khi là muốn cho anh một bất ngờ!”

“... Chắc là vậy, tôi sẽ tự đi hỏi nó.” Hàn Uy cười cười, “Cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.” Đại khái do khí thế xã hội đen trên người Hàn Uy quá mạnh, Đới An luôn có thái độ cung kính đối với hấn!

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Uy đứng trước cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài đến thất thần. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên em trai nói dối mình.

Vài tiếng đồng hồ trôi qua, một phần ghi chép thông tin điện thoại của Tô Nặc được đặt trước mặt Hàn Uy.

Sau đó anh hai lập tức phát hiện tình hình của em trai? Tiếp theo tàn nhẫn bắt cóc ngài giám đốc?

Làm gì có chuyện đó!

Năng lực phản trình sát của Tô Nặc rất mạnh, từ sau khi xác định quan hệ với ngài giám đốc, hấn đã đổi một số điện thoại chỉ có hai người biết, vì thế Hàn Uy cũng tra không ra. Đúng là quá mất mặt!

Vì vậy biểu tình trên mặt người làm anh càng lúc càng đen, phải nói là chẳng khác gì Voldemort! Hấn tin tưởng trực giác của mình, gần đây Tô Nặc thật sự rất kì quái! Về phần kì quái ở chỗ nào —— Tô Nặc càng muốn giấu, Hàn Uy lại càng muốn điều tra.

Tô Nặc hoàn toàn không biết mình sắp bị bại lộ, hấn còn đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng khó kiềm chế, yêu đương vụng trộm đúng là rất tuyệt vời! Khó trách ngày xưa lại có nhiều thư sinh tiểu thư lên treo qua tú lâu như vậy, bởi vì gặp gỡ tình nhân thật sự rất thú vị!

*tú lâu: là một cái nhà lầu, các cô gái trong sáng chưa lấy chồng sẽ vào đây thêu thùa (hình như là vậy).

Trong lòng mong chờ, thời gian cũng bay nhanh! Đảo mắt đã đến ngày Tô Nặc xuất viện. Tô Nặc là nghệ sĩ nổi tiếng, quản lí công ty sẽ không bỏ qua cơ hội lăng xê tốt như thế này! Bất quá không thể giống trống khua chiêng mở hộp bảo phóng viên, bởi vì Tô Nặc là bông hoa cao quý không ăn khói lửa! Bất kể nhìn từ góc độ nào cũng phải trông thật yếu đuối! Đừng nói té khỏi sân khấu, cho dù đi đường trượt chân một cái cũng không thể hồi phục nhanh như vậy được!

Vì thế quản lí công ty hao hết tâm tư, viết một bài diễn văn cho Tô Nặc, cảm ơn fan vẫn luôn quan tâm và động viên mình trong lúc mình bị thương, vừa sâu sắc vừa cảm động vừa vô cùng có khí chất!

“Tôi không thuộc nổi.” Tô Nặc ngồi trên giường bệnh lo lắng, sao mà dài quá vậy!

“Cậu không cần thuộc, đến lúc đó sẽ có người nhắc tuồng.” Đới An dặn dò đội ngũ hoá trang, “Làm sao cho sắc mặt và môi của cậu ta tái nhợt một chút, tóc không được quá gọn gàng nhưng cũng không thể giống ổ gà, quần áo bệnh nhân phải rộng một chút để làm nổi bật xương quai xanh gầy yếu, tóm lại phải khiến cho người ta liếc mắt một cái liền cảm thấy đau lòng, liếc mắt một cái liền có xúc động muốn dẫn về nhà chăm sóc!”

“Bây giờ tôi đã rất muốn dắt cậu ta về nhà chăm sóc rồi.” Thím nhiếp ảnh gia tràn đầy tình cảm, gần như sắp trào nước mắt.

Tô Nặc 囧 囧, rất muốn phun sạch nước ra, tôi còn chưa có chết! Bà khóc cái quỷ gì!

Nửa tiếng sau, quá trình tạo hình người đẹp bị bệnh của Tô Nặc kết thúc, hắn ngồi trên giường quay một video cho các fan, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình làm nổi bật dáng người gầy yếu, ánh mắt trong sáng và ngũ quan xinh đẹp, thật sự rất động lòng người!

Sau khi chỉnh sửa xong, đội ngũ chế tác liền up video lên mạng, lập tức chiếm đầu đề của các trang web giải trí lớn! Cái tiêu đề 《Người mẫu Tô Nặc lộ diện sau sự cố ngã sân khấu, cảm ơn các fan đã ủng hộ》 thật sự rất chất lượng, sau khi xem xong các fan đều comment bày tỏ trái tim tôi đã tan nát! Nặc Nặc của chúng tôi đúng là quá xinh đẹp quá hiền lành chúng tôi rất đau lòng, xếp hàng nắm tay cầu an ủi! Nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt, bất kể bao lâu chúng tôi cũng chờ anh trở về! Thật sự rất cảm động!

Tô Nặc nhìn comment, trong lòng cảm thấy rất ấm áp! Nhưng ngại quy định của công ty, hắn không thể vào nick chính lẫn lộn nói cảm ơn, thậm chí cũng không thể nói cho các fan thật ra mình đã hoàn toàn bình phục, đành phải áy náy tắt trang, ngồi ở ghế phó lái im lặng gửi ánh mắt oán niệm cho Jason!

“Thật sự không muốn về nhà anh ở?” Hàn Uy vừa lái xe vừa hỏi.

“Em về nhà mình thì tốt hơn.” Tô Nặc hoàn hồn lại, “Vết thương đã ổn rồi.”

“Tuy rằng chân đã bình phục nhưng cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhiều.” Hàn Uy dặn dò, “Tốt nhất phải nghỉ ngơi thêm một tháng!”

“Tuần sau em còn có hoạt động phải tham gia.” Tô Nặc xem lịch trình hoạt động trong điện thoại.

“Tuần sau?” Hàn Uy nhíu mày.

“Phải, nhưng không sao cả.” Tô Nặc tắt điện thoại, ăn đồ ăn vặt trong xe của Hàn Uy.

Hàn Uy không nói gì thêm, lái xe đưa em trai về nhà, sau đó ra ban công gọi điện thoại cho Jason. Nội dung đại khái là “em trai ông biểu diễn té gãy xương ông còn chưa tính với chú mày bây giờ nó vừa bình phục liền bắt nó đi dự hoạt động có phải muốn đánh nhau không?” Đúng là ngầu quá xá!

“Tôi đã hỏi bác sĩ, tham dự hoạt động lần này sẽ không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cậu ta —— A lô? A lô!!” Jason còn chưa nói hết câu, Hàn Uy đã cúp điện thoại, cực kì không nề mặt.

“Bên chủ hoạt động đã dời ngày vì cậu ta rồi, nếu vẫn không đi thì biết ăn nói thế nào với người ta đây!” Jason gào thét trong tiếng tút tút tút! Sau đó bắt đấm đi bấm điện thoại gọi cho Tô Nặc.

“Tôi không cần tham gia hoạt động của Tinh Phong?” Tô Nặc ngồi trên giường, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Tại sao?”

“Công ty lo lắng thân thể của cậu vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cần phải nghỉ ngơi nhiều.” Jason dối trá nói, “Lần này tôi sắp xếp Khâu Tử Ngạn và Dạ Phong Vũ đi là được rồi.”

Vậy sao mà được! Tô Nặc sốt ruột, tôi còn chưa bộc lộ về xuất sắc hơn tên cơ bụng mà! Vì thế hắn kiên quyết nói, “Tôi không sao, có thể tham dự hoạt động!”

Tôi cũng biết cậu không sao, vấn đề là cái thằng anh cuồng bạo lực của cậu! Jason thở dài, “Công ty vẫn chưa công bố chân của cậu đã hồi phục, bây giờ không thích hợp đi tham dự hoạt động.”

“Tôi ngồi xe lăn cũng được mà!” Ngồi xe lăn còn có thể đoạt sự chú ý! Đúng là nhất cử lưỡng tiện một hòn đá ném hai con chim!

Jason dờ khóc dờ cười, “Đây là yêu cầu của công ty, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, tạm biệt.”

Tạm biệt cái mốc xì! Tô Nặc trợn mắt há mồm, rõ ràng trước đó đã bàn bạc kĩ rồi mà! Bây giờ lại nói chỉ cần Khâu Tử Ngạn và Dạ Phong Vũ! Còn mình thì bị đá văng một cách tàn nhẫn vô tình! Chuyện này không khoa học!

Bực mình quá đi mất!

“Em sao vậy?” Hàn Uy bung một ly nước vào, bị về mặt của hắn làm giật mình!

“Ông chủ hủy bỏ hoạt động tuần sau của em rồi!” Tô Nặc tức giận nói.

Hàn Uy giả bộ kinh ngạc, “Thật sao?” Rất có phong cách của phái hành động!

“Đúng vậy!” Tô Nặc giận thật rồi!

“Không tham gia càng tốt, ở nhà nghỉ ngơi thêm” Hàn Uy đưa thuốc cho hắn.

Tô Nặc tức giận ném thuốc vào miệng nhai ken két, đúng là nam tính không thể tả!

Hàn Uy bùng ly nước đứng cứng ngắc tại chỗ.

“Má ơi đáng quá!” Tô Nặc rút cuộc cũng tỉnh lại, nhổ hết thuốc ra!

Hàn Uy dở khóc dở cười, đưa nước cho hắn súc miệng, “Sao em ngốc quá vậy.”

“Dám tự tiện huỷ bỏ công việc của người ta!” Tô Nặc vô cùng mất hứng!

“... Em muốn đi đến vậy sao?” Hàn Uy xoa đầu em trai.

Dĩ nhiên rồi! Tô Nặc dùng sức gật đầu.

Hàn Uy nhận ly nước trong tay hắn, xoay người đi vào nhà bếp.

“Bây giờ anh lại muốn cậu ta tham dự hoạt động?!” Jason nổi điên, “Có phải anh cố tình chơi tôi không!”

“Cậu cảm thấy tôi rồi hơi như vậy sao?” Hàn Uy bực mình.

“Chứ còn gì nữa!” Jason trả lời một cách mỉa mai.

“Tóm lại cảm ơn nhiều.” Hàn Uy nói một câu ngắn gọn, sau đó liền cúp điện thoại!

Cảm ơn cái con khi, tôi không muốn giúp anh chút nào hết! Jason vô cùng phiền não, sao mình lại quen biết cái tên này chứ!

Đúng là thứ dân côn đồ mắc dịch!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Nặc nhận được điện thoại của Jason —— Sau khi công ty bàn bạc cẩn thận, quyết định y theo kế hoạch gốc, cho ba người tham dự buổi tiệc của Tinh Phong.

“Ý của anh là tôi có thể đi?” Tô Nặc ㄟ, sao thay đổi thất thường vậy!

“Chẳng lẽ cậu không muốn đi?” Jason run run, một hai thôi không chịu nổi ba bốn đâu!

“... Đi chứ đi chứ, tôi sẽ hỏi Đới An về kế hoạch hoạt động.” Sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc than phiền với Hàn Uy, “Ông chủ đúng là nắng mưa thất thường, làm việc sơ sài thích sửa thì sửa, không giống đàn ông chút nào!”

“Anh hiểu mà, quyết định rồi mà còn đổi tới đổi lui, đúng là không ra thể thống gì.” Người làm anh cực kì vô liêm sỉ, tốc độ trốn tránh trách nhiệm nhanh hết chỗ chê!

“Cũng muộn rồi, anh hai anh về đi.” Nửa tiếng sau, Tô Nặc ngáp, “Em mệt, em muốn đi ngủ.”

“Ở một mình được không?” Hàn Uy xoa đầu hắn.

Dĩ nhiên là được! Tô Nặc lắc lắc chân phải, “Anh nhìn đi! Em khỏe lắm!”

Hàn Uy bật cười, “Được rồi, có việc thì cứ gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh hai bước ra khỏi phòng ngủ, vênh tai nghe tiếng hắn bước xuống lầu, nghe tiếng hắn khoá cửa, sau đó im lặng ngủ?!

Không đời nào!

Sau khi nghe tiếng anh hai đi rồi, Tô Nặc lập tức ngồi dậy, hưng phấn gọi điện thoại cho ngài giám đốc!

“Sao vẫn chưa ngủ?” Giọng nói của Âu Dương Long rất dịu dàng.

Giọng nói cưng chiều thế này sao mà đỡ nổi đây! Tô Nặc trùm chăn nằm trên giường vui vẻ lăn qua lăn lại, “Em rất nhớ anh.”

“Bảo bối ngoan.” Âu Dương Long tắt máy tính, “Vừa tan ca xong, ghé thăm em một chút được không?”

Dĩ nhiên là được! Rất rất rất được! Qua đây thăm thì phải ngủ cùng nhau! Ngủ cùng nhau. . . Tô Nặc nằm lì trên giường, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh mình gối đầu lên cơ bụng của hân! Đúng là quá tuyệt vời!

“Sao không nói gì?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc lau nước miếng, vừa chuẩn bị dùng ngữ điệu ngọt ngào nói “vậy em chờ anh”, Hàn Uy đột nhiên đẩy cửa bước vào!

Thôi chết rồi!

Bởi vì anh hai thật sự quá kinh khủng, cho nên mặc kệ vẫn còn đang nói chuyện với chồng yêu, Tô Nặc lập tức nhét di động vào trong chăn, trong lòng điên cuồng cầu nguyện chưa bị anh hai phát hiện!!

.

Thật ra Hàn Uy cũng muốn giả bộ không phát hiện, nhưng Tô Nặc thật sự quá tệ hại, hân luống cuống tay chân nên bấm nhầm nút phát loa! Vì thế tiếng nói chuyện liên tục truyền ra từ trong chăn, tuy rằng không nghe rõ nội dung nhưng cũng rất quý dị có được không!

“Em đang gọi điện thoại?” Chuyện đã đến nước này, Hàn Uy đành phải hỏi một chút.

“Không có!” Tô Nặc lập tức phản xạ có điều kiện lắc đầu, sau đó 囧 囧 giấu đầu hở đuôi nói, “Là. . . Người bảo hiểm gọi tới chào hàng!”

“Trễ vậy rồi mà vẫn còn có người chào hàng à?” Hàn Uy hết biết nói gì với cái cơ này, sao càng ngày càng ngốc vậy.

“Chính xác, bây giờ cuộc sống khó khăn, tất cả mọi người đều sống rất khổ sở, người có tiền như anh làm sao mà hiểu được!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Hàn Uy không biết nên dùng biểu tình gì đối diện với em trai.

“Không phải lúc nãy anh đã đi rồi sao?” Tô Nặc nhân cơ hội nói sang chuyện khác, trong lòng rít gào sao đột nhiên lại chạy về! Anh hai quấy rầy việc yêu đương của em trai chính là anh hai xấu!

“Quên lấy chìa khóa xe.” Hàn Uy cầm cái chìa khóa trên bàn, “Tắt máy ngủ đi, đừng chơi nữa.”

“Em biết rồi, anh hai ngủ ngon.” Tô Nặc bày ra vẻ mặt vô cùng ngoan ngoãn!

“Ngủ ngon.” Hàn Uy giúp hân đắp chăn như trước đây rồi mới rời đi.

Anh hai đối xử với mình thật tốt! Tô Nặc lăn qua lăn lại trong chăn cảm thán, sau đó vèo một tiếng chạy ào ra cửa sổ, lén lút nhấc một góc rèm lên, nhìn Hàn Uy mở cửa chiếc xe màu đen rồi lái ra ngoài.

Đừng có đi nửa đường rồi quay lại nha! Tô Nặc vô cùng lo lắng, sau đó tiếp tục gọi điện thoại cho chồng đẹp trai của mình!!

Nhưng không có ai bắt máy!

Không có ai bắt máy là chuyện không khoa học!

Tô Nặc bắt đầu suy nghĩ miên man, chẳng lẽ do vừa rồi mình cúp máy đột ngột nên đã chọc anh ấy giận?! Chắc bây giờ anh ấy đang nổi sùng trong văn phòng nên mới để điện thoại reo hết lần này đến lần khác mà không thèm bắt! Sau đó thư kí ngực to nghe tiếng động ồn ào bước vào, cô nàng mặc váy ngắn và áo sơ mi trễ ngực, dịu dàng hỏi giám đốc anh sao thế, làm người ta sợ quá chừng hà, tìm đập nhanh lắm nè, không tin anh sờ đi. . .

Sờ em gái cô! Nửa đêm nửa hôm cô nam quà nữ ở đó làm gì, Tô Nặc bị hình ảnh trong tưởng tượng của mình dọa đổ mồ hôi lạnh!

Đúng là không nên xem quá nhiều tiểu thuyết cầu huyết, sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh!

“Nặc Nặc.” May là năm phút sau, Âu Dương Long gọi lại, “Vừa rồi anh đi toilet, để quên di động trong văn phòng.”

Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy chừng nào anh tới?”

“Chờ anh một tiếng.” Âu Dương Long cách di động hôn hân.

Sắp được gặp chồng đẹp trai của mình, Tô Nặc cảm thấy rất tuyệt vời! Nhưng cũng có chút lo lắng! Vì vậy mười phút sau, hân lại gọi một cú điện thoại cho anh hai!

“Sao vẫn chưa ngủ?” Hàn Uy hỏi.

“. . . Ngày mai em muốn ăn canh đuôi bò của chị dâu.” Nghe tiếng cười đùa của cháu gái trong ống nghe, Tô Nặc mới cảm thấy yên lòng, vì vậy liền tìm đại một cái cơ —— Thật ra hân chỉ muốn đảm bảo anh hai đã về nhà chứ không có mai phục ở gần đó chờ bắt ngài giám đốc mà thôi!

Đúng là rất cẩn thận!

Nếu anh hai đã thật sự về nhà, tối nay nhất định sẽ rất tuyệt vời! Tô Nặc lấy ra một bộ áo ngủ nửa kín nửa hở trong tủ quần áo, vui vẻ mặc lên người! Đó là quà lúc trước làm đại diện cho nhãn hiệu này được tặng, trông cực kì gợi cảm!

Sau khi mặc vào裳 hoàng, Tô Nặc đứng trước gương, lập tức bị tạo hình khêu gợi của mình làm điều đứng?!

Thật ra không hề có chuyện đó! Hắn còn bị chính mình dọa sợ! Loại khí chất dâm dăng từ trên xuống dưới như vậy là thế nào đây! Thật sự không thể chấp nhận được, Tô Nặc đành phải 囧 囧 cởi áo ngủ, đổi lại áo ngủ in hình vịt con.

Tuy rằng có chút ấu trĩ nhưng gây thơ vẫn tốt hơn hở hang! Dù sao hai người cũng chưa có thật sự bíp bíp —— Nhiệt tình quá cũng không tốt!

“Bảo bối anh đến rồi.” Mười phút sau, Âu Dương Long gọi điện thoại qua, “Xe đậu ở khu B, anh phải vòng lại thế nào?”

“Anh không cần vòng.” Tô Nặc hiểu rất rõ, “Đi thẳng về phía trước dọc theo con sông, trèo qua cái tường thấp, em mở cửa bên hông cho anh!” Yêu đương vụng trộm đúng là thích quá đi mất!

“Trèo tường?” Âu Dương Long dờ khóc dờ cười.

“Đường đó là gần nhất rồi, từ khu B đi tới cửa chính xa lắm, Đới An cũng thường xuyên trèo tường đấy thôi!” Tô Nặc vô cùng sốt ruột, xuyên tiêu một khắc đáng ngàn vàng*, không nên lãng phí vào chuyện đường sá!

*một khắc đêm tân hôn đáng ngàn vàng

Ngài giám đốc không lay chuyển được hắn, đành phải trèo tường lần đầu tiên trong đời.

Tô Nặc đứng ở cửa bên hông chờ Âu Dương Long! Tận mắt nhìn thấy chồng đẹp trai của mình đứng trên đầu tường nhảy xuống đúng là hạnh phúc không thể tả! Như ngôi sao giáng xuống trên bầu trời! Tô Nặc không biết xấu hổ bay nhào tới!

“Sao mặc ít vậy?” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào trong lòng.

“Không lạnh.” Tô Nặc ôm cổ hắn, cảm thấy vô cùng ấm áp! Vào những lúc như thế này nhất định phải hôn nhau! Nhưng ngài giám đốc lại không chịu phối hợp, hắn còn đang lo lắng tiểu ngu xuân này sẽ bị cảm lạnh, vì vậy tạm thời không nhìn đôi mắt mong chờ của Tô Nặc mà trực tiếp ôm người về phòng.

Sao lại không hiểu phong tình như vậy. . . Tô Nặc tựa lên vai hắn, cảm thấy không tuyệt vời cho lắm!

“Chân em ổn chứ?” Âu Dương Long đặt người lên giường trong phòng ngủ.

“Ổn rồi.” Tô Nặc vẫn còn đang mong nhớ chuyện hôn nhau.

“Tối nay anh ở lại được không?” Âu Dương Long hỏi.

Còn chưa hôn nhau mà đã nhảy tới bước ngủ lại! Đúng là. . . Quá tốt! Tô Nặc đỏ mặt, hiển nhiên đang nghĩ đến một ít chuyện H!

“Ngaoan, hôm nay ở công ty bận cả ngày, anh đi tắm trước.” Âu Dương Long hôn trán của hắn.

“Em tắm với anh.” Tô Nặc nói ra một câu động trời.

“Chủ động vậy sao?” Ngài giám đốc nhếch miệng cười, néo cái eo nhỏ cách lớp quần áo của hắn.

Coi như tôi chưa nói gì hết! Tô Nặc cảm thấy lỗ tai nóng lên, chui đầu vào trong chăn làm đà điều! Nói không kịp nghĩ đúng là ngu hết biết! Mặc dù mình thật sự rất muốn giúp hắn tắm rửa nhân cơ hội kiểm tra cơ bụng và kích cỡ của cái bíp bíp nhưng không thể nói huych toẹt ra như vậy được!

“Đi thôi.” Âu Dương Long kéo hắn ra khỏi chăn, ôm vào lòng rồi đi vào phòng tắm.

Mặt và cổ của Tô Nặc đều đỏ bừng, hắn tiếp tục nhắm chặt hai mắt giả chết!

Bồn tắm rất lớn, ngài giám đốc rất hài lòng.

Vì thế trong tiếng nước chảy ào ào, Tô Nặc đã bị lột sạch sẽ.

Trước giờ Âu Dương Long cũng không phải người thuộc hệ cấm dục, hướng chi vật nhỏ trước mặt vừa ngon miệng vừa nhiệt tình như thế, không cần một ngụm thì khác nào thái giám.

“Em vẫn chưa. . . A. . .” Hôn lưỡi đến mức hít thở không thông, Tô Nặc mơ mơ màng màng bị ôm vào bồn tắm lớn, thật sự rất dọa người!

“Có muốn anh không?” Âu Dương Long ở đằng sau vòng tay ôm lấy Tô Nặc.

Phía sau bị một vật vừa nóng vừa cứng cọt cọt, năng lực tư duy của Tô Nặc lập tức giảm xuống, mình bị anh ta cời sạch mình khi nào vậy sao mình không biết gì hết! Mình còn chưa nhìn thấy gì của anh ta mà đúng là quá lỗ vồn! Bây giờ có nên quay đầu lại nhìn một chút hay không! Còn nữa, sao cương nhanh quá vậy! Mình còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Trong thời khắc mấu chốt, Tô Nặc khấn trương đến mức thở không thông!

Bởi vậy cả đời này cũng chỉ có thể làm thụ thôi!

“Đừng sợ.” Cảm giác được người trong lòng cứng ngắt, Âu Dương Long cúi xuống hôn bờ vai của hắn, “Thả lỏng một chút được không?”

Tôi cũng rất muốn thả lỏng! Nhưng anh cũng đừng chà xát lung tung như vậy! Tô Nặc rít gào trong lòng, hận không thể đâm đầu xuống nước cho chết đuối luôn!

“Bảo bối ngoan, anh sẽ không làm em đau.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên cổ Tô Nặc.

Không đau mới là lạ có ngu cũng biết sẽ rất đau! Tô Nặc có chút luống cuống, không biết nên đặt tay ở đâu!

Nhìn bộ dạng ngây thơ của Tô Nặc, ngài giám đốc cảm thấy rất thỏa mãn, vì thế cúi đầu hung hăng ngăn chặn cánh môi kia.

“A. . .” Dưới kỹ thuật hôn cao siêu của ngài giám đốc, cả người Tô Nặc đều mềm nhũn.

Đúng là vô cùng tốt đẹp!

Trong vườn hoa, đàn em A đang lén lút gọi điện thoại cho Hàn Uy, “Em đứng cạnh cửa này giờ, không thấy ai đến tìm tiểu thiếu gia, im lặng lắm anh ạ!”

Bởi mới nói đôi khi trèo tường thật sự rất cần thiết!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tuy rằng trong bồn tắm cũng rất tình thú, nhưng lo lắng đây là lần đầu tiên của Tô Nặc, Âu Dương Long vẫn dùng khăn tắm bọc hắn lên giường.

Đền phòng ngủ mờ mờ ảo ảo, giường lớn mềm mại êm ái, đúng là rất thích hợp làm vài chuyện tốt đẹp!

Tô Nặc nằm trên giường, trong mắt ngập tràn bối rối, bởi vì hắn cực kì trong sáng, không có chút kinh nghiệm nào trong việc này!

“Bảo bối ngoan, anh sẽ làm cho em cảm thấy thật thoải mái.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên môi Tô Nặc, tay phải di chuyển thẳng xuống, lướt qua chiếc eo mảnh khảnh và bụng dưới bằng phẳng, cuối cùng dừng lại ở nơi yếu ớt nhất.

“... Dời lại hôm khác được không?” Tô Nặc hỏi hệt đến mức giọng nói cũng phát run, có ai làm trợn rút lui tệ hại như mình không!

“Không được.” Âu Dương Long tăng thêm lực tay, mở hai chân Tô Nặc ra thật to.

“Thôi chúng ta ngủ sớm đi!” Tô Nặc dùng sức đẩy hắn ra.

Âu Dương Long hoàn toàn không để ý, cúi đầu hôn lên má hắn.

“Anh muốn đọc sách không?” Tô Nặc bắt đầu đánh trống lảng!

“Không muốn làm?” Âu Dương Long dừng động tác, làm gì có ai cứ nói làm nhảm vào những lúc như thế này.

Thật ra không phải là không muốn. Tô Nặc vòng tay lên cổ hắn, cảm thấy hơi tui thân, “Em sợ.” Tuy rằng làm vậy vừa quá đáng vừa không hề có khi phách đàn ông nhưng mà tôi sợ thật đó! Tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý!

Âu Dương Long ôm chặt hắn, “Có phải anh dọa em sợ không?”

Tô Nặc lắc đầu, vùi đầu vào bả vai hắn, “Em yêu anh.” Thổ lộ ngay thời điểm này đúng là vừa ngốc lại vừa mạnh!

Nghe giọng nói kéo dài của Tô Nặc, ngài giám đốc cảm thấy lòng mình như tan thành nước.

“Chúng ta uống một ly được không?” Tô Nặc không muốn làm hấn mất hứng, vì vậy muốn chuốc say bản thân để mình thông suốt hơn!

“Được, nhưng mà không cho em uống nhiều.” Sự kiện say rượu lần trước của Tô Nặc thật sự rất hãi hùng, đến bây giờ ngài giám đốc vẫn còn sợ! Hấn không muốn nghe giọng hát kinh khủng của Tô Nặc vào thời khắc quan trọng này! Chắc chắn phần dưới sẽ liệt luôn!

Rượu đỏ trong suốt rót vào ly có mùi trái cây rất nồng.

“Cạn ly.” Âu Dương Long lắc ly rượu.

Tô Nặc cụng ly với hấn, sau đó ngửa đầu uống sạch.

Hầu kết xinh đẹp khẽ chuyển động, áo tắm từ từ rơi xuống, lộ ra tầng lớp da thịt trắng nõn, xương quai xanh tinh tế và đầu ngực đỏ nhạt. Hai mắt Âu Dương Long tối sầm, hấn đưa tay kéo người vào trong lòng, cúi đầu mớm một ngụm rượu cho Tô Nặc.

Tô Nặc không kịp nuốt, rượu đỏ từ khóe miệng chảy xuống ngực, hình ảnh vô cùng gợi cảm.

Âu Dương Long trực tiếp hôn xuống.

Dưới tác dụng của cồn và khoái cảm, Tô Nặc rốt cuộc cũng từ từ thả lỏng, để hấn tùy ý vùi đầu xuống người mình. Nơi yếu ớt nhất được an ủi, trong thoáng chốc như có dòng điện chạy xuyên qua cơ thể, Tô Nặc nhìn không được ngửa đầu rên rỉ, ngay cả vòng eo cũng bắt đầu run rẩy.

Khoảnh khắc cuối cùng, ngay cả linh hồn cũng bị rút đi.

Mọi thứ đều tốt đẹp.

Âu Dương Long nuốt xuống cái gì đó trong miệng, lấy ra thuốc bôi trơn và áo mưa trong túi.

“Anh. . .” Tô Nặc sững sờ nhìn hấn, lúc nào cũng mang theo trong người sao?!

“Đều là chuẩn bị cho em.” Âu Dương Long liếm sườn tai Tô Nặc, không còn bộ dạng lịch sự nho nhã như lúc trước.

“. . .” Tô Nặc né tránh theo bản năng, “Ngừa.”

“Anh muốn làm thế này từ lâu rồi.” Âu Dương Long sờ hông Tô Nặc, lật hấn nằm úp sấp trên giường.

Dưới bụng có gối đệm, tư thế bây giờ không cần nói cũng biết đáng xấu hổ bao nhiêu! Cả người Tô Nặc nóng rần, chỉ biết ôm chặt chăn không dám cử động.

Chất lỏng lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt, cảm giác khá thoải mái, cho đến khi ngón tay và. . . Lúc tiến vào cuối cùng.

“Đau!” Tô Nặc đau đến suýt khóc, cảm thấy thân thể như bị xé rách.

Âu Dương Long cúi đầu hôn hấn, nhưng vẫn không dừng lại động tác.

Tô Nặc rất sợ đau, từ nhỏ đã sợ rồi.

Nhưng cho dù là vậy, hấn cũng không đẩy Âu Dương Long ra, ngược lại còn nắm chặt tay Âu Dương Long, mười ngón đan xen vào nhau.

Người đàn ông tốt như vậy thì phải biết trân trọng, cho dù có đau hơn nữa cũng không sao.

“Có phải đau không chịu nổi không?” Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Nặc, Âu Dương Long rất đau lòng, bắt đầu cảm thấy do dự.

Tô Nặc lắc đầu, chủ động áp sát vào hấn.

Bóng đêm phủ xuống, trong phòng ngủ chăn đệm hỗn độn, cảnh xuân ngọt ngào.

Sau khi đau đớn trôi qua, rốt cuộc cũng ném được quả ngọt. Lần đầu tiên làm chuyện này, Tô Nặc gần như bị tình dục nhấn chìm, thời gian trôi qua từng phút từng giây, đợi đến khi người nọ thỏa mãn, Tô Nặc đã mệt đến mức không nhấc nổi một ngón tay.

Ngài giám đốc ôm hấn vào phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, xúc thuốc cần thận rồi mới ôm hấn trở về giường.

Bảo bối của mình rất quan trọng, dĩ nhiên phải chăm sóc thật tốt.

“Muốn uống nước.” Giọng Tô Nặc khàn khàn, trong mắt vẫn còn đọng lại chút nước sau khi bị ức hiếp.

Âu Dương Long rót một ly nước ấm, sau khi uống một ngụm thì cúi đầu chậm rãi mớm cho Tô Nặc.

Phiến môi nóng bỏng giao nhau, Tô Nặc chớp chớp mắt, cảm thấy như đang nằm mơ.

“Còn đau không?” Sau khi dứt Tô Nặc uống nước, Âu Dương Long nằm xuống bên cạnh, để hân nằm úp sấp lên ngực mình.

Dĩ nhiên là đau rồi! Đau quá chừng là đằng khác! Tô Nặc ôm eo hân, cảm thấy hơi tui thân!

Âu Dương Long mát xa lưng cho Tô Nặc, động tác dịu dàng đến mức không thể dịu dàng hơn.

Mùi sữa tắm dễ chịu xông vào mũi, vùng eo tê tê dại dại, Tô Nặc thoải mái hừ hừ vài tiếng, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cuối cùng ngủ bất tỉnh nhân sự! Mặt Tô Nặc vẫn còn hơi đỏ, môi có chút tái nhợt. Ngài giám đốc thương tiếc hôn hân một cái, sau đó ôm chặt người vào trong ngực.

Một đêm mộng đẹp.

Tuy rằng thật sự rất mệt và có sốt một chút, bất quá Tô Nặc vẫn dậy sớm như trước!

Vừa mở mắt là có thể nhìn thấy chồng đẹp trai của mình, đúng là hạnh phúc không thể tả!

Tô Nặc nằm úp sấp lên người Âu Dương Long, dùng ngón tay chọt chọt mặt hân, “Dậy đi.”

Âu Dương Long vẫn nhắm mắt nhưng khoe miệng lại nhếch lên, đột nhiên bật dậy đặt Tô Nặc ở dưới thân.

“... Chào buổi sáng.” Nhớ lại buổi tối điên cuồng hôm qua, Tô Nặc hơi ngượng ngùng.

“Chào buổi sáng.” Âu Dương Long sờ trán hân để kiểm tra nhiệt độ, “Hơi nóng, có khó chịu không?”

Tô Nặc lắc đầu, thật ra có sốt cũng không sao, vấn đề là tiểu cục hoa và thất lưng rất đau!

“Ngoan, anh vào nhà bếp làm bữa sáng, ăn xong nhớ uống thuốc.” Âu Dương Long giúp hân đắp kín mền.

“... Thôi anh về sớm một chút đi.” Tuy rằng rất luyến tiếc chồng yêu, nhưng anh hai của mình rất đáng sợ! Tối qua còn nói hôm nay sẽ tới đây, nếu đụng mặt nhau thì xong đời! Đây chính là bất gian tại giường trong truyền thuyết!

“Chưa gì đã đuổi anh về?” Âu Dương Long nhún mày.

“Hôm nay anh hai em muốn qua đây.” Tô Nặc chột dạ nói, cọ cọ hân lấy lòng, “Anh về nhà trước được không?”

“Sao không cho anh gặp mặt người nhà của em?” Âu Dương Long cảm thấy bất đắc dĩ.

... Bởi vì anh hai em là dân xã hội đen vừa hung hãn vừa không thèm nói lý lẽ! Tô Nặc vui đầu vào lòng Âu Dương Long, không biết nên mở lời như thế nào.

“Em cũng không thể bắt anh trốn mãi như vậy được.” Âu Dương Long vỗ vỗ lưng Tô Nặc, “Có phải em sợ người nhà sẽ phản đối không?”

Tô Nặc buồn bực gật đầu. Đầu chỉ có phản đối! Nếu anh hai biết em dám qua lại với một người đàn ông, anh ấy nhất định sẽ nổi điên đi đốt nhà anh, nói không chừng còn làm ra những chuyện vô cùng đáng sợ! Vì vậy tuyệt đối không thể nói!

“Anh sẽ không ép buộc em, nhưng chuyện này sớm muộn cũng phải nói thôi.” Âu Dương Long nhìn thẳng vào mắt Tô Nặc, “Anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em, em đừng sợ.”

Tô Nặc cảm thấy xót mũi, chồng của mình đúng là quá dịu dàng!

“Đừng khóc.” Nhìn cặp mắt đỏ lên của Tô Nặc, Âu Dương Long đành phải nhượng bộ, “Anh đi nấu chút cháo, nhìn em ăn xong anh sẽ về ngay.”

Tô Nặc gật gật đầu, ôm cổ hân hôn nhẹ một cái, “Sau khi tái khám xong, em sẽ đến ở với anh.” Lúc đó có thể anh hai sẽ bớt giám sát mình hơn, mấy ngày gần đây ngày nào cũng lo bị bắt đúng là sợ chết đi được!

Bởi vì bữa sáng là do tự tay ngài giám đốc nấu, cho nên mặc dù chỉ có cháo trứng muối bình thường cũng không thành vấn đề.

Tô Nặc tựa vào đầu giường, ngoan ngoãn để Âu Dương Long dứt mình ăn, cảm thấy vô cùng tuyệt vời! Thậm chí nếu trong cháo không có thịt cũng không sao! Không có trứng muối cũng không thành vấn đề! Không có bánh quây cũng chịu luôn! Đây chính là sức mạnh của tình yêu! Cho dù chồng của mình không biết nấu ăn thì anh ấy vẫn tuyệt như bình thường. Tô Nặc vừa ăn vừa nghĩ, để mình nấu là được rồi! Anh rửa chén em nấu cơm, hình ảnh này thật hài hòa biết bao!

“Ngoan lắm.” Sau khi Tô Nặc ăn hết chén cháo, Âu Dương Long sấp đến hôn hân, “Thưởng cho em.”

Thưởng kiểu gì mà chỉ chạm nhẹ một cái! Phải hôn lưỡi mới đủ đô! Tô Nặc vừa nôn nóng vừa ngượng ngùng, tâm trạng cực kì mâu thuẫn!

“Anh giúp em bôi thuốc lần nữa nhé?” Âu Dương Long hỏi.

Xin đừng! Tô Nặc liều mạng lắc đầu! Tối qua ngất xỉu tạm thời không tỉnh, cho dù đã làm chuyện thân mật nhưng bây giờ rõ như ban ngày thế này vẫn cảm thấy rất ngại!

“Được rồi, vậy em nhớ phải bôi thuốc đúng giờ.” Thấy lỗ tai hần đỏ sắp ứa máu, ngài giám đốc cũng không ép buộc nữa, đành phải đặt cái chai nhỏ lên tủ đầu giường.

Tô Nặc chui vào trong chăn, cảm thấy ngượng vô cùng.

Mỗi khi ở chung với người yêu, thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Tuy rằng thật lòng không muốn bỏ lại bà xã một mình, nhưng do Tô yêu nghiệt thật sự quá bướng bỉnh, còn xài cả tuyệt chiêu giả bộ đáng thương, ngài giám đốc đành phải nhìn hần lên giường ngủ rồi cuốn gói rời khỏi biệt thự.

Đã vậy còn phải tiếp tục trèo tường! Bởi vì thật sự rất thuận tiện! Yêu đương vùng trộm đúng là rất tuyệt vời!

Tô Nặc núp trong chăn, mông đau ê ẩm.

Nhưng chẳng sao cả! Bởi vì hoa hồng nhất định phải có gai!

Trên tủ đầu giường là chai thuốc nhỏ, Tô Nặc cầm trong tay, nhin không được nhớ lại hình ảnh đêm qua sau khi bíp bíp hần giúp mình bôi thuốc! Không chỉ Nặc nhỏ nhỏ bị nhìn hết mà ngay cả bên trong cũng bị nhìn sạch trơn! Sau khi ý thức được sự việc khó đỡ này, Tô Nặc chui tọt vào trong chăn, cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh! Tuy rằng bây giờ mới xấu hổ đã quá muộn nhưng cứ nghĩ đến việc tiểu cục hoa bị xem sạch. . . Thật sự rất muốn bất tỉnh!

Vào những lúc như thế này nhất định phải nghĩ đến cái khác để dời đi lực chú ý! Ví dụ như khuôn mặt đẹp trai của ngài giám đốc, cơ bụng lực lưỡng, thêm cả ngón tay dẹt dài! Ngón. . . Tay. . . Tô Nặc phản xạ có điều kiện che mông, mặt càng đỏ hơn!

Đúng là ngượng chết đi được!

Mấy phút đồng hồ sau, màn hình điện thoại di động sáng lên, là tin nhắn của Âu Dương Long —— Nhớ bôi thuốc rồi nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng có lộn xộn.

Tô Nặc trả lời một cái mặt cười, cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Về phần tự mình bôi thuốc, tuy rằng tư thế này có chút đáng khinh nhưng cũng không còn cách nào khác, sức khỏe của tiểu cục hoa rất quan trọng!

May là không bị ai thấy. . . Tô Nặc tự an ủi, mặt dầy vén chăn lên, phơi mông nằm lì trên giường, vát vả lăm mới xoay được người về phía sau, sau đó thuận lợi bôi thuốc?

Làm gì có chuyện đó! Hần đang bị dấu hôn trên mông mình dọa xanh mặt!

May là sắp tới không cần chụp quảng cáo quần lót! Tô Nặc cảm thán một phen, sau đó vẩn mở nắp chai. Ai ngờ ngay thời khắc mình chỉ treo chuông, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng động!

“Nặc Nặc.” Hàn Uy đứng dưới lầu kêu.

Mẹ nó! Tô Nặc lập tức giật bắn mình, cả chai thuốc lạnh ngắt đổ hết lên mông! Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là anh hai đã sắp lên tới đây mà mình còn trần như nhộng người dầy dấu hôn nằm lì trên giường đúng là quá khiếp đảm! Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tô Nặc hoảng hốt cực độ, hần vội vàng lượm áo ngủ trên mặt đất mặc đại lên người, sau đó không mặc quần chui tọt vào trong chăn!

Nước thuốc đổ đầy giường, Tô Nặc thật sự rất muốn khóc, còi trường ngồi trên cái đồng lạnh ngắt này đúng là quá biến thái!

“Nặc Nặc.” Hàn Uy đẩy cửa phòng ngủ, “Vẫn còn ngủ à?”

Nếu anh đến trễ hơn nữa tiếng thì em đã rời giường rồi! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó giả bộ yếu ớt nói, “Hình như em bị cảm rồi.” Dù sao mình cũng đang sốt thật, nói vậy dễ gạt hơn!

“Bị cảm?” Hàn Uy nhíu mày, ngồi xuống bên giường kiểm tra nhiệt độ trán hần.

“Em không sao.” Tô Nặc ho vài tiếng, trông y như thật!

“Sốt nhẹ, cô họng khàn.” Hàn Uy cảm thấy bất đắc dĩ, “Sao không gọi cho anh sớm hơn?”

“Ngủ một giấc là khỏe ngay ấy mà.” Sắc mặt Tô Nặc tái nhợt —— Đúng là tái nhợt thật, bởi vì tối qua vận động quá mệt mỏi.

“Muốn gọi bác sĩ đến khám một chút không?” Hàn Uy giúp hần chỉnh tóc.

Không cần đâu! Bác sĩ mà đến là lộ tẩy! Tô Nặc lắc đầu, “Uống thuốc là được rồi.”

“Anh đi nấu bữa sáng cho em.” Hàn Uy nói.

Tô Nặc 囧 囧, “Em đã ăn sáng rồi.” Tuy rằng không ngại ăn thêm lần nữa nhưng ban này giám đốc chưa có rửa nôi! Anh hai nấu cơm nhất định sẽ phát hiện! Thôi thì cứ thừa nhận sớm một chút!

.....

Hàn Uy dờ khóc dờ cười, bệnh đến vậy mà vẫn còn biết tự nấu bữa sáng ăn no trước, đúng là không biết nên nói gì.

“Em muốn ăn bánh bao xá xíu Chu Ký ở trước công cư xá.” Tô Nặc tìm cơ đuổi anh hai ra ngoài, bởi vì hắn muốn tranh thủ thời gian thay drap giường và mặc quần lót!

Nhưng Hàn Uy không hề hợp tác, “Bị cảm mà ăn xá xíu cái gì, ăn cái nào nhẹ bụng thôi.”

“Vậy cháo tuyệt lê*.” Tô Nặc bám riết không tha, cái này nghe nhẹ lắm rồi!

*đơn giản là cháo nấu với lê.

Sau đó Hàn Uy liền gọi một cú điện thoại, “Tới Chu Ký mua một lồng bánh bao nhân rau củ và một tô cháo tuyệt lê cho anh.”

Tô Nặc ghen ngào không nói nên lời! Sao không tự mình đi mà lại gọi điện thoại! Chuyện này không phù hợp với kế hoạch của mình! Ngồi trên cái giường ướt nhẹp này thật là khó chịu! Anh hai của mình đúng là thiếu tư cách! “Anh gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Phùng Thiên, cậu ta đang ở ngay trước công cư xá.” Hàn Uy rót một ly nước ấm cho Tô Nặc.

“... Sao anh ta lại ở trước công cư xá của em?” Tô Nặc buồn bực, mình đã nghe qua tên người này rồi, là đàn em tâm phúc của anh hai.

Hàn Uy ngẩn ra một lát, sau đó âm thầm văng tục trong lòng! Dù sao cũng không thể nói “là anh sắp xếp cậu ta đến giám sát em”, vì vậy đành phải nói bậy nói bạ, “Bạn gái cậu ta là fan hâm mộ của em, cậu ta tới đây là muốn xin chữ kí.”

“Thật sao?” Lòng hư vinh của Tô Nặc lập tức được thỏa mãn.

“Dĩ nhiên rồi.” Hàn Uy trả lời cho có lệ, đưa tay muốn đỡ Tô Nặc ngồi dậy.

“Đừng đụng vào em!” Tô Nặc quá sốt ruột nên lỡ miệng kêu lên!

“Sao vậy?” Hàn Uy bị dọa sợ.

Đừng đỡ em em chưa có mặc quần! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó giả bộ uể oải nói, “Em nhức đầu lắm.”

“Em có chắc mình không cần gặp bác sĩ không?” Hàn Uy có chút lo lắng, sao lại mệt đến mức không ngồi dậy nổi như thế này.

“Ngủ một giấc trước rồi tính sau.” Tô Nặc đứng ngồi không yên, rất muốn người ngoài hành tinh đột nhiên xuất hiện bắt anh hai đi!

May là mười phút sau, Phùng Thiên gọi điện thoại nói đã mua xong mọi thứ, bảo Hàn Uy ra ngoài đón mình.

Thời gian là vàng là bạc! Nhất định không thể lãng phí! Lúc Hàn Uy vừa bước chân ra khỏi cửa, Tô Nặc lập tức nhảy bật dậy, trong vòng năm phút đã hoàn thành nhiệm vụ mặc quần và thay drap giường, hoàn toàn không để ý đến việc móng vẫn còn đau, phải nói là cực kì sung sức!

Bởi mới nói bản chất yếu đuối chỉ giới hạn ở trước mặt người yêu thôi!

Do drap giường và chăn mền của Tô Nặc đều là màu trắng nên trông chẳng khác nhau là mấy, vì vậy sau khi Hàn Uy trở lại cũng không phát hiện có gì lạ! Thật sự rất đáng ăn mừng!

“Ăn cái gì đi.” Hàn Uy đỡ hắn.

Cháo tuyệt lê thanh đạm, bánh bao nóng thơm phức, Tô Nặc ăn một hơi hết sạch sành sanh! Đúng là dân ăn hàng có khác! Cho dù lúc này đã ăn hết một chén cháo trứng vịt muối cũng không ảnh hưởng gì!

“Ăn từ từ thôi, coi chừng sặc.” Hàn Uy xoa đầu em trai, đứng dậy đi đến tủ đồ, định tìm một cái áo ấm cho Tô Nặc, sợ em trai ngồi lâu bị cảm lạnh.

“Em cất áo ấm ở đâu vậy?” Hàn Uy hỏi.

“Ngăn thứ hai từ dưới đếm lên khoan đã!” Tô Nặc nói được một nửa thì đột nhiên hoàn hồn, lập tức sợ hãi hét to!

Nhưng tất cả đã quá muộn, Hàn Uy mở cửa tủ quần áo, một đồng drap giường và chăn đồ nhào xuống đất!

“Anh cứ để yên đó, em tới dọn cho!” Tô Nặc bay xuống giường, nhưng do quá gấp gáp dùng sức quá mạnh, không để ý đến cái eo sử dụng quá độ hôm qua, vì thế đau đớn lăn đùng ra đất.

“Em gấp cái gì.” Hàn Uy dờ khóc dờ cười, bước qua đỡ hấn dậy.

“... Cái đó, drap giường... Anh cứ kệ nó đi!” Tô Nặc quá sợ hãi, vì vậy lỡ miệng giấu đầu hờ dúi. Lúc này nên xuất hiện một cánh cửa không gian đưa anh hai mình xuyên đến thời Đường Tống Nguyên Minh Thanh, Ngụy Tấn Nam Bắc triều cũng được luôn!

“Em lại quây cái gì rồi?” Hàn Uy nhú mày, quay lại tú đồ cầm drap giường lên kiểm tra.

Tô Nặc vô cùng tuyệt vọng, bắt đầu tự hỏi có đập đầu vào bát cháo tự sát hay không.

“Thuốc gì đây? Em bị bệnh gì vậy?” Chất lỏng màu xanh trên drap giường có mùi thuốc nhàn nhạt, Hàn Uy quay đầu lại hỏi.

Tô Nặc già chết.

“Nếu không nói anh sẽ dẫn em đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe!” Hàn Uy ngồi xuống giường, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Làm gì có anh hai nào lại uy hiếp em trai như vậy! Tô Nặc điên cuồng kháng nghị! Sau đó rầu rĩ nói, “Em bị trĩ.” Trời đất quỷ thần ơi cái có này đúng là không đỡ được!

Hàn Uy nhướng mày.

“Nếu anh dám cười em sẽ đoạn tuyệt quan hệ với anh!” Tô Nặc đỏ mặt, vô cùng muốn lật bàn!

“Anh không cười.” Hàn Uy sờ sờ đầu hấn, sau đó tựa vào tủ đồ cười suốt ba phút.

Đúng là không có tình người! Tô Nặc dựng thẳng ngón giữa.

“Có cần đến bệnh viện làm kiểm tra không?” Sau khi cười đủ, Hàn Uy bắt đầu nghiêm túc lo lắng cho em trai.

“Anh đừng hỏi nữa!” Tô Nặc thật sự muốn chui xuống dưới đất, cả người đều rúc vào trong chăn! Em! Không! Có! Bị! Trĩ! Nhưng em không thể nói sự thật! Bởi vì sự thật còn khủng khiếp hơn! Vì vậy đành phải chịu nhục, đúng là quá thâm!

“Có gì đâu mà phải xấu hổ.” Hàn Uy rất muốn cười thêm lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

“Chúng ta đổi đề tài đi!” Tô Nặc tức giận hét lên.

Hàn Uy cảm thấy buồn cười không thể tả, nuôi thú cưng nhỏ trong nhà cũng thích ấy chứ!

Trong tiếng cười sung sướng của anh hai, Tô Nặc hung hăng nhéo drap giường, đúng là sống không bằng chết! Nếu so với chồng yêu của mình thì anh hai thật là đáng ghét!

Trong Nhân Thụy, Âu Dương Long đang chuẩn bị đọc văn kiện, thư kí đột nhiên gõ cửa bước vào, “Giám đốc, tổng giám đốc Mục có chuyện tìm ngài.”

“Cứ nói tôi không có ở đây.” Âu Dương Long bình tĩnh trả lời.

“Vô liêm sỉ vừa vừa thôi!” Giọng của Mục Thu truyền đến.

Thư kí ngượng ngùng nói, “Tổng giám đốc Mục đang đứng ngay sau lưng tôi.”

.....

Ngài giám đốc đành phải mời hấn uống một ly trà lại.

“Chỗ này cũng không tệ.” Mục Thu đứng trước cửa sổ cảm thán, nhìn dãy nhà cao tầng mọc lên như nấm, cảm thấy dòng máu thương nhân trong lòng sục sôi!

“Nửa tiếng sau tôi có hẹn, có gì thì nói mau đi.” Âu Dương Long vô cùng lạnh lùng!

“Tôi có một ý tưởng rất hay.” Mục Thu ngồi xuống đối diện hấn, “Bảo đảm chú em nghe xong nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Tặng hoa hồng hay đàn piano?” Âu Dương Long khinh bỉ nhìn hấn.

Mục Thu ngẩn ra, “Hoa hồng với đàn piano là gì?”

“Cách theo đuổi Chung Ly Phong Bạch chứ gì nữa, chẳng lẽ chú đã nghĩ ra được chiêu nào mới?” Âu Dương Long nhàn nhã uống một ngụm cà phê, cảm thấy tốc độ của hai bên chênh lệch quá nhiều, đúng là chẳng khác gì hòa tiễn đua với xe bò.

“Suốt ngày cứ nghĩ bậy nghĩ bạ.” Mục Thu nhìn hấn bằng ánh mắt khinh thường, “Bây giờ là giờ làm việc, tôi muốn bàn kế hoạch mở một nhà hàng trong

trung tâm thương mại của Nhân Thụy, đàn piano với hoa hồng là cái gì?” Làm việc chẳng nghiêm túc gì cả!

.....

Nhìn ánh mắt khinh thường của Mục Thu, ngài giám đốc nhin không được văng tục trong lòng! Bên ngoài thì bình tĩnh bẻ cong cái miệng!

Có phải muốn đánh nhau không!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Ngài giám đốc là điển hình của anh tuấn ôn nhu công, vì thế cho dù đang bàn công việc với Mục Thu cũng không quên gửi tin nhắn cho Tô Nặc, nhắc nhở hắn phải uống thuốc và nghỉ ngơi cho thật tốt.

“Đủ rồi đó!” Mục Thu tức giận kháng nghị, khoe cho ai coi đây!

Ăn vào miệng rồi thì giỏi lắm à!

Tuy rằng thật sự rất giỏi!

Nhưng cũng đừng có dùng ánh mắt như nhìn loser nhìn tôi!

*loser là tác giả ghi trong bản gốc.

Đúng là chọc tức chết người ta mà!

“Phía tây lâu một, vị trí này không tệ.” Mục Thu định kéo đề tài về công việc để tránh mình ghen quá sẽ nhin không được đánh hắn.

“Chỗ này không cho thuê.” Giám đốc Âu Dương vẫn còn nhớ chuyện vừa rồi bị Mục Thu dè bii, không hề quan tử chút nào.

“... Tại sao?” Mục Thu cảm thấy khó hiểu, “Nơi này không nhận đầu tư à?”

“Có, nhưng tôi không muốn nhận chú.” Âu Dương Long nói thẳng.

Mục Thu bị hắn chọc ghen hòng, lập tức nổi giận nói, “Tôi đang bàn chuyện đàng hoàng!”

“Nhưng tôi không muốn bàn.” Âu Dương Long thần nhiên trả lời.

Đúng là muốn ăn đập mà! Mục Thu nghiêng răng nghiêng lợi, điểm nộ khí bắt đầu tăng vọt, sau đó ầm một tiếng bốc cháy!

*điểm nộ khí: trong game, khi bị tấn công hoặc chết thì sẽ nhận được điểm nộ khí, khi điểm nộ khí đầy, có thể sử dụng kĩ năng nộ khí (tăng 50% lực sát thương).

Đàn ông mà gặp tình huống này thì nhất định sẽ đánh nhau!

Vì thế hai người đàn ông lạnh lùng anh tuấn khí phách trong mắt người ngoài bắt đầu vút bỏ hình tượng, xông lên đánh đối phương, trong phút chốc mùi thuốc súng tràn ngập văn phòng, ấu trĩ đến mức không biết nói thế nào.

Sau một tiếng “rầm” động trời, ngài giám đốc tức giận gào lên, “Sao con chuột của ông nát rồi!”

Tổng giám đốc Mục cũng nổi khùng, “Ai bảo dùng nó đập lên đầu tôi!” Lại còn không biết xấu hổ nói ra!

.....

May là hiệu quả cách âm của văn phòng không tệ, vì vậy hình tượng đẹp trai lai láng của hai người vẫn còn được giữ nguyên! Đúng là chẳng dễ dàng gì.

Năm phút sau cuộc hỗn chiến, hai người đàn ông đã phát tiết cơn nóng giận quay trở lại sô pha, tiếp tục vui vẻ bàn công việc.

Loại hình thức bạn bè ở chung này đúng là vừa biến thái nhưng cũng vừa tốt đẹp!

Câu hỏi: Tại sao phúc hắc ôn nhu nho nhã lễ độ giám đốc và trung khuyển thẳng thắn táo bạo tổng giám đốc lại trở thành bạn bè?

Trả lời: Bởi vì hai người bọn họ đều bị điên!

Vì đề tài liên quan đến công việc nên thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến xế chiều.

“Ăn cái gì trước đi.” Âu Dương Long xoa huyết thái dương.

“Tôi còn có việc.” Mục Thu sắp xếp tư liệu, “Lát về tôi sẽ sửa chữa lại kế hoạch một chút, thứ hai tuần sau bàn tiếp.”

“... Chú có hẹn bàn công việc với người khác?” Rút kinh nghiệm lần trước, ngài giám đốc không nhắc tới hoa hồng nữa để tránh phá hư hình tượng của mình.

Ai ngờ nghe Mục Thu cười sáng lạn nói, “Tôi có hẹn với đạo diễn Chung.” Hẹn hai giờ chiều uống cà phê, bây giờ đi là vừa rồi.

Nhưng thế sự khó lường, đường Nhị Hoàn xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, đội ngũ kẹt xe xếp thành hàng dài không thấy bờ. Mục Thu chìm trong biển xe mờ mịt, trong lòng vô cùng lo lắng, nếu khoảng cách không xa, hẳn thật sự muốn bỏ xe chạy bộ luôn!

*Nhị Hoàn là tên một con đường ở Trung Quốc.

Vất vả lắm mới hẹn được! Sao lại xui thế này!

Cùng lúc đó, Chung Ly Phong Bạch đang ngồi trong quán cà phê lật tạp chí, mặt ngoài thì vân đạm phong khinh, trong lòng thì bão giạt sóng rền! Dám tới trễ hơn mình! Còn hai phút nữa là hai giờ rồi, cả cái bóng cũng không thấy! Vậy là sao đây! Thật sự không thể tha thứ!

*vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ = nhẹ nhàng bình thản.

“Anh bị kẹt xe ở Nhị Hoàn.” Mục Thu đau khổ gọi điện thoại.

“Nhị Hoàn đang kẹt xe?” Thà không nghe thì thôi, nghe xong Chung Ly Phong Bạch liền nổi giận, dám dùng cái có rác rưởi này!

“Thật mà, ở đây xảy ra tai nạn xe cộ.” Mục Thu cảm thấy ông trời đang trêu chọc mình!

“Tôi về nhà đây!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng lạnh lùng.

Về nhà luôn à sao tàn nhẫn vậy! Mục Thu ghen ngào, nhưng hẳn thật sự không thể bay qua, vì thế đành phải tan nát cõi lòng nói, “Trên đường về nhớ lái xe cẩn thận.”

“Anh thật sự để tôi về nhà?!” Chung Ly Phong Bạch rống giận!

“...” Anh ở đây thêm một tiếng cũng chưa biết có qua đó được không! Chắc chắn em không muốn chờ anh, Mục Thu vừa tủi thân vừa sốt ruột. Nhưng không đợi hẳn giải thích, đạo diễn Chung đã cúp điện thoại! Không chỉ cúp mà còn tắt điện thoại! Hoàn toàn không để ý đến Mục Thu sắp bị rối loạn thần kinh!

Đúng là quá tàn nhẫn vô tình!

Ngay trong tình huống éo le này, Âu Dương Long còn dờ chừng gọi điện thoại tới, “Dù sao chú cũng đi uống cà phê, tiện tay mua giùm tôi vài hộp cà phê tự pha đi, không đường là tốt nhất.”

Không đường cái con khỉ! Mục Thu rống giận trong lòng, chú mày có tình trêu ông phải không! Ông còn đang bị kẹt ở Nhị Hoàn!

Tuy rằng Mục Thu rất muốn lập tức mọc cánh hoặc đột nhiên biết dùng thuật độn thổ, nhưng hẳn vẫn chưa điên tới mức tin vào những điều trên, vì vậy đành phải ngồi trong xe phần nộ nhìn trời! Ngoài ra còn điên cuồng tự hỏi lát nữa phải xin lỗi Chung Ly Phong Bạch như thế nào. Đúng là vừa trung khuyển vừa thiếu bị ngược vừa cảm động lòng người.

So với Mục Thu đang ngồi trên đồng lửa, đạo diễn Chung hiển nhiên bình tĩnh hơn, thậm chí còn có cảm giác như... Trút được gánh nặng?! Lúc trước không biết bị cái gì mà lại đồng ý đi uống cà phê với hắn! Sau khi về đến nhà, Chung Ly Phong Bạch nằm trên ghế sofa tự kiểm điểm, sao mình lại mềm lòng chỉ vì ngày xưa hắn từng chịu nhiều đau khổ! Chuyện hẹn hò này nhất định không thể có lần sau! Mình thích đàn ông lịch sự lễ độ như hoàng tử! Người như vậy mới có tiếng nói chung với mình! Ví dụ như Dạ Phong Vũ, hẳn ta hoàn toàn phù hợp yêu cầu của mình!

Chung Ly Phong Bạch tiện tay cầm cuốn tạp chí bên cạnh lên, lật đến trang có hình Dạ Phong Vũ. Khuôn mặt của những người mang dòng máu lai trước giờ đều vô cùng hoàn hảo, hơn nữa còn mang đậm khí chất quý tộc... Nhưng nhìn kĩ thì cũng bình thường thôi mà, đâu có hơn Mục Thu bao nhiêu. Đạo diễn Chung buồn bực, sao lúc trước mình lại ấn tượng với hắn ta như thế?

Mẹ nó! Nhất định là do góc độ chụp có vấn đề!

“Đạo diễn Chung.” Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, Dạ Phong Vũ đột nhiên gọi điện thoại tới, “Tối nay anh có rảnh không? Tôi muốn mời anh đi ăn cơm.”

“Tối nay?” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy bất ngờ, “Sao đột nhiên lại mời tôi đi ăn cơm?”

“Muốn bàn một chút về bộ phim mới.” Dạ Phong Vũ nói, “Vài hôm nữa tôi phải sang nước ngoài, một tháng sau mới trở về.”

“Được rồi.” Đạo diễn Chung nhìn thời gian, “Vậy sáu giờ tối, tới nhà hàng tây Địa Nhạc Cổ.”

“Không thành vấn đề, không gấp không về.” Dạ Phong Vũ vừa cúp điện thoại, đạo diễn Chung liền hất xì một cái. Thật ra hắn cảm thấy hơi mệt! Nhưng gần đây bận rất nhiều việc, nghỉ phép chỉ là hi vọng xa vời, vì vậy đành phải tranh thủ chút thời gian rảnh rồi chợp mắt một lát, ít ra có còn hơn không.

Để phòng trường hợp mình ngủ quên, Chung Ly Phong Bạch đặt báo thức ba lần, từ năm giờ đến năm giờ rưỡi, chắc chắn không bao giờ trễ! Nhưng sự thật chứng minh hắn chỉ làm chuyện dư thừa, bởi vì vừa bốn giờ rưỡi, chuông cửa đã bắt đầu kêu leng keng, trực tiếp đánh thức đạo diễn Chung!

“Ai đó!” Chung Ly Phong Bạch tức giận rời giường, hung hăng kéo cửa ra!

“. . . Là anh.” Mục Thu đứng ngoài cửa giật mình, biểu tình gì mà thấy ghê quá vậy.

“Anh tới đây làm gì?” Chung Ly Phong Bạch vô cùng lạnh lùng.

“Tôi đưa thuốc cho em, thuận tiện nấu bữa tối xin lỗi.” Mục Thu cầm một túi đồ trên tay.

“Anh mới cần uống thuốc!” Chung Ly Phong Bạch nổi giận, tôi có bệnh gì đâu mà uống!

“Lần trước em nói em không khỏe, là chỗ bạn bè nên anh mua chút đồ tối cho em tắm bổ.” Trước mặt đạo diễn Chung, Mục Thu chỉ biết giương cờ trắng, hoàn toàn trái ngược với hình tượng tổng giám đốc nóng nảy bình thường, đúng là trời đất cũng cảm động!

.

Đạo diễn Chung ngheh ngang xoay người bước vào nhà.

Tôi không có cảm động chút nào hết!

“Hôm nay xảy ra tai nạn nên bị kẹt xe thật, em đừng giận.” Mục Thu đặt túi đồ lên bàn, “Anh có đem canh gà trong nhà hàng, em muốn uống canh hay ăn măng chua kho?”

“Khỏi đi, tối nay tôi bận rồi.” Đạo diễn Chung quay lưng về phía Mục Thu.

Mục Thu đã quen với thái độ lạnh như băng của hắn, vì vậy tiếp tục lấy thuốc ra đặt lên bàn, “Phải uống nửa tiếng trước khi ngủ, đừng quên đấy.”

Đừng có dùng giọng điệu nói chuyện với người yêu nói với tôi! Tôi và anh có thân thiết gì đâu! Đạo diễn Chung rít gào trong lòng!

Bầu không khí im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim đồng hồ dịch chuyển, Chung Ly Phong Bạch vẫn lạnh lùng không chịu xoay người lại, tiếp tục đứng trước cửa sổ ngắm cảnh! Trong lòng lại rối như tơ vò! Chuyện này không khoa học!

Còn Mục Thu chỉ im lặng nhìn bóng lưng của hắn, không nói gì thêm.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, ánh sáng vàng chiếu vào trong phòng, cảnh tượng rất nên thơ.

Vào những lúc như thế này, đạo diễn Chung nhất định sẽ cảm thán rồi ngâm một bài thơ để nhấn mạnh cảm giác nghệ thuật!

Nhưng lần này là ngoại lệ, bởi vì suy nghĩ của hắn đã bay tán loạn, trong đầu không có chữ nào! Thật sự rất mất mặt giới nghệ thuật!

“Anh nấu canh giúp em.” Mục Thu xoay người đi vào nhà bếp —— Nếu còn tiếp tục ở lại, có thể mình sẽ nhịn không được nhào qua ôm người ta.

“Tôi. . .” Tối nay tôi có hẹn rồi! Chung Ly Phong Bạch sốt ruột, cái cảm giác này thật là phiền quá đi!

Trong phòng bếp vang lên tiếng xắt rau, Mục Thu rất to con, vì vậy hình ảnh này không hài hòa chút nào, nhưng lại làm cho người ta càng cảm động.

Chung Ly Phong Bạch mở miệng vài lần nhưng vẫn không nói được câu “tôi phải ra ngoài anh về đi”, ngược lại còn suýt chút nữa cắn trúng lưỡi, đúng là bực mình hết sức!

“Đạo diễn Chung.” Dạ Phong Vũ gọi điện thoại sang, “Có cần tôi tới đón anh không?”

“. . . Tôi, tạm thời tôi có chút việc.” Chung Ly Phong Bạch liếc nhìn Mục Thu trong nhà bếp, “Chúng ta hẹn lại lần khác đi, xin lỗi.”

“Không sao.” Dạ Phong Vũ cười ôn hòa, “Vây lần khác nhé.”

Sau khi cúp điện thoại, Chung Ly Phong Bạch vui đầu xuống ghé xô pha.

Lẽ nào mình phải uống thuốc thật, sao mình có thể hủy hẹn với Dạ Phong Vũ vì Mục Thu! Người ta là Dạ Phong Vũ đó! Hoàng tử lịch lãm Dạ Phong Vũ! Dạ Phong Vũ được cả trăm ngàn fan tôn thờ! Chuyện này không hợp lí!

“Em có ăn gừng không. . . Em không sao chứ?” Mục Thu vừa bước ra khỏi nhà bếp thì thấy Chung Ly Phong Bạch đang đập đầu xuống sô pha, vì thế bị dọa sợ.

“Anh cứ mặc kệ tôi đi.” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy không còn chút sức lực nào, tiếp tục vùi đầu xuống dưới đệm.

“Sao anh có thể mặc kệ em được.” Mục Thu kéo hần ra, “Em sao rồi?”

Chung Ly Phong Bạch ngồi trên sô pha nhìn hần, trong lòng không biết là tư vị gì.

Trong mắt Mục Thu tràn ngập tình yêu và sự quan tâm, có ngu cũng nhìn ra được tình yêu sâu đậm của hần.

Loại ánh mắt này. . . Thật sự không đỡ được. Đầu óc Chung Ly Phong Bạch trống rỗng, vì thế đơn giản nhắm mắt lại!

Ai đã từng xem phim truyền hình đều có thể đoán được sau khi nữ chính nhắm mắt, nam chính nên biết phải làm thế nào.

Mục Thu cũng không ngoại lệ.

Mặc dù không rõ tình huống cho lắm nhưng phải biết tận dụng thời cơ!

Vì thế hần quyết đoán cúi đầu, hôn lên cánh môi mềm mại kia.

.

Mẹ nó mẹ nó! Một tiếng ầm rền vang, Chung Ly Phong Bạch lập tức chết cứng, tình tiết ngược đời gì thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

“Hôm nay anh không đi làm à?” Tô Nặc ôm lấy hần từ phía sau, cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

“Buổi chiều có một cuộc họp, tranh thủ thời gian ghé thăm em một chút.” Âu Dương Long giảm lửa, sau đó xoay người ôm Tô Nặc vào lòng, “Tối qua ngủ có ngon không?”

“Có.” Tô Nặc tựa vào trước ngực hần, bộ dáng cực kì ngoan ngoãn! Thuận tiện mắng thầm trong lòng, sao hôm qua anh hai lại đòi ngủ lại chứ! Nếu hôm qua anh hai không dờ chừng thì mình có thể ôm giám đốc đẹp trai của mình ngủ rồi! Thật sự rất đáng tiếc!

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Khuya hôm trước có hơi quá đáng, Âu Dương Long vẫn còn rất lo lắng.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt, chỗ nào là chỗ nào?!

“Cho anh kiểm tra một chút được không?” Giọng nói của Âu Dương Long rất dịu dàng.

Tô Nặc kiên quyết lắc đầu.

Ngài giám đốc thờ dài, “Anh chỉ quan tâm em thôi.”

“Em không sao hết.” Tô Nặc đỏ mặt, cái từ tiểu cục hoa đầu thể nào nói huych toẹt ra như vậy được!

“Vậy tối nay anh ở lại nhé?” Âu Dương Long xoa xoa mặt của hần.

“ . . . Thôi đừng.” Tô Nặc cảm thấy mình rất tàn nhẫn vô tình, nhưng anh hai thật sự rất đáng sợ!

“Lại là sợ anh hai em?” Âu Dương Long nhú mày.

Tô Nặc chột dạ nhìn hần, “Chuyện đó. . . Anh đừng giận.”

“Sao anh có thể giận em được?” Âu Dương Long cảm thấy bất đắc dĩ, “Anh chỉ không muốn em cứ khó xử như vậy mãi.”

“Cho em thêm chút thời gian, em nhất định sẽ thuyết phục anh hai chấp nhận anh.” Tô Nặc ôm cổ hấn cam đoan.

Âu Dương Long gật đầu, sáp đến hôn Tô Nặc, “Nếu em không ngại, có thể nói cho anh nghe một chút về gia đình em được không?”

.....

Tô Nặc sùng sốt.

“Ba anh là giáo sư đã về hưu, mẹ anh là nội trợ, bọn họ nhất định sẽ thích em” Âu Dương Long đặt Tô Nặc lên bàn com, “Đến phiên em”

“Em...” Ba mẹ mất từ sớm, chỉ có một anh hai mở sòng bạc và câu lạc bộ đêm, anh hai là xã hội đen, đã vậy còn rất hung dữ! Những lời này phải nói thế nào đây! Tô Nặc rơi lệ, cảm thấy vô cùng khó xử!

“Không muốn nói?” Âu Dương Long nhẹ giọng hỏi.

... Không dám chứ không phải không muốn! Tô Nặc chột dạ trả lời, “Ba mẹ của em mất sớm, em chỉ có một anh hai, anh ấy... Bán mặt chược!” Thật ra cũng đâu có khác gì mấy!

“Bán mặt chược?” Âu Dương Long cảm thấy ngoài ý muốn.

“Chính xác.” Tô Nặc tiếp tục nói, “Anh của em là dân buôn lậu mặt chược, anh ấy rất hung dữ!”

“Hèn chi em sợ anh ta như vậy.” Âu Dương Long giật mình.

Tô Nặc lệ rơi đầy mặt, đừng hỏi thêm gì nữa nếu không mình nhất định sẽ ngắt xiu!

May là Âu Dương Long cũng không có hỏi gì thêm, hấn còn đang mải mê suy nghĩ.

Anh hai buôn lậu mặt chược và em trai bông hoa cao quý đúng là một trời một vực, có thể vì vậy nên công ty mới giấu diếm hoàn cảnh gia đình của Tô Nặc, đối với một ngôi sao thần tượng mà nói, xuất thân từ gia đình quý tộc hay gia đình bình thường có khác biệt rất lớn!

“Anh hai em rất nóng tính, hai người khoan gặp mặt đã!” Tô Nặc lảng sang chuyện khác, “Em đói bụng.”

“Cháo sắp chín rồi.” Âu Dương Long mở nắp nồi.

“... Sao hai ngày nay cứ bắt em ăn cháo?” Tô Nặc buồn bực, cháo chỉ có thể làm điểm tâm thôi! Sao có thể thay món chính được! Chút dầu cũng không có! Bình thường mình ăn rất là nhiều! Tiểu cục hoa bị thương thì phải ăn thêm nhiều đồ bổ mới đúng chứ! Cho ăn có chén cháo là sao!

“Ăn thức ăn lỏng có lợi cho cơ thể của em hơn.” Ngài giám đốc dỗ hấn, “Lần này đổi khẩu vị, là cháo trứng thịt bò.”

“... Vậy cho nhiều thịt bò với trứng đi.” Tô Nặc mong chờ nhìn chăm chăm nồi.

Âu Dương Long bật cười, ôm lấy Tô Nặc hung hăng cắn một cái.

Sao tiểu ngu xuẩn này lại đáng yêu như vậy.

Tuy rằng ăn không no, nhưng được hôn bù cũng rất đáng ăn mừng... Tô Nặc tự an ủi.

“Thứ sáu tuần sau anh tới đón em, chúng ta cùng đi ngoại ô chơi.” Âu Dương Long thuận miệng nói, “Cho dù anh hai em có hỏi, đi chơi cuối tuần với bạn bè cũng không có gì lạ.”

“Thứ sáu tuần sau em có một hoạt động phải tham gia.” Tô Nặc lén bỏ thêm một muỗng mỡ heo vào trong nồi! Cực kì không có khí chất!

“Chân vừa khỏi mà đã đi hoạt động?” Âu Dương Long nhú mày, cảm thấy vô cùng bất mãn, “Ai sắp xếp? Anh giúp em xin nghỉ.”

Đừng nha! Tô Nặc kiên quyết từ chối! Vất vả lắm mới quay lại làm việc được! Đoạt mặt báo với tên cơ bụng là công việc cả đời, không thể bị trì hoãn!

“Chân của em còn chưa khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi cho thật tốt.” Âu Dương Long nói.

“Em không muốn nghỉ ngơi, em nhất định phải đi!” Tô Nặc rất dứt khoát, “Bởi vì có Khâu Tử Ngạn và Dạ Phong Vũ!”

Đi tham gia hoạt động với tình địch giả tưởng và nam diễn viên GV?! Ngài giám đốc lập tức nổi giận! Nhưng hấn không thể phát giận! Bởi vì hấn là ôn nhu phúc hắc công! Nhất định phải giữ hình tượng!

Vì thế ngài giám đốc hít sâu một cái, cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi mới nói tiếp.

Tô Nặc hoàn toàn không biết gì, vẫn đang thuần thục đánh trứng gà, đảm đang đến mức không đành lòng nhìn thẳng!

“Bảo bối.” Âu Dương Long triển khai tuyệt chiêu ôn nhu, ôm eo Tô Nặc từ phía sau, cúi đầu hôn lỗ tai hắn.

“Anh cho nhiều gạo quá.” Tô Nặc hoàn toàn không có tâm trạng tán tỉnh, hắn vẫn đang nhớ thương cháo trứng, sau đó quay đầu lại hỏi, “Em bỏ thêm chút tiêu đen được không?” Thịt bò ăn với tiêu đen mới ngon!

“Đĩ nhiên là được.” Ngài giám đốc cọ cọ Tô Nặc, “Cuối tuần này ——”

“Í trời thịt bò còn trong tủ lạnh!” Tô Nặc sốt ruột cắt lời hắn, “Mau lấy ra giúp em.” Nhất định phải bỏ vào cháo chín mới giữ được độ tươi!

“...” Âu Dương Long đành phải đi tới tủ lạnh lấy thịt bò, anh còn chưa nói hết lời trái tim muốn nói mà!

“Nhầm rồi, đây là thịt dê cuộn!” Tô Nặc thở dài, đành phải tự mình chạy tới tủ lạnh, tốc độ cực kì nhanh.

“Chân em còn chưa khỏi hẳn, em chạy từ từ thôi!” Ngài giám đốc nâng trán. Thế này là thế nào, lẽ ra mình phải nấu cháo tình yêu cho bà xã, sao bây giờ lại biến thành bà xã tự nấu?

Nhưng Tô ăn hàng hiển nhiên không nghĩ nhiều như vậy, với hắn mà nói, đồ ăn mới là quan trọng nhất! Lát thịt bò đồ tươi thả vào trong cháo nóng, mùi trứng trộn lẫn với mùi hành, ngửi mùi là thấy ngon rồi!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long cầm chén cho hắn, “Có phải em thật sự muốn tham dự cái hoạt động kia không?”

“Đương nhiên rồi, nếu không sao có thể đoạt mặt báo với Khâu Tử Ngan!” Tô Nặc hùng hục khí thế, “Huống hồ lần này còn có Dạ Phong Vũ!” Nhất định phải bảo vệ ngôi đầu bảng! Ngôi lên xe lăn tham dự chắc chắn sẽ khiến mọi người cảm động!

“... Tại sao em lại muốn đoạt mặt báo với Khâu Tử Ngan?” Âu Dương Long hỏi. Cho dù đã ăn sạch vật nhỏ này nhưng vẫn không muốn bà xã mình và Khâu Tử Ngan tiếp xúc quá nhiều —— Vừa nghĩ tới cái ID ngu xuẩn Hang Ồ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói là thấy chua lét rồi!

“Bởi vì hắn có cơ bụng!” Tô Nặc cắn hận nói, thật sự không thể tha thứ!

“Anh cũng có cơ bụng mà.” Âu Dương Long nhắc nhở hắn.

“Hai cái không giống.” Tô Nặc nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc nói, “Anh là cơ bụng tốt, hắn là cơ bụng xấu!”

Ngài giám đốc dở khóc dở cười, hình như mình càng cứng chiều thì tiểu ngu xuẩn này càng ngốc thì phải.

“Được rồi, ăn thôi!” Tô Nặc hoàn toàn không có tâm tình nói về Khâu Tử Ngan, trong lòng thầm nghĩ ăn thật nhanh rồi tranh thủ dính lấy chồng yêu, dù sao buổi chiều anh ấy còn có cuộc họp, chắc chắn không thể ở lâu với mình! Không thể lãng phí thời gian!

“Được rồi.” Âu Dương Long thở dài, đành phải bó tay.

Trên ghế có trải một lớp lông rất êm, thế nhưng tư thế ngồi của Tô Nặc vẫn quái dị như trước, Âu Dương Long thấy vậy thì bắt đầu lo lắng, sau khi com nước xong liền dụ hắn về phòng ngủ.

“Em tự bôi thuốc được mà!” Tô Nặc giãy dụa.

“Ngoan, cho anh xem một chút thôi.” Âu Dương Long ấn Tô Nặc lên đầu gối của mình, xoẹt xoẹt hai phát lột quần hắn.

Tô Nặc đỏ mặt, ban ngày ban mặt đừng làm mấy trò này!

“Ngoan, thả lỏng một chút.” Âu Dương Long vỗ vỗ mông hắn.

Không thả lỏng được! Tô Nặc liều mạng căng cứng cơ thể.

Âu Dương Long vừa bực mình vừa buồn cười, đành phải ép buộc một chút.

Chồng của mình thật là biến thái! Tô Nặc vùi đầu vào gối, cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên!

“Không bôi thuốc đúng hạn à?” Âu Dương Long nhủ mảy.

“... Ừm” Tô Nặc rầu rĩ trả lời.

Âu Dương Long giơ tay vỗ xuống một cái.

“A!” Tô Nặc không kịp chuẩn bị, như mèo nhỏ xù lông tức giận che mông, dùng ánh mắt cực kì vô tội nhìn hắn, sao tự nhiên lại đánh người ta!

“Em đó.” Âu Dương Long bóp mũi hắn, bắt đắc dĩ nói, “Đưa thuốc cho anh, anh giúp em bôi.”

Nếu có thuốc thì em đâu có để tiểu cục hoa đau tới bây giờ! Tô Nặc rít gào trong lòng, lúc trước bị anh hai hù nên thuốc đồ hết rồi, anh hai đúng là quá

phiên! Hơn nữa loại thuốc này mình đâu có tự đi mua được! Thật sự rất tủi thân!

“Thuốc anh để lại cho em đâu?” Âu Dương Long hỏi.

“Không cần thận làm đồ rồi.” Tô Nặc ủ rũ nói.

“Sao không nói với anh?” Âu Dương Long nhú mày.

“... Bởi vì nguyên ngày hôm qua anh hai em đều ở đây.” Tô Nặc rầu rĩ trả lời.

Âu Dương Long thở dài, “Em thật sự không muốn anh gặp anh hai em?”

“Anh hai em gần đây bận nhiều việc lắm” Tô Nặc rất có kinh nghiệm trong việc này, “Thêm một thời gian ngắn nữa đi.” Nói dối vô cùng lưu loát!

Âu Dương Long xoa đầu hần, không miễn cưỡng nữa.

Cách đó không xa có một tiệm thuốc, sau khi ngài giám đốc mua thuốc về thì cẩn thận giúp Tô Nặc xử lý vết thương, dịu dàng không thể tả.

Tô Nặc nằm trên giường suy nghĩ miên man, lúc thì cảm thấy chồng của mình đúng là quá chu đáo, lúc thì cảm thấy anh hai thật vương tay vương chân. . . Nói đúng hơn là đang liều mạng tìm cách dời đi lực chú ý để bỏ qua sự thật thâm thiết bị xem sạch tiểu cục hoa!

“Được rồi, anh phải đi làm” Âu Dương Long mặc quần lót cho Tô Nặc, “Bảo bồi cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Biết rồi.” Tô Nặc ngoan ngoãn ôm hần hôn đắm đuối một phen rồi mới lưu luyến thả chồng yêu đi làm việc.

Mấy ngày nay thật hạnh phúc. . . Tô Nặc nằm lì trên giường, cảm thấy cuộc sống quá tuyệt vời! So với Loạn thể tình triền còn tuyệt hơn!

Loạn thể tình triền, hình như đã lâu không xem. . . Tô Nặc hưng phấn mở máy tính, vừa đăng nhập vừa cảm thán, rốt cuộc tiến độ của mình đã vượt qua Tô Nhu Nhu, ân ái với người yêu đúng là rất sáng khoái!

Nhưng sự thật chứng minh hần đánh giá bản thân quá cao, hoặc đánh giá Loạn thể tình triền quá thấp!

Bởi vì Tô Nhu Nhu đã có mang!

Thật sự rất đáng bật ngửa một chút!

Tô Nặc bị điện giật ngoài ý muốn, cái chuyện mang thai này thật sự rất khó đỡ, chắc suốt đời mình cũng đuổi không kịp!

Chuyện xảy ra tiếp theo vẫn rất gay cấn, thậm chí có phần còn quyết liệt hơn! Dưới ánh nhìn của mọi người, Tô Nhu Nhu bị Âu Dương Kim Long đè lên bàn com bíp bíp —— Sau chuyện đó, hần cảm thấy nhục nhã sống không bằng chết, cả ngày đều khóc lóc sụt mướt, tiểu tụy mảnh mai đến mức gió thổi chắc cũng bay luôn!

Vốn là búp bê thủy tinh không tí vết, sao có thể chịu được sự dày vò này! Vì thế lâu đài hoa sen trắng bắt đầu héo tàn, gió thổi đầy trời, thê thảm vô cùng! Tô Nhu Nhu thấy cảnh xót lòng, trái tim vỡ thành từng mảnh, sau đó ho ra một miệng đầy máu tươi!

“Nhu nhi!” Cho dù vượt qua ngàn năm, Âu Dương Kim Long vẫn gọi Tô Nhu Nhu bằng cái tên thâm tình như thế, hần hoảng sợ lắc lư thân thể gầy yếu trong lòng, “Em sao vậy! Em đừng làm anh sợ! Nhu nhi! Nhu nhi!”

Tô Nặc sốt ruột, lắc lắc cái gì, tìm bác sĩ cho người ta đi chứ!

“Mau tìm bác sĩ giỏi nhất thế giới tới đây cho tôi!” Âu Dương Kim Long rống giận, thanh âm xuyên chín tầng mây!

Đúng là long trời lở đất!

Thế nhưng kết quả mà các bác sĩ chẩn đoán được còn long trời lở đất hơn!

Bởi vì Tô Nhu Nhu đã có mang! Hơn nữa còn là thai long phượng! Phải nói là cát tường quá xá!

Tô Nặc nổi da gà, nhìn không được sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình rồi tiếp tục kéo xuống.

Sau đó hần nhìn thấy một bình luận vô cùng đặc sắc!

—— Tác giả viết hay quá! Nói thật trước giờ tôi vẫn luôn tưởng tượng Tô Nặc là Tô Nhu Nhu, cả hai rất giống nhau, nhìn mặt muốn nựng quá cơ! Lăn lộn cầu tình tiết sản như!

*sản như là sau khi sinh con, thụ có sữa cho con bú.

Tô Nặc lập tức hóa đá.

Rất giống. . . Là thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Tô Nặc nhìn chằm chằm bình luận kia suốt ba phút, cảm thấy như sét đánh ngang tai! Bởi vì hắn đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh mình mang thai! Mang thai là sao! Săn nhữ là cái gì! Tôi hoàn toàn không có chức năng đó!

Cái bình luận vô trách nhiệm này thật sự rất đáng đánh! Mọi người nhất định sẽ hung hăng khiển trách cho mà xem! Ôm hi vọng chính nghĩa như vậy, Tô Nặc bấm tải lại trang, phát hiện bình luận kia thật sự bị đỉnh lên cao! Nhưng nội dung không hề giống như dự đoán của hắn, không phải là “chủ nhà hơi quá đáng rồi đó, sao có thể nghĩ bấy như thế” hoặc “Tô Nặc cao quý như vậy tao nhả như vậy khí phách như vậy, đâu có éo là như Tô Nhu Nhu trong truyện!”, mà toàn là khen tới tấp! Mọi người đều bày tỏ chủ nhà thật tình vi! Chủ nhà thật trâu bò! Chủ nhà đúng là quá đỉnh! Được chủ nhà nhắc nhở, Tô Nặc quả nhiên y chang Tô Nhu Nhu! Mềm mại trắng phau kiều diễm ướt át! Thiệt muốn rình về nhà quá đi!

Người mẫu Tô tức đến mức đầu bốc hơi, mấy người mới kiều diễm ướt át, cả nhà mấy người đều kiều diễm ướt át! Rõ ràng tôi là đàn ông chuẩn! Mặc dù không có cơ bụng nhưng cũng là đàn ông chuẩn! Bởi vì tôi có Nặc nho nhỏ!

Bình luận ở dưới vẫn tiếp tục mọc lên như nấm, đa số độc giả đều rất hào hứng với quan điểm “nguyên hình của Tô Nhu Nhu chính là Tô Nặc”, thậm chí còn có vài đồng chí cao thủ photoshop nhanh tay tìm hình người đẹp cổ trang lộ nửa vai rồi ghép mặt Tô Nặc vào! Quả thật không thể chê vào đâu được! Phản bình luận lập tức bùng nổ, mọi người đều bày tỏ ảnh kia là hàng nhái ảnh ghép mặt Tô Nặc mới là hàng gốc! Cô nàng photoshop được cổ vũ, tiếp tục cắt ảnh từ GV nào đó, tiểu thụ trần như nhộng nằm trên giường khoe mông nhỏ mướt mà, ghép với biểu tình hai mắt khép hờ của Tô Nặc. . . Trông y như ảnh thật!

Gọi! Tình! Quá! Rồi! Tô Nặc hung hăng bóp vỡ một trái bưởi! Chất lỏng chảy lênh láng trong bầu không khí đặng đặng sát khí, thật sự rất ra dáng đàn ông!

Nhóm độc giả tăng đột biến, nhiệt liệt yêu cầu photoshop cả Âu Dương Kim Long! Nhưng cô nàng kia lại bảo không tưởng tượng ra được nguyên hình của Âu Dương Kim Long, không biết nên tìm mặt ai. Bình luận này vừa xuất hiện, phía dưới lập tức hồi âm liên tục! Khấu Tử Ngạn Dạ Phong Vũ Thẩm Mặc Thu Bạch Thiên. . . Hầu hết diễn viên nam nổi tiếng đều bị lôi ra, thậm chí còn có người nêu tên một người đẹp mảnh mai mới vào nghề, bày tỏ thụ thụ gặp nhau chắc chắn sẽ có một thằng là công, còn loại vạn niên thụ như Tô Nặc thì bắt kì ai cũng công được!

Tô Nặc phun ra một búng máu, rất muốn nổi điên cào màn hình máy tính! Phải nói là lừa giận nghi ngờ! Gán ghép bấy bạ đúng là rất đáng bị đập! Còn nữa, vạn niên thụ là cái gì, tôi chỉ không có cơ bụng thôi mà!

“Nặc Nặc.” Dưới lầu truyền đến tiếng của anh hai.

Thân thể nhỏ của Tô Nặc chấn động, hắn nhanh chóng tắt trang, không thể để anh hai biết mình đọc loại truyện này!

“Đang ngủ trưa à?” Hàn Uy đẩy cửa bước vào.

“Không, đang chơi máy tính.” Tô Nặc đứng lên, “Sao anh lại tới đây?”

“Nghe giống như em không muốn anh tới.” Hàn Uy xoa đầu em trai.

“Làm gì có!” Tô Nặc lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Em còn hận không thể gặp anh suốt hai mươi bốn tiếng nữa cơ!” Đúng là quá dối trá, thật ra bây giờ hắn chỉ muốn gặp ngài giám đốc suốt hai mươi bốn tiếng, anh hai thì một tháng gặp một lần cũng không thành vấn đề! Đúng là em trai phản bội!

“Vậy tại sao không về nhà ở với anh?” Hàn Uy nhin không được nhắc lại chuyện này, “Nếu biết trước đã không cho em dọn ra ngoài!”

Em nhất định phải dọn ra! Tô Nặc kháng nghị trong lòng, ở một mình tự do hơn, anh quản lí em chặt quá, em chịu không nổi!

“Chân hết đau chưa?” Hàn Uy hỏi.

“Hết đau lâu rồi.” Tô Nặc ngồi xếp bằng trên giường, buồn bực nói, “Gần đây hình như anh không có gì làm thì phải?” Trông anh có vẻ rất rảnh rỗi!

“Mắt nào của em thấy anh không có gì làm?” Hàn Uy dờ khóc dờ cười, “Gần đây có người muốn gây chuyện, anh bận đến sát đầu mề trán.” Tranh thủ thời gian qua đây thăm nó mà còn bị chê phiền, đúng là vô lương tâm

“Ai muốn gây chuyện?” Tô Nặc nhú mày.

“Em không cần lo.” Trước giờ Hàn Uy đều không cho em trai nhúng tay vào công việc của mình, “Anh biết cách xử lí.”

“VẬY anh phải cẩn thận.” Tô Nặc ôm lấy anh hai như ngày xưa, vô cùng có khí phách nói, “Nếu anh cảm thấy quá mệt mỏi thì cứ nghỉ làm, em nuôi anh.”
Làm ngôi sao lớn kiếm được nhiều tiền lắm!

“Ừ.” Hàn Uy nín cười, nhét hân vào trong chăn, “Ngủ tiếp đi, anh tiện đường qua đây thăm em, bây giờ phải đi rồi.”

“Vâng.” Tô Nặc ngoan ngoãn nhìn anh hai ra khỏi cửa, sau đó cảm thán mình đúng là rất may mắn, anh hai và người yêu đều anh tuấn và dịu dàng!

Điểm này chắc chắn hơn hẳn Khâu cơ bụng!

Tô Nặc không hề biết gần đây tâm tình của Khâu Từ Ngạn rất là kém—— Bởi vì Hàn Uy hoàn toàn không để ý tới hân.

Từ nhà trẻ đến đại học, Khâu tiên sinh luôn là bạch mã hoàng tử trong mắt mọi người, sớm đã quen với việc được mọi người xem là tiêu điểm, bây giờ lại bị một tên boss xã hội đen ngó lơ, cảm giác này thật sự rất tệ!

“Hôm nay cậu không vui?” Huấn luyện viên thể hình hỏi.

“Không có gì.” Khâu Từ Ngạn rời khỏi máy chạy bộ, nhận khăn mặt lau mồ hôi.

“No no no.” Huấn luyện viên thể hình lắc lắc ngón trỏ, “Theo kinh nghiệm của tôi, chỉ cần thời gian vận động của cậu vượt quá hai tiếng so với quy định, cậu chắc chắn có tâm sự.”

“Nhiều chuyện quá.” Khâu Từ Ngạn ném khăn mặt cho hân, xoay người bước vào phòng tắm.

Da thịt màu lúa mạch khỏe mạnh, đường cong tràn đầy sức sống, cộng thêm mồ hôi ẩm ướt, đúng là rần ròi hết chỗ chê.

Huấn luyện viên thể hình rất tán thưởng, nhìn không được chụp một tấm up lên weibo. Tấm ảnh này lập tức được fan của Khâu Từ Ngạn đua nhau chia sẻ, bình luận mọc lên như nấm, mọi người đều bày tỏ anh Ngạn thật đẹp trai thật mạnh mẽ thật cường tráng, tội em chết mất thôi! Sau đó có nhiều fan tích cực chia sẻ cho Tô Nặc, bởi vì Khâu Từ Ngạn x Tô Nặc là một CP rất hot, nhiều em gái đều lẫn lộn tỏ vẻ chịu không nổi!

Tô Nặc đau lòng buồn chán nằm chết dí trên giường, quả nhiên thuận lợi thấy được tấm hình này, sau đó liền tức đến bốc khói! Hân cảm thấy nhất định là Khâu Từ Ngạn sai khiến fan gửi hình cho mình, mục đích là muốn cho mình thấy “tôi không chỉ có cơ bụng cơ ngực mà ngay cả cơ bắp lưng cũng ngẫu hơn cậu!” Cái loại khoe khoang này đúng là quá vô sỉ! Tô Nặc phẫn nộ cời áo ngủ, đứng trước gương quay đầu lại nhìn lưng của mình, sau đó còn tức hơn, bởi vì quả nhiên không có tí đàn ông nào, trắng nõn yếu ớt trông chán ghét!

Tô Nặc đặng đặng sát khí ngồi xuống giường, bắt đầu gọi điện thoại cho Đới An.

“Ngày mốt tôi sẽ trở lại.” Máy ngày gần đây trong nhà có chút chuyện, Đới An suýt quên mất Tô Nặc.

“Tôi thấy Khâu Từ Ngạn phiền lắm rồi đó!” Tô Nặc vô cùng tức giận.

“Tôi cũng biết hân rất phiền, ngoại trừ cơ bụng thì chẳng có gì hay, nói không chừng ngay cả cơ bụng cũng là giả, toàn là bơm silicon!” Tuy rằng Đới An không hề biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hân rất có kinh nghiệm trong việc xử lí đoạn đối thoại này!

“Chứ còn gì nữa!” Tô Nặc cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Nếu chúng ta muốn cơ ngực, chuyện đó dễ như ăn cháo! Nhưng chúng ta không muốn, bởi vì nhìn rất là ngu!” Đới An tiếp tục đột phá giới hạn cuối cùng.

Tô Nặc thờ ra một hơi, nói quá đúng.

“Nói không chừng hân còn là kẻ thích mặc đồ phụ nữ!” Cái quan điểm này là do Đới An học từ miệng Tô Nặc, hân tiếp tục phát huy nói, “Dưới lớp trang phục nam tính mạnh mẽ chắc chắn là quần chữ T có nơ bướm màu hồng!”

Mẹ nó! Tô Nặc bị chấn động một chút.

“Cho nên gia đình tức giận nữa.” Đới An an ủi hân, “Tôi sẽ lập tức trở lại, mẹ tôi có làm bánh hồ tiêu mà cậu thích ăn, trong nhân bánh toàn là thịt!”

Tô Nặc cảm thấy cuộc sống thật tuyệt vời.

Đúng vậy, sở dĩ Đới An có thể hợp tác kháng khí với Tô Nặc, ngoại trừ biết dùng đồ ăn dỗ Tô Nặc ra, một nguyên nhân quan trọng khác chính là hân đủ vô sỉ, luôn biết cách đột phá giới hạn cuối cùng!

Vì thế người đàn ông cường tráng nam tính Khâu Từ Ngạn lại tiếp tục bị lôi ra hòng sủng hết lần này đến lần khác.

“Anh Từ Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ đang ở dưới bãi đỗ xe công ty chờ hân.

“Để tôi lái xe cho.” Khâu Tử Ngạn đổi vị trí với cậu ta.

Đường Tiểu Ngừ bắt đầu nhìn hấn, “Tôi mới là tài xế mà.”

“Tôi không hề coi cậu là tài xế.” Khâu Tử Ngạn nhếch khóe miệng, đột nhiên chồm người qua.

Đường Tiểu Ngừ lập tức cảm thấy khẩn trương.

“Nhớ thắt chặt dây an toàn.” Nhận ra được sự thay đổi trong cảm xúc của cậu ta, trong mắt Khâu Tử Ngạn xuất hiện chút ý cười trêu tức, sau đó đưa tay thắt dây an toàn.

Đường Tiểu Ngừ cảm thấy xấu hổ, hình như gần đây mình nghĩ hơi nhiều rồi.

“Tôi nay muốn ăn gì?” Khâu Tử Ngạn lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

“Tôi về nhà nấu cơm cho anh.” Đường Tiểu Ngừ nói.

“Món Hồ Nam hơi cay, chúng ta ăn món Quảng Đông đi.” Khâu Tử Ngạn tự ý phóng xe lên đường cao tốc.

Đường Tiểu Ngừ 囧, nếu không định nghe ý kiến của tôi thì còn hỏi làm gì.

Nhà hàng bán món Quảng Đông này rất lớn, Khâu Tử Ngạn là khách quen ở đây, nhân viên phục vụ không nói tiếng nào, tự giác dẫn hai người đến một căn phòng riêng.

“Nhà hàng này rất yên tĩnh, mùi vị không tồi.” Khâu Tử Ngạn đeo mắt kính, ngồi xuống bên cạnh Đường Tiểu Ngừ.

.

Hai người ăn cơm không phải là ngồi mặt đối mặt à? Đường Tiểu Ngừ nhìn hấn một cái, không biết nên nói gì.

Biểu tình của Khâu tiên sinh cứ như đứng rồi, cười cực kì bình tĩnh.

Bầu không khí rất im lặng, nhưng cũng không ai định phá vỡ.

Đường Tiểu Ngừ có thể xù lông với bất kì ai, chỉ có Khâu Tử Ngạn là ngoại lệ. Hai người ở chung bấy lâu, mặc kệ Khâu Tử Ngạn làm ra hành động gì, chỉ cần không tới mức quá đáng, Đường Tiểu Ngừ đều chấp nhận hết.

Ví dụ như sờ thắt lưng vân vân. . .

“Hình như mập hơn chút rồi.” Khâu tiên sinh áp sát vào tai Đường Tiểu Ngừ, rõ ràng là muốn đùa giỡn.

Đường Tiểu Ngừ bối rồi “ừ” một tiếng.

Nhìn lỗ tai đỏ bừng của cậu ta, Khâu Tử Ngạn cảm thấy rất hài lòng! Gần đây hấn mới phát hiện được một sở thích biến thái, đó là lấy cớ chính đáng làm chuyện cầm thú, biểu tình phải vừa bình tĩnh vừa dịu dàng! Ví dụ như lần trước Đường Tiểu Ngừ bị thương, có vết thương ngoài da nên không tiện tắm rửa, vì vậy mỗi tối Khâu Tử Ngạn đều dùng khăn mặt lau lưng rồi lau chân giúp cậu ta, sau đó thường thức hình ảnh Đường Tiểu Ngừ chỉ mặc một cái quần lót, toàn thân từ từ đỏ lên. Ví dụ như mỗi sáng sớm, Khâu tiên sinh sẽ canh ngay lúc Đường Tiểu Ngừ đang thay quần áo đẩy cửa bước vào, sau đó ngồi xuống giường bình tĩnh nói chuyện công việc, thuận tiện nhìn phần trên trần trụi của cậu ta. . . Tóm lại là vừa ác liệt nhưng lại vừa đứng đắn!

Đường Tiểu Ngừ cũng không ngốc, trong lòng cậu hiểu rất rõ hành động này có ý gì, nhưng rốt cuộc cũng không đáp lại, hay nói đúng hơn là không dám đáp lại.

Thẳng thắn mà nói, cậu cũng không biết gì về Khâu Tử Ngạn, trước khi làm tài xế cho hấn, cuộc sống của hai người chẳng khác gì một trời một vực, khoảng cách giữa hoàng tử và tên côn đồ rất xa, khỏi cần nghĩ cũng biết. Đường Tiểu Ngừ cũng không biết có phải Khâu Tử Ngạn chỉ đột nhiên nổi hứng với mình hay không.

Bước vào thì dễ, bước ra mới là khó, lờ như đối phương đột nhiên bỏ của chạy lấy người, ngọt một chút rồi lại đau, thôi thì cứ như vậy đi.

“Lạnh ngắt rồi mà còn bung làm gì.” Khâu Tử Ngạn lấy cái ly từ trong tay cậu ta, đổi sang một ly trà nóng mới.

Vừa mạnh mẽ vừa chu đáo, thật sự khó mà chống đỡ!

Vì vậy tâm tình của Đường Tiểu Ngừ lại càng. . . Phức tạp hơn!

“Sau khi hoạt động thứ sáu kết thúc, cậu tới thành phố S với tôi đi.” Đang ăn một nửa, Khâu Tử Ngạn đột nhiên nói.

“Đến thành phố S làm gì?” Đường Tiểu Ngừ buồn bực.

“Hẹn bác sĩ đa khoa khám cho cậu một chút.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu cậu ta.

“ . . Không cần đâu.” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy hơi khó xử. Trên người mình có rất nhiều vết sẹo, vết sẹo trước đây bị cha dượng đánh, vết sẹo sau khi ra ngoài đánh nhau, mỗi khi tắm rửa chưa bao giờ dám soi gương. Lần đầu tiên bị Khâu Tử Ngạn cởi áo ngủ lau người, trong lòng cậu cứ bồn chồn không yên, may là lúc đó hấn cũng không hỏi nhiều, không ngờ bây giờ lại đột nhiên nhắc tới.

“Không có gì, coi như đi chơi cũng được.” Khâu Tử Ngạn lơ đãng nói, “Tôi đặt vé máy bay rồi, vừa lúc có thể tìm cơ hội bỏ Mạch Kha vài ngày, gần đây cậu ta lại nhai nhiều quá.”

“Tôi đã quen với mấy vết sẹo này.” Đường Tiểu Ngữ vẫn không muốn đi.

“Nhưng tôi không quen.” Khâu Tử Ngạn nhếch miệng cười, “Không có sẹo sẽ dễ thương hơn.” Nói trắng ra là sẽ càng mịn màng quyến rũ hơn.

Sống hơn mười chín năm, đây là lần đầu tiên có người dùng từ “dễ thương” để hình dung mình, Đường Tiểu Ngữ không thích ứng kịp. Nếu đổi lại là người khác, Đường Tiểu Ngữ sẽ nghĩ là mình bị trêu chọc, nhưng hai chữ này lại xuất phát từ miệng Khâu Tử Ngạn, vì vậy cậu chỉ biết im lặng.

“Ăn cái này đi.” Khâu Tử Ngạn cầm lấy một cái bánh bao lưu sa.

Đường Tiểu Ngữ vừa định đưa tay tiếp nhận, Khâu Tử Ngạn lại trực tiếp đưa tới bên miệng cậu.

Đút ăn. . . Đúng là quá gian xảo!

“Há miệng.” Khâu Tử Ngạn không hề che giấu ý cười trong đáy mắt, rất có tư thế “nếu cậu không ăn tôi sẽ tiếp tục giơ”!

Đường Tiểu Ngữ đành phải nhận mệnh cắn một cái.

Nhưng không cắn tới nhân bánh!

Da bánh quá dày thật sự rất 囍!

Khâu Tử Ngạn cắn vào chỗ cậu ta vừa cắn qua, vẻ mặt vô cùng thần nhiên.

Đường Tiểu Ngữ tiếp tục giả bộ không phát hiện.

“Ăn thêm miếng nữa đi, nhân bánh ngọt lắm.” Khâu Tử Ngạn tiếp tục đưa một nửa cái bánh bao còn lại đến bên miệng cậu ta, “Rất thơm.”

Rõ ràng trong mâm có ba cái, sao phải anh một miếng tôi một miếng. . . Đường Tiểu Ngữ hết biết nói gì, rõ ràng là cố ý!

“Nhanh lên, sắp chảy xuống rồi!” Khâu Tử Ngạn thúc giục.

Đường Tiểu Ngữ đành phải cúi đầu cắn một miếng, không chỉ đụng trúng ngón tay Khâu tiên sinh mà còn đụng phải. . . Môi của hấn.

Tốc độ cúi đầu của Khâu Tử Ngạn đúng là ổn-chuẩn-chính xác! Có thể nói không thua gì tay súng bắn tỉa!

“Anh. . .” Cho dù vẫn muốn giả bộ không có việc gì, nhưng sự khiêu khích rõ ràng như vậy thật khó mà bỏ qua, Đường Tiểu Ngữ bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn hấn.

“Tôi cứ tưởng cậu không ăn, suýt nữa nhân bánh đã chảy xuống tay tôi.” Khâu Tử Ngạn bình tĩnh nói, sau đó nhét miếng bánh cuối cùng vào trong miệng.

Đường Tiểu Ngữ hoàn toàn không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với hấn.

Trên mặt Khâu tiên sinh in đậm bốn chữ “chính nhân quân tử”, hấn thần nhiên ăn sủi cỏ tôm, tâm tình không thể sung sướng hơn. Nếu có một con báo nhỏ biến thành con mèo nhỏ trước mặt bạn mà không thể xù lông thì chẳng có lí do gì để không thích cả.

Huống hồ còn là một con mèo nhỏ xinh đẹp.

Cho dù Đường Tiểu Ngữ không dám nhìn thẳng vào Khâu Tử Ngạn, cậu vẫn có thể nhìn trộm cái biểu tình không biết dùng từ gì để miêu tả của hấn. Đường Tiểu Ngữ nhận không được tự hỏi sao người này lại trở nên như vậy! Rõ ràng lúc mới quen, anh ta rất lịch sự ôn hòa mà!

Bởi mới nói không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Trên đường về, vẫn là Khâu tiên sinh lái xe, Đường Tiểu Ngữ ngồi kế bên xem di động.

Lướt trang cá nhân của Khâu Tử Ngạn đã trở thành thói quen mỗi ngày của Đường Tiểu Ngữ, vừa nhấp vào trạng thái mới nhất thì phát hiện sô pha đã bị cái tên Hang ỏ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói chiếm!

Rõ ràng đã lâu không xuất hiện, còn tướng tên này đã dòi mục tiêu, sao đột nhiên lại quay trở lại!

Bình luận của tên này vẫn tào lao và thiếu đạo đức như trước, lúc này Khâu Từ Ngạn đang tắm hình đang đi ăn, Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói liền đưa ra một kết luận —— Chủ blog đúng là cái đồ nam giả nữ! Lí do là hai trong ba món ăn trong hình là điểm tâm ngọt, chỉ có con gái mới thích ăn điểm tâm ngọt, vì thế Khâu Từ Ngạn nhất định là nam giả nữ!

Sao người này lại dở hơi như vậy. . . Đường Tiểu Ngữ cảm thấy dở khóc dở cười.

Người cũng dở khóc dở cười còn có cả ngài giám đốc, bởi vì hắn đã cài đặt chương trình theo dõi vào nick của Tô Nặc, mỗi khi Tô Nặc có bất kì động tĩnh gì, hệ thống sẽ báo cho hắn biết. Xét về điểm tâm ngọt, rõ ràng bản thân bà xã mình còn ăn nhiều hơn người ta. Âu Dương Long cảm thấy bất lực, ăn một hơi hết sạch một hộp bánh trứng lớn và một cái bánh ga tô to đùng mà lại không biết xấu hổ đi mắng người ta. Quan trọng nhất chính là mắng Khâu Từ Ngạn! Đúng là rất đáng bị phạt!

Nhưng Tô Nặc hoàn toàn không biết nick của mình đã rơi vào tay Âu Dương Long! Vì thế hắn tiếp tục hưng phấn bình luận nhiệt liệt để bù cho mấy ngày vắng mặt, thậm chí còn tính thu thêm lãi —— Bởi vì gần đây hắn không cần làm việc, thật sự rất rảnh rỗi!

Khâu Từ Ngạn up ảnh chụp miệng vết thương, nói là bị thương khi đang chụp ảnh, các fan đều tỏ vẻ tan nát cõi lòng, chỉ có yêu nghiệt đầu hói cảm thấy chụp hình mà cũng bị thương, chủ blog đúng là một con búp bê thủy tinh yếu đuối! Khâu Từ Ngạn up ảnh ở trần, các fan lập tức đua nhau phun máu mũi, yêu nghiệt đầu hói lập tức nghiêm túc nói Khâu tiên sinh tôi là người phụ trách của nhãn hiệu nội y UP càng UP càng lớn, xin hỏi anh có hứng thú thử mẫu áo ngực mới của chúng tôi không? Khâu Từ Ngạn up ảnh ở bể bơi, các fan lập tức chảy máu mũi bình luận phần tam giác của quần bơi lớn quá! Yêu nghiệt đầu hói cũng chảy nước miếng nói chủ blog lớn quá! Khoan đã. . . Lớn quá là sao?! Âu Dương Long đang bình tĩnh ngồi xem thì đột nhiên bị câu này chọt trúng!

Dám dùng biểu tình chảy nước miếng nói cái đồ của người đàn ông khác lớn đã vậy người đàn ông đó lại còn là Khâu Từ Ngạn! Thật sự! Không thể! Chấp nhận được!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long áp chế lửa giận sôi trào trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh gọi điện thoại cho Tô Nặc, “Em đang làm gì đó?”

“Ách, em đang đọc sách.” Thật ra Tô Nặc đang chửi bậy! Bởi vì chưa viết xong bình luận rửa xả Khâu Từ Ngạn, hắn đã ấn nhầm nút gửi đi! Hắn định nói “chủ blog lớn quá chắc nhét nhiều bông gòn lắm nha trông y như thiệt luôn”! Bấm nhầm đúng là hỏng việc hết sức!

“Đang xem sách gì?” Ngài giám đốc hỏi.

“ . . . À, Thủy Hử.” Tô Nặc nghiêm túc trả lời!

“Có ăn cơm chiều chưa?” Âu Dương Long tiếp tục quan tâm.

“Ăn rồi, anh hai em cho người đưa canh và thịt bò tới.” Được người yêu quan tâm săn sóc như vậy đúng là quá hạnh phúc, Tô Nặc vớt chuyện đang làm sang một bên, chìm đắm trong niềm hạnh phúc vô bờ bến.

“Anh sắp tăng ca xong, tối nay qua ngủ được không?” Âu Dương Long hỏi.

Qua đây ngủ. . . Tô Nặc âm thầm rít gào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng nói, “Được, em mở cửa chờ anh.” Cái từ “cửa” này nghe thật có cảm giác!

“Ừ, hai tiếng nữa gặp.” Âu Dương Long cúp điện thoại, im lặng bóp nát bánh bích quy trong tay rồi ném vào thùng rác.

Nói cái đồ của người đàn ông khác lớn. . . Thật sự không thể nhịn được nữa!

Sau khi nghe điện thoại của ngài giám đốc, Tô Nặc bỏ chuyện bình luận qua một bên, bắt đầu chăm chỉ nghiên cứu 《Sơ lược về buôn bán bất động sản hiện nay》, bởi vì người viết quyển sách này chính là Âu Dương Long! Cái này gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho dù đọc không hiểu thuật ngữ chuyên nghiệp trong sách, Tô Nặc vẫn đọc vô cùng say mê, đúng là sức mạnh vĩ đại của tình yêu!

Chưa tới năm phút, di động lại bắt đầu reo, lần này người gọi là anh hai.

Mình đúng là một ngày ngàn việc, bận rộn quá chừng! Tô Nặc cảm thấy một phen, sau đó sốt ruột bắt máy —— Làm ơn đừng nói tối nay muốn qua ngủ với mình!

May là Hàn Uy hỏi sang chuyện khác, “Em rất thân với Khâu Từ Ngạn?”

Mẹ nó em không có thân thiết gì với hắn hết hắn là một tên ngực to nhưng não tàn sao em có thể thân thiết với hắn được em vừa cao hơn hắn một bậc vừa có đẳng cấp hơn hắn! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó ngoan ngoãn nói, “Đúng vậy, cũng khá thân.” Đúng là quá dối trá, nhưng cũng không còn cách nào khác! Bởi vì lần trước ở bệnh viện đã lỡ miệng nói thế, bây giờ phủ nhận chắc chắn anh hai sẽ hoài nghi! Vì vậy đành phải chịu nhục hạ thấp chỉ số thông minh, miễn cưỡng thừa nhận chuyện này.

“Gần đây hắn thông qua quan hệ đòi gặp mặt anh.” Hàn Uy cảm thấy bất đắc dĩ. Nếu đổi lại là người khác, mình nhất định không rảnh quan tâm, nhưng nếu là bạn tốt của em trai bảo bối thì không thể tránh rồi.

“Tại sao hắn ta lại muốn gặp anh?” Tô Nặc nghe vậy thì giật mình, lập tức tưởng tượng ra vô số khả năng cầu huyết, trong đó bao gồm “thật ra Khâu Từ Ngạn vẫn luôn yêu thầm anh hai và muốn thay thế địa vị chị dâu”, suýt chút nữa đã té bập ngửa!

“Đại khái là vì Đường Tiểu Ngừ, hình như hắn rất quan tâm đến việc này.” Hàn Uy nói, “Em cảm thấy thế nào?”

“... Em không biết.” Tô Nặc nói sự thật, nếu là vì Đường Tiểu Ngừ thì mình thật sự không biết.

“Nếu em quen thân với tên đó thì tìm cơ hội điều tra quan hệ của hắn và Đường Tiểu Ngừ đi, anh cảm thấy không chỉ đơn giản là ông chủ và tài xế.” Hàn Uy nói, “Biết rõ rồi mới tính tiếp.”

Tô Nặc 囧 囧, tuy rằng không hề muốn nhận nhiệm vụ này nhưng mà vì anh hai... .

“Được rồi, em sẽ cố gắng.”

Đúng là quá thê thảm!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Nếu muốn nghênh đón chồng đẹp trai của mình, nhất định phải đổi một cái quần lót kêu gọi một chút!

Sau khi ý thức được điều này, Tô Nặc cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, nhưng đồng thời cũng có chút hưng phấn! Quần chữ T có vẻ hơi đơn giản, nhưng được cái là trông rất hấp dẫn!

Vậy rốt cuộc mặc hay không mặc đây? Vấn đề này phải cân nhắc thật kĩ! Tô Nặc đứng trước gương rồi rầm hồi lâu, cuối cùng dứt khoát... . Cởi bỏ! Đổi thành một cái quần lót nhỏ kín đáo, đúng là làm mất mặt giới yêu nghiệt!

Mặc dù khi chụp quảng cáo đã từng mặc quần gọi cảm nhưng đó là công việc nên không cảm thấy áp lực! Còn bây giờ nghĩ đi nghĩ lại đều có cảm giác dâm dăng “chưa được thỏa mãn nên muốn quyền rũ chồng hung hăng yêu thương mình”, thật sự rất kinh hãi! Tô Nặc tự an ủi, dù sao sớm muộn cũng phải cởi, mặc cái gì cũng đâu có sao, da đẹp là được rồi! Mặc dù tiểu cúc hoa còn hơi đau nhưng vẫn cảm thấy rất mong chờ, bởi vì mình thật sự rất yêu chồng đẹp trai của mình, thế nên phải làm những chuyện thân mật!

Còn trong Nhân Thụy, Âu Dương Long hoàn thành công việc sớm một cách hiếm thấy rồi lập tức thu dọn rồi công ty, hoàn toàn không để ý đến các đồng nghiệp còn đang tăng ca, đúng là một vị sếp thiếu tư cách! Nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi vì hắn thật sự không có tâm trạng đọc báo cáo, trong đầu luôn tự hỏi tại sao cái tên ngốc kia làm chuyện ấy với mình xong lại vừa chảy nước miếng vừa khen cái đồ của người đàn ông khác lớn!

Chẳng lẽ cảm thấy mình nhỏ? Vừa nghĩ đến đây, Âu Dương Long thật sự muốn bẻ gãy vô lăng!

Đã thế radio trong xe còn dờ chừng, tiếp tục phát quảng cáo “Thuốc viên Hoàng Kim Dững Mãnh”!

Cô gái yếu đuối khóc sụt sướt gọi đường dây nóng cho chuyên gia, bày tỏ cái đồ của ông xã mình rất nhỏ, đã vậy còn còn ỉu xiu, thời gian hoạt động lại ngắn, cần bản không giống đàn ông! Chuyên gia nghiêm túc hỏi một vấn đề rất đáng bị đập, vậy cô có ngoại tình hay không?! Cô gái yếu đuối kiên quyết nói, dĩ nhiên là không, tình yêu tôi dành cho ông xã là tình yêu thật sự! Chuyên gia lập tức bị cảm động, sau đó thuận lý thành chương dâng ra bí kíp, đó chính là “Thuốc viên Hoàng Kim Dững Mãnh”!

“Thuốc viên Hoàng Kim Dững Mãnh, chỉ cần ba đợt trị liệu, nam Châu Á sẽ biến thành Châu Âu, nam Châu Âu sẽ biến thành Châu Phi!” Quảng cáo này thật sự rất kích động lòng người, Âu Dương Long nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng tắt radio trong xe!

Tô Nặc hồn nhiên vẫn chưa phát hiện chồng đẹp trai của mình đang nổi điên, hắn đang ngồi trên giường nghiên cứu “Chiến lược thờ gấp của tiểu 0”, đúng là rất tự giác!

Một tiếng sau, Âu Dương Long đứng hện treo tường vào yêu đương vụng trộm, quả thật chẳng khác gì vỡ kịch cầu huyết phiên bản hiện thực!

“Anh tới rồi.” Tô Nặc nhào vào trong ngực của hắn, cảm thấy rất hạnh phúc.

“Ừ.” Ngài giám đốc hiển nhiên không ngu đến mức lập tức làm ầm lên hoặc gào thét “rốt cuộc em cảm thấy anh lớn hay thằng kia lớn”! Bởi vì làm vậy rất ngu xuẩn! Không phù hợp với tiêu chuẩn của giới phúc hắc!

“Hôm nay lại tăng ca nữa à, anh có mệt không?” Tô Nặc ngoan ngoãn để hắn ôm về phòng ngủ.

“Không mệt.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên má Tô Nặc, “Nghĩ đến em là hết mệt ngay.” Đúng là có ý đồ!

Quả nhiên Tô Nặc lập tức bị chọc trúng!

“Đi tắm chung với anh không?” Âu Dương Long mời gọi.

Tốt lắm! Tô Nặc cảm thấy vô cùng hưng phấn, hai người cùng nhau tắm rửa thân mật, mới nghĩ thôi đã thấy tình thú rồi!

Phòng tắm bốc đầy hơi nước, là một người tình chu đáo, Tô Nặc còn cố ý bỏ thêm tinh dầu hoa sen vào bồn tắm, muốn giúp ông xã giảm bớt mệt nhọc. Bọt biển màu trắng nổi lên trông mới lãng mạn làm sao! Tô Nặc đưa tay khuấy nước, cảm thấy vô cùng tuyệt vời! Âu Dương Long ôm eo hân, sau đó bắt đầu giờ trò.

.....

Này này, sao gấp gáp quá vậy! Tô Nặc sừng sốt, tình tiết phát triển quá nhanh! Nước còn chưa đầy bồn nữa!

Nhưng Âu Dương Long chẳng buồn để ý đến việc đó, trên thực tế hân hoàn toàn không có tâm tình tắm tình dầu, hân còn đang bận suy nghĩ xem phải làm cách nào để tiểu ngu xuẩn này thấy rõ cái size hùng vĩ của mình, sau đó nhận thức được chân lí “tất cả đàn ông trên thế giới này đều không lớn bằng chồng tôi”!

Vì vậy không đợi Tô Nặc phản ứng, hân đã lột quần ngủ của người ta.

“Ngoan, cởi quần áo giúp anh đi.” Âu Dương Long vuốt ve Nặc nho nhỏ qua lớp quần áo.

Vừa mới vào liền sờ loạn lung tung, đúng là chịu không nổi mà! Tô Nặc đỏ mặt, đưa tay giúp hân cởi nút áo somi.

Âu Dương Long cầm tay Tô Nặc, trực tiếp đặt lên dây nịt.

Mặt Tô Nặc bắt đầu bốc hơi, tốt xấu cũng để người ta cởi áo somi trước chứ! Vừa bắt đầu đã tiến thẳng đến trọng điểm rồi! Sao mà đỡ nổi đây!

“Nghe lời.” Âu Dương Long vỗ vỗ hân.

Tuy rằng Tô Nặc cũng rất muốn quan sát kĩ cái bíp bíp của ngài giám đốc —— Bất quá hân cảm thấy mình nên rụt rè một chút, vì thế vẫn không chịu cúi đầu xuống, chỉ dùng hai tay mò mò giúp Âu Dương Long cởi quần tây.

Nhưng mục đích cuối cùng của ngài giám đốc chính là làm cho Tô Nặc nhìn ngay khoảng cách gần, sao có thể dễ dàng bỏ qua việc hân không cúi đầu! Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trót, Âu Dương Long trực tiếp ngậm lỗ tai của hân, ái muội nói, “Ngoan, giúp anh liếm một cái đi.”

Trời đất! Cái gì mà giúp! Anh! Liếm! Một! Cái! Tô Nặc cảm thấy lỗ tai mình cũng bốc hơi luôn rồi, sao khẩu vị của ông xã mình nặng quá vậy! Mới lần hai mà đã dùng miệng bíp bíp —— Nghiêm túc mà nói mình vẫn còn rất trong sáng! Tô Nặc ngậm chặt miệng liếm mạng lác đầu, thái độ vô cùng kiên quyết!

“Bảo bối, nghe lời. . .” Âu Dương Long không muốn bỏ qua như vậy, hân đưa tay vuốt ve cái mông vêu của Tô Nặc cách lớp quần lót.

Vì thế Tô Nặc lại càng hoảng hốt hơn! Trong tình trạng hỗn loạn cực độ, hân thốt ra một câu chập mạch, “Em đau răng!” Má ơi lí do này thật là 囧!

Âu Dương Long cũng bị hân chọc cười.

“Em còn. . . Lở miệng nữa!” Tô Nặc vội vàng bổ sung.

Âu Dương Long cảm thấy phức tạp.

“Em ra ngoài chờ anh nha.” Tô Nặc xấu hổ chạy vèo ra ngoài, bỏ lại chồng đẹp trai của mình! Do vẫn chưa chuẩn bị tâm lí cho chuyện này nên hân hơi bị sốc một chút! Cứ tưởng chỉ cần kính dâng tiểu cục hoa là được rồi! Dùng miệng bíp bíp —— Ai mà biết phải làm thế nào!

Đợi đến khi ngài giám đốc kịp phản ứng, Tô Nặc đã thoát khỏi tay hân, thành công nhảy ra khỏi phòng tắm, quả thật chẳng khác gì một con thỏ!

Thật sự rất muốn. . . Dạy cho một bài học! Âu Dương Long hít sâu một hơi, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh!

Tô Nặc mặc quần lót chạy ào lên giường, tìm đập thành thịch! Có bạn trai khẩu vị nặng thế này thật làm cho người ta lo lắng! Theo lí mà nói thì phải tiến hành theo từng bước chứ! Mới lần hai đã muốn mình dùng miệng bíp bíp —— Vậy sau này còn phát triển tới mức nào nữa! Lẽ ra không nên cho hân xem Loạn thể tình triền! Toàn là học cái xấu của Âu Dương Kim Long! Tiểu thuyết trên mạng đúng là nguy hiểm!

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước, hiển nhiên Âu Dương Long đã bắt đầu tắm rửa. Tô Nặc thở phào nhẹ nhõm, may là hân không có nổi điên bắt mình về phòng tắm, ép buộc mình làm chuyện cảm thú! Trong khoảng thời gian này phải tranh thủ lên diễn đàn xin tư vấn, hỏi xem có bạn trai khẩu vị nặng thì phải làm thế nào, tiếp thu ý kiến quần chúng mới có thể giải quyết vấn đề!

【Chủ blog】Bạn trai tôi rất biến thái trong chuyện đó, xin hỏi tôi phải làm sao đây?

Mặc dù có hơi phóng đại sự thật nhưng chuyện này cũng khó mà nói rõ, huống hồ chỉ có phóng đại mới có thể hấp dẫn nhiều người, vì vậy tiêu đề này hoàn toàn phù hợp!

Trong diễn đàn cũng có khá nhiều em gái trong sáng thuần khiết giống Tô Nặc, sau khi mọi người đọc xong liền ngượng ngùng nhảy vào bình luận, bày tỏ chủ nhà nói quá chính xác bọn đàn ông đúng là làm cho người ta chịu không nổi, sau đó còn đưa ra nhiều ví dụ rõ ràng!

Tô Nặc sốt ruột đọc bình luận, tôi không hề muốn nghe chuyện xưa của mấy người! Tôi muốn nghe cách giải quyết!

May là trên đời vẫn còn rất nhiều người tốt, bỏ qua mấy bình luận nặng khẩu vị thịt thì vẫn còn rất nhiều ý kiến đáng tiếp thu! Ví dụ như “nếu bạn trai của bạn bắt bạn làm chuyện quá đáng, bạn cứ giả bộ yếu đuối, biến mình thành nai con thuần khiết, dùng ánh mắt vô tội nhìn anh ta, nếu có thể khóc thì càng tốt! Làm thế là có thể biến sắt thép thành dây thun!”, hoặc “nếu anh ta thật sự quá đáng, bạn cứ giả bộ mình không khỏe, giả bộ bệnh là tốt nhất! Ngoài ra giả bộ bệnh còn có thể kiểm tra xem anh ta có thật sự yêu bạn hay không! Nếu biết bạn bị bệnh mà còn ép bạn làm chuyện quá đáng thì tên đó hết xài được rồi!”, số em gái còn lại cũng bảo kẻ giả bệnh có vẻ khá thì, chủ nhà dùng xong nhớ báo cáo hiệu quả!

Tô Nặc cảm thấy cái chuyện giả bộ bệnh chỉ là chuyện nhỏ, vì thế hần mới bình tĩnh hơn một chút, tự nhắc bản thân không được hoảng sợ trong lúc này!

Còn Âu Dương Long, sau khi tắm xong thì quần khăn tắm ngồi xuống bên giường.

Tô Nặc lập tức sốt ruột trở lại!

Âu Dương Long lấy máy tính khỏi tay Tô Nặc, thẳng thắn hôn lên cánh môi sáng màu kia.

Hai người ôm nhau ngã xuống giường, Tô Nặc ôm cổ hần, chủ động hé miệng quần lấy đầu lưỡi của hần, nhân tiện cảm thán hôn nhau say đắm mới đúng là tình yêu thật sự! Chỉ cần đừng nhắc tới chuyện dùng miệng bíp bíp nữa —— Thế giới sẽ rất tốt đẹp! Âu Dương Long vút khăn tắm xuống đất, trực tiếp nắm tay Tô Nặc đặt lên phần dưới của mình.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt, sao đột ngột quá vậy! Chưa gì đã bắt người ta cảm luôn rồi!

“Có thích không?” Âu Dương Long áp sát vào tai hần hỏi.

. . . Loại vấn đề này phải trả lời thế nào đây! Tô Nặc càng thêm lo lắng!

“Bảo bồi dưỡng nơi này giúp anh được không?” Âu Dương Long xoa xoa môi dưới của Tô Nặc.

Không được chút nào hết! Tô Nặc khóc không ra nước mắt, sao cứ nhắc tới chuyện này mãi vậy!

“Nghe lời.” Ngài giám đốc ôm Tô Nặc xoa người lại.

“ . . . ” Tô Nặc tựa lên người Âu Dương Long, tay chân luống cuống hết cả lên! Đã vậy Âu Dương Long còn đè lên người hần! Dưới tình huống nguy cấp, Tô Nặc đành phải giả vờ yếu ớt nâng trán nói, “Em chóng mặt lắm, chắc em bị cảm rồi.” Nhất định phải giả bộ bệnh một chút!

Hành động này là thế nào đây! Âu Dương Long thật sự muốn gào lên, tưởng chỉ số thông minh của anh thấp lắm à!

“Chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Tô Nặc bò xuống khỏi người hần, nhanh chóng chui vào trong chăn, hoàn toàn mặc kệ ngài giám đốc đang sục sôi ý chí chiến đấu!

Âu Dương Long nghiêng răng nghiêng lợi, vừa định bắt Tô Nặc ra khỏi chăn thì thấy được một thứ như sấm sét giữa trời quang trên tú đầu giường!

Ảnh! Bìa! Tạt! Chí! Ngực! Trần! Phiền! Bắn! Lớn! Cửa! Khâu! Từ! Ngạn!

Trong phút chốc, biển dấm chua ập tới!

Nhưng thật ra sự tình không phải như Âu Dương Long đã nghĩ, Tô Nặc xem tạp chí này là vì hần cũng có mặt trên ảnh bìa chứ không hề liên quan đến Khâu Từ Ngạn!

Nhưng hần lại cố tình đặt bìa trái! Vì thế ngài giám đốc liền lập tức nổi điên!

“Anh làm gì vậy!” Tô Nặc chưa kịp chuẩn bị thì chăn đã bị vén lên.

Âu Dương Long áp hần dưới thân, hung hăng hôn lên cái cổ trắng nõn kia.

Tuy rằng hoang dã một chút cũng rất tình thú nhưng tôi đã nói tôi đang bị cảm sao anh có thể tiếp tục hôn! Tô Nặc đột nhiên nhớ tới trong diễn đàn có nói “nếu bạn bị bệnh mà anh ta còn muốn làm chuyện bậy bạ thì anh ta đúng là đồ mặt người dạ thú”, lập tức bị dọa sợ!

Mẹ nó sao có thể như vậy được! Nhất định là hiểu lầm! Tô Nặc sốt ruột nói, “Em bị cảm! Chóng mặt lắm!” Anh mau xuống đi!

Nhưng Tô Nặc không được như ý nguyện, bởi vì đối với loại cơ rách nát này, Âu Dương Long hoàn toàn mặc kệ, hưởng hờ hần còn đang tức giận, vì thế chẳng những không ngừng mà động tác còn mạnh bạo hơn!

Cảm giác đau đớn từ cổ truyền đến, Tô Nặc cố gắng đẩy hần ra, giãy dụa vô cùng kịch liệt —— Mấy ngày nữa phải tham dự hoạt động rồi, nếu trên cổ

xuất hiện dấu hôn nhất định sẽ bị tạp chí lá cải viết bậy viết bạ, lỡ anh hai hỏi tới thì mình biết giải thích thế nào đây!!

“Không cho anh chạm vào em sao?!” Đàn ông là một loại sinh vật rất dễ đánh mất lí trí, nhất là trước mặt người mình yêu.

. . . Không phải không cho anh chạm! Rất muốn cho anh chạm là khác! Tô Nặc không hiểu tại sao Âu Dương Long lại hỏi như vậy.

Âu Dương Long lười mở nút, trực tiếp xé rách áo ngủ của Tô Nặc, nút áo hình con vịt rớt sạch, trông cực kì đáng thương.

“Anh làm gì thế!” Tô Nặc bắt đầu nổi giận.

“Em cảm thấy anh đang làm gì?” Trong mắt Âu Dương Long hằn đầy tơ máu, không còn bộ dạng dịu dàng ôn hoà như lúc trước.

Tô Nặc sùng sốt, cảm thấy sợ hãi bộ dạng như vậy của hắn.

Nhìn sự kháng cự trong mắt Tô Nặc, Âu Dương Long càng tức giận hơn.

Cho dù đã làm chuyện đó với mình nhưng vẫn nhớ nhung Khâu Từ Ngạn, bình luận mỗi một trạng thái của hắn, giữ lại tạp chí mà hai người chụp chung, thậm chí còn kháng cự sự đụng chạm của mình.

“ . . . Anh qua phòng khách ngủ đi.” Tô Nặc cảm thấy rối trí, “Em mệt rồi.”

Âu Dương Long mặc quần áo vào, không quay đầu lại mà đi thẳng xuống lầu.

Cửa phòng khách mở ra rồi đóng lại, Tô Nặc nằm trong chăn, cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung.

Bất quá chỉ không muốn giúp hắn dùng miệng thôi, có cần giận đến vậy không?

Hơn nữa còn trong tình huống mình nói mình bị cảm!

Hơn nữa chỉ mới cách lần đầu tiên hai người làm chuyện đó chưa tới một tuần!

Sao có thể quá đáng như vậy!

Mình không có buồn chút nào hết! Tô Nặc ôm chặt gối đầu, hai mắt đỏ bừng.

Âu Dương Long lái xe ra khỏi cư xá, trực tiếp đi đến quán bar.

“Sao chú lại tới đây?” Vừa vào cửa liền đụng phải Mục Thu.

“Qua đây uống vài ly với tôi đi.” Âu Dương Long kéo hắn vào trong.

“Này!” Mục Thu thật sự muốn khóc, “Tôi chỉ tới mua cơm dứt lò phô mai ăn khuya, bây giờ phải đi về!”

“Tôi buồn quá.” Âu Dương Long rầu rĩ nói.

.

Là bạn tốt nhiều năm, Mục Thu biết Âu Dương Long rất ít khi như vậy.

Vì thế hắn đành phải gọi điện thoại cho Chung Ly Phong Bạch, “Tạm thời anh có việc không thể về, em . . . Tự nấu chút sủi cảo ăn được không, trong tủ lạnh có nhân thịt heo sẵn đó.”

Đạo diễn Chung nghe vậy thì lập tức nổi giận, “Không được!” Ăn khuya ai lại muốn ăn sủi cảo thịt heo! Theo đuổi được rồi thì bắt đầu bỏ rơi người ta đúng là đồ khôn kiếp! Huống hồ anh còn chưa có theo đuổi được tôi!

Thói quen xấu này!

Quả thật!

Không thể tha thứ!

“Thật mà, anh tình cờ gặp Âu Dương ở quán bar.” Mục Thu vô cùng bất đắc dĩ, “Trông hắn có vẻ không được vui, anh sợ sẽ xảy ra chuyện.”

.

Đối với Âu Dương Long, tuy rằng chỉ có duyên gặp nhau một lần, đạo diễn Chung vẫn có ấn tượng rất tốt.

Vì vậy Chung Ly Phong Bạch đành phải miễn cưỡng đồng ý.

Mục Thu thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng riêng, Âu Dương Long gọi một chai rượu tây, uống như uống nước lã.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Mục Thu ngồi đối diện hỏi.

Ngài giám đốc không nói lời nào.

“Chuyện sản phẩm mới?” Mục Thu đoán.

.....

“Công việc gặp vấn đề?” Mục Thu tiếp tục đoán.

.....

“Vậy nhất định là cãi nhau với Tô Nặc.” Mục Thu nói.

“Im giùm đi.” Âu Dương Long liếc hắt.

“Thì ra đúng là như thế.” Mục Thu dờ khóc dờ cười, “Cặp đôi nào mà không giận dỗi, đầu giường giận nhau cuối giường huề, nửa đêm chạy tới đây uống rượu làm gì.” Nhớ năm đó tôi bị đạo diễn Chung cự tuyệt thẳng thừng cũng đâu có thể thâm như vậy!

Âu Dương Long tiếp tục uống rượu, trong đầu toàn là Tô Nặc.

“Đừng uống nữa.” Mục Thu đề nghị ly rượu của hắn, “Về ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai còn phải đi làm.”

“Tôi có chùng mực.” Âu Dương Long đẩy tay hắn ra.

“Lúc xã giao làm ăn thì không tính, đừng tự hại sức khỏe.” Mục Thu cảm thấy bất đắc dĩ, “Coi chừng xuất huyết dạ dày.”

“Không uống chung thì đừng có cản tôi.” Âu Dương Long nhú mày.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mục Thu cảm thấy khó hiểu, theo lí mà nói, với người có thủ đoạn cao tay như Âu Dương Long, lẽ ra đã ăn sạch cậu bạn kia rồi chứ, sao lại ra nông nổi này?

Âu Dương Long lắc đầu, tiếp tục rót rượu vào ly.

Trong biệt thự, Tô Nặc bấm số điện thoại của anh hai rồi tắt, bấm số điện thoại của Đới An rồi lại tắt, hoàn toàn không biết nên nói chuyện này với ai. Vì thế trong lòng càng lúc càng khó chịu, tựa vào giường lướt web không mục đích.

Trong diễn đàn vẫn náo nhiệt như trước, Loạn thế tình triền cũng up chương mới, nhưng Tô Nặc không có tâm tình xem. Rõ ràng thân thiết như vậy, sao đột nhiên cảm thấy xa lạ quá.

Mở ra trang cá nhân của mình, Tô Nặc đăng một cái mặt khóc.

Mặc dù trời đã khuya nhưng trên mạng vẫn đông vui như trước. Fan nhấn lại càng lúc càng nhiều, tất cả đều bày tỏ Nặc Nặc sao vậy có phải Nặc Nặc không vui không Nặc Nặc ai ăn hiếp anh Nặc Nặc anh đừng khóc! Mặc dù không có tác dụng gì nhưng được nhiều người quan tâm như vậy, Tô Nặc vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Bè đảng Khâu – Tô có mặt khắp mọi nơi, nhiều fan lập tức chia sẻ tin tức này cho Khâu Tử Ngạn, bày tỏ Nặc Nặc không được vui anh mau an ủi người ta đi! Anh nhớ nhanh nhanh lên đó!

Khâu Tử Ngạn nằm trên giường, nhìn tin nhắn mà dờ khóc dờ cười.

Fan bây giờ đúng là. . . Rất khó đỡ!

Đường Tiểu Ngừ nằm bên cạnh hắn ngủ say sưa —— Trước đó hai người đã tiến hành một cuộc thảo luận hơn mười phút “rõ ràng anh có giường của mình sao không về đó ngủ mà lại chen chúc trong này”, sau đó thì thật ra không có sau đó nào cả.

Thứ nhất là Đường Tiểu Ngừ đuổi mà Khâu tiên sinh không đi, thứ hai là cũng lười đuổi, vì thế đành rúc vào trong chăn chấp nhận số phận. Khâu tiên sinh vẫn nằm sát bên cạnh cậu ta, thuận tiện xem tin tức trên di động.

Điện thoại loé sáng một cái, Khâu Tử Ngạn nhú mày, xuống giường ra ban công nghe điện thoại.

“Anh có thấy trạng thái mới của Tô Nặc không?” Mạch Kha hỏi.

“Hơn nửa đêm gọi điện thoại chỉ vì cái này à?” Khâu Từ Ngạn dờ khóc dờ cười.

“Em chỉ muốn nhắc nhở anh, anh làm ơn đừng có hời hợt!” Mạch Kha dặn, “Gần đây chuyện xấu của hai người lan tràn khắp nơi, đừng gây thêm sự chú ý nữa.”

“Biết rồi.” Tuy rằng rất chán nghe Mạch Kha lải nhải, Khâu tiên sinh vẫn vô cùng kiên nhẫn.

Nếu đã chọn con đường làm ngôi sao thì phải chấp nhận chuyện mình trở thành đề tài bàn tán, chỉ cần không quá đáng thì cũng không cần quan tâm. Huống hồ nghề nghiệp này cho mình được nhiều hơn mất.

Sau khi đứng trên ban công hút một điếu thuốc, Khâu Từ Ngạn lên giường rồi tắt đèn.

Chưa tới ba phút sau, Đường Tiểu Ngữ tỉnh lại, mơ mơ màng màng mò đi mở đèn bàn.

“Ngủ đi.” Khâu Từ Ngạn nắm tay cậu ta, ôm người vào trong lòng của mình, “Có tôi ở đây.”

Trong bóng tối, Đường Tiểu Ngữ dựa sát vào ngực hắn, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ kia.

“Đừng sợ.” Khâu Từ Ngạn áp sát vào tai cậu ta, “Tôi sẽ giúp cậu sửa tật xấu này.”

Đường Tiểu Ngữ nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

Đêm rất dài, cũng rất ấm áp.

Nhưng đối với Tô Nặc và Âu Dương Long mà nói, đêm nay hiển nhiên rất tệ, có lẽ còn có thêm Mục Thu, hắn là điển hình của người vô tội bị kéo ra trước họng súng! Chẳng những phải bồi ngài giám đốc uống rượu suốt đêm mà còn phải khiêng cái tên xin quắc cần câu kia vào khách sạn —— Không thể quay về nhà, bởi vì Chung Ly Phong Bạch đang ở nhà! Không thể làm ầm ĩ đánh thức hắn!

“Đây là đâu?” Sáng hôm sau, Âu Dương Long bị ánh mặt trời đánh thức.

“Intercontinental*.” Mục Thu oán giận nói. Tối qua tổng giám đốc Mục đỡ cái tên say như chết kia tới trước quầy đăng kí, ánh mắt cô nàng tiếp tân nhìn hắn phải nói là cực kì kinh ngạc! Mục Thu rất muốn gào lên rằng ông là gay thật đấy nhưng mắt thâm mĩ cũng chưa tệ đến mức sẽ lên giường với tên thần kinh này! Rốt cuộc cô muốn tra chứng minh nhân dân thêm mấy lần nữa!

*chắc là nói tên khách sạn.

Đúng là tức chết mà!

Âu Dương Long vẫn còn đau đầu, vì thế tiếp tục ngã xuống giường.

“Sao tôi lại quen biết thứ dân này!” Mục Thu gào thét, vớt khăn lạnh lên trán hắn!

Thật ra Tô Nặc còn thảm hơn ngài giám đốc, bởi vì ít ra Âu Dương Long còn có Mục Thu bầu bạn, Tô Nặc phải rầu rĩ u sầu suốt một đêm.

Buổi sáng đánh răng, nhìn sắc mặt tái nhợt và quầng thâm đen xỉ của người trong gương, Tô Nặc cúi đầu, tùy tiện dùng nước lạnh lau mặt một phen.

“Nặc Nặc!” Dưới lầu truyền đến tiếng của Đới An.

“Tôi đây.” Tô Nặc khàn khàn trả lời.

“Tôi tới —— Trời ơi, sao trông cậu tiều tụy vậy?” Đới An bị tình trạng của hắn dọa sợ.

“Ngủ không ngon.” Tô Nặc treo khăn mặt lại chỗ cũ.

“Cái này đâu chỉ là một ngày ngủ không ngon!” Đới An hoảng sợ, “Mắt vừa đỏ vừa sưng lại có quầng thâm, cậu không nghỉ ngơi mấy ngày rồi?”

“Không có gì thật mà.” Tô Nặc lùi thủi bước ra khỏi toilet.

“Gần đây cậu đâu có hoạt động nào.” Đới An đi theo sau lải nhải, “Có phải lại thức đêm xem diễn đàn ẩm thực hay không?” Chảy nước miếng ngủ không được đúng là làm cho người ta lo lắng!

Tô Nặc bò lên giường, dùng chăn che kín đầu.

“Được rồi, tôi không nói nữa được chưa?” Đới An bó tay, “Tôi đi hâm bánh hồ tiêu cho cậu, ngon lắm.”

“Không có khẩu vị.” Tô Nặc rầu rĩ nói.

“Cậu vừa nói gì?” Đới An kinh ngạc, cảm thấy mình đã nghe nhầm! Năm đó Khâu Từ Ngạn đoạt giải nam diễn viên được yêu thích nhất cũng đâu có

thấy cậu ta không có khẩu vị!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Từ lúc vừa chào đời, Hàn Uy đã rất là ngầu rồi! Có thể do sữa của mẹ Hàn rất chất lượng, tốc độ phát triển của hắn cực kì nhanh! Cục cưng nhà người ta còn đang bò, hắn đã có thể lác lư đi từ đông sang tây.

Năm bốn tuổi, Hàn Uy mặc quần yếm đánh người lần đầu tiên, phải nói là ngầu hết biết.

Nhà bình thường mà có con như vậy nhất định sẽ cảm thấy rất đau đầu, nhưng Hàn gia không phải là gia đình bình thường! Bố Hàn nhìn vết thương trên mặt con trai, câu thứ nhất không phải là trách mắng mà là hỏi con có đánh thắng không?!

“Thắng!” Hàn Uy vẫn chưa mọc đủ răng, quần áo dính đầy bụi đất, đầu tóc bù xù như ổ gà, nhưng vẫn ngầu hết chỗ chê.

Bố Hàn cười to, ôm con trai đi thay quần áo.

Thật đúng là không biết nên nói gì!

May là mẹ Hàn có tấm lòng nhân ái bao dung, bà vẫn chăm chỉ dạy con trai cách làm người, nhờ thế Hàn Uy mới không có đi sai đường, ngoại trừ hơi nóng nảy một chút thì không có khuyết điểm lớn nào.

Năm mười một tuổi, chiều một hôm Hàn Uy được bảo mẫu đón về nhà, sau đó chở đến bệnh viện thăm em trai mới sinh.

“Không phải em gái hả?” Hàn Uy có chút thất vọng, em gái mặc váy có vẻ dễ thương hơn.

“Em trai cũng tốt mà.” Bảo mẫu dỗ hắn, “Sau khi em lớn lên con có thể chơi trò cảnh sát với em!”

Ôm hi vọng tốt đẹp “sắp được chơi trò cảnh sát với em trai đáng yêu”, ai ngờ lúc tới bệnh viện, Hàn Uy chỉ trông thấy một đứa bé nhăn nhoeo được bao bọc trong lớp chăn đỏ thắm, quả thật xấu đến mức không dám nhìn thẳng.

.....

“Em con đâu?” Hàn đại thiếu gia bình tĩnh dời ánh mắt, nghiêm túc nói.

“Ở đây nè.” Mẹ Hàn chỉ chỉ chăn đỏ, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hàn Uy suýt bật ngửa, hắn đau đớn khiển trách nói, “Mẹ không sinh em gái thì thôi, sao lại sinh thằng em trai xấu như vậy!”

“Phốc.” Bố Hàn phun ra một ngụm nước.

“Không được nói em con như vậy!” Mẹ Hàn giáo dục con trai, “Con là anh hai lớn, phải biết yêu thương em nhỏ!”

Con không muốn yêu thương nó chút nào hết! Hàn Uy buồn bực duỗi ngón tay chọt chọt khuôn mặt bánh bao của em trai.

Tiểu Tô Nặc mới sinh không lâu mở to mắt, dùng bàn tay nhỏ bé bắt lấy ngón tay anh hai.

“Con xem, em rất thích con.” Mẹ Hàn chọc con trai.

Bàn tay nhăn nhúm nhỏ xíu cầm tay mình, ngoài ra còn rất múp míp và mềm mại. Nhìn ngón tay nhỏ nhắn kia, Hàn Uy đột nhiên cảm thấy hơi xiêu lòng, cái vật nhỏ này là em trai của mình đó!

Tuy rằng nó xấu đau xấu đớn nhưng mà. . . Vẫn rất là ngoan!

Hàn Uy lăm bằm một hồi, miễn cưỡng tiến hành bắt tay làm quen với em trai.

Tiểu Tô Nặc y y nha nha, nhìn anh hai cười toe toét.

Thời gian đảo mắt đã qua ba năm.

“Anh hai.” Tiểu Tô Nặc ôm lấy đùi Hàn Uy, ngửa đầu dùng ánh mắt lấp lánh nhìn anh hai.

Đương nhiên, bây giờ tên của Tô Nặc vẫn còn là Hàn Dịch, nhũ danh là Nặc Nặc, bởi vì mẹ Hàn cảm thấy hân mềm mềm mĩm mĩm, y hệt như bánh năm mới trắng nõn! Đáng yêu cực kì!

*年糕 (tạm dịch: bánh năm mới), 糕糕 (Nặc Nặc), 糕: bánh.

“Em không được ăn kẹo nữa!” Hàn Uy nhất quyết không cho.

Trong mắt Tiểu Tô Nặc lập tức dâng đầy nước mắt trong suốt.

“... Ăn một cái cuối cùng thôi đó.” Hàn Uy chịu không nổi vẻ mặt tủi thân của nhóc, đành phải ôm nhóc lên sô pha.

Tiểu Tô Nặc dùng sức gật đầu, vui mừng nhận kẹo từ tay anh hai, ngồi trên sô pha lắc lư chân nhỏ.

Buổi trưa mùa hè rất yên tĩnh, Hàn Uy nằm trên thảm thoải mái xem tạp chí.

Tô Nặc ăn kẹo xong liền bò xuống sô pha, sau đó lắc lư chạy đến trước mặt anh hai góp vui.

“Đừng phá, em đọc không hiểu đâu.” Hàn Uy dỗ nhóc, “Đi đọc sách của em đi.”

Tô Nặc kiên quyết lắc đầu, đặt mông ngồi lên bụng anh hai.

Hàn Uy suýt học máu, sao mà nặng quá vậy!

Tô Nặc vui vẻ nằm trên bụng anh hai, cảm thấy bụng anh mình rất là thoải mái.

Vì thế từ đó về sau, Hàn Uy có thêm một chức năng mới, đó chính là làm sô pha cho em trai.

Bố mẹ Hàn có thể thường xuyên nhìn thấy Hàn Uy nằm úp sấp trong phòng khách đọc sách, còn Tô Nặc ngồi trên lưng hân vừa ăn bánh bích quy vừa xem tivi.

Hình ảnh này thật cảm động biết bao!

Ai ngờ một ngày nào đó, Tiểu Tô Nặc xem hoạt hình quá nhập tâm, không cẩn thận xuyt xuyt lên người anh hai!

Hàn Uy cảm thấy trên lưng có cái gì ướt ướt nóng nóng, vì thế liền lập tức nổi giận!

Tô Nặc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị anh hai xách lên đánh mông.

“Oa!” Tiểu Tô Nặc khóc suýt ngất, bởi vì nhóc cảm thấy mình hoàn toàn vô tội! Rõ ràng mình rất là ngoan! Mình có quấy rầy anh hai đọc sách đâu! Sao tự nhiên lại đánh mình!

“Không được khóc!” Hàn Uy trừng mắt!

Bình thường nếu Hàn Uy rống lên trong lớp, chắc chắn sẽ dọa sợ rất nhiều bạn học, bởi vì Hàn đại thiếu gia vốn nổi tiếng hung hãn!

Nhưng cái chiều này hiển nhiên không có tác dụng với em trai, Tiểu Tô Nặc tức tối lau nước mũi, cầm đôi dép con thỏ nhỏ của mình ném vào người hân, sau đó khóc lóc chạy lên lầu tìm mẹ cáo trạng.

Nhưng cả bố lẫn mẹ đều có việc phải ra ngoài, không còn ai ở nhà.

Tô Nặc vừa khóc nức nở vừa tìm từng phòng, nhưng tìm mãi cũng không tìm được mẹ, đã vậy còn tự làm mình chóng mặt, cuối cùng tìm được một lon bánh bích quy sô-cô-la con gấu trong phòng khách.

Tô Nặc dùng tay áo lau nước mắt, bắt đầu đứng bên cạnh cái bàn nhỏ ăn bánh bích quy, sau khi ăn hết nửa lon bánh thì cũng quên mất chuyện anh hai!

Nhưng mông vẫn còn rất đau!

Tô Nặc đưa tay sờ sờ mông, cảm thấy có chút buồn bực.

“Nặc Nặc.” Sau khi đánh em trai, anh hai cũng cảm thấy áy náy, vì thế cầm sữa trái cây lên lầu dỗ nhóc.

Tô Nặc ăn bánh bích quy xong miệng khô lưỡi khô, thấy có thứ để uống liền lập tức vui mừng nhào tới.

May là nó không giận nữa. . . Hàn Uy thở phào nhẹ nhõm, ôm em trai lấy lòng.

Tô Nặc vừa uống sữa tươi vừa tức giận nói, “Mông đau!”

“... Ngoan.” Hàn Uy chột dạ.

“Baba đánh em!” Tô Nặc cáo trạng.

.....

Hàn Uy không biết nên nói gì.

“Baba xấu!” Tô Nặc tựa lên vai anh hai, cảm thấy baba thật đáng ghét!

“Ba... Đánh em bao giờ?” Hàn Uy hỏi thử.

“Quên rồi!” Tô Nặc sờ sờ cái mông nhỏ, nhấn mạnh, “Em đang giận lắm!”

“Phốc.” Hàn Uy nhịn không được bật cười, thằng nhóc ngốc này thật đáng yêu!

Tô Nặc ôm cổ anh hai, cực kì cực kì thân thiết!

Đến thời điểm lớn hơn chút nữa, Tiểu Tô Nặc đã tới tuổi học tiểu học. Bố mẹ Hàn phải lo lắng đủ điều, vốn định cho hai anh em học trường khác nhau, nhưng Tô Nặc vừa nghe đến tin tức kinh hoàng này thì lập tức ôm cặp khóc lớn, phải nói là vô cùng thảm thiết. Hàn Uy cũng trừng mắt, “Sao không cho tụi con học cùng trường?”

“Con đã sắp tốt nghiệp trung học, cho dù có học cùng trường với em thì cũng đâu có lên lớp chung được.” Mẹ Hàn kiên nhẫn giải thích.

“Con muốn, học, trường, giống, anh hai.” Tô Nặc nghẹn ngào thiếu chút nữa thở không nổi.

Bố mẹ Hàn cảm thấy đau đầu.

Vài ngày sau, Tiểu Tô Nặc đeo cặp, vui vẻ để Hàn Uy dẫn đi học.

Chủ nhiệm lớp nhìn thấy Hàn Uy liền choáng váng, vất vả lắm mới tiến nó đi, sao bây giờ còn xuất hiện thêm một đứa em trai! Mình phải làm sao đây!

“Chào thầy.” Tô Nặc đeo cặp vọt con, hai mắt tròn xoe, hai má đỏ bừng.

Chủ nhiệm lớp cảm thấy buồn bực, hai đứa này là anh em ruột thật sao?

Nhìn thế nào cũng không giống nhau.

Biểu hiện sau đó của Tô Nặc cũng chứng minh mình là bé ngoan trăm phần trăm.

Các thầy cô đều thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy có một việc hơi khó hiểu, “Sao lần nào bảo con ghi tên phụ huynh con cũng ghi tên anh hai con?”

“Bởi vì anh hai con giống baba hơn baba nữa!” Tô Nặc tự hào nói, không chỉ dạy mình học mà còn có thể giúp mình đánh nhau!

Đúng là ngẫu quá xá!

Dưới sự bảo vệ của anh hai, Tô Nặc thuận lợi lên cấp hai, lúc này trong Hàn gia xảy ra biến cố lớn.

Vào một ngày mùa đông đầy tuyết gió mịt mù, Tô Nặc đứng trước bia mộ, nhìn hai người trong tấm ảnh trắng đen, cố chấp không chịu tin.

Hàn Uy đứng bên cạnh Tô Nặc, trong mắt hằn đầy tơ máu, nắm chặt bàn tay lạnh như băng của em trai.

Ngày đó là ngày đen tối nhất trong cuộc đời Tô Nặc.

Nếu không có anh hai, đối mặt với ông chú ruột ý thế hiếp người lòng dạ khó lường, Tô Nặc thật sự không biết mình có thể sống đến ngày hôm nay hay không. Lúc đó tuổi còn nhỏ, hoàn toàn không biết hoàn cảnh nguy hiểm, chỉ nhớ đêm nào cũng thấy anh hai ngồi trên ban công hút thuốc, ngoài ra còn nghe được tin đồn nói anh hai bị rất nhiều người ức hiếp.

Nhưng bất luận đau khổ thế nào, Hàn Uy cũng chưa bao giờ về nhà trút giận, bởi vì hắn biết ba mẹ đang ở trên trời nhìn mình, em trai là bảo bối của cả nhà, nó nhất định phải sống khỏe mạnh vui vẻ, không thể chịu một chút ủy khuất nào.

Vài năm trôi qua, cuối cùng Hàn Uy cũng đoạt lại toàn bộ mọi thứ của ba mẹ. Ngày giỗ ba mẹ năm ấy, Hàn Uy uống say như chết, thoải mái khóc một hồi.

Tô Nặc không có đi an ủi anh hai mà chỉ núp trong thư phòng nhìn lên.

Bởi vì bên cạnh anh hai có một chị gái rất xinh đẹp.

Vậy cũng mừng.

Tô Nặc lau sạch bụi trên di ảnh của ba mẹ, hai mắt rung rung.

Sau này anh hai nhất định sẽ sống thật hạnh phúc!

Hôn lễ của Hàn Uy tổ chức ở một hòn đảo ngoài biển, chỉ mời bạn bè và người nhà thân thiết nhất, vừa lãng mạn vừa ấm cúng.

Tô Nặc mặc lễ phục phù rê màu trắng, vừa khóc vừa lôi kéo anh hai, cảm khái nói, “Rốt cuộc anh cũng lập gia đình rồi, vất vả quá đi mất, hiếm khi tìm được chị gái không chê anh xấu, anh phải đối xử tốt với người ta đó!”

“Cút!” Hàn đại thiếu gia hồi hộp quá độ đá em trai lên sô pha.

“Anh có vợ quên em!” Tô Nặc kháng nghị, “Đúng là đồ vô lương tâm!”

“Quậy nữa coi chừng anh trừ tiền tiêu vặt của em!” Hàn Uy tức giận nói.

“Em không sợ.” Tô Nặc cảm thấy cánh nhỏ của mình rất là cứng, “Em đã kí hợp đồng với công ty, bây giờ em là người có việc làm rồi!”

Hàn Uy rất muốn nói cho em trai biết thật ra ông chủ của em là bạn tốt của anh, lẽ ra hẳn đã tới dự hôn lễ làm phù rê nhưng vì không muốn bị em nhận ra nên đành phải đau khổ ở nhà đấy!

“Hơn nữa em sẽ lập tức dọn ra ngoài!” Tô Nặc nhìn trời cười như điên.

Hàn Uy hít một hơi thật sâu, “Đó là nhà anh mua cho em!”

Ai thèm quan tâm chứ! Tô Nặc khinh thường, sau đó vui vẻ nghĩ, quan trọng nhất là mình đã được tự do! Tự do là một chuyện rất đáng ăn mừng!

Tiếng chuông trong giáo đường vang lên, nắp rượu sâm banh được mở ra, dải băng giữa không trung rơi xuống, bầu không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Tô Nặc cảm nhận, nhìn anh hai và chị dâu đứng trong đám người ôm hôn, cảm thấy cái mũi lên men.

Nếu cha mẹ trên trời có linh, hôm nay chắc chắn cũng rất vui mừng.

Thật hạnh phúc biết bao. . .

*年糕 (Nian Gao/Chinese New Year's Cake)

Có nhiều loại, loại này là kiểu Quảng Đông.

Đây là kiểu Thượng Hải.

Còn cái mà mẹ Hàn so sánh với Tô Nặc chắc là kiểu này (dù không biết là kiểu gì)

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Bởi vì chuyện Tô Nặc không đối bụng thật sự rất nghiêm trọng nên Đới An rất lo lắng, hận không thể trực tiếp xuyên vào đầu của hắn, xem thử xem mấy ngày trước đã xảy ra chuyện kinh khủng gì!

Cư nhiên lại không muốn ăn! Chuyện này không khoa học!

Phải biết rằng một năm trước, có một tạp chí nổi tiếng tổ chức cuộc thi bình chọn nghệ sĩ mới được yêu thích nhất, Tô Nặc xếp vị trí thứ hai, tuy rằng xếp vị trí thứ hai cũng rất ngon lành nhưng vấn đề là người đứng thứ nhất lại là Khâu Từ Ngạn! Nếu là Khâu Từ Ngạn thì sao mà nhìn cho nổi! Vừa nhìn thấy kết quả, Tô Nặc lập tức nổi sùng! Hắn cảm thấy rất tức giận! Vì thế một bên vừa tức tối ăn mười phần bánh bao nhân gạch cua, một bên dùng bút màu vẽ một chùm lông ngực đen xi lên ảnh bìa tạp chí của Khâu Từ Ngạn, đúng là xấu tính hết chỗ nói!

Lúc ấy Đới An cũng bị hấn hành đến sứt đầu mẻ trán, phải tận tình khuyên bảo hấn cả buổi! Nhưng cho dù là vậy, Tô Nặc cũng không có nói cái câu “không có khẩu vị” nghiêm trọng như thế, ngược lại còn ăn nhiều hơn, biến nỗi buồn thành thức ăn, cầm thìa mứt sô-cô-la ăn tới tấp, trông cực kì nam tính!

“Nặc Nặc, chúng ta kêu lâu hải sản tới nhà ăn được không?” Đới An nịnh nọt.

“Không muốn ăn.” Tô Nặc ủ rũ nằm trên giường.

“VẬY CHÚNG TA ĐI ĂN MÌ THỊT BÒ ĐI, CÁI TIỆM MÀ CẬU THÍCH NHẤT ẤY, GỌI THÊM BA PHẦN THỊT, THÊM THẬT NHIỀU DẦU ỚT, CÒN DẶN ÔNG CHỦ BẮM GẮN BÒ THẬT LÀ NHUYỄN!” Đới An sờ sờ đầu hấn.

“Không muốn ăn.” Tô Nặc tiếp tục giả vờ làm con sâu.

“VẬY ĐI ĂN NƯỚNG THỊT BA RỌI NƯỚNG ——”

“ĐÃ NÓI KHÔNG MUỐN ĂN RỒI!” Tô Nặc trùm chăn kín mít.

“RỒT CUỘC CẬU BỊ SAO VẬY?” Đới An cảm thấy mình sắp phát điên!

“TÔI KHÔNG SAO, TÔI RẤT ỒN!” Hai mắt Tô Nặc đỏ bừng, hoàn toàn không có chút sức thuyết phục nào.

Đới An cảm thấy vô cùng khó chịu, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào đã làm cậu ta ra nông nổi này! Nhất định không đội trời chung với hấn! Phải đánh hấn thành đầu heo! Phải biến hấn thành thái giám!

Có thể do sự oán niệm của Đới ái phi quá lớn nên ngay cả ông trời cũng bị ảnh hưởng, mây đen bắt đầu giăng khắp lối!

“Sao đang yên lành đột nhiên lại đổ mưa?” Mục Thu vừa lái xe vừa nhíu mày, “Chú thật sự không muốn về nhà à?”

“Buổi chiều còn phải đi họp.” Âu Dương Long xoa huyết thái dương, trong mắt hấn đầy tơ máu.

Mục Thu thở dài, “Chú cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn cũng sẽ sụp đổ, tìm cơ hội xin nghỉ phép dài hạn, thả lỏng một chút đi.”

“Gần đây nhiều việc lắm, hết bận rồi tính sau.” Âu Dương Long rất mệt mỏi, hiển nhiên không muốn nói tiếp nữa.

Mục Thu lái xe vào Nhân Thụy, đưa cây dù cho hấn, “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn.” Âu Dương Long ho khan vài tiếng, miễn cưỡng cầm dù bước vào trong.

Cần gì phải làm thế. . . Mục Thu thở dài nhìn bóng lưng của hấn, không quay về công ty mà lái thẳng tới trụ sở quay phim truyền hình.

Quan hệ giữa Chung Ly Phong Bạch và Tô Nặc không tệ, có thể đến nhờ vả một chút.

Gần đây Nhân Thụy sắp mở một cửa hàng mới, cửa hàng cũ cần phải tu sửa và trang trí lại, vì thế ai ai cũng bận đến sứt đầu mẻ trán. Để gia tăng sĩ khí của nhân viên, các sếp không chỉ hào phóng cung cấp vật chất mà còn ủng hộ về mặt tinh thần! Thậm chí còn tìm đoàn làm phim đến quay phỏng sự, hình ảnh nhân viên phấn đấu hết mình vì tương lai tốt đẹp của công ty phải được truyền bá rộng rãi!

Đoàn làm phim mà công ty tìm đến vẫn là đoàn làm phim của công ty quảng cáo, chính là những người chụp sô tay quảng cáo lần trước cho Tô Nặc. Lúc này thím nhiếp ảnh gia và nhóm em gái phụ tá đang ở trong phòng tiếp khách điều chỉnh thiết bị, một nhóm con gái xinh xắn váy ngắn thật sự rất đẹp mắt! Vì thế trạch nam trong công ty tìm đủ mọi lí do để đến chiêm ngưỡng, còn nhóm em gái cũng vô cùng hợp tác cười tươi như hoa, bởi vì tâm trạng của các cô rất là tốt, sắp được nhìn thấy giám đốc Âu Dương, đây là nhân vật chính trong Loạn thế tình triền! Đạo này không có linh cảm viết văn, có thể nhân cơ hội này tìm chút ý tưởng!

*trạch nam tức là mấy anh chàng sống không hòa nhập, tách biệt với xã hội.

“Chúng ta đi họp thôi.” Âu Dương Long đứng trong phòng làm việc lau mặt, cố gắng làm sao cho trông tinh tảo một chút.

“Giám đốc, hôm nay ngài nên mặc âu phục chính quy.” Thư kí nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tại sao?” Âu Dương Long nhíu mày.

“Hôm nay đoàn làm phim tới ghi hình, tất cả nhân viên và các cấp lãnh đạo đều phải mặc đồ thống nhất.” Thư kí lo lắng nói. Tuy rằng có thể nhìn ra sếp mình không được vui nhưng vẫn không thể không nhắc! Thư kí đứng là nghề nghiệp nguy hiểm!

May là Âu Dương Long cũng không nói gì thêm, sau khi thay quần áo liền đi tới phòng họp.

Nhóm em gái trong đoàn làm phim đang đứng trong phòng họp, vừa thấy Âu Dương Long bước vào liền lập tức phấn chấn hẳn lên, tất cả đều vui vẻ nhiệt tình vỗ tay chào hỏi —— Bởi vì mấy ông sếp lúc này đều xấu đầu xấu đuôi, người nào cũng đầu trọc bụng phệ, trông chẳng có chút sức sống nào,

vì thế ngài giám đốc đẹp trai quả thật chẳng khác gì trần bảo hiem thấy, nhìn rất đã mắt!

Nhưng Âu Dương Long lại không có phản ứng nào, mặt mày ù dột lên ngồi ở hàng thứ nhất —— Nói đúng hơn là không nhìn thấy nhóm em gái, bởi vì hần vẫn đang bận suy nghĩ miên man.

Nhóm em gái nhìn nhau, rõ ràng lần trước họp tác anh ta rất thân thiện rất hiền lành còn mua cỗ vịt làm thức ăn khuya cho mọi người sao bây giờ lại trở nên lạnh lùng như thế chuyện này không khoa học! Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng nên tâm trạng của anh ta mới suy sụp như vậy!

Diễn biến tiếp theo của cuộc họp càng chứng minh rằng tâm tình của ngài giám đốc cực kì xấu!

“Để cảm ơn khách hàng thân thiết, chúng tôi dự định ngày 15 tháng sau, cũng chính là ngày chủ nhật, tổ chức một hoạt động giảm giá mạnh dành cho hội viên.” Quản lí ngành A lên đài báo cáo, hơn nữa còn chiếu PPT.

Nhưng quản lí A còn chưa kịp nói xong, ngài giám đốc đã lạnh lùng cắt ngang, “Vấn đề lớn nhất hiện giờ của chúng ta chính là lượng khách đông nghẹt vào chủ nhật, bãi đỗ xe không có chỗ đậu, bộ phận chăm sóc khách hàng đã nhận được rất nhiều khiếu nại, bây giờ còn làm cái chuyện dư thừa như tổ chức hoạt động hấp dẫn khách nữa à?”

Quản lí ngành A lập tức á khẩu.

“Còn nữa, tuần sau chính phủ sẽ bắt đầu sửa cầu vượt, muốn mượn một phần hai chỗ đậu xe của chúng ta để chất vật liệu xây dựng!” Âu Dương Long hiển nhiên không hài lòng chút nào, “Về làm lại đi.”

Mới mở đầu mà đã căng như vậy, bầu không khí cuộc họp lập tức trở nên nghiêm trọng! Quản lí ngành B bày tỏ chúng tôi định xây dựng phòng tiếp khách dành cho khách Super VIP, lúc trước đã gửi năm nghìn tin nhắn MMS (đa phương tiện), ngài giám đốc lạnh lùng nói bây giờ tất cả mọi người đều dùng smartphone, chắc chắn có phần mềm lọc tin nhắn spam, gửi tin kiểu đó cũng như không, sao không gọi điện thoại trực tiếp?! Quản lí ngành C bày tỏ quý tiếp theo muốn mời bốn thương hiệu dành cho phụ nữ trưởng thành, ngài giám đốc lạnh lùng nói bước tiếp theo của công ty là thu hút giới trẻ, tại sao lại mời thương hiệu dành cho người trưởng thành? Gần như tất cả báo cáo của những người còn lại đều bị bắt ra một đồng lỗi sai, đừng nói là nhân viên công ty, ngay cả nhóm em gái trong đoàn làm phim cũng không dám thở mạnh, bắt đầu nghiêm túc ngồi thẳng lưng!

Đáng sợ quá đi mất!

Quản lí các ngành đều lệ rơi đầy mặt, tuy rằng đúng là mình sai thật, nhưng cũng đâu có gì to tát, huống hồ đây chỉ là thảo luận thôi! Có sai thì nói người ta nghe là được rồi, cần gì phải nghiêm túc như thế! Đúng là hù chết người!

“Tâm trạng không vui à?” Vào giờ giải lao, ông chủ tịch thấp giọng hỏi hần.

“... Tôi xin lỗi.” Tâm trạng của Âu Dương Long thật sự rất tệ.

“Những điều mà cậu nói hoàn toàn chính xác, đều là lỗi của bọn họ, nhưng không cần gay gắt quá.” Ông chủ tịch vỗ vai hần, đưa cho hần một viên sô-cô-la, “Bà nhà tôi thường nói, ăn chút đồ ngọt tâm tình sẽ tốt hơn.”

“Cảm ơn.” Âu Dương Long cảm kích cười cười.

“Giám đốc.” Thấy Âu Dương Long và chủ tịch tán gẫu khá vui vẻ, cấp dưới vội vàng đưa một bản kế hoạch lên, “Tháng sau trang sức Ando mời Tô Nặc tham dự hoạt động, có thời gian phiền giám đốc xem qua một chút.”

Âu Dương Long hơi sững sốt.

“Cảm ơn.” Cấp dưới nhanh chóng rút lui, để tránh bị tai bay vạ gió!

Âu Dương Long nhìn ảnh chụp Tô Nặc trên bìa, trong lòng lập tức rối bời.

“Cậu không sao chứ?” Chủ tịch quan tâm hỏi.

“Thật có lỗi, tôi nghĩ tôi phải xin phép nghỉ.” Đã say rượu mà còn bị cảm, tình trạng của Âu Dương Long thật sự không ổn.

“Đi đi.” Chủ tịch rất rộng rãi.

“Xin lỗi các vị, hôm nay thái độ của tôi tệ quá.” Trước khi đi, Âu Dương Long không quên nói lời xin lỗi, “Đồng nghiệp vừa rồi bị tôi phê bình dừng đề trong lòng.”

Ấy dà dĩ nhiên rồi! Đa số mọi người đều tỏ vẻ không sao cả, bởi vì bình thường ngài giám đốc rất hiền lành!

Nhóm em gái cũng biết Âu Dương Long rất tuyệt vời! Tâm tình không vui còn có thể tặng thêm một phần khí chất u buồn, đúng là quyến rũ quá chừng!

Vì vậy suy ra, lúc Âu Dương Kim Long u buồn cũng sẽ càng thêm quyến rũ!

Thế nên tối hôm đó, Loạn thế tình liền có cập nhật mới!

Sau khi Tô Nhu Nhu biết tin mình đã mang thai thì rất đau khổ, cả ngày không uống giọt nước nào, chỉ ngẩn người nhìn Tuyết liên hoa rồi khóc. Trông thấy người yêu xinh đẹp mảnh mai thuần khiết không tì vết mang cốt nhục của mình, Âu Dương Kim Long vô cùng bối rối, vừa lo lắng Tô Nhu Nhu sẽ tự làm đau bản thân, vừa giận tại sao hắn lại cố chấp như thế, không chịu nghĩ cho bào thai trong bụng!

Bởi vì tâm trạng suy sụp nghiêm trọng, thân thể của Tô Nhu Nhu càng lúc càng gầy yếu, áo ngủ cứ liên tục trượt xuống bả vai, trông cực kì gợi cảm.

Âu Dương Kim Long thật sự không kiềm chế được tình yêu sâu đậm dành cho Tô Nhu Nhu, vì thế lại mạnh mẽ xé rách quần áo của hắn, đè hắn xuống —— bíp bíp tiếp.

Tô Nhu Nhu không thể ngờ Âu Dương Kim Long lại cảm thụ như thế, trái tim lại tan nát thêm lần nữa, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Nhu nhi!” Âu Dương Kim Long hoảng sợ, cuống quýt bung một chén thuốc siêu bổ tới cho hắn.

“Anh tránh ra.” Tô Nhu Nhu nghẹn ngào nói, bàn tay trắng nõn yếu ớt vung lên, đánh đổ chén thuốc bỏ!

Chén kim cương bảy màu vỡ thành từng mảnh, trái tim của Âu Dương Kim Long cũng tan nát theo!

Bởi vì hắn đột nhiên ý thức được, lúc trước mình quá đáng đến cỡ nào!

Bên dưới lập tức có độc giả kháng nghị, rõ ràng lúc trước gian tà như thế, sao có thể chỉ vì Nhu Nhu ném bẻ một cái chén mà bắt đầu tình ngộ, chuyện này không hợp lí! Bình luận này vừa xuất hiện liền bị chìm tới đáy! Mọi người đều bày tỏ đây là một phương pháp tu từ thần thánh, dùng chén vỡ để miêu tả trái tim vỡ nát của Âu Dương Kim Long, phải nói là hợp lí quá xá! Chủ nhà không hiểu thì đừng nói lung tung, đừng có cản trở H của chúng tôi! Cầu thật nhiều H! Cầu Tô Nặc sinh con! Cầu Tô Nặc sản nũ!

Đúng vậy! Bởi vì đột photoshop lần trước để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng mọi người nên bây giờ ai ai cũng thẳng thắn gọi tên Tô Nặc, trong phần thảo luận cũng dùng tên Tô Nặc thay cho tên Tô Nhu Nhu, không ai cảm thấy không hợp hết!

Mà tác giả cũng rất hào hứng chấp nhận chuyện này, hơn nữa còn bày tỏ mặc dù Tô Nặc và giám đốc còn gặp nhiều chông gai nhưng sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc!

Đúng là chẳng có chút tiết tháo nào!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

“Anh họ.” Mạch Kha đang đứng canh giữ trước cửa phòng nghỉ, vừa thấy Khâu Từ Ngạn bước ra khỏi thang máy liền chạy đến nghênh đón, “Sao anh tới trễ vậy?”

“Kẹt xe.” Khâu tiên sinh khoác vai Đường Tiểu Ngữ, “Đúng không?”

Đường Tiểu Ngữ lười để ý đến hắn, xách hành lí vào trong phòng.

Đúng là hết thuốc chữa!

Bởi vì diện tích có hạn nên bên tổ chức chỉ sắp xếp một gian phòng nghỉ dành cho khách quý, sau khi vào cửa, Khâu Từ Ngạn nhìn thấy Tô Nặc đang cúi đầu bấm di động, biểu tình vô cùng khiếp sợ!

“Cậu đang xem gì thế?” Khâu Từ Ngạn tò mò bước qua.

“À!” Tô Nặc bị dọa sợ, thiếu chút nữa ném luôn di động.

“Xin lỗi đã làm cậu giật mình.” Khâu Từ Ngạn dờ khóc dờ cười.

“... Không sao.” Không sao mới là lạ! Tô Nặc rít gào trong lòng!

Hỏi: Ai đáng ghét hơn tên cơ bụng?

Trả lời: Là tên cơ bụng đi không phát ra tiếng!

Đường Tiểu Ngừ đứng phía sau Khâu Tử Ngạn, cười cười chào hỏi Tô Nặc.

Sau đó Tô Nặc đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ giúp anh hai điều tra quan hệ của hai người này!

Thật là. . . Nhức đầu quá đi!

Hoàn toàn không có tâm trạng!

“Tôi đi thay quần áo trước.” Khâu Tử Ngạn cười cười, “Hẹn lát nữa gặp.”

“Ừ.” Lần này Tô Nặc phá lệ không có tính toán chuyện “ai tới trễ hơn thì người đó có đẳng cấp hơn” với Khâu tiên sinh, bởi vì hắn vừa mới bị Loạn thế tình triển lãm lột hồ!

Do vẫn còn buồn phiền về chuyện ngài giám đốc, Tô Nặc tiếp tục rầu rĩ ngồi lướt web! Thấy Loạn thế tình triển lãm có cập nhật thì theo thói quen bấm vào, kết quả bị một bức tranh đồng nhân dọa đến trợn mắt há mồm! Mặc dù là vẽ tay nhưng vẫn có thể nhận ra người trong hình là mình! Đã không mặc quần áo thì thôi đi, nhưng mà. . . Cái con trăn vàng to đùng kia là cái gì đây! Con trăn vàng cũng không phải vấn đề chính, vấn đề chính là nó đang quấn lên người mình, trông hết như đang làm chuyện đó đó!

*đồng nhân: là thể loại truyện được viết ra dựa trên bối cảnh/nhân vật của một tác phẩm gốc (ví dụ như đồng nhân Harry Potter) hoặc có nhân vật là người thật.

Khẩu vị nhân thú nặng quá rồi!

Còn dám vẽ mặt của tôi phê như vậy!

Sao dám con gái bây giờ lại khó đỡ như thế!

Nhất định phải khiêu nại chủ bài post này!

Tô Nặc tức giận vào nick nhấn lại chuyện này không khoa học! Cầu chủ blog xóa bài!

Mấy phút sau, bình luận này đã bị đánh lên cao, mọi người đều bày tỏ chủ blog ngu vừa thôi! Chủ blog muốn ăn gạch phải không! Chủ blog bị điên! Tranh vẽ đẹp như vậy mà cũng không biết thương thức, đúng là đồ thiếu năng! Chẳng lẽ chủ blog không thấy rất hợp với tình tiết truyện à?!

Hợp với tình tiết nào của truyện! Tô Nặc điên cuồng bấm di động —— Trước giờ làm gì có tình tiết thấy gớm này! Máy người đừng nói lung tung!

Kết quả lập tức có người hỏi âm, chưa xem chương mới mà đã la làng, chủ blog đi uống thuốc giùm cái!

.

Tô Nặc phẫn nộ mở chương mới, mình chỉ xem sót một chương thôi! Sao lại xuất hiện tình tiết ngược đời như vậy!

Vừa mở đầu là đã thấy kinh khủng! Bởi vì Tô Nhu Nhu bị sảy thai! Đã vậy còn sảy thai một cách nhảm nhí, kiếp trước bị hãm hại tắm độc bao nhiêu cũng thấy tro ra đó! Sau khi xuyên không chỉ bỏ ăn vài ngày mà đã sảy thai! Tác giả đúng là hết thuốc chữa! Tô Nặc vô cùng bức xúc.

“Nhu nhi.” Âu Dương Kim Long đau đớn tới cùng, hắn phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ màn lụa trắng nõn.

Tô Nhu Nhu cười thê lương, “Duyên phận của hai ta đã hết, anh buông tay đi.”

“Không, em trong sáng đẹp đẽ như thế, sao anh có thể buông tay!” Âu Dương Kim Long rũ bỏ bản chất tà mị, khóc lóc như mưa, “Xin em, xin em cho anh một cơ hội có được không, cho anh làm thiên sứ bên cạnh em!”

“Anh chỉ biết trở thành ác ma của tôi.” Tô Nhu Nhu vô cùng kiên quyết, sau đó đột nhiên lấy ra một cái kéo ở dưới gối, nhắm thẳng vào cổ tay gầy yếu của mình, “Nếu anh không thả tôi đi, tôi sẽ chết cho anh xem!”

“Đừng mà!!!!” Âu Dương Kim Long quá sợ hãi, hắn hoảng hốt lùi về sau ba bước, “Em bình tĩnh một chút!”

Tô Nặc cảm thấy buồn bức, sao lại lùi về sau ba bước, người ta có định giết anh đâu. . . Lê ra phải nhào tới đoạt kéo chứ?

“Mau thả tôi ra!” Tô Nhu Nhu cắn răng, vạch một đường lên cổ tay mình.

Phía dưới lập tức có độc giả lẫn lộn, quá ngược tâm rồi! Tác giả mẹ kè! Tác giả biến thái! Tác giả ăn lẩu không có thịt bò!

Âu Dương Kim Long cảm thấy tim mình như bị dao cắt, đành phải vừa nhích từng bước vừa quay đầu lưu luyến nhìn Tô Nhu Nhu, sau đó lên Boeing 747 nạm kim cương rời khỏi lâu đài.

Trời đổ mưa tầm tã như khóc thương cho mối tình này!

Tô Nặc sốt ruột, chừng nào trần vàng mới xuất hiện?

Sau đó tới lượt trần vàng lên sàn, đó là món quà mà hoàng tử Latvia tặng cho Tô Nhu Nhu.

“Đẹp quá.” Tô Nhu Nhu ngây ngốc nhìn trần vàng, “Người đúng là món quà mà trời ban cho ta.”

Con trần vàng phun lười, trong mắt trần ngập khí chất vương giả!

Tô Nặc đột nhiên nhớ tới đôi mắt đen thui của Sweetheart.

Chẳng có khí phách gì cả! Nhìn ngu kinh khủng!

Tác giả toàn viết bậy viết bạ!

“Từ nay về sau, tên của người sẽ là Niệm Long.” Tô Nhu Nhu ôm con trần vàng, đau khổ nói.

*niệm = nhớ, Niệm Long = nhớ Long = nhớ Âu Dương Kim Long =))

Tô Nặc phun ra một búng máu, cảm thấy da gà nổi đầy người!

Nhiệt độ cơ thể của Tô Nhu Nhu khá thấp, vì vậy rất thích ôm trần vàng ngủ.

Thật ra những câu này hoàn toàn không có chút logic nào, bởi vì nhiệt độ cơ thể thấp thì nên ôm túi nước ấm! Ôm trần vàng nhất định sẽ bị cảm! Nhưng Tô Nặc không có tâm tình để ý cái bug (lỗi) này, bởi vì hắn đã bị cảnh H tiếp theo đập trúng mặt!

Thì ra thật sự có nhân thú! Mẹ nó!

Lại còn viết suốt năm ngàn chữ!

Năm ngàn chữ mới chết chứ!

Thì ra trần có hai JJ!

Đã vậy còn phân nhánh!

Đúng là phải cảm ơn tác giả đã cung cấp cho độc giả kiến thức vĩ đại này!

Tô Nặc cảm thấy đầu bốc hơi, không nói được lời nào.

Nếu chỉ xem truyện nhảm thì không sao, vấn đề là nhân vật chính trong truyện nhảm lại là mình! Nếu chỉ có một người xem cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ cả một cộng đồng trong diễn đàn đều xem!

Thật sự quá khiếp đảm!

“Nặc Nặc.” Đới An bước vào gọi hắn, “Dạ Phong Vũ đến rồi, hắn đang nói chuyện với đạo diễn Chung, cậu muốn đi qua không?”

“Tôi có quen biết gì hắn đâu.” Tô Nặc buồn bực nói.

“Chào hỏi thôi.” Đới An kéo Tô Nặc dậy, vừa đi vừa dỗ, “Vui lên chút đi, sau hoạt động này là cậu có hơn một tháng nghỉ phép rồi!” Đúng là hâm mộ ghen tị chết đi được!

Tô Nặc đành phải chán nản bước qua.

Trong phòng trang điểm, con lai sáu nước Dạ Phong Vũ đang nói chuyện với đạo diễn Chung, Mục Thu thì buồn bực đứng bên cạnh.

Đúng vậy, tuy rằng công việc bề bộn, nhưng là một trung khuyến công đủ tư cách, tổng giám đốc Mục vẫn tranh thủ thời gian đến nơi tổ chức hoạt động thăm đạo diễn Chung! Đúng là thâm tình hết sức! Nào ngờ vừa vào cửa liền thấy hắn đang vui vẻ trò chuyện với Dạ Phong Vũ, thật sự rất muốn chửi thề!

Nhưng trước khi Mục Thu kịp nổi giận, Chung Ly Phong Bạch đã phóng cho hắn một ánh mắt sắc bén, vì thế hắn đành phải nuốt trở về, đứng lủi thủi một bên như con dâu gặp mẹ chồng, trong lòng âm thầm hành hung Dạ Phong Vũ —— Dám khoác tay lên vai bà xã ông, cái thẳng này chán sống rồi phải không!

Nhưng Dạ Phong Vũ hiển nhiên không biết quan hệ giữa hai người, hắn cũng không biết Mục Thu là ai, vì vậy cũng không để ý, ngược lại càng nói càng hăng, cuối cùng được một tác lại tiến một thước, mời Chung Ly Phong Bạch cùng đi ăn tối sau khi hoạt động kết thúc.

“Khụ!” Mục Thu ho lớn tiếng.

Nhưng không ai để ý tới hắn! Thật sự quá thê thảm!

“Nhà hàng Tây Ban Nha kia ăn rất ngon, anh nhất định sẽ thích.” Dạ Phong Vũ dùng cặp mắt màu xanh đen nhìn đạo diễn Chung, cười vô cùng dịu dàng.

“Khụ khụ!” Mục Thu sắp chịu hết nổi! Ý mình đẹp trai đi cua bà xã của người khác đúng là đồ khốn kiếp! Hơn nữa còn rất biến thái! Nhất định phải bị đẩy đến Taklamakan!

*Taklamakan: tên một sa mạc lớn ở Trung Quốc.

“Vị tiền sinh này, nếu anh bị đau phổi thì về nhà nghỉ ngơi sớm đi!” Đạo diễn Chung bị Mục Thu làm phiền, quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

.

Mục Thu cảm thấy tủi thân.

“Vị này là. . . Diễn viên đóng thế của Mạc Hằng?” Dạ Phong Vũ đoán.

Mục Thu phun một búng máu, ông đây mà lại làm diễn viên đóng thế cho cái tên biến thái chuyên đóng vai nam phụ hi sinh à?!

“Anh ta là bạn tôi.” Đạo diễn Chung thật sự không muốn nhận thức hắn, thiệt mắt mặt gì đâu!

“VẬY hai người nói chuyện đi, tôi đi trang điểm.” Cho dù văn hóa đông tây hoàn toàn khác nhau, Dạ Phong Vũ vẫn có thể nhìn ra Mục Thu đang hùng hực lửa giận, vì thế liền biết điều cáo từ.

“Đàn ông con trai mà còn bày đặt trang điểm, ẻo là vừa vừa thôi chứ!” Sau khi Dạ Phong Vũ đi xa, Mục Thu lập tức mĩa mai! Thật không ra thể thống gì!

“Anh ẻo là thì có!” Tô Nặc vừa bước tới thì nghe được câu này, vì thế liền nổi giận. Tôi có chọc gì anh đâu! Sao tự nhiên lại mĩa mai tôi!

“Tôi đâu có nói cậu.” Mục Thu giật mình, cậu ta đứng đằng sau mình hồi nào vậy?

“Đạo diễn Chung cũng trang điểm nữa đó!” Tô Nặc chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Mục Thu càng hoảng sợ, vì thế lập tức vứt bỏ tiết tháo nói, “Trang điểm rất là tốt! Thật ra lúc rảnh rồi anh cũng thích trang điểm lắm!”

Tô Nặc nghe vậy thì bắt đầu tưởng tượng, Mục Thu rần rờ cường tráng ngồi trước gương trang điểm vẽ lông mày hoàng hoa [1], sau đó thẹn thùng dùng tay áo ngủ che nửa mặt. . . Mẹ nó!

“Cậu không sao chứ?” Đới An lo lắng hỏi, sao mặt mũi trắng bệch vậy.

“Tôi mắc ới quá.” Tô Nặc cảm thấy dạ dày sôi trào.

Đới An vội vàng dắt hắn đi toilet.

Mục Thu bị tổn thương nặng nề, vô tội nhìn Chung Ly Phong Bạch, “Cậu ta bị anh làm mắc ới phải không?”

“Tôi cũng mắc ới lắm đây.” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy bất lực, “Anh tới đây làm gì?”

“Định đón em về nhà sau khi hoạt động kết thúc.” Xung quanh nhiều người, Mục Thu không dám có hành động khác thường, dù cho hắn rất muốn nắm tay Chung Ly Phong Bạch!

“Sao tôi phải về nhà anh?” Đạo diễn Chung lập tức quay lại thái độ kiêu ngạo.

“VẬY về nhà em cũng được!” Mục Thu rất ngoan cố.

“Tại sao chứ!” Chung Ly Phong Bạch nổi giận, “Chúng ta không có quan hệ gì hết!”

Mục Thu 囧 囧, rõ ràng cái gì cũng làm hết rồi, sao đến giờ cũng không chịu thừa nhận?!

Tật xấu gì thế này?

“Nếu không còn gì nữa, tôi muốn đi chuẩn bị tham dự hoạt động!” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng nói.

“Lát nữa hoạt động mới bắt đầu, em uống canh anh đem tới trước đi.” Mục Thu nói, “Anh cố tình dọn đầu bếp nấu đông trùng hạ thảo, có thể trị thần kinh suy nhược.”

. . . Tôi không muốn uống chút nào hết! Đạo diễn Chung cảm thấy không được tự nhiên! Cuối cùng đành phải miễn cưỡng theo hắn vào thang máy.

Xe và tính cách của Mục Thu rất giống nhau, vừa sang trọng vừa oai phong. Chung Ly Phong Bạch ngồi ở ghế phó lái, cầm hộp giữ nhiệt đựng canh lên uống.

“Ngon không?” Mục Thu hỏi.

“Dở tệ.” Chung Ly Phong Bạch không chừa chút mũi nào cho hắn.

Mục Thu bật cười, tình cảm trong mắt càng lúc càng nồng nhiệt, gần như muốn trào ra ngoài!

“Uống xong rồi, tôi đi đây!” Đạo diễn Chung ăn xong liền xách mông bỏ đi, vô cùng bạc tình bạc nghĩa.

Mục Thu kéo người ôm vào trong lòng.

“Anh lại muốn gì nữa!” Chung Ly Phong Bạch rít gào.

Thế giới này!

Trần ngập dục vọng!

Bên dưới!

Về ngoài tốt đẹp và cao sang!

Là dục vọng thấp hèn!

Trong nội tâm!

“Anh ở đây chờ hoạt động chấm dứt được không?” Mục Thu hôn lên má hắn.

“Không được!” Chung Ly Phong Bạch bực bội trả lời.

“Anh đã nhờ người mua vài thứ về nhà, tối nay anh nấu cơm cho em ăn.” Mục Thu cực kì chu đáo!

“Tối nay tôi có hẹn rồi!” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng nói, “Tôi muốn đi ăn nhà hàng Tây Ban Nha với Dạ Phong Vũ. . . A!” Rốt cuộc ai cho anh cái quyền nổi lần tôi nói chuyện anh muốn hôn là hôn hà đồ khôn!

Khí lực của Mục Thu rất lớn, vì thế đạo diễn Chung luôn bại trận một cách dễ dàng.

Chung Ly Phong Bạch tránh được hai cái, sau đó đành phải đau khổ đầu hàng.

Môi lưỡi giao nhau, trong miệng Mục Thu có vị ngọt phảng phất. Vì thế đạo diễn Chung càng thêm buồn bực, một tên đàn ông lớn già đầu mà trong miệng lại có vị dâu tây, chuyện này không khoa học! Vì thế hắn đưa lưỡi liếm thử, muốn nếm thử xem rốt cuộc là vị gì.

Đầu lưỡi mềm mại lướt qua răng, Mục Thu cảm thấy trong lòng như bị một con mèo nhỏ liếm liếm.

“Anh thật sự ăn kẹo dâu tây!” Chung Ly Phong Bạch đẩy hắn ra, vừa thở hồng hộc vừa hoảng sợ.

Sao anh eo là quá vậy!

“Trước khi đến anh có hút thuốc trên xe, sợ em không thích.” Mục Thu ôm chặt hắn, “Thế nên mới mua một hộp kẹo.”

Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng hừ một tiếng, “Tôi không thích vị dâu tây!”

“Vậy em thích vị gì?” Trong mắt Mục Thu tràn ngập ý cười.

“. . . Tôi không thích vị gì hết!” Chung Ly Phong Bạch bị hắn nhìn đến đỏ mặt.

Mặc kệ Chung Ly Phong Bạch chống chế, Mục Thu tiếp tục thẳng thắn hôn xuống.

Chung Ly Phong Bạch nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng tức giận.

Muốn hôn! Thì hôn đi! Sờ lung tung! Là thế nào!

Mục Thu đặt hắn lên ghế dựa, xoay người đè lên trên.

“. . . Anh biến thái quá.” Chung Ly Phong Bạch rì rầm—— Bởi vì hắn bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt.

Mục Thu đưa tay nắm vòng eo nhỏ, hôn lên cổ hắn.

Thật hài hòa làm sao!

Bên tổ chức hoạt động không tìm thấy Chung Ly Phong Bạch, sốt ruột tìm khắp nơi.

“... Đạo diễn có việc đột xuất, nhờ tôi tới xin lỗi mọi người.” Tuy rằng không rõ tình huống cho lắm, trợ lý vẫn biết tùy cơ ứng biến, sau khi bỏ cửa chạy lấy người mới quýnh quýng gọi điện thoại cho Chung Ly Phong Bạch.

Nhưng người nghe điện thoại lại là Mục Thu!

“... Tổng giám đốc Mục?” Trợ lý vô cùng kinh ngạc!

“Đạo diễn Chung cảm thấy không khỏe, tôi tình cờ gặp đạo diễn, bây giờ chúng tôi đến bệnh viện kiểm tra.” Mục Thu nghiêm túc nói.

“Đạo diễn không sao chứ?” Trợ lý rất lo lắng.

“Không sao, chỉ bị đau thắt lưng thôi.” Mục Thu trả lời.

Chung Ly Phong Bạch bắt lực liếc hắn.

“Vây phiền tổng giám đốc Mục rồi.” Trợ lý nói cảm ơn.

“Đừng khách sáo.” Mục Thu cúp điện thoại, nhào đến tiếp tục cấn chàng trai nghệ thuật.

“Đồ khốn này! Chậm một chút mới có tình cảm!” Chung Ly Phong Bạch rống giận, vừa bắt đầu mà đã còi dây nịt, anh có biết xấu hổ không vậy!

“Để dành lần sau đi.” Mục Thu thản nhiên nói.

“Tôi muốn chia tay với anh!” Bực rồi!

“Bảo bối, nâng thắt lưng lên nào.” Dịu dàng.

“Tôi muốn đi tìm người đàn ông khác!” Nổi điên!

“Chân trắng quá.” Khen ngợi.

.....

Đạo diễn Chung đau khổ rơi lệ, cách suy nghĩ của người này và mình căn bản không cùng tần sóng! Sau này phải sống cả đời như thế nào! Minh tiêu rồi!

Trong xe cực kì kịch liệt! Cách đó không xa, Âu Dương Long cảm thấy vô cùng phức tạp.

Lúc đầu nhìn thấy xe Mục Thu, hắn còn định đi qua chào hỏi.

Nhưng mà bây giờ... May là không có đi!

Hai người này không sợ bị phóng viên chụp à, ngài giám đốc hết biết nói gì, nhân thang máy lên lầu.

Lầu 18, cũng là nơi tổ chức buổi hoạt động lần này.

“Đạo diễn Chung đau thắt lưng phải về trước?” Sau khi nghe được tin tức này, Tô Nặc bắt đầu cười hề hề một cách đáng khinh.

Tin này hot đây!

“Gia, trong phòng nghỉ muốn làm thế nào cũng được, ra ngoài đừng có bày vẽ mặt này!” Đới An lải nhải.

“Đương nhiên rồi, tôi đâu có ngu!” Tô Nặc tự tin nói, giả bộ cao sang không ăn khói lửa còn ai hơn được tôi!

Đới An nhủ thầm trong lòng cậu mà không ngu à, cậu ngu đến mức chết người luôn thì có!

Đang yên lành tự nhiên lại chạy đến thất nơ bướm cho Khâu Tử Ngan, không phải ngu chứ còn gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Tuy rằng Tô Nặc thật sự không hề muốn tới gần Khâu Tử Ngạn, nhưng do có nhiệm vụ anh hai giao, hắn đành phải kéo Đới An ra ngoài hành lang.

“Sao thế?” Người đại diện hỏi.

“Nếu tôi nay tôi mời Khâu Tử Ngạn đi ăn cơm thì có kì cục không?” Tô Nặc 囧 囧 hỏi.

Đới An giật mình, “Sao cậu lại muốn mời Khâu Tử Ngạn ăn cơm?!” Chẳng lẽ muốn nhân cơ hội cho người ta uống thuốc độc “huỷ cơ bụng”? Tuy rằng nghe rất điên động nhưng với năng lực tư duy của Tô Nặc thì chuyện gì cũng có thể! Đới An sốt ruột nắm tay hắn, “Cậu phải bình tĩnh!”

“Bình tĩnh với không bình tĩnh cái gì.” Tô Nặc cảm thấy Khâu Tử Ngạn đúng là quá phiền, nhưng mình lại không thể làm trái lời anh hai, vì vậy đành phải vắt óc tìm kế, “Tôi lấy cớ thảo luận về phim mới của Chung Ly Phong Bạch có được không?”

Được cái gì mà được! Đới An nhắc nhở Tô Nặc, “Tuy cậu và hắn là nhân vật chính trong phim, nhưng tới tận mùa hè năm sau mới bắt đầu quay phim, bây giờ chưa có gì hết mà thảo luận cái gì! Ngược lại còn giống như chúng ta rất muốn hợp tác với hắn!”

“Tôi biết rồi.” Tô Nặc nắm tay, Chung Ly Phong Bạch nói kết cục của phim này là mình mặc bạch y đeo trường kiếm thúc ngựa lang bạt giang hồ, còn Khâu Tử Ngạn thì bị đưa vào hoàng cung làm thái giám, nghe thích quá đi mất! Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nhiệm vụ anh hai giao! Mất thấy còn nửa tiếng nữa hoạt động sẽ chấm dứt, Tô Nặc tiếp tục suy nghĩ tìm cách, “Vậy tôi nói anh là fan của hắn được không? Nói rằng anh rất muốn ăn cơm với hắn, thảo luận một chút về cách rèn luyện cơ bắp!”

Đới An bị phản nói, “Đừng kéo tôi ra đỡ đạn chứ!”

“Quyết định vậy đi!” Tô Nặc vỗ vỗ vai người đại diện.

“Là cậu muốn mời Khâu Tử Ngạn ăn cơm chứ không phải tôi! Tại sao lại dùng tôi làm lí do?!” Đới An thật sự muốn khóc!

Nhưng Tô Nặc ý mạnh hiếp yếu tiếp tục đàn áp người đại diện, cực kì tàn nhẫn vô tình!

Đới An đành phải rung rung nước mắt nhìn hắn đi về nơi tổ chức hoạt động, sau đó rầu rĩ đi toilet.

Ai ngờ vừa xoay người lại thì lập tức giật bắn mình! Trong bữa tiệc riêng tư mà cũng có phóng viên chó săn đứng nghe lén! Nghe lén xong còn mau không chạy đi, đứng núp trong góc làm gì, muốn hù chết người ta à!

“Anh là phóng viên báo nào. . . Giám đốc Âu Dương?” Đới An vô cùng kinh ngạc, “Sao giám đốc lại đứng đây?”

“. . . Muốn ra hút thuốc, không tìm được ban công.” Giọng nói của Âu Dương Long khàn đặc.

“Ban công ở hướng kia mà.” Đới An nhiệt tình chỉ đường.

“Cảm ơn.” Ngài giám đốc nhìn người đại diện một cái, trên người nồng nặc mùi thuốc lá.

Đới An rất muốn nói cho hắn biết, hút thuốc lá có hại cho sức khoẻ.

Cùng lúc đó, Tô Nặc đang đối trá mời Khâu Tử Ngạn tới nay cùng đi ăn cơm, lí do là Đới An nằm mơ cũng muốn có cơ bụng, anh nhất định phải dạy anh ta! Còn nữa, nhà hàng kia bán rượu vài rất ngon, anh nhớ mang theo tài xế, say rượu lái xe rất thiếu đạo đức!

Lí do này đúng là vừa lưu loát vừa có logic!

Ai ngờ lại bị Khâu Tử Ngạn từ chối thẳng thừng!

Đúng là quá sốc!

Tô Nặc lập tức đứng hình!

“Tôi có hẹn với người khác rồi, ngại quá.” Khâu Tử Ngạn lịch sự xin lỗi, “Lần sau tôi nhất định sẽ đặt tốt vị trí mời Đới tiên sinh ăn cơm.”

Sát! Tô Nặc rít gào trong lòng, vấn đề không phải là Đới An, vấn đề là tôi nè!

“Xin lỗi tôi không tiếp cậu được, bên kia có người gọi tôi.” Khâu Tử Ngạn cứng ly với hắn, sau đó liền xoay người rồi đi!

Tô Nặc tức đến đầu bốc hơi, thật sự không thể chấp nhận chuyện “Khâu Tử Ngạn ra vẻ sang chảnh trước mặt mình”!

Hơi quá đáng rồi đó!

“Nặc Nặc.” Đới An đi tới, “Cậu đang làm gì thế?”

Khâu Tử Ngan là tên thích mặc đồ phụ nữ! Là tên già gái! Là tên biến thái! Là tên khủng điên! Tô Nặc tức giận chữ um sùm, sau đó hung hăng nhéo Đới An.

Ái phi rung rung nước mắt, lại sao nữa đây. . .

Năm phút sau, Đới An miễn cưỡng biết được ngọn nguồn sự tình, vì vậy ráng nhịn cười khuyên hân, “Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi!”

Tô Nặc vừa nghe liền nổi giận, “Chẳng lẽ anh cũng nghĩ việc hân từ chối tôi là chuyện đương nhiên? Anh là người đại diện của tôi hay của hân!”

“Đĩ nhiên là của cậu rồi, cho dù Khâu Tử Ngan có cho tôi tiền lương gấp mười tôi cũng không thêm.” Đới An vứt bỏ tiết tháo, “Ý tôi là, lí do của cậu không hay, ai lại lấy cơ bụng làm cớ bao giờ!”

“Vậy tôi phải nói gì?” Tô Nặc buồn bực hỏi, tên đó có gì hay ngoài cơ bụng đâu!

“Cậu muốn nói gì thì nói, miễn đừng nói cơ bụng là được.” Đới An ra vẻ thần bí, hạ thấp âm thanh, “Bởi vì cơ bụng của hân là silicon, chắc hân sợ nói một hồi sẽ lộ tẩy!”

“Thế bây giờ tôi phải dùng cớ gì?” Tô Nặc cảm thấy rối rắm, “Tôi có chuyện nhất định phải mời hân ăn cơm!”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Đới An buồn bực hỏi.

“Sau này sẽ nói cho anh biết.” Tô Nặc trả lời cho có lệ.

“. . . Nếu không thì nói về chuyện chụp hình quảng cáo cho Nhân Thụy?” Đới An bày kế, “Hai người đều là người mẫu kí hợp đồng của bên đó, đứng rồi, vừa nãy tôi nhìn thấy giám đốc Âu Dương ở bên ngoài.”

“Ài?!” Tô Nặc thiếu chút nữa phun sạch rượu.

“Âu Dương Long, giám đốc tiếp thị của Nhân Thụy đó, cậu quên người ta rồi à?” Đới An nói.

Sao mà quên cho được! Tô Nặc sốt ruột hỏi, “Anh không nhìn lầm chứ?” Trong danh sách khách quý làm gì có tên anh ấy, có khi nào là đến tìm mình không, xúc động quá đi mất!

“Thật mà, ở ngoài cửa đó.” Đới An cam đoan.

Tô Nặc thật sự rất muốn chạy ào ra ngoài ôm chầm lấy ngài giám đốc, dựa sát vào cơ ngực của hân, mới nghĩ thôi đã thấy sướng run rồi! May là vẫn còn chút lí trí nên cũng không có ra về mừng quá mức!

Nhưng thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời cười điên dại suốt ba mươi giây!

Nắng hạn lâu ngày gặp mưa to. . . Khoan đã hình như nói sai rồi, mà thôi sao cũng được! Nếu anh chịu xin lỗi đảng hoàng thì tôi sẽ suy nghĩ lại về việc hôn lười!

Di động rung lên, nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình, Tô Nặc cảm thấy hạnh phúc như bay trên mây!

Nhưng mở ra chỉ có vồn vện một câu —— Anh ở dưới bãi đỗ xe tầng ba khu D, sau khi hoạt động kết thúc thì xuống tìm anh.

.

Này này thái độ này là sao đây! Tô Nặc vô cùng bất mãn, lẽ ra phải nói vài câu như “bảo bối anh sai rồi” để làm dịu không khí chứ! Đúng là không lãng mạn chút nào nhưng mà. . . Thôi được rồi, miễn cưỡng cũng có thể bỏ qua!

Sắp có thể nhìn thấy giám đốc đẹp trai, quả thật rất đáng uống thêm một ly!

Có thể do trong lòng càng mong chờ thì thời gian trôi qua càng chậm! Tô Nặc liên tục xem di động, phải nói là cực kì nôn nóng! Thậm chí còn nghi ngờ điện thoại của mình đã bị hư!

“Cậu có việc gấp à?” Đới An cũng nhìn ra vẻ sốt ruột của hân.

“Ừ.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Tôi muốn về trước.”

“Đừng nói lung tung!” Đới An lo lắng dặn dò, “Hoạt động của công ty không thể thiếu một phút, sao có thể nói đi là đi, để đám báo chí biết thì coi như xong!”

“. . .” Làm ngôi sao đúng là phiền hết sức!

Sau khi vất vả chờ hoạt động chấm dứt, Tô Nặc lập tức biến mất không để lại bóng dáng —— Dù sao nơi tổ chức hoạt động rất riêng tư, không sợ fan đứng chờ ngoài cửa!

Đới An 囧 囧, làm gì mà gấp dữ vậy!

Trong bãi đỗ xe có rất nhiều xe, nhưng Tô Nặc chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được ngài giám đốc! Thật ra hắn rất muốn chạy như điên qua đó, may là cuối cùng vẫn nhịn lại được!

Âu Dương Long giúp hắn mở cửa bên ghế lái phụ.

“Khụ khụ.” Tô Nặc vừa bước vào liền bị mùi thuốc nồng làm sặc sụa, “Anh hút bao nhiêu điếu rồi?”

“Không nhiều lắm.” Âu Dương Long đưa tay xoa mặt Tô Nặc như mọi khi, giống như cả hai chưa từng xảy ra chiến tranh lạnh!

Giả bộ như không có việc gì là sao đây, lẽ nào muốn bỏ luôn chuyện xin lỗi? Tô Nặc suy nghĩ miên man! Đặc biệt có ý đồ!

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ rõ ràng, Âu Dương Long đã vươn tay kéo hắn vào trong lòng.

Tình huống bất ngờ không kịp chuẩn bị, Tô Nặc ngây ngẩn cả người.

Ngài giám đốc không nói lời nào, chỉ siết chặt hai tay, hận không thể khảm Tô Nặc vào trong cơ thể của mình.

Tô Nặc bị ôm hơi đau một chút, cảm thấy khung xương của mình sắp lệch luôn rồi! Nhưng nếu nói “anh ôm em đau quá” hình như hơi đàn bà, vì vậy đành phải cố gắng nhịn xuống! Trông hết như một chiến sĩ cách mạng!

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Long rốt cuộc cũng buông tay ra.

Tô Nặc vội vàng tranh thủ hít vài hơi.

Ngài giám đốc cúi đầu nhìn hắn, trong mắt có chút phức tạp và khổ sở.

.....

Người yêu nhìn nhau lẽ ra phải rất lãng mạn! Như vậy mới có không khí để hôn lưỡi! Tô Nặc cảm thấy mờ mịt, thế này là thế nào!

Âu Dương Long nâng cằm Tô Nặc, sau đó hôn nhẹ lên trán hắn.

Chẳng lẽ là phương pháp tán tỉnh mới? Tô Nặc tự nhủ.

“Nghe Mục Thu nói, em muốn đi châu Âu nghỉ phép phải không?” Âu Dương Long hỏi.

“... Phải.” Tô Nặc gật đầu, “Anh hai muốn em đi chung.”

“Đi chơi vui vẻ.” Âu Dương Long nhìn hắn.

“... Cảm ơn.” Loại đối thoại kì quặc này là sao đây! Tô Nặc rất muốn nắm cổ áo chồng mình lắc lắc!

“Anh thật sự rất yêu em.” Âu Dương Long ngồi thẳng lưng, nhìn ra ngoài kính chắn gió.

Em cũng rất yêu anh! Tô Nặc cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Tuy rằng cãi nhau rất bức mình nhưng mà... Vẫn rất yêu anh!

Âu Dương Long nhắm mắt lại, “Có vài việc em vẫn chưa hiểu rõ mà anh đã ép buộc em chấp nhận anh, anh xin lỗi.”

Na na nani?! Tô Nặc sững sờ, “Anh đang nói gì vậy?”

Hình như lạc đề rồi thì phải, hay là mình đã xuyên không?!

“Đi châu Âu cũng tốt, không cần làm việc, có thể suy nghĩ kĩ hơn.” Âu Dương Long nói, “Nếu em cảm thấy hối hận, anh sẽ không miễn cưỡng em.”

Anh miễn cưỡng em bao giờ! Một phút trước em còn đang nghĩ tới việc hôn anh! Tô Nặc không hiểu gì cả, “Sao em lại hối hận chứ?”

“Em... Vẫn luôn chú ý tới Khâu Tử Ngạn.” Tuy rằng không muốn thừa nhận.

Mẹ nó!!! Tô Nặc càng hoảng sợ hơn, “Liên quan gì tới hắn?!”

“Anh ghen thật đấy.” Âu Dương Long cười mỉa mai.

“Anh ghen với hần?” Tô Nặc cảm thấy như sét đánh ngang tai!

“Em chẳng bao giờ chú ý tới tin tức của anh.” Giọng của Âu Dương Long nhỏ dần.

“Đó là vì tin tức của anh. . .” Thật sự rất nhàm chán toàn là thuật ngữ kinh tế chuyên nghiệp em đọc không có hiểu! Tô Nặc không biết nên nói như thế nào.

Sự tiến triển này đúng là. . . Quá thần kì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Tô Nặc bị chuyện “chồng đẹp trai của mình ăn đám chua với Khâu Từ Ngạn” làm choáng váng, cảm thấy còn kinh hoàng hơn Loạn thế tình triền!

“Em không có thích hần!” Tô Nặc thật sự hết biết nói gì, sao mình có thể thích cái tên cơ bụng đó chứ chuyện này còn hơn cả khoa học viễn tưởng nữa! Phải nói là phim kinh dị cấm trẻ em dưới mười tám! Đáng sợ hơn cả hồn ma giữa đêm khuya!

“Có vài việc em cần thời gian nghĩ kĩ hơn.” Âu Dương Long xoa mặt Tô Nặc, động tác vô cùng thân thiết, đầu ngón tay mang đến cảm giác lành lạnh.

Em không cần thời gian, em chỉ cần anh thôi! Tô Nặc cảm thấy mình sắp bất tỉnh, phương thức tư duy của chồng mình quá thần thánh rồi! Chuyện này không khoa học! Vì thế hần vội vàng hét lên, “Em đâu có chú ý tin tức của hần!” Đôi khi trong tình yêu cần phải nói dối một chút! Trong phim cũng hay xuất hiện tình tiết này!

Nhưng sự thật phũ phàng hơn phim nhiều, Âu Dương Long cười khổ, “Anh. . . Anh xin lỗi, lần trước em để lại dấu vết trong máy tính của anh.”

Trời đất quý thần ơi! Trong lòng Tô Nặc lập tức dâng lên dự cảm xấu, “Dấu vết gì?” Lần trước mình tới nhà anh ấy chỉ vào trang cá nhân và. . . Thôi rồi, Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói, đây nhất định không phải là sự thật! Nghĩ tới những câu độc ác đáng khinh và hình đại diện, Tô Nặc trợn mắt há mồm không nói được lời nào, chỉ có thể tưởng tượng ra hình ảnh thảo nê mã chạy như điên trên sa mạc!

*Thảo nê mã đã từng được giải thích ở cuối chương 15, ai quên thì có thể vào xem lại ở đây.

Đúng là tự gây nghiệt không thể sống!

*tự làm tự chịu.

“Em là một người rất tốt.” Âu Dương Long xoa đầu Tô Nặc, giọng nói khản đặc.

Sao lại phát thê người tốt cho em! Tô Nặc không biết dùng từ gì để miêu tả nỗi kinh hoàng của mình! Dựa theo lệ thường, câu tiếp theo chắc chắn là “vì vậy em xứng đáng với người đàn ông tốt hơn”! Đây là cuộc sống chứ không phải tiểu thuyết, đừng có câu huyệt như vậy! Thật sự không thể đỡ được!

May là ngài giám đốc không phải nam chính trong phim thần tượng, không nói ra mấy lời thoại dở hơi như thế.

Nhưng cũng không khá hơn là bao!

Âu Dương Long nhìn hần, “Chờ đến khi em hiểu rõ, chúng ta bàn bạc lại sau.”

“Em hiểu rõ rồi mà!” Tô Nặc cảm thấy vô cùng tủi thân, loại tình tiết lệch khỏi quỹ đạo này không khoa học!

“Anh chờ em trở về từ châu Âu.” Âu Dương Long thay hần mở cửa xe.

Tô Nặc không nhìn được bật khóc, “Em thật sự không có quan hệ gì với Khâu Từ Ngạn hết, anh tin em đi có được không?”

“Anh chỉ muốn cho em thêm thời gian để suy nghĩ.” Âu Dương Long lau nước mắt cho Tô Nặc, “Ngoan, đừng khóc.”

“Em thật sự không có thích hần, em chỉ thích anh thôi.” Tô Nặc hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào!

“Em thích anh đối xử tốt với em, yêu thương em nuông chiều em, dẫn em đi ăn có phải không?” Âu Dương Long hỏi.

Hai mắt của Tô Nặc ướt đầm, hần ngây ngốc gật đầu, trong lòng tự nhủ chứ còn gì nữa! Chẳng lẽ em lại thích anh đánh em mắng em ngược đãi em, em đâu có máu M!

“Cho dù không có anh cũng sẽ có người khác nguyện ý đối xử tốt với em, thậm chí còn tốt hơn anh.” Âu Dương Long nhìn hấn.

“Vậy thì sao?” Tô Nặc hỏi lại.

“Cả đời là một khoảng thời gian rất dài, anh không muốn em hối hận.” Âu Dương Long dựa lưng vào ghế, “Chúng ta. . . Suy nghĩ thêm một chút đi.”

Tô Nặc sùng sốt, ngăn người nhìn khuôn mặt của ngài giám đốc.

Âu Dương Long nhắm mắt lại.

Ba phút sau, cửa xe bị đóng cái rầm, Tô Nặc không quay đầu lại mà chạy thẳng ra ngoài.

Âu Dương Long siết chặt tay lái.

“Cậu vẫn còn ở dưới bãi đỗ xe?” Sau khi nhận được điện thoại, Đới An cảm thấy rất 囧 囧, “Tôi lái xe về mất rồi!” Không phải lúc này nói đi ăn cơm với bạn sao?

“... Tôi, người đó đột nhiên có việc bận, anh có thể quay về đón tôi không, tôi không có mang theo ví tiền.” Tô Nặc ngồi xổm trong toilet, trông cực kì đáng thương.

“Chờ tôi mười phút.” Đới An nghe được sự khác thường trong giọng nói của Tô Nặc, vì thế lập tức quay trở về.

Sau đó hấn nhìn thấy hai mắt Tô Nặc sưng như mắt thỏ, tóc như ổ gà, trên bộ âu phục sáng màu còn chút nước đọng lại —— Đó là do lúc rửa mặt không cẩn thận làm nước bắn lên! Tóm lại trông cực kì chật vật, hoàn toàn không giống phong cách hoàng tử sạch sẽ lạnh lùng ban nãy!

“Tôi núp trong toilet này giờ, không có bị phóng viên chụp.” Nhìn vẻ mặt kì quặc của Đới An, Tô Nặc nhỏ giọng giải thích.

“Tôi không có sợ cậu bị chụp.” Đới An rút khăn tay ra lau nước cho hấn, cảm thấy vô cùng tức giận, “Ai đã làm cậu ra nông nổi này?” Tên đó chán sống rồi phải không!

“Không có ai làm gì tôi hết.” Tô Nặc ho vài tiếng.

“Khóc đến như vậy mà còn bảo không có ai làm gì!” Đới An hiếm khi tỉnh vì như vậy.

“...” Tô Nặc lau nước mũi, “Lái xe đi.”

“Tôi là người đại diện của cậu, tôi có quyền được hỏi!” Đới An rất kiên quyết.

“Anh để tôi yên tĩnh một chút được không?” Tô Nặc nhắm mắt lại, đầu óc rối như tơ vò!

Đới An rất lo lắng nhưng lại không thể mở miệng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Sau khi đưa Tô Nặc về nhà, Đới An vẫn cảm thấy không yên lòng, nhưng tối nay có cuộc họp rất quan trọng, vì thế đành phải gọi điện thoại cho Hàn Uy.

“Là cậu?” Hàn Uy rất bất ngờ.

“Xin lỗi, tôi biết tôi không nên tùy tiện quấy rầy anh, nhưng hiện giờ tâm trạng của Nặc Nặc rất xấu, tối nay tôi lại không thể ở bên cạnh cậu ta, không biết anh có rảnh không?” Đới An cẩn thận hỏi.

“Tâm trạng rất xấu là thế nào?” Hàn Uy nhíu mày.

“Hôm nay sau khi hoạt động kết thúc, Nặc Nặc nói muốn đi gặp bạn, ai ngờ lúc tôi đang trên đường về, cậu ta lại gọi điện thoại cho tôi.” Đới An cố gắng giải thích ngắn gọn, “Lúc tôi quay lại đón, hình như cậu ta đã khóc.”

“Khóc?” Hàn Uy lập tức nổi giận, “Cái người bạn kia ăn hiếp nó?”

“Tôi không biết, cậu ta không chịu nói.” Đới An trả lời, “Hơn nữa gần đây. . . Cậu ta rất khác thường.”

Là một người anh có trách nhiệm, Hàn Uy vô cùng lo lắng cho em trai, sau khi cúp điện thoại liền lái xe tới nhà Tô Nặc.

Đới An đã đi rồi, chỉ còn một mình Tô Nặc nằm úp sấp trên giường ngẩn người, ngay cả anh hai vào cửa cũng không biết.

“Nặc Nặc.” Hàn Uy cúi xuống nói vào tai hấn.

“Á!” Tô Nặc bị dọa sợ, phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên.

“Là anh.” Hàn Uy dờ khóc dờ cười.

“... Anh vào lúc nào thế?” Tô Nặc vô cùng kinh ngạc.

“Vừa mới vào.” Nhìn cặp mắt đỏ bừng của em trai, Hàn Uy cố nhịn không hỏi ngay!

“Sao không gọi điện thoại trước.” Tô Nặc ngồi xuống, rút khăn giấy ra lau nước mũi.

“Tình cờ đi ngang qua nên ghé vào thăm em.” Hàn Uy sờ sờ đầu em trai, ai ngờ đầu Tô Nặc cứng ngắc —— Lúc này phải tham gia hoạt động nên phun rất nhiều keo vuốt tóc.

Vì thế anh hai càng sốt ruột hơn, Tô Nặc rất thích sạch sẽ, bình thường sau khi tham gia hoạt động nhất định phải tắm rửa sạch sẽ rồi mới mặc đồ ngủ lên giường! Không bao giờ có chuyện để đầu đầy keo cứng ngắc hay mặc somi nằm trên giường!

“Gần đây tần suất anh tình cờ đi ngang qua nhà em hình như hơi bị cao.” Tô Nặc oán thán, cho dù kiểm soát cũng nên thay đổi một chút chứ!

“Mắt em sao thế?” Anh hai chuyển đề tài.

“Côn trùng bay vào, em lấy tay dụi.” Tô Nặc nói cực kì lưu loát.

“... Em nghĩ sẽ tin sao?” Hàn Uy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em không muốn nói.” Tô Nặc lười che giấu, cũng không có tâm tình giải thích.

“Bị ai ăn hiếp à?” Hàn Uy hỏi.

“Không có ai ăn hiếp em hết.” Tô Nặc lấy chân trùm đầu, “Em cũng không phải con nít ba tuổi.”

Đôi khi em còn ngốc hơn cả con nít ba tuổi! Hàn Uy rít gào trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, “Ngoan, có phải Khâu Từ Ngạn không?”

“Ài?” Tô Nặc mở chân ngồi bật dậy, khiếp sợ nhìn anh hai mình!

Tại sao ai cũng nhắc tới tên cơ bụng kia, chuyện này không khoa học!

“Em không chịu nói nên anh đành phải tự đoán thôi.” Hàn Uy nhìn em trai.

“Em không có quan hệ gì với tên đó hết!” Tô Nặc cảm thấy nhức đầu.

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Uy tiếp tục hỏi.

“Em muốn đi tắm.” Tô Nặc xuống giường.

“...” Hàn Uy rất bức tức, nhưng lại không dám nổi lên! Vì thế khó chịu muốn chết! Hắn định kéo ngăn tủ tìm dầu cù là để giúp bản thân bình tĩnh lại.

Ai ngờ sau khi kéo ngăn tủ, chút bình tĩnh còn sót lại cũng mất luôn!

Nói đúng hơn là lửa giận nghi ngút!

“Hàn Dịch!” Hàn Uy rống giận, thanh âm xuyên qua mọi góc tường!

Trong phòng tắm vang lên một tiếng loảng xoảng, là Tô Nặc bị dọa trượt ngã.

Sao rống lớn tiếng quá vậy! Từ nhỏ đến lớn, chỉ khi nào tức giận lắm anh hai mới kêu tên thật của mình, vì vậy mặc kệ mộng đau, Tô Nặc khập khiễng chạy ra khỏi phòng tắm, “Anh sao thế?”

Sau đó hắn nhìn thấy anh hai đang cầm một cái bao cao su.

Trông đẹp hết chỗ chê!

.....

Tô Nặc lập tức choáng váng, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Sau khi hết ảm lên, Hàn Uy cảm thấy hình như mình phản ứng hơi quá, dù sao em trai đã là người trưởng thành, có nhu cầu này cũng là chuyện bình thường thôi! Vì thế hắn cố gắng bình tĩnh ôn hoà nói, “Em quen bạn gái hồi nào? Sao không nói cho anh biết?”

“Không phải...” Không phải bạn gái! Tô Nặc nói thảm.

“Không muốn nói?” Hàn Uy cảm thấy mình nên rộng lượng một chút, làm một bậc phụ huynh có trình độ! Hắn cười hiền hòa nhìn em trai, “Nói với anh

mà ngượng ngừng cái gì.”

“Anh đừng hỏi nữa.” Tô Nặc đoạt lấy bao cao su trong tay anh hai, ném vào thùng rác, mặt đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu.

“Chuyện khác anh không hỏi, nhưng chuyện này em nhất định phải nói với anh!” Hàn Uy quyết hỏi đến cùng, hẳn chỉ sợ Tô Nặc bị người ta lừa, dù sao em trai mình cũng là ngôi sao nổi tiếng, rất dễ bị người ta lợi dụng.

“Chia tay rồi.” Tô Nặc trả lời cho có lệ.

Hàn Uy giật mình lần hai, “Chuyện khi nào?”

“... Gần đây thôi.” Thật ra mới chiều hôm nay chứ đâu! Tô Nặc lại tiếp tục rầu rĩ, tuy rằng chẳng ra dáng đàn ông chút nào nhưng chuyện này thật khó mà không chế!

Vì thế anh hai chỉ còn biết tro mắt nhìn em trai cúi đầu cụp tai như con thỏ!

“Ngoan.” Hàn Uy kéo Tô Nặc ngồi xuống bên cạnh mình, “Bất kể thế nào anh cũng sẽ không trách em, nói cho anh nghe được không?”

“... Thật sao?” Tô Nặc nhìn anh hai.

“Dĩ nhiên là thật rồi.” Hàn Uy bật cười, “Từ nhỏ đến lớn em quậy phá khắp nơi có bao giờ anh trách em chưa?”

Tô Nặc cẩn thận nghĩ nghĩ, hình như đúng là như vậy!

Nhưng mình thật sự không dám nói!

Dù sao... Cũng đã chia tay rồi. Tô Nặc cảm thấy buồn vô cùng.

“Nói đi.” Hàn Uy rất dịu dàng.

“... Anh ấy nghĩ rằng em thích người khác.” Tô Nặc nói đại khái.

“Hiểu lầm à?” Hàn Uy hỏi.

“Không hẳn là vậy.” Tô Nặc ngồi xếp bằng trên giường, ủ rũ cúi thấp đầu, “Thật ra lúc nghe anh ấy nói thế, em cũng rất choáng váng.”

Hàn Uy tiếp tục lắng nghe.

“Anh ấy nói em không có thật sự yêu anh ấy, bởi vì em luôn lén lút chú ý đến người khác.” Tô Nặc hít hít mũi.

“Sao em lại lén lút chú ý đến người khác?” Anh hai hỏi.

“... Không biết, hình như đã thành thói quen rồi.” Tô Nặc rầu rĩ trả lời. Lần đầu tiên biết Khâu Tử Ngạn là lúc hắn được tạp chí bình chọn là người mới nổi bật nhất, cơ bụng của hắn trông ngẫu kinh khủng, thậm chí có khi còn ngẫu hơn anh hai! Kể từ đó Tô Nặc bắt đầu hâm mộ ghen tị căm hận người ta! Bởi vì trước giờ Tô ăn hàng luôn cố gắng hướng tới con đường nam tính! Đứng phía sau rút súng kêu “đứng lại”, đúng là oai phong đến mức không thể diễn tả bằng lời! Đáng tiếc điều kiện bản thân có hạn, chỉ có thể thờ dài nhìn cái bụng bằng phẳng trắng bóc của mình, sau đó căm tức về bậy lên ảnh của tên cơ bụng!

Về sau hai người thường xuyên bị công chúng kéo lại gần nhau —— Dù sao cả hai đều là người mới. Vì thế số lần Tô Nặc gặp Khâu Tử Ngạn cũng càng ngày càng nhiều, muốn bỏ qua cũng không được! Quá đáng nhất là, Khâu Tử Ngạn lại được mời đóng phim 《Thám tử bóng đêm》, tuy rằng chỉ đóng một vai phụ nhưng đây chính là anh hùng truyện tranh mà Tô Nặc hâm mộ từ bé! Thật sự ghen tị muốn chết! Sau đó Tô Nặc tạo nick yêu nghiệt đầu hói để hình hoa cúc nhỏ, phun ra bài post thứ nhất —— Diễn dở ẹc!

Lúc đó Khâu Tử Ngạn vừa mới xuất đạo không lâu nên cũng có nhiều người nghĩ hắn không đủ trình độ, vì thế bài post này được ủng hộ nhiệt liệt, ai ai cũng bày tỏ chủ blog nói quá đúng! Khâu Tử Ngạn thật sự đã hủy hoại nhân vật này! Diễn dở như hạch!

Tô Nặc cảm thấy thoải mái hơn một chút, vì thế tiếp tục khoe khoang nói —— Tồi thấy Tô Nặc diễn là hợp nhất!

Đúng là quá đối trá!

Nhưng chẳng ai buồn để ý đến đề nghị này, nói đúng hơn là tất cả mọi người đều đồng lòng ngó lơ! Vừa nghe đã thấy thiếu muối! Hoàn toàn không khả thi!

Tô Nặc có chút thất vọng, bất quá cái này cũng không có ảnh hưởng nhiều đến hắn!

Từ đó về sau, Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói bắt đầu hoạt động năng nổ trong diễn đàn và trang cá nhân của Khâu Tử Ngạn, lời nói ác độc đáng khinh lại rất giỏi chiếm số pha! Lúc đầu nhìn thấy hắn, các fan vẫn có thể chửi ngược lại, nhưng thời gian dần trôi, mọi người đều chết lặng, thậm chí còn cảm thấy sùng bái —— Quả thật phải gọi là vua anti-fan! Là huyền thoại sống!

Tình cảm này sao có thể là tình yêu! Quá lắm là hơi hâm mộ hơi ghen tị một chút, sau đó dùng phương thức ngây thơ để biểu đạt mà thôi! Tô Nặc buồn bực bỏ nhào lên giường, mình đúng là ngu hết thuốc chữa!

“Nếu đang quen nhau thì đừng để ý tới cô gái khác.” Hàn Uy vỗ vỗ hán, “Con gái thích được dỗ dành, em phải giải thích cho cô ấy biết.”

“Em đã cố giải thích rồi, nhưng anh ấy không nghe.” Đã vậy còn mở cửa xe mặc em đi! Tô Nặc úp mặt xuống gối.

Sao có thể vô lí như thế! Hàn Uy nhú mày, “Vậy chia tay đi.”

Tô Nặc rầu rĩ lắc đầu, “Em không muốn.”

“... Được rồi, làm gì thì làm, đừng có tự làm khổ mình.” Hàn Uy kéo hán dậy, “Đi tắm đi, anh dẫn em đi ăn tối.”

Tô Nặc buồn vô cùng, không có chút khẩu vị nào!

Ngài giám đốc cũng không có khẩu vị!

Hán đang ngồi trước máy tính ở nhà, xóa sạch mật mã tài khoản còn lưu lại trong máy.

“Chú chia tay với Tô Nặc thật à?!” Mục Thu bị dọa sợ! Tình tiết này chệch quỹ đạo quá rồi!

“... Cũng không hẳn là vậy, tôi bảo cho cậu ta thêm thời gian suy nghĩ.” Âu Dương Long đưa cho Mục Thu một lon bia, mặt mày ủ dột, “Cậu ta còn nhỏ, có lẽ vẫn chưa biết mình muốn gì.”

“Chú bỏ được sao?” Trong mắt Mục Thu tràn đầy đồng tình.

“Tiếc lắm chứ.” Âu Dương Long cười khổ, “Nhưng có tiếc thì thế nào, mặc dù tôi vẫn có thể vờ như không biết, tiếp tục yêu thương nuông chiều cậu ta, nhưng lỡ sau này cậu ta hiểu rõ, ngày này vẫn sẽ tới thôi.”

“Lại là vì Khâu Từ Ngạn?” Mục Thu nhú mày.

“Nói thật, bây giờ tôi cũng rối lắm.” Âu Dương Long nhìn ra ngoài cửa sổ, “Phải chờ cậu ấy suy nghĩ thôi.”

“Hai người thật là...” Mục Thu không biết nên nói gì cho phải, “Có khi nào là hiểu lầm không!”

“Nếu trong máy tính của Chung Ly Phong Bạch chứa đầy tin tức của Dạ Phong Vũ nhưng lại không có cái nào về chú, chú hỏi thì nói dối, đã vậy còn cố gắng mời hán đi ăn cơm cho bằng được, chú sẽ nghĩ thế nào?” Âu Dương Long thấp giọng nói.

Mục Thu nổi giận, “Đừng nhắc tới cái thằng chết tiệt đó!”

“Làm ơn nhìn lại mình đi, nói người ta chứ mình có hơn gì đâu.” Âu Dương Long cười tự giễu, ném nửa lon bia trong tay vào thùng rác, “Đi thôi, ra ngoài uống vài ly.”

Mục Thu nhìn hán đầy cảm thông!

Thất tình đúng là quá thâm!

Đêm nay, Tô Nặc vẫn nằm lì trên giường ngẩn người.

Còn ngài giám đốc thì ở trong quán bar uống đến ba giờ sáng.

Yêu là chết trong lòng một ít.

Vài ngày sau, Tô Nặc lên máy bay, cùng cả nhà anh hai đi nước ngoài.

Qua thêm vài ngày, Âu Dương Long thu dọn hành lý, mang cấp dưới tới thành phố D, bàn bạc về việc hợp tác mở trung tâm thương mại mới.

Không ai liên lạc với nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Tô Nặc vốn định chơi một tháng rồi về, ai ngờ chị dâu hán lại mang thai cục cưng thứ hai.

Hàn Uy mừng như điên, vì thế tiếp tục kéo dài thời gian nghỉ phép, nơi này rất yên tĩnh, bầu không khí lại tốt, rất thích hợp dưỡng thai.

Tô Nặc cũng quyết định ở lại, đăng kí học lớp hội họa ở một trường cao đẳng, hằng ngày đi xem triển lãm tranh, sống một cách nhàn nhã và thoải mái, mặc cho nhiều fan vào trang cá nhân gào khóc Nặc Nặc chừng nào anh mới du học trở về, chúng em nhớ anh lắm!

Ngài giám đốc chuẩn bị khai trương cửa hàng mới trong thành phố D, bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng mỗi đêm trước khi ngủ vẫn vào trang cá nhân của

Tô Nặc, nhìn ảnh hắn lên lớp rồi đi dạo phố.

Muốn gõ một câu dạo này em khỏe không cũng không được. Âu Dương Long thật sự rất muốn cười vào mặt mình, loại hành động như mấy đứa nhóc mười tám tuổi này đúng là vừa ngây thơ vừa buồn cười.

Lá thu rơi xuống, cành cây bị tuyết mùa đông bao phủ.

“Nặc Nặc.” Hàn Uy gõ cửa, “Em dậy chưa?”

“Rồi.” Tô Nặc mơ mơ màng màng ôm chăn ngồi dậy.

Thị trấn nhỏ này rất ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ như những sợi lông vũ màu vàng.

“Đi rửa mặt, trưa nay đi ăn.” Hàn Uy đẩy cửa bước vào.

“Em lười quá.” Tô Nặc ngã nhào xuống giường, bức xúc nói, “Sao ngày nào cũng có đủ loại bữa ăn vậy?!” Còn phiền hơn ở trong nước nữa!

“Hôm nay là bữa cuối cùng, là bạn tốt ngày xưa của ba.” Hàn Uy kéo hắn dậy, “Nghe lời.”

Tô Nặc đành phải vừa ngáp vừa đi vào phòng tắm.

“Em mặc cái gì vậy?!” Nửa tiếng sau, Hàn Uy bắt mắt nhìn em trai.

“... Khó coi lắm à?” Tô Nặc cúi đầu nhìn áo thun SpongeBob Squarepants [1] của mình.

“Mặc đàng hoàng một chút.” Hàn Uy ném một cái áo somi cho hắn.

“Gặp bạn tốt của ba thôi mà, sao phải mặc âu phục?!” Tô Nặc cảm thấy khó hiểu.

“Nghe lời.” Hàn Uy rất kiên quyết.

... Nếu biết trước đã ra đảo một mình rồi, mỗi ngày ngủ nướng ăn hải sản muốn làm gì thì làm! Tô Nặc vô cùng hối hận, đành phải ngồi xuống giường thay quần áo.

Sau khi đổi sang âu phục, Tô Nặc trông hết như một vị hoàng tử, Hàn Uy cảm thấy rất hài lòng!

“Sao anh không mặc âu phục?” Sau khi lên xe, Tô Nặc mới phát hiện ra chuyện này!

“Bởi vì em là nhân vật chính.” Hàn Uy nói.

Tô Nặc không hiểu gì hết.

Nhưng lúc đến khách sạn, hắn lập tức hiểu ngay!

Bởi vì tới tham dự bữa ăn ngoại trừ bạn tốt của ba còn có một cô gái! Cô nàng còn mặc đầm hai dây nữa chứ!

“Anh!” Tô Nặc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh mình!

Hàn Uy cười cực kì gian trá!

Cô gái hiển nhiên rất hài lòng về Tô Nặc, lúc ngồi ăn cứ nhìn trộm hắn! Nhưng Tô Nặc chỉ luôn cúi đầu ăn cơm, vờ như không thấy gì hết, vì thế phụ huynh hai bên rất sốt ruột!

Còn cô gái kia không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, chủ động đổi vị trí qua ngồi bên cạnh Tô Nặc!

Đừng có trắng trợn như thế! Tô Nặc rít gào trong lòng!

“Lúc trước em có xem qua tin tức giải trí trong nước, không ngờ anh chính là con trai của bác Hàn.” Cô gái ngượng ngùng nói.

Tô Nặc run rẩy, lỗ tay chọc thủng con cua trong chén.

Cô gái lập tức bị chinh phục, đúng là người đàn ông mạnh mẽ!

“Tối nay có buổi biểu diễn âm nhạc, không biết anh có hứng thú không?” Cô gái ngọt ngào hỏi.

Hàn Uy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao em trai mình chẳng biết chủ động gì cả! Còn thua con gái người ta nữa!

“Tôi... Đi toilet.” Tô Nặc chạy trốn chết!

Cô gái hơi xấu hổ! Hàn Uy vội vàng chạy theo em trai!

“Anh bày trò gì thế!” Trong phòng rửa tay, Tô Nặc nhỏ giọng hét lên.

“Con gái người ta đã chủ động tới vậy, sao em không chịu hiểu!” Hàn Uy cốc đầu hấn.

Tô Nặc thật sự muốn bắt tỉnh, “Em nói em muốn đi xem mắt bao giờ!”

“Thất tình lần một thì phải tính đến lần hai!” Hàn Uy nói cứ như đúng rồi.

“Em không muốn quen bạn gái!” Tô Nặc đau đầu.

“Cô bé này tốt lắm, nhất định hơn hẳn con nhỏ đã chia tay em!” Hàn Uy nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh để em yên tĩnh một chút đi.” Tô Nặc nói.

“...” Người làm anh chỉ hận không thể chui vào đầu em trai rống giận!

Sao lại cố chấp như thế!

Bữa cơm kết thúc trong thất bại, về tới nhà Tô Nặc liền nhốt mình vào phòng ngủ, bỏ cả bữa trà chiều luôn!

“Baba hư, Voldemort!” Hàn Tiểu Hi vừa ăn bánh bích quy vừa mắng Hàn Uy, “Ba làm anh hai giận rồi!”

“Ba của con là Ultraman, không phải Voldemort! Còn nữa, đó là chú của con, không phải anh hai!” Hàn Uy không biết đây là lần thứ mấy mình giáo dục đứa con gái ngốc này. Đúng là y chang Tô Nặc ngày xưa!

“Đi xin lỗi!” Hàn Tiểu Hi đá ghế.

Thật là... Không có nhân quyền mà! Lão đại xã hội đen Hàn tiên sinh bùng bánh bích quy gõ cửa, “Nặc Nặc, ra ăn tráng miệng đi.”

“Không ăn.” Tô Nặc chưa bao giờ thấy nhời giám đốc như lúc này, cảm giác đầu mình sắp nổ tung!

“Anh hai chỉ nghĩ cho em thôi.” Hàn Uy đẩy cửa bước vào, ngồi xuống giường bất đắc dĩ nói.

“Em biết.” Tô Nặc xoay người nhìn hấn, hai mắt đỏ lên, “Em không có giận anh, xin lỗi về việc trưa nay.”

“Ngốc quá.” Hàn Uy bật cười, xoa đầu em trai, “Vẫn còn thích bạn gái trong nước phải không?”

Tô Nặc do dự một chút, sau đó khẽ gật đầu.

“Vậy đi tìm người ta đi.” Hàn Uy kéo hấn ngồi xuống, “Nếu việc gì em cũng giấu trong lòng thì sao cô ấy biết được.”

“Anh.” Tô Nặc cắn răng, nhắm mắt lại, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” Hàn Uy hỏi.

“Bây giờ tâm trạng của anh ổn chứ?” Mười giây sau, Tô Nặc mở to cặp mắt đáng thương hỏi.

Hàn Uy dở khóc dở cười, “Xem ra chuyện này không hay rồi.”

“Đại khái bằng khoảng một trăm củ cà rốt.” Tô Nặc lo lắng ôm gối đầu.

“Nói đi.” Hàn Uy nói.

“... Anh không được giận đâu đó.” Tô Nặc đánh phủ đầu trước, “Chuyện này hơi... Chán động.”

“Bạn gái cũ của em có thai?” Hàn Uy hỏi.

Tô Nặc thiếu chút nữa sặc nước miếng của chính mình, “Không có!”

“Bạn gái cũ của em là phụ nữ đã có chồng?” Hàn Uy hít sâu một hơi.

“Anh nói gì thế!” Tô Nặc giận.

“Vậy mấy cái còn lại chắc không hề gì.” Hàn Uy trở về bộ dáng hiền hòa, “Nói đi.”

“Em . . . Tôi nay em muốn ăn xú mại tôm” Tô Nặc vô cùng không có bản lĩnh.

Hàn Uy thật sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với em trai.

Được rồi, dù sao chết sớm chết muộn cũng phải chết! Tô Nặc hít sâu một hơi, nắm tay liều mạng nói, “Em không thích con gái.”

.

Thế giới lập tức lặng thinh!

Hàn Uy há to miệng, “Em vừa nói cái gì?”

“Em . . . Không thích con gái.” Tô Nặc lo lắng nhìn Hàn Uy, hai tay khẽ run rẩy.

“Không thích con gái, chẳng lẽ em thích phụ nữ lớn tuổi?” Hàn Uy cố hướng sự việc về phía bình thường một chút!

“Em thích đàn ông.” Tô Nặc vượt qua chướng ngại tâm lý, nói ra câu long trời lở đất!

Hàn Uy cảm thấy choáng váng, gần như không thể tin vào tai mình!

Em trai mình vừa mới nói gì!

“Em xin lỗi.” Tô Nặc không dám nhìn hấn.

Hàn Uy im lặng suốt ba phút.

“Có phải anh rất muốn đánh em không?” Tô Nặc lo lắng nhìn anh hai.

“Anh không đánh em.” Hàn Uy hít sâu một hơi, sau đó xắn tay áo nói, “Anh phải chém chết Khâu Từ Ngan!”

Một tiếng sét xé rách bầu trời, Tô Nặc trợn mắt há mồm!

Tại sao. . . Lại là người này nữa!

Chuyện này không khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“Sao anh lại nghĩ em đang nói Khâu Từ Ngan?!” Tô Nặc dùng ánh mắt khiếp sợ không thể diễn tả bằng lời nhìn anh hai!

“Chẳng lẽ không đúng à?” Anh hai dùng ánh mắt khiếp sợ hơn nhìn em trai!

Sao mà đúng được chứ! Tô Nặc cảm thấy mình sắp qua đời!

“Vậy là ai?” Anh hai hỏi.

“. . . Nếu em nói, anh có chém chết anh ấy không?” Tô Nặc lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là không.” Hàn Uy cố gắng làm sao cho trông ôn hòa một chút.

Nhưng Tô Nặc vẫn rất lo lắng! Bởi vì hấn thật sự rất quan tâm đến ngài giám đốc!

“Nói đi.” Hàn Uy sờ sờ đầu em trai.

“Đó là. . . Là. . .” Tô Nặc lắp bắp cả buổi cũng không nói được.

“Nếu em không nói, anh sẽ chém chết Khâu Từ Ngan!” Hàn Uy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy anh cứ chém hấn đi.” Tô Nặc vô cùng không có nghĩa khí chui vào góc tường, “Sau khi chém xong thấy thoải mái hơn thì hãy tới tìm em.”

Hàn Uy vừa tức giận vừa muốn cười.

“Anh không ngại tính hương của em đâu, đúng không?” Tô Nặc cẩn thận hỏi anh hai, vẻ mặt cực kì đáng thương!

Anh chỉ lo lắng cho em thôi!!!! Hàn Uy rít gào trong lòng!!!! Nhưng vấn đề quan trọng nhất bây giờ là hỏi cho ra tên thằng kia chứ không phải giáo dục em trai!!!! Vì vậy Hàn đại thiếu gia áp chế lửa giận, bày ra vẻ mặt vô cùng hiền lành nói, “Em vui là được rồi.” Quả thật dối trá đến mức không dám nhìn thẳng!!

“Anh ấy đối xử với em tốt lắm, chúng em chia tay đều là lỗi của em.” Tô Nặc đánh phủ đầu trước.

“Ừ.” Hàn Uy gật đầu.

“Anh phải hứa không được nổi giận!” Tô Nặc nắm tay anh hai!

“Em sợ cái gì!” Hàn Uy nghiêng răng nghiêng lợi, “Rồi rồi anh hứa, em nói đi.”

“... Anh còn nhớ... Âu Dương... Long của tập đoàn Nhân Thụy không?” Tô Nặc sót ruột đến mức thờ không thông, giọng nói nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu.

Nhưng anh hai vẫn nghe được, “Âu Dương Long?”

Tô Nặc gật gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Hàn Uy.

Đây đúng là giây phút làm người ta lo âu!

Sau đó hần nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh hai, vẻ mặt như hung thần ác sát!

“Anh!” Tô Nặc sợ đến mức thiếu chút nữa bật khóc, “Anh đã hứa không giận rồi!”

“Cái thằng này gan nhĩ, dám dụ dỗ em trai của ông mày!” Hàn Uy nắm tay rắc rắc.

Chút hôn vía cuối cùng của Tô Nặc cũng bay mất, “Anh muốn làm gì!”

“Anh đi nói chuyện với hần.” Hàn Uy đứng lên.

“Không được!!” Tô Nặc giữ chặt anh hai, sợ đến xanh mặt, “Bọn em đã chia tay rồi, anh tìm anh ấy làm gì nữa!”

“Gần đây thằng đó có liên lạc với em không?” Hàn Uy hỏi.

Tô Nặc liều mạng lắc đầu.

“Vậy mà em còn nhớ tới nó!” Anh hai rít gào.

Tô Nặc lập tức rom róm nước mắt!

.....

“Em đừng khóc.” Hàn Uy không thể chịu nổi bộ dáng này của em trai, đành phải giảm nhẹ thanh âm.

“Tóm lại anh đừng tìm anh ấy, để em tự giải quyết có được không?” Tô Nặc cầu xin.

Hàn Uy không trả lời.

“Xin anh đấy.” Sắc mặt Tô Nặc tái nhợt, hiển nhiên rất sợ anh mình sẽ làm mấy chuyện ác độc!

Tuy rằng từ nhỏ tới lớn Hàn Uy rất cưng chiều em trai, nhưng chuyện này thật khó mà chấp nhận!

Thật sự rất muốn đập chết Âu Dương Long!

Em trai mình ngốc như vậy, nhất định đã bị tên gian thương kia dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nên mới nghĩ rằng mình thích đàn ông!

Về chuyện đã lên giường với nhau... Hàn Uy ngồi suốt năm tiếng đồng hồ vẫn không thể thuyết phục bản thân bình tĩnh lại!

Thật sự không thể chấp nhận được!

Buổi tối trước khi đi ngủ, Hàn Tiểu Hi vừa đứng trên ghế đầu đánh răng, vừa run sợ nhìn phòng ngủ, tối nay ba mình trông hết như quái thú!

“Anh hù con bé rồi kìa.” Chị dâu nhắc nhở hần.

“Sao nó có thể tùy tiện lên giường với một người đàn ông!” Hàn Uy vô cùng tức giận, hung hăng bóp nát remote trong tay!

Hàn Tiểu Hi há to mồm, ba mình thấy ghê quá!

“Anh. . .” Tô Nặc run rẩy đứng trước cửa, “Em. . . Tồi nay chúng ta nói chuyện một chút được không?”

“Bây giờ?” Hàn Uy cảm thấy hơi ngạc nhiên, nó lại chủ động yêu cầu nói chuyện với mình à!

“Phải.” Tô Nặc cố lấy can đảm.

Hàn Uy gạt đầu, ném remote tan nát vào thùng rác! Phải nói là ngẫu quá xá!

Tô Nặc cảm thấy đầu gối như nhũn ra! Nói thật, hắn không hề muốn tâm sự với anh hai! Nhưng cũng không còn cách nào khác! Bởi vì hắn biết anh hai nhất định rất tức giận! Nếu [điểm nộ khí] cứ tích tụ dần mà không thể phát tiết, nói không chừng sẽ nổi điên xông về nước! Vậy giám đốc của mình tiêu rồi còn gì! Vì thế Tô Nặc đành phải kiên cường chủ động tới tìm anh hai! Cho dù không thể thuyết phục anh hai chấp nhận tính hướng của mình, ít nhất cũng có thể khuyên anh ấy đừng tìm Âu Dương Long!

Nếu thật sự muốn đánh người, vậy đánh mình là được rồi. . . Tô Nặc khóc thầm trong lòng, rất có tinh thần liều mình vì nhân dân!

“Quen nhau lúc nào?” Hàn Uy hỏi.

Tô Nặc ngồi xếp bằng trên giường, thành thật nói, “Cũng mới đây thôi, cái lần chụp sô tay quảng cáo cho Nhân Thụy ấy.”

Hàn Uy vừa nghe liền nổi giận! Cũng mới đây thôi mà đã lên giường với nhau! Lúc sáu tuổi đã dạy em không được cho người khác xem quần lót nhỏ! Sao đến giờ mà em vẫn không nhớ!

“Hắn theo đuổi em bao lâu?” Hàn Uy tiếp tục hỏi.

“. . . Không lâu lắm” Tô Nặc nói.

Không! Lâu! Lắm! Hàn Uy siết chặt nắm tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!!!!

Tô Nặc cúi đầu thấp thật thấp!

“Có phải hắn rất giỏi nói lời ngon tiếng ngọt không?” Hàn Uy cố gắng làm sao cho trông hiền lành một chút.

“. . . Không, không có.” Tô Nặc lo lắng nhìn sắc mặt anh hai.

“Không biết nói lời ngon tiếng ngọt mà em còn chạy theo hắn?!” Hàn Uy tức giận đập giường một cái!

Tô Nặc sợ tới mức nhảy dựng, vội vàng nói, “À không thật ra anh ấy nói nhiều lắm, vừa rồi em nhất thời quên mất!”

“Anh biết mà!” Anh hai càng giận hơn, “Đúng là cái đồ lừa đảo miệng lưỡi không xương!”

“Không phải như thế!” Tô Nặc thật sự muốn khóc, sao anh mình lại vô lý như vậy, nói kiểu nào cũng bị vặn xoắn là sao!

“Có phải lên giường cũng là bị hắn lừa không?!” Hàn Uy trừng mắt.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt, đây là chuyện riêng tư!

“Đừng sợ, nói cho anh hai nghe.” Hàn Uy nắm tay em trai, trông hết như một người mẹ hiền!

Không sợ mới là lạ! Tô Nặc cảm thấy mình sắp thở hết nồ! Anh hai mình còn đáng sợ hơn cả Voldemort!

“Nhất định không phải em chủ động muốn lên giường, đúng không?” Hàn Uy thay đổi cách hỏi.

“Phải, là em.” Có kinh nghiệm lần trước, Tô Nặc liều chết nói, “Là em chủ động yêu cầu!”

Anh hai hít một sâu hơi, “Em?”

“Đúng vậy, chính em!” Tô Nặc đã nghĩ thông suốt! Để bảo vệ ngài giám đốc đẹp trai, hắn có thể nhận hết mọi tội lỗi, thật sự quá cảm động!

Chuyển sang thể tri âm sẽ là 《Cảm động đất trời, một con người mỏng manh dễ vỡ như thủy tinh chịu nhục vì mối tình khó quên》

*Thể tri âm (tạm dịch): một dạng văn của Trung Quốc, chuyên kể về những chuyện đau khổ bất hạnh của mình hoặc người khác để tìm sự cảm thông của mọi người, ví dụ như từ nhỏ bố mất sớm, mẹ bị bệnh nên phải tự lực cánh sinh. . .

Đương nhiên có trước phải có sau, nhất định phải có thêm một bài «Anh chàng tuyệt tình bên kia bờ đại dương, anh nào biết có người đang đau khổ yêu anh?»)

Đúng là cảm động rớt nước mắt!

“Sao em có thể. . . Như vậy được!” Anh hai quả nhiên bị dọa sợ, ngay cả đầu lưỡi cũng cứng ngắc!

“Em thật sự yêu anh ấy.” Tô Nặc nói.

“Vậy tại sao lại chia tay?” Hàn Uy tiếp tục hỏi, rất hi vọng có thể nghe được câu “bởi vì anh ấy ngoại tình”, “bởi vì anh ấy bắt cả hai tay” hay “bởi vì anh ấy bị liệt dương”. . . Chỉ có như thế hắn mới có thể quang minh chính đại khuyên nhủ em trai!

Nhưng em trai lại không hề hợp tác, “Bởi vì em quá ngu.”

“Em đúng là ngu thật.” Hàn Uy đồng ý.

Tô Nặc tủi thân nhìn anh hai.

“Nhưng cũng không thể dùng cái này làm lí do chia tay được!” Hàn Uy tức giận xắn tay áo, “Anh giúp em đập chết hắn!”

“Không phải!” Tô Nặc rầu rĩ tựa đầu lên vai anh hai, “Là vì em giấu anh ấy, lén lút sưu tầm tin tức của Khâu Từ Ngan.”

.

Hàn Uy cảm thấy mình hết nói được rồi, “Khâu Từ Ngan?”

Tô Nặc chột dạ gật đầu.

Anh hai đành phải tạm thời buông tha ngài giám đốc, buồn bực hỏi, “Tại sao em lại lén lút sưu tầm tin tức của Khâu Từ Ngan?”

“Bởi vì hình như. . . Em ghen tị với hắn.” Rốt cuộc Tô Nặc cũng thừa nhận sự thật thảm thiết này!

“Không phải thích à?” Hàn Uy hỏi lại lần nữa.

Đĩ nhiên là không rồi! Tô Nặc liều mạng lác đầu!

“Mặc kệ em thích ai, dù sao bây giờ cũng đã chia tay.” Hàn Uy kiên nhẫn nói, “Quen thử vài cô gái xem thế nào, được không?”

“Em không thích con gái.” Tô Nặc từ chối.

“Vừa rồi em không có nói thế! Trước khi gặp chị dâu em anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn!” Hàn Uy lấy bản thân mình ra làm ví dụ, “Yêu từ cái nhìn đầu tiên là chuyện rất lãng mạn, bắt đầu từ mai anh giúp em sắp xếp vài buổi xem mắt!”

“Đừng mà!” Tô Nặc khóc không ra nước mắt, “Em không đi!”

“Thử một lần cũng chẳng mất gì, nói không chừng còn có tin vui!” Anh hai bình tĩnh nói.

“Không!!!” Tô Nặc vô cùng kiên quyết, “Em muốn về nước!”

“Bây giờ?!” Sắc mặt Hàn Uy tối sầm, “Không được!”

“. . . Anh vô lí quá!” Tô Nặc giận rồi.

“Không được là không được!” Hàn Uy gia tăng âm lượng, bày ra vẻ uy nghiêm của người làm anh!

“Em tin anh nên mới nói với anh.” Hai mắt Tô Nặc đỏ bừng, trông hệt như một chú thỏ!

Hàn Uy lập tức mềm lòng!

Nhưng hắn cũng lập tức ép bản thân phải cứng rắn trở lại! Bởi vì lần này liên quan đến hạnh phúc cả đời của em trai!

“Nghỉ ngơi sớm đi, mai mới nói tiếp.” Hàn Uy rút khăn tay ra đưa cho Tô Nặc.

Tô Nặc không thèm đề ý đến hắn.

Hàn Uy xoay người bước ra khỏi cửa, lạnh lùng cực kì!

Tô Nặc buồn không thể tả, vì thế ủ rũ bò xuống giường, lấy một hộp sô-cô-la trong tủ lạnh nhỏ của mình!

Đó là lúc hai người còn yêu nhau, ngài giám đốc thường xuyên cho hắn ăn! Ngọt ngọt đắng đắng cay cay tan trong miệng, nỗi nhớ càng dạt dào hơn!

Tô Nặc lấy điện thoại di động ra hít sâu vài lần, sau đó mới run rẩy bấm điện thoại!

“Ai vậy?” Bởi vì đây là số ở nước ngoài nên Âu Dương Long cũng không biết hắn là ai.

“... Là em” Tô Nặc nhỏ giọng nói, cảm thấy trái tim sắp nhảy ra ngoài!

“Nặc Nặc?” Âu Dương Long cũng sùng sốt.

“Phải.” Tô Nặc sốt ruột đến mức suýt làm rớt ống nghe.

“Em về nước rồi à?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có, em còn đang ở nước ngoài.” Tô Nặc cảm thấy mũi mình cay xè.

“Không vui hả?” Âu Dương Long rất nhạy cảm với tâm trạng của hắn.

Tình cảm trong lòng Tô Nặc càng mãnh liệt hơn! Giọng nói dịu dàng như vậy, sao mình chịu nổi đây!

“Đừng khóc.” Âu Dương Long có chút lo lắng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em... Em nghĩ thông suốt rồi.” Tô Nặc bật khóc, “Em muốn quay về tìm anh, nhưng mà anh hai em không cho!” Bởi mới nói anh hai đúng là vương mẫu nương nương mà!!

“Ngoan.” Ngài giám đốc nhắm mắt để lấy lại bình tĩnh, “Em ở đâu? Đưa địa chỉ cho anh.”

“... Anh muốn tới đây?” Tô Nặc không thể tin vào tai mình.

Sau đó ngài giám đốc vô cùng có khí phách nói.

“Anh đến đón em về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

“Chú muốn đi đón Tô Nặc về?” Sau khi nghe được tin tức này, Mục Thu cảm thấy vô cùng kinh ngạc! Bởi vì ngài giám đốc luôn luôn là một người đàn ông trầm ổn! Làm chuyện gì cũng đều tính toán kỹ lưỡng, chỉ vì một cú điện thoại mà bỏ lại công ty bay tới bên kia đại dương, thậm chí không thèm hỏi đầu đuôi, chuyện này không khoa học!

“Tôi thật sự yêu cậu ấy.” Âu Dương Long thu dọn hành lý.

“... Bây giờ nhìn chú cứ như mười tám tuổi ấy!” Mục Thu cảm thán.

“Lúc chú theo đuổi Chung Ly Phong Bạch, chỉ số thông minh chỉ bằng đứa nhóc tám tuổi.” Âu Dương Long dè bủ.

“Ý ông là chú quá ngây thơ!” Mục Thu nổi giận, sao tự nhiên lại nhắc đến chỉ số thông minh? Muốn đánh nhau phải không ?!

Đáp án hiển nhiên là không! Ngài giám đốc hoàn toàn không có tâm tình để ý đến hắn, kéo va li rồi phóng ra khỏi cửa, áo ba-đô-xuy màu đen bị gió thổi bay, trông ngẫu nhiên không thể tả!

Mục Thu vẫn còn bức mình chuyện bị xem thường, vì thế trước khi rời đi, hắn mở tủ rượu của Âu Dương Long vợ vét một vòng, không chỉ lấy một chai rượu quý mà ngay cả trái cây trong tủ lạnh cũng không tha!

Nhỏ lông chim nhạn*, đúng là quá dễ tiện!

*Chim nhạn bay rất nhanh, nhưng vẫn có thể nhỏ được lông của nó, câu này dùng để ám chỉ người thích chiếm tiện nghi của người khác, thấy có lợi ích là nhào vào.

“Sao về trễ vậy?” Lúc Mục Thu về tới nhà thì trời đã rạng sáng, Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng hỏi, “Anh đi đâu đấy?”

Mục Thu mừng thầm, cái kiểu chất vấn ông xã về trẻ thế này mới tuyệt làm sao!

“Tôi đang hỏi anh đó!” Chung Ly Phong Bạch nổi giận, cười cái gì mà cười!

“Tôi nhà Âu Dương, một tiếng nữa hán sẽ bay sang Ý.” Mục Thu trả lời.

“Đi tìm Nặc Nặc?” Chung Ly Phong Bạch giật mình!

“Chắc vậy.” Mục Thu đặt túi đồ trong tay lên bàn, “Hình như Tô Nặc gọi điện thoại cho hán, nói muốn về nhà.”

Chung Ly Phong Bạch nghe vậy thì bắt đầu cảm thán.

Trong đêm khuya đen tối!

Một trái tim chân thành!

Lướt qua mặt biển yên tĩnh!

Đi tìm!

Tình yêu thật sự!

Của lòng mình!

Đúng là!

Quá cảm động!

“Anh đi rửa trái cây cho em.” Mục Thu mang chiến lợi phẩm vào nhà bếp.

Chưa ngâm xong đã bị cắt đứt, Chung Ly Phong Bạch vô cùng bất mãn.

Rốt cuộc tại sao mình lại ở chung với cái tên đàn ông không lãng mạn này!

“Qua ăn trái cây đi!” Mục Thu đứng trong phòng khách kêu.

Chung Ly Phong Bạch mang dép lê đi qua.

“Trộm ở nhà Âu Dương đó.” Mục Thu tự hào nói, “Anh còn trộm thêm chai rượu nữa!”

Trời đất ơi. . . Chung Ly Phong Bạch hết biết nói gì, đập đầu vào vai hán.

Tôi muốn ly hôn!

“Ngày mai em được nghỉ phải không?” Mục Thu vừa dùng khăn ướt giúp Chung Ly Phong Bạch lau tay vừa hỏi.

“Ừ.” Chung Ly Phong Bạch gật đầu.

“Vậy tức là không cần dậy sớm?” Tay của Mục Thu bắt đầu không an phận.

Chung Ly Phong Bạch nâng cao cảnh giác, “Tôi muốn đi ngủ sớm.”

“Một lần thôi.” Mục Thu vô liêm sỉ nói, trực tiếp ôm người vào phòng ngủ.

Chung Ly Phong Bạch lập tức nổi giận!

Ít nhất! Cũng để tôi! Ăn trái cây xong đã!

Thật sự không thể chấp nhận được!

Đạo diễn Chung vô cùng bức xúc!

Nhưng hai chân vẫn không tự chủ vòng quanh hông hán!

Đúng là quá đối trá!

Phần tiếp theo vẫn kịch liệt và hài hòa như cũ. Sau khi mọi chuyện kết thúc, Chung Ly Phong Bạch tựa lên ngực Mục Thu, một ngón tay cũng không

muốn động.

“Mệt lắm à?” Mục Thu vuốt nhẹ lên lưng hần.

Chung Ly Phong Bạch nhắm mắt lại, cảm thấy rất buồn ngủ nhưng cũng rất yên tâm.

Ở chung với Mục Thu mấy tháng, mỗi đêm không còn mất ngủ nữa.

Thật sự tốt lắm.

Một đêm mộng đẹp.

Nhưng với ngài giám đốc mà nói, tối nay hiển nhiên vô cùng gian nan! Sau mười mấy tiếng bay, cảm của hần đã mọc đầy râu xanh, bên ngoài khoác thêm cái áo ba-đờ-xuy dài thượt, trông cực kì nam tính!

Từ sân bay đổi xe đến Florence* là lúc trời vừa bắt đầu sáng, vì thế Âu Dương Long tìm khách sạn ngủ một giấc?

*Florence là tên một thành phố ở Ý.

Làm gì có chuyện đó! Thật ra hần đang bận rộn tân trang nhan sắc một phen!

Đúng là ngầu hết sức!!!

“Nặc Nặc, dậy đi.” Tám giờ sáng, Hàn Uy gõ cửa.

“... Biết rồi.” Tô Nặc mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Dậy ăn sáng.” Hàn Uy đẩy cửa vào phòng.

“Mấy giờ rồi?” Tô Nặc dụi mắt.

“Tối qua mấy giờ ngủ?” Hàn Uy nhú mày, “Sao mắt đầy quầng thâm vậy?”

“Ngủ không ngon, cả đêm gặp ác mộng.” Tô Nặc trả lời có lệ với anh hai.

Nhưng thật ra là do quá kích động nên mới bị mất ngủ! Ba ngày sau hôm nói chuyện với ngài giám đốc, Tô Nặc vẫn bồn chồn không yên, vừa muốn nhìn thấy chồng đẹp trai của mình, vừa sợ bị anh hai phát hiện, tâm tình vô cùng phức tạp, mặt mày cũng gầy xẹp!

“Đi rửa mặt đi.” Hàn Uy xoa đầu em trai, xoay người ra khỏi phòng.

Tô Nặc ngồi trên bồn cầu, lén lút mở di động.

Quả nhiên có tin nhắn của ngài giám đốc! Tuy chỉ có ba chữ đơn giản “anh đến rồi” nhưng vẫn tuyệt hơn một bức thư tình đầy chữ!

Tô Nặc vô cùng kích động, hai tay cũng bắt đầu run rẩy! Tình yêu trong lòng trào dâng, vừa cảm thấy có chút tủi thân, cảm giác này làm cho người ta khó chịu quá!

—— Anh ở khách sạn nào?

Tô Nặc trả lời tin nhắn.

Gần như năm giây sau, ngài giám đốc liền gọi điện thoại tới!

Tốc độ cực kì nhanh!

“Dậy rồi à?” Giọng nói của Âu Dương Long vẫn dịu dàng như cũ, còn mang theo chút ý cười thản nhiên.

“Ừ.” Hai mắt Tô Nặc lập tức đỏ lên, cảm giác như cả hai chưa từng rời xa nhau!

“Gửi cho anh địa chỉ chỗ em ở đi.” Âu Dương Long nói.

“Anh ở khách sạn nào?” Tô Nặc do dự, “Em tới tìm anh thì tốt hơn.” Muốn gặp anh hai cũng phải lên kế hoạch trước! Nhất định phải chuẩn bị thật kĩ!

Âu Dương Long cũng không ép buộc hần, nhanh chóng gửi địa chỉ qua.

Tuy rằng Tô Nặc rất muốn liều mạng chạy như điên đến khách sạn, trực tiếp bỏ nhào vào trong ngực chồng đẹp trai của mình, nhưng điều này chỉ là viễn vông mà thôi! Bởi vì anh hai hần còn ở dưới lầu! Anh hai đúng là quá phiền!

Tô Nặc buồn bã thờ dài, trong nhà có một phụ huynh cáo già ý mạnh hiếp yếu, nỗi đau này nào có ai hay!

“Em muốn ra ngoài?” Hàn Uy thấy Tô Nặc mặc áo lông xuống lầu thì sùng sốt.

“Tôi qua ngủ không ngon, em muốn ra ngoài dạo một chút.” Nhờ sức mạnh của tình yêu, Tô Nặc diễn y như thật! Trông hắn vừa không có tinh thần vừa không tiêu tụy đến mức khiến người ta lo lắng, bây giờ gọi hắn là ảnh để Tô được rồi!

“Ừ, nhớ tìm quán cà phê ăn điểm tâm” Anh hai cũng không hỏi nhiều, dặn dò vài câu rồi đồng ý cho đi.

“Em biết.” Tô Nặc ngồi xỏm xuống mạng giày, sốt ruột đến mức không thất nổi cọng dây! May là anh hai không có chú ý, chỉ lo đút com cho con gái, vì thế em trai mới có thể thuận lợi bỏ trốn!

Ngay giờ phút thành công ra khỏi cửa, Tô Nặc thật sự muốn rơi lệ! Cảm giác này thật tuyệt vời làm sao!

Chia cách lâu như vậy, nhất định phải hôn nhiều một chút!

Nhớ anh ấy quá đi. . . Ngồi trong xe, Tô Nặc cảm thấy mũi mình ê ẩm!

Rõ ràng cả hai đều yêu nhau, sao lại phải cách xa nhau, thật sự quá tàn nhẫn!

Cùng lúc đó, Âu Dương Long đang ở trong khách sạn lo lắng nhìn thời gian, hoàn toàn khác hắn hình tượng bình tĩnh trầm ổn mọi ngày.

Ngay giờ khắc nghe tiếng đập cửa, hắn cảm thấy tim mình suýt ngừng đập.

Ai ngờ là phục vụ phòng đưa menu cơm trưa.

Âu Dương Long thật sự muốn chửi thề!

Sau khi trở lại phòng, chưa tới ba phút sau, bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa lần hai.

Âu Dương Long hít một hơi thật sâu để giúp bản thân bình tĩnh lại, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra.

Ai ngờ vẫn là cậu phục vụ kia cười toét miệng nói, “Bởi vì ngài đến từ đất nước Trung Quốc xa xôi nên chúng tôi đã chuẩn bị phích cắm riêng cho ngài!”

.

Âu Dương Long cảm thấy mình sắp nổi điên!

Tiếng gõ cửa lần thứ ba vang lên, ngài giám đốc tức lắm rồi! Phục vụ kiểu điên cuồng gì mà cứ tặng từng món từng món, đưa luôn một lần không được à?!

Âu Dương Long giật mạnh cửa.

Bên ngoài là Tô Nặc.

.

“Anh, anh không sao chứ?” Tô Nặc bị hấn dọa sợ, sao mặt anh hung hãn quá vậy! Vừa rồi trên xe Tô Nặc vẫn ảo tưởng sau khi hai người gặp nhau sẽ ôm hôn kịch liệt, cảnh tượng này hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của hắn!

“. . . Nặc Nặc?” Âu Dương Long không nghĩ sẽ nhìn thấy hắn, lập tức ngậy ngẩn cả người.

“Là em.” Tô Nặc hỏi hộc đến mức đầu óc trống rỗng, không nói được lời nào.

Nhưng hắn cũng không cần nói gì, bởi vì một giây sau, ngài giám đốc đã ôm hắn vào lòng.

“Đúng là em rồi.” Âu Dương Long khàn giọng lặp lại lần nữa.

“Phải, là em.” Tô Nặc cảm thấy mũi mình ê ẩm.

“Em có đồng ý về nhà với anh không?” Âu Dương Long ghé vào lỗ tai Tô Nặc hỏi.

“Em đồng ý.” Tô Nặc ôm chặt hắn, nức nở nói, “Cho dù anh hai không đồng ý, em cũng muốn về với anh!”

Lời tỏ tình này thật cảm động biết bao.

“Anh sẽ không để em trở mặt với người nhà.” Âu Dương Long cảm thấy lòng mình mềm nhũn, cam đoan nói, “Cứ để anh giải quyết anh hai của em.”

Giải quyết là ý gì?! Tô Nặc hoảng sợ nhìn hấn, “Chẳng lẽ anh muốn đánh nhau với anh hai em? Anh hai em đánh nhau giỏi lắm, anh ấy là dân chuyên nghiệp đó! Anh chắc chắn sẽ chịu thiệt! Anh nhớ học cách đánh lén. . . Nhưng mà hai người không được dùng vũ khí!” Nếu ai trong hai người bị thương, mình nhất định sẽ đau lòng chết luôn!

.....

Âu Dương Long nhìn Tô Nặc bằng ánh mắt phức tạp, “Anh chỉ muốn nói chuyện với anh hai em thôi.”

“Nhưng chắc chắn anh ấy không chịu nói chuyện với anh đâu.” Tô Nặc vô cùng tuyệt vọng. Bởi vì anh hai mình là bậc phụ huynh bảo thủ cổ lỗ sĩ! Nếu trở về thời dân quốc, anh ấy nhất định là bà thím mặc sườn xám chống quái tượng, suốt ngày ép nhi tử viết chữ đọc sách! Biến thái cực kì!

“Đừng lo, cứ để anh giải quyết.” Âu Dương Long ôm hấn lên giường, “Bây giờ đừng nói chuyện anh hai em nữa, được không?”

Vậy anh muốn làm gì?! Tư thế rất ái muội, Tô Nặc nhìn không được bắt đầu nghĩ tới mấy chuyện kia.

“Em gầy quá.” Âu Dương Long xoa xoa mặt Tô Nặc, sau đó cúi đầu ấn một nụ hôn lên trán hấn.

Tô Nặc nhắm mắt lại, cảm giác được Âu Dương Long hôn một đường thẳng xuống, từ mắt, mũi, hai má, đến nơi cuối cùng quần quýt lấy nhau, lẳng mạn không thể tả.

Đầu lưỡi nóng bỏng dây dưa, động tác chuyển từ nhẹ nhàng chậm rãi đến kịch liệt, sự kích thích xa lạ mà quen thuộc, cả hai đều không thể khống chế bản thân.

“Anh muốn em” Âu Dương Long thì thầm vào tai Tô Nặc.

Em cũng rất muốn anh thậm chí Nặc nho nhỏ cũng đứng lên rồi! Nhưng theo lí mà nói, sau khi chia cách lâu ngày, lẽ ra phải thổ lộ tâm sự một chút, kể lại những ngày không có nhau. . . Sao có thể hôn xong rồi làm ngay chuyện kia! Tô Nặc kiên quyết lắc đầu, “Bây giờ không được!”

“Tại sao?” Âu Dương Long hôn mũi hấn.

“Bởi vì chúng ta cần bàn bạc kế hoạch đối phó anh hai em!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

“Em có vẻ rất sợ anh hai em” Âu Dương Long bắt đầu dĩ nói.

Em không có sợ anh ấy, em chỉ sợ anh bị đánh thôi! Tô Nặc rít gào trong lòng, cảm thấy vô cùng khó xử, không biết nên nói thế nào!

“Đừng lo.” Âu Dương Long kéo hấn vào trong lòng, “Tìm ngày nào đó cho anh gặp anh hai em, được không?”

“Nhưng mà anh hai em hung dữ lắm!” Tô Nặc cố gắng diễn tả đơn giản một chút, “Anh ấy y hệt Diệt Tuyệt sư thái!” Chuyên gia chia rẽ uyên ương!

*Diệt Tuyệt sư thái là nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung. Bà nổi tiếng là một nhân vật hiểm độc và nặng nề định kiến, thể hiện ở việc ép chết Ân Tố Tố, đánh chết Kỳ Hiệu Phù, ép Chu Chỉ Nhược cướp Đồ Long Đao, ám hại Trương Vô Kỵ.

Ngài giám đốc bật cười, cúi đầu hôn hấn một cái, “Không sao đâu.”

Không sao mới là lạ! Có sao rất nhiều nữa là khác! Tô Nặc cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, tâm trạng cực kì mâu thuẫn!

“Anh hai em có ăn thịt anh đâu mà lo.” Âu Dương Long nhìn vẻ mặt của Tô Nặc, cảm thấy dở khóc dở cười, “Tuy rằng công việc của anh và anh hai em hoàn toàn khác nhau, nhưng miễn cưỡng cũng có thể xem là một nửa đồng nghiệp, ít nhiều cũng có đề tài chung.”

Tô Nặc hít sâu một hơi, “Anh là đồng nghiệp của anh hai em?” Những lời này thật sự quá kinh hoàng! Chẳng lẽ chồng đẹp trai của mình cũng là xã hội đen? Mẹ nó đây nhất định không phải là sự thật!

Sau đó hấn chợt nghe ngài giám đốc nói, “Không phải anh ta bán mặt chực sao? Kinh doanh là lĩnh vực rất lớn, nói không chừng cả hai đã từng gặp nhau.”

.

Bán mặt chược. . . Anh đúng là quá ngây thơ! Tô Nặc thật sự muốn roi lệ! Sao anh ấy lại ngây thơ như vậy, so với người phúc hắc như mình thì đúng là một trời một vực!

“Đừng thờ dài nữa, người nhà của em và chuyện công ty cứ giao cho anh giải quyết.” Âu Dương Long nhìn hấn, “Anh chỉ muốn em xác nhận một việc.”

Giọng nói dịu dàng này, có ngu cũng biết ám chỉ cái gì! Tô Nặc chủ động mở miệng trước, “Em yêu anh.”

Thật tuyệt vời làm sao!

Âu Dương Long không nói gì, trong mắt tràn đầy thâm tình.

“Em thật sự không thích Khâu Từ Ngạn.” Tô Nặc vùi đầu vào trước ngực ngài giám đốc, “Em chú ý hấn là vì em ghen tị với hấn. . . Đương nhiên cũng không có ghen tị gì mấy, chỉ hơi ghen một chút thôi. . . Nhưng ghen tị không phải là trọng điểm. . . Tóm lại em không có thích hấn!” Thôi khác mấu chốt mà đầu óc mình lại loạn hết cả lên, thật tệ hại hết sức!!

“Đó không phải trọng điểm, vậy trọng điểm là cái gì?” Âu Dương Long hỏi.

Trọng điểm là em yêu anh! Dù sao cũng không biết phải nói thế nào, Tô Nặc trực tiếp hôn lên môi hấn.

Dùng hành động để diễn tả tình yêu, thật đúng chất đàn ông!

“Lần này trở về không cho phép em chạy nữa.” Âu Dương Long xoay người áp Tô Nặc xuống.

Vậy chắc không chạy được rồi! Huống hồ em cũng không muốn chạy! Tô Nặc rất có tự giác gật đầu!

“Chúng ta đi gặp anh hai em, hay là, làm vài chuyện khác?” Âu Dương Long dùng ngón tay vuốt nhẹ sườn tai của Tô Nặc.

“Bây giờ là ban ngày.” Tô Nặc cảm thấy hơi ngượng, vì thể nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ban ngày. . . Vậy ý em là chúng ta đi gặp anh hai em?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc suy nghĩ một chút, sau đó kiên quyết lắc đầu!

Trước khi gặp anh hai phải lên kế hoạch kỹ lưỡng!

Thôi thì làm vài chuyện khác trước đi!

Thật ra Nặc nhỏ nhỏ cũng rất cần được an ủi!

Ưu điểm của khách sạn cao cấp là chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, ngay cả thuốc bôi trơn cũng có ba bốn loại! Bình nhỏ tròn trịa vừa nhìn là thấy thích rồi!

“Em thích loại nào?” Âu Dương Long ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt!

Ngài giám đốc cười cười, cởi áo lông của hấn rồi ném sang một bên.

Do thời tiết không lạnh lắm nên Tô Nặc chỉ mặc một cái áo thun màu trắng, cổ áo chữ V trông cực kì gợi cảm, lộ ra phần xương quai xanh thon gầy xinh đẹp!

“Sao lại gầy thế này?” Âu Dương Long cảm thấy vô cùng đau lòng, cúi đầu hôn Tô Nặc.

Trong đầu Tô Nặc lập tức xuất hiện vài câu cảm động như “y ái tiệp khoan chung bất hối”!

*y ái tiệp khoan chung bất hối: vạt áo lông dần (vì gầy yếu) nhưng cũng không hối hận.

Thật sự quá cảm động!

Âu Dương Long kéo áo thun của Tô Nặc lên, ngậm lấy hai điểm đáng yêu trước ngực.

Lẽ ra phải hôn lưỡi trước chứ. . . Tô Nặc nhắm mắt lại, hô hấp có chút dồn dập. Cảm giác vừa ngượng ngùng nhưng lại vừa sung sướng!! Ngay cả Nặc nhỏ nhỏ cũng có tinh thần hơn!

Âu Dương Long tháo dây nịt, luồn tay mình vào trong.

Ngay thời khắc mảnh chỉ treo chuông, điện thoại của Tô Nặc đột nhiên rung lên! Nhưng do quá choáng váng, hắn hoàn toàn không để ý! Cho dù có cảm giác được sự rung động, hắn chỉ nghĩ đó là đồ chơi tình yêu mà ngài giám đốc đã cất công chuẩn bị.

Mình không muốn chút nào hết! Tô Nặc vừa hưng phấn vừa lo lắng, hai tay bấu chặt drap giường!

Không biết anh ấy chuẩn bị cái gì nhỉ, muốn nhìn thử một chút quá, vừa bắt đầu mà đã nặng đô như thế, thật sự không biết nên nói gì! Tô Nặc nhắm mắt lại, suy nghĩ bay tán loạn!

“Bảo bối.” Âu Dương Long vỗ vỗ đầu Tô Nặc, “Điện thoại của em rung kìa.”

.....

Cái gì! Tô Nặc buồn bực mở mắt ra.

“Di động.” Âu Dương Long vỗ vỗ túi quần hắn, lập lại một lần nữa.

Chết rồi! Tô Nặc lập tức hoàn hồn trở lại, không phải là anh hai chứ! Hắn run rẩy lấy điện thoại ra —— Mẹ nó y như rằng!

Đúng là chẳng khác gì phim kinh dị!

Sao lại gọi điện thoại vào thời khắc mấu chốt này! Tô Nặc ôm di động, lo lắng nói, “Anh nhớ đừng lên tiếng!”

“Lại là anh hai em?” Âu Dương Long nhú mày.

“Nhớ đó!” Tô Nặc dùng một nụ hôn ngắn ngủi an ủi chồng mình, sau đó bình tĩnh bắt điện thoại, “A lô?”

Giọng nói rất có từ tính! Hoàn toàn không giống đang làm việc trái với lương tâm!

“Chùng nào em về?” Hàn Uy hỏi, “Anh có dặn người nấu canh cho em, có thể giúp em bỏ khí?”

Em không cần bỏ khí! Em chỉ cần hôn lưỡi thôi! Anh hai kiêu gì mà lại không biết nhu cầu của em trai! Tô Nặc âm thầm chỉ trích, sau đó ngoan ngoãn nói, “Em biết rồi, em sẽ cố về sớm một chút.”

“Nếu có đi ngang qua chợ trời thì mua bánh cherry giúp anh, chị dâu em thích ăn lắm.” Hàn Uy tiếp tục dặn dò, không hề phát hiện em trai đã bị mình quấy rầy gần chết!

“Được.” Tô Nặc hít sâu một hơi, bắt bản thân phải bình tĩnh!

Âu Dương Long nắm hai chân của hắn, sau đó kéo quần xuống.

Vì thế Tô Nặc càng sốt ruột hơn, quần cũng cởi luôn rồi! Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, nhất định không thể lãng phí!

“Đúng rồi, hôm qua em chơi Autobots của Tiểu Hi xong em để đâu?” Hàn Uy hỏi, “Bây giờ con bé đang tìm.”

“... Em để trong ngăn tủ cao nhất trong thư phòng, có dùng lớp báo bao lại nữa.” Tô Nặc cắn môi dưới khấp khểnh, muốn ngăn cản ngài giám đốc đùa giỡn Nặc nhỏ nhỏ!

Hàn Uy nghe vậy thì dở khóc dở cười, “Em muốn thì anh mua thêm một cái cho em, sao lại đem giấu đi.”

“Em... Em sai rồi.” Tô Nặc dề lại tay Âu Dương Long, rõ ràng là đang cầu xin tha thứ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ tiêu đời!

Hên cho Tô Nặc là Hàn Uy không có hỏi tiếp nữa, chỉ dặn về sớm một chút rồi cúp điện thoại.

May là vẫn chưa lộ tẩy, hai tay Tô Nặc đã đổ đầy mồ hôi! Hắn vứt di động sang một bên, ôm lấy chồng đẹp trai của mình, oán giận nói, “Anh hai em thật sự nên ra ngã tư đường làm công tác!” Nhất định sẽ là một bác gái đủ đủ tư cách ở ủy ban!

Âu Dương Long cởi áo của hắn ra, mút thật mạnh ở phần ngực, để lại một dấu vết màu đỏ.

Tô Nặc nhìn cái dấu hôn mập mờ kia, lập tức cảm thấy xiêu lòng?

Thật ra không hề có chuyện đó!

Hắn đột nhiên nhớ tới Tô Nhu Nhu! Bởi vì Âu Dương Kim Long cũng rất thích “trên da thịt trắng nõn như ngọc, hôn lên một đóa rồi một đóa anh đào, thẳng đến khi tiểu nhân nhi quỵến rũ kia hóa thành một vũng nước”! Khi đọc tới đoạn này, tất cả độc giả đều bày tỏ hình ảnh thật xúc động thật kì ảo cảm giác như lạc vào thế giới thần tiên! Còn Tô Nặc lại đang nghĩ đến “độc hủy xác”, ngoài ra vẫn không hiểu rõ cuộc “không nâng nổi ngón tay út” là trạng thái thần kì như thế nào!

*độc hủy xác (tạm dịch): theo baidu thì nó là một thứ độc có thể hủy xác con người thành nước.

“Đang nghĩ gì thế?” Thấy Tô Nặc ngẩn người, Âu Dương Long dừng lại động tác, nhéo nhéo mặt của hắn.

“... Không có gì.” Sao có thể nói mình đang nghĩ tới 《Loạn thế tình triền》, Tô Nặc đành phải nói xạo, “Đang nghĩ đến... Chuyện sau khi về nước.” Cái cớ này đúng là vừa có logic vừa đặc biệt ầm ập!

Ngài giám đốc quả nhiên bị chột trúng, động tác cũng càng dịu dàng hơn! Nặc nho nhỏ dưới lớp quần lót được an ủi bằng mọi cách, Tô Nặc nhìn không được phát ra tiếng rên rỉ, thanh âm vô cùng gọi tình, sau đó thành công dọa sợ chính bản thân mình!

Sao lại nghe dâm dăng như vậy!

Nhất định không phải là sự thật!

Vì thế hắn lại rên thử tiếng nữa!

Kết quả nghe vẫn rất dâm dăng!

Lẽ nào đây chính là “ưm một tiếng” trong truyền thuyết?

Tô Nặc cảm thán, năng lực suy một ra ba của mình đúng là mạnh quá chừng!

Chỉ có anh hai biết bí mật nhỏ của Tô Nặc, đó là mỗi khi lo lắng tới một trình độ nhất định, hắn sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung! Vì thế khi ngài giám đốc cỡi luôn cái quần lót cuối cùng, đầu óc của người nào đó đã bay đến thái bình dương, vẫn còn đang tự hỏi “nếu Nặc nho nhỏ phát dục lần hai thì có quần lên lưng mình không?”

Vứt quần lót sang một bên, Âu Dương Long dùng ngón tay gõ gõ cái vật nhỏ kia.

“A...” Tô Nặc run rẩy một cái, làm chuyện bậy bạ giữa ban ngày ban mặt... Cảm giác không ổn chút nào!! Vì thế hắn tự lừa mình dối người, kéo gối qua che kín mặt.

Những chuyện tiếp theo đều cực kì hài hòa, Tô Nặc nằm lì trên giường, tùy ý để bản thân bị chiếm đoạt từng tác một.

“Có đau không?” Âu Dương Long dừng lại động tác, hôn tâm lưng đồ đầy mồ hôi của Tô Nặc.

“... Đau, anh chậm một chút.” Tuy rằng thật sự rất đau nhưng cũng rất hạnh phúc! Vừa nghĩ tới việc mình đang làm chuyện thân mật với người yêu, Tô Nặc cảm thấy cho dù tiểu cục hoa bị thương cũng rất đáng giá!

Âu Dương Long giảm nhẹ động tác, cố gắng cho Tô Nặc thêm thời gian để thích ứng.

“Được rồi.” Một lát sau, Tô Nặc đỏ mặt nói.

“Muốn à?” Âu Dương Long cười cười.

Tô Nặc quyết định vui mặt vào gối đầu.

“Không thoải mái thì nói cho anh biết.” Âu Dương Long ôm chặt hắn.

Tô Nặc không nói gì, chủ động nâng thất lưng lên.

Tách ra hơn một trăm ngày, với hai người đều là sự dày vò. Vì vậy phải biết trân trọng từng khoảnh khắc! Khoái cảm trào dâng, Âu Dương Long dần dần mất khống chế, hận không thể nuốt Tô Nặc vào trong bụng.

“Chậm một chút... Dừng...” Tô Nặc giương cặp mắt đắm lệ nhìn Âu Dương Long, yếu ớt đưa tay đẩy hắn ra.

“Ngoan, kêu lớn một chút.” Âu Dương Long mút lỗ tai Tô Nặc, “Anh thích nghe tiếng của em.”

Tô Nặc vừa khóc vừa lắc đầu, tùy ý để hắn nâng eo của mình lên, va chạm mạnh mẽ hơn.

Hai chân nhịn không được mà bắt đầu run rẩy, bàn tay nắm chặt drap giường, nào ngờ không cẩn thận đụng phải di động.

Di động không gài mặt mã, kết quả... Màn hình sáng lên hiển thị cuộc gọi gần nhất, nút màu xanh sơ ý bị đụng trúng!

“Nặc Nặc.” Hàn Uy đang định gọi điện thoại cho hắn, “Sao vẫn chưa về nhà?”

“Chồng à.” Tô Nặc khàn khàn kêu.

.....

Bịch một tiếng, sách trong tay Hàn Uy rớt xuống đất, Hàn Tiểu Hi ngồi trong góc tường xếp gối bị dọa sợ.

“Nơi đó của bảo bối nhiệt tình quá.” Âu Dương Long tiếp tục tấn công vào khu vực mẫn cảm nhất của Tô Nặc, “Không muốn để anh đi phải không?”

“Không. . . Xin anh chậm một chút. . .” Trong mắt Tô Nặc tràn ngập nước, chỉ còn biết nhận lấy sự va chạm

Hàn Tiểu Hi bỏ lại đồ chơi xếp gỗ, chạy vào phòng bếp ăn sữa chua —— Bởi vì nhóc cảm thấy baba trông giống như muốn ăn thịt người!

“Có thích anh làm thế này không?” Âu Dương Long tăng tốc độ.

“Thích, thích. . .” Tô Nặc đưa tay sờ soạng lung tung, “A. . . Chồng à. . .”

Nghe thanh âm ái muội trong điện thoại, Hàn Uy tức đến sắp nổ tung, bắt chấp con gái còn ở nhà, hấn nổi điên ném vỡ một cái chén, “Hàn Dịch!!!!!!!!!!!!!!”

Hàn Tiểu Hi đứng phòng bếp thò cái đầu nhỏ ra, trên miệng dính một vòng sữa chua dâu, vẻ mặt cực kì lo lắng.

Baba thật là hung dữ!

Tuy rằng Hàn Uy đã sắp phá nhà, nhưng âm thanh truyền qua đi động rất nhỏ, hướng chỉ hai người trong khách sạn còn đang chìm trạng thái say mê! Vì vậy không có ai chú ý hết! Thật ra Tô Nặc có thể mơ hồ nghe được tiếng anh hai đang gào thét, nhưng vô luận thế nào cũng không nghĩ là từ đi động phát ra! Ngược lại còn cảm thán anh hai thật sự quá đáng sợ, ngay lúc này mà cũng làm cho mình thấy ảo giác!

Quá trình ngọt ngào và hạnh phúc, Tô Nặc thoải mái đến mức linh hồn sắp bay luôn, không hề biết anh hai ở nhà đã sắp hóa thân thành quái thú! Trong mắt Hàn Uy tràn ngập tơ máu, quả thật hận không thể đánh Âu Dương Long thành đầu heo!

“Baba sắp phun lửa rồi mẹ ơi!” Hàn Tiểu Hi ngồi trên sô pha, đau khổ gọi điện thoại cho mẹ, “Nếu mẹ mua nước trái cây về nhà mà không thấy con tức là con bị baba ăn thịt rồi đó!”

.....

Đáng sợ quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Ánh sáng xuyên qua rèm cửa sổ, ngay cả bầu không khí cũng trở nên mờ ám.

Tô Nặc núp trong chăn, cảm thấy cực kì hạnh phúc!

Nhưng thắt lưng rất đau, hơn nữa cũng rất mệt!

Mình đúng là yếu thật!

Âu Dương Long sấp đến hôn Tô Nặc, “Có mệt không?”

“Có.” Tô Nặc cảm thấy hơi xấu hổ.

“Lát nữa sẽ hết.” Âu Dương Long đắp chăn cho hắn.

“... Em đói bụng.” Những lời này nghe chẳng có khí chất gì cả nhưng thật sự rất khó chịu! Bụng Tô Nặc bắt đầu kêu rột rột, sáng nay chưa ăn điểm tâm đã chạy vội khỏi nhà, sau đó còn làm mấy trò vận động tiêu hao thể lực, không đói mới là lạ!

Âu Dương Long bật cười, gọi điện thoại kêu com cho hắn, còn cố ý dặn làm mấy món thanh đạm một chút, thật sự rất chu đáo.

“Chắc em không ăn tối với anh được.” Tô Nặc cầm tay ngài giám đốc cọ cọ mặt mình, “Lát nữa em phải về nhà, về quá muộn anh hai sẽ nghi ngờ.” Tuy mệt rất đau nhưng cũng hết cách rồi, ai dám chọc vương mẫu nương nương chứ!

Mặc dù không muốn nhưng Âu Dương Long cũng không biết làm thế nào, tại sao mỗi khi ở chung với tiểu ngu xuẩn này, mình luôn có cảm giác như học

sinh trung học yêu sớm sợ phụ huynh phát hiện?

“Em muốn uống nước ép xoài.” Tô Nặc cảm thấy cổ họng hơi khô.

“Anh đi siêu thị mua cho em.” Phục vụ khách sạn quá chậm, ngài giám đốc không muốn chờ nữa, “Chờ anh năm phút.”

“Ừ. . . Nhớ mua thêm một cái sandwich, loại có bao bì màu xanh ấy.” Thật ra Tô Nặc còn muốn mua thêm một cái hot dog, nhưng hắn cảm thấy sau thời gian dài xa cách, mình nên ra vẻ ốm yếu một chút, vì thế đành phải ráng nhịn!

Âu Dương Long xoa đầu Tô Nặc, xoay người ra khỏi cửa.

Sùng nịch công mới tuyệt vời làm sao! Tô Nặc nằm trên giường xoa thắt lưng, trong lòng tán thưởng chồng đẹp trai của mình đúng là ngẫu quá xá! Nếu thật sự phải đánh nhau, nói không chừng còn đánh thắng anh hai luôn ấy chứ ề khoan đã, nếu anh hai thua thì mình cũng đâu có vui về gì! Sao lại mâu thuẫn thế này!

Ngay lúc Tô Nặc còn đang tính toán khả năng đánh lộn của anh hai và ngài giám đốc, di động đột nhiên vang lên!

Chắc là anh hai gọi rồi!

“A lô, a lô, a lô, em đang đi trên đường, em ở quán cà phê, em đang xem lịch sử triết học, em lập tức về ngay.” Tô Nặc bắt chước ca sĩ luyện thanh thông cổ họng một chút để làm cho giọng mình bớt khàn, sau đó mới bình tĩnh bắt điện thoại.

Đàn ông gặp nguy không loạn mới đúng là đàn ông chân chính!

Thật sự rất đáng khen!

“Sao vẫn chưa về nhà?” Hàn Uy cố gắng giữ bình tĩnh.

“Em lập tức về ngay.” Tô Nặc trả lời vô cùng lưu loát, không cà lăm chút nào.

“Nãy giờ đi đâu thế?” Hàn Uy tiếp tục hỏi.

“Em ở quán cà phê.” Quá tuyệt, lời thoại chuẩn bị sẵn sàng đều phát huy tác dụng!

“Quán nào?” Hàn Uy nói, “Anh tới đón em.”

Mẹ nó anh tới đón em làm gì ai cần anh đón chứ!! Tô Nặc run rẩy, “Không cần đâu, em lập tức về ngay.” Không thể hoảng sợ vào những lúc như thế này!

“Trong vòng nửa tiếng về nhà ngay, anh có chuyện muốn nói với em.” Hàn Uy ra lệnh.

“. . . Chuyện gì?” Tô Nặc sững sốt.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút, hiển nhiên Hàn Uy đã dập máy.

Sao lại ngang ngược như vậy! Tô Nặc lẩm bẩm oán giận, đúng là dân xã hội đen!

Về nhà trong vòng nửa tiếng, vậy không thể đi ăn được rồi!

Tiếc ơi là tiếc!

“Anh về rồi.” Ngài giám đốc nhanh chóng mua xong mọi thứ, ngoại trừ nước trái cây và sandwich còn có cả chocolate hazelnut (hạt phỉ) nóng để uống.

“Ăn một nửa là được rồi, để dành bụng lát nữa ăn tiếp.” Âu Dương Long đưa sandwich đã hâm nóng cho Tô Nặc.

“. . . Bây giờ em phải về ngay.” Ôi nổi đau chia lìa!

“Tại sao?” Âu Dương Long dừng lại động tác.

“Bởi vì vừa rồi cháu gái em gọi điện thoại cho em.” Nhất định không thể tăng thêm trị số thù hận của anh hai, vì thế đành phải mượn tạm Hàn Tiểu Hi chắn tương! Mặc dù hơi vô liêm sỉ một chút nhưng cũng không còn cách nào khác!

“Con bé tìm em?” Âu Dương Long hỏi.

“Ừ, lúc nó bệnh nhất định phải có em ở bên cạnh kể chuyện mới ngủ được.” Tô Nặc tiếp tục nói xạo.

“Được rồi.” Âu Dương Long thở dài, bước đến ôm Tô Nặc, “Thật sự muốn biến em thành của riêng anh.”

Tô Nặc cảm thấy vô cùng xúc động, mấy lời ngọt ngào thế này sao mình chịu nổi đây! Giấy phút xa nhau thật đau đớn làm sao!

Nhưng có đau đớn cũng phải đi, chia lìa ngắn ngủi vì hạnh phúc lâu dài! Tô Nặc tự an ủi, ngồi trên giường để ngài giám đốc giúp mình mặc quần áo.

“Anh đưa em về nhà.” Sau khi buộc dây giày cho Tô Nặc, Âu Dương Long đứng dậy.

“Thôi khỏi.” Tô Nặc đứng lên di chuyển, tuy vẫn còn hơi khó chịu nhưng đi đường cũng không thành vấn đề.

“Sao em búống binh thế?” Âu Dương Long chột chột mũi hân.

Không phải em búống binh mà là anh hai em quá kinh khủng! Tô Nặc vô cùng đau khổ, ngửa đầu hôn ngài giám đốc một cái, “Em không sao, sau khi về nhà em gọi điện thoại cho anh.”

“Anh tiễn em xuống lầu.” Âu Dương Long không ép buộc thêm nữa.

Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, lưu luyến không muốn về, chồng của mình thật thâm tình hết sức!

Trong lúc đó ở nhà, Hàn Tiểu Hi đang ngồi trong bếp làm món sữa chua trộn bánh bích quy, sau khi đổ sữa chua vào trong bát con nhỏ đáng yêu của mình liền bung ra cho baba, hiểu thảo không thể tả!

Nhưng Hàn Uy hiển nhiên không có tâm tình chơi với con gái, thậm chí không thèm khách lễ câu nào mà đã đuổi nhóc ra góc tường xếp gỗ!

Hàn Tiểu Hi thờ dài trong lòng, baba đúng là người nhảm chán!

“Anh, em về rồi.” Tô Nặc đứng ở cửa còi giày, trong tay cầm một hộp macaron [1] —— Đó là do hân cố ý đi đường vòng mua trong quán cà phê, để chứng minh mình thật sự luôn ở đó!

“Theo anh lên lầu.” Hàn Uy đặt quyển sách trong tay xuống sô pha, không buồn nhìn em trai một cái.

Bầu không khí có chút ngưng trọng, Tô Nặc bắt đầu cảm thấy lo lắng!

Mặc dù ở bên ngoài anh hai rất hung dữ, nhưng ở nhà anh ấy rất hiền lành, biểu tình này là thế nào đây?

Trong thư phòng, Hàn Uy không nói lời nào ngồi trên sô pha.

“Anh, có chuyện gì vậy?” Tô Nặc đóng cửa phòng, lo lắng hỏi.

“Rốt cuộc em đã đi đâu?” Hàn Uy lạnh lùng nhìn em trai, giọng nói không lớn nhưng với Tô Nặc thì chẳng khác gì sét đánh ngang tai! Tại sao lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ anh hai đã phát hiện mình chạy đi hẹn hò?! Không phải chứ!

“Nói!!!” Hàn Uy vỗ mạnh lên bàn, ly trà rơi xuống đất, vỡ nát.

Tô Nặc lập tức sợ xanh mặt, lúng túng nhìn anh hai.

“Anh dạy em thế nào, hả, dạy em hai mươi mấy năm để em trở thành người thế này sao!” Trong mắt Hàn Uy hân đầy tơ máu.

“... Em xin lỗi.” Tô Nặc lắp bắp.

“Cái thằng kia là ai?” Hàn Uy bắt bản thân bình tĩnh lại.

Trong lòng bàn tay Tô Nặc đổ đầy mồ hôi lạnh, đầu óc rối loạn không suy nghĩ được gì.

“Âu Dương Long?” Hàn Uy tiếp tục hỏi.

Tô Nặc cảm thấy lạnh sống lưng, không dám nhìn anh hai.

“Anh thật sự rất thất vọng về em.” Thấy bộ dáng này của em trai, Hàn Uy đứng lên đi ra ngoài, “Từ nay không cho ra ngoài nữa.”

“Anh!” Tô Nặc lập tức bật khóc, liều mạng ôm lấy anh hai như trước đây, “Em không có cố tình muốn gạt anh, em định dẫn anh ấy tới gặp anh rồi. . . Anh đừng giận, anh bình tĩnh lại có được không?”

“Thằng đó đang ở đâu?” Hàn Uy hỏi.

“...” Tô Nặc không dám trả lời.

“Em nghĩ anh không tra được sao?” Hàn Uy lạnh lùng nói.

“Anh.” Đầu óc Tô Nặc đã loạn hết cả lên, “Chúng ta nói chuyện một chút đi, được không?”

Không cần nghĩ cũng biết, nếu bây giờ để anh hai đi tìm ngài giám đốc thì sẽ phát sinh chuyện gì.

Vì vậy nhất định không thể để anh ấy đi.

Hàn Uy không trả lời.

“Anh.” Tô Nặc không chịu buông tha.

“Ngồi xuống.” Sau khi giằng co gần một phút đồng hồ, rốt cuộc Hàn Uy cũng thả lỏng, bảo người làm rót một ấm trà.

“Anh muốn. . . Uống chút trà giải nhiệt trước không?” Tô Nặc đưa một ly trà Long Tỉnh qua.

Nhìn ly trà nóng hổi, Hàn Uy cảm thấy đau đầu, “Em muốn nói gì thì nói đi.”

“Em thích đàn ông, không sửa được.” Giọng của Tô Nặc nhỏ như tiếng muỗi kêu. Mặc dù đột nhiên nhắc tới vấn đề này có thể sẽ làm anh hai càng giận nhưng cũng không còn cách nào khác!

“Trên đời có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, tại sao lại chạy đi thích đàn ông!” Hàn Uy gào lên.

Tô Nặc bị dọa đến run lấy bầy, nói chuyện bình thường là được rồi, la hét làm cái gì!

Người gì mà hung hãn hết sức!

“Lại còn chủ động chạy lên giường người ta, còn ra thể thống gì nữa!!” Anh hai tiếp tục rít gào, “Em có biết xấu hổ không!”

Tô Nặc đỏ mặt, cả người đều bốc hơi.

“Tóm lại chia tay với cái thằng đó đi!” Anh hai rất có phong cách của bạo quân.

“... Em thật sự nghiêm túc.” Cho dù rất sợ, Tô Nặc vẫn cố lấy can đảm nói ra, “Em yêu anh ấy thật lòng, không phải chỉ chơi qua đường.” Mà là yêu cả đời!

“Em nghiêm túc, vậy cái thằng đó thì sao?” Hàn Uy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Hắn ta lẩn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, người như thế rất nham hiểm, em bị hắn bán đi mà còn muốn giúp hắn đếm tiền!”

“Không có, anh ấy rất đơn thuần!” Tô Nặc cố gắng phản bác.

“Đơn thuần?” Hàn Uy cười mỉa mai.

“Thật mà.” Tô Nặc giải thích, “Trước giờ em vẫn lừa anh ấy, nói anh là dân bán mặt chược, anh ấy chưa bao giờ nghi ngờ!!” Rất dễ dụ nữa là khác!

“Em nói anh làm gì?” Hàn Uy còn tưởng mình nghe nhầm.

“Bán, à. . . Mặt chược!” Tô Nặc chột dạ cúi đầu, sao tự nhiên mình lại nói chuyện này, đúng là ngu hết thuốc chữa!!

Hàn Uy cảm thấy xây xẩm mặt mày.

“Anh ấy hỏi bất ngờ quá nên em nói đại một cái.” Tô Nặc lo lắng nhìn anh mình, “Anh. . . Không giận chứ?”

“Quên đi.” Hàn Uy bất lực vẫy tay, “Bây giờ nói chuyện chia tay của em.”

Em nói muốn chia tay bao giờ! Tô Nặc âm thầm kháng nghị, sao anh hai mình lại quái đản như vậy!

Ai ngờ ngay thời khắc mấu chốt, Âu Dương Long còn gọi điện thoại qua! Di động trên bàn đột nhiên rung lên, thật sự quá kinh khủng! Hàn Uy đứng phía trước Tô Nặc, nhanh tay chụp lấy di động rồi nhấn nút trò chuyện.

Tô Nặc sợ tới mức suýt xuyt ngay tại chỗ!

Tình huống khó lường đã tới rồi!

Nghệt thở quá!

“Về đến nhà chưa?” Âu Dương Long hỏi.

Thì ra đây chính là cái thằng đề tiện vô liêm sỉ đáng bị đập dối trá dụ dỗ em trai đáng yêu của mình!! Hàn đại thiếu gia lập tức nổi giận!

“Anh!” Tô Nặc nắm lấy tay kia của anh hai, sốt ruột đến mức đỏ mồ hôi lạnh.

Làm ơn đừng bùng nổ!

Đó là em rể đẹp trai của anh mà!

[1] Macaron là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. Thường thức macaron, người ta có thể tìm thấy từ những hương vị truyền thống như mâm xôi, sô cô la, cho đến những hương vị mới như nấm và trà xanh.

Thật ra Tô Nặc uống loại nóng nhưng thấy cái lạnh nhìn hấp dẫn hơn nên...

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Dựa theo ảo tưởng của Tô Nặc, hẳn thật sự hi vọng anh hai có thể nói vài câu như “giám đốc Âu Dương, từ nay tôi giao em trai tôi cho cậu”, “mong cậu chăm sóc nó thật tốt”, “em trai tôi ăn hơi nhiều, cậu có chắc cậu nuôi nổi nó không?”, sau đó hai người sẽ kết bạn với nhau, cuối cùng cả làng happy ending!

Nhưng sự thật hiển nhiên không giống truyện cổ tích, đối với cái thằng đã cướp em trai bảo bối của mình, Hàn Uy chỉ hận không thể trực tiếp đào hố chôn sống, nói một lời cũng ngại nhiều, huống hồ là kết bạn với nhau!

“Anh...” Thấy sắc mặt anh hai không ổn lắm, Tô Nặc càng thêm lo lắng, liều mạng dùng ánh mắt cầu xin Hàn Uy.

Nhưng Hàn Uy vẫn lạnh lùng nói, “Tao là anh của Tô Nặc, nếu mày không muốn chết, trong vòng hai ngày rút khỏi Ý cho tao.”

Mẹ nó! Tô Nặc cứng ngắc tại chỗ!

Vừa bắt đầu mà đã dữ dần như vậy!

Còn chưa chào hỏi câu nào đã hăm dọa người ta, chuyện này không khoa học!

“... Chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện một chút hay không?” Âu Dương Long hơi sững sốt, hiển nhiên không ngờ đối phương sẽ thẳng thắn như thế.

Nhưng Hàn Uy còn chưa kịp trả lời, Tô Nặc đột nhiên... Té xỉu!

Hắn đập đầu xuống bàn trà, trông cực kì thảm hại!

Hàn Uy thành công bị dọa sợ, chẳng thèm quan tâm người trong điện thoại, vội vàng chạy tới đỡ em trai, “Nặc Nặc!”

Tô Nặc nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt vô cùng suy yếu, giống như đã thật sự bất tỉnh!

Nhưng thật ra hắn chỉ giả vờ thôi!

Nếu để anh hai nói tiếp, nói không chừng chồng đẹp trai của mình sẽ bỏ chạy mất dép luôn, vì thế nhất định phải dời đi lực chú ý của anh ấy! Mặc dù giả bộ bất tỉnh có hơi ngu một chút nhưng nhất thời không tìm được cách nào khác, đành phải dùng tạm thôi.

Dù sao cũng từng đóng vai khách mời trong vài bộ phim, kĩ năng diễn kịch của anh để Tô xem như không tệ, ít nhất anh hai thật sự bị hắn dọa sợ.

Sau khi kiểm tra xong, xét thấy bệnh nhân này hình như không có bệnh tật gì, bác sĩ nghiêm túc đưa ra kết luận, “Có thể do thần kinh của em trai anh quá yếu, sau này cố gắng nói chuyện nhẹ nhàng hơn.”

.....

Hàn Uy dờ khóc dờ cười.

“Anh...” Tô Nặc yếu ớt gọi hắn.

“Ừ.” Hàn Uy ngồi xuống bên giường.

“Anh không giận em chứ?” Tô Nặc nhỏ giọng hỏi.

Tuy rằng thật sự rất giận, nhưng nhìn sắc mặt trắng bệch của em trai, Hàn Uy đành phải bắt đầu nói, “Không có, em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Em không phải cố tình chọc giận anh.” Tô Nặc nói, “Em . . .” Em thật sự yêu anh ấy.

“Anh biết rồi, đừng nói nữa.” Hàn Uy đắp kín chăn cho em trai.

“Anh không chém chết anh ấy đâu, đúng không?” Tô Nặc không yên lòng hỏi.

“Nếu anh nói không, có phải em sẽ ngất thêm lần nữa?” Hàn Uy hỏi ngược lại.

Tô Nặc: . . .

“Đầu u một cục rồi này.” Hàn Uy xoa đầu em trai, “Lần sau nếu có giả bộ bất tỉnh thì nhớ ngã xuống sô pha.”

Tô Nặc lập tức đỏ mặt, sao bị phát hiện nhanh vậy!

“Rốt cuộc Âu Dương Long có gì tốt, đáng để em phải làm thế này.” Anh hai thở dài.

“Bọn em thật lòng với nhau.” Tô Nặc buồn bã trả lời.

Chỉ vì cả hai đều là đàn ông nên mới bị phản đối dữ dội như thế, thật không công bằng chút nào!

Nhưng Hàn Uy vẫn tiếp tục im lặng.

“Ba ơi, có khách!” Ngay lúc hai anh em đang giằng co, Hàn Tiểu Hi đột nhiên mở cửa chạy vào, “Là một chú mặc áo khoác màu đen rất đẹp trai!”

“Ai?” Hàn Uy nhíu mày.

“Chú ấy có nói tên mà con quên rồi.” Hàn Tiểu Hi gãi gãi đầu, tên khó nhớ quá chừng!

“Ba đi xem thử.” Hàn Uy đứng dậy.

Tìm Tô Nặc suốt ngừng đập, lẽ nào là chồng đẹp trai của mình?

Tình tiết này thật sự quá bất ngờ!

Sau khi xuống lầu, sắc mặt Hàn Uy lập tức tối sầm.

Bởi vì hắn nhìn thấy tên khốn đã cướp em trai mình!

Còn dám chủ động tìm tới cửa, đúng là. . . Đáng bị đập!

Âu Dương Long đứng ngoài cửa đợi suốt năm phút, sau đó nhìn thấy một người đàn ông bước ra, vẻ mặt như hung thần ác sát!

Tuy rằng người đó không nói gì, nhưng nhìn kiểu nào cũng không giống dân bán mặt cho quỷ.

Ngài giám đốc khẽ nhíu mày.

“Tao không nhớ có mời mày tới nhà tao.” Hàn Uy lạnh lùng nói.

“Anh là anh hai của Nặc Nặc?” Âu Dương Long hỏi.

“Biết rồi thì rút đi.” Hàn Uy xoay người vào trong.

Sau đó hắn bị Tô Nặc đang chạy như điên ra ngoài tông trúng!

“Sao em lại chạy ra đây?” Hàn Uy đưa tay đỡ em trai.

Tô Nặc tránh khỏi người anh hai, nhào vào lòng chồng đẹp trai của mình.

Thật sự rất có phong cách “có trăng quên đèn”!

“Hàn Dịch!!!!” Hàn Uy rống giận.

Nhưng Tô Nặc hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới hắn, chỉ lo ôm chặt lấy ngài giám đốc, cảm động hỏi, “Sao anh biết nhà em?”

“Trong hoá đơn mua điểm tâm của em ở khách sạn có ghi địa chỉ.” Âu Dương Long vỗ vỗ lưng hắn, ngừng đầu nhìn Hàn Uy, “Nếu anh thật sự quan tâm đến Nặc Nặc, chúng ta bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện một lần.”

.....

Mất thấy em trai mình như gấu khôngala [1] quần lấy Âu Dương Long, Hàn Uy không nói nổi lời nào.

“Anh hai.” Tô Nặc quay đầu, hai mắt đỏ rực nhìn hắn.

“... Vào đi.” Khó khăn lắm Hàn Uy mới nhả ra được một câu. Tuy thật sự không muốn cũng không biết nói gì với Âu Dương Long, nhưng sợ rằng nếu mình tiếp tục từ chối, sau này sẽ để lại ác cảm trong lòng em trai.

Đành phải thỏa hiệp lùi một bước.

Hàn Tiểu Hi rất thích “chú đẹp trai”, cô nhóc chủ động lấy ra sữa chua của mình trong tủ lạnh, đã vậy còn có ý đồ ngồi lên đùi ngài giám đốc! Hàn Uy nghiêng răng nghiêng lợi, sao em trai và con gái của mình đều mê mẩn cái thằng vô liêm sỉ này như vậy?!

“Chào cháu.” Âu Dương Long bắt tay làm quen với cô bé.

Hàn Tiểu Hi còn chưa kịp tự giới thiệu, Hàn Uy đã gọi bảo mẫu tới ôm nhóc ra phòng khách.

Baba thật là đáng ghét. . .

“Nói đi, muốn nói gì.” Hàn Uy lạnh lùng mở miệng.

“Tôi thật lòng yêu Nặc Nặc.” Âu Dương Long nhìn hắn.

Tô Nặc rung rung nước mắt, lời tỏ tình mới cảm động làm sao!

Hàn Uy hung hăng liếc em trai, em có biết xấu hổ không thế!

“Tuy rằng không thể sửa giới tính, nhưng tôi cam đoan tôi có thể cho cậu ấy tất cả những thứ mà một cuộc hôn nhân bình thường nên có.” Âu Dương Long tiếp tục nói, “Tôi hứa sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt.”

“Sao tao phải tin mày?” Hàn Uy nhìn Âu Dương Long, rõ ràng không muốn hợp tác.

Tô Nặc vô cùng sốt ruột, sao anh hai lại vô lí như vậy!

“Vậy phải làm thế nào anh mới chịu tin tôi?” Âu Dương Long hỏi.

Đầu Tô Nặc xoay vòng vòng, loại lời thoại cầu huyết này thật sự rất khó đỡ! Nếu anh hai nói “muốn tao tin mày, mày phải ra ngoài sân quý dưới mưa suốt ba ngày ba đêm!”, mình nhất định sẽ bất tỉnh tiếp!

Bởi vì nó quá cầu huyết rồi!

Nhưng lời tiếp theo của Hàn Uy cũng không khá hơn phim cầu huyết là bao.

“Chúng ta đánh một trận trước đi.”

“Không được!” Tô Nặc hoảng hồn, vội vàng lên tiếng ngăn cản, thậm chí còn dùng thân thể gầy yếu của mình che chở ngài giám đốc, phải nói là dùng cảm đến mức không đành lòng nhìn thẳng!

Sao anh hai có thể đã mạn như vậy! Mở miệng ngậm miệng chỉ biết đánh nhau! Người gì mà bạo lực hết sức! Một chút văn hóa cũng không có!

“Ngồi xuống nói chuyện bình thường không được à, tại sao phải đánh nhau?!” Tô Nặc kháng nghị.

“Nếu đánh xong anh cho tôi dẫn cậu ấy đi, tôi đồng ý.” Âu Dương Long nói.

Tô Nặc nghe vậy thì càng sốt ruột hơn, thậm chí rất muốn gào lên! Anh hai em đánh nhau rất giỏi, sao anh có thể đồng ý bậy bạ như vậy, nếu bị thương thì làm sao bây giờ! Coi như anh đánh nhau rất giỏi đi, nếu anh đánh anh hai em bị thương thì em cũng không tha thứ cho anh! Ai lại đi làm cái chuyện ôm nhau chết chum ngu xuẩn như vậy! Tô Nặc quay đầu nhìn Âu Dương Long, tức giận nói, “Em cho anh nói chuyện chưa! Anh im miệng coi!” Phải nói là ngầu quá xá!

.....

Ngài giám đốc dờ khóc dờ cười.

“Bất kể thế nào cũng không được đánh nhau!” Tô Nặc tiếp tục chỉ trích anh mình, “Chỉ có những kẻ thô lỗ mới thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.”

Hàn Uy không trả lời, nói đúng hơn là hắn đã bị trình độ ăn cây táo rào cây sung của em trai mình làm á khẩu.

Từ nhỏ đến lớn mình giúp nó đánh nhau biết bao lần, bây giờ chỉ vì một thằng đàn ông mà nó lại nói mình là người thô lỗ!

“Tính hướng của em đã vậy rồi, anh bảo em phải sửa thế nào đây?” Sợ hai người sẽ thật sự đánh nhau, Tô Nặc đành phải tiếp tục nói chuyện, “Ngoại trừ không sinh con được, anh ấy có chỗ nào không tốt chứ! Đẹp trai quá trời quá đất! Hơn nữa rất yêu thương em, nấu ăn cũng rất giỏi! Đó giờ em chưa từng phải rửa chén lần nào!” Đúng là người đàn ông của gia đình!

Âu Dương Long nắm chặt tay Tô Nặc.

“Em biết được bao nhiêu về hắn chứ!” Mà lại khẳng khái một mực như vậy! Hàn Uy thật sự muốn gào lên!

“Anh không cho người ta quen nhau thì sao em biết được!” Tô Nặc trả lời vô cùng hợp tình hợp lý.

Hàn Uy bị hắn chọc tức đến đầu óc choáng váng, nhưng lại không biết phải phản bác thế nào.

“Anh kì thị đồng tính luyến ái!” Tô Nặc nắm tay, trong mắt tràn đầy chính nghĩa!

Hàn Uy: . . .

“Tôi sẽ chăm sóc Nặc Nặc thật tốt, tôi biết bây giờ anh không tin tôi, nhưng ít ra hãy cho tôi một cơ hội.” Âu Dương Long chân thành nói.

Loại đối thoại này tuy rằng rất cầu huyết nhưng cũng rất cảm động, Tô Nặc xúc động nhìn anh mình, “Nếu anh cố ép bọn em chia tay, bắt em kết hôn với cô gái khác, vậy khác gì hại đời con gái người ta, tại sao anh phải làm thế chứ?”

Nghe mới có lí làm sao!

“. . . Nặc Nặc, theo anh lên lầu.” Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, Hàn Uy đứng dậy.

“Anh muốn làm gì?” Tô Nặc nâng cao cảnh giác, chẳng lẽ muốn bắt nhốt mình?!

Chơi ác vậy sao!

“Anh có chuyện cần nói với em.” Hàn Uy bình tĩnh trả lời.

“Sao không thể nói ở đây?” Tô Nặc nắm chặt tay Âu Dương Long.

Hàn Uy đi thẳng lên lầu.

Tô Nặc sững sờ ba giây, sau đó quay đầu nhìn Âu Dương Long.

Thế này là thế nào?!

Cư nhiên bỏ đi một nước như vậy!

“Có thể anh hai em thật sự có chuyện muốn nói với em” Âu Dương Long buông tay Tô Nặc ra, “Đi đi, anh chờ em”

“. . . Ừ.” Tô Nặc gật gật đầu, ôm ngai giám đốc một cái, “Bất kể thế nào, em cũng phải ở chung với anh!” Chắc chắn là thế!

“Anh biết.” Âu Dương Long xoa xoa mặt Tô Nặc, “Anh cũng vậy.”

Tuy rằng ngai giám đốc rất quan trọng nhưng anh hai cũng rất quan trọng! Tô Nặc đành phải tạm thời bỏ lại chồng đẹp trai của mình, bôn chôn đi lên thư phòng.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Thật làm cho người ta lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Em có chắc cái thằng dưới lầu sẽ đối xử tốt với em cả đời không?” Điều bất ngờ là Hàn Uy không có hét ầm lên.

“... Cả đời rất dài, em không biết.” Tô Nặc hơi ngạc nhiên trước câu hỏi này, nghĩ nghĩ một hồi rồi trả lời, “Nhưng dù thế nào đi nữa, em cũng muốn cuộc một lần.”

“Nếu thua thì sao?” Hàn Uy xoa đầu em trai.

“Vậy coi như em xui xẻo.” Tô Nặc cố lấy can đảm nhìn anh hai, “Anh cho em một cơ hội đi được không?”

“Ngoại trừ biết em là ngôi sao ra, cái thằng đó còn biết gì chứ?” Hàn Uy bắt đầu nói, “Hai người đến với nhau, việc cơ bản nhất là hiểu về nhau, tạm bỏ qua chuyện em hiểu hần bao nhiêu, còn hần thì sao? Gia đình của em bối cảnh của em, hần hoàn toàn không biết gì cả, muốn sống với nhau cả đời thế nào đây?”

“... Vậy em nói cho anh ấy biết anh không phải người bán mặt chực trước nhé?” Tô Nặc chột dạ.

“Em trưởng thành rồi, có một số việc em phải tự quyết định.” Hàn Uy chỉnh lại quần áo cho em trai, “Cầu kinh tùy hứng không giải quyết được vấn đề, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Tô Nặc hít hít mũi, đưa tay ôm lấy anh hai. Đột nhiên lại dịu dàng hiền lành như vậy, sao mà chịu nổi chứ!

“Được rồi, xuống lầu đi.” Hàn Uy vỗ vỗ lưng hần, “Cẩn thận một chút, đừng để bị ức hiếp.”

“Em sẽ không bị ức hiếp, cũng sẽ không để người khác ức hiếp anh!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Hàn Uy bật cười, xoa xoa mặt em trai.

Trước khi xuống lầu tìm ngài giám đốc, Tô Nặc đứng trong nhà vệ sinh suy nghĩ suốt năm phút, cuối cùng đưa ra một kết luận, nhất định không thể để lộ thân phận của anh hai, bởi vì anh hai rất quan trọng đối với mình!

Tuy rằng thật sự rất yêu chồng giám đốc nhưng chuyện này phải tiến hành theo từng bước!

Sau khi quyết định xong, Tô Nặc đứng lên đi xuống lầu, thuận tiện khen ngợi bản thân một chút, mình đúng là người đa mưu túc trí!

Sau đó hần nhìn thấy Hàn Uy khó xử đứng ngay cầu thang.

“Sao thế?” Tô Nặc tò mò bước tới, nhìn xuống dưới lầu theo ánh mắt của anh hai.

“Con thích ăn sữa chua dâu nhất!” Hàn Tiểu Hi ngồi trên đùi ngài giám đốc, đang liêu mạng tự giới thiệu.

.....

Tô Nặc suýt rớt cằm xuống đất.

“Con còn biết hát nữa!” Hàn Tiểu Hi cố gắng khoe sở trường của mình.

“Vậy sao?” Âu Dương Long cười thật hiền.

Chú ơi chú đẹp trai quá đi! Độ hào cảm của Hàn Tiểu Hi up liên tục, rốt cuộc ầm một tiếng vỡ tung!

Vào những lúc như thế này nhất định phải hát một bài!

Giọng trẻ con thật sự rất đáng yêu, nhưng hát thì. . .

Âu Dương Long dở khóc dở cười, quả nhiên là cháu gái của tiểu ngu xuẩn kia.

Âm thanh kinh hoàng chui vào tai, Tô Nặc đau khổ bịt tai lại, hát gì mà dở quá!

Hàn Uy nâng trán, cảm thấy vô cùng bất lực.

“Hát xong rồi!” May là nhạc thiếu nhi cũng không dài.

“Hát hay lắm” Ngài giám đốc đưa cho cô nhóc một viên kẹo, “Bài này là bài gì?”

“Nàng tiên hoa!” Hàn Tiểu Hi vui vẻ nói.

Âu Dương Long cảm thán, nghe chẳng giống gì cả.

“Để con hát thêm bài xì trum xanh.” Hàn Tiểu Hi đề nghị.

“Thôi đủ rồi!” Tô Nặc chạy như điên xuống lầu, ôm cháu gái vào trong ngực trước khi cô nhóc kịp mở miệng, “Tiểu Hi ngoan, baba ở trên lầu chờ con kể chuyện cổ tích kia!”

“...” Hàn Tiểu Hi lưu luyến quay đầu nhìn chú đẹp trai.

Ba và chú, sao mà khó chọn quá!

“Không sao, lần sau chúng ta cùng nhau chơi.” Âu Dương vẫy vẫy tay với nhóc.

“Được rồi.” Hàn Tiểu Hi lưu luyến tựa lên vai Tô Nặc hôn gió đủ kiểu!

Hàn Uy đứng nhìn từ xa, hết biết nói gì.

“Không biết nó giống ai nữa.” Sau khi trả lại cháu gái cho anh hai, Tô Nặc xuống lầu than phiền với Âu Dương Long, “Hát dở quá trời.”

Âu Dương Long nhìn hấn bằng ánh mắt phức tạp.

“Anh yên tâm, anh hai sẽ không phản đối chúng ta nữa.” Tô Nặc tự động cho rằng ánh mắt phức tạp của chồng mình là vì “lo lắng bị chia rẽ” nên vội vàng giải thích, “Anh ấy chỉ bảo em suy nghĩ thật kĩ.”

“Sau đó thì sao? Em nghĩ thế nào?” Âu Dương Long hỏi.

“Em muốn ở chung với anh.” Tô Nặc nói một cách chắc chắn.

“Anh hai em đâu rồi?” Dù sao đó cũng là người thân nhất của Tô Nặc, Âu Dương Long vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với Hàn Uy.

“Anh ấy còn có chuyện khác, sau này em sẽ sắp xếp cho hai người gặp nhau.” Tô Nặc kéo hấn dậy, “Đi thôi, chúng ta đi ăn tối.”

“... Không rủ anh hai em theo thật sao?” Âu Dương Long lấy áo khoác, “Ít nhất cũng nên thưa gửi đằng hoàng.”

“Đề dành lần sau đi.” Tô Nặc đẩy ngài giám đốc ra ngoài, “Chúng ta đi ăn một bữa thật no, có một nhà hàng Quảng Đông ăn ngon y như trong nước!”

Âu Dương Long không thuyết phục được Tô Nặc, vì vậy đành phải cùng nhau lên xe.

Lúc này nhất định phải hôn lười một chút để ăn mừng việc anh hai và giám đốc không đánh nhau! Tô Nặc vội vàng đóng cửa xe, vui mừng khôn xiết nhào tới.

Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, tùy ý để hấn vừa cắn vừa liếm ngay cổ mình, sau đó mới chỉnh cổ áo lại, “Lái xe đi.”

Sao anh không nhiệt tình gì hết! Tô Nặc vừa lái xe vừa bắt mẫn, bíp bíp trên xe —— Mình đang nghĩ gì vậy!

Xe đang băng băng trên đường đột nhiên, Âu Dương Long nhận được một tin nhắn —— Hai giờ rưỡi sáng mai, chúng ta gặp nhau nói chuyện về Nặc Nặc. Ăn uống xong đưa nó về nhà sớm một chút.

Không có tên người gửi, nhưng không cần nghĩ cũng biết là ai. Âu Dương Long tránh tầm mắt của Tô Nặc, nhanh chóng gửi tin trả lời —— Gặp ở khách sạn của tôi được không? BRUS phòng 1002.

“Anh gửi tin nhắn cho ai đó?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Công ty.” Âu Dương Long bóp mũi hấn, “Nhận được điện thoại của em liền chạy qua đây, có nhiều chuyện chưa kịp sắp xếp.”

Tô Nặc nghe vậy thì vô cùng cảm động! Hấn cảm thấy ngài giám đốc rất có phong cách của đức vua đẹp trai chấp tay nhượng non sông! Thật sự chịu không nổi!

“Vậy chừng nào anh về?” Tô Nặc vừa lái xe vừa hỏi.

“Chắc phải về nhanh, dạo này công ty bẽ bộn nhiều việc, anh không thể đi quá lâu.” Âu Dương Long trả lời.

“Ồ.” Tô Nặc hơi thất vọng một chút, mình còn định lên kế hoạch đi tuần trăng mật mini.

“Còn em thì sao?” Âu Dương Long hỏi.

Dĩ nhiên là về chung với anh rồi! Thiếu chút nữa Tô Nặc đã nói huych toẹt ra! Nhưng may là vẫn nhịn lại được, bởi vì hấn thấy mình nên rụt rè một chút, hướng chỉ anh hai yêu quý vẫn còn ở đây, anh ấy phải đồng ý mới được! Nhất định không thể vì sắc quên anh!

“Tại sao không nói gì?” Ngài giám đốc xoa mặt Tô Nặc.

“Em phải phối hợp với lịch làm việc của công ty, nhưng cũng không bận lắm đâu.” Tô Nặc trả lời, “Lúc trước Jason có gọi điện thoại, nói có đạo diễn muốn mời em đóng phim võ hiệp.”

“Đạo diễn Chung?” Âu Dương Long hỏi.

“Không phải.” Tô Nặc lắc đầu, “Là một người khác, bắt quá sau khi biết được tin này, Chung Ly Phong Bạch liền gọi điện thoại đường dài qua bắt thơ suốt nửa tiếng đồng hồ.”

Âu Dương Long cảm thấy mắt thâm nĩ của Mục Thu đúng là quá thần thánh.

“Em nghe mà nhúc cả đầu.” Tô Nặc than thở, “Mỗi lần anh ta nổi giận là không bao giờ chịu nói chuyện bình thường.”

Đột nhiên ngài giám đốc rất muốn xem cảnh Mục Thu và Chung Ly Phong Bạch cãi nhau.

Cùng lúc đó, ở trong nước.

“Rõ ràng là tôi! Mối! Tô! Nặc! Trước!” Đạo diễn Chung vẫn còn rất bức xúc.

“Ngoan, ngủ sớm đi.” Mục Thu kéo người vào trong lòng, “Nghe lời, đừng giận nữa.”

“Thật sự không thể chấp nhận được!” chàng trai nghệ thuật càng nghĩ càng tức, vì thế giẫy dụa muốn xuống giường, “Tôi muốn đi gọi điện thoại!”

Mục Thu kiên quyết không cho hắn đi, dùng cả tay lẫn chân chặn hắn lại.

“Buông ra coi!” Đạo diễn Chung liên tục xoay tới xoay lui, Mục Thu rút cuộc không nhịn được nữa, xoay người đè Chung Ly Phong Bạch xuống giường.

“Anh lại muốn làm gì?” Đạo diễn Chung lập tức nâng cao cảnh giác.

Mục Thu trực tiếp hôn xuống.

“Mau xuống khỏi người tôi!” chàng trai nghệ thuật liều mạng đá chân.

Con người!

Bị dục vọng khống chế!

Làm tôi!

Nhịn không được!

Muốn khóc!

“Nếu em chịu ngoan ngoãn đi ngủ, anh sẽ tha cho em.” Mục Thu hôn lên miệng của hắn.

“...” Đạo diễn Chung cảm tức liếc Mục Thu một cái.

“Công việc rất quan trọng, nhưng sức khỏe quan trọng hơn.” Mục Thu bắt đầu dĩ nói, “Mấy ngày nay anh bận chuyện công ty, không có thời gian để ý đến em, mới mấy ngày mà mặt em đã gầy như vậy.” Thật sự không biết trước khi gặp mình, cuộc sống của em ấy mất trật tự đến cỡ nào.

Chung Ly Phong Bạch im lặng không nói gì chui vào trong ngực Mục Thu.

Sau đó âm thầm rít gào trong lòng!

Người đàn ông biết dùng chiêu dụ dỗ thâm tình!

Hệt như rừng rậm đen tối!

Dùng dây leo kiên cố nhất!

Trói chặt!

Trái tim cứng rắn!

Đến khi chảy đầy máu tươi!

Không đi được nữa!

Đúng là vừa đê tiện!

Vừa vô sĩ!

“Ngủ đi, sáng mai anh làm chút sùnn cho em mang đến studio ăn.” Mục Thu đắp chăn cho hấn, còn cẩn thận chỉnh lại góc chăn.

Chung Ly Phong Bạch đưa tay ôm eo Mục Thu, sau đó không kiềm được. . . Lỗ tai cũng đỏ luôn!

Chuyện này không khoa học!

Sau khi xác định người trong lòng đã ngủ, Mục Thu rón rén xuống giường, gọi điện thoại cho Âu Dương Long.

“Sao vẫn chưa ngủ?” Ngài giám đốc đang ăn tối với Tô Nặc.

“Chú đang ở chung với Tô Nặc à?” Mục Thu hỏi, “Chú có thể hỏi giúp tôi cậu ta muốn đóng phim võ hiệp của ai không?”

“Em muốn đóng phim võ hiệp của ai?” Âu Dương Long quay đầu lại hỏi.

Tô Nặc đang ra sức gặm chân heo sữa quay, miệng dính đầy dầu mỡ, “Em không muốn đóng gì hết.” Nghi nhiều quá nên bây giờ hết hứng đi làm rồi!

“Em ấy nói không muốn đóng.” Âu Dương Long chuyển lời.

“Gi mà lười quá vậy!” Mục Thu nghe vậy liền nổi giận, một chút đạo đức nghề nghiệp của diễn viên cũng không có!

“Người của tôi, mắc mớ gì tới chú.” Ngài giám đốc phản bác, sau đó lập tức cúp điện thoại, tiếp tục giúp Tô Nặc thổi súp bắp tôm.

“Điện thoại của ai vậy?” Tô Nặc hỏi.

“Mục Thu, chắc đạo diễn Chung vẫn còn tức giận chuyện em muốn đóng phim võ hiệp của người khác.” Ngài giám đốc dứt hấn một muỗng bắp.

“Thật ra anh ta đã đề cập vấn đề này với Jason lâu rồi, nhưng em còn chưa kịp xem kịch bản thì công ty đã từ chối.” Tô Nặc nuốt bắp xuống.

“Tại sao?” Âu Dương Long cảm thấy khó hiểu, gần đây Chung Ly Phong Bạch rất nổi tiếng mà cũng bị từ chối?

“Bởi vì anh ta kêu em đóng một vai. . . Biến thái.” Tô Nặc không biết nói thế nào.

Ngài giám đốc không hề đồng tình mà còn bật cười.

“Anh cười cái gì mà cười!” Tô Nặc nổi giận.

“Anh không cười nữa.” Âu Dương Long quay lại thái độ nghiêm túc.

“Nhìn em giống biến thái lắm sao?!” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Làm gì có!” Âu Dương Long quả quyết phủ định, “Nhìn em giống hệt mình chủ võ lâm!”

“Mình chủ võ lâm toàn là đồ biến thái!” Tô Nặc nghe vậy càng giận hơn.

*Mình chủ võ lâm là cái vai mà anh Khâu đóng trong phim Tuyệt thế thái giám mà ảnh dẫn Đường Tiểu Ngừ đi coi =D

“. . . Chúng ta kêu thêm một phần vịt quay, em thấy thế nào?” Ngài giám đốc bình tĩnh nói sang chuyện khác.

Tô Nặc suy tư một chút, “Gọi thêm xá xiu đi, vịt quay hơi ngấy.”

Dân ăn hàng đúng là dễ dụ!

Sau khi com nước xong, Tô Nặc định tiếp tục dính lấy chồng đẹp trai của mình, ai ngờ Âu Dương Long lại cự tuyệt, còn bảo hấn về nhà sớm một chút.

“Tại sao?” Tô Nặc vô cùng ngạc nhiên, “Bây giờ còn sớm mà.” Lẽ nào không phải nên ân ái một chút?

“Về nhà muộn quá, anh hai em sẽ giận.” Âu Dương Long giúp hấn thắt chặt dây an toàn, “Ngoan, nghe lời.”

“. . . Được rồi.” Tô Nặc tiếc nuối thở dài, đành phải tự an ủi sau này vẫn còn nhiều thời gian.

Ở nhà, Hàn Uy đang ngồi trong phòng khách xem báo chí.

“Em về rồi.” Tô Nặc ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh hai.

“Thằng kia đâu?” Hàn Uy hỏi.

“Về khách sạn rồi.” Tô Nặc thành thật báo cáo.

“Đi lên chơi với Tiểu Hi đi, sau đó đi ngủ sớm một chút.” Hàn Uy không hỏi quá nhiều.

“Anh.” Tô Nặc ôm anh hai.

“Sao vậy?” Hàn Uy hỏi.

“Mặc kệ em thích ai, anh vẫn là người quan trọng nhất với em!” Tô Nặc cam đoan.

“Ngốc quá.” Hàn Uy bật cười.

“Nếu ai dám tổn thương anh, em sẽ không bao giờ tha thứ cho người đó.” Tô Nặc nhỏ giọng nói.

“Vẫn chưa nói cho thằng kia biết nghề nghiệp của anh, đúng không?” Hàn Uy đoán.

“Chưa.” Tô Nặc gật đầu.

“Sợ hấn bị dọa à?” Hàn Uy hỏi.

“Không phải.” Tô Nặc ôm chặt anh hai, “Em chỉ lo lắng cho anh, vì thế phải chờ đến khi xác định không có việc gì mới nói với anh ấy.”

Đầu vai truyền đến cảm giác ẩm ướt, Hàn Uy nhủ mày, “Lớn già đầu rồi mà nói khóc là khóc, thua cả Tiểu Hi nữa.”

“Ai dám so với nó chứ.” Tô Nặc rút khăn tay ra lau nước mũi, “Ba tuổi đã dám chửi nhau với chó ngao Tây Tạng!” Tuy rằng con chó đã bị trời lại nhưng cái miệng to như bồn máu của nó trông rất đáng sợ!

Đúng là quá dữ dằn!

“Được rồi, đi ngủ đi.” Hàn Uy bị hấn chọc cười, “Ngủ ngon.”

“Vâng, anh cũng nhớ đi ngủ sớm một chút.” Tô Nặc lên lầu, vừa đẩy cửa phòng ngủ liền nhìn thấy Hàn Tiểu Hi đang ngồi dưới đất xem tạp chí.

“Sao con chưa ngủ?” Tô Nặc ôm cô nhóc vào lòng.

“Không buồn ngủ.” Hàn Tiểu Hi oán giận, “Mẹ đang mang thai cần nghỉ ngơi, không thể chơi với em.”

“Muốn chơi cái gì?” Tô Nặc hỏi.

“Chú đẹp trai đâu?” Hàn Tiểu Hi liếc mạng rướn cổ ra ngoài nhìn.

“... Chú ấy về nhà rồi.” Tô Nặc hết biết nói gì.

Hàn Tiểu Hi thờ dài một hơi, tiếc ơi là tiếc.

“Con quen chú ấy được bao lâu chứ!” Tô Nặc dờ khóc dờ cười.

“Đẹp trai!” Hàn Tiểu Hi rất kiên quyết.

“Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, phải chú trọng vẻ đẹp bên trong.” Tô Nặc cảm thấy mình nên nhận trọng trách giáo dục cháu gái, “Con muốn nghe chuyện xưa lấy gùi bỏ ngọc* không?”

*Lấy gùi bỏ ngọc: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiên cận, không biết nhìn xa trông rộng. (nguồn)

Hàn Tiểu Hi ngáp một cái, “Thôi chúng ta đi ngủ sớm đi.”

.....

Tô Nặc vừa chuẩn bị áo ngủ cho cô nhóc vừa cảm thấy lo lắng.

Mới nhỏ xíu mà suy nghĩ đã lệch lạc như vậy, mai mốt lớn lên có bị gì không đây. . . Thật sự rất đáng lo!

Bóng đêm bao trùm, Tô Nặc và Hàn Tiểu Hi chui vào trong chăn, ngủ bất tỉnh nhân sự!

Hàn Uy mặc áo khoác, cầm chìa khóa rời khỏi nhà.

Khách sạn phòng 1002, Âu Dương Long đang đứng ở trước cửa sổ.

Nói thật, hắn cũng không biết đối phương muốn nói gì với mình, hắn có thể mơ hồ cảm giác được người kia không phải là dân bán hàng bình thường. Dù sao đó cũng là người thân nhất của Tô Nặc, điều này vĩnh viễn không thể thay đổi.

Vì vậy chỉ còn cách đối mặt thôi.

Đồng hồ treo tường chỉ hướng hai giờ ba mươi, Hàn Uy rất đúng giờ.

“Muốn uống tách trà không?” Âu Dương Long dẫn hắn vào phòng khách.

“Tao không phải tới đây uống trà.” Hàn Uy lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ muốn làm bầu không khí bớt ngột ngạt hơn thôi.” Âu Dương Long xoay người đặt tách trà xuống, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một họng súng đen ngòm.

.

Quả nhiên không phải dân bán mặt chược. . .

“Đây là cách anh giải quyết vấn đề?” Âu Dương Long bình tĩnh nói.

“Nếu không phải vì Nặc Nặc, tao thật sự rất muốn một phát bắn chết mày.” Sau khi giằng co năm giây, Hàn Uy thả súng vào trong bao, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Còn muốn uống trà không?” Sắc mặt Âu Dương Long vẫn như thường, nhưng trong lòng lại âm thầm thở ra.

Hàn Uy nhìn tay phải của hắn có đồ chút mồ hôi, khinh thường cười lạnh, “Cứ tưởng gan to lắm chứ.”

“Tôi chỉ là người làm ăn mà thôi.” Âu Dương Long thần nhiên trả lời, “Đối mặt với họng súng sẽ khẩn trương, rất bình thường.”

“Bây giờ hồi hận chuyện quen với em tao chưa?” Hàn Uy hỏi.

“Tại sao phải hồi hận?” Âu Dương Long ngồi xuống phía đối diện, “Vừa rồi anh đâu có nổ súng.”

“Không có nghĩa là sau này sẽ không.” Sắc mặt Hàn Uy lạnh như băng.

“Chuyện sau này, phải đợi sau này mới biết được.” Âu Dương Long không hề tránh né tầm mắt của hắn.

“Cho mày một cơ hội hồi hận cuối cùng.” Hàn Uy đe dọa, “Như mày đã nói, một người làm ăn bình thường, không cần thiết cũng không có lí do dính vào vũng bùn này.”

“Tôi thật sự yêu cậu ấy.” Hàn Uy đã nói đến vậy, Âu Dương Long cũng đoán được đại khái, nhưng vẫn không muốn buông tay.

Người ngốc như thế, trừ mình ra, còn ai chăm sóc tốt được đây?

“Nếu mày ——”

“Tôi sẽ không tổn thương Nặc Nặc.” Âu Dương Long cắt lời hắn, “Nếu anh đồng ý giao cậu ấy cho tôi, tôi sẽ cố hết sức cho cậu ấy cuộc sống tốt nhất.”

“Tao không hề muốn giao nó cho mày!” Nhưng nó lại liều mạng muốn ở chung với mày, Hàn Uy tự động nuốt sạch nửa câu sau.

“Sáng mai. . . Tôi có thể đến tìm cậu ấy không?” Âu Dương Long cẩn thận hỏi.

“Ngày mai nó phải đi nha sĩ.” Hàn Uy đứng lên đi ra ngoài, “Sau khi nhìn thấy bộ dạng gào khóc thảm thiết của nó, mày nhất định sẽ hối hận không chia tay.”

“Bệnh viện nào?” Âu Dương Long bật cười.

“... Thánh Địa La đường số 15.” Hàn Uy ra khỏi cửa bấm thang máy.

*dò mãi mà không ra cái tên đường nên để vậy đỡ @_@

“Cảm ơn anh đã chịu tin tưởng tôi.” Âu Dương Long chìa tay phải ra, rất có thành ý.

“Nếu mày dám làm Nặc Nặc đau khổ, tao nhất định sẽ xử mày.” Hàn Uy đánh rớt tay hắn, sau đó bước ra khỏi phòng.

Âu Dương Long cười cười, “Tạm biệt.”

Hàn Uy hoàn toàn không để ý đến hắn.

Gian thương giả mù sa mưa, em trai mình đúng là không có mắt nhìn người!

Tô Nặc đang nằm ngủ gãi gãi mũi, cảm thấy có chút ngứa.

Nhất định có người đang nguyên rửa mình!

Hành vi ác độc như vậy, chắc chắn chỉ có Khâu Tử Ngạn!

Cái tên cơ bụng đúng là đáng ghét hết sức!

Sau khi về đến nhà, Hàn Uy đẩy cửa phòng ngủ, nương theo ánh trăng nhìn hai người trên giường.

Tuy rằng không bỏ được, nhưng mà. . . Cuối cùng nó vẫn phải lớn lên.

“Anh hai!” Hàn Tiểu Hi đột nhiên ngồi bật dậy, “Có người ngoài hành tinh!”

“Ở đâu?” Tô Nặc mơ mơ màng màng giờ gối lên, “Mau gọi tổng bộ!”

“Tổng bộ bỏ chúng ta rồi!” Hàn Tiểu Hi ngã nhào xuống giường.

.

Hàn Uy dở khóc dở cười.

Rốt cuộc mình dạy ra hai đứa dở hơi này thế nào vậy.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào phòng.

“Anh hai, xuống lầu ăn điểm tâm!” Hàn Tiểu Hi đứng ở cửa kêu.

“Chú là chú của con!” Tô Nặc chui vào trong chăn.

“Anh sắp trễ hẹn với nha sĩ rồi!” Hàn Tiểu Hi kéo chăn vứt xuống đất.

“... Con gái con đứa sao bạo lực quá vậy!” Tô Nặc gỡ đầu tóc ồ ồ ngồi dậy, bắt mắt oán giận.

Hậu quả của việc chưa giáo dục tới nơi tới chốn là thế này đây!

Trong phòng ăn dưới lầu, Hàn Uy ăn điểm tâm với bà xã.

“Anh hai, chị dâu.” Tô Nặc chào hai người.

“Lát nữa chị tới siêu thị người Hoa, mua chút xương heo về nấu canh cho em.” Chị dâu rất thương Tô Nặc, “Sáng đi khám răng, trưa không nên ăn đồ cứng.”

“Nấu chút cháo là được rồi.” Tô Nặc cảm thấy hơi xấu hổ, “Chị đang có thai, nên nghỉ ngơi nhiều.”

“Không sao, lát nữa anh lái xe đưa chị em đi.” Hàn Uy nói.

“Anh không tới bệnh viện với em à?” Tô Nặc buồn bực hỏi, hôm qua còn nói cùng đi mà.

“Tạm thời anh có chút việc, em đi trám răng một mình đi.” Hàn Uy dặn dò, “Không được nửa đường bỏ về, cái răng kia của em nếu không trám là phải nhổ đấy, nhổ răng với trám răng cái nào đau hơn chắc em biết rồi nhỉ.”

“Em biết rồi.” Tô Nặc rầu rĩ trả lời, sớm biết vậy đã không ăn nhiều kẹo.

Nha sĩ đúng là sinh vật khủng bố nhất trên trái đất! Thậm chí còn khủng bố hơn Godzilla!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tô Nặc lái xe đến bệnh viện, ngoan ngoãn trám răng rồi về nhà ăn canh?

Làm gì có chuyện đó! Hắn còn chưa lái xe vào trong thì đã nhìn thấy chồng đẹp trai của mình đứng ngay cửa bệnh viện!

Mẹ nó!

Tô Nặc giật bắn mình!

Nhất định là ảo giác!

Nhất định là vì mình nhớ anh ấy quá độ!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long gõ gõ cửa kính xe.

Má ơi là thật. . . Tô Nặc lệ rơi đầy mặt hạ cửa kính xe xuống, “Sao anh lại tới đây?”

“Anh của em sợ em giống lần trước, chưa vào phòng khám mà đã bị tiếng mũi khoan dọa chạy.” Âu Dương Long lắc lắc di động, “Cho nên bảo anh tới đây chờ em.”

“Quan hệ của hai người tốt lên như thế từ lúc nào thế?” Tô Nặc vô cùng kinh ngạc.

“Thật ra cũng không tốt lắm đâu.” Âu Dương Long xoa mặt Tô Nặc, “Nhưng chỉ cần là tốt cho em, tạm thời kết thân một chút cũng không phải là chuyện không thể.”

“ . . .” Tô Nặc cảm thấy cực kì phức tạp.

Sau khi đưa sổ đăng kí hẹn cho hộ sĩ trợ lý, Tô Nặc lo lắng ngồi trên ghế. Tiếng máy khoan điện nghe cứ như phim kinh dị, rất có thể bác sĩ là một tên biến thái giết người!

“Trám răng thôi mà, sao em run dữ vậy.” Âu Dương Long dờ khóc dờ cười.

“Có khi nào cái mũi khoan kia chui vào một nửa đột nhiên gãy làm đôi rồi bắn lên không?” Sắc mặt Tô Nặc trắng bệch.

“Trí tưởng tượng của em thật phong phú.” Âu Dương Long bóp mũi hần.

“Bác sĩ nói lần này phải rút dây thần kinh răng của em.” Tô Nặc rất muốn khóc, “Thập đại khổ hình thời Mãn Thanh cũng có hình phạt rút gân này!”

“Thập đại khổ hình thời Mãn Thanh nhất định sẽ không cho em dùng thuốc tê.” Âu Dương Long bật cười.

Trong phòng khám đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm thiết.

“Chúng ta về đi anh.” Tô Nặc bị dọa xanh mặt.

Bởi mới nói những người mảnh mai như thủy tinh thật sự rất yếu đuối!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Trong quá trình chờ hộ sĩ gọi tên, Tô Nặc vẫn điên cuồng hi vọng có thể xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như mất điện, ví dụ như đèn trần đột nhiên tắt. . . Nhưng ước mơ cũng chỉ là mơ ước, căn bản không có khả năng xảy ra!

“Sao bọn họ dừng cảm thế?!” Tô Nặc nhìn quần chúng nhân dân náo nức xung quanh, cảm thấy vô cùng khó hiểu! Mình đã đi toilet bốn lần rồi! Vậy mà bọn họ vẫn còn ngồi giốn được!

“Trám răng thôi mà.” Âu Dương Long dỗ hần, “Trám xong anh dẫn em đi ăn.”

“Nhìn anh là biết chưa bao giờ đi trám răng!” Hiếm khi Tô Nặc lại không có hứng thú với đề tài này, “Miệng đầy mùi thuốc mà ăn cái gì!” Nói đúng hơn là làm bản đồ ăn! Bởi mới nói nha sĩ thật sự rất độc ác, không chỉ dùng mũi khoan đâm chọc răng người ta mà còn muốn dùng thuốc tấn công vương quốc đồ ăn!

Thật quá đáng hết sức!

Thật không thể tha thứ!

Tô Nặc càng nghĩ càng bức xúc!

Âu Dương Long an ủi, “Lát nữa anh vào chung với em.”

Thôi đừng! Tô Nặc kiên quyết từ chối, “Không!”

“Tại sao?” Âu Dương Long cảm thấy khó hiểu.

Bởi vì há to mồm nằm một chỗ trông rất ngu, nói không chừng còn chảy nước miếng nữa! Tô Nặc âm thầm nắm tay, tuyệt đối không thể để chồng đẹp trai của mình nhìn thấy hình ảnh này! Vì thế hắn nghiêm túc nói, “Anh vào em càng sợ hơn!”

“Được rồi.” Âu Dương Long cười cười, “Vậy anh ở ngoài chờ em.”

“Em sắp bị rút gân, với thân phận người nhà, anh có lời gì muốn nói không?” Trước khi vào phòng điều trị, Tô Nặc rung rung nước mắt nắm tay ngài giám đốc.

“Tổ chức tin tưởng em!” Ngài giám đốc rất hợp tác.

“Nhưng em sợ sẽ phụ lòng tin của tổ chức.” Tô Nặc nghẹn ngào nói, “Thôi anh đi thay em đi!”

Sau đó ngài giám đốc liền đồng ý?

Làm gì có chuyện đó!

Trên thực tế một giây sau, Tô Nặc đã bị chồng mình lôi vào phòng khám.

Đúng là quá tàn nhẫn vô tình!

Sau khi nhìn tờ chẩn đoán, bác sĩ vừa dặn y tá chuẩn bị khay mới, vừa mỉm cười chào Tô Nặc.

Tô Nặc ngoan ngoãn đáp lại câu hello, sau đó quay đầu nhìn Âu Dương Long, nghiêm túc nói, “Anh có xem phim «Nha sĩ biến thái 007» chưa? Em thấy em sắp bị ông giải phẫu!”

“...” Ngài giám đốc vừa tức vừa muốn cười.

“Nằm lên giường trước đi.” Bác sĩ đeo găng tay mới vào.

“Anh dám trơ mắt nhìn em lên giường người khác!” Tô Nặc bức xúc chỉ trích chồng mình!

“Anh cũng hết cách rồi.” Âu Dương Long tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Hộ sĩ nhanh chóng bưng khay đi tới, tuy rằng không hề muốn nằm đây một mình, Tô Nặc vẫn đuổi ngài giám đốc ra ngoài, bởi vì nằm một chỗ há to mồm trông rất dãn, mặt mũi đâu mà nhìn người ta!

Phòng kế bên là phòng hút thuốc, Âu Dương Long còn chưa hút xong một điếu đã nghe tiếng kêu thảm thiết của Tô Nặc và giọng nói vô tội của thím hộ sĩ, “Cung à, chúng tôi còn chưa làm gì mà.”

.....

Âu Dương Long bắt đầu hiểu tại sao Hàn Uy lại ném chuyện này cho mình.

Bởi vì thật sự rất... Mất mặt!

Bốn mươi lăm phút trôi qua vô cùng lâu, suốt cả quá trình Tô Nặc cứ kêu gào thảm thiết, thậm chí Âu Dương Long còn nảy sinh ảo giác “bà xã đang sinh khó còn mình đang đứng chờ ngoài phòng sinh”!

“Chúng tôi rất hi vọng sau này cậu có thể bớt ăn đồ ngọt.” Sau khi quá trình điều trị kết thúc, bác sĩ uể oải bắt tay Tô Nặc.

Sắc mặt Tô Nặc tái nhợt, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo!

Âu Dương Long liên tục nói cảm ơn bác sĩ và hộ sĩ, sau đó kéo Tô Nặc nhanh chóng rời khỏi nơi này —— Một đồng người bu lại vây xem, tất cả đều muốn biết mặt mũi cậu thanh niên kêu thảm thiết này giờ trông thế nào!

“Em sắp qua đời rồi.” Tô Nặc hấp hối ngồi vào vị trí phó lái.

“Bác sĩ và hộ sĩ mới là người sắp qua đời.” Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, rút ra khăn tay lau nước miếng cho hắn.

“Sau này em sẽ không ăn đồ ngọt nữa!” Tô Nặc tựa lên người ngài giám đốc.

“Bỏ luôn Tiramisu và bánh chocolate lava à?” Âu Dương Long trêu chọc.

.

Tô Nặc tiếp tục im lặng.

Ngài giám đốc nín cười, ôm hân hưng hăng hôn một cái, “Sao em đáng yêu thế hả?”

“Miệng đầy thuốc mà anh cũng hôn!” Tô Nặc lau miệng, đỏ mặt oán giận.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.” Âu Dương Long thắt chặt dây an toàn.

“Trưa nay anh ở lại nhà em ăn cơm không?” Tô Nặc rất mong chờ.

“Anh cũng muốn lắm” Âu Dương Long nheo mắt hân, “Bất quá bây giờ quan hệ giữa anh và anh hai em vẫn chưa tốt đến mức có thể cùng nhau ăn cơm, thôi để lần sau đi.”

Tô Nặc đành phải tiếc nuối thờ dài một hơi.

“Được như bây giờ là tốt lắm rồi.” Âu Dương Long nói, “Cho anh hai em thêm chút thời gian.”

“Thật ra có một việc em muốn nói với anh từ lâu.” Tô Nặc cảm thấy bầu không khí hiện giờ cũng không tệ lắm, vì thế cố lấy can đảm nói.

“Việc gì?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc ấp a ấp úng, giọng nói cực kì nhỏ, “Thật ra anh hai em . . Không phải làm nghề bán mạt chược.” Thời khắc này thật làm cho người ta lo âu! Nhưng mình không thể không nói!

Âu Dương Long cảm thấy vui hân lên, sau đó quay đầu nhìn Tô Nặc.

“Em đã nói dối. . . Anh không giận em chứ?” Tô Nặc cẩn thận hỏi.

“VẬY anh hai em làm nghề gì?” Âu Dương Long hỏi lại.

Tô Nặc dùng ánh mắt vô tội nhìn Âu Dương Long, “Anh hai em là người bắt gian trong sòng bài.” Tốt xấu cũng có liên quan đến xã hội đen! Sau này cứ tiến hành theo từng bước! Vừa công được vừa thủ được đúng là quá thông minh!

Âu Dương Long thiếu chút nữa bị hân chọc cười.

“Anh ấy còn làm vài nghề khác nữa. . . Chắc anh không ngại đâu, đúng không?” Tô Nặc vô cùng sốt ruột!

Âu Dương Long kéo Tô Nặc vào lòng, “Sao anh lại ngại chứ?”

“ . . . Cảm ơn anh.” Tô Nặc dùng sức ôm chặt ngài giám đốc.

Âu Dương Long cười lắc đầu, xoa xoa đầu Tô Nặc.

Trong phòng khách ấm áp, Hàn Tiểu Hi ôm chân ba mình, trong đôi mắt to ngập đầy nước mắt.

Trong nhất thời, Hàn Uy có cảm giác như vừa xuyên không về hai mươi năm trước, khi đó Tô Nặc cũng ôm lấy mình như thế, bày ra vẻ mặt tội nghiệp xin ăn kẹo.

Nhưng sự thật chứng minh thứ Hàn Tiểu Hi muốn tương đối cao cấp hơn, cô nhóc muốn “gặp chú đẹp trai”.

“Chẳng lẽ ba con không đẹp trai?!” Hàn Uy nổi giận.

“Không đẹp trai giống chú!” Hàn Tiểu Hi nghiêm túc nói, “Chú trông giống người tốt!”

Hàn Uy hỏi lại, “Còn ba thì sao?”

“Ba giống người xấu.” Hàn Tiểu Hi không chừa chút mặt mũi nào cho ba mình.

Vì thế lúc vừa vào cửa, Tô Nặc liền nhìn thấy cháu gái và anh hai mình đang tiến hành đại chiến gối sô pha!

“Anh hai!” Hàn Tiểu Hi bay vào trong ngực Tô Nặc.

Tô Nặc cảm thán, tuy rằng vẫn gọi sai nhưng vừa thấy mình đã ôm nhiệt tình như vậy cũng không tệ!

Sau đó hân nghe Hàn Tiểu Hi mở miệng nói, “Chú cao cao kia đâu? Ba nói chú ấy đi trám răng với anh!”

Tô Nặc buồn bực hỏi, “Làm gì mà con tìm chú ấy hoài vậy?”

“Bởi vì em thích chú ấy!” Hàn Tiểu Hi cúi đầu chơi ngón tay.

“Chú ăn nhiều kẹo lắm nên răng rụng hết rồi!” Hàn Uy kéo con gái vào trong lòng, “Bác sĩ phải mất một ngày một đêm mới có thể nhổ sạch răng chú, hôm nay con không gặp chú được đâu.”

Đừng nguyên rủa chồng đẹp trai của em như thế chứ! Tô Nặc bức xúc kháng nghị!

“Wow!” Hàn Tiểu Hi lấy tay che mặt, “Bánh quá!”

“Không răng mà cũng bánh?!” Hàn Uy thật sự muốn bất tỉnh.

Hàn Tiểu Hi kiên định gật đầu.

Càng thần kì hơn là, Tô Nặc cũng kìm lòng không đậu gật đầu theo!

Hàn Uy hết biết nói gì, thật sự rất muốn đóng gói hai người này đem bán cho Âu Dương Long.

Do miệng đầy vị thuốc, lúc ăn trưa Tô Nặc không ăn được nhiều, chỉ uống một ít canh rồi chạy về phòng gọi điện thoại cho chồng đẹp trai của mình, ngọt ngào không thể tả!

“Buổi chiều muốn ra bờ sông phơi nắng không?” Âu Dương Long hỏi, “Hôm nay thời tiết tốt lắm.”

“Được.” Tô Nặc vui vẻ đồng ý, cùng nhau nằm trên ghế uống nước trái cây, nói không chừng còn có nghệ sĩ đường phố kéo đàn cello, cuộc sống thật tuyệt vời lắm sao!

“Nặc Nặc.” Lúc Tô Nặc đang mải mê gọi điện thoại, Hàn Uy đột nhiên gõ cửa.

Tô Nặc vội vàng cúp máy, chạy tới mở cửa cho anh hai.

“Vừa rồi Dối An gọi điện thoại tới nhà, bảo em mau chóng quay về.” Hàn Uy nói, “Chắc là việc công ty.”

“Sao anh ta không trực tiếp gọi vào số của em?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

“Bởi vì di động của em bận suốt nửa tiếng rồi.” Hàn Uy trả lời đầy thâm ý.

Tô Nặc lập tức chột dạ, đường dây bận đều là do mình nấu cháo điện thoại này giờ!

“Tuần sau anh phải về nước, em muốn về với anh không?” Hàn Uy thuận miệng hỏi.

“Gấp vậy sao?” Tô Nặc cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

“Nếu em muốn ở lại đây, anh cũng không có ý kiến.” Hàn Uy buồn cười nhìn em trai.

“... Em về thì tốt hơn!” Minh nhất định phải về! Hiện giờ Tô Nặc rất mong chờ cuộc sống hai người với ngài giám đốc, không rụt rè chút nào!

Nhìn cặp mắt sáng long lanh của em trai, Hàn Uy chỉ còn biết thở dài, em trai như bát nước hắt ra ngoài thật rồi.

Nửa tiếng sau, Âu Dương Long gọi điện thoại cho Tô Nặc, nói mình đã tới dưới lầu.

“Anh ra phía sau đi.” Tô Nặc nghiêm túc nói.

“Sao vậy?” Âu Dương Long cảm thấy khó hiểu.

“Đội lát nữa em giải thích cho anh!” Tô Nặc cúp điện thoại, vừa quyết đoán vừa rõ ràng, đúng là quá ngẫu!

Ngài giám đốc đành phải vòng ra phía sau, sau đó nhìn thấy Tô Nặc đang treo ra khỏi phòng bếp tầng một!

“Nặc Nặc!” Âu Dương Long nhanh chóng chạy tới đỡ hân.

“Anh nói nhỏ chút đi!” Tô Nặc vội vàng che miệng ngài giám đốc.

“Có chuyện gì vậy?” Âu Dương Long không hiểu gì hết.

“Tiểu Hi đang ở phòng khách chơi xếp gỗ, nó không cho em ra ngoài!” Tô Nặc nhảy xuống, “Nếu để nó nhìn thấy anh, nó nhất định sẽ quần lấy anh đòi chơi trò chơi!” Giành chồng với loli thật là khổ!

*Loli là chỉ những người có ngoại hình và tính cách của bé gái dưới 12,13 tuổi.

Âu Dương Long cảm thấy dở khóc dở cười.

Tô Nặc vỗ vỗ bụi trên người, cùng hấn tay trong tay đi ra ngoài, trong lòng tràn đầy cảm giác vui sướng khi yêu đương vụng trộm!

“Sớm muộn gì mình cũng bị nó chọc tức chết.” Hàn Uy đứng ở ban công lầu hai, tức đến mức nghẹn họng!

Lại còn học cách trèo tường!

Rốt cuộc mình phải đối mặt với chuyện này thế nào đây!

Mặt trời ấm áp bên bờ sông, Tô Nặc ngồi trên ghế, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trên bàn có nước trái cây, bên cạnh có người yêu đẹp trai, cuộc sống thật tuyệt vời!

“Sau khi về nước tới nhà anh ở có được không?” Âu Dương Long đưa tay xoa bụng Tô Nặc.

“Ừ.” Tô Nặc nắm tay hấn, buồn bực nói, “Em không muốn đi làm.”

“Vậy đừng làm.” Âu Dương Long bật cười, “Anh nuôi em.”

Tuy biết rõ hơn phân nửa là trêu mình, nhưng mà. . . Vẫn rất hạnh phúc!

Tô Nặc sáp đến hôn ngài giám đốc một cái.

“Không sợ bị phóng viên chụp sao?” Âu Dương Long để Tô Nặc tựa vào ngực mình.

“Có gì đâu, nếu bị chụp thì come out luôn.” Tô Nặc nhắm mắt lại, lười biếng ngáp một cái.

Âu Dương Long cười nhìn hấn, vẻ mặt cực kì dịu dàng.

So với hai người nhân nhâ này, quần chúng còn lại trong nước có vẻ. . . Rất bận, nhất là công ty quản lí của Tô Nặc! Bận đến sứt đầu mẻ trán!

“Sao bọn họ vẫn chưa tan tầm?” Tám giờ tối, Đường Tiểu Ngừ lái xe tới đón Khâu Tử Ngạn sau khi tập thể hình, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng trong văn phòng.

“Bọn họ phải tăng ca để chuẩn bị cho buổi họp báo mười ngày sau của Tô Nặc.” Khâu Tử Ngạn lấy khăn lau tóc, “Ăn cơm chiều chưa?”

“Chưa, tôi vừa tan học.” Đường Tiểu Ngừ ngáp.

“Hôm nay học gì vậy?” Khâu Tử Ngạn vừa thay quần áo vừa hỏi.

“Luron kho và cật heo xào.” Đường Tiểu Ngừ trả lời.

.

Khâu Tử Ngạn ngừng động tác, “Tôi không nhớ có cho cậu đi học nấu ăn.”

“Tôi thà học nấu ăn còn hơn.” Đường Tiểu Ngừ buồn bực nói, “Tiếng Pháp khó quá, cứ như Thiên Thư ấy!” Mỗi ngày đi học đều buồn ngủ gần chết!

*Thiên Thư: sách gửi gắm lời thần linh ban xuống, ý nói là thứ sách khó đọc.

“Học nấu ăn sẽ hun đen mặt cậu đấy!” Khâu Tử Ngạn nghiêm túc nói.

Đường Tiểu Ngừ im lặng nhìn hấn.

“Học đại học và học ngoại ngữ, cậu chỉ có thể chọn một trong hai.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu cậu ta, “Chưa đầy hai mươi tuổi, chẳng lẽ muốn làm tài xế cho tôi cả đời.”

“Làm tài xế cũng không có gì không tốt.” Đường Tiểu Ngừ than thở.

“Tóm lại vào cuộc thi nửa tháng sau, tôi chỉ chấp nhận việc cậu nằm trong 20% top đầu của cả lớp.” Trong phòng tập thể hình không còn ai, Khâu Tử Ngạn bước qua hôn cậu ta một cái, “Nếu không tôi sẽ đăng kí cho cậu học ngoại ngữ cả tuần, từ thứ hai đến thứ sáu cũng đừng mong bước ra khỏi công trường!”

Đường Tiểu Ngừ thật sự muốn bất tỉnh.

“Tôi nay muốn ăn gì?” Khâu Tử Ngạn mặc áo khoác.

“Trong nhà còn canh cá, có thể hâm nóng rồi xào thêm chút rau xanh.” Đường Tiểu Ngữ không muốn ra ngoài ăn cơm.

“Tôi nay chúng ta không về nhà.” Khâu Tử Ngạn nghiêm túc nói.

“Tại sao?” Đường Tiểu Ngữ buồn bực hỏi.

“Công viên nước ở ngoại ô có biểu diễn kịch nói của đạo diễn Chung.” Khâu Tử Ngạn xách túi lên, “Chúng ta được mời tới xem mở màn.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

“Không phải mấy ngày trước anh đã đi rồi sao?” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy khó hiểu, hôm nay trên tạp chí còn đăng tin tức anh ấy tham gia lễ mở màn này nọ nữa mà.

“Hôm nay tâm trạng khác.” Khâu Tử Ngạn ấn nút thang máy, “Lần đó là đi cho truyền thông chụp ảnh, tối nay là đi thưởng thức kịch nói thật sự.”

“Tôi không thể về nhà trước à?” Đường Tiểu Ngữ hỏi.

“Không thể.” Khâu tiên sinh từ chối thẳng thừng.

“Nhưng tôi không có hứng thú với kịch nói.” Đường Tiểu Ngữ buồn bực trả lời.

“Kịch nói rất hài, có thể cười từ đầu đến cuối.” Khâu Tử Ngạn kiên nhẫn dỗ cậu ta, “Chúng ta đi chung cho vui.”

Đường Tiểu Ngữ không nói gì nhìn hắn, “Hôm nay tôi xem tin tức trên di động, ai cũng nói xem xong đều khóc.”

“Đó là vì bọn họ không có tế bào hài hước.” Khâu Tử Ngạn trả lời vô cùng lưu loát.

Đề từ cách là một chuẩn 1 (công), quan trọng nhất là da mặt phải đủ dày, điều này rất quan trọng!

Thang máy xuống tới tầng hầm lầu một, do những người khác vẫn còn đang tăng ca nên bãi đỗ xe vắng hoe, Khâu tiên sinh vừa đi vừa nói, “Cậu có nghe qua truyền thuyết này chưa?”

“Truyền thuyết gì?” Đường Tiểu Ngữ tò mò hỏi.

“Nghe nói mười hai giờ mỗi đêm, trong bãi đỗ xe đều vang lên tiếng khóc.” Khâu Tử Ngạn hạ thấp âm thanh, làm động tác dừng lên tiếng, “Ngoan, nghe kĩ nè.”

.

Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, thật sự muốn quỳ lạy độ nhảm chán của người này.

“Sợ không?” Khâu Tử Ngạn khoác vai cậu ta.

Đường Tiểu Ngữ trực tiếp vung một nắm đấm qua, đương nhiên không dùng bao nhiêu sức, bất quá Khâu tiên sinh vẫn nhú mày oán giận, “Sao cậu có thể đối xử với ông chủ của mình như vậy!”

Đường Tiểu Ngữ lười để ý đến hắn, vừa mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào, Khâu Tử Ngạn đã chiếm chỗ trước.

.

“Tôi mới là tài xế.” Đường Tiểu Ngữ nhắc nhở.

“Nhưng tôi muốn lái xe.” Khâu Tử Ngạn mở cửa ghé lái phụ, “Vào đi.”

“Ít ra cũng để tôi làm gì đó cho anh chứ.” Ngồi xuống bên cạnh hắn, Đường Tiểu Ngữ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

“Cậu chỉ cần chăm chỉ học bài là được.” Khâu Tử Ngạn nhìn cậu ta, “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Đường Tiểu Ngữ không trả lời.

“Không phải tôi nhất thời nổi hứng hay chưa từng nghĩ tới việc muốn cậu trả ơn.” Khâu Tử Ngạn xoa mặt cậu ta, “Vì vậy cậu đừng lo.”

“Chúng ta bây giờ. . . Rốt cuộc là quan hệ gì?” Sau nhiều lần do dự, cuối cùng Đường Tiểu Ngữ cũng hỏi ra miệng. Chưa từng ân ái cũng chưa từng tỏ tình, chưa từng hứa hẹn cũng chưa từng hi vọng, chỉ có những cái ôm, nụ hôn và sự quan tâm săn sóc lẫn nhau như người yêu. Món nợ này càng ngày càng nhiều, mình cũng lún càng ngày càng sâu, thật sự không dám tưởng tượng nếu có ngày anh ấy dứt ra, mình sẽ thê thảm đến cỡ nào.

Trốn tránh thì sao, không bỏ được thì sao, sớm muộn cũng phải đối mặt thôi.

Vậy không bằng giải quyết sớm một chút.

“Bây giờ chịu hỏi rồi à?” Khâu Tử Ngạn cười cười, nắm cằm Đường Tiểu Ngữ, quay về hướng của mình, “Tôi còn tưởng cậu sẽ im lặng cả đời chứ.”

.

“Tôi chỉ sợ anh không chờ được cả đời.” Đường Tiểu Ngữ lo lắng nói.

“Sao cậu biết tôi không chờ được?” Khâu Tử Ngạn áp sát lại bên tai cậu ta, giọng nói cực kì ái muội, “Thế. . . Thử xem thế nào?”

Hơi thở ấm nóng ở cổ mang đến cảm giác ngứa ngáy, Đường Tiểu Ngữ muốn lùi về sau, ai ngờ lại bị Khâu Tử Ngạn ôm vào trong lòng.

“Tôi thật sự nghiêm túc, cậu có tin không?” Giọng nói của Khâu Tử Ngạn rất trầm, không hề mang vẻ đùa cợt của mọi ngày.

Không ngờ Khâu Tử Ngạn sẽ tỏ tình vào lúc này, Đường Tiểu Ngữ ngỡ người không biết nên làm thế nào.

“Tôi thật sự nghiêm túc.” Thấy cậu ta không có phản ứng, Khâu Tử Ngạn lặp lại lần nữa.

“ . . . Ừ.”

“Ừ là sao?” Khâu tiên sinh nâng cằm cậu ta lên, khẽ nhủ mày, “Được hay không được?”

“Được.” Đường Tiểu Ngữ đỏ mặt trả lời.

“Cậu cũng thích tôi?” Khâu Tử Ngạn tiếp tục hỏi, “Là cả đời đấy. . .”

“Ừ.” Bây giờ ngay cả cổ của Đường Tiểu Ngữ cũng bắt đầu đỏ lên rồi, trông cậu y hệt như một chú nhóc ăn vụng bị người lớn bắt được.

“Tôi không tin.” Khâu Tử Ngạn nhủ mày.

“Tại sao?” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy khó hiểu, anh muốn hôn muốn ôm tôi chưa từ chối bao giờ, vậy mà vẫn chưa đủ sao?

“Cậu chưa từng chủ động hôn tôi.” Lí do của Khâu tiên sinh rất chính đáng.

Đường Tiểu Ngữ có cảm giác đầu mình cũng bốc hơi luôn rồi.

“Hôn chỗ này một cái đi.” Khâu Tử Ngạn chỉ chỉ mặt mình.

“ . . .”

“Tôi đã nhượng bộ lắm rồi đó.” Khâu Tử Ngạn bày ra vẻ mặt vô tội, trong mắt ngập tràn ý “chẳng lẽ hôn má một cái cũng không được sao”!

Đường Tiểu Ngữ chớp chớp mắt, sau đó sáp lại gần hôn lên khoé môi Khâu tiên sinh.

Tuy rằng tốc độ rất nhanh nhưng. . . So với hôn má đã tiến bộ rất nhiều!

“Đi thôi, đi xem kịch.” Sau khi nụ hôn ngắn ngủi kết thúc, Đường Tiểu Ngữ cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Hồi hộp đến mức thở không thông!

Khâu Tử Ngạn tháo dây an toàn ra, trực tiếp áp người xuống ghế ngồi.

“Anh ——” Đường Tiểu Ngữ còn chưa nói hết câu, Khâu Tử Ngạn đã cắt lời cậu.

“Xem kịch muộn một chút cũng không sao.” Khâu Tử Ngạn cười cười, sau đó hôn xuống cánh môi của ai kia.

Thích hôn lưỡi. . . Thật ra không phải chỉ có mình Tô Nặc!

“Sao anh lại tới đây?” Trong công viên nước, Chung Ly Phong Bạch buồn bực nhìn Mục Thu.

“Sao anh không thể tới?” Mục Thu cảm thấy vô cùng tổn thương, “Kịch nói anh xem vẫn hiểu mà!”

“...” Bận rộn chuyện công ty cả ngày, sao không về nhà ngủ một giấc! Chạy tới xem kịch nói làm gì! Đạo diễn Chung rít gào trong lòng, đương nhiên ngoài mặt vẫn giữ tố chất nghệ thuật, bởi vì xung quanh có rất nhiều nhân viên công tác!

“Anh có mang gà ác tiềm thuốc bắc cho em, uống xong rồi đi làm.” Mục Thu rất chu đáo.

Nhóm nhân viên công tác đều oán thâm trong lòng, khoe khoang tình nồng ý mật đúng là đáng ghét hết sức!

“Tôi không uống!” Chung Ly Phong Bạch từ chối thẳng thừng, “Anh về nhà đi!” Chỉ vì vậy mà bỏ ngủ, anh có bị ngu không vậy!

Mọi người không nhận được cảm thán, đạo diễn Chung đúng là ngao kiêu!

“Anh không về.” Mục Thu rất kiên quyết, “Anh muốn về chung với em.”

Trời ơi! Nhân viên công tác lập tức rơi lệ, lời thoại này sao mà đỡ nổi đây!

Chung Ly Phong Bạch thật sự không chịu nổi ánh mắt nóng rát của những người xung quanh, vì thế liền dằng dằng sát khí lòi Mục Thu vào phòng nghỉ.

Quần chúng vây xem nhanh chóng biến thành thần lẫn dán lên cửa, có điều độ cách âm của vách tường khá tốt nên không nghe được gì, mọi người đành phải tiếc nuối thờ dài, chưa nghe đã ghiền đã bị cắt ngang rồi!

“Ai bảo anh tới đây?!” Chung Ly Phong Bạch tức giận hỏi.

Mục Thu bày ra vẻ mặt vô tội, “Anh muốn đón em về nhà chung.” Vậy mà em cũng giận à!

“Về nhà ngủ ngay!” Đạo diễn Chung rít gào.

“... Anh đi lấy canh cho em.” Mục Thu xoay người đi ra ngoài, vẻ mặt tủi thân y như con dâu bị mẹ chồng ngược đãi.

Chung Ly Phong Bạch bị vẻ mặt của hắn làm ghen hờn, “Quay lại đây ngay!” Ông chỉ quan tâm đến sức khỏe của anh! Muốn anh nghỉ ngơi sớm một chút! Không cảm kích thì thôi đi! Bày ra vẻ mặt đau khổ bị hành hạ sắp ly dị là muốn cái nhau à! Thiệt tức chết mà!

“Em không muốn uống canh luôn hả?” Mục Thu rầu rĩ hỏi.

“Không muốn!” Chung Ly Phong Bạch liền tiếp bị chọc giận, sau đó liền nhào tới đánh Mục Thu một trận?

Làm gì có chuyện đó!

Thật ra hắn lòi Mục Thu lên sô pha, hung hăng hôn hít một phen!

Mục Thu: ...

“Chờ tôi một tiếng, sau khi xem xong biểu diễn mở màn chúng ta cùng đi về.” Đạo diễn Chung nói.

“Lúc trước em bảo muốn xem đầy đủ buổi trình diễn——”

“Câm miệng!” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng hét lên.

“... Ừ.” Trong mắt Mục Thu tràn ngập ý cười.

“Anh cười đủ chưa!” Chung Ly Phong Bạch then quá thành giận dùng gối che mặt hắn lại.

Mục Thu dùng sức ôm lấy Chung Ly Phong Bạch, để hắn tựa vào trước ngực mình, “Sau khi hết bận, chúng ta kết hôn đi.”

Mẹ nó! Đạo diễn Chung lập tức cứng đờ!

Mình vừa nghe được câu thần thánh gì?!

“Được không?” Mục Thu hôn lên trán hắn.

Được mới là lạ!

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy mình sắp bất tỉnh!

Cái chuyện!

Cầu hôn thiêng liêng này!

Lẽ ra phải được!

Chuẩn bị cẩn thận!

Trong căn phòng nghi ố vàng!

Dưới ánh đèn huỳnh quang trắng bệch!

Mà lại!

Dám!

Cầu hôn!

Đây là!

Hành vi!

Không thể!

Chấp nhận!

Được!

“Anh sẽ yêu thương em suốt đời.” Mục Thu ôm chặt Chung Ly Phong Bạch, “Đồng ý đi, được không?”

Tôi không đồng ý! Đạo diễn Chung rút gào trong lòng! Có ngu mới đồng ý! Cầu hôn sao có thể đơn giản như vậy được!

Sau đó hần nghe thấy chính bản thân mình nói một chữ, “Ừ.”

Àm một tiếng, thế giới lập tức yên tĩnh.

“Em đồng ý rồi?” Mục Thu mừng như điên.

“Tôi không có! Đó là ảo giác!” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt hét lên.

Nhất định!

Mình đã!

Trúng tà thuật!

Đầu óc bị khống chế!

Nên mới!

Nói ra!

Cái từ khủng khiếp đó!

“Anh nghe hết rồi.” Tận dụng thời cơ, Mục Thu đặt Chung Ly Phong Bạch lên xô pha, sau đó quỳ một chân trên đất, lấy ra một chiếc nhẫn trong túi áo, đeo vào ngón áp út của Chung Ly Phong Bạch.

Tốc độ cực kì nhanh! Phải nói là sét đánh không kịp che tai!

Chung Ly Phong Bạch nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út, sừng sốt gần một phút, nói đúng hơn là sốc quá hóa đần.

Sự tiến triển này quá thần kì rồi!

Mình đã trở thành người có gia đình!

Mục Thu nắm tay đạo diễn Chung, cúi đầu hôn tới hôn lui, xem nó như bảo bối.

Chung Ly Phong Bạch không nghĩ ngợi được gì, trong đầu xuất hiện một vạn con thảo nê mã chạy như điên!

“Đạo diễn Chung, sắp bắt đầu rồi, phó đạo diễn mời anh đi qua!” Trợ lý đứng bên ngoài gõ cửa.

“Có đi không?” Mục Thu nhẹ giọng hỏi.

Đi em gái anh!

Chung Ly Phong Bạch rống giận trong lòng!

Vừa mới cầu hôn xong!

Liên bảo tôi đi làm!

Anh!

Đi chết đi!

Thấy hấn ngồi bất động không nói lời nào, Mục Thu đành phải dùng cơ “thân thể đạo diễn Chung không thoải mái phiền cô xin lỗi phó đạo diễn giúp” để đuổi cô nàng trợ lý.

Nhưng thân thể không thoải mái rất dễ gây hiểu lầm có được không!

Sau khi nghe được tin tức này, nhóm nhân viên công tác thật sự muốn rơi lệ!

Mọi người đều bày tỏ đạo diễn thật yếu ớt thật mảnh mai làm sao!

Quả nhiên dễ đẩy ngã!

Nếu phải viết thành một bài báo, vậy có thể viết thành 《Cảm động đất trời: tình cảm chân thật của một chàng trai đã làm tan rã khối băng hình người!》

Thật cảm động biết bao!

“Nếu không xem biểu diễn, vậy chúng ta về nhà?” Mục Thu nắm tay đạo diễn Chung, nhin không được hôn thêm vài cái, trong mắt ngập tràn hạnh phúc không hề che giấu.

Chung Ly Phong Bạch nhìn vách tường đầy bụi màu xanh xung quanh, sau đó cúi đầu nhìn chiếc nhẫn màu trắng trên ngón áp út, cảm thấy —— Sống không bằng chết!

Đây nhất định không phải là sự thật! Nhất định là ảo giác!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Bởi vì cầu hôn là chuyện quá mức kinh hoàng nên Chung Ly Phong Bạch ngồi suốt một tiếng đồng hồ cũng không thể tiêu hóa được việc này!

Mục Thu cũng không thúc giục hấn, chỉ ôm hấn vào lòng sờ sờ hôn hôn, cảm thấy nếu hấn cứ ngốc như thế cũng rất đáng yêu.

“Đạo diễn.” Một lát sau, trợ lý lại chạy tới gõ cửa! Thật ra cô nàng cũng không muốn gõ, quấy rầy người khác là việc rất đáng giận, nói không chừng còn bị ngựa đá*! Nhưng cũng không còn cách nào khác, bởi vì Khâu Tử Ngạn đã đến rồi!

*nhớ không nhầm thì có câu thành ngữ “cản trở người khác nói chuyện yêu đương sẽ bị ngựa đá”.

“Sao thế?” Chung Ly Phong Bạch yếu ớt đáp lại.

Cô nàng trợ lý vừa nghe giọng nói uể oải của đạo diễn Chung liền lập tức cảm thấy tội lỗi chồng chất! Chắc chắn đạo diễn đang rất mệt, nói không chừng còn đang hưởng thụ mát xa tình yêu, vậy mà mình lại không biết điều chạy tới quấy rầy, đúng là không thể tha thứ!

“Anh ra xem thử đi.” Chung Ly Phong Bạch nói với Mục Thu.

Mục Thu đỡ hấn ngồi lên sofa, sau đó tự mình đi mở cửa.

Ngay tức khắc, đạo diễn Chung ngã cái bẹp xuống tay vịn! Là một người thanh niên yêu nghệ thuật, hấn vẫn còn đang bị bốn chữ “người có gia đình”

nhấn chìm, nói đúng hơn là tinh thần hoảng hốt toàn thân một mõi! Vì thế sau khi mất đi chỗ dựa, Chung Ly Phong Bạch lập tức ngã nhào!

“Có việc gì không?” Mục Thu mở cửa.

Cô nàng trợ lý liếc mắt nhìn vào trong, phát hiện đạo diễn nhà mình đang nằm trên sofa như dự đoán, sắc mặt đạo diễn có chút tái nhợt, thật sự khiến người ta lo lắng.

“... Xin hỏi có chuyện gì không?” Thấy cô nàng đứng cả buổi cũng không nói lời nào mà chỉ lo mãi mê nhìn Chung Ly Phong Bạch, Mục Thu đành phải hỏi thêm lần nữa.

“A, là vậy.” Cô nàng trợ lý hoàn hồn lại, “Khâu Tử Ngạn tiên sinh đã tới, anh ta nói không gọi điện thoại cho đạo diễn được, bây giờ anh ta và bạn đang tiếp đãi khách quý.”

“Lấy hai vé VIP cho hân, nói tạm thời tôi có chút chuyện, không thể ra tiếp được.” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy vô cùng hối hận, thật sự rất muốn xuyên về hai tiếng trước! Ngay giờ phút Mục Thu bước chân vào cửa, mình nên dùng dép lê đánh hân chạy thực mạng! Có mang canh gà cũng đỡ luôn!

Lợi dụng tình huống người khác không kịp chuẩn bị thi triển kỹ năng đeo nhẫn trong một giây!

Hành vi này thật sự không thể tha thứ!

Nhưng cho dù Chung Ly Phong Bạch đau khổ thế nào, mấy thời gian cũng sẽ không xuất hiện, vì vậy hân đành phải mặc cho tâm hồn mình bị thảo nê mãi san bằng!

“Tối nay đạo diễn Chung có việc?” Khâu Tử Ngạn nhận vé, cảm thấy hơi bất ngờ, “Rõ ràng hôm qua chính anh ta hẹn tôi tới.”

“Tình huống đột xuất, xin lỗi.” Cô nàng trợ lý thành khẩn nói.

“Được rồi, cảm ơn anh ta giúp tôi.” Khâu Tử Ngạn cười cười, trông vừa thân thiện vừa lịch sự.

Cô nàng trợ lý bắt đầu như nai con đi lạc, ăn gì mà đẹp trai quá vậy!

Vé VIP mà Chung Ly Phong Bạch cho hai người là một căn phòng riêng. Khâu Tử Ngạn dẫn Đường Tiểu Ngừ đi lối đi riêng vào trong, bên dưới có thuyền hoa qua lại trên mặt nước, cảm giác như đang đi cầu treo.

“Vui không?” Sau khi vào trong, Khâu Tử Ngạn đóng cửa gỗ, hai người có thể nhìn toàn cảnh sân khấu từ cửa sổ.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ gật đầu.

Bốn phía sáng lãn tãn, trong phòng có trà lái và món ăn nhẹ, bầu không khí rất ấm áp.

“Không cần hiểu ý nghĩa lịch sử, cứ xem như coi biểu diễn ca múa bình thường là được rồi.” Khâu Tử Ngạn ôm người vào trong lòng, rót một tách trà nóng cho cậu ta.

“Biết rồi.” Đường Tiểu Ngừ ách xì một cái.

“Chưa xem mà đã một rồi à?” Khâu Tử Ngạn bật cười.

“...” Đường Tiểu Ngừ giả bộ không nghe thấy.

“Buồn ngủ thì cứ ngủ đi.” Khâu Tử Ngạn đặt cằm lên vai cậu ta, “Anh ôm em.”

Đường Tiểu Ngừ nắm tay hân, cảm thấy lòng mình bồi rối như dòng nước gợn sóng.

Thật sự rất hạnh phúc!

Cùng lúc này, Tô Nặc cũng rất hạnh phúc!

Bởi vì hân đang ngủ chung với chồng đẹp trai của mình!

Ôm nhau ngủ trưa trong khách sạn thật là đã!

“Chưa chịu dậy nữa à?” Âu Dương Long xoa xoa cổ Tô Nặc, “Tối giờ ăn cơm rồi, nhà ăn trong khách sạn có giới hạn thời gian.”

“Sau khi ăn cơm xong, em muốn ăn Tiramisu bên cạnh trạm xe lửa.” Tô Nặc tựa vào ngực hân, giọng nói ngập tràn tiếc nuối, “Về nước là hết ăn được rồi.”

“Nếu em thích, chúng ta có thể quay lại đây.” Ngài giám đốc dịu dàng nói.

“Nhưng sau khi về nước sẽ bận rất nhiều việc.” Tô Nặc buồn bực trả lời, “Sắp tới em có một buổi họp báo, nếu Đới An không gọi điện thoại, chắc em cũng quên luôn!”

“Nội dung là gì?” Âu Dương Long hỏi.

“... Nói xong anh phải hứa không được giận.” Tô Nặc ôm eo hắn.

“Nói đi.” Âu Dương Long sờ sờ mũi Tô Nặc.

Người ta đang nói chuyện nghiêm túc! Sao anh dám sờ mũi!

Tô Nặc âm thầm kháng nghị!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dùng sắc dụ dễ hình như có thể làm dịu bầu không khí!

Vì thế Tô Nặc chủ động áp sát lại, để ngài giám đốc sờ đã hơn!

Thật sự rất có tinh thần hi sinh!

“Xem ra chuyện này nghiêm trọng lắm đây.” Âu Dương Long cười cười.

Tô Nặc liều mạng gạt đầu, “Nói trước rồi nhé, anh không được giận.”

“Anh đâu có không chế cái chuyện tức giận này được.” Ngài giám đốc tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

.....

Vậy không ổn rồi! Tô Nặc vô cùng sốt ruột, sau đó cố lấy can đảm cắn răng một cái, cõ luôn quần lót nhỏ!

Âu Dương Long: ...

Tô Nặc trần truồng ngã vào trong ngực ngài giám đốc, trong mắt tràn ngập ý chí cách mạng “anh cứ sờ thoải mái sờ cả Nặc nhỏ nhỏ cũng không sao chỉ cần không giận là được rồi!”

Ngài giám đốc suýt bật cười thành tiếng.

“Không được giận.” Tô Nặc ôm cổ của hắn.

“Ừ, anh không giận.” Âu Dương Long xoa xoa mặt Tô Nặc, “Nói đi.”

Chiều này dùng được ghê, Tô Nặc tự nhủ, sau đó vừa nhìn sắc mặt Âu Dương Long vừa nhỏ giọng hỏi, “Anh có biết biệt thự Hoàng Gia không?”

“Nghe qua rồi, biệt thự cao cấp đang rao bán, em muốn mua?” Âu Dương Long xoa đầu Tô Nặc.

“Không phải, em đã kí hợp đồng làm người phát ngôn cho bọn họ.” Tô Nặc nói.

“Sau đó thì sao?” Âu Dương Long hỏi.

“Sao anh biết còn có sau đó?” Tô Nặc không nhịn được khen ngợi một phen, chồng của mình quả là vừa đẹp trai vừa thông minh! Lại còn biết có sau đó nữa chứ!

Tiếp theo hắn nghe ngài giám đốc nói, “Bởi vì anh vẫn chưa tức giận.”

Tô Nặc im lặng 囧.

“Nói đi.” Âu Dương Long ôm hắn thay đổi tư thế.

“Trong hình chụp quảng cáo. . . Có. . . Khụ khụ!” Tô Nặc dùng ánh mắt vô tội nhìn Âu Dương Long, “Anh sẽ không tức giận đâu, đúng không? Anh rất tuyệt vời mà!”

Âu Dương Long néo mũi hắn, “Khụ khụ là cái gì?”

“Phần sau. . . Không mặc quần.” Tô Nặc cố gắng giải thích chuyện này đơn giản một chút, “Thật ra phần sau của mọi người đều giống nhau, hơn nữa chỉ cần lộ một nửa mũi thôi!” Nói chính xác là lộ hơn phân nửa. . . Nhưng mà không thành vấn đề!

Tuy nhiên lí do này hoàn toàn không có sức thuyết phục, bởi vì ngài giám đốc đã nổi giận rồi, “Làm người phát ngôn nhà đất sao lại phải cõ truồng?!” Phải nói là giận tím mặt!

Tô Nặc lo lắng giải thích, “90% số ảnh còn lại em có mặc quần áo!”

“Vậy tại sao phải cời phía sau?!” Ngài giám đốc giận dữ hỏi.

“... Bởi vì có phòng tắm công nghệ cao nên em phải chụp ảnh đi tắm để quảng cáo.” Thật ra Tô Nặc cảm thấy chẳng có gì, hẳn là người mẫu chuyên nghiệp mà! Nhưng hẳn biết rõ dục vọng độc chiếm của chồng mình, vì thế trong lòng vẫn thấp thòm không yên!

“Không được nhận!” Như dự đoán, ngài giám đốc không đồng ý!

“... Kí hợp đồng hết rồi.” Tô Nặc ôm hông Âu Dương Long, “Anh cho em chụp đi!”

Ngài giám đốc vẫn không hài lòng.

Thật ra chuyện này không phải lỗi của Tô Nặc, đây là công việc do anh hai hẳn giới thiệu! Vị thương nhân đầu tư là bạn tốt của Hàn Uy! Vì thế lúc ấy Tô Nặc sáng khoái đồng ý ngay! Thậm chí không thêm đọc kĩ hợp đồng! Sau khi kí xong xem ảnh chụp mẫu mới phát hiện có bộ ảnh này!

“Không thể không chụp sao?” Tô Nặc ôm đùi Hàn Uy, hai mắt rung rung!

“Đâu có khác gì với hình em chụp trước đây, sao lại không chụp?” Hàn Uy hỏi.

“...” Bởi vì lúc chụp hình em vẫn còn độc thân! Nhưng bây giờ em đã có người yêu đẹp trai rồi! Anh ấy nhất định sẽ ghen! Tô Nặc rít gào trong lòng, dĩ nhiên không thể gào lên thật, vì vậy đành phải xấu hổ nói, “Em ngại.” Đúng là quá dối trá! Thật ra hẳn chẳng ngại chút nào hết!

“Đây là công việc của em, nếu cái thằng đó phản đối thì cứ cho hẳn một đạp.” Hàn Uy thân nhiên trả lời.

Mẹ nó! Tô Nặc nghe vậy thiếu chút nữa bật ngửa!

Sao anh chơi ác quá vậy!

“Anh không muốn em thay đổi vì bất kì ai.” Rốt cuộc Hàn tiên sinh cũng nói ra mục đích cuối cùng, tất cả chỉ để thỏa mãn ý đồ “cho dù em trai ông có đi theo mầy cũng không có nghĩa là mầy muốn gì thì nó phải làm nấy!” Áu trĩ hết thuốc chữa!

“Nhưng cũng không cần... Chụp nude!” Tô Nặc cố gắng tìm sự đồng tình của anh hai.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại!

Tạp chí giải trí trong nước đã bắt đầu đăng tin, buổi họp báo cũng được háo hức chuẩn bị! Người mẫu yêu nghiệt hợp tác với doanh nhân bất động sản, vừa nghe là thấy thích rồi!

Vì vậy Tô Nặc đành phải ôm hi vọng nhỏ nhoi có thể thuyết phục chồng đẹp trai của mình!

“Lúc trước em cũng từng chụp hình không mặc quần áo, không sao thật mà!” Tô Nặc hôn cằm Âu Dương Long, vẻ mặt cực kì ngoan ngoãn!

Nhưng mặt ngài giám đốc vẫn đen như đáy nồi!

“Em hứa chỉ chụp lần này thôi.” Tô Nặc giơ tay phải lên.

Ngài giám đốc vẫn không thể chấp nhận chuyện “bảo bối của mình phải phơi mông chụp hình quảng cáo”! Tuy rằng hồi đó cũng hờ trước hờ sau nhưng ít ra còn có quần lót và bọt biển che lại, lần này cời sạch là cái quái gì!

Tô Nặc liều mạng ôm chặt ngài giám đốc.

Âu Dương Long ôm Tô Nặc lật người, sau đó áp hẳn xuống giường.

Ê ê?! Tô Nặc buồn bực quay đầu lại.

Ngài giám đốc cời bỏ áo ngủ, lộ ra cơ ngực rắn chắc.

Ý đồ rõ như ban ngày!

“Này!” Tiểu cục hoa bị ép tiếp khách, Tô Nặc khóc không ra nước mắt.

Sao có thể dùng phương pháp này trừng phạt mình, thật sự không thể chấp nhận được!

Ít nhất cũng để người ta ăn cơm cái đã!

Phần cơm nhà hàng kia khó đặt muốn chết, vất vả lắm mới đem tới, vậy mà anh lại không biết quý trọng!

Hành vi này đúng là không thể tha thứ!

Hơi quá đáng rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Do chuyện “không được ăn phần cơm đã đặt” rất đáng nổi giận, vì vậy cho dù ngài giám đốc hầu hạ mình thoải mái đến đâu, Tô Nặc vẫn cảm thấy không hài lòng, thậm chí sau khi tắm xong cứ rì rầm mãi!

Thế nên Âu Dương Long lập tức nhận ra sai lầm của mình, sau đó chủ động quỳ xuống nắm áo Tô Nặc khóc lóc xin tha, còn hứa sẽ bồi thường món ngon gấp mười lần!

Làm gì có chuyện đó! Thật ra đây chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của Tô Nặc mà thôi!

Tình huống thực tế có vẻ thảm thiết hơn, nói chính xác là ngài giám đốc cảm thấy Tô Nặc lắm bả thật đáng yêu, vì thế lại đặt hấn lên bồn rửa tay, hưng phấn bíp bíp —— Thêm lần nữa.

Tiểu cúc hoa lại rơi vào tay giặt, Tô Nặc khóc không ra nước mắt!

Thế này là thế nào!

Không khoa học gì hết!

“Đa của bảo bồi đẹp quá.” Âu Dương Long cắn lỗ tai Tô Nặc, “Thoải mái không?”

“Thoải mái cái con khỉ!” Tô Nặc bức xúc nói, người ta muốn ăn cơm!

“Vậy sao?” Ngài giám đốc nâng eo Tô Nặc lên, đỉnh nhẹ vào chỗ nào đó.

“A. . .” Hai chân Tô Nặc như sụy xuống, tiếng rên rì không kiềm chế được vọt ra khỏi miệng!

“Không thoải mái thật à?” Trong mắt Âu Dương Long tràn đầy ý cười.

Tô Nặc lúng túng nắm khăn mặt, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Cao to lực lưỡng chẳng có gì là hay!

Hơi bị đau rồi đó!

Tiếp theo là quá trình “a a um um” vừa dịu dàng nhưng cũng vừa kịch liệt.

“Không, không làm nữa. . .” Sau lần tấn công cuối cùng của ngài giám đốc, Tô Nặc rút cuộc cũng khóc xin tha.

Tiểu cúc hoa là nơi rất yếu ớt, sử dụng quá độ sao mà chịu nổi chứ.

“Bảo bồi ngoan, cố thêm chút nữa là ổn rồi.” Âu Dương Long thở hổn hển, hai mắt đã bị dục vọng nhuộm thành màu đen.

Tô Nặc cắn môi dưới, nghe lời nằm úp sấp không động đậy.

Nhưng như thế cũng không ảnh hưởng tới năng lực tư duy của hấn!

Để bảo vệ thức ăn ngon ở hành tinh của mình, hoàng tử nhỏ tốt bụng dừng cảm nguyện hiến dâng thân thể thuần khiết cho Godzilla hung ác, có đói bụng cũng không hề chi! Nghe thật cảm động làm sao!

May là lần này Godzilla không có tàn bạo lắm, rất nhanh đã chiến đấu xong!

Nhưng cho dù là thế, hoàng tử mảnh mai như thủy tinh cũng bị tra tấn đến hấp hối! Sau khi biết chuyện, quần chúng nhân dân đều tỏ vẻ tan nát cõi lòng! Sau ba ngày cật lực nghiên cứu các vì sao, phù thủy áo trắng tuyên bố nhất định phải dùng thật nhiều món ngon để bổ sung nguyên khí cho hoàng tử, chỉ có vậy hoàng tử mới có thể tiếp tục chiến đấu!

Tôi muốn ăn cơm! Tô Nặc xoa cái bụng trống rỗng.

Sau khi tắm xong cho cả hai, Âu Dương Long ôm Tô Nặc về giường, cúi người hôn hân một cái.

Tô Nặc cảm thấy mệt hơi đau, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hân đã đói đến choáng đầu hoa mắt, thế nhưng chủ nuôi vẫn còn mãi mê nựng nựng mặt hôn hôn miệng, không hề có ý cho ăn.

Đối với một người ăn hàng đủ tư cách, đây là chuyện vô cùng tàn khốc.

“Có mệt không?” Ngoài cửa sổ trời đã tối, Âu Dương Long đáp chần cho Tô Nặc.

“Ừ.” Tô Nặc nắm tay phải của ngài giám đốc, ánh mắt ướt sũng như mèo nhỏ, trong lòng liễu mạng chờ câu chúng ta ăn cơm thôi!

Ai ngờ chỉ nghe chồng đẹp trai của mình nói, “Nếu mệt thì ngủ một giấc đi.”

Tô Nặc thiếu chút nữa bật khóc, anh dám quên luôn chuyện ăn cơm, sao anh có thể quên chuyện quan trọng như thế!

“Anh yêu em nhiều lắm” Âu Dương Long ôm người vào trong lòng, hận không thể cứ ôm như vậy cả đời.

Em cũng rất yêu anh, nhưng cũng rất muốn ăn cơm! Tô Nặc chọt chọt bụng của mình, bắt đầu đấu tranh tư tưởng kịch liệt! Cho dù là trong tiểu thuyết hay trong phim, sau khi hai người thân mật xong đều im lặng ôm nhau ngủ, như vậy mới đủ lãng mạn! Nếu bây giờ mình nói muốn ăn cơm, hình như có hơi 囧! Nói đúng hơn là hơi bị giống bác gái vác sọt rau! Chuyện này không ổn!

Vậy thì . . Không ăn?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Tô Nặc cảm thấy lòng đau như cắt.

Trong thời đại vật chất phát triển, mình lại không có cơm ăn!

Quả thật nhịn không được muốn chửi thề mười lần!

Đồng hồ treo tường kêu tí tách, Âu Dương Long nhẹ nhàng vuốt lưng Tô Nặc, bầu không khí vừa yên lặng vừa ngọt ngào.

Tô Nặc cố gắng tìm can đảm suốt nửa ngày mới dám ngẩng đầu lo lắng nhìn ngài giám đốc.

“Hôm nay không về nhà có được không?” Âu Dương Long hiển nhiên hiểu nhầm ý của Tô Nặc.

Không về nhà cũng phải ăn cơm chứ! Tô Nặc ôm cổ ngài giám đốc, nhịn không được thở dài một hơi.

Sốt ruột chết đi được!

Di động đột nhiên rung lên, Âu Dương Long cúi xuống lướt rồi đưa cho Tô Nặc.

“Sao vẫn chưa về nhà?” Anh hai nghiêm khắc nói!

“...” Tô Nặc liếc chồng đẹp trai của mình một cái, cố lấy dũng khí nói, “Hôm nay em không về nhà có được không?”

“Không về nhà là ý gì?!” Hàn Uy nghe vậy suýt tắt thở.

“Anh. . .” Tô Nặc thi triển kỹ năng mè neho vô liêm sỉ.

Âu Dương Long đưa tay sờ bụng hân, cảm thấy sờ quá đã!

“Không về nhà thật à?” Hàn Uy thật sự không thể chấp nhận chuyện “em trai đáng yêu của mình đã như nước hắt ra ngoài”!

Nhưng sức mạnh của tình yêu quá vĩ đại, Tô Nặc kiên quyết nói, “Phải.”

Hàn Uy tiếp tục dụ dỗ, “Vừa rồi chị dâu em nấu thịt kho ngon cực kì, trứng kho cũng ngon lắm, còn có canh cá viên nữa.”

Nani? Tô Nặc ngồi bật dậy, tình yêu lập tức bị ném lên chín tầng mây, “Em lập tức về ngay!!”

Âu Dương Long: . . .

“Ngaoan.” Hàn Uy hài lòng nói, “Về sớm còn có cả bánh ngọt chà bông và nước chanh.”

Tuyệt quá đi mất! Tô Nặc lập tức cúp điện thoại, bắt đầu ngồi xuống mặc quần áo.

.

“Em đã nói không về rồi mà.” Âu Dương Long ôm lấy hân từ phía sau.

Nhưng anh không có com cho em ăn! Tô Nặc lấy lòng hôn ngài giám đốc một cái, sau đó tiếp tục mặc quần lót nhỏ.

Mặc dù tiểu cục hoa hoi đau, nhưng xét trên mọi phương diện, về nhà ngủ có lí hơn ngủ ở đây! Thứ nhất: về có com ăn, thứ hai: có thể bảo vệ hình tượng của mình! Anh ấy sẽ không nghĩ mình là thùng com!

“Rốt cuộc anh hai em đã nói gì?” Âu Dương Long cảm thấy đau đầu.

“Cháu gái em bị cảm, em phải về nhà kể chuyện cho con bé.” Tô Nặc vô si trốn tránh trách nhiệm!

Hân Tiểu Hi đang ngủ cảm thấy mũi hơi ngứa, giống như có côn trùng bay vào!

“Hắt xì!”

“Thật muốn nhốt em ở nhà, không cho người khác xem” Âu Dương Long bắt đắc dĩ xuống giường cài cúc áo cho hân.

“Dù gì cũng sắp về nước rồi.” Tô Nặc an ủi, “Đến lúc đó chúng ta có thể sống chung với nhau!” Bây giờ mất một ngày cũng đâu có sao!

“Em chắc không?” Âu Dương Long bóp mũi hân, “Lúc trước anh hai em còn gọi điện thoại cho anh, dặn anh sau khi về nước đừng tìm em thường xuyên, để tránh bị phóng viên chụp được.” Mặc dù biết Hân Uy có ý đồ riêng, nhưng cũng không phải không có lí.

“Anh yên tâm đi, năng lực trốn phóng viên của em mạnh lắm!” Tô Nặc nghiêm túc nói, rất tự tin về bản thân!

Là một người mẫu yêu nghiệt, hân phải giữ hình tượng không ăn khói lửa! Nhưng là một người ăn hàng, hân không thể nào không ăn!

Để vượt qua khó khăn gian khổ, Tô Nặc đành phải chủ động thi triển kỹ năng chống trinh sát đến mức cao nhất, có khi Hân Uy còn tìm không được, huống hồ là phóng viên chó săn!

Nghịch cảnh tạo nhân tài chính là thế này đây!

Tất cả chỉ vì bị bức tới đường cùng mà thôi. . .

Bởi vì Tô Nặc quá buồn bực, Âu Dương Long đành phải lái xe đưa hân về nhà, hai người lên quần trên xe một hồi rồi mới lưu luyến chia tay. Nhưng nếu so sánh thì tâm tình của Tô Nặc tốt hơn nhiều, hân chạy thẳng vào nhà, vừa đẩy cửa liền ngửi được mùi thịt thơm phức.

Mùi thức ăn đúng là quá tuyệt vời!

“Nặc Nặc về rồi à?” Chị dâu bước xuống lầu, “Chị hâm nóng thức ăn cho em.”

“Không cần đâu, em tự làm được rồi.” Tô Nặc chạy đến đỡ chị mình.

“Tiểu Hi đã ngủ rồi, nhưng chị không ngủ được.” Chị dâu dịu dàng nói.

“Anh hai đâu?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Đi siêu thị mua nước trái cây cho em rồi, anh ấy sẽ về ngay.” Chị dâu cười cười, “Chai cuối cùng bị Tiểu Hi làm đổ, anh ấy nói em không thích uống nước suối, sợ em về nhà không có gì uống.”

Tô Nặc cảm thấy vô cùng cảm động, anh hai và chị dâu đối xử tốt với mình quá!

Hân Uy cảm túi đồ trở về liền nhìn thấy Tô Nặc đang ăn thịt kho ngẫu nhiên, trước mặt có ba cái chén rỗng! Sức chiến đấu cực kì dũng mãnh!

Bởi vì hân thật sự rất đói!

“Âu Dương Long không cho em ăn com?!” Hân Uy vừa thấy cảnh tượng này liền nổi giận!

Không phải! Anh đừng đoán lung tung! Tô Nặc nghiêm túc nhìn anh mình, “Là tự em không muốn ăn.”

“Em nhìn lại bộ dạng của mình đi!” Người làm anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Em trai mình đúng là chẳng biết phối hợp gì hết, nếu không mình có thể dùng cơ này đi đập cái thằng mắc dịch kia rồi!

Là một người anh có trách nhiệm, Hân Uy thật sự rất muốn dạy bảo em trai vài chân lí như “cho dù em có bạn trai cũng không nhất định phải sống chung với nhau, nếu thằng đó dám ăn hiếp em anh sẽ đánh hân cho mẹ hân khỏi nhận ra!” Tiếc là Tô Nặc hoàn toàn không có hứng thú, sau khi ăn no thì bắt đầu ngáp.

Hàn Uy: . . .

Tô Nặc giương cặp mắt mơ màng nhìn anh hai.

“Đi nghỉ ngơi sớm đi.” Hàn Uy đành phải nuốt hết lời trái tim muốn nói.

“Anh hai ngủ ngon.” Tô Nặc ngoan ngoãn trả lời, thu dọn bát đĩa rồi lên lầu ngủ.

Giường thật mềm chần thật ấm, Tô Nặc xoa cái bụng tròn vo, cảm thấy vô cùng thỏa mãn!

Vào những lúc như thế này nhất định phải lướt diễn đàn!

Diễn đàn trông vẫn quen thuộc như cũ, nhưng chẳng thấy bài post mình muốn xem, Tô Nặc đành phải chủ động tìm Loạn thế tình triền, đồng thời tự hỏi tại sao tiểu thuyết cầu huyết này cũng bị chèn! Thường thì ngày nào mà chẳng nằm trong top đầu!

Mở ra bài post rồi kéo xuống dưới cuối, Tô Nặc mới phát hiện một thời gian trước tác giả đã xin phép nghỉ! Tác giả đang viết mà xin phép nghỉ đúng là thiếu tư cách!

Tô Nặc tiếc nuối thờ dài, lâu như vậy mà chỉ có một chương để xem, sao mà đủ được chứ!

Sau khi Âu Dương Kim Long rời đi, Tô Nhu Nhu ưỡ oải rầu rĩ suốt ngày, cặp mắt xinh đẹp như bảo thạch không ngừng chảy nước mắt đau đớn. Trong lâu đài, hoa sen trắng đã héo tàn, không còn vẻ vui tươi như trước kia.

Dưới tình huống bi thảm này, may là vẫn còn có trần vàng đến an ủi tâm hồn vỡ nát và thân thể khô cạn của Tô Nhu Nhu.

Tô Nặc nhìn không được tặc lưỡi tán thưởng, tác giả thật cao tay! Mặc dù “khát khao” và “khô cạn” đều cùng một nghĩa, nhưng hiệu quả hoàn toàn khác nhau! Cái trước mang phong cách của dân đảng tiện thụ, cái sau mang đến cảm giác tiểu mỹ nhân trong trời lạnh lùng đáng thương, cấp bậc tăng quá trời!

Đêm xuống, Tô Nhu Nhu mặc áo ngủ gọi cảm, ngồi trên giường ngẩn người nhìn dải ngân hà.

Con trần vàng leo lên giường, dùng đuôi quần lấy hân.

“Không được.” Tô Nhu Nhu bật khóc, “Chúng ta không thể làm chuyện đó nữa!”

Nhưng tiểu nhân nhi thuần khiết trời gà không chặt sao có thể chạy thoát được đây? Vì thế mặc cho có gãy dựa bao nhiêu, Tô Nhu Nhu vẫn bị ép buộc mở ra hai chân, địa phương bí ẩn nhất bại lộ trong không khí.

“Ta xin ngời, đừng mà.” Tô Nhu Nhu cắn ngón tay, lông mi bị nước mắt thấm ướt, “Ta. . . Ta chỉ yêu một mình hân.”

Sau khi nghe được lời này, trần vàng vô cùng sùng sốt, nó ngẩng đầu dùng cặp mắt màu vàng nhìn Tô Nhu Nhu.

“Ta thật sự yêu hân.” Tô Nhu Nhu nghiêng đầu sang một bên, nước mắt chảy dài trên má, “Cho dù hân đối xử với ta như thế, ta vẫn yêu hân!”

Tất cả độc giả đều bày tỏ ngược tâm quá chịu không nổi! Trái tim chúng tôi nát hết rồi!

Con trần vàng không quần lấy Tô Nhu Nhu nữa mà chỉ dùng đầu cọ cọ Tô Nhu Nhu, trong mắt ngập tràn tình yêu mãnh liệt! Nhưng tình yêu này lại bị Tô Nhu Nhu sơ ý bỏ qua, hân còn đang bận khóc vì nhớ Âu Dương Kim Long!

Con trần vàng kẹp chần, trườn lên bờ vai trần trụi của Tô Nhu Nhu.

Bầu không khí đột nhiên chuyển sang khía cạnh âm áp, nhưng điều này hiển nhiên không phải là phong cách của tác giả!

Vì thế một giây sau, tình tiết lập tức “phi lưu trực hạ tam thiên xích”! Tô Nhu Nhu đột nhiên lấy ra một thanh chủy thủ dưới gối, đâm thật mạnh vào thân thể con trần vàng!

*phi lưu trực hạ tam thiên xích: dòng nước chảy thẳng xuống ba nghìn thước (một câu thơ trong bài Vịnh thác Lư Sơn của Lý Bạch). Ở đây ý nói thay đổi đột ngột.

Trong phút chốc, máu tươi nhuộm đỏ chiếc giường vàng!

Mẹ nó! Tô Nặc cũng bị dọa hết hồn!

Truyện này mà cũng có tình tiết đổ máu nữa à!

Không khoa học gì hết!

“Ta hận ngời!” Tô Nhu Nhu không kiềm được nước mắt, “Ta đã nói ta yêu hân, sao ngời cứ muốn làm chuyện đó với ta!”

Trần vàng cuộn mình lại, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Tô Nặc thật sự muốn quỳ lạy Tô Nhu Nhu, rõ ràng lúc trước bản thân mình uống say, nhằm con trần vàng thành Âu Dương Kim Long nên mới xảy ra H năm ngàn chữ! Bây giờ lại đổ lỗi cho người khác!

“Ta hận ta và người hận người!” Tô Nhu Nhu thả chủy thủ trong tay xuống, vừa khóc vừa ôm lấy trần vàng, “Nhưng ta không muốn người chết.”

Tô Nặc và trần vàng cùng phun ra một ngụm máu, không muốn người ta chết mà lại dùng chủy thủ đâm, điên cũng vừa vừa thôi chứ!

Trần vàng nhếch khóe miệng đầy máu, ánh mắt vẫn tràn đầy tình yêu, nó dùng đầu lưỡi liếm sạch nước mắt của Tô Nhu Nhu, động tác vô cùng dịu dàng.

Độc giả lại bắt đầu lăn lộn, mau cho Âu Dương Kim Long trở về! Chúng tôi muốn xem 3P!

“Đau lắm ư?” Tô Nhu Nhu ôm thân thể trần vàng, nước mắt rơi như mưa.

Trần vàng lắc đầu, đề Tô Nhu Nhu xuống giường.

Vì thế tiếp theo lại là một đoạn bíp bíp —— Vừa nóng bỏng vừa triển miên vừa đau khổ, kéo dài từ đêm khuya tới sáng sớm, từ sáng sớm đến đêm khuya!

“Đồ xấu xa, mau dừng lại.” Tô Nhu Nhu yếu ớt dùng tay đánh nó.

Trần vàng cúi đầu, cắn nhẹ lên bờ vai trắng nõn của Tô Nhu Nhu, răng nhọn đâm vào da thịt mang đến cảm giác tê dại như bị điện giật.

“A. . .” Tô Nhu Nhu ngửa đầu thở dốc, thoải mái đến mức toàn thân run rẩy, trên mặt chảy đầy nước mắt sung sướng.

Độc giả ai mà chẳng thích H, vì thế tiếp tục có người vẽ tranh đồng nghiệp, Tô Nặc nhìn ảnh mình run rẩy lửa thể trên màn hình, tâm tình phức tạp không nói nên lời!

Sao lại dùng mặt tôi! Mặt Khâu Tử Ngan cũng được mà! Tô Nặc bức xúc kéo trang xuống.

Tuy rằng giường lớn của Tô Nhu Nhu được điêu khắc bằng kim cương, tiếc là vẫn không chịu nổi cuộc ân ái kịch liệt này, vì thế rầm một tiếng sập xuống! Trần vàng dùng đuôi cuốn lấy Tô Nhu Nhu, sau đó thả hấn lên bàn tiếp tục bíp bíp —— Không thể dù chỉ một giây! Tô Nhu Nhu thở gấp mở lớn hai chân, muốn nó tiến vào càng sâu hơn, sau đó đột nhiên hét chói tai gọi tên Âu Dương Kim Long!

Bốn chữ Âu Dương Kim Long hết như ma chú, thế giới lập tức yên tĩnh!

Trần vàng dừng động tác, nhìn Tô Nhu Nhu không chớp mắt.

Tô Nặc cảm thấy hơi sốt ruột, lẽ nào sẽ ghen quá hóa cuồng?

Đáp án đương nhiên là không! Nói đúng hơn là sau một vàng sáng vàng, trần vàng biến thành Âu Dương Kim Long!

Mẹ nó! Tô Nặc tròn mắt há mồm.

Thế này là thế nào!

Độc giả khác cũng bị dọa bật ngửa!

“Nhu nhi!” Âu Dương Kim Long thâm tình nhìn Tô Nhu Nhu.

“Anh. . . Anh. . . Sao lại. . . Là anh. . .” Tô Nhu Nhu không thể tin vào mắt mình.

“Là anh, là anh thật mà.” Âu Dương Kim Long nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tô Nhu Nhu, “Em vẫn còn yêu anh phải không?”

“Đúng là anh rồi.” Tô Nhu Nhu thấp giọng nỉ non, nhìn vết sẹo đang rỉ máu trên vai hấn, “Vừa rồi em. . .”

“Không sao.” Âu Dương Kim Long dịu dàng nói, “Vết thương mà Nhu nhi cho anh, anh sẽ xem nó như báu vật.”

Tô Nặc cảm thấy người mình đã nổi đầy da gà.

Nhưng Tô Nhu Nhu lại cảm thấy rất cảm động, sau đó còn ngượng ngùng phát hiện cái bíp bíp của Âu Dương Kim Long —— Vẫn còn ở trong —— Bíp bíp của mình, vừa động một cái liền kích thích muốn chết.

“Mau. . . Lấy ra.” Tô Nhu Nhu đỏ mặt, liếc mắt đưa tình nhìn Âu Dương Kim Long.

“Muốn anh lấy ra thật sao?” Âu Dương Kim Long vỗ mông hấn một cái, “Em đúng là khẩu thị tâm phi.”

Sau đó hai người lại hăng hái chiến tiếp! Trong những lúc như thế này nhất định phải có vài câu như “kêu chồng anh mới cho em bắn”, “vật nhỏ lại đứng lên nữa rồi”, “hơi đó của Nhu Nhu chặt quá nóng quá”! Tác giả tỏ vẻ hai mắt tỏa sáng gõ chén ầm ầm hưng phấn kêu tuyệt quá lớn quá! Làm ơn đừng có ngừng! Kéo càng dài càng tốt! Chỉ có mình Tô Nặc lo lắng trên vai Âu Dương Kim Long vẫn còn chảy máu, số còn lại chẳng ai buồn quan tâm, cả đám chỉ lo phun máu bầy tỏ hình ảnh này thật thần thánh, chúng tôi sốt ruột lắm rồi!

Sau lần đỉnh vào cuối cùng của Âu Dương Kim Long, phần đang viết cũng ngừng lại, tác giả bày tỏ gần đây không có linh cảm viết tiếp, tạm thời nghỉ một thời gian, mong mọi người đừng quên Loạn thế tình triền, cũng đừng quên Tô Nhu Nhu và Âu Dương Long! Yêu mọi người nhiều!

Tô Nặc nhìn chằm chằm ba chữ “Âu Dương Long” trên màn hình, khó chịu không thể tả, ghi thiếu một chữ kia! Bây giờ biến thành tên chồng mình rồi! Tác giả làm ăn kiểu gì mà tên nhân vật của mình cũng viết sai, vô trách nhiệm hết sức!

“Nặc Nặc.” Hàn Uy thấy phòng em trai vẫn còn sáng đèn thì bước đến gõ cửa, “Sao em chưa ngủ?”

“Em ngủ ngay đây!” Tô Nặc tắt đèn trần, thả iPad lên bàn, sau đó liền ngoan ngoãn ngủ?

Làm gì có chuyện đó! Nói đúng hơn là hăng tiếp tục lấy điện thoại đi động ra! Trước khi đi ngủ nhất định phải chúc chồng đẹp trai của mình ngủ ngon!

“Chưa ngủ à?” Âu Dương Long nhanh chóng bắt điện thoại.

“Không, em lên giường rồi.” Tô Nặc hỏi lại, “Còn anh?”

“Hút thuốc xong anh sẽ đi ngủ.” Âu Dương Long dịu dàng trả lời.

“Đừng hút thuốc.” Tô Nặc không vui nói, “Không tốt cho sức khỏe.”

“Ừ.” Âu Dương Long cười cười, dập nửa điếu thuốc còn lại rồi ném vào thùng rác, “Sau này anh sẽ cai.”

“Anh nghỉ ngơi sớm đi.” Tô Nặc chui vào trong chăn, “Sáng mai chúng ta cùng đi ăn điểm tâm.”

“Nơi đó còn đau không?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc lập tức đỏ mặt.

“Anh đưa thuốc cho em rồi, em nhớ phải bôi đấy.” Ngài giám đốc nói, “Ngày mai anh sẽ kiểm tra.”

Kiểm tra. . . Mặt Tô Nặc càng đỏ hơn!

“Được rồi, đi ngủ sớm một chút đi.” Âu Dương Long cách đi động hôn hân, “Bảo bồi ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tô Nặc ngoan ngoãn trả lời, sau đó nằm trên giường lăn tó lẩn lui.

Cuộc sống thế này, thật hạnh phúc. . .

Ngay cả trong mơ cũng rất ngọt ngào!

Tuy rằng rất muốn cuộc sống nhân nhâ này kéo dài mãi mãi, nhưng đến hẹn vẫn phải về nước, Tô Nặc lưu luyến tạm biệt chị dâu, sau đó im lặng nhìn sang bên kia.

“Chú ơi chú đừng đi.” Hàn Tiểu Hi khóc lóc liều mạng ôm cổ Âu Dương Long, trình diễn màn sinh ly tử biệt.

Hàn Uy có cảm giác đầu mình sắp vỡ tung.

“Ngoan, mai một chú sẽ tới thăm con.” Âu Dương Long ôm cô nhóc, “Đừng khóc.”

“Chúng ta còn chưa đi ăn dâu tây ngọt với nhau.” Hàn Tiểu Hi đau khổ nói.

“Lần sau chú đến sẽ đi ăn với con.” Âu Dương Long thả nhóc xuống đất, “Nghe lời, đừng khóc.”

“Vậy chú phải quay lại nhanh nha.” Hàn Tiểu Hi nức một tiếng.

“Chú hứa.” Âu Dương Long giờ tay phải lên.

“Lần sau con mặc váy công chúa bạch tuyết, chú phải mặc đồ hoàng tử.” Hàn Tiểu Hi chân thành nói.

Mẹ nó gì kỳ vậy! Tô Nặc mở to mắt, đó là người của chú con mà!

Hàn Uy đã không còn sức để nổi giận nữa.

“Tiểu Hi là công chúa nhỏ đáng yêu nhất.” Âu Dương Long đưa tay cô nhóc lại cho mẹ, “Ngoan, nói tạm biệt chú đi.”

“Tạm biệt chú.” Hàn Tiểu Hi tiếc nuối giờ bàn tay nhỏ vậy chào tạm biệt ngài giám đốc.

“Con không biết tạm biệt ba con à?” Hàn Uy rút cuộc nhin hết nỗi.

“Tạm biệt ba.” Hàn Tiểu Hi vẫy tay cho có lệ, ánh mắt vẫn dính chặt vào người Âu Dương Long.

“Sao con có thể quá đáng như thế!” Tô Nặc bắt bình thay anh hai.

“Em có hơn gì nó đâu!” Hàn Uy tức giận ngồi lên xe.

Liên quan gì tới em, Tô Nặc cảm thấy cực kì tủi thân, vô duyên vô cớ lại bị lời ra nói! Mình có làm gì sai đâu!

Trải qua trăm ngàn đau khổ, rốt cuộc xe hơi màu bạc cũng lên đường chạy ra sân bay. Tô Nặc tựa vào cửa sổ lưu luyến nhìn ra ngoài, trong đầu lập tức xuất hiện mấy câu “đã từng có một trái tim tan vỡ đi đến thành phố xa lạ này”, “cứ tưởng từ nay sẽ không còn yêu nữa”, “không ngờ chuyến đi này đã giúp hai người yêu nhau tìm thấy nhau”, cảm động không thể tả!

Mặc dù là dân ăn hàng nhưng tốt xấu cũng là dân ăn hàng trong giới nghệ thuật! Tô Nặc nhin không được tự khen ngợi bản thân một phen!

“Đóng cửa sổ lại đi.” Trên đường tới sân bay, anh hai và ngài giám đốc lên tiếng cùng một lúc.

Tô Nặc im lặng ngồi thẳng lưng, đột nhiên cảm thấy có chút áp lực!

Hồi đó chỉ có một người quản lí mình, bây giờ đã biến thành hai người!

Đúng là quá thâm!

Quả thật phải gọi là Tô Nặc bán diêm!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Đối với tất cả mọi người, ngồi máy bay mười mấy tiếng chẳng bao giờ là chuyện thoải mái cả, Tô Nặc cũng không ngoại lệ! Hắn ngồi một hồi thì cảm thấy đau hông ngồi một chút lại cảm thấy đau thắt lưng, tóm lại nơi nào cũng không thoải mái, cách một thời gian sẽ đứng lên đi tới đi lui! Hàn Uy bị em trai thoát ần thoát hiện làm chóng mặt, vì thế quyết định đeo băng bột mắt ngủ cho khoẻ. Tô Nặc thấy vậy thì càng không hài lòng, quay đầu dùng ánh mắt tủi thân nhìn chồng mình!

“Ngồi xuống đi.” Âu Dương Long chỉ chỉ ghế dựa.

“Đau hông.” Tô Nặc than thở.

Ngài giám đốc lấy ra một hộp kẹo trong túi áo.

Hai mắt Tô Nặc lập tức sáng lên!

“Hôm qua anh đến một tiệm cà phê ăn cơm, thấy mùi vị này không tệ.” Âu Dương Long nhét kẹo vào tay hắn, “Em nếm thử xem.”

Tô Nặc nhanh chóng quay lại chỗ ngồi, bắt đầu tập trung tháo bọc!

Hạt điều xốp giòn thơm mùi sữa, ngoài ra còn có vị ngọt nhàn nhạt, thật sự rất là ngon! Tô Nặc ngồi nhai kẹo rôm rốp như con sóc, cảm giác buồn chán đã hoàn toàn bay mất.

“Ngày mai đến nơi rồi, em muốn về nhà với anh không?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc dùng động tác, tuy rằng rất muốn ở chung với chồng đẹp trai của mình nhưng anh hai vẫn còn ở đây! Nếu anh hai biết sau khi máy bay hạ cánh mình sẽ đi với người khác, anh ấy nhất định sẽ tức giận, nói không chừng còn nổi điên nữa!

Anh hai nổi điên là chuyện rất đáng sợ!

“Không sao, anh sẽ không ép buộc em” Thấy vẻ mặt khó xử của Tô Nặc, Âu Dương Long rất tự giác nhượng bộ.

“Thôi vậy đi, em về nhà trước, buổi tối lên tới sau.” Đối với việc hai người ở chung, Tô Nặc rất chờ mong!

“Ừ.” Ngài giám đốc xoa đầu Tô Nặc, cảm thấy rất hài lòng.

Tiểu ngu xuẩn thật biết cách làm người ta thương!

Nhưng sự thật chứng minh Tô Nặc đã suy nghĩ quá nhiều. Lần này về nước Hàn Uy có rất nhiều chuyện phải giải quyết nên không rảnh quản lí em trai, vừa xuống máy bay liền vội vàng đón xe rời đi, thẳng tay ném Tô Nặc cho ngài giám đốc!

“Không ngờ anh hai lại buông tha em dễ dàng như vậy!” Tô Nặc cảm thán, đúng là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*!

*thấp thoáng trong bóng liễu lại thấy một thôn làng, giống như nói trong bóng tối tìm được ánh sáng, trong khó khăn tìm được hi vọng.

“Vậy tức là chúng ta có thể cùng nhau về nhà rồi?” Âu Dương Long cười cười, nhéo nhéo mũi của hắn.

“Ừ.” Tô Nặc nắm tay ngài giám đốc, hạnh phúc cười híp mắt!

Xin chào tương lai tươi sáng!

Biết Âu Dương Long sắp về nên một ngày trước, Mục Thu đã gọi người giúp việc đến quét dọn giúp hắn, nhờ vậy mà căn nhà trông vừa sạch sẽ vừa ấm cúng!

“Giường anh cứng quá!” Sau khi tắm xong, Tô Nặc ngồi xếp bằng trên giường lau tóc.

“Ngày mai đổi cái khác mềm hơn cho em” Âu Dương Long xoa xoa mặt của hắn.

“Em không thích màu rèm cửa sô, nhìn quá sầu thảm!”

“Vậy em thích màu gì?”

“Xanh lá cây!”

“Được, ngày mai đổi lại hết.”

“Sô pha trong góc tường quá nhỏ!”

“Ngày mai mua cái lớn hơn cho em nằm thẳng cẳng luôn.”

“Phải mua màu xanh lá.”

“Ừ, xanh lá nhạt.”

“Còn nữa. . .” Tô Nặc ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Đừng gấp.” Âu Dương Long ôm người vào lòng, “Chỉ cần không đòi anh, mấy thứ còn lại em muốn làm thế nào cũng được.”

Lời âu yếm nghe tuyệt quá đi mất!

“Em còn muốn một con Samoyed [1].” Tô Nặc được một tác lại muốn tiến một thước, trong mắt tràn ngập chờ mong!

Âu Dương Long: . . .

“Không được sao?” Tô Nặc cẩn thận nhìn hắn, giống như mèo con ăn vụng cá.

Âu Dương cảm thấy đau đầu, “Sao đột nhiên em lại muốn nuôi chó?”

“Em muốn nuôi từ lâu rồi, nhưng ngày xưa anh hai không cho, bây giờ lại gặp Đới An bị dị ứng.” Tô Nặc rầu rĩ nói.

Âu Dương Long lập tức mềm lòng.

Quả nhiên vẫn không thắng được vợ yêu.

“Không được thì thôi vậy.” Tô Nặc rất hiểu chuyện.

“Được chứ.” Âu Dương Long bóp mũi hắn.

“Thật sao?!” Hai mắt Tô Nặc lập tức sáng lên, chồng của mình thật là tuyệt vời!

“Đương nhiên là thật, bất quá trước khi mua chó, em phải lên mạng tìm hiểu những việc cần chú ý.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng, “Chó không phải là đồ chơi, em phải bảo đảm mình có khả năng chăm sóc nó, anh mới tới cửa hàng thú cưng mua cho em”

“Em biết rồi!” Tô Nặc dùng sức gật đầu, hưng phấn như bay trên mây!

“Nghỉ ngơi sớm đi.” Nhìn vẻ mặt vui sướng của Tô Nặc, Âu Dương Long cảm thấy. . . Nuôi chó cũng không thành vấn đề.

Tô Nặc ôm cổ ngài giám đốc, không hề buồn ngủ chút nào.

“Nhắm mắt.” Âu Dương Long chỉnh đèn bàn tối lại.

“Không muốn ngủ.” Tô Nặc hôn lên cằm hắn, “Bây giờ chúng ta thảo luận xem nên đặt tên gì cho nó đi?”

“Nếu em ngoan ngoãn ngủ, ngày mai anh sẽ dẫn em đến tiệm thú cưng dạo một vòng.” Âu Dương Long dụ dỗ.

“Em không thể đi.” Tô Nặc buồn bã nói, “Lỡ bị phóng viên chụp thì tiêu.” Đi dạo tiệm thú cưng với anh chàng đẹp trai xa lạ, cái tí này nghe quá kinh dị!

“Phóng viên không chụp được đâu.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào trong ngực, “Là cửa tiệm của bạn anh, ngày mai chỉ mở cho một mình em thôi.”

.

Những lời này nghe ảm lòng làm sao!

Tô Nặc cảm thấy mình sắp tan ra rồi!

Hèn chi Tô Nhu Nhu cứ hay hóa thành một vũng nước!

Thì ra cảm giác này lại tuyệt vời như thế!

“Nếu vẫn không ngủ được, anh hát ru cho em nhé?” Ngài giám đốc trêu hắn.

“. . . Thôi để em hát cho.” Tô Nặc cảm thấy mình nên trả ơn giám đốc của mình, vì thế liền hăng giọng một cái.

Sắc mặt Âu Dương Long lập tức cứng đờ.

“Ngủ. . . A!” Mới hát được một chữ thì miệng đã bị chặn lại, đúng là quá mất hứng!

“Đừng hát, bảo bối ngủ ngon.” Năm phút sau, Âu Dương Long thả môi Tô Nặc ra.

“Ngủ ngon.” Tô Nặc bị hôn đến chóng mặt, không còn sức để hát nữa!

Âu Dương Long âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù ngài giám đốc rất yêu Tô Nặc, nhưng cái chuyện ca hát này, tránh được thì cứ tránh!

Thật sự. . . Rất khó nghe!

Không tài nào chịu nổi!

Nhưng Tô Nặc rất đam mê ca hát, vì thế ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy mình mở concert!

“Các bạn bên này, xin hãy nói tên người các bạn yêu nhất!” Tô thiên vương mồ hôi đầm đìa đứng trên sân khấu gào thét, micro trong tay phát ra ánh sáng mờ ảo.

“Tô Nặc! Tô Nặc! Tô Nặc!” Các fan cùng nhau hoà nhịp, vừa nhìn là thấy có trình độ.

“Kêu lớn một chút, để tôi cảm nhận sự nhiệt tình của các bạn nào!” Tô Nặc giơ tay phải lên.

“A!!!!!!!!!!!!!!” Các fan lập tức ôm má thét chói tai, gần như làm chấn động cả khu!

“Tôi yêu các bạn!” Tô Nặc hưng hăng xé áo somi, lộ ra cơ ngực và cơ bụng rắn chắc!

Các fan vội vàng đeo kính mát, bởi vì da thịt màu đồng của Tô thiên vương quả thật chói lóa đến mức không thể nhìn thẳng!

“Ha ha ha ha!” Tô Nặc ngửa mặt lên trời cười như điên.

Minh đúng là quá đỉnh!

Sau đó có fan bước lên cho hấn một bạt tai.

Mẹ nó! Tô Nặc giận tím mặt, “Bạn làm gì vậy, muốn đánh nhau phải không?!” Nhất định là gian tế do Khâu Từ Ngạn phái tới, thiệt tức chết mà!

“Bảo bối, tỉnh lại đi em!” Âu Dương Long vỗ vỗ mặt hấn, “Em gặp ác mộng à?”

“Gì vậy?” Tô Nặc mơ mơ màng màng đưa tay dụi mắt.

“Em nằm mơ nói mơ, em mơ thấy gì thế?” Âu Dương Long lau mồ hôi trên mặt hấn, “Lại còn xé áo ngủ của mình nữa chứ.”

.

“Em mơ thấy mình quyết đấu với người ngoài hành tinh.” Tô Nặc bình tĩnh trả lời.

Đúng thế, đàn ông chân chính phải biết nói dối sao cho người khác không phân biệt được thật giả! Như vậy mới đủ tư cách!

“Đừng mơ nữa.” Âu Dương Long cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ôm người vào lòng, “Ngủ đi.”

Tô Nặc tiếc nuối thờ dài, giấc mơ đẹp như vậy, mới mơ được một nửa thì đã bị đánh tỉnh!

Thật sự rất đáng tiếc.

Nửa đêm còn lại trôi qua trong yên tĩnh, lệch múi giờ và sự mệt mỏi do ngồi máy bay cùng nhau kéo tới, Tô Nặc nhanh chóng ngủ bất tỉnh nhân sự, thẳng đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh dậy.

“Chào buổi trưa.” Âu Dương Long xoa xoa bụng Tô Nặc.

“Mệt quá.” Tô Nặc ngáp một cái.

“Ăn trưa xong rồi ngủ tiếp.” Âu Dương Long kéo hấn xuống giường.

“Không ngủ.” Tô Nặc dụi mắt, “Đã nói phải đến tiệm thú cưng.”

“Thích chó tới vậy sao?” Âu Dương Long mang dép lê cho hấn.

“Ừ, anh không đổi ý đâu, đúng không?” Tô Nặc lo lắng xác nhận thêm lần nữa.

“Anh sẽ không đổi ý.” Âu Dương Long nắm tay hấn, “Chuyện anh đã hứa với em, anh nhất định sẽ cố gắng làm hết sức mình.”

Tô Nặc lập tức cảm động! Lâu lâu nói mấy câu ân ái thế này thật làm cho người ta chịu không nổi!

Đương nhiên, là một tiểu công chất lượng cao, không chỉ biết nói lời ân ái mà còn phải nói được làm được! Vì thế sau khi ăn trưa xong, Âu Dương Long liền dẫn Tô Nặc đến cửa tiệm thú cưng ở thành Tây —— Nói là “cửa tiệm” nhưng thật ra chỉ là một vườn hoa trong nhà riêng, nơi chủ tiệm sống nhân nhả và nuôi các loại động vật nhỏ đáng yêu!

“Xin chào, tôi tên là Austin.” Chủ tiệm là một người đàn ông trẻ tuổi, lúc cười rộ lên, trên mặt sẽ xuất hiện hai lúm đồng tiền.

“Xin chào.” Do đối phương là bạn của Âu Dương Long, Tô Nặc cũng không quá lo lắng.

“Hai người cứ từ từ xem, tôi vào nhà bếp pha ấm trà.” Austin rất biết điều, không quấy rầy hai người nữa.

“Samoyed ở bên kia, anh dẫn em đi xem.” Âu Dương Long nắm tay Tô Nặc đi qua bên kia, ai ngờ trong vườn hoa đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu trắng.

“Á!” Tô Nặc bị dọa hết hồn.

Quả cầu tròn dùng chân trước ôm lấy giày Tô Nặc, lỗ tai vừa lớn vừa dài cụp xuống, cặp mắt đen nhánh như trái nho ngập nước!

“Con thỏ nhỏ!” Tô Nặc vô cùng kinh ngạc.

“Ừ.” Âu Dương Long cúi người ôm con thỏ nhỏ đưa cho Tô Nặc.

“Sạch sẽ quá.” Tô Nặc gãi gãi bụng của nó.

Thỏ trắng nhỏ thoải mái nheo mắt lại, đá đá chân sau.

“Sao lại nhỏ thế này?” Ôm sinh mạng nhỏ trong tay, Tô Nặc cảm thấy lòng mình mềm nhũn.

Âu Dương Long tiện tay cầm lấy rau xà lách trên bàn, lau sạch nước rồi đưa tới bên miệng nó.

Ngài thỏ trắng lập tức dùng chân trước bắt lấy miếng rau, sau đó chăm chú cắn nuốt, biểu tình nghiêm túc như đang làm thí nghiệm!

“Ha ha.” Âu Dương Long nhin không được bật cười.

Thật sự rất giống người nào đó.

“Nó cào em” Tô Nặc cảm thấy lòng bàn tay hơi ngứa.

“Thích không?” Âu Dương Long hỏi.

“Thích.” Tô Nặc gật đầu.

“Vậy mang về đi.” Âu Dương Long sáng khoái nói, so với Samoyed thì thỏ nhỏ dễ nuôi hơn, ngày xưa mình cũng có chút kinh nghiệm, chắc là có thể chăm sóc tốt cho nó.

“Thật sao?” Tô Nặc vô cùng mừng rỡ!

“Đương nhiên rồi.” Âu Dương Long tiếp tục dứt rau cho thỏ, “Chúng ta chọn ổ cho nó đi.”

“Ừ!” Tô Nặc hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng!

Thật sự rất đáng yêu!

Vào những lúc như thế này nhất định phải hôn một chút!

Bốn phía không một bóng người, Âu Dương Long vừa định hăng hái nhào qua, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, tiếng bước chân dồn dập và tiếng chửi bậy!

“Tiếng kêu sợ hãi vừa rồi. . . Hình như là đạo diễn Chung?!” Tô Nặc giật mình, “Anh có nghe thấy không?”

Nhưng ở đây là ngoại ô thành Tây, anh ta tới đây để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Là một chàng thanh niên yêu nghệ thuật đơn thuần, tế bào vận động của Chung Ly Phong Bạch gần như là số âm, từ nhỏ đã không đạt tiêu chuẩn chạy bộ. Nhưng con thỏ nóng nảy cũng cần người, vì thế khi bị dồn tới đường cùng, đạo diễn Chung vẫn có thể chạy như điên suốt 1000m.

“Đứng lại!” Một đám côn đồ cầm gạch và gậy gỗ đuổi theo phía sau, cả bọn trông đờ đờ sát khí!

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy mình sắp thăng rồi!

Đang yên lành không ở nhà nghỉ ngơi, chạy tới đây mua chó làm gì chứ!

Nguyên nhân rất đơn giản, hôm qua Chung Ly Phong Bạch kết thúc công việc sớm, Mục Thu tranh thủ lái xe đến đón hần đi ăn bữa tối lãng mạn dưới nến và suối phun âm nhạc. Sau khi về nhà, hai người chui vào bồn tắm vừa mát xa vừa ôm hôn một phen, cuối cùng đương nhiên là lên giường lăn qua lăn lại!

Thật ra bíp bíp không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi —— Bíp bíp xong, Mục Thu ôm Chung Ly Phong Bạch vào lòng dỗ dành, không biết tại sao lại nhắc đến chuyện ngày xưa mình có nuôi chó, sau đó bị thất lạc.

Lúc ấy Chung Ly Phong Bạch hơi chóng mặt nên nghe không rõ lắm. Sau khi tỉnh lại chỉ nhớ Mục Thu nói có nuôi một con chó, sau đó bị lạc mất, nghe có vẻ rất đáng thương! Vì thế đạo diễn Chung nhất thời bông bột quyết định mua cho hần một con chó để đền bù thiếu sót thời thơ ấu. Lí do tặng chó cũng đã được Chung Ly Phong Bạch tính toán kĩ càng —— Nhặt được trong vườn hoa gần studio, tóm lại không phải là “nghe xong chuyện của anh tôi thấy hơi đau lòng nên cố ý tới tiệm thú cưng mua cho anh”!

Mình sẽ không đặc biệt tặng quà cho bất kì ai! Đạo diễn Chung tự nhủ.

Bởi mới nói!

Dân nghệ thuật!

Thật sự!

Khiến người ta!

Sốt ruột!

Hết sức!

Sau khi đuổi Mục Thu đi làm, đạo diễn Chung gọi điện thoại cho Khâu Tử Ngạn, hỏi xem tiệm thú cưng nào chất lượng tốt.

“Ở thành Tây có một tiệm không tệ, rất yên tĩnh.” Khâu Tử Ngạn giới thiệu, “Là vườn hoa trong một ngôi nhà lớn, có điều hơi khó tìm một chút.”

“Không sao, cứ gửi địa chỉ cho tôi.” Chung Ly Phong Bạch rất kiên quyết, bởi vì vừa rồi trước khi đi làm, Mục Thu đã dụ dỗ hôn hấn một cái.

Vì thế đạo diễn Chung liền cảm động rút nước mắt?!

Cảm động cái con khi!

Chung Ly Phong Bạch rít gào trong lòng!

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi!

“Thôi để Tiểu Ngừ lái xe chở anh đi, hôm nay cậu ta không cần đến trường.” Khâu Tử Ngạn hào phóng nói, “Nơi đó rất hẻo lánh, tôi sợ anh không tìm được.”

“Vậy thì còn gì bằng.” Chung Ly Phong Bạch hơi mù đường nên cũng không từ chối.

“Xe chỉ có thể chạy đến giao lộ (nơi hai đường giao nhau), cửa tiệm nằm trong hẻm.” Khâu Tử Ngạn nói, “Tôi gửi địa chỉ cho anh, nếu không tìm được thì bảo Tiểu Ngừ dẫn anh vào.”

“Cảm ơn.” Chung Ly Phong Bạch dặn dò, “Cậu phải giữ bí mật, đừng nói cho ai nghe biết chưa!”

.

Mua thú nuôi có gì mà phải giấu? Khâu tiên sinh cảm thấy hơi khó hiểu, bắt quá cũng không hỏi thêm.

“Đưa ai đi đâu?” Đường Tiểu Ngừ ngồi bên cạnh nghe được.

“Đưa đạo diễn Chung ra thành Tây.” Khâu Tử Ngạn cúp điện thoại, “Còn nhớ nhà hàng chúng ta đến ăn đồ nướng không?”

“Nhớ.” Đại khái do ở sông bạc lâu ngày, trí nhớ của Đường Tiểu Ngừ rất tốt.

“Nơi Đạo diễn Chung muốn đến cách nhà hàng đó không xa, chạy năm phút về hướng đông, sau đó dừng trước lối vào vườn hoa là được rồi.” Khâu Tử Ngạn xoa đầu Đường Tiểu Ngừ, “Anh ta muốn đến tiệm thú cưng, anh đưa địa chỉ cho em, nếu anh ta không tìm được thì em hãy dẫn anh ta vào.”

“Ừm.” Đường Tiểu Ngừ đặt hộp kem xuống, đứng lên lấy chìa khóa xe, “Vậy trưa nay anh tự ăn cơm đi, nhớ hâm nóng bánh kiêu mạch [1] và canh hôm qua, không được ăn vụng thịt kho em làm cho Mạch Kha.”

“Tại sao sáng sớm em có thể ăn kem mà buổi trưa anh không được ăn thịt kho?” Khâu tiên sinh kháng nghị.

“Bởi vì tháng này anh phải chụp hình.” Đường Tiểu Ngừ ngồi xuống đôi giày, “Lát nữa em gọi Mạch Kha đến đây giám sát anh.”

Khâu Tử Ngạn: . . .

Thông đồng với người đại diện không cho chồng ăn cơm, đúng là quá tàn nhẫn vô tình!

Nhà Mục Thu cách nhà Khâu Tử Ngạn không xa, vì vậy chỉ trong chốc lát, Đường Tiểu Ngừ đã đến đón Chung Ly Phong Bạch.

“Cần tôi vào chung với anh không?” Sau khi đến lối vào vườn hoa, Đường Tiểu Ngừ dừng xe lại.

“Không cần đâu, tôi tự đi là được rồi.” Đạo diễn Chung không muốn bất cứ ai biết mình đi mua chó cho Mục Thu!

Bởi vì!

Cái chuyện!

Mua quà đồ dành Mực Thu!

Thật sự!

Rất!

Không hợp!

Với khí chất!

Của dân nghệ thuật!

Vì thế!

Phải!

Giấu thật kĩ!

Ai ngờ năm phút sau, đạo diễn Chung lập tức hối hận.

Bởi vì hấn lạc đường rồi.

Phần lớn nhà ở thành Tây đã bị phá bỏ, chủ nhà đều dời đi nơi khác, nhìn khắp bốn phía chỉ thấy những bức tường màu xám, yên tĩnh đến mức rùng rợn, đạo diễn Chung đi một hồi rồi lạc luôn!

Nơi này thật sự quá kinh khủng!

Mười lăm phút sau, Chung Ly Phong Bạch gọi điện thoại cho Đường Tiểu Ngừ, “Có thể phiền cậu vào đây đón tôi không?”

Đúng là mắt mặt hết sức!

“Anh đang ở đâu?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

Đạo diễn Chung: . . .

Tôi biết chết liền đó! Chung Ly Phong Bạch rống giận trong lòng!

“Xung quanh có kiến trúc gì đặc biệt không?” Đường Tiểu Ngừ bắt đầu đi vào trong.

“ . . .” Chung Ly Phong Bạch nhìn khắp nơi, ngoại trừ vài dây thường xuân trĩu lúi trên tường thì không có gì đặc biệt cả.

“Được rồi, anh đứng yên tại chỗ đi.” Đường Tiểu Ngừ bất đắc dĩ nói, “Tôi vào tìm anh.”

Đạo diễn Chung buồn bã cúp điện thoại.

Không ngờ mình lại tệ đến mức để một thằng bé tới đón! Thật sự không còn mặt mũi gặp ai!

Vài phút trôi qua, đạo diễn Chung cảm thấy. . . Mắc tiểu.

Cho dù là dân nghệ thuật cũng cần giải quyết nhu cầu mà! Vì thế Chung Ly Phong Bạch tìm một góc tường, rất không nghệ thuật giải quyết tại chỗ.

“Ê!” Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn.

Đạo diễn Chung giật mình, vội vàng kéo quần lên rồi xoay người lại.

Tên khốn nào xuất hiện đúng lúc thế!

Có phải muốn đánh nhau không!

Sau đó hấn trông thấy bốn năm thanh niên mặt mũi bặm trợn cầm cục gạch đứng phía sau.

Chết tiệt!

Đúng là muốn đánh nhau thật rồi!

“Mấy người muốn làm gì?” Chung Ly Phong Bạch cảnh giác hỏi.

“Tiền tiện bậy bạ, phải phạt tiền.” Tên tóc vàng cầm đầu ngậm điều thuốc nhìn hấn.

Đương nhiên, đám côn đồ không xem phim điện ảnh, cho dù xem tạp chí cũng chỉ xem nữ diễn viên ngực to, vì thế chẳng biết Chung Ly Phong Bạch là ai.

Bốn phía không còn người nào khác, Chung Ly Phong Bạch rất thức thời nói, “Muốn bao nhiêu?”

“Năm ngàn.” Khẩu vị của tóc vàng không hề nhỏ.

“Tôi không có nhiều tiền như vậy.” Chung Ly Phong Bạch đếm tiền mặt trong ví, chỉ có chừng một hai ngàn. Thật ra vì mua chó cho Mục Thu, sáng nay hấn có đến ngân hàng rút mười ngàn tiền mặt bỏ trong túi quần, nhưng hiển nhiên không ngu đến mức chủ động dâng lên —— Mấy tên này chỉ kiếm có tổng tiền, đưa càng nhiều chúng càng tham.

“Có nhiều đây thôi sao? Vậy để di động lại.” Tóc vàng cầm gậy gỗ, rõ ràng là muốn uy hiếp.

“Không được.” Chung Ly Phong Bạch lập tức từ chối, di động chỉ là chuyện nhỏ, có điều bên trong có ảnh thân mật với Mục Thu, có chết cũng không thể truyền ra ngoài.

“Không được?” Tóc vàng cười lớn, quay đầu nói với đàn em, “Bọn mày nghe không? Nó nói không được kia.”

Dựa theo logic phim Hồng Kông, lúc này chắc chắn đám đàn em sẽ cười hùa theo rồi vùng gach lên uy hiếp đối phương, hòng làm nổi bật khí phách của đại ca nhà mình!

Nhưng cuộc sống không phải phim truyền hình, đàn em đeo khuyên tai sốt ruột nói, “Đại ca đại ca! Hấn chạy rồi!”

Tóc vàng quay đầu, quả nhiên thấy Chung Ly Phong Bạch đã chạy ra ngoài.

“Đuổi theo!” Tóc vàng thẹn quá thành giận.

Hẻm nhỏ yên tĩnh nhanh chóng trở thành nơi truy đuổi kịch liệt, Chung Ly Phong Bạch chạy đến suýt tắt thở cũng không tìm được lối ra, ngược lại càng chạy càng loạn, hấn có cảm giác lần này mình chết chắc rồi!

Dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nhất định phải có thêm màn anh hùng cứu mỹ nhân mới. . . Khoa học!

Vì thế Mục Thu liền dang dăng sát khí xuất hiện?

Làm gì có chuyện đó! Thật ra là rốt cuộc Đường Tiểu Ngừ cũng tìm được Chung Ly Phong Bạch.

“Phía sau, có, có người đuổi.” Đạo diễn Chung thờ không ra hơi, kéo tay Đường Tiểu Ngừ bỏ chạy, “Mau chạy đi.”

“Bắt hai đứa nó cho tao!” Tóc vàng rống lên.

Chung Ly Phong Bạch bị treo chân, chạy còn chậm hơn đi bộ. Đường Tiểu Ngừ nhìn hấn một cái, sau đó nhặt tạm một cây gậy gỗ ven đường —— Đoán chừng là chà cán bột do hộ gia đình cũ để lại.

“Cậu muốn làm gì?” Chung Ly Phong Bạch còn chưa nói hết câu, Đường Tiểu Ngừ đã xông lên đánh nhau với mấy tên kia.

Đạo diễn Chung tròn mắt há mồm, sao cậu bé gầy yếu này lại đánh nhau dữ như thế?!

“Có chuyện gì vậy?” Âu Dương Long và Tô Nặc nghe tiếng cũng chạy tới.

“Nhanh lên, Tiểu Ngừ. . .” Chung Ly Phong Bạch tựa vào tường, đầu đến mức sắc mặt trắng bệch.

Có Âu Dương Long trợ giúp, trận hỗn chiến này nhanh chóng kết thúc, đám côn đồ bị đập mặt mũi bầm dập bỏ chạy trôi chết, Đường Tiểu Ngừ không mất cọng tóc nào, chỉ đứt một cúc áo sơ mi.

“Cổ chân sưng hết rồi.” Tô Nặc ngồi xổm xuống kiểm tra, “Gần đây có bệnh viện không?”

“Lên xe trước rồi nói sau.” Âu Dương Long giúp Tô Nặc đỡ Chung Ly Phong Bạch, “Chắc không có gì nghiêm trọng đâu.”

Liên lụy người khác phải đánh nhau vì mình, đạo diễn Chung cảm thấy rất áy náy.

“Tôi về nhà trước.” Đường Tiểu Ngừ chào tạm biệt mọi người.

“Cậu có muốn đến bệnh viện kiểm tra không?” Tô Nặc hỏi, “Vừa rồi cậu đánh nhau với rất nhiều tên côn đồ.”

“Tôi không sao, chỉ là quần áo hơi bẩn thôi.” Đường Tiểu Ngữ cười cười, “Tắm rửa sạch sẽ là ổn ngay ấy mà.”

“Tôi thật sự xin lỗi.” Chung Ly Phong Bạch không biết nên xin lỗi như thế nào.

“Không có gì, mọi người đi đường cẩn thận.” Đường Tiểu Ngữ vẫy vẫy tay, sau đó xoay người lên xe.

“Chắc chắn Khâu Từ Ngạn sẽ hối hận cho tôi mượn tài xế.” Chung Ly Phong Bạch uể oải nói.

“Tôi đang chuẩn bị hỏi nè, sao hai người lại ở đây với nhau?” Tô Nặc đỡ hán ngồi vào ghế đằng sau.

“Tôi muốn tới đây mua chó, Khâu Từ Ngạn sợ tôi không biết đường.” Đạo diễn Chung lờ miệng nói thật.

“Anh muốn mua chó?” Tô Nặc cảm thấy vô cùng phấn khích, đứng là chỉ lớn gặp nhau!

“Không có!” Chung Ly Phong Bạch lập tức chối bay chối biến, “Tôi không phải tới đây mua chó!”

“... Nhưng rõ ràng anh vừa nói anh muốn tới đây mua chó mà.” Tô Nặc không chừa chút mặt mũi nào cho hán.

“Cậu nghe lầm rồi, tôi tới đây mua mèo!” Nói vậy thì cho dù Mục Thu có biết cũng không nghĩ rằng mình muốn mua quà cho hán!

“Tổng giám đốc Mục bề bộn nhiều việc như vậy, sao anh có thời gian nuôi mèo?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

Chung Ly Phong Bạch bị chột trúng điểm “thẹn quá thành giận”, “Hán bề bộn nhiều việc thì liên quan gì tới việc tôi nuôi mèo?” Cậu nói nhảm gì thế!

“Đương nhiên là có rồi.” Tô Nặc nghiêm túc nhìn đạo diễn Chung, “Ngay cả bản thân mình mà anh còn nuôi không nổi thì nuôi mèo kiểu gì, mua về nhất định là do tổng giám đốc Mục nuôi.”

Chung Ly Phong Bạch: ...

“Thôi anh đừng mua thì hơn, anh ta làm việc đã đủ mệt rồi.” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Chung Ly Phong Bạch bị hán chọc ghen hòng, đành phải đổi đề tài, “Hai người tới đây làm gì?”

“Tôi muốn mua chó con nên tới đây xem thử.” Tô Nặc hưng phấn nói.

Đạo diễn Chung đập lại một cách mỉa mai, “Giám đốc Âu Dương bề bộn nhiều việc như vậy mà cậu còn muốn nuôi chó?”

Tô Nặc lập tức nổi giận, “Vừa rồi là chúng tôi cứu anh đó!” Được người ta cứu mà còn ăn nói ác độc như thế!

“Lấy ơn trả ơn phi quân tử!” Đạo diễn Chung lạnh lùng trả lời.

Vì thế hai người bắt đầu chiến tranh bằng miệng?

Làm gì có chuyện đó!

Nói đúng hơn là hai người ngồi ở đằng sau đánh nhau.

Chưồng khí bay đầy trời!

Âu Dương Long vừa lái xe vừa dờ khóc dờ cười, người trong giới nghệ thuật đúng là... Đặc biệt.

Còn trong biệt thự cao tầng, Khâu tiên sinh đang tiến hành một cuộc tra hỏi nghi phạm.

“Lần này thật sự có người gây sự trước.” Đường Tiểu Ngữ giải thích, “Có tên côn đồ muốn bắt đạo diễn Chung, vì cứu anh ta nên em mới đánh nhau.”

“Thật sao?” Khâu Từ Ngạn kéo cậu ta lại xem xét, “Có bị thương không?”

“Không có gì, cánh tay bị trầy một chút.” Đường Tiểu Ngữ vén tay áo lên, “Xức thuốc giảm đau là ổn rồi.”

“Sớm biết thế đã không cho em đi.” Khâu Từ Ngạn coi áo soni bản cho cậu ta, “Đi thôi, anh tắm cho em.”

“Em tự làm được rồi.” Đường Tiểu Ngữ vội vàng từ chối.

“Cánh tay của em có vết thương, em tự tắm bằng kiểu nào!” Khâu Từ Ngạn rất kiên quyết.

“Không sao thật mà.” Đường Tiểu Ngữ quay đầu bỏ chạy!

Nhưng mà chạy không được!

“Để anh xem có gì mà phải ngưng.” Khâu Tử Ngạn ôm người vào trong ngực.

Đường Tiểu Ngữ đỏ mặt, cời sạch quần áo trước mặt anh ấy, nghĩ thế nào cũng ngưng chết đi được!

Khâu Tử Ngạn hôn lên cổ cậu ta.

Lỗi tại Đường Tiểu Ngữ lập tức đỏ rần.

Thật sự... Rất mất cảm

Khâu tiên sinh cố gắng giữ bình tĩnh, thuận tiện tự hỏi có nên trực tiếp ôm Đường Tiểu Ngữ vào phòng tắm hay không, làm vậy có khi hiệu quả hơn!

Nhưng không đợi hần đưa ra quyết định, di động trên bàn không biết điều bắt đầu rung lên!

“Anh nghe điện thoại đi.” Đường Tiểu Ngữ né tránh.

Khâu Tử Ngạn buồn bực bắt máy, “Ai đó?”

“Là tôi!” Giọng nói của Chung Ly Phong Bạch cực kì nóng.

“... Anh không sao chứ?” Khâu Tử Ngạn nhú mày.

“Cậu, cậu hỏi Tiểu Ngữ xem có nhìn thấy điện thoại di động của tôi không?” Chung Ly Phong Bạch thật sự muốn bắt tĩnh, lúc tới bệnh viện mới phát hiện di động đã biến mất, bây giờ hần sốt ruột tới mức thở không nổi!

“Em có thấy di động của đạo diễn Chung không?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

Đường Tiểu Ngữ lắc đầu, “Không có.”

“A lô, Tiểu Ngữ nói cậu ta không thấy.” Khâu Tử Ngạn chuyển lời.

Kể tiếp hần nghe Chung Ly Phong Bạch hít vào một hơi, sau đó là một trận tiếng động ồn ào.

“Đạo diễn Chung?” Khâu Tử Ngạn bị dọa giật mình.

“Vừa rồi anh nói gì đó?” Tô Nặc nhặt di động lên, “Tại sao đạo diễn Chung nghe xong liền ngất xỉu!”

.....

Năm tiếng sau, Chung Ly Phong Bạch hấp hối nằm trong phòng VIP, đứng trước giường bệnh là Âu Dương Long Tô Nặc Khâu Tử Ngạn Đường Tiểu Ngữ và... Mục Thu!

“Mất thật rồi.” Đạo diễn Chung cảm thấy vô vọng, nhiều người như vậy cũng không tìm được, nhất định đã bị cái đám kia nhặt rồi!

“Có gì đâu, điện thoại di động của anh có mật mã mà!” Tô Nặc an ủi.

“Mật mã là bốn số 1, mò một hồi là ra ngay.” Chung Ly Phong Bạch nghẹn ngào nói, sớm biết thế đã chọn số khó đoán hơn!

“Anh đừng lo, nói không chừng người nhặt được đã reset lại máy, dữ liệu bên trong đã bị xóa rồi!” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Nhưng mà, trong điện thoại di động của anh có cái gì mới được?” Có gì mà lại sợ tới mức bất tĩnh, tò mò quá đi mất.

Chung Ly Phong Bạch dùng ánh mắt căm tức nhìn Mục Thu.

“Nếu không còn gì thì chúng tôi về trước.” Âu Dương Long đứng lúc đứng lên, lời tên ăn hàng nhiều chuyện ra khỏi phòng bệnh.

“Em còn đang hỏi mà.” Tô Nặc tiếc nuối thở dài.

Khâu Tử Ngạn và Đường Tiểu Ngữ cũng ra về, Mục Thu ngồi xuống bên giường, giúp Chung Ly Phong Bạch chỉnh lại góc chăn.

“Tất cả đều tại anh!” Đạo diễn Chung gào lên!

Lẽ ra không nên!

Chụp mấy tấm!

Thân mật đó!

“Có gì nghiêm trọng đâu.” Mục Thu cúi đầu hôn hấn, “Ảnh hôn mỗi thôi mà.”

“Lỡ lọt vào tay phóng viên thì thế nào!” Chung Ly Phong Bạch hung hăng nheo mắt Mục Thu.

“Thế nào là thế nào.” Mục Thu nhìn thẳng vào mắt Chung Ly Phong Bạch, “Thừa nhận đang quen với anh khó lắm sao?”

.....

“Hừ!” Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, đạo diễn Chung tức giận hừ một tiếng.

“Anh đã chuẩn bị sống cùng em cả đời.” Mục Thu cúi xuống ôm Chung Ly Phong Bạch vào lòng, “Vì thế công khai sớm một chút hay muộn một chút với anh mà nói cũng không có gì khác nhau.”

Tức là anh nói tôi chỉ lo sợ chuyện không đâu?! Thần kinh yếu ớt của đạo diễn Chung bị chọc trúng!

Vì thế hấn lập tức xù lông!

“Anh có ý gì?” Chung Ly Phong Bạch nhú mày.

“Em sợ công khai quan hệ của chúng ta đến vậy ư?” Mục Thu hỏi.

Anh đang nói cái quái gì thế! Chung Ly Phong Bạch nổi giận rồi, “Phải đó!”

Trong mắt Mục Thu.

Chung Ly Phong Bạch bị ánh mắt của hấn làm đau lòng, vì thế giờ tay cho hấn một bạt tai.

Đạo diễn Chung tức đến mức mặt đỏ bừng, “Anh không tin tôi?”

“Anh không có nói thế.” Mục Thu chột dạ nói.

“Nếu không muốn quen với anh, tôi sẽ lên giường với anh sao?!” Chung Ly Phong Bạch tức đến mức. . . Bật khóc.

Thật sự rất muốn chửi thề!

“Bảo bối anh sai rồi, em đừng khóc.” Mục Thu bị dọa hết hồn.

“Biến.” Chung Ly Phong Bạch chui vào trong chăn.

“Anh không đi.” Mục Thu ôm lấy hấn, “Em muốn đánh muốn mắng gì cũng được, em đừng giận.”

“Tôi chỉ không muốn bị báo lá cả hạng ba mượn cơ hội lăng xê thôi.” Chung Ly Phong Bạch rầu rĩ nói, lỡ như mấy tên côn đồ thật sự xem được ảnh chụp và nhận ra mình, phỏng chừng chỉ có bản lĩnh tìm được mấy tờ báo nhỏ hạ lưu.

“Ừ.” Mục Thu nhẹ nhàng kéo chăn xuống, hôn lên khuôn mặt ướt sũng của Chung Ly Phong Bạch, “Vậy chúng ta cứ ra tay trước truyền thông là được.”

“Là sao?” Chung Ly Phong Bạch không hiểu cho lắm.

“Công khai quan hệ của chúng ta, được không?” Mục Thu nhìn thẳng vào .

“. . . Bây giờ?” Chung Ly Phong Bạch giật mình.

“Phải.” Mục Thu thành tâm trả lời.

Đạo diễn Chung cảm thấy đầu óc rối bời!

Ngoài ra còn có cả một bầy thảo nê mã!

Tuy biết rằng sẽ có ngày này!

Nhưng đến thời khắc mấu chốt vẫn rất lo lắng!

Tôi chưa có chuẩn bị tâm lý!

Mục Thu cũng không thúc giục nữa, chỉ im lặng ôm chặt Chung Ly Phong Bạch.

Một tiếng sau, đạo diễn Chung mới đưa ra quyết định.

“Ngày mốt sẽ có một buổi triển lãm điện ảnh, chúng ta cùng đi dự, anh nhớ phải mặc chính trang.”

Về mặt Mộc Thu rạng rỡ hẳn lên.

Đạo diễn Chung then quá thành giận, cầm gối đập vào mặt hắn.

Trong lòng Mộc Thu đột nhiên xuất hiện cảm giác sung sướng như con dâu trở thành mẹ chồng! Vì thế sau khi Chung Ly Phong Bạch đi ngủ, hắn lập tức gọi điện thoại cho Âu Dương Long khoe suốt mười phút!

“Đủ rồi đấy.” Ngài giám đốc nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chú nhất định đang ghen tị với tôi.” Mộc Thu cảm thán.

Âu Dương Long quyết đoán cúp máy, trong lòng nhin không được bắt đầu nghĩ tới việc nếu sau này công khai với tên ăn hàng sẽ là cảnh tượng long trời lở đất đến cỡ nào!

Kết luận cuối cùng chính là, không công khai thì tốt hơn.

Người ngốc như thế, từ nhỏ đã được yêu thương nuông chiều, nếu làm lớn chuyện chỉ sợ em ấy chịu không nổi, vì thế. . . đành phải làm tình nhân bí mật cả đời thôi.

Cho dù vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Anh này.” Tô Nặc gõ cửa, giờ hai tay dính đầy bột mì, buồn bực nói, “Em không tìm thấy đường ở đâu hết.”

Âu Dương Long nhét di động vào túi quần, khoác vai Tô Nặc đi vào nhà bếp.

Thật ra có công khai hay không cũng không sao.

Chỉ cần thật lòng với nhau là được rồi.

“Em làm món gì thế?” Âu Dương Long bị cảnh tượng trong phòng bếp dọa hết hồn.

“Em đang làm bánh bích quy mặn.” Tô Nặc nhào bột.

Ngài giám đốc mừng thầm, thì ra vẫn còn nhớ mình không thích ăn đồ ngọt.

Sau đó hắn nghe Tô Nặc tiếp tục nói, “Gần đây anh hai bề bộn nhiều việc, sau khi làm xong em sẽ mang qua cho anh ấy, mắc công anh ấy lại bỏ bữa sáng.”

Tưởng tượng tốt đẹp của Âu Dương Long lập tức tan vỡ!

Sự thật đúng là phũ phàng!

“Rốt cuộc anh hai em đang bận gì?” Âu Dương Long thuận miệng hỏi.

Tô Nặc cảm thấy hơi sốt ruột, cố giữ bình tĩnh nói, “Gần đây việc bất gian trong sông bài của anh ấy không tốt lắm nên anh ấy hơi buồn phiền.”

Âu Dương Long bị hắn chọc cười, rốt cuộc chừng nào mới chịu nói thật với mình đây?

Tô Nặc chỉnh nhiệt độ lò nướng, tim đập khá là nhanh!

Nói thật hắn cũng không biết lần này anh hai về nước để làm gì, chỉ biết anh ấy có vẻ rất bận rộn, chẳng khác gì một ngày ngàn việc!

“Ngày mai anh đưa em qua nhé?” Âu Dương Long hỏi.

“Thôi, không cần đâu.” Tô Nặc từ chối, “Nơi làm việc của anh hai em khó tìm lắm.” Nói dối rất có nghề!

Tâm tình ngài giám đốc phức tạp đến mức không thể dùng từ ngữ để diễn tả, nhưng hắn lại không thể bộc phát ra ngoài, vì thế chỉ còn cách trừng phạt tiểu ngu xuẩn kia vào thời điểm “đặc biệt” khác vì tội không chịu tin tưởng mình.

“Có phải anh lén uống dầu thần Ấn Độ không?” Tô Nặc ghen ngào nói.

Âu Dương Long nắm cầm hắn, “Chồng của em cần dùng mấy thứ đó sao?”

“Em mệt lắm rồi.” Tô Nặc cảm thấy vô cùng tủi thân.

Làm gì mà lâu thế!

“Ngày mai em không cần đi làm, có thể ngủ thẳng tới trưa.” Âu Dương Long cúi xuống hôn hân.

“Nhưng em muốn đi đưa bánh bích quy cho anh hai!” Tô Nặc nhắc nhở.

Sau đó. . .

Thà không nói còn hơn.

Giường lập tức dao động càng dữ dội!

Tô Nặc lệ rơi đầy mặt.

Thế này là thế nào!

Chuyện này không khoa học!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Do ngài giám đốc quá quyết liệt nên “kế hoạch đưa bánh bích quy” của Tô Nặc buộc phải dời lại, lúc hân tỉnh dậy thì đã đến giờ cơm trưa.

“Còn đau không?” Âu Dương Long ngồi xuống bên giường.

Tô Nặc lăm bằm, eo nhỏ như muốn chết!

Chông của mình thật sự rất dũng mãnh! Chắc sau này phải gọi là ngài dũng mãnh quá!

“Anh có mua nồi cháo gà ngon lắm.” Âu Dương Long đỡ hân dậy, soạt soạt hai phát cởi sạch quần lót nhỏ.

Tô Nặc cảm thấy lỗ tai như bị phồng, tuy rằng đã làm chuyện thân mật nhất nhưng giữa ban ngày ban mặt mà cởi truồng thế này vẫn rất ngượng!

“Tắm nước nóng sẽ thoải mái hơn.” Âu Dương Long ôm hân vào phòng tắm, “Có muốn anh giúp em không?”

Không! Tô Nặc kiên quyết lắc đầu!

Lần trước anh ấy giúp mình tắm, ai ngờ tắm được một nửa lại tắm lên tới giường! Tiểu cục hoa sử dụng quá độ sao mà chịu cho nổi!

“Được rồi, anh đi hâm đồ ăn cho em.” Âu Dương Long hôn lên trán hân.

Tô Nặc cảm thấy rất hạnh phúc, cảm giác cứ như con mèo được chủ nhân gãi bụng, thiếu điều nheo mắt lại nữa thôi!

Đúng là hết thuốc chữa rồi!

Trước khi ra ngoài, Âu Dương Long thả một con vịt nhỏ màu vàng vào trong nước.

Tô Nặc: . . .

“Quà tặng kèm với sữa tắm, trông rất giống em.” Ngài giám đốc nín cười, sau đó xoay người bước ra ngoài.

Rất giống em là sao? Tô Nặc tròn mắt há mồm!

Em giống con vịt chỗ nào chứ!

Hơi quá đáng rồi đó!

Trong phòng bếp, Âu Dương Long múc cháo vào bát thủy tinh, sau đó. . . Lén lút ăn vụng một miếng bánh quy mặn.

Đúng là ấu trĩ hết nói nổi!

“Thơm quá.” Sau khi tắm xong, Tô Nặc mang dép lê chạy lạch bạch vào nhà bếp.

Ngài giám đốc vội vàng uống một cốc nước lớn để tránh bị bánh bích quy làm nghẹn.

“Anh đang ăn gì đó?” Khứu giác của dân ăn hàng cực kì nhạy, “Vị mè.”

.....

“Lúc mua điểm tâm cho em, chủ tiệm tặng anh một cái bánh mè giòn.” Âu Dương Long bình tĩnh trả lời, thành công bảo vệ được khí chất phúc hắc, không làm mất mặt giới tiểu công chút nào!

“Sản phẩm mới hả?” Tô Nặc mong chờ hỏi, “Ăn ngon không?”

“Cũng tạm được.” Ngài giám đốc bình tĩnh xoay người mở nắp nôi.

“Ngọt hay mặn?” Tô Nặc hưng phấn hỏi tiếp.

Âu Dương Long vừa bực mình vừa buồn cười, vì thế quyết đoán quay lại ôm Tô Nặc rồi trực tiếp hôn xuống.

Hôn lưỡi với người yêu, còn gì tuyệt vời hơn!

Ba phút sau, ngài giám đốc buông ra người trong lòng ra, xoay người tiếp tục hâm nóng đồ ăn.

Tô Nặc bị hôn đến choáng váng chắc chắc lưỡi vài cái, sau đó nghiêm túc nói, “Mặn quá.”

Âu Dương Long ngừng động tác, vừa tức vừa muốn cười.

Ban nãy ôm mình vừa mát vừa liếm, còn tưởng rót cuộc đã biết chủ động, thì ra là vì nểm mùi vị?

Thật sự rất muốn. . . Dạy cho một bài học.

“Tôi nay ăn canh sườn heo khoai từ được không?” Tô Nặc vừa múc canh vừa hỏi.

Ăn cơm trưa thảo luận cơm tối, vậy mới đủ tư cách làm dân ăn hàng!

“Tôi nay em không ăn cơm với anh hai à?” Ngài giám đốc vờ như không để ý, trong lòng lại bắt đầu ghen.

“Tôi nay anh ấy có tiệc rồi.” Tô Nặc mút nước canh trên ngón tay, “Em về nấu canh cho anh uống, có thể bỏ khí.”

Đúng là vừa hiểu chuyện vừa chu đáo!

Rất đáng được khen!

Sau khi ăn cơm trưa xong, tuy rằng mệt rất đau nhưng Tô Nặc vẫn từ chối lời đề nghị “gửi bánh bích quy cho anh hai bằng dịch vụ chuyển phát nhanh” của ngài giám đốc, quyết tâm ra khỏi nhà cho bằng được.

Tài xế đứng hờ hờ ở chỗ cũ, Tô Nặc mở cửa ngồi vào ghế phó lái, dứt ông chú tài xế một viên bánh dừa vàng [1], sau đó cười tủm tỉm chào hỏi, “Chào chú Lý.”

Ông chú tài xế đầu tóc bạc trắng vuốt một cách khó khăn, bởi vì gần đây ông bị nóng trong người dẫn đến đau răng.

Cho ăn đồ ngọt đúng là muốn lấy cái mạng già của mình mà.

“Sao chú lại bị nóng trong người?” Tô Nặc nghe vậy thì giật mình, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, “Chẳng lẽ anh hai cháu đã xảy ra chuyện?”

“Trong nhà không có việc gì.” Chú Lý vất vả lắm mới nuốt được viên bánh, “Là do gần đây chú ăn đồ nướng hơi nhiều.”

Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm, sau đó tận tình khuyên bảo, “Người già phải học cách dưỡng sinh.”

“Nhưng gần đây anh hai cháu thật sự có chút sốt đầu mê trán.” Chú Lý vừa lái xe vừa nói, “Có thời gian nhớ quan tâm anh hai nhiều hơn.”

Trong sòng bạc, Hàn Uy đứng trước cửa sổ hút thuốc.

“Anh hai.” Tô Nặc đẩy cửa bước vào, bị khói thuốc nồng nặc làm ho khan.

Hàn Uy dập thuốc, mở cửa sổ để thông khí.

“Sao anh hút nhiều vậy?” Tô Nặc không vui nhìn gạt tàn.

“Không sao.” Hàn Uy xoa đầu em trai, “Sao đột nhiên lại nướng bánh bích quy cho anh?”

“Mỗi lần bận anh sẽ bỏ bữa sáng, chị dâu lại không có ở đây.” Tô Nặc dọn dẹp văn kiện trên bàn, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì nghiêm trọng, em không cần lo lắng.” Hàn Uy an ủi em trai, “Anh có thể giải quyết.”

“Vậy cũng nên cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Tô Nặc nhíu mày, “Cho dù không giúp được, em sẽ cảm thấy yên tâm hơn.”

Hàn Uy bắt đầu đi nói, “Chú Lý lại nói gì với em thế?”

“Chú ấy không nói gì cả, vì thế em mới càng muốn hỏi.” Tô Nặc rất bướng bỉnh.

“Thật ra không phải chuyện gì lớn.” Hàn Uy đưa chai nước trái cây cho em trai, “Gần đây anh muốn mua một khách sạn, có người có ý xen vào gây khó dễ.”

“Ai?” Tô Nặc hỏi.

“Ông lão chủ tịch của Sở Hằng.” Hàn Uy nói, “Nhưng mà em đừng lo, mọi chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết.”

“Anh đừng lao lực quá.” Tô Nặc có chút lo lắng, “Em có thể giúp gì không?”

“Tạm thời thì không, bắt quá anh cần gặp Đường Tiểu Ngữ.” Hàn Uy nói.

“Cậu ta?” Tô Nặc giật mình, “Anh tìm cậu ta làm gì?”

“Lần trước nó có ý thả người, dù thế nào anh vẫn muốn hỏi rõ ràng xem chuyện gì đã xảy ra.” Hàn Uy ngồi xuống sofa.

“Đã qua lâu rồi mà. . .” Tô Nặc cẩn thận nhìn anh mình.

Công bằng mà nói, ấn tượng của Tô Nặc dành cho Đường Tiểu Ngữ cũng không tính là xấu, hơn nữa hôm qua cậu ta còn cứu Chung Ly Phong Bạch!

“Yên tâm đi, anh chỉ hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.” Hàn Uy nói, “Nếu thật sự là lỗi của nó, anh sẽ nể mặt em không tính toán nữa. Nếu lần trước thật sự có ân tình bất đắc dĩ, anh muốn hợp tác với nó thêm lần nữa.”

“Hợp tác?” Tô Nặc càng giật mình hơn.

“Anh cần một cao thủ ra tay.” Hàn Uy nhìn Tô Nặc, “Người đó phải nhanh nhẹn.”

“Anh đánh cược với ai?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Mấy ngày nữa anh biết rồi anh nói.” Hàn Uy xoa xoa mặt em trai, “Tối nay muốn ăn cơm với anh hai không?”

“Hả?” Tô Nặc cảm thấy hơi khó xử, chồng đẹp trai của mình đang ở nhà chờ ăn canh!

“Không muốn?” Hàn Uy nhíu mày.

Đương nhiên không phải! Tô Nặc vô cùng sốt ruột, anh hai cũng rất quan trọng!

Không thể phân thân lại không còn cách nào khác, vì thế Tô Nặc đành phải. . . Mời anh hai tới nhà giám đốc cùng ăn cơm!

Bởi vì chỉ có như vậy mình mới có thể chăm sóc hai người cùng một lúc!

Nghe thật vĩ đại làm sao!

“Ba người cùng ăn?” Hàn Uy nhíu mày.

“... Anh không muốn đi?” Tô Nặc nhìn anh hai, trong đầu nhanh chóng hiện ra cảnh tượng câu huyết kinh điển —— Mẹ chồng con dâu bất hòa, phận làm chồng như mình bị kẹp cứng giữa!

“Đi chứ!” Hàn Uy quyết đoán trả lời.

Tô Nặc thở ra một hơi, “Vậy em về nhà chuẩn bị trước, chừng nào xong việc anh tới sớm một chút.”

“Em nấu cơm?” Anh hai nghe vậy liền nổi giận.

.

Anh ấy sẽ không nấu! Anh cũng có nấu đâu! Tô Nặc âm thầm kháng nghị, bắt quá vẫn không nói ra!

Hàn Uy cảm thấy rất khó chịu, thật sự rất muốn đi đập Âu Dương Long.

Em trai ông cung từ nhỏ tới lớn, mày lại dám bắt nó nấu cơm!

Thật sự không thể nhịn được nữa!

“Anh hai em muốn tới nhà ăn cơm?” Sau khi nhận được điện thoại, ngài giám đốc vô cùng kinh ngạc.

“Ừ... Anh không muốn hả?” Tô Nặc lo lắng hỏi.

“Làm gì có.” Âu Dương Long nói, “Chỉ hơi giật mình thôi.”

“Em sẽ trở lại ngay.” Tô Nặc dặn dò, “Anh mau dọn dẹp nhà cửa, nhớ giấu bao cao su trong tủ đầu giường đi, thuốc bôi trơn cũng giấu luôn!”

Âu Dương Long cảm thấy dở khóc dở cười, “Chẳng lẽ anh hai em sẽ đi lục tủ của chúng ta?”

“Chuẩn bị trước không bao giờ hại cả.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Tiểu tâm sử đặc vụ niên thuyền*, lát em về sẽ kiểm tra đó!” Phải nghe lời người xưa dạy bảo!

*sử dụng cẩn thận thì thuyền sẽ dùng được trong vạn năm.

Sau khi cúp điện thoại, Âu Dương Long bất đắc dĩ lấy mấy thứ kia bỏ vào túi, tùy tiện nhét vào tủ quần áo.

Có bà xã suy nghĩ kĩ quái, cuộc sống thật là 囍!

Nửa tiếng sau, Tô Nặc ôm bao lớn bao nhỏ chứa một đồng lớn rau dưa và thịt về tới nhà.

“Sao em lại tự đi mua thức ăn?” Âu Dương Long giật mình, không sợ bị phóng viên nhận ra à.

“Không có, em ghi danh sách, anh hai em tìm người đi mua.” Tô Nặc cời giầy, “Em có mua cái trứng anh thích ăn này!”

“Em còn mua thịt dê và rau thơm cho anh nữa.” Âu Dương Long xoa đầu hấn.

Tô Nặc ho khụ khụ nhìn trời, thật ra thịt dê rau thơm là mua cho anh hai!

Âu Dương Long bật cười, cúi đầu hôn Tô Nặc.

Đúng là ngốc một cách đáng yêu.

“Đội lát nữa anh hai đến, hai người làm ơn đừng cãi nhau!” Tô Nặc vừa rửa rau vừa nói, “Càng không thể đánh nhau!”

Âu Dương Long ngừng động tác buộc tạp dề cho Tô Nặc, “Sao bọn anh phải đánh nhau?”

“... Em chỉ nhắc nhở thôi.” Tô Nặc vẩy vẩy nước trên tay, quan hệ mẹ chồng con dâu mãi mãi là vấn đề nan giải, nói đúng hơn là nỗi phiền não của tất cả đàn ông trên đời! Cho dù là người đó có nam tính cách mấy cũng không ngoại lệ!

Bất quá vấn đề trong nhà mình, thậm chí còn nghiêm trọng quan hệ mẹ chồng con dâu!

Bởi vì nếu mẹ chồng và con dâu đánh nhau, ít ra người làm chồng cũng còn kéo ra được, nhưng nếu giám đốc và anh hai đánh nhau, phỏng chừng chỉ khi nào mình cầm dao gọt trái cây già bộ muốn cắt cổ tay tự sát mới có thể ngăn cản chiến tranh.

Sau khi tường tượng ra hình ảnh đó, tâm tình Tô Nặc nhất thời trở nên cực kì phức tạp.

Sớm biết thế mình đã đi học Taekwondo, hoặc học điểm huyệt và võ ảnh cước!

“Em còn đứng đó làm gì?” Âu Dương Long lắc tay trước mặt Tô Nặc.

“Àch, không có gì.” Tô Nặc trả lời cho có lệ, “Suy nghĩ chuyện công việc.”

“Lại là chuyện chụp ảnh nude?!” Nhắc tới chuyện này, ngài giám đốc lập tức nổi giận!

“Này, anh đừng nói vậy chứ! Anh đã đồng ý cho em chụp rồi!” Tô Nặc bất mãn kháng nghị.

“Anh có thể đổi ý không?” Âu Dương Long hỏi.

Nằm mơ đi! Tô Nặc kiên quyết từ chối, “Anh đừng có quấy rầy công việc của em!” Đàn ông chân chính phải biết giữ vững nguyên tắc, chuyện công việc là chuyện không thể nhượng bộ!

Ngài giám đốc đành phải lén lút hành hung tên thương nhân bất động sản kia trong lòng.

Dân ăn hàng mà không biết nấu cơm sao có thể đủ tư cách làm dân ăn hàng! Hai tiếng sau, Tô Nặc làm đầy một bàn tiệc, đảm đang không chê vào đâu được!

“Bảo bồi giới quá.” Âu Dương Long ôm lấy Tô Nặc từ phía sau.

“Chứ còn gì.” Tô Nặc đắc ý nói, cảm giác rất thành tựu!

“Cho anh hôn một cái.” Âu Dương Long ôm hân, đặt lên bệ cửa sổ.

Tô Nặc ngoan ngoãn thuận theo, ai ngờ chưa kịp làm gì, chuông cửa đã vang lên!

Thật sự rất đúng lúc.

“Anh hai tới rồi.” Tô Nặc tàn nhẫn vứt bỏ chồng mình, vui sướng chạy ra mở cửa.

Nhìn tạp dề màu hồng trên người em trai, Hàn Uy lập tức ghen hòng!

Loại cảm giác nữ đầu bếp kinh dị này thật làm cho người ta muốn chửi thề!

“Anh vào đi.” Tô Nặc dẫn anh hai vào phòng khách, sau đó chạy vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Âu Dương Long và Hàn Uy ngồi trong phòng khách, mặt ngoài thì vân đạm phong khinh (mây nhạt gió nhẹ), trong lòng như bão giạt sóng rền!

Hoàn toàn chẳng có gì để nói!

Thà là dân buôn lậu mặt chược còn hơn! Ít ra còn có thể nói ba sách đôi văn gió Đông Tây Nam Bắc [2]!

Ngài giám đốc im lặng buồn rầu.

Tâm tình của anh hai cũng không khá hơn là bao.

Chắc chắn mắt của em mình đã hư rồi!

Rốt cuộc cái thằng này có gì tốt!

Bữa tối rất phong phú, bất quá Tô Nặc phá lệ không có vui đầu ăn như điên, bởi vì hân cần phải chú ý đến hai người đàn ông! Sợ chia không đều bọn họ sẽ đánh nhau!

Đúng là mệt hết sức!

Nói đúng hơn là lao lực quá độ!

“Được rồi, em cứ ăn bình thường đi.” Âu Dương Long thật sự không nhìn được nữa, múc cho Tô Nặc một bát canh, “Bọn anh tự biết gấp mà.”

Hàn Uy múc một muống thịt bò cho em trai, “Ngoan, ăn đi, bỏ lăm.”

Âu Dương Long gấp thêm một phần rau.

Hàn Uy múc thêm muống cà tím.

Âu Dương Long múc thêm muống đậu nành.

Hàn Uy nổi giận, mày dám tán tỉnh trước mặt ông à!

.....

Chúng ta có thể ăn bữa cơm bình thường không! Tô Nặc khóc thầm trong lòng.

Hàn Uy còn định gấp thêm chân gà, nhưng nhìn biểu tình tủi thân của em trai, người làm anh liền chuyển hướng bỏ vào bát Âu Dương Long.

Ngài giám đốc: . . .

“Ăn thêm chút đi.” Hàn Uy bình tĩnh nói.

“ . . . Cảm ơn.” Âu Dương Long lúng túng múc một chén canh Hàn Uy.

Tuy rằng hình ảnh này có hơi quỷ dị nhưng tốt xấu. . . Cũng xem như hòa thuận rồi! Tô Nặc thở phào nhẹ nhõm, vừa định cúi đầu uống canh lại không cẩn thận làm đổ cốc nước.

“Chết rồi!” Tô Nặc đứng lên, nước dưa hấu màu đỏ dính đầy áo ngủ.

Âu Dương Long vội vàng rút khăn giấy ra lau khô cho hắn.

“Không sao không sao, em đi thay quần áo là được rồi.” Tô Nặc ôm vạt áo chạy vào phòng ngủ, ai ngờ vừa mở cửa tủ quần áo, một đồng đồ vật liền đổ nhào xuống người.

“A!” Tô Nặc không kịp chuẩn bị hét một tiếng.

Âu Dương Long và Hàn Uy nghe tiếng động liền vội vàng chạy vào, sau đó lập tức nhìn thấy bao cao su đủ mọi màu sắc trên mặt đất. . . Kể cả thuốc bôi trơn!

Hàn Uy cảm thấy đầu mình sung huyết rồi!

Cái quái gì đây!

“A. . . Em không sao!” Tô Nặc khóc không ra nước mắt, dùng ánh mắt hung hăng khiển trách chồng mình!

Ngài giám đốc làm ra vẻ vô tội, rõ ràng em kêu anh giấu mà.

“Trong nhà còn có việc, anh về trước.” Hàn Uy cảm thấy nếu mình tiếp tục ở đây, chắc chắn mình sẽ bị chọc tức chết.

“. . . Chờ em thay quần áo rồi em tiễn anh xuống.” Tô Nặc quyết định phải giải thích với anh hai, cho dù hắn cũng không biết nên giải thích như thế nào! Nhưng nếu không giải thích, anh hai sẽ càng giận, nói không chừng còn nổi điên! Hậu quả của việc nổi điên rất nghiêm trọng, nhất định không thể để chuyện này xảy ra!

Âu Dương Long vừa muốn mở miệng nói chuyện, Tô Nặc lại néo hắn một cái, vì thế đành phải nuốt trở về, “Có cần tôi lái xe đưa anh về không?”

“Không cần, tôi có lái xe tới.” Hàn Uy lạnh lùng nói.

Tô Nặc có cảm giác chân sắp sụy xuống.

Hai anh em im lặng đi xuống bãi đỗ xe, Hàn Uy mở cửa ngồi vào trong.

“Anh. . .” Tô Nặc lo lắng nhìn anh hai.

“Sớm muộn anh cũng bị em chọc tức chết.” Hàn Uy néo mặt Tô Nặc, thật sự không biết nên nói gì.

“Chuyện đó. . . Em đã trưởng thành rồi.” Tô Nặc đỏ mặt ấp a ấp úng, “Cũng cần. . . Ấy một lần.” Nếu không sẽ chết vì ghen! Nặc nho nhỏ cũng hết cương được luôn!

Cái đồng bao cao su mà ấy một lần mới là lạ, ấy một năm còn được! Hàn Uy cảm thấy vô cùng nhức đầu, “Được rồi được rồi, em vào nhà đi.”

Em trai gả ra ngoài như bát nước hắt đi.

Tô Nặc xấu hổ nhìn anh hai lái xe đi, sau đó về nhà điên cuồng lắc lắc chồng mình!

“Có sao đâu?” Âu Dương Long néo mũi hắn.

“Sao anh lại bỏ mấy thứ đó vào tủ quần áo!” Tô Nặc tức đến mặt đỏ bừng.

“Sao anh biết em sẽ mở tủ quần áo?” Ngài giám đốc cảm thấy rất vô tội.

“Anh hai nhìn thấy hết rồi.” Tô Nặc hấp hối gục xuống sofa, hận không thể tìm cái lỗ đen hút mình đi.

Mất mặt quá đi mất!

Số lượng còn nhiều như vậy!

Anh hai nhất định sẽ nghĩ suốt ngày mình và giám đốc chỉ biết bíp bíp —— Rồi bíp bíp —— Rồi lại bíp bíp!

Tiền thụ không được thỏa mãn dục vọng, mình làm mất mặt liệt tổ liệt tông Hàn gia quá!

Tô Nặc cảm thấy sống không bằng chết.

“Bảo bối đã trưởng thành, chuyện này bình thường thôi.” Âu Dương Long ôm hấn vào lòng, “Có gì mà phải ngại.”

Cho dù đúng là thế nhưng vẫn rất xấu hổ! Tô Nặc bắt đầu dờ chừng, kéo áo thun trùm lên đầu mình.

Âu Dương Long: . . .

“Anh đừng cử động, để em yên tĩnh một chút.” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Nhìn áo thun bị kéo căng tới mức biến dạng, ngài giám đốc dờ khốc dờ cười.

Cùng lúc đó, Khâu Tử Ngạn đang kiểm tra thành tích bài thi tiếng Pháp của Đường Tiểu Ngữ.

Cái chữ C đỏ rực thật sự rất. . . Chói mắt!

“Em đã có hết sức rồi.” Đường Tiểu Ngữ buồn bực nói.

Vấn đề là do tư chất của mình kém, có rất nhiều cái nghe không hiểu!

“Không sao, em vẫn còn nhiều thời gian để học.” Khâu Tử Ngạn ôm cậu ta lên đùi mình, “Sau này mỗi tối anh sẽ phụ đạo cho em.”

“. . . Anh biết tiếng Pháp?” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy hơi bất ngờ.

“Ừ.” Khâu Tử Ngạn nhìn cậu ta, “Đủ dạy em thôi.”

“Nhưng em cảm thấy có học suốt đời cũng không giỏi nổi.” Đường Tiểu Ngữ rầu rĩ nói, sau đó dùng hộp khăn giấy che chữ C đỏ chói lại!

“Làm người mẫu thêm một thời gian nữa, anh sẽ từ từ rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này, sau đó dọn sang Pháp mở nhà hàng.” Khâu Tử Ngạn nắm tay Đường Tiểu Ngữ, “Trong tương lai tiếng Pháp rất cần thiết, vì vậy anh muốn em học cho tốt.”

“Anh muốn rời khỏi đây?” Đường Tiểu Ngữ giật mình.

“Cũng không thể làm người mẫu cả đời.” Khâu Tử Ngạn xoa mũi cậu ta, “Chuyện này từ từ tính, bây giờ nói về thành tích học tập của em trước.”

“. . . Em đi toilet một chút.” Đường Tiểu Ngữ vội vàng bỏ chạy.

Khâu tiên sinh kéo cổ áo cậu lại, “Thi dưới B phải làm gì, em còn nhớ không?”

Đúng là. . . Quá gian xảo!

“Không nhớ.” Đường Tiểu Ngữ giãy dụa.

“Để anh giúp em nhớ.” Khâu Tử Ngạn ôm người vào phòng tắm.

Đường Tiểu Ngữ đỏ mặt, cổ gầy khỏi lòng ngực của hấn.

“Nhóc con nói chuyện không giữ lời, phải trừng phạt.” Khâu Tử Ngạn giữ chặt cậu ta, ý cười hiện rõ trong đáy mắt.

Cái chuyện tắm cùng nhau này thật sự rất. . . Đường Tiểu Ngữ cắn răng, vung một nắm đầm qua.

Khâu Tử Ngạn bình tĩnh nắm cổ tay cậu, phản thủ vặn ra sau lưng, “Nhóc cuồng bạo lực, sau này phải bỏ thói xấu tùy tiện đánh người.”

“. . .” Đường Tiểu Ngữ giật mình, vừa rồi mình không có dùng hết sức, nhưng tốc độ của anh ấy nhanh quá.

“Không phải chỉ mình em biết đánh nhau.” Khâu Tử Ngạn xoay người ôm cậu ta, “Quay nữa là anh trói em đấy.”

Đường Tiểu Ngữ thật sự muốn ngắt xiū.

Trong phòng tắm bốc đầy hơi nước, Khâu Tử Ngạn mở vòi nước trong bồn, thuận tay đổ chút tinh dầu vào —— Đó là quà lần trước Tô Nặc bảo Đới An đưa cho hấn, trên danh nghĩa là tặng quà hữu nghị, trên thực tế là để thỏa mãn ảo tưởng đáng khinh “Khâu Tử Ngạn già gái tắm tinh dầu cánh hoa” của Tô Nặc!

Thật không còn gì để nói!

Bất quá Khâu Tử Ngạn không hề biết tình hình thực tế, nhìn bồn tắm đầy bọt và cánh hoa hồng, Khâu tiên sinh cảm thấy rất hài lòng.

Đường Tiểu Ngữ đứng bên cạnh, âm thầm tính toán xác suất thành công nếu mình tông cửa xông ra.

“Chỉ tắm chung thôi, anh hứa không làm gì khác.” Khâu Tử Ngạn ôm lấy cậu ta từ phía sau, “Chúng ta đều không mặc quần áo, em không chịu thiệt đâu.”

Đường Tiểu Ngữ: . . .

Khâu Tử Ngạn sờ tới sờ lui, bắt đầu cời từng cái cúc áo của cậu.

Đường Tiểu Ngữ theo bản năng đưa tay ngăn lại.

“Đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn hôn nhẹ lên tai cậu, sau đó tiếp tục động tác của mình.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ hoảng thật rồi.

“Không được đánh anh.” Khâu Tử Ngạn xoay mặt Đường Tiểu Ngữ lại, sau đó cúi đầu hôn lên trán cậu.

Lông mi Đường Tiểu Ngữ khẽ run rẩy.

“Sợ thì cứ nhắm mắt lại.” Khâu Tử Ngạn dịu dàng nói.

Đường Tiểu Ngữ hơi do dự một chút, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nút áo bị cởi bỏ, thân thể thiếu niên khỏe mạnh dẻo dai hoàn toàn lộ ra ngoài.

Sau khi trải qua trị liệu, vết sẹo trên người đã dần dần phai nhạt, mặc dù đáng người còn hơi gầy nhưng cũng không tính là ốm yếu, thậm chí còn có vài đường cong cơ bắp.

“Trông được lắm.” Khâu Tử Ngạn khen ngợi.

Đường Tiểu Ngữ nhắm chặt mắt lại, chỉ có thể cảm giác được áo ngủ của mình bị Khâu Tử Ngạn cởi bỏ, sau đó một nụ hôn ẩm ướt ấn xuống vai mình.

Khâu Tử Ngạn nâng cằm Đường Tiểu Ngữ, dịu dàng hôn xuống đôi môi sáng màu kia.

Đường Tiểu Ngữ đặt tay lên hông hắn, hô hấp sắp ngừng lại.

Khâu Tử Ngạn thò tay xuống cởi quần của cậu ta.

Quần lót vàng nhạt bao trùm cái mông hơi vêu, trông vừa quyến rũ vừa đáng yêu.

Sau lưng Đường Tiểu Ngữ càng lúc càng đỏ, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Chưa bắt đầu mà đã gọi cảm như vậy rồi. . . Khâu Tử Ngạn xoa mũi cậu ta, trong mắt tràn đầy cung chiều.

Đáng tiếc người nào đó đã nhắm mắt lại, cho nên chẳng thấy gì hết.

Đêm rất dài, vì thế. . . Rất là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Nụ hôn nồng nhiệt càng lúc càng sâu, Khâu Tử Ngạn trượt tay xuống, nhẹ nhàng tách mông Đường Tiểu Ngữ ra.

Cả người Đường Tiểu Ngữ lập tức đỏ bừng, thân kinh cũng căng cứng.

“Đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn thì thầm vào tai cậu ta.

Đường Tiểu Ngữ nắm tay hắn, theo bản năng muốn ngăn cản động tác của đối phương.

Khâu Tử Ngạn trực tiếp ôm Đường Tiểu Ngữ thả vào bồn tắm.

Quần lót mỏng manh bị nước thấm ướt gây cảm giác không thoải mái, hơn nữa hình như trông rất gọi tình.

Đường Tiểu Ngữ quyết định chìm bản thân mình trong nước.

Nếu sớm biết như thế, lúc trước mình không nên kí cái hiệp định điên khùng “nếu thành tích kiểm tra dưới B sẽ tắm chung với nhau”! Nếu thật sự là vì độc thục mình học tập, lẽ ra nội dung phải là “nếu không được B sẽ bắt chép phạt hoặc vào trường luyện thi” chứ! Sao lại là tắm chung với nhau!

Rõ ràng là có ý đồ!

Nhưng bây giờ có hối hận cũng đã muộn, Đường Tiểu Ngữ đành phải mặc cho hân ôm lấy mình từ phía sau, trần truồng ngồi trong bồn tắm.

“Bây giờ coi cái này được chưa?” Khâu Tử Ngạn dùng ngón tay kéo kéo quần lót cậu ta, “Nhiều bọt thế này, anh không nhìn thấy gì đâu.”

Đầu óc Đường Tiểu Ngữ trống rỗng, năng lực tư duy hoàn toàn bay sạch, vì thế . . . Không có từ chối.

“Ngoan.” Khâu Tử Ngạn dùng một tay ôm cậu ta, thành công coi được quần lót nhỏ. Quần lót được khoác lên mép bồn tắm, hiệu quả thị giác phải nói là hết chỗ chê!

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy hơi sợ.

“Bảo bối thả lỏng, đừng lo lắng.” Khâu Tử Ngạn ngậm vành tai của cậu, sau đó dùng một tay vuốt ve trước ngực, thẳng đến khi cảm giác được đầu ngực nhỏ kia đã hoàn toàn đứng thẳng mới chậm rãi lướt xuống phần bụng dưới bằng phẳng, cuối cùng dừng ở giữa hai chân.

Cảm giác như có dòng điện vọt qua cơ thể, Đường Tiểu Ngữ cắn môi dưới, nhũn chặt lông mày.

Khâu Tử Ngạn dịu dàng hôn nhẹ lên mặt cậu, động tác trên tay vẫn không ngừng lại.

Khóe mắt Đường Tiểu Ngữ dâng đầy nước, cậu vừa định lùi ra phía sau, ai ngờ đụng trúng một vật vừa cứng vừa nóng, sau đó nghe được tiếng thờ gấp bên tai.

“Em có ý phải không?” Khâu Tử Ngạn khàn khàn nói.

Đường Tiểu Ngữ liều mạng lắc đầu.

Khâu Tử Ngạn xoay người Đường Tiểu Ngữ lại, để cậu mặt đối mặt giằng chân ngồi trên đùi mình. Mông thiếu niên vừa mềm mại vừa dẻo dai, ánh mắt của Khâu Tử Ngạn tối dần, bắt đầu kéo cậu ta lại gần mình hơn, sau đó nắm tay cậu bao trùm lên địa phương yếu ớt nhất của hai người.

“A. . .” Hô hấp của Đường Tiểu Ngữ càng lúc càng dồn dập, hai chân như nhũn ra.

Khâu Tử Ngạn để cậu nằm úp sấp trước ngực mình, tay trái giữ chặt vòng eo đang run rẩy, tay phải hoạt động càng lúc càng nhanh, thẳng đến khi cả hai lên tới đỉnh điểm.

.

Phòng tắm bình tĩnh trở lại, Đường Tiểu Ngữ được Khâu Tử Ngạn ôm vào trong ngực, hai má vẫn còn ửng hồng.

Nước trong bồn tắm bắt đầu lạnh dần, Khâu Tử Ngạn sợ nếu mình làm tới nữa, Đường Tiểu Ngữ sẽ bị cảm, vì thế ôm cậu ta đứng dưới vòi sen rửa sạch bọt trên người, sau đó dùng khăn tắm bọc cậu về trên giường.

Lưng tiếp xúc với lớp chăn mềm mại, Đường Tiểu Ngữ bắt đầu dự đoán chuyện tiếp theo.

Chắc chắn sẽ rất đau, nhưng nếu anh ấy muốn. . . Cũng không phải là không thể.

“Ngủ ngon.” Khâu Tử Ngạn chỉnh đèn đầu giường tối lại, sau đó kéo Đường Tiểu Ngữ vào trong ngực mình.

Đường Tiểu Ngữ cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Tuy rằng không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng cậu cũng biết vừa rồi. . . Hình như chưa xong đúng không?

“Chuyện còn lại, chờ em lớn thêm chút nữa rồi làm tiếp.” Nhìn thấu suy nghĩ của cậu ta, Khâu Tử Ngạn bật cười.

Mặt của Đường Tiểu Ngữ lại đỏ lên. Thật ra trước giờ cậu không nghĩ mình là con nít, nhưng cũng không thể chủ động nói “em đã lớn rồi” này nọ, làm vậy hình như quá bạo rồi, vì thế đành phải ngậm miệng giữ im lặng.

Thân thể trong lòng có mùi sữa và mùi hoa hồng nhàn nhạt, Khâu Tử Ngạn ôm chặt Đường Tiểu Ngữ, tâm tình cực kì tốt.

Đêm khuya gió mát, ngay cả trong mơ cũng ngọt ngào.

Sáng hôm sau, Đường Tiểu Ngữ tỉnh dậy rất sớm, quay đầu sang thì thấy Khâu Tử Ngạn còn đang ngủ. Cậu vừa định rón rén vén chăn xuống giường náu bữa sáng, ai ngờ đột nhiên bị túm về trên giường.

“Chào buổi sáng.” Khâu Tử Ngạn áp cậu ta dưới thân.

“... Chào buổi sáng.” Khoảng cách giữa hai người quá gần, thậm chí chóp mũi đã chạm vào nhau rồi.

“Thời gian còn sớm, ngủ thêm một chút đi.” Khâu Tử Ngạn giúp cậu ta đắp kín mền.

“Em đi nấu bữa sáng cho anh.” Ô chần thật sự rất ấm áp, mặt của Đường Tiểu Ngừ hơi đỏ lên.

“Không cần phiền như vậy, lát nữa anh ăn sandwich là được rồi.” Khâu Tử Ngạn hôn lên tay cậu, “Lát nữa sau khi rời giường, chúng ta cùng đi phơi nắng.”

“Lỡ bị người ta nhận ra thì sao?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Nhận ra thì thế nào?” Khâu Tử Ngạn bật cười, “Ngôi sao cũng cần quang hợp, nếu không có năng lượng mặt trời thì đầu tóc sẽ trở nên xơ xác!”

Đường Tiểu Ngừ bị hấn chọc cười, cặp mắt tròn xoe sáng long lanh.

“Em muốn nghe truyện cổ tích không?” Khâu Tử Ngạn áp trán mình lên trán cậu ta.

“Không!” Đường Tiểu Ngừ vội vàng từ chối, truyện cổ tích hoàng tử ếch lần trước đã đủ ám ảnh rồi!

“Trên đường phố đêm giáng sinh, có một cậu bé bán diêm.” Khâu tiên sinh hoàn toàn không để ý đến ý kiến của Đường Tiểu Ngừ, rất có phong cách ý mạnh hiếp yếu.

Đường Tiểu Ngừ suy nghĩ một hồi, trong Cô bé bán diêm hình như không có tình tiết “hoàng tử hôn mê cần nụ hôn của công chúa để giải trừ ma pháp” thì phải!

“Cậu bé đi chân trần trong tuyết, vừa lạnh lại vừa đói, cậu có thể nhìn thấy gà nướng thơm ngào ngạt và quần áo xinh đẹp qua cửa kính nhà hàng, nhưng những thứ đó đều không thuộc về cậu.” Khâu Tử Ngạn đan mười ngón tay của mình vào mười ngón của Đường Tiểu Ngừ, “Không ai muốn mua diêm của cậu, vì thế cậu bé đành phải trốn trong góc tường, run rẩy cầm một que diêm, muốn tìm chút ấm áp dù chỉ trong vài giây.”

Mặc dù truyện này đã xưa lắm rồi, nhưng nghe lại vẫn cảm thấy rất đáng thương.

Đường Tiểu Ngừ ngẩng đầu lên nhìn Khâu Tử Ngạn.

Về mặt của Khâu Tử Ngạn rất chân thành, “Ánh lửa chiếu vào trên tường, bức tường đột nhiên trở nên trong suốt, cậu bé có thể nhìn thấy một căn phòng, trong căn phòng có một cái bàn lớn được trải khăn trắng muốt, trên bàn có rất nhiều chén đĩa tinh xảo chứa đầy táo và ngỗng nướng thơm phức. Càng tuyệt hơn là, trong phòng còn có một vị hoàng tử.”

Đường Tiểu Ngừ: ...

Bộ trong truyện có tình tiết này sao?

“Hoàng tử bước ra khỏi bức tường, nắm tay cậu bé rồi hỏi, cậu có đồng ý đến nhà tôi để thưởng thức bữa tiệc giáng sinh tuyệt vời không?” Khâu Tử Ngạn nheo mắt Đường Tiểu Ngừ, “Này, đến phần lời thoại của em rồi.”

Đường Tiểu Ngừ dùng ánh mắt kháng nghị, em đồng ý diễn với anh bao giờ!

“Nhanh lên.” Khâu Tử Ngạn tiếp tục thúc giục.

“... Ừ.” Đường Tiểu Ngừ đành phải thỏa hiệp, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Sau đó hoàng tử nói, vậy cậu có gì tặng cho tôi không?” Khâu Tử Ngạn tiếp tục hỏi.

Đường Tiểu Ngừ buồn bực nói, “Làm gì có hoàng tử nào lại nhỏ mọn như vậy.” Mời người ta ăn cơm mà còn chủ động đòi quà!

“Hoàng tử cũng cần quà giáng sinh!” Khâu Tử Ngạn nói cứ như đúng rồi.

“... Em đi làm bữa sáng cho anh thì tốt hơn.” Đường Tiểu Ngừ ngồi dậy định bỏ chạy.

“Hoàng tử không thiếu nữ đầu bếp.” Khâu Tử Ngạn đè lên người cậu ta, trong mắt tràn đầy ý cười, “Hoàng tử cần một vương phi nhỏ xinh đẹp.”

Y như rằng! Đường Tiểu Ngừ im lặng nhìn trời.

“Em hi vọng kết cục truyện như thế nào?” Khâu Tử Ngạn chột chột mắt cậu ta.

Đường Tiểu Ngừ bình tĩnh nói, “Hoàng tử tốt bụng mua diêm, sau đó thả cậu bé đi.”

“Đây là truyện cổ tích, đó là văn học hiện thực.” Khâu Từ Ngạn cúi bỏ nút áo ngủ của Đường Tiểu Ngữ, “Kết cục truyện cổ tích là cậu bé gả cho hoàng tử, mọi người đều chúc phúc, sau đó cả hai sống hạnh phúc mãi mãi!”

“Anh mau thả em xuống!” Đường Tiểu Ngữ ôm quần áo kháng nghị.

“Ngoan, cho anh hôn bụng em cái đi.” Khâu tiên sinh vô liêm sỉ nói.

Bụng có cái gì mà hôn!! Đường Tiểu Ngữ theo thói quen đám hấn một phát. . . Dù sao thân thủ của anh ta rất nhanh, chắc chắn sẽ né được!

Nhưng cuộc sống luôn có những ngoại lệ.

“Đau ——” Khâu Từ Ngạn hít một hơi, lấy tay che mắt phải.

Đường Tiểu Ngữ ngồi im không nhúc nhích, thật sự không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với người này.

“Em quan tâm người bị thương một chút có được không!” Khâu Từ Ngạn nhắc nhở.

“Vậy trước tiên anh nên che đúng chỗ.” Đường Tiểu Ngữ ném gối vào người hấn, đánh trúng vai mà lại lấy tay che mắt, diên cũng vừa vừa thôi!

Âm mưu bị vạch trần một cách tàn nhẫn, Khâu tiên sinh đành phải tiếc nuối nhìn Đường Tiểu Ngữ chạy ra ngoài.

Mười phút sau, trong nhà bếp vang lên nồi cháo va chạm, thật sự rất có cảm giác gia đình!

Điện thoại đầu giường đột nhiên vang lên, Khâu Từ Ngạn ném sách trong tay sang một bên, tùy tiện cầm điện thoại lên, “Ai đấy?”

“Khâu tiên sinh.” Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trẻ tuổi, “Anh Hàn về nước rồi, anh ấy muốn mời anh và Tiểu Ngữ cùng ăn bữa cơm.”

.....

Hàn Uy?

Khâu Từ Ngạn giật mình, đã qua lâu như vậy, còn tưởng hấn không tính toán chuyện này nữa chứ.

“Anh yên tâm, anh Hàn không có ác ý.” Đối phương vội vàng giải thích, “Chỉ là do Tiểu Ngữ sai trước, ba mặt một lời nói rõ ràng thì tốt hơn.”

“Tôi tới một mình, ở đâu?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Xin lỗi, có một số việc một mình anh không nói rõ ràng được.” Đối phương không hề muốn nhượng bộ, “Tiểu Ngữ phải đi với anh.”

Khâu Từ Ngạn im lặng.

“Khâu tiên sinh.” Hàn Uy nhận điện thoại từ tay đàn em, lạnh lùng nói, “Chuyện này anh không có quyền can thiệp.”

“Hàn Uy?” Trước giờ Khâu Từ Ngạn chưa từng nói chuyện điện thoại với hấn, vì thế chỉ đoán thử.

“Là tôi.” Hàn Uy dập tắt đèn thuốc trong tay, “Tôi biết anh cảm thấy không yên tâm, nhưng tôi có thể cam đoan không làm hại Đường Tiểu Ngữ, cũng sẽ không gây phiền phức cho anh. Tin hay không tùy anh quyết định.”

“. . . Chúng ta gặp nhau ở đâu?” Sau khi chần chừ vài giây, Khâu Từ Ngạn hỏi.

Hàn Uy trả di động để đàn em tiếp tục bàn thời gian gặp mặt, còn mình thì sang phòng kế bên gọi điện thoại cho Tô Nặc, giải thích chuyện này một chút.

“Em đến nghe lén được không?” Tô Nặc rất nhiều chuyện.

“Không.” Anh hai lạnh lùng nói.

“Được rồi.” Tô Nặc tiếc nuối thờ dài, “Vậy anh nhớ đừng làm khó dễ hai người bọn họ.” Anh hai cuồng bạo lực thật làm cho người ta lo lắng.

“Nặc Nặc, qua ăn dâu tây đi.” Âu Dương Long mở cửa ban công.

“Tới ngay!” Tô Nặc lớn tiếng đáp lời, sau đó vui vẻ nói, “Anh hai em cúp trước! Tạm biệt!”

“Anh còn chưa nói xong ——”

“Tút, TUT, TUT.”

Hàn Uy ngẩn ra tại chỗ.

“Ngọt quá.” Tô Nặc ôm cái bát màu xanh, ăn một cách sung sướng.

Ngài giám đốc xoa đầu hần, động tác dịu dàng hết biết!

“Anh không sợ đi trễ sao?” Tô Nặc nhìn thời gian, “Gần mười giờ rồi.”

“Anh lập tức đi ngay.” Âu Dương Long nhéo mũi hần, “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở về.”

“Em muốn về nhà mình, hôm nay em có hẹn với Đới An.” Tô Nặc nói, “Sau khi về nước vẫn liên lạc bằng điện thoại, chưa có gặp mặt nhau.”

Đề ái phi cô đơn lẻ bóng lâu quá cũng không tốt!

Dù sao đàn ông chân chính phải lấy sự nghiệp làm trọng!

Vậy mới nuôi nổi giám đốc đẹp trai chứ!

Ôm giấc mơ vĩ đại như thế, Tô Nặc đeo mắt kính trùm khẩu trang, vui vẻ chạy về nhà.

“Gia!” Đới An đứng trong phòng khách giang hai tay hét chói tai.

“Ái phi!” Tô Nặc nhào tới ôm người đại diện.

Hình ảnh này mới cảm động làm sao, quả thật phải nói là lệ nóng doanh tròng!

“Trong suốt thời gian qua nàng có tâm liệt phế nghĩ tới trăm không?” Tô Nặc nghiêm túc đặt câu hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Đới An kéo hần nhìn trái nhìn phải, sau đó thờ phào nhẹ nhõm.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Cậu không biết thôi, tôi qua tôi nằm mơ gặp ác mộng, tôi mơ thấy cậu biến thành một tên béo hai trăm kí.” Đới An vẫn còn sợ hãi, “Sau đó tôi giật mình tỉnh luôn.”

“Còn Khâu Từ Ngạn thì sao?” Tô Nặc tiếp tục hỏi, “Anh có mơ thấy hần không?”

Tôi mơ thấy Khâu Từ Ngạn làm gì! Tôi có ghen tị với cơ bụng của hần đâu! Đới An rít gào trong lòng, sau đó bình tĩnh nói, “Có chứ, tôi mơ thấy hần mang thai, còn mọc cả ngực nữa.”

Tô Nặc che miệng hít một hơi, khẩu vị của ái phi nặng quá!

“Đành chịu thôi.” Đới An bày ra vẻ mặt vô tội, “Ai bảo hần thích mặc quần lót chữ T màu hồng có nơ bướm.”

“Quá đúng, đã vậy còn thích mặc váy xuyên thấu và thắt dây nịt đầy hoa.” Tô Nặc bổ sung.

“Chính xác, phải nói là chuẩn không cần chỉnh!” Đới An dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Tô Nặc. Đã qua nhiều tháng mà người đại diện vẫn còn nhớ rõ chi tiết nghĩ bậy lúc trước, đúng là quá chuyên nghiệp!

“Không nói về hần nữa, công việc tuần sau của tôi sắp xếp thế nào rồi?” Tô Nặc đưa cho Đới An một viên kẹo mềm.

“Vẫn như lúc trước tôi gửi cho cậu, không có thay đổi gì hết.” Đới An nói, “Chụp ảnh cho biệt thự kéo dài từ hai đến ba ngày, sau khi kết thúc ngày cuối cùng, bên đầu tư muốn mời cả đoàn chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Lại có hẹn đi ăn nữa sao?” Tô Nặc cảm thấy hơi do dự, thật ra hần muốn kết thúc công việc càng sớm càng tốt để về nhà xem phim truyền hình cầu huyết với chồng đẹp trai của mình! Cuộc sống như thế mới hạnh phúc!

Hơn nữa lần nào đi ăn, bên tổ chức cũng chuẩn bị phần cơm đặc biệt cho mình, nắm lược rau lược bông cải xanh lược trộn với ô liu và cánh hoa. . . Tóm lại muốn khó ăn bao nhiêu thì khó ăn bấy nhiêu! Ai mà chịu cho nổi!

“Ít ra cũng phải nể mặt đi một chút.” Đới An dỗ hần, “Chỉ cần có mặt là đủ rồi, tôi sẽ nghĩ cách cho cậu thoát thân thật sớm.”

“Ừ.”

Tô Nặc rầu rĩ thở dài, người trong giang hồ là thế, mình còn thân bất do kỷ hơn cả Tô Nhu Nhu!

*nhân tại giang hồ thân bất do kỷ: ý nói đôi khi người trong giang hồ phải làm những chuyện mà mình không muốn do hoàn cảnh đẩy đưa.

Bởi vì ít ra Tô Nhu Nhu còn có Âu Dương Kim Long tà mị làm chỗ dựa, có thể thành thoi cả ngày ngồi khóc với hoa sen trắng, không cần lo bị tên cơ

bụng hoặc những người khác cướp công việc!

Đĩ nhiên giám đốc đẹp trai cũng rất tà mị, nhưng hiển nhiên còn lâu mới đạt tới trình độ “một tay che trời”! Cũng không thể búng tay một cái liền biến tám múi cơ bụng của Khâu Tử Ngạn thành một khối mỡ!

Vì vậy mình nhất định phải cố gắng làm việc.

Bị so sánh rất khó chịu!

“Chiều nay tôi đặt chỗ ở spa cho cậu.” Đới An nhắc nhở, “Giữa trưa đừng ăn nhiều quá.”

“Chi vậy?” Tô Nặc sờ sờ tay của mình.

Hôm qua giám đốc vừa khen tay mình mịn màng!

Tuy rằng từ “mịn màng” này nghe không hề có khí chất đàn ông nhưng đã đủ chứng minh không cần thiết phải đi spa!

“Lần chụp ảnh này rất quan trọng, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Đới An nghiêm túc nói.

“Chỉ là chụp ảnh quảng cáo bình thường thôi, bất quá lúc trước lãng xê hơi nhiều một chút, anh sợ cái gì chứ?” Tô Nặc buồn bực nói.

“Tôi cũng không biết.” Đới An bày ra biểu tình vô cùng đau khổ, “Tôi có cảm giác cậu sẽ gặp rắc rối!”

“Tại sao?” Tô Nặc bất mãn hỏi lại, “Tôi là một người mẫu chuyên nghiệp!”

Cho dù gặp phải chị gái ngực to bao la đường cong hùng vĩ, mình cũng có thể bình tĩnh bày ra đủ loại tư thế!

Chuyên nghiệp đến thế cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Nằm trong spa rất buồn chán, vì thế đây chính là lúc thích hợp để xem Loạn thế tình triền!

Tô Nặc nằm trên giường, hưng phấn lấy di động ra.

Tác giả thật sự đã cập nhật trở lại, phải nói là vừa dài vừa chất lượng!

Loạn thế tình triền, các bạn nghĩ trọng điểm là tình triền?

Sai! Trọng điểm chính là loạn thế!

*乱世情缠 (Loạn thế tình triền) -> 乱 (hỗn loạn), 世 (thế giới), 情 (tình yêu), 缠 (triền miên/dây dưa). Ý nói trọng điểm là thế giới hỗn loạn chứ không phải là tình cảm.

Đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người!

Sau khi Tô Nhu Nhu và Âu Dương Kim Long hóa giải hiềm khích lúc trước, hai người bắt đầu sống những ngày tháng hạnh phúc vui vẻ, trong lâu đài sẽ thường xuyên truyền ra tiếng cười như chuông bạc làm cho quần chúng vừa hâm mộ. . . Vừa ghen tị!

Nhóm người theo đuổi Tô Nhu Nhu hận đến nghiến răng nghiến lợi, thử hỏi tiểu nhân nhi trong sáng mảnh mai mềm mại như thế, ai sẽ cam tâm tro mắt nhìn hấn bị người khác độc chiếm?!

Vì thế trong một đêm mưa gió mịt mù, Tô Nhu Nhu đột nhiên mất tích! Hệt như giọt mưa rơi xuống hồ nước, không để lại chút dấu vết nào!

“Bất cứ giá nào cũng phải tìm Nhu nhi trở về!” Âu Dương Kim Long bị lửa giận thiêu đốt lí trí, cơ thể hấn đột nhiên kéo dài gấp mấy lần, quần áo hóa thành tro tàn, lộ ra vẩy rồng chói mắt màu vàng!

Hấn biến thân rồi!

Cự long mang theo oán hận xông thẳng lên trời, phá vỡ quỹ đạo thời gian, bàn quay vận mệnh nghịch chuyển, chín cung tinh sát tử vi lệch vị trí, nhân giới

nổi lên chiến tranh khắp nơi, núi non rung chuyển, sinh ly tử biệt, vô cùng thê thảm!

“Ha ha.” Tô Nặc nhin không được bật cười, không đồng tình tí nào.

“Sao thế?” Đới An tò mò sáp tới.

“Không có gì.” Tô Nặc nhanh chóng khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Cái chuyện xem tiểu thuyết ba xu không có khí chất này nhất định không thể cho người khác biết! Kể cả Đới An cũng không!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long gọi điện thoại qua, “Tôi nay muốn ra ngoài ăn cơm không?”

“Tôi nay em . . . A! Nhột!” Tô Nặc bị chột trúng huyết vị, nhin không được hét một tiếng!

Âu Dương Long sững sốt, “Em đang làm gì đấy?”

“Spa.” Tô Nặc trả lời, sau đó bất chợt nảy sinh cảm giác bà chủ gia đình! Ông xã đi làm kiếm tiền còn mình lại lười biếng ở nhà xem tiểu thuyết, đúng là vừa 阹 vừa kinh hãi!

Tất cả chỉ vì công việc thôi! Tô Nặc âm thầm thanh minh cho bản thân!

“Có muốn anh tới đón em không?” Âu Dương Long hỏi.

“Không cần đâu.” Tô Nặc nhìn thời gian, “Chắc không còn kịp rồi, em đi ăn với Đới An là được, có thể sẽ về muộn một chút.”

Loại đối thoại này mới ân ái làm sao! Tương kính như tân cử án tề mĩ*, hạnh phúc quá đi mất!

*Vợ chồng coi nhau như khách quý, tôn trọng lẫn nhau để giữ gìn hạnh phúc.

Âu Dương Long cúp máy, sau đó gọi điện thoại cho Mục Thu.

“Tìm tôi đi ăn cơm?” Mục Thu bực bễ nói, “Không rảnh.”

“Đang bận gì vậy?” Âu Dương Long thuận miệng hỏi.

“Gần đây sắp mở cửa hàng mới, bận rộn lắm.” Mục Thu nghiêm túc nói.

“Anh đừng sờ eo tôi!” Chung Ly Phong Bạch hét ầm lên.

Âu Dương Long: . . .

“Mai mốt nói sau.” Mục Thu bình tĩnh cúp điện thoại.

“Ai thế?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Không cần để ý đến hắn.” Mục Thu hưng phấn nói, “Ngày mai anh phải chuẩn bị cái gì?” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên công khai quan hệ, vừa nghĩ đến việc có thể tuyên bố quyền sở hữu là thấy thích rồi!

“Đi xem triển lãm điện ảnh thôi, chuẩn bị cái gì chứ.” Chung Ly Phong Bạch khinh bỉ nhìn hắn, “Chẳng lẽ anh muốn lên thuyết trình?!”

Những người!

Nhiều chuyện!

Thế này!

Làm cho!

Người ta!

Không biết nói thế nào!

“Tôi nay đi mua quần áo mới nhé?” Mục Thu nhiệt tình mời.

“Không đi.” Chung Ly Phong Bạch ngồi vào bàn làm việc, “Chùng nào anh mới tan tầm?”

“Bây giờ cũng được, chúng ta đi thôi.” Mục Thu không hề có tiết tháo, rất có phong cách vứt bỏ giang sơn vì hồng nhan!

“Vậy chúng ta về nhà đi.” Chung Ly Phong Bạch đứng lên.

“Không muốn ăn tối ở đây sao?” Mục Thu nắm chặt tay hắn, “Anh đã dặn đầu bếp nấu canh đồng trùng hạ thảo cho em.”

“Không có khẩu vị.” Chung Ly Phong Bạch trả lời một cách vô tình.

“Sao vậy?” Mục Thu hỏi.

Đạo diễn Chung cảm thấy lòng mình rối như tơ vò!

Vừa nghĩ tới việc ngày mai cùng Mục Thu tay trong tay đi xem triển lãm điện ảnh liền cảm thấy hồi hộp tới mức đầu vầng mắt hoa chuyện này thật sự quá dọa người không thể nào bình tĩnh được sắp thờ hết nổi rồi!

Hai tay của Chung Ly Phong Bạch lạnh ngắt, thiếu điều run lên nữa thôi.

“Em sao thế?” Mục Thu bị sắc mặt của hắn dọa sợ, sao mặt mũi trắng bệch vậy?

“Anh để tôi yên tĩnh chút đi.” Chung Ly Phong Bạch vùi mặt vào vai Mục Thu.

“... Lo lắng à?” Mục Thu hỏi thử.

Chung Ly Phong Bạch không trả lời, chỉ ôm Mục Thu chặt hơn, muốn tìm một chút an tâm.

“Đừng sợ.” Mục Thu hôn lên tóc hắn, “Cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh em.”

“Anh học mấy lời thoại ngôn tình cầu huyết này ở đâu thế?” Đạo diễn Chung ngẩng đầu nhìn hắn.

“Anh nói thật lòng mà.” Mục Thu rất chân thành.

Chung Ly Phong Bạch nhìn hắn vài giây, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại.

Tôi!

Không có!

Cảm động!

Chút nào hết!

Mục Thu cười cười, cúi đầu hôn lên môi đạo diễn Chung.

Còn trong biệt thự cao tầng, Đường Tiểu Ngừ đang cùng Khâu Tử Ngạn xem tivi. Trong đoạn quảng cáo, Khâu tiên sinh để ngực trần quần quýt với chị gái xinh đẹp, hoàn toàn phù hợp với ý nghĩa của quảng cáo đồ gia dụng!

“Có ghen không?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Không.” Đường Tiểu Ngừ lắc đầu.

“Em xạo à?” Khâu Tử Ngạn tận tình khuyên bảo, “Trẻ con phải thành thật.”

Đường Tiểu Ngừ tiếp tục ăn kem, không để ý tới hắn.

“Bảo bối.” Khâu Tử Ngạn hôn tai Đường Tiểu Ngừ.

“Không cho anh ăn.” Đường Tiểu Ngừ từ chối thẳng thừng.

“Anh không phải muốn ăn kem.” Khâu Tử Ngạn dờ khóc dờ cười nói.

“Đồ ăn vặt của em anh cũng không được ăn.” Đường Tiểu Ngừ rất kiên quyết, “Mạch Kha nói nếu tháng này anh lên cân, anh ta sẽ chết cho em xem.”

“Không liên quan đến chuyện ăn uống.” Khâu Tử Ngạn ôm chặt Đường Tiểu Ngừ, “Muốn thương lượng với em một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hiếm khi nghe giọng nói nghiêm túc của Khâu tiên sinh, Đường Tiểu Ngừ quay đầu nhìn hắn.

“Còn nhớ Hàn Uy không?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

Đường Tiểu Ngừ vừa nghe thì lập tức cứng đờ, hộp kem trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, may là Khâu Tử Ngạn chụp được.

“Đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn ôm cậu vào trong lòng.

“Anh Hàn muốn gì?” Đường Tiểu Ngữ hỏi.

“Anh ta gọi điện thoại cho anh, hẹn chúng ta ngày mai tới quán cà phê để nói rõ ràng chuyện em thả người.” Khâu Từ Ngạn nắm tay Đường Tiểu Ngữ, “Anh sẽ không để bất kì ai tổn thương em, em đừng sợ.”

“Em đi một mình là được rồi.” Đường Tiểu Ngữ lo lắng nói, “Anh không cần phải dính vào việc này.”

“Kể cho anh nghe trước đi, tại sao lúc trước em lại lừa anh ta?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“... Em bị người ta lừa.” Đường Tiểu Ngữ mím môi, “Mấy người kia giấu rất kĩ, em nhìn hồi lâu mới phát hiện thì ra bọn họ đút lót người chia bài, khi xào bài sẽ ra dấu cho bọn họ. Sau khi biết chuyện, em định hôm sau sẽ báo cáo với anh Hàn.”

“Sau đó thì sao?” Khâu Từ Ngạn tiếp tục hỏi.

“Để em thuận tiện bất gian, anh Hàn cho em rất nhiều chip đánh bạc [1] để giả làm khách chơi bài, vì vậy mấy ngày trước em đều ở sòng bạc đợi tới đêm khuya. Hôm đó sau khi tìm ra điểm mấu chốt, em nhất thời sơ suất rời khỏi sòng bạc quá sớm, có thể vì thế nên đối phương mới phát hiện em có vấn đề.”

Khuya hôm đó, một người chia bài đến khách sạn tìm Đường Tiểu Ngữ, sau khi vào cửa liền lập tức quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết, nói rằng mình bị ma xui quỷ khiến, xin Đường Tiểu Ngữ tha cho mình.

“Lúc ấy cô ta nói trong nhà có em trai đang tuổi đi học, bỏ lại bệnh liệt giường nên rất cần tiền, bắt đắc dĩ đành phải làm chuyện đại dột này, xin em đừng nói cho anh Hàn.” Đường Tiểu Ngữ nhỏ giọng nói, Khâu Từ Ngạn ôm cậu càng chặt hơn.

“Nếu người chia bài bị tố cáo thông đồng với khách, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, tương lai chắc chắn sẽ bị hủy.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Cô ta cứ đập đầu khóc lóc, em muốn kéo cô ta dậy cũng không được.”

“Sau đó em đồng ý?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Cô ta cho em xem ảnh bố và em trai trong điện thoại di động, trông bọn họ thật sự rất thảm.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Lúc đó cô ta đã thề sau này không làm hại anh Hàn nữa, còn nói sẽ tìm cơ hội từ từ rời khỏi sòng bạc, ra ngoài làm ăn đàng hoàng. Em nhất thời mềm lòng nên đã đồng ý không vạch trần, hôm sau trả lại tiền đặt cọc cho anh Hàn, nói với anh ấy em không bắt được kẻ gian lận, sau đó không về sòng bạc nữa.”

“Em cứ tưởng chuyện này đã xong rồi, ai ngờ một ngày nọ, đột nhiên có rất nhiều người tìm em khắp nơi. Hỏi ra mới biết bọn người kia không cẩn thận bị bắt trong sòng bạc, để bảo vệ tính mạng, bọn họ liền khai hết mọi chuyện.”

“Bao gồm cả chuyện em có ý thả bọn họ?” Khâu Từ Ngạn đoán.

“Không những thế, bọn họ còn bảo rằng em có ý thông đồng với bọn họ để kiếm lợi.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Đã dính vào chuyện này thì khó mà rửa sạch, huống hồ bọn họ còn có bằng ghi hình tới đó cô gái chia bài kia đến khách sạn, anh Hàn không có lí do gì không tin.”

“Nếu anh đoán không sai, câu chuyện của cô gái chia bài kia cũng là giả?” Khâu Từ Ngạn thở dài.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy vô cùng thất bại, “Tất cả đều là bịa đặt, sau khi em thả cô ta đi, cô ta chẳng thay đổi gì cả. Cố ý thả bọn gian lận, cho dù có lí do gì đi nữa cũng khó mà thông cảm được, huống chi lí do đó còn là giả.” Vì thế Đường Tiểu Ngữ không dám cũng không biết nên giải thích với Hàn Uy như thế nào, đành phải tiếp tục trốn chui trốn nhui, thẳng đến khi được Khâu Từ Ngạn nhặt về nhà.

“Anh hiểu rồi, không sao đâu.” Khâu Từ Ngạn hôn lên má Đường Tiểu Ngữ, “Ngày mai chúng ta cùng đi.”

“Anh ——”

“Anh phải đi.” Khâu Từ Ngạn cắt lời cậu, không hề có ý nhượng bộ.

“Anh không cần đi.” Đường Tiểu Ngữ nhủ mảy.

“Ai nói thế.” Khâu Từ Ngạn cọ cọ cổ Đường Tiểu Ngữ, “Em nhìn thấy hết của anh rồi, bây giờ anh đã là người của em!”

Đường Tiểu Ngữ: ...

“Thế nên em đi đâu cũng phải mang anh theo.” Khâu tiên sinh xách eo Đường Tiểu Ngữ, “Chúng ta đi tắm.”

Rõ ràng đang nói chuyện nghiêm túc, sao đột nhiên lại chuyển tới chuyện đi tắm, còn chưa ăn cơm chiều nữa!

Đường Tiểu Ngữ cố gắng giả vờ, “Thả em xuống!”

“Nếu nàng tiên cá nhỏ không trở lại trong nước, hai chân sẽ biến thành đuôi cá!” Khâu Từ Ngạn đặt cậu ta dưới vò sen, sau đó mở nước, “Ồ đây không có nước biển, em muốn thêm muối vào bồn tắm không?”

Đường Tiểu Ngữ vừa muốn khóc vừa muốn cười, thật sự không biết đối mặt với người này như thế nào.

“Dưới mắt em có nốt ruồi, trông giống hạt mè thật.” Khâu Từ Ngạn hôn lên mắt cậu ta.

“Em không muốn anh đi gặp anh Hàn.” Đường Tiểu Ngữ cố khuyên nhủ.

Khâu Từ Ngạn vừa thờ dài vừa lột quần cậu ra, “Anh đã cố nói sang chuyện khác rồi, sao em cứ nhắc tới Hàn Uy mãi vậy?”

“...” Phương pháp nói sang chuyện khác của anh là cởi sạch quần áo của người ta? Đường Tiểu Ngữ đứng trước mặt hần, mặt đỏ tai hồng.

“Không được nghĩ tới người đàn ông khác!” Khâu Từ Ngạn cởi áo ra, bắt đầu toàn tâm toàn ý giờ thói lưu manh.

“Anh Từ Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ nhỏ giọng nói.

“Sao?” Khâu Từ Ngạn hôn lên vai cậu ta.

“Cảm ơn anh.”

“Kêu tiếng chồng anh nghe nào.”

“...”

Đúng là hết biết nói gì!

Còn bên này, Tô Nặc hiển nhiên là người khỏe nhất! Bởi vì hần không cần lo bị đại ca xã hội đen tìm đến, cũng không cần lo chuyện công khai! Sự nghiệp thành công gia đình hạnh phúc, phải nói là vô ưu vô lo!

“Em về rồi!” Chín giờ tối, Tô Nặc mang theo bao lớn bao nhỏ kích động chạy về nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy giám đốc đẹp trai cầm một củ cà rốt đứng trong phòng khách.

“... Món ăn vặt của anh thật lạnh mạnh.” Tô Nặc khen ngợi.

“Gâu!” Không đợi Âu Dương Long lên tiếng, một con Samoyed từ trong phòng ngủ lao tới phía trước, ôm chân Tô Nặc chờ vuốt ve.

“A a a a a!” Tô Nặc sung sướng hét lên, bỏ bọc đồ ăn xuống rồi ôm chầm con chó, hận không thể ôm nhau lăn đẫy đất!

Bất ngờ lớn thế này! Sắp thờ hết nổi rồi!

“Anh đúng là một người tốt!” Tô Nặc rung rung nước mắt nhìn chồng mình!

Ngài giám đốc không có tâm trạng nhận thẻ người tốt, bởi vì... Con chó đã biến mất.

“Con chó đâu?” Tô Nặc hỏi.

“Austin đã đưa tới, bảo chúng ta nuôi thử một tuần, nếu xác định có thể chăm sóc nó thì sẽ cân nhắc cho nó ở lại đây.” Âu Dương Long uể oải nói, “Anh vừa đi toilet một chút, lúc trở ra thì phát hiện cái lồng đã rớt xuống đất, không thấy con chó đâu hết.”

“Lẽ nào đã bị chó ăn thịt?” Tô Nặc lo lắng ôm đầu Samoyed.

“Không phải nó, anh đã kiểm tra rồi.” Âu Dương Long đặt cà rốt lên bàn, “Con chó nhỏ như lòng bàn tay, có sợ cũng không dám kêu, không biết phải tìm thể nào đây.”

“Đói bụng là nó chạy ra thôi.” Vào thời khắc mấu chốt, Tô Nặc phát huy đầy đủ trí tuệ của dân ăn hàng, “Anh có học bài Lỗ Tấn bắt chim sẻ [2] chưa?”

“Bây giờ anh bắt đầu hối hận cho em nuôi thú cưng rồi.” Âu Dương Long tìm con chó đến sức cùng lực kiệt, “Đôi ý còn kịp không?”

“Chừng nào bớt bận công việc, em sẽ chăm sóc tui nó thật tốt.” Tô Nặc rất luyến tiếc, sau khi ngẫm nghĩ một hồi rồi do dự nói, “Nhưng nếu anh thật sự không thích, chúng ta trả về cũng được.” Cho dù rất đau khổ nhưng cũng phải hiểu chuyện một chút.

Loại vẻ mặt này thật làm cho người ta... Không xuống tay được. Ngài giám đốc thờ dài trong lòng, sau đó hôn trán hần, “Thôi cứ nuôi đi.”

Hai mắt Tô Nặc lập tức sáng long lanh!

“Khi không bận công việc, chúng ta cùng nhau chăm sóc, nếu bận quá thì gửi về nhờ Austin giữ tạm, được không?” Âu Dương Long nhéo mũi hần.

Đương nhiên là được! Tô Nặc dùng sức gật đầu, cảm thấy vui như bay trên mây!

Chồng của mình đúng là vừa đẹp trai vừa chu đáo!

Vào những lúc như thế này nhất định phải hôn lưỡi đắm đuối một phen, sau đó thuận đường phát triển tới bước cuối cùng!

Bởi mới nói ngày đầu tiên Samoyed tiên sinh đến nhà. . . Đã có cái để xem rồi!

[1] Chip đánh bạc (Casino chip) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài. Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn, dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp bằng tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

[2] Lỗ Tấn bắt chim sẻ: Nói đúng hơn là anh bạn của Lỗ Tấn tên Nhuận Thổ chỉ Lỗ Tấn bắt. Đây là một tình tiết trong tác phẩm “Cố hương” của Lỗ Tấn, trích đoạn như sau:

“Ngày hôm sau, tôi yêu cầu hán bắt chim, hán nói:

Không được. Phải chờ cho tuyết xuống nhiều đã. Làng em toàn đất cát, hễ tuyết xuống thì em quét lấy một khoảnh đất trống, dùng một cái que ngắn chống một cái nong lớn, rắc ít lúa lép, thấy chim tước xuống ăn thì đứng đằng xa giật mạnh sợi dây buộc vào cái que, thế là chim bị chụp vào nong hết. Thứ nào cũng có: sè đồng, chào mào, sè lưng xanh.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Do thời gian hôn lưỡi lần này hơi dài, vì thế khi hai người hôn xong, Samoyed đã buồn chán nằm sấp dưới mặt thảm, bắt đầu tập trung chơi đồ chơi.

“Chúng ta đặt tên cho nó đi.” Tô Nặc hưng phấn nói.

“Ngày mai rồi tính.” Sau khi hôn xong, mặc kệ nghĩ từ góc độ nào cũng không phải là lúc chơi với chó.

“Anh thấy tên Cầu Cầu thế nào?” Tô Nặc ngồi xổm xuống bên cạnh nó.

“Sao lại gọi là Khâu Khâu!” Ngài giám đốc lập tức nổi giận.

*cầu cầu: 球球 (qiú qiú) – khâu khâu: 邱邱 (qiū qiū)

“Vậy gọi Hàn Hoa Hoa!” Tô Nặc đổi lại.

“Tên gì nghe ngu thế!” Âu Dương Long nhún mày.

“Hàn Hoa Hoa mà ngu cái gì!” Tô Nặc buồn bực lắm lắm.

“Em vừa nói gì?” Âu Dương Long không nghe rõ lắm.

“Không nói gì hết.” Tô Nặc nghiêm túc lắc đầu, nhất định không thể nói, nếu anh ấy nghe được chắc chắn mình sẽ bị đánh đòn!

“Chuyện đặt tên không thể gấp được, phải từ từ nghĩ.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng, ý đồ rõ ràng rành!

“Nhưng em muốn chơi với nó.” Tô Nặc lưu luyến rướn cổ nhìn Samoyed.

“Anh sẽ ghen đấy.” Âu Dương Long ôm hán vào phòng tắm.

“Chúng ta còn chưa tìm được con chó!” Tô Nặc nhắc nhở.

“Đói bụng rồi nó sẽ chui ra thôi.” Âu Dương Long đóng cửa phòng tắm.

“Vậy anh cũng không thể quăng con chó ở ngoài một mình, nó vừa mới chuyển nhà, nó nhất định sẽ sợ!” Tô Nặc giãy khỏi tay Âu Dương Long rồi chạy ra ngoài, sau đó phát hiện Samoyed tiên sinh đã chủ động chui vào ổ chó ngủ, bộ dạng trông rất đàn.

. . . .

“Em yên tâm rồi chứ?” Âu Dương Long ôm lấy hán từ phía sau.

“Nhìn nó ngu quá.” Tô Nặc thật sự rất muốn nhét phân nửa cái lưỡi còn lại vào miệng Samoyed.

Đám trông không có khí chất như vậy, đúng là không thể tha thứ!

“Mùi hoa hồng.” Âu Dương Long cọ cọ cổ hần.

“Hả?” Tô Nặc nghe không hiểu quay đầu lại.

“Bảo bối thơm quá.” Giọng nói của Âu Dương Long rất mờ ám.

Lúc này Tô Nặc mới hậu tri hậu giác đỏ mặt.

*hậu tri hậu giác: nghe nói rồi mới biết (tiên tri tiên giác: chưa nghe nói đã biết)

Mùi đó là do vừa tắm tinh dầu ở spa nhưng nói ra nghe có vẻ hơi ẻo lả, im lặng thì tốt hơn!

“Cùng đi tắm, được không?” Âu Dương Long hôn lỗ tai của hần.

“... Ừ.” Tô Nặc cảm thấy thất lưng như nhũn ra.

Đúng là quá dễ động tình!

Vào những lúc như thế này nhất định phải làm tới bến!

Hơi nước tràn ngập phòng tắm, Tô Nặc chống tay lên tường, phía sau bị xâm nhập từng chút một, lông mày khẽ nhíu lại.

“Có đau không?” Âu Dương Long hỏi.

Không đau mới là lạ!!!! Tô Nặc điên cuồng rít gào trong lòng, hốc mắt đỏ hoe, sao lại lớn như thế!

Cúc hoa đầy vết thương, hậu môn nứt toác, mấy từ này nghe thật tàn ác!

“Chúng ta về giường, em sẽ thoải mái hơn.” Âu Dương Long hôn hần dỗ dành.

“Ừ.” Tô Nặc nghẹn ngào trả lời, nằm vẫn tốt hơn, đứng này giờ mệt quá!

Không phải tiểu 0 nào cũng như Tô Nhu Nhu, có thể muốn làm gì thì làm bày ra đủ loại tư thế không thể tưởng tượng nổi!

“Đừng khóc.” Sau khi trở lại giường, Âu Dương Long hôn lên nước mắt của Tô Nặc, tiếp theo ấn nhẹ ngón tay vào nơi nào đó.

“Chúng ta đi ngủ được chưa?” Tô Nặc cố tìm cách trốn tránh.

“Không muốn làm?” Âu Dương Long hôn trán của hần.

.....

Thật ra không phải không muốn làm nhưng vừa rồi thật sự rất đau! Biết vậy đã không xài thử tư thế mới! Tô Nặc đỏ mặt không nói gì, đôi mắt nhỏ trông rất tủi thân!

Âu Dương Long mở hai chân của hần ra, cúi người vùi đầu xuống.

Trời trời trời trời đất! Tô Nặc lập tức mở to mắt, còn tưởng mục tiêu là Nặc nho nhỏ! Không ngờ là tiểu cúc hoa a a a a!

Đầu lưỡi mang đến cảm giác ẩm ướt, cơ thể như có dòng điện xẹt qua, hai mắt Tô Nặc dâng đầy nước, mười ngón tay xuyên qua mái tóc đen của Âu Dương Long, cơ thể cũng bắt đầu run run.

“Còn đau không?” Âu Dương Long đề lên người Tô Nặc.

“Anh à... ” Tô Nặc ôm cổ hần, giọng nói khàn khàn.

“Muốn?” Ngài giám đốc hỏi.

Tô Nặc vòng hai chân quanh thắt lưng Âu Dương Long, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Thật sự rất dễ động tình!

Âu Dương Long dịu dàng hôn Tô Nặc một cái, để hần nằm úp sấp trên giường, sau đó đi lấy thuốc bôi trơn trong tủ.

Trong chăn có một vật nhú nhú lên, một con thỏ nhỏ cụp tai chạy ra, nhảy lên mông Tô Nặc.

Tô Nặc bị dọa giật mình, cả người lập tức cứng đờ! Thật ra hắn đã quên mất chuyện con thỏ, vì vậy phản ứng đầu tiên chính là má ối lẽ nào là đạo cụ tình yêu?! Cái đuôi nhỏ đầy lông thật sự biến thái quá rồi mình không muốn chơi trò này! Tô Nặc nghiêm túc suy nghĩ một hồi, âm thầm quyết định lát nữa bất luận thế nào cũng không thể khuất phục gọi hắn “chủ nhân”, nhất định phải có cốt khí!

Âu Dương Long cảm thuốc bôi trơn quay về giường, lập tức bị dọa hết hồn!

Ngài thỏ cụp tai ngồi xôm trên mông Tô Nặc, vui vẻ nhìn thẳng vào hắn.

Ngài giám đốc không chút lưu tình chút nể tai nó kéo xuống.

Ngài thỏ rất bất mãn, nó dùng chân trước níu drap giường tỏ vẻ kháng nghị, hơn nữa còn có ý đồ bò lên giường tiếp.

Vì thế Âu Dương Long đành phải bắt nó nhốt vào lồng tre ngoài phòng khách.

Đúng là quá tàn nhẫn vô tình!

“Anh vừa làm gì vậy?” Do hồi hộp quá độ, Tô Nặc hoàn toàn không chú ý tới tình hình của chồng mình và ngài thỏ!

Nhưng ngài giám đốc hiển nhiên không có tâm tình giải thích cho Tô Nặc, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, cứ để Samoyed và ngài thỏ tạm thời biến mất đi.

Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thể ngăn cản việc hợp thể cao cả này, đây mới là chuyện quan trọng nhất!

“A. . . !” Tô Nặc kêu được một nửa thì lấy tay che miệng lại.

“Sao thế?” Âu Dương Long vừa vận động vừa cúi người xuống hôn hắn.

“Không thể để Samoyed nghe được!” Tô Nặc kiên quyết nói, lời dạy hư chó thì phải làm thế nào!

Âu Dương Long dùng sức đỉnh một chút.

“A. . .” Tô Nặc không kịp chuẩn bị tinh thần, tiếng rên rỉ không kiềm chế được bật ra khỏi miệng!

“Bảo bối kêu lớn tiếng một chút.” Âu Dương Long tăng tốc, “Nếu không anh sẽ đem con chó vào.”

Tô Nặc á khẩu, sao anh dám làm thế! Chồng đẹp trai của mình thật là dễ tiện!

Ngài thỏ vẫn rất tò mò về âm thanh trong phòng ngủ, vì thế nó dùng sức nhào về phía cửa lồng, rút cuộc thành công rơi xuống đất, cửa bị văng ra, ngài thỏ vui vẻ chạy vào phòng để xem trọn toàn cảnh.

Nhưng mà. . . Chán quá chừng!

Ba phút sau, ngài thỏ cụp tai nhảy bịch bịch về ổ chó, chui xuống dưới bụng Samoyed.

Vừa mềm vừa ấm áp, thoải mái hơn ổ thỏ nhiều.

Đêm xuống gió nhẹ thổi, mọi thứ đều tốt đẹp.

Sáng hôm sau, ngài giám đốc và Tô Nặc tiếp tục dính trên giường, điện thoại rung cũng không biết.

Sao lại không chịu bắt điện thoại! Mục Thu tắt máy, cảm thấy vô cùng bất mãn!

Khoe chưa có đủ!

Cùng lúc đó, Chung Ly Phong Bạch đang đứng trong phòng tắm điện cường tráng điểm, liều mạng che quảng thâm dưới mắt!

“Trông đẹp rồi.” Mục Thu ôm lấy hắn từ phía sau.

“Anh đừng có hồi hộp quá!” Chung Ly Phong Bạch quay đầu lạnh lùng nhìn Mục Thu, “Nếu làm hỏng việc, tôi sẽ ly hôn với anh!”

“Anh có hồi hộp đâu.” Mục Thu dờ khóc dờ cười, “Em cũng đừng hồi hộp.”

“Tôi hồi hộp bao giờ! Tôi đã trải qua nhiều tình huống đáng sợ hơn chuyện này rồi!” Chung Ly Phong Bạch giận tím mặt.

“Ừ ừ, em không hồi hộp.” Mục Thu kéo bàn tay đang nắm chặt vòi nước của đạo diễn Chung, dẫn hắn ra nhà ăn, “Chúng ta đi ăn sáng đi.”

Đạo diễn Chung không hề có bản lĩnh, hắn cảm thấy mình sắp thở hết nổi rồi!

Tim đập!

Loạn nhịp!

Hệt như trong hồ nước sâu thẳm!

Đột nhiên xuất hiện!

Thú dữ hung ác!

Mở cái miệng to như chậu máu!

Vô tình cắn nát!

Tất cả!

Sự bình tĩnh!

“Muốn đi xe nào?” Xe của Mục Thu cũng mang đậm phong cách nhà giàu mới nổi.

“Xin nhất.” Chung Ly Phong Bạch trả lời một cách thô bỉ.

“Được.” Mục Thu nhếch miệng cười, “Chúng ta xuất phát được chưa?”

“Đợi thêm tí nữa đi.” Chung Ly Phong Bạch vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong.

“Sắp trễ rồi.” Mục Thu nhắc nhở.

“Ai mượn anh nói vậy!” Chung Ly Phong Bạch bóp cổ hắn.

Nếu thời gian dừng lại! Thì tốt biết bao!

Bất quá điều này hoàn toàn không khả thi, vì thế. . . Cuối cùng đạo diễn Chung vẫn bị Mục Thu lôi lên xe.

Tòa nhà tổ chức cách nhà Mục Thu không xa, vì vậy hai người tới nơi rất nhanh. Trong lòng bàn tay Chung Ly Phong Bạch đỏ đầy mồ hôi lạnh, hắn thật sự rất muốn bỏ của chạy lấy người. Nhưng Mục Thu hiển nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra, hắn dùng sức giữ chặt eo Chung Ly Phong Bạch, sau đó kéo người vào thang máy.

“Lầu mấy?” Mục Thu hỏi.

“Mười ba.” Đầu óc Chung Ly Phong Bạch rối bời, vì thế đã bỏ qua một chi tiết vô cùng quan trọng.

Kiến trúc của tòa nhà này là kiến trúc đôi [1], sảnh nghệ thuật ở lầu 13 toà A, còn nơi Mục Thu dẫn hắn vào là thang máy toà B.

Thang máy di chuyển đến số mười ba, Mục Thu hít sâu một hơi, nắm tay Chung Ly Phong Bạch, chuẩn bị nghênh đón đèn flash và micro.

“Đồ gian thương khốn kiếp, mau trả tiền lại đây!!!!” Cửa thang máy vừa mở ra, một cây gậy liền đập tới! Phải nói là y như phim!

“A!!!” Chung Ly Phong Bạch hoảng sợ hét lên, Mục Thu nhanh tay mất lệ mắt kéo hắn ra phía sau, bả vai lập tức bị đập trúng.

“Trả tiền cho tao!!!!” Một đồng đàn ông phát điên kéo Mục Thu ra khỏi thang máy rồi bắt đầu đánh.

“Mấy người làm gì vậy!!!” Chung Ly Phong Bạch nhào tới muốn can ngăn, ai ngờ bị một tên đập văng ra ngoài, bàn tay đập trúng mảnh kính bể, lập tức chảy đầy máu.

“Đồ lừa đảo, trả tiền cho bọn tao ngay!!!” Một gã đàn ông xách áo Mục Thu, trên cổ gã nổi đầy gân xanh.

Mục Thu cho gã đàn ông một đấm ngửa úp sấp lên bàn, sau đó tức giận nói, “Mấy người nhận làm người rồi! Tôi nợ tiền mấy người bao giờ!”

Chung Ly Phong Bạch gần như không cảm nổi điện thoại di động, cố gắng lắm mới bấm được số điện thoại của ban tổ chức hoạt động.

“Đạo diễn Chung, đạo diễn đi tới đâu rồi?” Bên tổ chức ân cần hỏi.

Trong điện thoại rất ồn ào, hình như còn có tiếng ghế dựa ngã xuống đất.

“Đạo diễn Chung?!” Bên tổ chức bị dọa sợ.

“Lầu 13, mau tìm bảo vệ tới đây.” Giọng nói của Chung Ly Phong Bạch run rẩy bầy.

“Rốt cuộc mấy người có nghe tôi nói gì không! Mấy người nhận làm người rồi!” Mục Thu vừa đánh trả vừa gào lên.

Nghênh đón hấn là những cú đấm đá dữ dội hơn.

Mất thấy người yêu của mình bị cả bọn vây đánh, Chung Ly Phong Bạch mặc kệ tay còn đang chảy máu, cầm cái ghế dựa nhào qua!

Là một chàng trai nghệ thuật yếu ớt, đây là lần đầu tiên hấn hành động mạnh mẽ như vậy!

Hỗn chiến rồi tĩnh rồi mù, không còn ai để ý đôi phương nói cái gì, nếu không phải có bảo vệ và cảnh sát tới, hậu quả chắc chắn sẽ rất nghiêm trọng.

“Biết điều chút đi!” Bọn lưu manh bị trối ngược ở góc tường, Chung Ly Phong Bạch lao đảo đi qua ôm lấy Mục Thu, môi run run không nói ra lời.

Mục Thu nhắm mắt lại nằm im không nhúc nhích, áo sơ mi trắng bị nhuộm thành màu đỏ.

Người quản lý hoạt động sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng gọi bác sĩ tới, mấy phóng viên ở toà A nghe chuyện liền chạy sang toà B, tất cả đều chụp được cảnh tượng Chung Ly Phong Bạch toàn thân đầy máu hốc mắt đỏ bừng đi theo cáng cứu thương.

Trong xe cấp cứu, bác sĩ lập tức xử lý vết thương cho Mục Thu. Chung Ly Phong Bạch ngồi bên cạnh, sắc mặt trắng bệch.

“Đừng lo.” Người quản lý hoạt động vỗ vỗ vai hấn, “Vừa rồi nghe bảo vệ nói, lầu 13 toà B là một công ty túi xách, có thể do gạt người kết thù nên bị đối phương tìm lưu manh đến gây sự, cho nên mới ——”

“Đừng nói nữa.” Chung Ly Phong Bạch cắt lời người quản lý hoạt động, ánh mắt vẫn dán chặt vào Mục Thu.

“Xin lỗi.” Người quản lý hoạt động cảm thấy hơi áy náy.

Chung Ly Phong Bạch không nói gì, chỉ im lặng nắm tay Mục Thu, trong lòng đau như dao cắt.

Còn ở bên kia thành phố, Âu Dương Long đang ở nhà xem văn kiện, Tô Nặc ngồi xếp bằng trên sofa chơi Bảo vệ củ cải [2]!

Đây là lần thứ mười chín Samoyed cắn cổ thỏ, ném nó ra khỏi ổ mình.

Ngài thỏ cụp tai, tiếp tục nhảy vào lần thứ hai mươi!

“Nghỉ ngơi chút đi, chơi trò chơi lâu quá không tốt cho mắt.” Nửa tiếng sau, Âu Dương Long ngẩng đầu lên dặn dò.

“Ừ.” Tô Nặc ngoan ngoãn tắt trò chơi, sau đó mở trình duyệt web.

Âu Dương Long hết biết nói gì, vậy cũng như không!

“Anh làm một cái trắc nghiệm tâm lý nhé?” Tô Nặc hỏi.

“Nói đi.” Âu Dương Long dựa vào ghế gần gần cốt.

“Nếu có ngày Dạ Phong Vũ nói với anh “tôi cô đơn quá”, phản ứng đầu tiên của anh sẽ là gì?” Tô Nặc hỏi.

Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, “Em lại lướt mấy trang web tào lao à?”

“Trả lời đi!” Tô Nặc thúc giục.

“Anh sẽ nói với hấn anh không có hứng thú, anh phải về nhà ấy ấy ấy với bảo bối của anh.” Âu Dương Long sắp đến hôn Tô Nặc một cái, sau đó xoay người đi đến ngăn tủ pha trà.

“Đạo diễn Chung!” Tô Nặc đột nhiên hét lên.

“Anh không biết đạo diễn Chung sẽ có phản ứng gì, nhưng anh dám chắc Mục Thu nhất định sẽ phát điên.” Âu Dương Long rót nước ấm vào ly.

“Không phải, tin tức nói Mục Thu đánh nhau nhập viện rồi!” Tô Nặc suýt không nói nên lời.

《Chuyện tình cảm của đạo diễn Chung Ly Phong Bạch bị bại lộ, bạn trai bị người không rõ lai lịch đánh nhập viện, đến giờ vẫn chưa biết sống chết》, cái tit này thật sự quá kinh khủng! Đã vậy trên người Chung Ly Phong Bạch còn dính đầy máu, hiệu quả thị giác không chê vào đâu được!

Đúng là hù chết người!

Chương 73

Khu trung tâm, màn hình lớn.

Phóng viên tay cầm micro, vẻ mặt nghiêm trọng, “Theo tôi được biết, sáng nay đạo diễn nổi tiếng Chung Ly Phong Bạch và bạn trai dự định đến tham gia buổi triển lãm điện ảnh, thế nhưng chẳng may bị côn đồ phục kích ở tòa cao ốc đối, bạn trai trọng thương hôn mê, đến nay vẫn chưa vượt qua nguy hiểm, trợ lý của đạo diễn Chung không chấp nhận phỏng vấn, chúng tôi sẽ cập nhật liên tục về vấn đề này.”

Màn ảnh chuyển từ phóng viên sang người được phỏng vấn.

Cô gái nhân viên khóc lóc thảm thiết, “Tổng giám đốc Mục của chúng tôi đối xử với mọi người rất tốt, không hiểu sao lại có người ác độc như thế!”

Ông chủ tổ điện nước bức xúc vùng kim, “Trời đánh mây thẳng con rùa đó, nhiều kẻ tham ô như vậy không thêm đánh, sao lại đánh tổng giám đốc Mục của bọn ông, để ông bắt được ông nhất định sẽ lấy đá hằn lên người chúng mày!”

Thím tổ vệ sinh run run nói, “Tổng giám đốc Mục của chúng tôi tốt bụng như vậy, không biết ai lại xuống tay tàn nhẫn như thế!”

Bối cảnh phỏng vấn là logo lấp lánh của chuỗi nhà hàng, bởi vì Mục Thu rất hay làm từ thiện, thế nên sau khi quần chúng vây xem biết được người bị thương là hấn, ai nấy cũng tỏ vẻ cực kì lo lắng.

Trong bệnh viện, Mục Thu vẫn còn nằm trong phòng giải phẫu, Chung Ly Phong Bạch ngồi trong phòng nghỉ cách vách, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước.

“Anh đừng lo lắng quá.” Tô Nặc đưa ly nước cho hấn, an ủi, “Tổng giám đốc Mục sẽ không sao đâu.”

Chung Ly Phong Bạch không trả lời, chỉ ngơ ngác ngồi trên ghế.

“Anh cũng bị thương, mau về phòng bệnh nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Long ngồi ở phía đối diện, “Nếu Mục Thu có gì tôi sẽ báo cho anh biết.”

“Không sao, tôi ở đây chờ anh ta.” Giọng nói của Chung Ly Phong Bạch khản đặc.

“Mục Thu có tỉnh cũng không muốn trông thấy anh như vậy.” Âu Dương Long đỡ hấn đứng lên, “Tôi dẫn anh đi nghỉ ngơi.”

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, nửa ngày sau mới trở lại bình thường.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rốt cuộc đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ chủ trì nói tuy Mục Thu bị dao đâm nhưng may là không có tổn thương cơ quan chủ chốt, không nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà. . .” Bác sĩ nâng mắt kính.

Mẹ nó còn có nhưng mà nữa à! Cái từ này thật sự quá kinh khủng!

Mọi người lập tức căng thẳng trở lại!

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.” Bác sĩ nói, “Ngoài ra phần đầu bị thương, có thể sẽ để lại di chứng.”

“Di chứng gì?” Tô Nặc hỏi.

“Cái này phải đợi sau khi bệnh nhân tỉnh lại mới kiểm tra được.” Bác sĩ nói, “Bây giờ chưa nhìn ra được gì cả.”

Đầu bị thương, có khi nào mất trí nhớ không?

Trong đầu Tô Nặc lập tức xuất hiện nhiều cảnh tượng cầu huyết kinh điển! Sau khi Mục Thu tỉnh lại liền dùng cặp mắt mê man nhìn đạo diễn Chung hỏi “ai thế”, nhất định không thể để chuyện này xảy ra! Đạo diễn Chung yếu tim như vậy, chắc chắn sẽ chịu không nổi, nói không chừng còn một đêm đầu bạc*, đúng là quá đáng sợ!

*Truyện kể rằng do không bắt được Ngũ Tử Tư nên Sở Bình vương tức giận giết Ngũ Xa và Ngũ Thượng đồng thời đưa quân đi khắp nơi để bắt Ngũ Viên. Do bị truy lùng khắp nơi nên Ngũ Tử Tư đi đến cửa quan định sang nước Ngô nhưng không qua được. Một đêm nằm suy nghĩ không ngủ được

đứng dậy đi đi lại lại trong nhà, nghĩ ngợi đến tận sáng hôm sau thì toàn bộ râu, tóc đều biến thành trắng xóa.

“Anh ta sẽ không mất trí nhớ đâu, đúng không?” Tô Nặc cảm thấy vô cùng lo lắng, đến lúc quay về phòng nghỉ mà vẫn còn hỏi.

“Đừng nghĩ lung tung.” Trong phòng nghỉ tạm thời không có người ngoài, Âu Dương Long vỗ vỗ lưng hắn, “Mục Thu và đạo diễn Chung sẽ không sao.”

“Đám côn đồ kia thật sự rất đáng đánh!” Tô Nặc tức giận nói.

“Bọn chúng đã bị cảnh sát bắt, không có kết cục tốt đâu.” Âu Dương Long kéo Tô Nặc ngồi xuống sofa, “Em muốn về nhà trước không? Ở đây đợi cũng vô dụng.”

Chắc phải mấy tiếng nữa Mục Thu mới tỉnh lại, Chung Ly Phong Bạch đang truyền nước cũng đã ngủ rồi, Tô Nặc do dự một lát mới nói, “Vậy em về nhà anh hai trước.” Dù sao hôm nay anh ấy có hẹn gặp Khâu Tử Ngạn, mình nên có mặt thì tốt hơn!

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Âu Dương Long hôn lên trán Tô Nặc một cái, “Mục Thu không có người nhà, anh phải ở đây trông chừng hắn.”

Tô Nặc nghe vậy cảm thấy hơi xót xa, tổng giám đốc Mục thật đáng thương!

Sòng bạc thành Tây, Hàn Uy đang xem mấy giám thị sông bạc thì đột nhiên nhận được điện thoại em trai.

“Anh hai.” Tô Nặc vừa lái xe vừa hỏi, “Anh hẹn gặp Khâu Tử Ngạn ở đâu thế?”

“Em muốn đến thật sao?” Hàn Uy nhíu mày.

Đương nhiên rồi! Tô Nặc kiên quyết nói, “Đúng vậy!”

“Chỗ cũ, vẫn là quán cà phê kia.” Hàn Uy cũng không ngăn cản nữa, “Nhớ vào bằng đường hẻm ở cửa sau, anh bảo chú Lý dẫn em vào phòng cách vách.”

“Ừ.” Mặc dù ở cách vách hơi khó nghe lén nhưng ít ra có còn hơn không!

Tô Nặc đạp chân ga, phóng về hướng quán cà phê.

Quan hệ giữa Khâu Tử Ngạn và Chung Ly Phong Bạch cũng không thân lắm, bất quá sau khi nghe nói hắn gặp chuyện không may, Khâu tiên sinh vẫn mang Đường Tiểu Ngừ tới bệnh viện, sau khi xác định không có gì nghiêm trọng mới trở lại nơi hẹn.

Đường Tiểu Ngừ ngồi ở ghế phó lái, tâm trạng cực kì lo lắng.

“Đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn vừa lái xe vừa nói, “Anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

“Em không sợ.” Đường Tiểu Ngừ nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, “Anh nhất định phải đi sao?”

“Đây là lần thứ mười em hỏi câu này rồi.” Khâu Tử Ngạn cười cười, “Hỏi thêm lần nữa thì đáp án vẫn vậy thôi.”

Đường Tiểu Ngừ không nói gì thêm.

“Nếu em xảy ra chuyện, nửa đời sau của anh sẽ ra sao?” Khâu tiên sinh nghiêm túc nói, “Anh đã là người của em rồi.”

Đường Tiểu Ngừ cố gắng cười một cái.

Nhìn bộ dáng miễn cưỡng của cậu ta, Khâu Tử Ngạn thở dài rồi dừng xe ở ven đường, sau đó đưa tay ôm cậu vào trong lòng.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngừ hơi sững sốt. “Em muốn anh nói thế nào thì mới chịu thả lỏng?” Khâu Tử Ngạn nâng mặt cậu ta lên, cúi đầu hôn một cái, “Anh sẽ không làm chuyện mà mình không nắm chắc. Nếu anh đã đồng ý dẫn em đi gặp Hàn Uy thì chứng minh ít nhất cũng có khả năng mang em về.”

“Anh Hàn chỉ muốn em giải thích, em đi một mình là được rồi.” Đường Tiểu Ngừ nói.

“Không được, anh nhất định phải đi.” Khâu Tử Ngạn xoa mặt cậu ta.

“Lỡ như xảy ra chuyện thì sao?” Đường Tiểu Ngừ lo lắng nói.

“Thì anh sẽ đẩy em lên phía trước đánh nhau, sau đó ôm đầu chạy trốn.” Khâu Tử Ngạn nghiêm túc nói, “Vậy được chưa?”

Đường Tiểu Ngừ bị hắn chọc cười.

“Ngốc quá.” Thấy Đường Tiểu Ngừ rút cuộc cũng thả lỏng, Khâu Tử Ngạn cười cười, cúi đầu cọ mũi với cậu ta, “Bây giờ xuất phát được rồi chứ?”

Đường Tiểu Ngữ gật gật đầu, sáp lại gần hôn lên cằm của Khâu tiên sinh.

Trong quán cà phê, Tô Nặc y như thần lẩn dần lên tường, cố gắng nghe lén động tĩnh phòng cách vách.

“Tiểu thiếu gia. . .” Ông chủ quán cà phê là người quen của Hàn Uy, dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, “Anh Hàn vẫn chưa tới.”

“Sao độ cách âm tốt thế!” Tô Nặc buồn bực nói, “Đã vậy còn không có máy nghe trộm!”

“...” Vậy cũng được sao?!

“Ông có ông nghe bệnh không?” Tô Nặc bắt đầu phát huy trí tuệ của quần chúng nhân dân.

“Không có.” Trong quán cà phê sao lại có ông nghe bệnh!

“Không biết cách này được không nhì.” Tô Nặc tìm cái ly úp lên tường, sau đó vội vàng áp tai vào, biểu tình rất chăm chú.

Ông chủ cảm thấy nhức đầu, “Lát nữa tôi sẽ đi phục vụ anh Hàn.”

“Vậy thì liên quan gì đến tôi.” Tô Nặc bắt nắn quay đầu lại, ông có mang tai tôi đi chung được đâu, ông đang khoe đấy à!

“Ý của tôi là nếu cậu thật sự muốn nghe, tôi sẽ mở di động cho.” Ông chủ giải thích.

Ê ê sao mình lại không nghĩ tới vấn đề này! Tô Nặc có cảm giác như nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối, cả người đều thần thanh khí sảng.

“Ông nhớ phải sạc đầy pin!” Tô Nặc dùng ánh mắt chiến hữu cách mạng nhìn ông chủ.

Ông chủ dùng ánh mắt chân thành bắt tay hắn.

Cảnh tượng tin tưởng lẫn nhau này thật cảm động làm sao!

“Hai người đang làm gì thế?!” Hàn Uy vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy hai người đang nhìn nhau tha thiết nắm tay cứng ngắc, vì vậy hơi giật mình một chút.

“Anh Hàn.” Ông chủ vội vàng rút tay về.

“Bọn em không có làm gì hết!” Tô Nặc nhanh chóng phủ sạch quan hệ! Anh hai đúng là quá phiền, sao có thể nói mấy lời dễ gây hiểu lầm như thế chứ! Mình là người đã có gia đình!

Đúng vậy! Trong lòng Tô Nặc, hắn đã chủ động giao hộ khẩu của mình cho ngài giám đốc, thật sự rất phóng khoáng!

“Ông qua phòng cách vách đợi đi.” Hàn Uy đuổi chủ quán đi.

Tô Nặc ra hiệu cho ông chủ —— Ông nhớ phải mở di động!

“Em lại làm trò gì đó!” Hàn Uy vỗ vỗ đầu em trai, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Chùng nào Khâu Từ Ngạn mới tới?” Tô Nặc hỏi.

“Đại khái vài phút nữa.” Hàn Uy bóp mũi hắn, “Không được bắt ngờ xông ra, hiểu chưa?”

Hiểu chứ! Em có bị thiếu năng đâu! Tô Nặc còn dặn dò thêm, “Anh làm ơn đừng đánh nhau với hắn!” Điều này rất đáng lo!

“Anh Hàn.” Ông chủ gõ cửa, “Người anh hẹn đã đến.”

“Ngoan ngoãn ăn điểm tâm đi.” Hàn Uy kéo Tô Nặc ngồi xuống ghế, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Ông chủ quán cà phê rất có trách nhiệm, lập tức gọi điện thoại qua.

Tô Nặc chăm chú lắng nghe.

“Anh Hàn.” Thấy Hàn Uy bước vào, Đường Tiểu Ngữ hơi chột dạ.

“Ngồi đi.” Giọng nói của Hàn Uy rất lạnh lùng.

Tô Nặc thờ dài, anh hai chẳng biết hiểu khách gì hết!

“Nói đi, lúc trước đã xảy ra chuyện gì.” Hàn Uy nhìn Đường Tiểu Ngữ.

Khâu Từ Ngạn nắm tay cậu ta, “Đừng sợ, cứ nói thật là được.”

Đường Tiểu Ngừ cố lấy can đảm nhìn Hàn Uy, nói ra chuyện mình bị lừa lúc trước.

Tô Nặc ở cách vách vừa nghe vừa cảm thán, cuộc sống đúng là y hệt phim truyền hình, cầu huyết đến mức không thể cầu huyết hơn!

Sau khi nghe xong, Hàn Uy im lặng không lên tiếng, cũng không có nói tin hay không tin.

Tô Nặc cảm thấy hơi sốt ruột, anh hai lại giả bộ thâm trầm!

Khâu Tử Ngạn nắm bả vai Đường Tiểu Ngừ, “Hàn tiên sinh.”

“Phốc.” Tô Nặc không nhịn được bật cười, ba chữ Hàn tiên sinh kia nghe có chút buồn cười.

“Cược với tôi một ván đi.” Hàn Uy lấy ra một bộ bài tây.

Đây là tình huống gì? Đường Tiểu Ngừ lúng túng nhìn Khâu Tử Ngạn.

Khâu Tử Ngạn nhướn mày, vừa chuẩn bị mở miệng, Hàn Uy đã lên tiếng trước, “Cho dù thắng hay thua, tôi cũng sẽ không làm gì hai người.”

Tô Nặc âm thầm khen ngợi, anh hai đúng là quá ngẫu!

“Cậu có thể dùng cách để gian lận, càng cao tay càng tốt.” Hàn Uy đẩy bộ bài tây qua, “Xào bài đi.”

“... Đánh kiểu nào?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Golden flower*.” Hàn Uy dựa lưng vào ghế, “Như tôi vừa nói, cậu có thể ăn gian thoải mái, càng thắng nhiều tiền của tôi càng tốt. Nhưng cậu yên tâm, đây chỉ là giả thiết thôi, tôi sẽ không để cậu thực hiện được.”

*Một kiểu bài của Trung Quốc, chơi với 52 lá, mỗi người 3 lá.

Không còn cách nào khác, Đường Tiểu Ngừ đành phải mở bao, cố gắng tập trung tinh thần.

Bài mới được chia làm hai xấp, quá trình xào bài ào ào như nước chảy, chỉ hơn mười giây mà thôi.

Hiện trường vô cùng im lặng, mọi người đang bận quan sát mười ngón tay linh hoạt của Đường Tiểu Ngừ. Tô Nặc ở cách vách cảm thấy cực kì sốt ruột, sao không có ai nói chuyện hết vậy!

Tham gia đánh bài chỉ có Hàn Uy và Đường Tiểu Ngừ, vì vậy quá trình chia bài rất nhanh, mỗi người ba lá.

Hàn Uy mở bài, một dãy QKA bích (♠) đồng chất liên tiếp, trên cơ bản đã nắm chắc phần thắng. Đa số khách đánh cược nhìn thấy bài thế này sẽ lập tức mừng rỡ hạ vốn gốc.

*thứ tự từ nhỏ đến lớn: Bài đơn (8♣6♥10♠) < Bài ngẫu nhiên (8♣6♠10♠) < Bài một đôi (8♠8♦10♠) < Bài liên tiếp nhưng khác chất (8♠9♥10♠) < Bài đồng chất không liên tiếp (8♣6♠10♠) < Bài đồng chất liên tiếp (8♠9♠10♠) < Bài ba lá đồng số (8♠8♠8♥).

“Mở bài đi.” Hàn Uy lật bài.

Khâu Tử Ngạn nhìn bài của hán, sau đó khẽ nhíu mày.

Hàn Uy nhếch miệng nói, “Bài này là nó phát cho tôi, cậu cảm thấy bài của nó sẽ nhỏ hơn tôi sao?”

Quả nhiên, bài chưa lật của Đường Tiểu Ngừ là ba số 2, ăn hết.

“Ai dạy cậu cách xào bài thế?” Hàn Uy hỏi.

“Lúc trước ở thành phố A học một ít, sau đó tự mình luyện tập.” Đường Tiểu Ngừ trả lời. Lợi dụng không khí áp lực lúc xào bài, sắp xếp bài có lợi cho mình nhất, mặc dù nghe có vẻ đơn giản nhưng bắt tay vào làm mới biết không đơn giản chút nào.

“Nhìn thử xem bộ bài này có vấn đề gì.” Hàn Uy ném cho cậu ta một bộ bài khác.

“Góc bài bị người ta cắt, chỉ để lại 9 và 5. . .” Đường Tiểu Ngừ liếc một cái liền nhìn thấy sơ hở.

“Chúng tôi có thể đi được chưa?” Khâu Tử Ngạn cắt lời hai người.

Thắng thán mà nói, hán cũng không muốn Đường Tiểu Ngừ biết quá nhiều về vấn đề này, biết càng nhiều, giá trị lợi dụng càng lớn.

Quả nhiên sau đó nghe Hàn Uy mở miệng nói, “Làm một cuộc giao dịch được chứ?”

“Xin lỗi, bây giờ Tiểu Ngữ đã đi học, tôi không muốn cậu ta lại dính vào mấy thứ này.” Khâu Tử Ngạn từ chối, “Về phần chuyện Tiểu Ngữ làm sai lúc trước, tôi thật sự xin lỗi.”

“Xin lỗi là xong à?” Hàn Uy lạnh lùng nhìn hắn.

“Chúng ta có thể bàn điều kiện khác.” Khâu Tử Ngạn kéo Đường Tiểu Ngữ về bên cạnh mình.

“Tôi không muốn bàn điều kiện khác.” Hàn Uy thản nhiên nói.

Sao lại không muốn, anh không muốn nhưng em muốn! Tô Nặc đang nghe lén cảm thấy cực kì nôn nóng! Cơ hội tốt như vậy, nhất định phải bắt hắn ăn mỡ heo trộn com uống coca suốt một tháng cho đến khi cơ bụng và cơ ngực nhão nhoẹt mới thôi! Hoặc có thể bắt hắn kí một hợp đồng diễn xuất, đóng vai gã sai vặt của Tô thiếu hiệp văn võ song toàn! Hay là diễn vai kĩ nữ đệ nhất giang hồ cũng được, mặc quần lụa mỏng màu hồng dùng cơ ngực quyến rũ Dạ Phong Vũ! Hình ảnh này thật tuyệt vời á ha ha ha ha ha! Người mẫu Tô mãi mê suy nghĩ bậy bạ, tiếp theo quyết định đứng lên ghé để trải nghiệm cảm giác bề ghế thiên hạ một chút!

Kết quả hắn té từ trên ghế xuống.

“Á!!!!!!” Tô Nặc thét chói tai, dưới tình thế cấp bách chỉ kịp chụp cái khăn trải bàn, một đồng chén đĩa cũng rơi xuống theo.

Tiếng đổ vỡ nghe rất thảm thiết, hơn nữa còn nghe được tiếng hét loáng thoáng, sắc mặt Hàn Uy lập tức trầm xuống.

“... Anh Hàn.”

Ông chủ nhà hàng cũng bị tiếng động trong điện thoại di động dọa hết hồn.

Hàn Uy đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Nặc nhìn lòng bàn tay đầy vết thương, thật sự muốn roi lệ.

Sao mà xui quá vậy, chuyện này không khoa học!

“Nặc Nặc.” Hàn Uy vừa đẩy cửa bước vào liền bị dọa giật mình, “Em sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Nặc rút khăn giấy ra lau, “Vừa rồi em không cẩn thận. . . Ngã từ trên ghế xuống.”

Nghe ngu không thể tả!

Hàn Uy dùng khăn giấy bọc vết thương cho em trai, thờ dãi một cách bất lực.

Có một đứa em trai ngày càng ngốc, cuộc sống đúng là tràn ngập hắc tuyến.

“Anh có tin chuyện vừa rồi Tiểu Ngữ nói không?” Tô Nặc cẩn thận hỏi.

“Tin.” Hàn Uy lau khô máu cho em trai, “Lúc xảy ra chuyện, anh đã phái rất nhiều người đi tìm nó, có đàn em nhận được tin tức, nói nó trốn chui trốn nhủi còn phải vay tiền người ta. Nếu thật sự có cầu kết với mấy kẻ kia, nó sẽ không thăm đến nỗi ngay cả một hai ngàn đồng cũng phải đi vay.” Lẽ ra trong thời điểm đó phải cố gắng che giấu bản thân chứ không phải bất chấp nguy hiểm xuất đầu lộ diện.

“Vậy anh thả cậu ta đi, hoàn cảnh của cậu ta thật đáng thương.” Tô Nặc nói, “Hơn nữa bây giờ cậu ta đã bắt đầu đi học rồi, đừng quay lại đây thì hơn.”

Hàn Uy dừng động tác, không nói gì.

“Anh muốn cậu ta chơi với ai?” Tô Nặc hỏi.

“Thế lực sau lưng Sở Hằng, một tập đoàn ngoại quốc ở Nam Mỹ.” Hàn Uy nói, “Nếu anh có thể nắm chắc phần thắng, đây là cách giải quyết vấn đề tranh chấp đất đai tốt nhất.”

“Chơi bài gì?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Bọn anh tự quyết định.” Hàn Uy ném khăn giấy vào thùng rác.

“Vậy để em đi chơi với bọn họ.” Tô Nặc nói.

“Lại là blackjack?” Hàn Uy nhéo mũi hắn, “Anh sẽ không để em đánh bạc nữa.”

“Em sẽ không nghiện.” Tô Nặc nói, “Hơn nữa có thể đeo mặt nạ như lúc trước, không ai nhận ra đâu.”

“Không được.” Hàn Uy rất kiên quyết.

“Nhưng rõ ràng Tiểu Ngừ không muốn đi!” Tô Nặc nhấn mạnh, “Anh không thể bức lương vi xướng!”

*bức lương vi xướng: quan bức dân làm phản/ bức con gái lương thiện làm kĩ nữ.

Sau đó hắn bị anh hai hung hăng cốc đầu một cái!

“Cho dù cậu ta có sai, anh cũng đã trừng phạt cậu ta rồi, anh đánh người ta thô bạo như thế!” Tô Nặc tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Cùng lắm thì em sẽ cố chăm chỉ luyện tập một chút, nhất định sẽ không thua!”

“Không thương lượng chuyện này nữa.” Hàn Uy trầm giọng nói.

Tô Nặc vẫn rất cứng đầu, “Vậy em cắt cổ tay chết cho anh xem!”

Rất có ý chí cách mạng!

Sau đó anh hai liền bị hắn dọa sợ?

Làm gì có chuyện đó!

Thật ra anh hai bị tức đến ghen hòng!

“A!” Tô Nặc chưa chuẩn bị tâm lí hết một tiếng.

Hàn Uy đặt em trai lên đầu gối, đánh xuống một cái, “Học câu này từ ai?”

“Chung Ly Phong Bạch.” Tô Nặc đau khổ rơi lệ, trước tiên phải bán đứng bạn bè!! Bị chồng của mình đánh thì không sao, bởi vì dù rất đau nhưng vẫn có thể miễn cưỡng xem là trò chơi tình ái! Nhưng bị anh hai đánh thì chẳng khác gì hình phạt thể xác! Thời buổi này làm gì có ai dùng hình phạt thể xác nữa chứ!

“Lần sau còn học kiểu nói chuyện đàn bà chanh chua đó thì coi chừng anh!” Hàn Uy thả cánh tay đang giữ chặt hông Tô Nặc ra.

Mặc dù chỉ là năm sáu cái, Tô Nặc vẫn cảm thấy đau mông! Có đối lập mới biết bình thường ngài giám đốc không phải đánh mà chỉ vuốt yêu thôi, anh hai mới là ác độc không chỉ đau muốn chết mà còn sắp liệt nửa người, thật sự không chịu nổi!

“Về sau không được tùy tiện nói chữ chết, biết chưa?!” Hàn Uy nghiêm khắc nói.

“... Biết rồi.” Tô Nặc cúi đầu, dĩ nhiên em sẽ không cắt cổ tay! Em có bị ngu đâu!

“Đánh đau không?” Hàn Uy giảm nhẹ ngữ điệu.

“Đau!” Tô Nặc hung hăng trả lời, nhất định phải làm cho anh hai cảm thấy áy náy!

“Xạo vừa thôi!” Hàn Uy dờ khóc dờ cười.

Xạo cái gì mà xạo! Tô Nặc âm thầm kháng nghị.

“Anh đi giải quyết chuyện còn lại, cẩn thận đừng ngã nữa.” Hàn Uy xoa nịt em trai.

“Anh, anh tha cho Đường Tiểu Ngừ đi, coi như em xin anh.” Tô Nặc rất ít khi nhúng tay vào chuyện trong nhà, bất quá lần này hắn thật sự không muốn Đường Tiểu Ngừ trở lại sông bạc. Nếu có thể, hắn cũng hi vọng năm đó anh hai có cơ hội đi học nghiên cứu, sau đó tìm một công việc bình thường chứ không phải như bây giờ.

Suy bụng ta ra bụng người rất dễ khiến người ta mềm lòng.

“Anh có chừng mực.” Hàn Uy xoay người ra khỏi cửa.

Tô Nặc thờ dãi, di động đã bị cắt, không còn nghe lén được, vì thế đành phải ngồi xuống sofa bấm điện thoại.

“Đạo diễn Chung và tổng giám đốc Mục thế nào rồi?” Điện thoại vừa thông, Tô Nặc lập tức hỏi ngay.

“Chung Ly Phong Bạch đã truyền nước xong, bây giờ đang ngồi bên giường trông chừng Mục Thu.” Âu Dương Long trả lời, “Mục Thu vẫn chưa tỉnh.”

“Anh ta không sao chứ?” Tô Nặc vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Bác sĩ nói không có việc gì, khoảng một hai tiếng nữa sẽ tỉnh lại.” Âu Dương Long nói, “Anh phải ở lại bệnh viện, tối nay em về nhà anh hai được không? Anh đã nhờ Austin chăm sóc mấy con thú cưng rồi.”

“Anh muốn ở lại bệnh viện suốt đêm?” Tô Nặc nhũn mảy.

“Người nhà của Chung Ly Phong Bạch ở vùng khác, sáng mai mới đáp chuyến bay tới đây.” Âu Dương Long nói, “Anh phải chờ bọn họ đến rồi mới về được, có thể sau nửa đêm mới về nhà.”

“Em sẽ về nhà.” Tô Nặc rất hiểu chuyện, “Em chờ anh.”

Cho dù không thể giúp gì khác, tốt xấu cũng có thể chuẩn bị nước cho anh ấy tắm rồi pha một ly sữa nóng, sau đó mát xa trước khi ngủ!

Mình đúng là vừa ân cần vừa chu đáo!

“Anh sẽ cố về thật sớm” Âu Dương Long cách di động hôn hân, “Em không cần chờ anh, đi ngủ sớm đi.”

“Ừ.” Ngoài miệng thì Tô Nặc vui vẻ đáp ứng, trong lòng lại lặng lẽ bác bỏ!

Ngủ sớm mới là lạ! Nhất định phải mở đèn mờ chờ chồng đẹp trai của mình về nhà, cảnh tượng này thật sự rất đáng mong chờ!

Trên hành lang truyền đến tiếng người hỗn tạp, Tô Nặc áp sát vào cửa nhìn lên, sau đó nhìn thấy Khâu Tử Ngan và Đường Tiểu Ngừ đi ra ngoài, vì vậy cảm thấy rất hài lòng! Nếu đồng ý hợp tác chắc chắn sẽ không đi nhanh như thế, vậy tức là anh hai đã thả bọn họ rồi?

Kết quả này thật là tuyệt!

“Anh thả bọn họ rồi?” Hàn Uy vừa bước vào cửa, Tô Nặc vội vàng hỏi ngay.

“... Ừ.” Thật ra Hàn Uy cũng không có đưa ra câu trả lời chính xác, chỉ bảo hai người bọn họ đi về mà thôi. Bất quá không cần giải thích vấn đề này rõ ràng, cứ áp dụng chiến thuật ai muốn nghĩ sao thì nghĩ là tốt nhất!

“Anh thật tốt.” Tô Nặc lập tức phát thê người tốt phát cho anh hai!

“Đi ăn cơm chiều đi.” Hàn Uy không muốn tiếp tục thảo luận về vấn đề này.

“Vậy tức là anh cho em tới sòng bạc với anh rồi phải không?” Tô Nặc cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi, không thể lãng phí thiên phú kế thừa từ baba!

“Anh sẽ suy nghĩ lại.” Hàn Uy đeo mắt kính cho em trai, “Anh dẫn em đi ăn gà xào măng chua.”

“Ừ!” Nghe anh hai nói bốn chữ cuối cùng, Tô Nặc lập tức nuốt nước miếng.

Bối mới nói dân ăn hàng đúng là... Không có khí chất!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Tối hôm đó Âu Dương Long về nhà rất muộn, vừa vào phòng ngủ liền phát hiện Tô Nặc đang tựa vào đầu giường ngủ khò khò, trên tay cầm một quyển sách.

Không sợ trật cổ à? Ngài giám đốc đỡ khóc đỡ cười, ôm hân nhét vào ổ chăn.

“Anh về rồi.” Tô Nặc dụi mắt, ánh mắt mơ mơ màng màng.

“Ừ, em ngủ đi.” Âu Dương Long hôn Tô Nặc một cái, “Anh đi tắm.”

“Bên đạo diễn Chung thế nào rồi?” Tô Nặc hỏi.

“Bọn họ không sao, đừng lo.” Âu Dương Long đáp mền cho hân, “Trễ rồi, ngủ đi.”

“Em đi hâm ly sữa cho anh.” Tô Nặc nghiêng ngả đứng lên.

“Anh tự làm được rồi.” Âu Dương Long ngăn cản, “Em ngủ đi.”

“Vậy em ngồi đây chờ, lát nữa em mát xa cho anh.” Tô Nặc ôm chăn lằm bằm.

Âu Dương Long đưa tay nhéo mũi hân.

Mắt mờ không nổi mà còn mắt xa.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào, Tô Nặc vừa ngập vừa ngất đầu mình.

“A!” Lỡ tay ngất đầu quá! Nhưng nhờ thế mới tỉnh hơn một chút.

Mát xa cho chồng đi làm về muộn, chuyện này nhất định phải làm! Làm vậy mới có thể giúp tình cảm phu phu thăng hoa!

“Sao vẫn chưa ngủ?” Sau khi sấy tóc xong, Âu Dương Long trở lại phòng ngủ, phát hiện Tô Nặc đang đứng đuổi người.

“Chờ anh chứ sao.” Tô Nặc ôm chần ngồi xuống.

“Chờ anh làm gì?” Âu Dương Long vén chần lên giường.

Đương nhiên là làm vài chuyện thân mật rồi! Tuy rằng bíp bíp —— Hơi quá sức nhưng hôn lưỡi vẫn hoàn toàn có thể tiến hành!

“Em bóp vai cho anh.” Tô Nặc ngồi chồm hồm bên cạnh hắn.

Âu Dương Long không từ chối nữa, nằm li trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Cởi áo ra!” Tô Nặc giật nhẹ áo ngủ của hắn.

“Tùy tiện bóp một cái là được rồi.” Âu Dương Long bận rộn cả ngày rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm úp sấp bất động.

“Cởi mau!” Không cởi sao mà dùng tinh dầu! Mắt xa phải đúng kiểu chuyên nghiệp! Tô Nặc rất ngoan cố!

Ngài giám đốc đành phải phối hợp ưỡn người lên, tùy ý để Tô Nặc cởi áo cho mình.

Dáng người chồng mình thật tốt! Ngay cả cơ bắp lưng cũng đẹp như vậy, chắc chắn hơn Khâu Tử Ngạn không chỉ một bậc! Tô Nặc điên cuồng khen ngợi nửa ngày, sau đó mới đổ tinh dầu vào lòng bàn tay rồi bóp vai cho Âu Dương Long.

Tuy rằng độ lực không lớn nhưng với người đang nhức mỏi, thế này là thoải mái lắm rồi. Âu Dương Long thả lỏng cơ thể, trong lòng tự nhủ tiểu ngu xuẩn của mình đúng là rất đáng để thương!

Năm phút sau, Tô Nặc cảm thấy mắt mình không mở nổi, bởi vì hắn thật sự rất mệt! Từng tế bào từ từ bay lên, độ lực trên tay cũng càng ngày càng nhẹ, cuối cùng đã trở thành gãi gãi!

Âu Dương Long buồn bực quay đầu lại, kết quả thiếu chút nữa bật cười.

Tô Nặc nhắm mắt ngủ say sưa, miệng hơi nhếch lên, trông giống như có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

“Ngủ đi.” Âu Dương Long ôm hắn vào trong chần.

“Không cần mát xa nữa à?” Tô Nặc mơ mơ màng màng hỏi, mắt cũng mở không lên.

“Thôi được rồi, ngủ ngon.” Âu Dương Long hôn má Tô Nặc một cái, “Anh yêu em.”

“Ừ, em cũng yêu anh.” Cho dù sắp ngủ bất tỉnh nhân sự cũng phải tranh thủ thổ lộ một chút!

“Yêu bao nhiêu?” Âu Dương Long hỏi.

“Yêu rất nhiều.” Tô Nặc vui đầu vào trong ngực của ngài giám đốc.

“So với anh hai thì sao?” Mặc dù có hơi tính toán chi li nhưng mà. . . Âu Dương Long thật sự muốn biết!

Tô Nặc rì rầm vài tiếng, không trả lời.

Bởi vì thật sự rất khó trả lời!

“Không muốn nói?” Âu Dương Long chọt chọt mông Tô Nặc.

Tô Nặc than thở, “Nếu em và mẹ anh rớt xuống sông cùng một lúc, anh sẽ cứu ai trước?”

“...”

“Nói đi!” Tô Nặc chọt chọt chim nhỏ của ngài giám đốc.

Sau đó hắn đã bị ngài giám đốc điên cuồng hôn hít một phen!

Tô Nặc cảm thấy vô cùng thỏa mãn, không chỉ phản kích thành công mà còn được thêm màn hôn!

Tuyệt quá đi mất!

Lo lắng Mục Thu và Chung Ly Phong Bạch còn trong bệnh viện, sáng hôm sau hai người nhanh chóng rời giường. Cả đám phóng viên đều tụ tập ở ngoài bệnh viện, để tránh bị chụp ảnh, Âu Dương Long đành phải lái xe tới bệnh viện một mình, Tô Nặc thì về công ty chờ Đới An đi chung.

Trong phòng bệnh, Chung Ly Phong Bạch vẫn ngồi canh chừng bên giường Mục Thu, nắm chặt tay hắn không buông.

“Bác sĩ đã nói cậu ta không sao, con đừng lo lắng quá.” Mẹ Chung an ủi.

“Con biết.” Chung Ly Phong Bạch trả lời bằng giọng khàn khàn, “Mẹ về nghỉ ngơi trước đi, tối qua thức đêm bay tới đây chắc cũng mệt lắm rồi.”

“Con cứ thế này, sao mẹ yên tâm ngủ được.” Mẹ Chung thở dài.

“Con không sao thật mà.” Chung Ly Phong Bạch đứng dậy, “Con bảo trợ lý đưa mẹ về, được không?”

“Bác gái, cháu đưa bác về trước nhé.” Cô nàng trợ lý hiểu ánh mắt của đạo diễn nhà mình, vì vậy vội vàng tiến lên đỡ mẹ Chung, “Khách sạn ngay sát bên bệnh viện, bác muốn tới đây thăm đạo diễn Chung lúc nào cũng được.”

“Vây mẹ về nấu chút canh cho con.” Mẹ Chung nói.

Chung Ly Phong Bạch gật đầu, nhìn mẹ mình ra khỏi phòng bệnh, sau đó tiếp tục ngồi xuống bên giường.

Tối qua Mục Thu tỉnh chưa được một tiếng đã hôn mê tiếp, tuy rằng bác sĩ nói không sao, Chung Ly Phong Bạch vẫn cảm thấy không yên tâm.

Cho dù nhiệt độ trong phòng bệnh rất cao, bàn tay Mục Thu vẫn lạnh lẽo như trước. Vành mắt của Chung Ly Phong Bạch bắt đầu đỏ lên, nước mắt bắt chọt rơi xuống.

“Anh không được xảy ra chuyện đâu đó.” Chung Ly Phong Bạch chôn mặt vào lòng bàn tay Mục Thu, bả vai khẽ run lên.

“Đừng khóc.” Mục Thu nhỏ giọng nói.

Chung Ly Phong Bạch sững sốt, lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Mục Thu cười yếu ớt, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Anh có không thoải mái ở đâu không?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Lạnh.” Môi Mục Thu tái nhợt.

“Bác sĩ nói anh mất máu quá nhiều, vậy nên anh mới cảm thấy lạnh.” Chung Ly Phong Bạch đắp kín chăn cho hắn, sau đó nhấn nút gọi bác sĩ ở đầu giường.

Mục Thu cảm thấy mí mắt nặng trĩu, bất tri bất giác lại nhắm mắt thiếp đi.

Chung Ly Phong Bạch hôn tay hắn, “Anh khoan ngủ đã, chờ bác sĩ tới kiểm tra một chút được không?”

Mục Thu không trả lời, hô hấp từ từ đều trở lại.

“Có chuyện gì vậy?” Bác sĩ trực ban đẩy cửa bước vào.

“Vừa rồi anh ấy mới tỉnh lại, nhưng chưa đến một phút đã mê man lần nữa.” Chung Ly Phong Bạch lo lắng nói, “Có sao không bác sĩ?”

“Hiện tượng bình thường, không cần lo lắng quá.” Bác sĩ đứng ở bên giường, “Thật ra cậu mới là người cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Tôi không sao.” Chung Ly Phong Bạch rất cố chấp.

“Ở bệnh viện chúng tôi có đội ngũ nhân viên y tế tốt nhất, nhất định sẽ chăm sóc Mục tiên sinh chu đáo.” Bác sĩ tiếp tục khuyên nhủ.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Chung Ly Phong Bạch đứng dậy kéo rèm cửa sổ để ánh mặt trời chiếu vào.

Bác sĩ âm thầm cảm thán trong lòng, hình ảnh này thật cảm động làm sao!

Trong công ty quản lý, Đới An đang ngồi trước máy tính xem xét lịch làm việc sắp tới của Tô Nặc.

“Chùng nào chúng ta mới đi thăm đạo diễn Chung?” Tô Nặc đứng sau lưng Đới An lải nhải lần thứ mười.

“Phải làm xong việc trước đã.” Đới An tận tình khuyên bảo, ánh mắt không rời màn hình dù chỉ một giây, “Bắt đầu từ mai phải chụp quảng cáo cho biệt thự trên núi khoảng ba ngày rưỡi, cậu còn nhớ không?”

“Nhớ chứ sao không!” Tô Nặc ngồi lên bàn cắn bắp, “Tôi chuyên nghiệp mà!!”

“Lần trước không biết người nào quên việc chạy ra ngoại ô ăn dê nướng!” Nhắc tới chuyện này, Đới An thật không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với hân, ăn dê nướng mà cũng phải chạy ra ngoại ô nướng một mình?!

“Có một lần chứ nhiều!” Tô Nặc cãi lại.

“Vậy ai là người đang trình diễn thì đột nhiên ngăn người nghĩ tới lẩu cá, kết quả thiếu chút nữa rớt xuống sàn diễn?” Nhắc lại lịch sử đen tối này, Đới An bức xúc nắm chặt tay!

“Đó là do nguyên ngày hôm trước anh không cho tôi ăn cơm!” Tô Nặc nổi giận, vậy mà còn không biết xấu hổ nhắc tới!

“Ăn thành mập ú thì phải làm thế nào!” Đới An thuận tay kéo áo của hân lên kiểm tra một chút, “Không được ăn thịt nữa, tối nay ăn chay, có chết tôi cũng phải giám sát cậu, cậu đừng hòng chạy trốn!”

Tô Nặc cảm thấy tay cầm bắp của mình rất đau.

Dám không cho trộm ăn thịt, ái phi thật sự quá ác độc, không những thế mà còn rất kì quái!

Đới An tiếp tục gửi mail.

Tô Nặc vừa cắn bắp vừa thở dài, tàn suất cực kì cao.

Ăn chay cái gì chứ.

“Hừ.”

.....

Năm phút sau, người đại diện gục xuống bàn nhận thua, “Gia, xem như tôi cầu xin cậu, cậu im lặng ra sô pha đọc sách để tôi tập trung làm việc có được không?”

“Hừ.”

“Tối nay chúng ta đi ăn hải sản.”

Được đó! Tô Nặc ngoan ngoãn cầm miệng, sau đó ra sô pha ngồi gửi tin nhắn cho chồng đẹp trai của mình, hỏi thăm tình trạng của Mục Thu.

—— Đạo diễn Chung và Mục Thu không sao, yên tâm đi.

Âu Dương Long trả lời rất nhanh.

Tô Nặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó vào diễn đàn lướt một vòng. Như dự đoán, hơn phân nửa bài post trang đầu đều liên quan đến Chung Ly Phong Bạch, tiêu đề sau khủng hơn tiêu đề trước, kinh hãi nhất là cái post 《Vạch trần bí mật động trời, bạn trai của Chung Ly Phong Bạch là người ngoài hành tinh》, đã vậy còn được đính thành tin hot!

Sức tương tượng trên mạng là vô bờ bến, trong bài post, Mục Thu được miêu tả thành hoàng tử của một hành tinh, vào một hôm hân đang điều khiển xe ngựa màu vàng du lịch dài ngàn hà, trong lúc cúi đầu tình cờ nhìn thấy Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng và xinh đẹp dưới trái đất, sau đó yêu luôn từ cái nhìn đầu tiên. Để thắng được trái tim của mỹ nhân, Mục Thu bỏ cả ngai vàng và cửa cải, mai danh ả tích xuống trái đất làm một vị tổng giám đốc bình thường!

Thật sự quá cảm động!

Mọi người đều nhấn lại bên dưới, tình cảm này đúng là trời đất cũng cảm động, quả thật rất đáng được chúc phúc!

Nhưng tình yêu sao có thể dễ dàng thuận buồm xuôi gió?! Không bao giờ! Nhất định phải trải qua mưa gió, nhất định phải sinh ly tử biệt mới có thể tìm thấy tình yêu thật sự trong hoạn nạn!

Do Mục Thu quá đẹp trai, rất nhiều công chúa khắp các hành tinh đều mơ ước nhan sắc của hân! Trong số đó, ác độc nhất chính là công chúa Xúc Tua của hành tinh Xúc Tua. Để có được Mục Thu, cô ả thậm chí đã phát điên! Lần này Mục Thu bị đánh đến nhập viện cũng là do ngọn lửa ghen tị của cô ta!

Mọi người nghĩ là do bọn còn đồ thật sao?

Mọi người quá ngây thơ rồi!

Thật ra đó chính là đội quân xúc tua nguy trang thành con người!

Dù gì Mục Thu cũng là hoàng tử thần thông quảng đại, muốn đánh đuổi mấy sinh vật dính dớp kia chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay! Nhưng vì bảo vệ Chung Ly Phong Bạch, Mục Thu không màng tính mạng của mình, nhường viên đá bảo hộ cho người yêu!

Đá thần màu vàng lập tức phát ra hào quang chói mắt, tạo thành một kết giới vô địch che chở Chung Ly Phong Bạch, giống như cánh tay cứng rắn nhất của Mục Thu!

“Không!” Mắt thấy tình nhân của mình bị xúc tua nhầy nhụa bao vây, đạo diễn Chung đau khổ hét lên, “Anh thả em ra đi, em muốn cùng anh đồng sinh cộng tử! Nếu anh xảy ra chuyện, em biết sống một mình thế nào đây?!! Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kì*!”

*Trời đất dài lâu cũng có lúc hết, nỗi hận dài đằng đặc biết bao giờ mới nguôi.

Tô Nặc đứng hình tại chỗ, quên cả việc gặm bắp!

Cái này còn kinh khủng hơn Loạn thể tình triền, thật sự không thể đỡ được!

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Đới An đóng laptop, sau đó bị vè mặt của Tô Nặc làm giật mình, “Cậu sao vậy?”

“Trăm cảm thấy hơi choáng váng, ái phi mau qua đây đỡ.” Tô Nặc run rẩy vươn tay ra.

“Lại ăn trứng đồ dơ à?” Đới An sốt ruột hỏi.

“...” Làm gì có! Tô Nặc rít gào trong lòng! Ăn trứng đồ dơ nghe cực kì không có khí chất!

“Lát nữa nhất định sẽ có phóng viên ủa đến, cậu đừng trả lời bất cứ câu hỏi nào của bọn họ.” Đới An dặn dò, “Không được cười luôn!”

“Ừ.” Đã lâu không giả bộ thanh cao thoát tục, Tô Nặc tranh thủ luyện tập một chút, hẩn đứng trước gương bày ra vẻ mặt lạnh lùng thử xem thế nào, kết quả vẫn giống như trước đây, rất có phong cách không ăn khói lửa!

Tô Nặc nhìn không được liếc thêm cái nữa.

Vẫn rất cao quý!

Mình đúng là quá giỏi! Nhất định phải khen ngợi!

Đới An bất lực đứng một bên nhìn Tô Nặc trong gương.

Cái tên ngu xuẩn này trở thành ngôi sao bằng cách nào vậy!

Không khoa học gì hết!

“Đới tiên sinh.” Trợ lí của Chung Ly Phong Bạch gọi điện thoại qua.

“Có chuyện gì không?” Đới An hỏi.

Tô Nặc cảm thấy hơi lo lắng, đang yên lành sao lại gọi điện thoại qua đây, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện rồi?

Khoan khoan!! Đồng ngôn vô kị lời nói gió bay!

*đồng ngôn vô kị: không cần để ý lời trẻ con nói.

Nhất định sẽ không xảy ra chuyện!

“Cô trợ lí nói tổng giám đốc Mục đã tỉnh lại, tình trạng cũng không tệ, vì thế tạm thời đạo diễn Chung không muốn gặp bất kì ai.” Một lát sau, Đới An cúp điện thoại, “Chắc lần khác chúng ta mới tới được.”

Lần khác cũng không sao, chỉ cần không mất trí nhớ là được rồi. . .

Tô Nặc thờ phào nhẹ nhõm.

Trong bệnh viện, Chung Ly Phong Bạch đang dùng một cái muỗng nhỏ múc nước cho Mục Thu.

“Em đi nghỉ ngơi đi.” Mục Thu yếu ớt nói.

“Không có gì, tôi giúp anh.” Chung Ly Phong Bạch lau miệng cho hắn.

“Anh không sao, em đi nghỉ một lát đi.” Mục Thu không nhớ mình hôn mê rồi tỉnh lại bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ mỗi lần mình tỉnh lại, Chung Ly Phong Bạch đều ngồi bên giường mình.

“Tôi biết anh không sao, tôi cũng không sao.” Chung Ly Phong Bạch nắm tay hắn, “Mẹ tôi có nấu canh cá, lát nữa cho anh uống, rất tốt cho sức khỏe.”

“Bác gái đến đây lúc nào?” Mục Thu giật mình.

“Tôi hôm qua.” Chung Ly Phong Bạch trả lời.

“...” Lần đầu tiên gặp mẹ vợ mà mình lại đánh nhau đến mức hôn mê bất tỉnh nằm trên giường bệnh, đúng là quá bi kịch! Mục Thu cảm thấy vô cùng đau khổ.

“Lúc anh hôn mê, bác sĩ nói với tôi có thể anh sẽ mất trí nhớ.” Chung Ly Phong Bạch vừa muốn khóc vừa muốn cười.

“Em đừng nghe ông nói bậy.” Mục Thu nắm tay đạo diễn Chung, “Anh quên ai cũng sẽ không quên em, vất vả lắm mới lừa được em về nhà.”

Hai mắt Chung Ly Phong Bạch đỏ rực, hắn cầm tay Mục Thu hôn một cái.

“Lúc nghe bác sĩ nói thế, em đã nghĩ thế nào?” Mục Thu hỏi.

“Nếu anh thật sự quên tôi, tôi sẽ ôm anh chết chùm!” Phương thức giải quyết vấn đề của Chung Ly Phong Bạch cực kì không nghệ thuật!

Mục Thu cười cười, “Vây cũng tốt.”

“Mục Thu.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Anh đừng quên em.”

“Ừ.” Mục Thu xoa ngón tay của hắn, “Ngốc quá, anh không có mất trí nhớ đâu, chọc em thôi.”

“Lúc ấy nhìn anh cả người đầy máu, em cứ tưởng...” Chung Ly Phong Bạch nghẹn ngào nói không nên lời.

“Yên tâm, mạng anh lớn lắm.” Mục Thu muốn giơ tay lên lau nước mắt cho hắn, nhưng lại không có chút sức lực nào.

“Anh mau khỏe lại đi.” Chung Ly Phong Bạch vui đầu vào gáy Mục Thu, “Sau đó chúng ta lập tức kết hôn.”

Đây đúng là thời khắc trọng đại!

Mục Thu nhếch miệng cười thật tươi.

Tuy rằng bị đâm hai nhát dao nhưng được như bây giờ... Cũng không đến nỗi tệ!

Đối lập với hai người, buổi chiều của Tô Nặc khá là chán, bởi vì thứ nhất không cần đi làm, thứ hai cả Hàn Uy và Âu Dương Long đều bẻ bộn nhiều việc, thậm chí ngay cả Đới An cũng ngại hắn phiền, cho hắn một cây kẹo que rồi đuổi hắn ra khỏi văn phòng!

Rõ ràng là kì thị người ta! Tô Nặc thờ ngắn thờ dài dạo quanh công ty một vòng, sau đó quyết định ra ngoài giải sầu.

Mà phương thức giải sầu của dân ăn hàng chính là... Ăn cái gì đó!

Không thể lãng phí thời gian trà chiều!

Vì thế Tô Nặc hưng phấn lái xe của Đới An tới một tiệm đồ ngọt nổi tiếng, bánh sweetheart cacao và bánh mì nướng mật ong món nào cũng ngon, rất đáng đi một chuyến! Tuy không thể trực tiếp ngồi trong tiệm ăn nhưng mua về nhà dùng lò nướng hâm lại cũng được rồi!

Ôm ấp tình yêu dành cho thức ăn, Tô Nặc khoá xe rồi băng qua con phố đối diện, sau đó bất chợt bị một cái xe đạp... Dụng trùng!

A a a tai nạn xe cộ!

“Cậu không sao chứ?” Đới phương vội vàng đỡ hắn dậy.

Có chứ sao không! Tô Nặc rít gào trong lòng, anh tưởng không lái xe cơ động thì không cần nhìn đường à! Xe đạp cũng có lực sát thương!

Đầu gối đau quá!

“Thật sự xin lỗi.” Đới phương đỡ Tô Nặc lên ghế đá ven đường, sau đó cẩn thận vén ống quần hắn lên.

Đầu gối! Đầy Máu! Trời ơi!

“Anh!” Tô Nặc tức đến choáng váng, ngày mai ông phải đi chụp hình quảng cáo!

“Tôi đưa cậu đi bệnh viện.” Đới phương mặc đồ thể thao, là một người đàn ông ước chừng ba mươi tuổi, trên gương mặt có một vết sẹo nhạt, vừa nhìn là biết không phải người tốt!

“Quên đi, lần sau cẩn thận một chút.” Tô Nặc không muốn làm lớn chuyện, hấn tránh khỏi người đàn ông nọ rồi khập khiễng đi về phía xe của mình.

Tuy bánh mì nướng mật ong gần trong gang tấc nhưng cả người dính đầy bụi còn đi mua bánh hình như không được ớn cho lắm, vì vậy Tô Nặc đành phải nhịn đau trở về.

Đau quá là đau!

Tâm lí sinh lí cái nào cũng đau!

Sau khi ngồi vào xe, Tô Nặc dùng khăn giấy lau máu, sau đó bức xúc gọi điện thoại cho ngài giám đốc, “Em bị xe đụng!”

“Cái gì?” Âu Dương Long giật mình, “Hồi nào?”

“Mới vừa bị!” Tô Nặc rít gào.

“Bị xe gì đụng trúng?” Âu Dương Long cảm thấy giọng nói của Tô Nặc rất khỏe, không giống người vừa bị xe đụng.

“Xe đạp!” Tô Nặc tức giận nhìn ra ngoài cửa kính, phát hiện cái tên gây họa đã chuồn mất!

Đúng là cái đồ nhát gan đáng khinh!

“Em không sao chứ?” Âu Dương Long cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa đau đầu, không ở bên cạnh mình một phút là lại xảy ra chuyện.

“Đầu gối bị thương!” Tô Nặc vốn định nói khoa trương một chút như “gãy chân luôn rồi”, nhưng cuối cùng vẫn đi theo con đường tả thực.

“Giám đốc, chủ tịch tìm ngài về họp.” Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của cô thư kí.

“Anh đi họp đi.” Tô Nặc lập tức quay lại bộ dạng ngoan ngoãn, “Em không sao, chỉ định than phiền với anh chút thôi.”

Nhất định không thể cản trở công việc của chồng mình!

Đúng là quá hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

“Em có chắc không cần anh tới không?” Âu Dương Long vẫn cảm thấy không yên tâm.

“Em không sao, bây giờ em sẽ lái xe về công ty.” Tô Nặc khởi động xe, “Bắt quá sau khi Đới An biết nhất định sẽ khóc lụy nhà.” Thật là rầu hết sức.

“Được rồi, vậy em đi đường cẩn thận.” Âu Dương Long nói, “Có gì thì cứ gọi cho anh.”

“Ừ.” Tô Nặc cúp điện thoại, vừa chuẩn bị rời đi, đột nhiên có người gõ cửa kính xe.

Sau đó hấn nhìn thấy ngài giám đốc giáng xuống từ trên trời?

Làm gì có chuyện đó!

Thật ra hấn thấy cái tên vừa tông xe đạp vào mình!

“Có gì không?” Tô Nặc hạ cửa kính xe xuống, thái độ vô cùng lạnh lùng.

“Tôi thật sự xin lỗi.” Anh chàng mặt sẹo cầm một cái hộp đáng yêu trong tay, “Vừa rồi có phải cậu muốn đến tiệm đó không?”

Bánh mì nướng mật ong. . .

“Không phải.” Tô Nặc bình tĩnh trả lời.

Cho dù là dân ăn hàng cũng phải có kiến thức cơ bản!

Quyết không được nhận!

“Đây là số điện thoại di động của tôi.” Anh chàng mặt sẹo đưa cho Tô Nặc miếng giấy nhỏ.

Sao mà phiền quá vậy! Tô Nặc đeo mắt kính căm tức nhìn hấn, tiếp tục lạnh lùng nói, “Chùng nào rảnh rồi tính, bây giờ tôi phải đi.”

Rất có khí phách, phải nói là quá nam tính.

“Tôi tên La Lực, có vấn đề gì cậu cứ gọi điện thoại cho tôi.” Anh chàng mặt sẹo không tính toán với vẻ phách lối của hấn.

“Anh tên Loli?!” Trời đất mẹ ơi! Tô Nặc suýt bật ngửa, cái tên này đúng là quá thần thánh, vừa nghe là biết không phải cha mẹ ruột đặt cho! Một gã đàn ông cao hơn 1m8 tên Loli ha ha ha ha ha chuyện này không buồn cười chút nào lát về nhất định phải kể cho ái phi và chồng đẹp trai của mình nghe!!

*La Lực 罗力 (luō lì) – Loli 萝莉 (luó lì). Hai từ này phát âm nghe y chang o_o

“Còn cậu?” Anh chàng mặt sẹo tiếp tục hỏi.

Tô Nặc đập chân ga, bình tĩnh nói, “Tôi tên Mary Sue.”

*Mary Sue là tên một nhân vật trong Star Trek, với những đặc điểm siêu việt như: là trung úy trẻ nhất trong hạm đội khi vừa 15 tuổi rưỡi, nhan sắc tuyệt đẹp không gì sánh được, vượt trội trong mọi lĩnh vực, được tất cả mọi người yêu mến v.v... Người ta thường dùng cụm từ này để mỉa mai những nhân vật được miêu tả quá hoàn hảo không tì vết.

Anh chàng mặt sẹo: . . .

Xe thể thao màu đỏ ngênh ngang phóng đi, bỏ lại chàng mặt sẹo Loli ở phía sau.

“Ái phi!” Tô Nặc lái xe về nhà mình, Đới An đang đứng nấu ăn trong nhà bếp.

“Rửa tay chuẩn bị ăn cơm.” Đới An nói.

“Ừ.” Tô Nặc đứng ở cửa phòng bếp, “Ái phi, nàng nhìn trộm một cái trước đã.”

Đới An vội vàng dùng cái kim lột thịt cua.

“Ái phi.” Tô Nặc tiếp tục gọi.

Đới An đành phải quay đầu lại, “Cậu có gì hay mà —— Ồi!” Sao trên người dính đầy đất vậy!

“Ái phi!” Tô Nặc phẫn nộ nói, “Trẫm bị thương!”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đới An vội vàng bước qua kéo hấn nhìn tới nhìn lui, “Cậu đánh nhau với người ta à?”

“Trẫm gặp thích khách.” Tô Nặc nghiêm túc trả lời.

“Mau cởi quần áo ra cho tôi nhìn một chút.” Đới An rút khăn giấy lau khô tay.

Tô Nặc hít một hơi, “Nàng thèm khát tới vậy sao?”

“Còn diễn nữa!” Đới An hung hăng lột áo sơ mi của hấn, “Tại sao lại thành thế này?”

“Trẫm bị xe đạp đụng trúng.” Tô Nặc thành thật khai báo.

Trên người không có vết thương nào, Đới An thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xổm xuống lột quần hấn!

Tô Nặc: . . .

Ái phi thật sự thèm khát lắm rồi!

“Ồi!!” Đới An lại hét lên lần nữa.

“Chưa lột quần lót mà nàng đã chán động như thế, trẫm thật sự rất ngại.” Tô Nặc vô liêm sỉ nói, “Lớn lắm phải không?”

“Sao đầu gối bị thương rồi!” Đới An nhìn hấn bằng ánh mắt hừng hực lửa giận.

“Trẫm cũng đâu có muốn.” Tô Nặc vô tội nói, “Đã nói là bị xe đạp đụng rồi.” Ai mà biết sẽ ra nông nỗi này.

“Ba ngày tôi phải chụp rất nhiều ảnh quảng cáo, bây giờ cậu lại làm cho bản thân mình như vậy!” Hiếm khi Đới An mới gào lên.

“Xử lý hậu kì một chút là ổn thôi.” Tô Nặc liều mạng giúp ái phi của mình thông cổ họng, phòng ngừa trường hợp người đại diện trợn trắng mắt ngất xỉu.

*xử lý hậu kì tương tự như chỉnh sửa ảnh sau khi chụp (ví dụ như photoshop)

“Cậu muốn chọc tôi tức chết phải không?” Đới An tức giận tới mức thở hắt hắt.

Sao cứ làm người ta lo lắng mãi vậy!

Do rạng sáng hôm sau phải đi làm, tối hôm đó Tô Nặc đành phải ở nhà làm hạnh ái phi, tạm thời vứt bỏ chồng đẹp trai của mình.

“Anh đang làm gì đó?” Trước khi đi, Tô Nặc gọi điện thoại cho Âu Dương Long.

“Đang đọc sách, em đi ngủ sớm đi.” Âu Dương Long nói.

“Ừ.” Tô Nặc nằm lì trên giường, “Ba ngày sắp tới có thể em phải ở lại biệt thự chụp ảnh, không về được.” Mỗi người một nơi, thật sự quá tàn nhẫn!

“Anh biết.” Nhớ tới cái quảng cáo kì quặc kia, Âu Dương Long cảm thấy tâm tình phức tạp không nói nên lời.

“Em ngủ đây, anh ngủ ngon.” Tô Nặc sợ nếu như nói lâu quá, ngài giám đốc sẽ đột nhiên đổi ý lôi mình từ studio về nhà!

“Ngủ đi.” Âu Dương Long cách điện thoại hôn hắt.

Chồng của mình đúng là quá dịu dàng! Tô Nặc tự khen ngợi một chút, sau đó cúp máy rồi thuận tay lướt web, tình cờ phát hiện Loạn thế tình triền có cập nhật!

Vậy nhất định phải xem xong mới ngủ!

Lần trước nói đến khúc Tô Nhu Nhu đột nhiên mất tích khiến Âu Dương Kim Long phần nộ hiện nguyên hình, hóa thành một con. . . Rồng vàng chín vuốt khí phách ngạo trời! Số phận thay đổi thiên hà nghịch chuyển, khắp nơi trên trần gian đều xảy ra chiến tranh, sân vườn đẹp đẽ một thời trở nên hoang tàn chỉ sau một đêm, ai nấy đều sống trong lo lắng sợ hãi.

Rốt cuộc đã tới đoạn cao trào! Người đứng sau màn náo động này cuối cùng cũng trời lên mặt nước!

“Ha ha ha!” Sau khi ba tiếng cười kinh điển trong phim truyền hình vang lên, một gã đàn ông một mắt thân hình cao lớn chui từ dưới đất lên, lửa đen của gã đốt sạch cây cỏ xung quanh!

Mà tiểu nhân nhi đang ngủ say trong tay gã rõ ràng chính là Tô Nhu Nhu!

Bạn đọc trên mạng đều tỏ vẻ khóc thảm thiết, nếu Âu Dương Kim Long nhìn thấy người yêu của mình trần truồng bị người khác ôm vào trong ngực, nhất định sẽ tan nát cõi lòng rồi ho ra máu!

Nani? Tô Nặc cảm thấy hơi 囧, bộ tác giả có đề cập tới chuyện Tô Nhu Nhu không mặc quần áo à? Làm gì có chứ!

Suy diễn lung tung đúng là quá đáng!

Càng quá đáng hơn là tác giả cũng bị ảnh hưởng! Có thể tác giả cũng hiểu được việc “trần như nhộng” này rất mạnh rất gọi cảm, vì thế đột nhiên chuyển ngôi bút sang miêu tả tỉ mỉ sắc mặt trắng bệch, thân hình mảnh mai, ngón tay mảnh khảnh, và cái bíp bíp đang yên lặng cuộn mình giữa hai chân —— Và cái bíp bíp —— Phần nộ mê người phía sau —— của Tô Nhu Nhu.

Nhưng cái bíp bíp này —— Và cái bíp bíp kia —— Sao có thể nhìn thấy cùng một lúc! Chuyện này không khoa học! Tô Nặc cảm thấy loạn hết cả lên, thật sự quá vô lý, loại tác giả không có trách nhiệm này đúng là thiếu tư cách!

“Âu Dương Kim Long!” Gã một mắt phát ra thanh âm đinh tai nhức óc, “Nhu nhi đang ở trong tay ta, có giỏi thì ngươi cứ qua đây!”

Tầng mây dày đặc bị ánh sáng vàng xé rách, rồng vàng chín vuốt phun lửa hùng hục lập tức hóa thành hình người.

“Trà Nhu nhi lại cho ta!” Âu Dương Kim Long rống giận.

“Hắn là của ta.” Gã một mắt cười gian xảo, “Ta muốn dùng tư thế cuồng ngạo nhất chiếm đoạt thân thể hắn, phá hủy sự thuần khiết của hắn!”

“Ngươi dám!” Âu Dương Kim Long gần như phát điên, ngay cả hai mắt cũng biến thành màu đỏ đậm.

“Vậy ngươi giết ta đi!” Gã một mắt bóp cái cổ xinh đẹp mềm mại tinh tế trắng nõn của Tô Nhu Nhu, uy hiếp nói, “Ta có thể cam đoan hắn sẽ chết

trước ta.”

“Hm.” Tô Nhu Nhu đang ngủ mê man giống như cảm ứng được nguy hiểm, đột nhiên cau mày ừm một tiếng.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Âu Dương Kim Long như một con thú bị thương.

Sau đó gã một mắt liền nói ra lời thoại cầu huyết kinh điển, “Muốn bàn điều kiện cũng được, có điều bỏ qua háng ta trước đã ha ha ha!”

Mẹ nó! Tô Nặc cảm thấy hơi sốt ruột, sao lại có người xấu xa như vậy! Đúng là đề tiện vô liêm sỉ hạ lưu mất nét!

Bạn đọc trên mạng cũng xôn xao chia làm hai phái, một phái tỏ vẻ tuyệt đối không thể làm thế! Việc này liên quan tới sự tôn nghiêm của đàn ông! Phái còn lại thì tỏ vẻ chịu nhục vì người yêu cũng rất cảm động mà! Có làm vậy cũng không sao, có khi trong tương lai Tô Nhu Nhu sẽ càng yêu Âu Dương Kim Long hơn!

Mất thấy bình luận tăng vùn vụt, phỏng chừng tác giả đã bị dọa bật ngửa, vì thế bảo rằng chương này đến đây là kết thúc, xin mọi người tiếp tục chờ yêu mọi người nhiều!

Tô Nặc nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó đăng nhập nick tham gia vào nhóm phản đối —— Nhất định không thể làm thế, nếu tôi là Tô Nhu Nhu, tôi cũng không hi vọng Âu Dương Kim Long bị sỉ nhục như vậy, chết cũng không muốn!

“Nặc Nặc.” Đới An gõ cửa, “Sao vẫn chưa chịu ngủ?”

“Mất ngủ.” Tô Nặc cảm thấy tỉnh như sáo.

“Đang yên lành sao đột nhiên lại mất ngủ.” Đới An đẩy cửa bước vào.

Bởi vì không có giám đốc vuốt ve không có hôn lười cũng chẳng có bíp bíp —— Thì sao mà ngủ được! Tô Nặc bình tĩnh nói, “Tôi đang suy nghĩ chuyện công việc ngày mai.”

Thật sự quá dối trá!

“Chuyện công việc có gì đâu mà nghĩ?” Đới An cảm thấy khó hiểu, “Cậu có phải người mới vào nghề đâu mà còn lo lắng chuyện chụp ảnh?”

“Nghĩ lâu quá nên bây giờ cảm thấy không quen.” Tô Nặc chui vào trong chăn.

“Không quen cái gì?” Đới An lơ đãng nói, “Cho dù chúng ta có nghỉ hơn một năm vẫn hơn Khâu Tử Ngạn!”

Đang yên lành sao lại nhắc tới cái tên cơ bắp kia nhưng mà nghe quá thích! Tô Nặc nghiêm túc gật đầu, “Tôi biết.”

“Cậu nghĩ xem, nếu ngày nào đó hần đang chụp ảnh rồi bất cẩn để lộ quần lót đầy hoa thì coi sao được.” Đới An tiếp tục đột phá tiết tháo, “Đến lúc đó chúng ta đừng cười nhạo hần.”

“Tôi sẽ không cười nhạo hần đâu.” Ha ha ha ha ha!

“Vậy đi ngủ sớm đi.” Đới An đáp mền cho Tô Nặc, “Cho dù khi chụp ảnh có xảy ra chuyện, ít nhất chúng ta sẽ không lộ quần lót nơ bướm màu hồng phấn, càng không có tất chân rơi ra từ túi quần, đúng không?”

“Đúng!” Tô Nặc nghiêm túc gật đầu.

“Ngủ ngon.” Đới An chỉnh tới đèn đầu giường.

“Ngủ ngon.” Tô Nặc nhìn người đại diện ra khỏi phòng ngủ, sau đó ôm chăn cười trộm suốt ba phút.

Nghĩ tới cảnh “Khâu cơ bụng lộ quần lót đầy hoa khi đang chụp ảnh” là không đỡ nổi làm sao bây giờ! Ha ha ha ha ha ha chuyện này không buồn cười chút nào hết!

So ra thì mình thật sự quá ngẫu!

Tô Nặc cảm thấy thỏa mãn, rốt cuộc cũng phơi bụng ngủ khò khò.

Một đêm mộng đẹp.

Đúng sáu giờ sáng hôm sau Đới An liền gõ cửa, trên tay bưng một đĩa bánh bơ giòn ngàn lớp.

“Tôi muốn ngủ tiếp.” Tô Nặc ôm chăn giả chết như dự đoán.

“Đây là đồ ngọt của tiệm mà cậu thích nhất.” Đới An cầm một cục dâu tây cọ cọ miệng hần, “Sản phẩm mới.”

Tô Nặc nuốt dầu tây vào miệng, hai mắt vẫn nhắm chặt, “Để đó lát tôi ăn.”

“Nếu không ăn trong vòng hai mươi phút, bơ sẽ chảy ra ngoài, phần vỏ sẽ hết giòn, gây ra lực sát thương nghiêm trọng đối với đồ ăn!” Đới An bình tĩnh nói, “Số lượng có hạn, mỗi ngày chỉ bán hai mươi lăm cái, nếu muốn ăn phải đợi đến ngày mai, đã vậy còn chưa chắc có mua được hay không.”

Tô Nặc lập tức mở mắt ra, đầu tóc bù xù như ổ quạ chạy vào toilet.

Đới An cảm thấy rất hài lòng.

Người xưa có câu thép tốt phải dùng trên lưỡi dao!

*ý nói phải dùng đồ tốt ở nơi quan trọng nhất.

Chính là thế này đây!

Mười phút sau, Đới An đứng trong nhà bếp khen ngợi, “Đây là lần rời giường rửa mặt nhanh nhất từ trước tới giờ.” Lưu loát đến mức không thể lưu loát hơn!

“Đó là nhờ ái phi gọi giường giỏi.” Tô Nặc nghiêm túc dùng dao cắt bánh.

*gọi giường (tạm dịch theo baike), tên sao nghĩa vậy, là gọi ở trên giường, ám chỉ tiếng rên rỉ của phụ nữ hoặc đàn ông khi được kích thích trong quá trình ân ái.

.

Người đại diện hít một hơi, cố gắng không gào lên, “Lần sau cậu dùng từ khác được không?!” Dùng morning call cũng được! Hoặc gọi sớm cũng tốt!

“Kỹ thuật gọi giường của ái phi nổi tiếng mà.” Tô Nặc rất biết nghe lời.

Đới An dở khóc dở cười.

Do ngày đầu tiên chụp ảnh cần phải chụp vào lúc sáng sớm mặt trời mọc nên sau khi ăn bữa sáng, hai người nhanh chóng lái xe tới biệt thự, đoàn chụp ảnh là bạn nổi khổ hợp tác trước kia, tất cả mọi người đều đã quen mặt nhau.

“Chào Nặc Nặc.” Anh chàng thợ chụp ảnh nữ tính giờ lan hoa chi, chạy qua ôm Tô Nặc một cái.

Nhóm em gái trợ lý vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa cảm hận, chúng tôi cũng muốn ôm!

“Đi chuẩn bị tạo hình đi.” Đới An dẫn Tô Nặc vào phòng hóa trang, “Có thể người bên đầu tư sẽ tới đây vào lúc chín giờ.”

“Boss cuối hả?” Tô Nặc hỏi.

“Không phải, đại khái là quản lý bộ phận quảng cáo.” Đới An nói, “Chuyện này đâu cần sắp lớn tới làm gì, có phải dân chuyên nghiệp đâu.”

Tuy rằng nói thì nói như thế, nhưng anh hai nói tổng giám đốc này là bạn tốt của anh ấy! Ít nhiều cũng phải lịch sự tới nhìn một chút. Tô Nặc vừa làm tạo hình vừa tò mò tự hỏi, nghe nói vừa từ nước ngoài về, không biết trông như thế nào!

Một tiếng sau hần gặp được tên mặt sẹo.

= □ =!

Đây nhất định không phải là sự thật!

“Xin chào, tôi là La Lực.” Chàng mặt sẹo cười vô cùng thâm ý.

“Phốc. . . Khụ khụ.” Đới An hiển nhiên cũng bị cái tên này làm giật mình, vội vàng rút ra khăn tay che miệng lại, “Xin lỗi tổng giám đốc La, nước nóng quá.”

Còn Tô Nặc vẫn đang chìm trong khiếp sợ! Hần đột nhiên nhớ tới trước đây anh hai từng nhắc qua A Lực thế này A Lực thế nọ, thì ra chính là cái tên Loli hoành tráng này!

Cuộc sống đúng là quá cầu huyết!

“Mọi người đi chuẩn bị trước đi, tôi ra bên ngoài xem một vòng.” Chàng mặt sẹo rất tự giác, xoay người ra khỏi phòng nghỉ.

“Chết tôi rồi!” Chờ đối phương đi xa, Tô Nặc nắm tay Đới An cáo trạng, “Hần chính là kẻ tông xe đạp vào tôi!”

“Thật sao?” Đới An cũng hết hồn.

“Đương nhiên rồi, hóa thành tro tôi cũng nhận ra hần!”

“Hôm qua hai người có xảy ra xung đột không?” Bởi vì La Lực là do công ty trực tiếp lựa chọn, Đới An cũng không biết quan hệ giữa hần và Hàn Uy.

“Cũng không tính là xung đột, tôi chỉ cảm tức liếc hần vài cái, nhưng mà tôi có đeo kính.” Tô Nặc nói.

“Vậy được rồi, chắc không sao đâu.” Đới An thờ phào nhẹ nhõm.

“Tôi còn nói với hần tôi tên Mary Sue!” Tô Nặc đau khổ che mặt.

Đúng là quá dọa người.

“... Cái này, thôi kệ đi.” Đới An an ủi hần, “Việc quan trọng bây giờ là chụp ảnh cho thật tốt, bỏ qua mấy chuyện linh tinh đi.”

“Ừ.” Tô Nặc âm thầm cảm thán, thế giới này thật là nhỏ.

Nơi chụp ảnh là vườn hoa bên ngoài biệt thự, mùa xuân cây vừa mọc mầm, khung cảnh trông tràn đầy sức sống! Tô Nặc ngồi trên xích đu lắc lư, trên bàn có trà trong tay có thư, phải nói là chẳng khác gì một bức tranh!

Nhóm em gái trợ lý vô cùng kích động, Nặc Nặc đúng là làm cho người gặp người thương, thật sự rất muốn ôm vào ngực hung hăng chà đạp.

Nhất định phải viết tiếp Loạn thế tình trần!

La Lực đứng ở một bên, ánh mắt vẫn không rời Tô Nặc.

Tô Nặc bị hần nhìn đến nổi da gà, tiếc là không thể chửi người, vì vậy đành phải âm thầm văng tục trong lòng, sau đó thừa dịp rảnh rỗi gọi điện thoại cho anh hai.

“Sao gọi sớm vậy?” Hàn Uy vừa ngáp vừa nói.

“... Anh còn đang ngủ?” Tô Nặc cảm thấy hơi áy náy, mình không nên quấy rầy anh hai yêu quý nghỉ ngơi!

“Tôi hôm qua ngủ trễ, có gì không?” Hàn Uy hỏi.

“Không có gì, anh nghỉ ngơi cho tốt đi.” Thật ra Tô Nặc định than phiền về Loli mặt sẹo, nhưng chuyện này không quan trọng bằng sức khỏe của anh hai, thôi kệ đi vậy.

“Nói đi, nhất định có việc.” Hàn Uy rất hiểu em trai.

“Thật ra cũng không có gì.” Tô Nặc hỏi, “Anh thân với La Lực kia lắm hả?”

“Ừ, hần ta đáng tin, lúc còn ở Ý đã giúp anh không ít việc.” Hàn Uy nói, “Nếu không anh đã không nói cho hần biết quan hệ của chúng ta.”

“... Được rồi.” Tô Nặc đành phải chấp nhận số phận.

“A Lực làm khó em?” Hàn Uy nhíu mày.

“Không có!” Thật ra không phải làm khó, Tô Nặc buồn bực nói, “Hần cứ nhìn em hoài!” Nói xong mới thấy hình như hơi đàn bà, dù sao đàn ông con trai bị người khác nhìn một cái cũng có mắt miếng thịt nào đâu!

“Anh sẽ nhắc nhở hần.” Hàn Uy nói, “Có gì thì cứ gọi cho anh, biết không?”

“Em biết rồi.” Tô Nặc cúp điện thoại, vừa xoay người liền nhìn thấy La mặt sẹo đang đi về phía mình.

“... Chào.” Nếu đối phương là bạn tốt của anh hai, mình không nên vô lễ với người ta.

“Hôm qua thật ngại quá.” La Lực đưa cho Tô Nặc một tấm thẻ vàng lóng lánh.

“Cái gì đây?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

“Thẻ khách quý của tiệm bánh mì nướng mật ong hôm qua.” La Lực nói, “Hại cậu không ăn được, tôi bồi thường cho cậu.”

“Không cần đâu.” Tô Nặc từ chối, “Anh cũng không có cố ý.” Nhất định không thể nhận! Chỉ có thể nhận của anh hai ái phi giám đốc fan Chung Ly Phong Bạch... Được rồi thật ra nhận của ai cũng được, nhưng nhất định không thể nhận của hần!

“Nặc Nặc.” Đới An đứng bên kia gọi, “Chuẩn bị chụp tiếp.”

“Tôi đi trước.” Tô Nặc chạy qua.

Không biết tại sao cứ cảm thấy người này có gì đó kì quái, nhưng lại không biết kì quái ở chỗ nào! Cách xa một chút thì tốt hơn.

La Lực cười lắc đầu, vừa định chuẩn bị qua theo, di động đột nhiên vang lên.

“Này, chú đừng có quấy rầy em trai của tôi.” Hàn Uy bất mãn nói.

“Méc nhanh vậy sao?” La Lực bật cười.

“Dám đi quá giới hạn, coi chừng tôi đập chú.” Hàn Uy nói.

“Yên tâm đi, tôi chỉ muốn cậu ta chụp hình quảng cáo thôi.” La Lực nói, “Không làm gì khác đâu.”

Đối với bạn thân nhiều năm, dĩ nhiên Hàn Uy rất tin tưởng, vì thế dặn dò hai ba câu rồi cúp điện thoại. La Lực sờ sờ cằm, sau đó gọi điện thoại cho thư kí, bảo cô nàng đặt một vài món tráng miệng ngọt và đồ ăn vặt tới đây.

Hành động này được rất nhiều điểm cộng trong mắt nhân viên công tác, nhất là nhóm em gái trợ lí! Có đồ ngon phải biết chia sẻ cho người khác chứ!

“Gia, cậu muốn ăn một chút không?” Cảm nhận được oán khí ngập trời của Tô Nặc, Đới An mở miệng hỏi.

Mặc dù là bông hoa cao quý không ăn khói lửa, nhưng thỉnh thoảng ăn đồ ngọt một lần cũng không sao, chỉ cần không phải móng heo là được rồi!

Nhưng ngoài dự đoán của hần, Tô Nặc lại nói không!

Dân ăn hàng mà lại từ chối đồ ăn, chuyện này không khoa học!

Đới An giật mình, “Tại sao?”

“Tôi uống nước trái cây là được rồi.” Tô Nặc mở nắp chai nước tu ừng ực.

Tuy rằng đồ ngọt trông rất hấp dẫn nhưng chẳng biết tại sao mình lại không muốn ăn thứ tên kia mua!

“Nặc Nặc muốn ăn không?” La Lực bưng bánh nướng giòn sô-cô-la và hạch kiêu Ý qua đây.

“Cảm ơn, không cần.” Tô Nặc rất kiên quyết, hơn nữa còn âm thầm rít gào trong lòng, ai cho nhà người gọi Nặc Nặc! Phải gọi là Tô tiên sinh!

“Bánh hạnh nhân mỏng thì thế nào? Cái này ít chất béo, ăn một lần chắc không sao đâu.” La Lực tiếp tục hỏi.

“Cũng không cần!” Tô Nặc tiếp tục lắc đầu.

Thấy thái độ của Tô Nặc có vẻ không ổn, Đới An đứng lúc chen vào nói, “Xin lỗi tổng giám đốc La, tạo hình của Nặc Nặc có chút vấn đề, chúng tôi phải làm tóc lại lần nữa.”

“Ừ.” La Lực nhún vai.

“Cái tên này đúng là đáng ghét!” Sau khi La Lực đi xa, Tô Nặc nhỏ giọng nói thầm.

“Tại sao?” Đới An nói thẳng, “Tôi thấy anh ta đối xử với cậu rất tốt.”

“Anh không thể bị vẻ ngoài của hần mê hoặc.” Tô Nặc nói chắc như đinh đứng cột, “Vô sự ân cần, phi gian tức đạo*!”

*không có việc gì mà lại ra vẻ ân cần, không phải gian tặc thì cũng là trộm cắp.

“... Được rồi, cậu muốn nghỉ thế nào thì tùy.” Đới An nói, “Đừng gây sự thẳng mặt với người ta là được.”

Tô Nặc vừa đi vừa tự nhủ, chẳng lẽ hần mơ ước nhan sắc của mình?

Trời đất quỷ thần! Giả thiết này đúng là quá kinh hoàng, nhưng càng nghĩ càng có khả năng! Nếu thật sự là thế, giám đốc của mình nhất định sẽ nổi giận, sau đó không cho mình chụp hình quảng cáo luôn! Nhưng nếu không chụp thì biết giải thích sao với anh hai? Cũng không thể nói “em nghi ngờ hần thâm mến em nên em không chụp nữa”, nghe vừa ngu vừa tự kỉ!

“Trời ơi.” Tô Nặc nhìn không được thờ dài chán nản, làm nhân bánh bích quy* thật là khó.

*ý nói rơi vào tình thế tiến không được mà lùi cũng không xong, giống như nhân bánh bị kẹp giữa hai miếng bánh.

Chuyện đã vậy rồi, chỉ còn cách tới đâu hay tới đó thôi.

Sáng sớm chụp xong rất nhanh, dựa theo kế hoạch ban đầu, buổi chiều phải chụp hình trong phòng tắm! Với Tô Nặc mà nói, thay đổi kiểu chụp là chuyện bình thường, nhưng cái tên Loli mặt sọc kia. . . Nghĩ thế nào cũng thấy không ổn!

“Chụp phòng khách và phòng bếp trước được không?” Tô Nặc đề nghị, “Hôm qua tôi bị thương ở chân, đợi mai mốt rồi hẵng chụp, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Không thành vấn đề.” Nhà thiết kế quảng cáo sáng khoái đáp ứng.

La Lực cũng không có ý kiến gì, ngoài ra lúc chụp ảnh buổi chiều còn rất biết điều thu liễm ánh mắt của mình.

Nhưng với Tô Nặc mà nói, như vậy vẫn chưa đủ! Hắn thật sự hi vọng La Lực có thể hoàn toàn rời khỏi đây! Cho dù phải chụp mông cũng chỉ có thể cho hắn xem ảnh chụp phẳng, tuyệt đối không thể cho hắn ở lại hiện trường xem ảnh 3D lập thể! Đây là vấn đề nguyên tắc!

“Anh có biện pháp gì đuổi hắn đi không?” Tô Nặc không muốn làm phiền anh hai, vì thế lờ Đới An qua một bên nhỏ giọng hỏi.

“Sao cậu lại ghét tổng giám đốc La như thế?” Đới An buồn bực nói, “Tôi thấy anh ta ổn đấy chứ.”

Bởi vì hắn có ý đồ xấu với tôi! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó bình tĩnh nói, “Bởi vì trên mặt hắn có vết chém.”

Đới An: . . .

Lí do này cũng được sao?!

“Tóm lại anh mau nghĩ cách giúp tôi!” Tô Nặc bị phản nói.

Ông không muốn chụp hình trước mặt hắn!

Đúng là quá phiền!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

“Tuy tổng giám đốc La chỉ là một trong các nhà đầu tư, chúng ta cũng không thể đuổi anh ta đi được.” Đới An tỏ vẻ khó xử.

“Vậy nên tôi mới kêu anh nghĩ cách!” Tô Nặc dùng ánh mắt mong chờ nhìn người đại diện.

Đới An bị hắn nhìn đến mức chột dạ, đành phải miễn cưỡng đồng ý, sau khi làm xong mọi việc liền chạy tới chỗ La Lực, hỏi hắn xem ngày mai có đến chỗ này hay không.

“Chắc là có, gần đây cũng không có việc gì làm” La Lực trả lời.

Đới An cảm thấy vô cùng buồn bực, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười hai lúm đồng tiền tươi rói, nói, “Thật ra Nặc Nặc chụp ảnh rất chuyên nghiệp, mấy người trong nhóm cũng là người quen từng hợp tác chung, anh cứ yên tâm.” Vì thế anh mau quay về chỗ làm của mình đi!

“Tôi biết.” La Lực cười cười, “Nhưng mà phong cảnh nơi này rất đẹp, tôi muốn đến đây thư giãn.”

Không thể nói gì thêm, Đới An cũng hết cách, đành phải chạy về báo tin xấu cho Tô Nặc.

“Ngày mai hắn vẫn tới đây?” Tô Nặc nghe xong liền nổi giận, giả danh làm việc để theo đuổi người khác, đúng là quá trơ tráo!

“Ừ, tổng giám đốc La nói gần đây công ty rất rảnh rỗi, không có việc gì làm.” Đới An nói.

“Không có việc gì làm?” Tô Nặc nghe xong liền nghiêm túc hỏi, “Hắn thanh toán tiền chụp quảng cáo của tôi chưa?”

“Thanh toán đầy đủ rồi.” Đới An ngạc nhiên hỏi lại, “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Vậy thì tốt.” Tô Nặc đảo mắt, “Nếu công ty không có việc gì làm thì chắc sắp phá sản rồi, chúng ta nhất định phải thu tiền trước, mắc công lãng phí thời gian vô ích.”

Đới An: . . .

Bởi vì biệt thự vẫn còn trong giai đoạn hoàn thiện nên cơ sở vật chất không được đầy đủ, vì thế La Lực phải dặn thư kí của mình kêu lẩu đến cho mọi người ăn tối.

“Chúng ta ăn cái gì bây giờ?” Tô Nặc kéo Đới An ra một góc rồi hỏi, hắn rất quan tâm đến vấn đề này.

“Tổng giám đốc La đã chuẩn bị phần com đặc biệt cho cậu.” Đới An trả lời.

Tô Nặc cảm thấy sống không bằng chết, “Lại là salad trộn?”

“Đúng vậy.” Đới An vội vàng an ủi, “Cậu yên tâm, tôi có đem theo com cà ri bò đã được đóng gói hút chân không [1], ngon lắm!”

“Ngươi ngắt như vậy sao mà ăn?!” Tô Nặc buồn bực nói.

Đới An bình tĩnh trả lời, “Tôi có đem nồi com điện theo.”

Tô Nặc lập tức bị chấn động.

Dụng cụ này thật sự rất đa năng!

“Theo kế hoạch, nếu tối nay thời tiết tốt, chúng ta phải chụp thêm một số ảnh nữa, như vậy sẽ không đủ thời gian để quay về thành phố.” Đới An nói, “Vì vậy tôi mới đem cái nồi com điện này theo.”

“Ái phi.” Tô Nặc nước mắt lưng tròng, “Sau khi trở về, trăm nhất định phong nàng làm hoàng hậu.”

“Đới tiên sinh.” Nhân viên hậu cần đến gần hỏi, “Hai người muốn ăn com ở đâu?”

“Đưa vào phòng đi.” Đới An cầm cái bọc của mình lên, “Nặc Nặc cảm thấy không có khẩu vị, để cậu ta nghỉ ngơi một lát rồi ăn sau.”

Tô Nặc phối hợp bày ra vẻ mặt ỉu xiu, ai nhìn cũng thấy thương tiếc!

Thật sự rất rất rất rất mỏng manh dễ vỡ!

Mùi lẩu từ xa bay tới, dạ dày Tô Nặc bắt đầu réo lên!

Trước khi hắn bắt đầu dờ chừng, Đới An nhanh chóng kéo hắn về phòng.

Phòng của hai người ở tầng hai biệt thự, bên cạnh có một cái giếng ngoài trời nhỏ rất dễ thương, buổi tối còn có thể ra đó ngắm sao.

Nhưng Tô Nặc không có chút hứng thú gì với nó, hắn đang bận phần nộ lên án, “Tôi cũng muốn ăn lẩu!”

“Mai mới chụp xong về nhà tôi cho cậu ăn.” Đới An vừa nghiên cứu nồi com điện vừa an ủi, “Dẫn cậu đi ăn hết mấy nhà hàng lẩu nổi tiếng luôn! Lẩu chua cay, lẩu hải sản, lẩu cà chua lẩu gi cũng ăn!”

“Ừ.” Tô Nặc ngồi chồm hồm trên mặt đất, lấy dao cắt túi đóng gói thức ăn, “Cái này là?”

“Mẹ tôi làm.” Đới An nói.

Cho dù da mặt có dày đến cỡ nào, Tô Nặc cũng cảm thấy có chút xấu hổ, “Làm phiền bác gái rồi.”

“Không có gì, dù sao mẹ tôi đã về hưu, bình thường cũng không có gì làm.” Đới An bật nồi com điện lên.

“Vậy tại sao trong nhà anh lại có máy đóng gói đồ ăn bằng cách hút chân không?” Tô Nặc hỏi.

“Lúc trước chị dâu tôi có làm khô bò ở nhà để đem lên mạng bán.” Đới An đổ com cà ri vào trong nồi, “Cho nên thiết bị rất đầy đủ.”

“Nhà của anh tốt thật.” Tô Nặc giương cặp mắt tròn xoe hâm mộ nhìn người đại diện, mắt hết cả hình tượng.

“Chờ thêm một thời gian nữa, tôi dẫn cậu về nhà tôi ăn com.” Đới An nói, “Cậu yên tâm, bọn họ rất thích cậu, bọn họ không có đi nói lung tung khắp nơi đâu.”

“Ái phi!” Tô Nặc cảm động nhào tới ôm lấy người đại diện, cọ cọ vài cái, “Nếu sau này nàng lập gia đình, trăm nhất định sẽ rất luyến tiếc.”

Đới An 囧, “. . . Tại sao tôi phải lập gia đình?”

Bởi vì trăm đã lập gia đình rồi. Tô Nặc ngượng ngùng nghĩ.

“Đừng phá nữa, chúng ta tranh thủ ăn com đi.” Đới An lấy bát đũa trong túi ra, “Nói không chừng lát nữa còn phải làm việc.”

Nước sốt cà ri hòa quyện với từng hạt cơm, thịt bò chất lượng vừa mềm vừa ngon, hương vị đậm đà lẫn chút mùi sữa tươi, ăn hết một tô lớn cũng không thấy ngán!

“Bác gái làm đồ ăn ngon quá.” Tô Nặc ăn như sắp chết đói, cơm dính đầy lên mặt.

“Còn có nước ô mai chưng đường phèn, là mẹ tôi tự tay dùng cùi chưng đó.” Đới An lau miệng cho hắn.

Tô Nặc vừa nghe xong, nước miếng lập tức nhiều đầy đất. Nước ô mai chua chua ngọt ngọt, chắc chắn rất là ngon!

“Muốn uống liền bây giờ?” Đới An không hề ngạc nhiên với biểu tình của hắn.

Tô Nặc nhanh chóng gật đầu.

“Để tôi đi lấy cho cậu.” Đới An đứng lên, còn chưa kịp đi tới tủ hành lý, bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa.

Gõ gõ gõ cái con khi! Tô Nặc trừng mắt, cả phòng toàn là mùi cà ri, làm sao bây giờ??!! Đúng là quá dọa người!

Đới An và Tô Nặc liếc mắt nhìn nhau, sau đó liều mạng mở hết cửa sổ ra, tiếp theo dùng một quyển tạp chí quạt điên cuồng cho bớt mùi.

“Ai thế?” Đới An đứng cạnh cửa hỏi.

“Là tôi.” La Lực trả lời.

Quả nhiên là cái tên mặt sẹo đề tiện hạ lưu bị ổi đáng bị đập! Tô Nặc mắng thầm trong lòng, Đới An thì cảm thấy vô cùng đau đầu, “Tổng giám đốc La, có chuyện gì sao?”

“Lúc này tôi nghe nói Nặc Nặc không được khỏe nên muốn ghé thăm một chút.” La Lực nói, “Có thể mở cửa ra không?”

“Tổng giám đốc La, thật xin lỗi, Nặc Nặc đã ngủ rồi.” Dưới tình thế cấp bách, Đới An chỉ nghĩ ra được lý do này, “Cám ơn đã quan tâm.”

Lí do gì mà dở hơi vậy?! Tô Nặc sốt ruột nghĩ, lỡ hắn nghe thấy mình đã ngủ sau đó nổi thú tính tông cửa xông vào thì phải làm sao?! Tên mặt sẹo đó rất nóng nảy, lại còn là xã hội đen!

“Cảm lạnh à?” La Lực hỏi.

“... Chắc vậy.” Đới An đau khổ nói.

Tô Nặc chạy lung tung trong phòng tìm cây gậy phòng thân, tuyệt đối không thể nhân nhượng với kẻ có ý đồ xấu với mình!

“Để tôi đi lấy một ít thuốc cảm.” La Lực nói xong liền xoay người đi xuống lầu.

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, Tô Nặc thở ra một hơi.

“Ăn nữa không?” Đới An hỏi.

“Không ăn nữa.” Tô Nặc ngồi xuống sô pha than thở, “Anh thấy chưa, cái tên La Lực kia đúng là phiền hết sức!”

“Thật ra anh ta rất tốt.” Đới An dọn dẹp bát đĩa, “Rất quan tâm đến cậu.”

“Ai thèm hắn quan tâm” Tô Nặc đã tự động chuyển từ La mặt sẹo sang La dê xồm.

“Cậu được quan tâm như thế còn muốn gì nữa?” Đới An thuận miệng nói, “Hồi đó giám đốc Âu Dương cũng rất quan tâm tới cậu, sao lúc đó không thấy cậu chê phiền?”

Cái này sao mà so sánh được?! Người yêu của tôi rất tuyệt vời! Tô Nặc dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Đới An, ngày nào đó anh sẽ biết được bí mật động trời này!

Đến lúc đó, nhất định sẽ long trời lở đất.

Năm phút sau, La Lực lại gõ cửa, “Tôi đem thuốc cảm lên rồi này.”

Đúng là cái tên âm hồn bất tán mà! Tô Nặc hung hăng siết nắm đấm.

Đới An nhét hắn vào trong chăn, “Giả bệnh đi!”

Tô Nặc vội vàng lấy chăn trùm đầu.

Đúng là quá phiền.

Sau khi xác định mọi thứ trong phòng đều bình thường, Đới An bình tĩnh mở cửa, “Tổng giám đốc La.”

“Nặc Nặc ngủ rồi à?” La Lực liếc mắt nhìn về phía giường ngủ trong phòng.

Cả người Tô Nặc đều bị chăn bao phủ.

“Ừ, chắc cậu ta bị cảm.” Đới An trả lời.

“Có cần gọi bác sĩ không?” La Lực thuận thế bước vào bên trong.

Đới An: . . .

Vốn định nhận thuốc xong rồi đuổi hẩn đi, sao lại để hẩn vào phòng thế này?!!!

“Nặc Nặc.” La Lực ngồi xuống giường.

Chết tiệt!!!!

Tô Nặc như bị sét đánh trúng, trợn mắt nằm trong chăn.

Cái quái gì thế!

Ái phi cư nhiên cho hẩn vào đây, sao nàng dám phản bội trẫm!

“Đừng trùm chăn kín đầu.” La Lực kéo chăn xuống.

Nhưng mà Tô Nặc vẫn chưa kịp nhắm mắt!

Vì thế hẩn đã bị La mặt sọc nhìn thấy.

Trời đất ơi là trời!

“Cậu không sao chứ?” La Lực ráng nhịn cười.

“. . . Ừ.” Xem ra không thể giả bộ ngủ nữa, Tô Nặc đành phải suy yếu nói.

“Sốt rồi à?” La Lực đặt tay lên trán hẩn để kiểm tra nhiệt độ.

Đừng có sờ lung tung như thế! Tô Nặc gào thét trong lòng, đồ lưu manh!

“Tổng giám đốc La, Nặc Nặc không có việc gì đâu, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe ngay.” Đới An đứng lúc lên tiếng giải tỏa bầu không khí căng thẳng.

“Có cần tôi tìm người nấu chút cháo cho cậu ta không?” La Lực hỏi.

“Không cần.” Đới An nói, “Uống thuốc là được rồi, tôi cam đoan sẽ không làm chậm trễ lịch trình ngày mai.”

Chuyện đó chưa chắc nhé! Tô Nặc còn đang oán thăm trong lòng, nếu tên này còn làm ra mấy hành động quá trớn như vậy, mình nhất định sẽ bãi công kháng nghị!

“Vậy được rồi, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi sẽ hủy bỏ lịch trình buổi tối.” La Lực đặt một tờ danh thiếp lên đầu giường, “Cần gì thì cứ gọi cho tôi.”

“Cám ơn.” Đới An lễ phép đáp lại rồi tiến hẩn ra khỏi cửa, vừa quay đầu liền nhìn thấy Tô Nặc đang cầm tờ danh thiếp lật qua lật lại, vẻ mặt vô cùng chán ghét.

“Giờ phải làm sao đây?” Đới An hỏi hẩn.

“Cần gì thì cứ gọi cho tôi.” Tô Nặc trầm tư, “Anh có thấy câu này nghe rất giống mấy cô gái trong bar không?”

“. . . Không hề.” Đới An cầm danh thiếp, “Đi tắm đi, tôi nay ngủ sớm một chút.”

“Chắc chắn hẩn đang trốn trong góc tối nào đó cười gian xảo! Sau đó tiếp tục nghĩ ra kế hoạch nham hiểm khác!” Tô Nặc vẫn còn chìm trong suy nghĩ của mình.

Đới An vỗ hẩn một cái rồi đẩy hẩn vào phòng tắm.

Sau đó Tô Nặc liền ngoan ngoãn tắm rửa?

Làm gì có chuyện đó!

Thật ra hắn đang kiểm tra lần lượt một vòng xem trong này có giấu camera bí mật nào không. . . Nhất định phải nâng cao cảnh giác!

“Nặc Nặc, sao chưa tắm đi?” Mười phút sau, Đới An buồn bực hỏi.

“Bởi vì tôi bị nóng trong người dẫn đến táo bón, chưa có xuyết xuyết được.” Tô Nặc nghiêm túc trả lời.

Đới An bị ghen hòng, lời muốn nói lập tức bị đẩy ngược về trong bụng.

Sau khi kiểm tra trần nhà xong, xác định mọi thứ đều bình thường, Tô Nặc mới nhảy xuống bồn cầu, bắt đầu mở nước ấm để tắm rửa. Hai ngày nữa sẽ xong việc, nhất định phải về nhà lần qua lần lại với chồng đẹp trai, bíp bíp cuồng nhiệt — Rồi lại bíp bíp tiếp — Mới đủ!

Tiểu biệt thắng tân hôn mà!

*Gặp lại nhau sau một thời gian ngắn xa cách, cảm giác còn hơn cả đêm tân hôn.

Yêu đương xa thật là khổ.

So với tình trạng hiện giờ của Tô Nặc, chuyện của Chung Ly Phong Bạch và Mục Thu có vẻ đau khổ hơn nhiều.

Bởi vì . . . Mất của Mục Thu xảy ra chút vấn đề.

“Nào bị chấn động mạnh, thần kinh thị giác bị tổn thương.” Bác sĩ nói, “Nhưng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian, thị giác sẽ dần dần khôi phục lại như cũ.”

Mục Thu nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà mờ ảo trước mặt, không nói gì.

“Không sao đâu.” Sau khi bác sĩ rời đi, Chung Ly Phong Bạch ngồi xuống bên giường, “Bác sĩ nói đây chỉ là tình trạng tạm thời, qua một thời gian ngắn sẽ hết.”

“ . . . Ừ.” Mục Thu trả lời.

“Chỉ mấy tháng thôi, coi như chúng ta nghỉ phép ở bệnh viện đi.” Chung Ly Phong Bạch an ủi.

Mục Thu vẫn im lặng, ban nãy sau khi tỉnh dậy thì phát hiện mắt của mình bị một tầng vải bịt kín, cái gì cũng nhìn không rõ, ai gặp phải chuyện này mới biết không dễ chịu chút nào.

“Lúc này cấp dưới của anh có ghé qua, nói hoạt động của công ty vẫn bình thường, bảo anh cứ yên tâm nghỉ ngơi.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Tôi đã tìm người thay thế quản lí công việc, cho nên tôi sẽ ở đây với anh.”

“Có phải sau này anh sẽ không nhìn thấy gì nữa không?” Mục Thu khàn khàn nói.

“Dĩ nhiên là không.” Chung Ly Phong Bạch nhiu mày, “Anh đừng nghĩ lung tung.”

Mục Thu im lặng, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Anh đừng như vậy.” Chung Ly Phong Bạch vui mặt vào cổ hắn, hít hít mũi, “Anh nhất định sẽ không sao.”

“Nhớ đừng để phóng viên viết lung tung.” Mục Thu nói, “Còn nữa. . . Tạm thời đừng công khai quan hệ của chúng ta.”

“Tại sao?” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy khó hiểu, “Đang yên lành sao lại nghĩ đến chuyện này?”

“Chờ anh khỏe lại rồi tính.” Mục Thu vỗ vỗ lưng hắn.

“Không lẽ anh đã bắt đầu hối hận?” Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, Chung Ly Phong Bạch lập tức ngồi thẳng lưng.

Mục Thu cười khò, “Sao lại có chuyện đó.”

“Vậy tại sao anh lại không muốn công khai?” Chung Ly Phong Bạch tiếp tục hỏi.

“” Mục Thu thờ dài, “Không có gì, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Không muốn tôi suy nghĩ lung tung thì đừng có nói một nửa rồi im lặng như thế! Chung Ly Phong Bạch rất muốn nắm cổ áo hắn lắc lắc mấy cái, nhưng hiển nhiên không thể làm vậy, thấy Mục Thu họ khan, hắn đành phải làm người vợ hiền đồ canh ngăn nhĩ tuyết lê trong bình giữ nhiệt ra chén, đút cho Mục Thu ăn.

Do đầu bị thương lại mất máu quá nhiều, Mục Thu rất hay mất ngủ. Lúc Âu Dương Long đến thăm, Mục Thu đã ngủ thiếp đi.

“Mất hấn sao rồi?” Âu Dương Long nghe tình hình qua điện thoại liền lập tức chạy tới.

“Không có gì, bác sĩ nói nghỉ ngơi vài tháng sẽ bình thường trở lại.” Sợ đánh thức Mục Thu, Chung Ly Phong Bạch kéo Âu Dương Long ra ban công trò chuyện.

“Có cần mời một hộ lý đến chăm sóc cho hấn không?” Âu Dương Long hỏi.

“Có một cô giúp việc sẽ đến giúp khi có chuyện khẩn cấp, nhưng bình thường đều do tôi chăm sóc.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Tôi đã tạm hoãn mọi công việc của mình.”

Âu Dương Long nói, “Có thể gặp được anh, coi như hấn có phúc.”

“Nếu không có tôi, mọi chuyện sẽ không ra nông nổi này.” Chung Ly Phong Bạch buồn bã nói.

“Đừng nghĩ như vậy.” Âu Dương Long vỗ vỗ vai đạo diễn Chung, “Hấn không trách anh đâu.”

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Âu Dương Long gật đầu.

“Trước khi anh đến, Mục Thu có dặn tôi tạm thời đừng công khai thừa nhận quan hệ của chúng tôi trước giới truyền thông.” Chung Ly Phong Bạch nhíu mày, “Tôi hỏi tại sao thì hấn không chịu nói cho tôi biết.” Lúc đầu còn đòi công khai, sao bây giờ lại muốn che giấu?

Âu Dương Long bật cười, “Tôi nghĩ hấn chỉ muốn tốt cho anh thôi.”

“Là sao?” Chung Ly Phong Bạch vẫn không hiểu nổi.

“Chắc hấn sợ lỡ sau này mình bị mù sẽ liên lụy đến anh.” Dù sao Chung Ly Phong Bạch cũng là người của công chúng, một khi công khai tình cảm sẽ vĩnh viễn bị người ta soi mói, dù chỉ là một khuyết điểm nhỏ cũng sẽ bị mọi người phóng đại lên. Nếu gặp phải trường hợp xấu nhất, Mục Thu thật sự bị mù, sau đó hai người lại chia tay, nếu không công khai quan hệ thì còn có thể tránh né giới truyền thông, nói hai người chỉ là bạn bè, Chung Ly Phong Bạch sẽ không bị mang tiếng “vứt bỏ người yêu mù lòa”.

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy hơi choáng váng.

Lừa giận bốc ngùn ngụt.

Cái gì mà lỡ sau này bị mù nhất định sẽ liên lụy đến tôi?

Lúc đầu chính anh mặt dày quần quýt lấy tôi tỏ tình này nọ ôm hôn thăm thiết sau đó còn lên giường lăn qua lăn lại bây giờ vất vả lắm mới đến được với nhau lên giường vô số lần nhả cũng đã trao! Tưởng rằng nửa đời còn lại sẽ bình yên bên nhau không ngờ anh lại nghĩ tới chuyện chia tay! Thật sự không thể chấp nhận được!

Nói một hơi!

Đạo diễn Chung!

Quên luôn!

Chăm phẩy!

Điều đó chứng tỏ!

Hấn thật sự!

Nổi giận rồi!

“Anh cũng đừng giận.” Âu Dương Long lên tiếng trấn an, “Mục Thu chỉ muốn tốt cho anh thôi.”

“Tôi không đáng tin như vậy sao?!!!” Chàng thanh niên nho nhã lịch sự đã bị chọc nổi điên!

“Bởi vì hấn là tên ngốc.” Âu Dương Long nghiêm túc nói, “Bây giờ Mục Thu bị thương chưa khỏi, anh nhất định không thể đánh hấn!”

“Tôi biết!” Chung Ly Phong Bạch hung hăng vuốt cán chổi bên cạnh, “Sau khi hấn khỏe lại tôi mới đánh hấn một trận.”

“Ý kiến hay!” Âu Dương Long dựng ngón cái khen ngợi, “Đến lúc đó tôi sẽ giúp anh chuẩn bị ba tấm ván giặt [2].”

Chung Ly Phong Bạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào phòng bệnh.

Chờ anh khỏe lại!

Anh!

Sẽ chết với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Vào buổi tối, Tô Nặc ra sức yêu cầu Đới An ngủ cùng giường với mình, bởi vì hắn cảm thấy La Lực có thể nhân lúc nửa đêm phá cửa xông vào bíp bíp mình — Rồi lại bíp bíp — Cuối cùng lại bíp bíp bíp bíp!

Phải biết rằng tên đó chính là nhà đầu tư! Tất nhiên hắn sẽ có chìa khóa của tất cả các phòng!

“Ngủ ngon.” Đới An đắp chăn, ngáp dài.

“Anh đừng có ngủ trước như thế.” Tô Nặc dùng sức lay người hắn.

“Lại sao nữa?” Mặt người đại diện đầy hắc tuyến.

“Anh có học võ Taekwondo không?” Tô Nặc hỏi, “Hoặc mấy môn võ phòng thân khác cũng được.”

“Không có.” Đới An lắc đầu.

“Sao anh không học?” Tô Nặc thờ dãi.

“Tôi học Taekwondo làm gì?” Đới An không hiểu gì hết.

“Tất nhiên là để phòng thân rồi! Phòng ngừa trường hợp bị yêu râu xanh tấn công.” Tô Nặc gục đầu xuống bên cạnh Đới An, “Chúng ta giấu dao gọt trái cây dưới gối được không?”

“Không được!” Đới An từ chối thẳng thừng, “Tôi sợ nửa đêm cậu mộng du lấy nó đâm tôi.”

“Nhưng tôi cảm thấy tên La Lực đó không phải là người tốt!” Tô Nặc nói, “Rất có thể hắn là tên biến thái!”

“Sao cậu lại nghĩ như vậy?” Đới An giật mình.

“Bởi vì ánh mắt hắn nhìn tôi rất kì quái!” Tô Nặc nói chắc như đinh đóng cột, giống như trong tiểu thuyết ngôn tình đã miêu tả, ánh mắt đó chứa đầy dục vọng tà ác.

“Cậu nói hắn có ý đồ xấu với cậu?” Đới An hít một hơi, sau đó lo lắng ngồi dậy, “Những lời này không thể nói lung tung, bên ngoài đang đồn cậu là gay, một tên Khâu Tử Ngạn đã đủ phiền, thêm hắn nữa thì cậu hết đường chối.”

Làm ơn đi, tôi thích đàn ông thật mà!

Nhưng đây không phải là trọng điểm!

Tô Nặc nghiêm túc nói, “Đúng vậy, tôi chắc chắn là thế.”

“Bằng chứng đâu?” Đới An gặng hỏi, “Có gì chứng minh không?”

“Là trực giác!” Tô Nặc nắm tay người đại diện.

Thần kinh đang căng thẳng của Đới An lập tức thả lỏng.

Cái lí do này nghe thật có sức thuyết phục.

“Vậy nên tối nay chúng ta thay phiên nhau gác đêm nhé?” Tô Nặc phân công nhiệm vụ, “Nửa đêm đầu anh thức, nửa đêm sau tôi thức thay anh.”

“Ừ.” Đới An trả lời cho có lệ, “Mau ngủ đi.”

“Đến lúc đổi phiên nhớ kêu tôi.” Tô Nặc dặn dò.

Đới An gật đầu, “Biết rồi.”

“Anh đừng có quên đó.” Đây là chuyện liên quan đến chủ quyền hoa cúc và danh dự của bản thân!

“Được rồi, tôi hứa mà!” Đới An vẫy vẫy tay, “Mau ngủ đi.”

“Ngủ ngon.” Tô Nặc đắp chăn, nghĩ nghĩ một hồi lại muốn nói tiếp, “Nếu hấn –“

“Nếu hấn xông vào, chúng ta sẽ dùng gậy đập cho hấn toi bời hoa lá, sau đó lột sạch đồ rồi trói hấn lại!” Đới An trả lời vô cùng lưu loát.

“Chính xác!” Lúc này Tô Nặc mới cảm thấy yên tâm.

“Bây giờ nhắm mắt lại ngủ đi.” Đới An ra lệnh, không cho Tô Nặc lên tiếng nữa.

“Ái phi thật oai phong.” Tô Nặc khen ngợi.

“Mau ngủ đi!” Ngoài mặt Đới An vẫn giữ vẻ ôn hòa, trong lòng muốn hét vào mặt hấn lắm rồi!

Cuối cùng Tô Nặc cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Mười phút sau.

“Ngủ rồi à?” Đới An vỗ vỗ người hấn.

Tô Nặc vui vẻ ngáy khò khò, làm việc cả ngày thật sự rất mệt mỏi!

Đới An thở phào nhẹ nhõm, chỉnh đèn tối lại, sau đó cũng chui vào ổ chăn.

Dễ tiểu tổ tông đi ngủ thật hao tâm tổn sức!

Lúc nửa đêm, khi hai người đang ôm chăn ngủ say, ngoài cửa sổ mưa bụi bay lất phất, một tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, Tô Nặc mơ mơ màng màng ôm lấy Đới An, “Ái phi!”

“Sao vậy?” Đới An ngủ chưa sâu lắm, vừa bị Tô Nặc đụng phải liền tỉnh dậy.

“Hộ giá!” Tô Nặc nửa mê nửa tỉnh nói.

.....

“Ừ.” Đới An dờ khóc dờ cười, đưa tay xoa đầu hấn.

Hồ hấp của Tô Nặc bắt đầu đều trở lại, Đới An chỉnh đèn bàn sáng một chút, định bụng ngồi dậy đi toilet, đột nhiên nghe ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân!

Má ơi!

Người đại diện lập tức hoảng hồn, bởi vì biệt thự này có hai tầng, toàn bộ nhân viên trong đoàn đều ở tầng một, chỉ có hấn và Tô Nặc ở tầng hai! Vậy tại sao bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân?!

Nửa đêm nghe được tiếng bước chân đúng là hù chết người!

“Nặc Nặc.” Đới An lay hấn, “Tỉnh lại đi!”

“... Gì thế?” Tô Nặc rúc đầu vào trong chăn.

“Ồ ngoài hành lang có người.” Đới An nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Tô Nặc lập tức tỉnh dậy.

“Suýt –” Đới An đưa ngón tay lên miệng ra hiệu cho hấn đừng làm ồn.

“Anh nói bên ngoài có người?” Tô Nặc tròn mắt.

“Vừa rồi tôi nghe được tiếng bước chân.” Đới An nói.

“Tôi biết ngay mà, nhất định là tên La Lực!” Tô Nặc hùng hổ nói, sau đó vén chăn phóng xuống giường.

“Cậu làm gì vậy?” Đới An kéo hần lại.

“Tìm vũ khí tự vệ!” Tô Nặc cầm một cái ghế đứng gần cửa, đáng vẻ vô cùng hiên ngang.

Đới An áp tai vào cửa nghe ngóng một chút, sau đó buồn bực nói, “Sao hết nghe thấy gì rồi?!”

“Có phải vừa rồi anh nghe lầm không?” Tô Nặc nhỏ giọng hỏi.

“Không thể nào.” Đới An khẳng định.

Như để chứng minh lời nói của người đại diện, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân khe khẽ.

“Gọi điện thoại cho đội chụp ảnh được không?” Đới An hỏi, đồng người an toàn hơn!

“Ừ.” Tô Nặc gật đầu, “Anh gọi điện thoại đi, kêu mọi người lên đây cùng nhau vạch trần bộ mặt thật của tên quỷ quân tử mặt người dạ thú kia!”

Nửa đêm lên vào phòng ngủ của người khác đúng là quá đáng hết sức!

Nhất định không thể tha thứ cho loại hành vi này!

Nhân lúc Đới An gọi điện thoại, Tô Nặc dán tai vào cửa nghe ngóng, tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó là... Âm thanh chìa khóa tra vào ổ!

Quả nhiên có chìa khóa!

Vậy chắc chắn là tên La Lực rồi!

Cái tên khốn kiếp này!

Tô Nặc nắm chặt ghế, định bụng sẽ hung hăng đập vào đầu tên yêu râu xanh biến thái kia! Cho dù là bạn của anh hai cũng không thể tha thứ!

“Đội chụp ảnh tắt máy rồi.” Đới An nhú mày.

Tô Nặc ra hiệu cho hần dừng lên tiếng, giờ cao cái ghế trên tay.

Chẳng khác gì một vị chiến sĩ!

Tay nắm cửa nhẹ nhàng chuyển động, sau đó cánh cửa đột nhiên mở bung ra.

Tô Nặc dùng sức nện cái ghế xuống!

“Surpri... A!!!!” (Surprise! = Ngạc nhiên chưa!)

Tiếng hét vang vọng cả không gian, nghe cực kì thâm thúy.

Đèn phòng bật mở, anh chàng thợ chụp ảnh nữ tính của nhóm quỳ rạp trên mặt đất, tình trạng vô cùng thâm thúy, không còn nhúc nhích được nữa.

“Á!!!!” Mấy cô trợ lí mai phục ở cuối hành lang vừa la hét vừa chạy tới.

“Chuyện gì thế này?” Tô Nặc cầm cái ghế trong tay, cả người hóa đá.

“...” Đới An cũng vô cùng bất ngờ, surprise?

“Mau gọi bác sĩ!” La Lực đỡ thợ chụp ảnh lên giường.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Nặc mặc cái áo ngủ hoa văn bò sữa, đầu óc rối như tơ vò.

“Simon bảo hôm nay là sinh nhật của Đới tiên sinh nên muốn cho anh ấy một bất ngờ.” Mấy cô nàng trong đội chụp ảnh khóc không ra nước mắt, trên tay còn bưng cả bánh kem.

Đới An: ...

“Tôi không có cố ý.” Tô Nặc cảm thấy như sét đánh ngang tai, thì ra là định tổ chức một buổi tiệc bất ngờ!

“Tôi không sao...” Thợ chụp ảnh yếu ớt nói, “Đừng lo.”

Đầu óc Đới An vang lên tiếng ong ong, sao mình lại sinh vào hôm nay chứ?!

Buổi tiệc bất ngờ phá sản vì tình huống ngoài ý muốn, bánh kem và sâm banh bị vứt qua một bên, mớ ruy băng cũng bị vứt vào một góc, bác sĩ đang tiến hành kiểm tra cho Simon, mấy cô nàng trợ lý ngồi một vòng quanh giường, tất cả đều tỏ vẻ tan nát cõi lòng!

“Tôi xin lỗi.” Ngoài ban công, Tô Nặc rầu rĩ xin lỗi Đới An.

“Sao lại xin lỗi tôi?” Đới An buồn bực hỏi.

“Tôi đã phá hỏng buổi tiệc sinh nhật của anh, còn đánh Simon bị thương.” Đây là chuyện không thể tha thứ!

“Cậu đâu có cố ý.” Đới An an ủi hần, “Simon sẽ không trách cậu đâu, cậu đừng để trong lòng.”

Nói thì nói vậy nhưng Tô Nặc vẫn cảm thấy chán nản.

Lẽ ra ngay từ đầu mình không nên nhận công việc này!

Tên mặt sẹo kia đúng là tên sao chổi!

“Nặc Nặc.” La Lực đẩy cửa ban công ra, “Sao lại ra ngoài này đứng?”

Còn dám vác mặt ra nữa à! Tô Nặc hung hăng liếc hần.

La Lực cảm thấy hơi khó hiểu, sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đó?!

“Tổng giám đốc La.” Đới An nhanh chóng lên tiếng hòa giải bầu không khí căng thẳng.

“Anh vào trong trước đi.” Tô Nặc bảo ái phi của mình lui ra.

Chuyện này càng để lâu càng phiền phức, giải quyết một lần cho xong!

“Tại sao lại bảo tôi vào trước?” Đới An cảm thấy đau đầu, cái tên này lại muốn làm gì đây?!

“Mau vào đi.” Tô Nặc lên tiếng đuổi người.

Đới An đành phải xoay người vào trong, trước khi đi không quên dùng ánh mắt cảnh cáo hần — Không được gây rối!

Tuy tôi không muốn gây rối nhưng tôi không thể nhân nhượng với tên yêu râu xanh này! Tô Nặc tự cổ vũ bản thân.

La Lực nhìn hần, “Có gì muốn nói với tôi sao?”

“Làm ơn đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó nữa!” Tô Nặc nghiêm túc nói, tôi là người đã kết hôn!

La Lực buồn bực hỏi lại, “Ánh mắt của tôi có vấn đề gì?”

Ánh mắt của anh rất dễ tiện! Tô Nặc tự trả lời trong lòng, sau đó nói, “Mặc kệ mục đích của anh là gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh một điều, đừng có ý nghĩ không an phận với tôi!” Giọng nói vừa mạnh mẽ vừa đánh thép!

“... Đừng có ý nghĩ không an phận?” La Lực cười như không cười.

Đẹp cái biểu tình hạ lưu của anh ngay! Tô Nặc trừng hần.

“Sao không giải thích tiếp? Ý nghĩ không an phận là thế nào?” La Lực nhấn mạnh câu cuối, sau đó xoay người đối diện với Tô Nặc, vẻ mặt rất đáng bị đập!

Biết ngay nhà người là kẻ xấu mà! Âm thanh cảnh giác liên tục vang lên trong đầu, Tô Nặc nói, “Tôi đến đây chụp ảnh quảng cáo hoàn toàn là vì anh hai của tôi!” Vì vậy anh nên biết điều một chút!

“Cho dù không có Hàn Uy, công ty của cậu cũng sẽ không từ chối hợp đồng này.” La Lực dựa sát vào người Tô Nặc, “Có biết tại sao không?”

“... Đứng đằng hoàng rồi nói tiếp!” Tô Nặc lùi về sau một bước.

“Tôi trả thù lao gấp ba, đâu phải chỉ để chụp ảnh.” La Lực nhếch miệng, “Mà còn để làm chuyện khác nữa.”

Làm cái con khi! Tô Nặc nổi giận, vung thẳng nắm đấm về phía trước!

Dám nói những lời như thế, thật sự không thể nhịn được nữa!

Sau đó hần sẽ đánh La dê xồm tan tành?

Rất tiếc là không.

La mặt sẹo đã từng được huấn luyện, vì thế dễ dàng bắt được cổ tay của Tô Nặc, còn thuận thế kéo hắn về phía mình, sau đó còn ôm hắn vào lòng!

Cái tên khốn kiếp vô liêm sỉ này! Dưới tình huống cấp bách, Tô Nặc nhấc chân lên đạp La Lực một cái. La Lực giống như đang chơi đùa với mèo nhỏ, thuận thế ôm hắn đặt ngồi lên lan can ban công.

“A!” Sau lưng không có chỗ dựa, Tô Nặc ngồi cứng ngắc trên lan can, mặt mũi trắng bệch.

Từ tầng hai té xuống không phải là chuyện đùa, nhẹ thì gãy xương, nặng thì đi đời nhà ma!

“Còn muốn đánh nữa không?” La Lực dùng hai tay nắm vai Tô Nặc để hắn không lộn xộn nữa, sau đó dùng ngữ điệu vô cùng thần nhiên hỏi.

Tô Nặc không dám nhúc nhích, đành phải cắn tức trừng mắt nhìn kẻ thù.

“Hôn tôi một cái, tôi kéo cậu về.” Cái tên La mặt sẹo này quá đáng lắm rồi!

“Mơ đi!” Tô Nặc tức giận nói.

Kính cửa ban công là kính mờ, vì vậy không ai nhìn thấy chuyện đang xảy ra.

“Hay để tôi hôn một cái cũng được.” La Lực tiếp tục trêu chọc.

Tô Nặc tung một cước qua.

“Tiểu tử tông.” La Lực bị hắn dọa hết hồn, vội vàng kéo hắn xuống, “Đừng lộn xộn nữa, ngã xuống bây giờ.”

Giả bộ tốt bụng cái gì chứ! Tô Nặc tức giận đá hắn thêm một cước, sau đó kéo cửa chạy vào phòng.

Năng lực của địch hơn ta rất nhiều, vì vậy phải bảo tồn lực lượng!

La Lực đứng ở ban công cười nửa ngày, sau đó lấy di động ra gọi cho Hàn Uy.

“Chú cũng rảnh quá nhỉ!” Hàn tiên sinh rất không khách sáo lên tiếng, “Bây giờ mới ba giờ sáng, tốt nhất chú nên có lí do chính đáng!”

“Em trai của chú thật thú vị.” La Lực cười đến đau cả bụng, “Bây giờ cậu ta đang nghĩ tôi muốn dùng quy tắc ngầm với cậu ta.”

Hàn Uy: . . .

“Chú có chắc cậu ta là em trai của chú không?” La Lực vẫn còn cười, “Hai người chẳng giống gì cả.”

“Chú làm gì nó rồi?” Trong lòng Hàn Uy xuất hiện dự cảm xấu.

“Tôi vẫn nghe lời chú, xem cậu ta như em trai.” La Lực báo cáo, “Có thể do tôi quan tâm quá mức khiến cậu ta nghĩ tôi có ý đồ riêng nên mới ân cần như vậy, cậu ta còn tưởng tôi có âm mưu đưa cậu ta lên giường.”

“Này này, có cần nói huých toẹt ra như vậy không?!” Hàn Uy nhú mày, “Mau đi giải thích rõ ràng với nó đi.”

“Sao tôi phải giải thích?” La Lực cảm thấy vô cùng thú vị, “Tôi còn muốn chọc cậu ta thêm một lúc.”

Hàn Uy: . . .

Đúng là muốn ăn đập mà!

“Em trai chú bị tôi dọa bỏ của chạy lấy người rồi.” La Lực vịn lan can, tiếp tục cười, “Biểu tình của cậu ta rất thú vị.”

Hàn Uy hít một hơi, “La Lực!!!”

“Nói thật, trước đó tôi không có làm gì cậu ta cả, đói bụng đưa cơm, bị bệnh đưa thuốc, phục vụ tận tình, là em trai chú chạy tới chọc tôi trước.” La Lực nghiêm túc nói.

“Quên đi, về sau chú cách xa nó một chút, chuyện này để tôi giải quyết.” Hàn Uy cảm thấy vô cùng đau đầu.

La Lực nói thêm vài câu có lệ rồi cúp máy, nhàn nhã móc gói thuốc trong túi quần ra hút.

Trong phòng tắm, Tô Nặc ngồi trên bồn cầu trầm tư, mình có nên nói chuyện này cho anh hai nghe không?!

Nhưng hắn còn chưa suy nghĩ xong, anh hai đã gọi điện thoại tới.

“Anh hai.” Tô Nặc lập tức bắt máy.

“Đừng để ý cái tên La Lực kia, hắn bị điên.” Hàn Uy đi thẳng vào vấn đề.

“Hắn gọi cho anh?” Tô Nặc nghe vậy liền nổi giận, dấm nhanh tay cáo trạng trước, lẽ ra tôi mới là người nên cáo trạng, người bị lừa dối chính là tôi!

“Hắn có nói gì em cũng đừng tin.” Hàn Uy dặn dò, “Hắn sẽ không làm gì em đâu, hắn chỉ muốn trêu em một chút thôi.”

“...” Cái này hình như không đúng lắm! Tô Nặc rất tin tưởng vào trực giác của mình.

“Lần này hắn về nước là để giúp anh, giải quyết xong mọi việc hắn sẽ quay lại Ý.” Hàn Uy nói, “Cho nên em đừng đoán mò nữa, làm xong sớm rồi về sớm.”

“... Em biết rồi.” Tô Nặc cảm thấy hơi rối rắm, nếu đối phương đến để giúp đỡ, mình không nên gây phiền phức cho anh hai!

“Nặc Nặc.” Đới An gõ cửa, “Cậu không sao chứ, sao chui vô toilet lâu vậy?”

“Không có gì.” Tô Nặc cúp điện thoại rồi đi ra ngoài, “Simon thế nào?”

“Bác sĩ nói anh ta không có gì nghiêm trọng, cái ghế chỉ đập trúng bả vai nên bị trầy xước nhẹ và tụ máu bầm thối, bây giờ mọi người đã đi ngủ hết rồi.” Đới An nói, “Sáng mai sẽ có thợ chụp ảnh khác đến thay thế.”

“Sáng mai tôi sẽ đi xin lỗi anh ta thêm lần nữa.” Tô Nặc cảm thấy mình phải đích thân đi xin lỗi Simon.

“Đừng rồi, lúc này cậu với tổng giám đốc La nói gì vậy?” Đới An hỏi.

“Quả nhiên tôi đã đoán đúng, hắn thật sự đang yêu thầm tôi.” Tô Nặc nói chắc như đinh đóng cột.

“... Trời đất.” Đới An cũng bị dọa hết hồn.

“Nhưng tôi nhất định sẽ không để hắn toại nguyện!” Tô Nặc vô cùng quyết tâm.

“Chúng ta có nên báo công ty xin hủy hợp đồng không?” Đới An lo lắng nói.

“Không cần.” Tô Nặc lắc đầu, sau đó tức giận nói, “Nếu hắn dám động tay động chân với tôi, tôi sẽ lập tức thiên hắn!”

Phải nói là vô cùng oai phong凛冽!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Nếu đã nói rõ ràng với nhau thì không còn lí do gì để khách khí nữa. Sáng hôm sau, trước lúc bắt đầu công việc, Tô Nặc lạnh lùng nhìn La Lực, “Lúc tôi làm việc, phiền anh đừng xuất hiện!”

“Lí do?” La Lực cười cười, “Nếu tôi nhớ không lầm, cái biệt thự dùng để chụp ảnh quảng cáo này là của tôi.”

“Tôi không cần biệt thự này của ai!” Tô Nặc bức bối quát, “Nếu anh dám bước vào tôi sẽ thiên anh!” Sau khi suy nghĩ một chút rồi lại nhấn mạnh thêm, “Hai chúng ta tuyệt đối không có khả năng!”

Đúng là cái tên điên khùng!

“Cậu thật sự không suy nghĩ lại về việc quen thử với tôi sao?” La Lực đút hai tay vào túi quần, xoay người nhìn thẳng vào Tô Nặc, “Tôi sẽ là một người bạn trai tuyệt vời.”

Đi chết đi! Tô Nặc nghe xong liền rống giận: “Đừng có mơ!”

Ông đã có bạn trai rồi, hơn nữa anh ấy còn rất đẹp trai!

“Tại sao?” La Lực tỏ vẻ đau khổ, “Tôi rất thích cậu mà.”

“Có rất nhiều người thích tôi.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Nhưng tôi không thể thích bọn họ cùng một lúc.” Đây là vấn đề nguyên tắc.

La Lực nhìn cười đến mức dạ dày sắp co quắp lại, đúng là tên nhóc vừa ngu xuẩn vừa tự ki, nhưng cũng rất đáng yêu.

“Tốt nhất anh nên quay về công ty đi.” Tô Nặc lạnh lùng nói, “Anh ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến năng suất làm việc của tôi.”

“... Ok, tôi cam đoan sẽ không tiến vào, được chưa?” La Lực giơ tay đầu hàng, “Tôi chỉ ngồi ngoài sân uống trà, chắc không ảnh hưởng đến tâm tình của cậu đâu nhỉ?”

Có chứ sao không! Tô Nặc rít gào trong lòng, tuy nhiên vẫn không nói gì nữa, dù sao đối phương cũng là bạn của anh hai, hấn đành phải nhường một bước.

“Nặc Nặc.” Đới An ra ngoài tìm hấn, “Chuẩn bị chụp ảnh rồi.”

Tô Nặc vẫn cảm thấy không yên tâm, “Anh —“

“Tôi cam đoan sẽ không lên vào trong.” La Lực cắt lời hấn, còn giơ tay lên hứa hẹn.

Tuy lời hứa này không đáng một xu nhưng cũng không còn cách nào khác, Tô Nặc đành phải miễn cưỡng chấp nhận, sau đó xoay người đi vào trong biệt thự.

“Vừa rồi cậu và tổng giám đốc La nói gì vậy?” Đới An hỏi.

“Lúc tôi chụp ảnh, anh nhớ đứng canh cửa!” Tô Nặc dặn dò, “Tuyệt đối không được cho tên đó lên vào!”

Đới An nghe xong liền 囧, “Anh ta là nhà tài trợ, anh ta muốn vào tôi cũng không cản được.”

Tô Nặc nổi giận, “Anh là ái phi của tôi, sao anh dám nói giúp cho người ngoài!”

Đới An tỏ vẻ vô tội, “Nãy giờ tôi có nói gì đâu.”

“Tóm lại anh nhớ phải đứng chặn ở cửa.” Tô Nặc vỗ vai hấn, “Nếu để hấn vào đây, tôi sẽ chết cho anh xem, chúng ta cứ vui vẻ quyết định vậy đi.”

Đới An: ...

Vui vẻ ở chỗ nào chứ?!

Thật ra chuyện lộ hơn nửa mông ra ngoài hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ là bên ngoài có một tên yêu râu xanh đang rình rập, vì vậy mới có vấn đề!

“Nặc Nặc, đừng cứng ngắc như thế.” Thợ chụp ảnh nói, “Thả lỏng một chút, tự nhiên một chút nào.”

Thả nữa là tôi gãy lưng luôn! Tô Nặc vô cùng lo lắng.

“Ngoan, nghiêng người qua một chút, đưa lưng về phía tôi đi.” Thợ chụp ảnh điều chỉnh ống kính.

Tô Nặc vô cùng phối hợp, mau mau chụp cho xong, nhất định không thể để chuyện lộ mông này phát sinh lần nữa!

Trong khi đó, Đới An bị bất động tựa vào khung cửa nhìn trời.

Bởi vì điện thoại hết pin, lại không có việc gì làm, hấn đành phải phóng tầm mắt lên bầu trời bao la — Mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, thả hồn vào trong gió, giống như đang xuất thần.

Sau đó hấn nhìn thấy La Lực bùng một tách cà phê, đứng tựa vào khung cửa bên ngoài.

Cảm giác này đúng là vừa ngớ ngẩn vừa quý dị!

“Tổng giám đốc La, trông anh thật. ... Nhân nhả.” Đới An đứng thẳng lại.

“Sao không vào trong?” La Lực biết rõ mà còn cố hỏi.

Bởi vì tôi phải ở đây canh chừng anh! Đới An hắc tuyến, im lặng một chút rồi nói tiếp, “Phong cảnh bên ngoài rất đẹp.”

“Vậy cậu tiếp tục ngắm

cảnh đi.” Nói xong, La Lực vòng qua người Đới An để đi vào trong.

“Tổng giám đốc La!” Đới An vội vàng kéo hấn lại, “Anh đi đâu vậy?”

Đúng là quá căng thẳng.

“Đi rót nước.” La Lực lắc lắc cái tách, “Cà phê đặc quá.”

“...” Cái này, nếu không cho người ta vào thì hơi bất lịch sự, nhưng nếu cho hắn vào lỡ hắn chạy loạn thì biết làm thế nào?! Đói An rơi vào tình huống khó xử.

“Có vấn đề gì sao?” La Lực bày ra vẻ mặt vô tội.

“Hay để tôi đi rót nước cho?” Ái phi rất trung thành với Tô Nặc!

“Được.” La Lực vui vẻ đáp ứng, đưa cái tách cho hắn.

Đói An thở phào nhẹ nhõm, cầm cái tách rồi xoay người vào trong, nhưng vừa đi được hai bước thì dừng lại, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một việc khác.

Nếu mình vào rót nước, vậy ai đứng canh cửa?!

Chuyện này đúng là... Khó giải quyết.

“Sao vậy?” Hành động của La Lực rất nhanh lẹ.

“Cà phê tự pha không ngon đâu, hay chúng ta ra quán cà phê gần đây uống một lát đi?” Đói An cắn răng chịu thiệt để nghi, tình hình trước mắt chỉ có cách này mới có thể ngăn hắn không xuất hiện trong tầm mắt của Tô Nặc.

“... Cũng được.” La Lực nhin cười đến đau cả bụng.

Một cặp dờ hơi, đúng là xứng đôi.

Vì thế suốt buổi chụp ảnh, Tô Nặc đều không nhìn thấy ái phi của mình, cũng không thấy cả La mặt sẹo.

“Ái phi.” Sau khi kết thúc công việc, Tô Nặc liền gọi điện thoại cho người đại diện, “Anh chạy đi đâu thế?”

“Tôi đang ở trên núi Minh Nguyệt.” Đói An đau khổ nói, “Một tiếng nữa mới về được.”

“... Núi Minh Nguyệt?” Tô Nặc nghe xong liền giật mình, “Anh chạy tới cái khu đang quy hoạch ở thành Bắc làm gì vậy?”

“Đi xem mấy mảnh đất đang rao bán với tổng giám đốc La.” Đói An nghẹn ngào nói, “Sau đó bọn tôi đi bộ lên núi, đang ở cách chân núi vài dặm.”

“Sao anh lại chạy đi xem đất với hắn?” Tô Nặc cảm thấy không thể hiểu nổi, cảm giác như mình đã xuyên đến thế giới khác! Thế giới này thật sự điên rồi!

“Nói ra rất dài dòng, chờ tôi về sẽ kể cho cậu nghe.” Đói An rầu rĩ trả lời.

“Nếu hắn dám bắt nạt anh, anh nhất định phải ra sức đánh lại!” Tô Nặc dặn dò, “Anh yên tâm, hắn không dám làm gì anh đâu!”

“... Ừ.” Thật ra hắn đã bắt nạt tôi cả ngày rồi! Sau khi cúp điện thoại, người đại diện đứng liêu xiêu trong gió.

“Cậu không sao chứ?” Thấy Đói An đã nghe điện thoại xong, La Lực thân thiết bước đến gần.

“Tôi ổn!” Đói An thật sự muốn khóc.

Chỉ là phải đi lòng vòng trong núi suốt ba tiếng đồng hồ, cơm chưa ăn nước chưa uống, áo khoác cũng rơi xuống núi mất tiêu mà thôi! Ngoại trừ vừa mệt vừa lạnh vừa đói, tất cả mọi thứ đều rất ổn!

“Thật ngại quá, tôi không ngờ lại bị lạc đường thế này.” La Lực thành khẩn nói, “Rừng núi hoang vu, hại cậu phải nhịn đói rồi.”

“... Không sao.” Mối! Một! Từ! Điều! Chứa! Máu! Và! Nước! Mất!

“Lạnh không?” La Lực quan tâm hỏi.

Tất nhiên là lạnh rồi! Đói An gật đầu, hơn nữa còn dùng ánh mắt tha thiết nhìn hắn, hi vọng hắn sẽ đưa áo khoác của hắn cho mình!

Sau đó chỉ nghe La Lực lên tiếng đề nghị, “Nếu lạnh thì vừa đi vừa nhảy cho ấm.”

Đói An: ...

Có ai nói cho tôi biết tại sao trên đời lại có một tên gian thương chết tiệt như vậy không!

Còn trong biệt thự, Tô Nặc cũng vô cùng sốt ruột, lâu như vậy mà ái phi vẫn chưa về, thật sự khiến người ta lo lắng.

Nhưng sao tự nhiên anh ta lại đi theo cái tên xã hội đen mặt sẹo kia đến chỗ rừng núi hoang vu chứ!

May là đây không phải tiểu thuyết! Nếu không, tên mặt sẹo kia nhất định sẽ bắt ái phi làm con tin rồi yêu cầu mình lên núi để chuộc người, sau đó sẽ nói mấy câu như “trước hết hãy cởi quần áo ra”, hay “biểu tình quyến rũ một chút”, “hầu hạ ông cho tốt, ông sẽ thả ái phi của người ra”. . .

Đúng là quá kinh hoàng!

Do Tô Nặc đang để trí tưởng tượng bay cao bay xa nên thời gian trôi qua rất nhanh! Đợi đến lúc Đới An trở về, Tô Nặc có cảm giác mình đã đợi đến mọc nấm luôn rồi.

“Gia!” Đới An bị phản chạy vào phòng ngủ.

“Ái phi!” Tô Nặc nhào ra ôm lấy hắn, “Anh không sao chứ?”

“Đề tôi đi tắm trước đã.” Đới An có chứng sạch sẽ nhẹ, một thân đầy mồ hôi thể này không bằng giết hắn cho rồi.

“Khoan, anh nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra trước đã!” Trong lòng Tô Nặc dâng lên dự cảm xấu, vừa về liền muốn tắm rửa, lẽ nào lại cầu huyết như thế!

“Không được, trên người tôi dính dính khó chịu lắm!” Đới An đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Nặc dùng sức giữ chặt ái phi của mình, “Anh phải nói rõ ràng mọi chuyện trước!” Bởi vì điều này rất quan trọng!

“Cũng không có gì.” Đới An khóc lóc kể lể, “Chỉ là hắn bắt tôi đi vòng vòng trên núi suốt mấy tiếng đồng hồ, bây giờ nếu không ngâm mình trong nước nóng, ngày mai cả người tôi nhất định sẽ nhừ chết luôn!”

“... Được rồi, để tôi xả nước nóng cho anh.” Tô Nặc vô cùng chu đáo.

Bồn tắm lớn trong biệt thự được đổ đầy nước và cho thêm một ít sữa tắm tạo bọt trắng xóa.

Đới An bỏ thêm một chút tinh dầu vào trong đó.

Tô Nặc đứng bên cạnh, dùng ánh mắt đồng tình nhìn người đại diện.

Phải ở chung với cái tên biến thái kia suốt cả ngày trong rừng núi hoang vu, cho dù không phải bị bắt cóc cũng đủ tra tấn rồi!

“Cậu đứng đây làm gì?” Sau khi kiểm tra độ ấm của nước, Đới An bất đắc dĩ quay sang nhìn Tô Nặc, “Tôi muốn tắm.”

“Anh muốn tắm thì tắm đi, tôi ngồi đây chờ.” Tô Nặc kéo cái ghế lại gần bồn tắm rồi ngồi xuống, sau đó nghiêm túc nói, “Được rồi, anh kể lại sự việc hôm nay rõ ràng cụ thể từng chi tiết cho tôi!”

Đới An rất muốn đập đầu té xỉu rồi chết chìm trong bồn tắm.

Tôi chỉ muốn yên tĩnh tắm rửa một chút thôi!

Nhưng Tô Nặc là người rất có nguyên tắc, vì thế Đới An đành phải bỏ cuộc, phối hợp cởi quần áo ra.

“Ái phi, nàng có mỡ bụng nha.” Tô Nặc đưa ra nhận xét vô cùng sắc bén.

“Chú ý mấy cái này làm gì!” Đới An rống giận, “Còn nữa, tất cả đều tại cậu!”

“Liên quan gì đến tôi?” Tô Nặc cảm thấy rất oan ức.

“Tại cậu cứ kéo tôi đi ăn này nọ hoài chứ gì nữa!” Đới An bức xúc nói, ý vào thể trạng ăn bao nhiêu cũng không mập của mình mà không chú ý đến người khác, hành vi này thật sự không thể tha thứ!

Tô Nặc sờ sờ mũi, sau đó tiếp tục bình tĩnh nhìn người đại diện.

“Muốn nhìn tôi cởi quần luôn à?!” Đới An đỏ mặt nói.

Tô Nặc nhắm mắt lại.

Đều là đàn ông với nhau, có gì không thể nhìn chứ?!

Ái phi đúng là dễ xấu hổ.

Sau khi nghe tiếng nước, Tô Nặc khẽ nâng mí mắt, “Tôi mở mắt ra được chưa?”

“Cậu mở luôn rồi còn hỏi làm gì.” Đới An ngâm mình trong nước, uể oải nhìn hấn.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu lại từ đầu.” Tô Nặc kéo ghế ngồi xuống đối diện Đới An, “Trước tiên, tại sao anh lại leo núi với hấn?”

“Lúc đầu tôi chỉ muốn kéo hấn tới quán cà phê gần đây.” Đới An nói, “Sau đó hấn nói muốn cho thuê một biệt thự khác, hỏi tôi có muốn qua đó xem thử không.”

“Sau đó anh đồng ý?” Tô Nặc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Sao anh khò quá vậy?”

Đới An tức giận trả lời, “Tôi làm thế không phải vì cậu sao? Tôi đến đó cũng là vì cậu thôi!”

“...” Hiểu lầm ái phi thân yêu rồi, Tô Nặc dùng tay bóp vai cho hấn.

“Sau đó bọn tôi lái xe đến bên kia thành phố.” Nghe có vẻ không có gì nghiêm trọng, nhưng tình hình thực tế thâm hơn rất nhiều, bởi vì tiếp theo chính là hành trình leo núi kinh hoàng, đi bộ đã mệt mà còn bị lạc đường!

“... Anh không tìm được cái biệt thự đang xây dựng của anh?” Lúc nghe tin xấu này, Đới An nhìn La Lực như nhìn người ngoài hành tinh.

“Cậu biết đấy, tôi cũng mới về nước không lâu.” Tên mặt sẹo tỏ vẻ đây là chuyện hiển nhiên, “Hồi đó đều do phó tổng giám đốc của tôi lo liệu mọi chuyện, tôi không biết đường là chuyện bình thường.”

Bình thường em gái anh! Đới An cố nén giận, hấn thật sự rất muốn cho La mặt sẹo một bạt tai!

“Sau đó tôi theo hấn đi lòng vòng trên núi suốt mấy tiếng đồng hồ.” Đới An đau khổ khiêu nại, “Đã vậy còn không có gì ăn.”

“Chắc chắn hấn đang trả thù tôi.” Tô Nặc rung rung nước mắt, “Hại ái phi chịu khổ rồi.”

“Trả thù cậu cái gì?” Đới An không hiểu gì hết.

“Trả thù chuyện tôi không cho hấn vào xem tôi chụp ảnh!” Tô Nặc suy bụng ta ra suy bụng người, “Chắc hấn muốn nhìn lắm rồi.” Bởi vì tôi không có mặc quần!

“Mặc kệ vì nguyên nhân gì, tóm lại cậu đã đoán đúng!” Đới An nắm tay Tô Nặc, “May là ngày mai là ngày cuối cùng, chúng ta phải nhanh chóng chụp cho xong.” Tên mặt sẹo kia đúng là đáng sợ!

Còn ở phòng bên cạnh, La Lực đang gọi điện thoại cho Hàn Uy, “Em trai chú đáng yêu thật.”

Hàn Uy đau đầu nói, “Chú lại làm gì nó rồi?”

“Sáng nay cậu ta ra về nghiêm túc kéo tôi sang một góc, nói tôi nên bỏ cuộc đi, còn nói tôi và cậu ta không có khả năng đến với nhau.” La Lực nhớ tới biểu tình lúc sáng của Tô Nặc liền phì cười.

“Chú đừng có chú ý tới nó quá!” Hàn Uy cảm thấy bất lực.

“Hôm nay khi chụp ảnh, cậu ta đưa ra quy định mới, không cho tôi vào nhìn, còn bảo người đại diện của mình đứng ở cửa canh chừng tôi.” La Lực cười đau cả bụng, “Sau đó tôi mới dắt cái cậu người đại diện ngờ ngợ ngắc ngắc kia đi lòng vòng trên núi Minh Nguyệt suốt ba bốn tiếng đồng hồ.”

Hàn Uy bắt đầu hỏi hận đã kêu Tô Nặc nhận hợp đồng này.

Bởi vì cái tên La Lực này rất thích đùa dai!

“Được rồi được rồi, nói chuyện nghiêm túc nào.” La Lực ngừng cười, “Chuyện của bên Sở Hằng thế nào rồi?”

“Tệ lắm thì bảo Nặc Nặc đi cược với bọn họ.” Hàn Uy nói, “Tôi không sợ Nặc Nặc thua, chỉ sợ đối phương gian lận.”

“Đường Tiểu Ngừ lần trước chú nói đâu?” La Lực hỏi.

“Tạm thời xảy ra chút chuyện, tôi đang tìm người khác.” Hàn Uy nói, “Tóm lại cũng còn thời gian, không cần gấp.”

“Đến lúc đó để tôi đi với chú.” La Lực nói.

“Tại sao chú lại muốn tham gia?” Hàn Uy nhíu mày, “Dù sao ở mặt ngoài, quan hệ của chú với Sở Hằng không tệ, không cần nháo lên rồi trở mặt với nhau.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ giữ thái độ trung lập, tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện này.” La Lực nói, “Đối phương cũng không phải người hiền lành, có tôi đi cùng sẽ khiến bọn họ bớt ý thế một chút.”

Hàn Uy im lặng, nhưng cũng không từ chối.

So với anh hai, thế giới này trong mắt Tô Nặc đơn giản hơn rất nhiều.

“Sao vẫn chưa ngủ?” Âu Dương Long vừa lái xe vừa nghe điện thoại.

“Không ngủ được.” Tô Nặc ôm di động nằm trên giường, “Anh đang làm gì vậy?”

“Đang lái xe về nhà, vừa mới tới bệnh viện thăm Mục Thu xong.” Âu Dương Long nói, “Tuy hấn vẫn chưa nhìn rõ được nhưng tình hình cũng không tệ.”

“Ừ, ngày mai xong việc em sẽ lập tức về nhà.” Tô Nặc nói, “Buổi tối chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm!”

Tiền thể ăn mừng rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi tên mặt sẹo, sau đó sẽ ăn một buổi tối lãng mạn với người yêu đẹp trai của mình!

Dù sao cũng đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt, xa một ngày chẳng khác gì cách ba thu.

Cứ như vậy nhân lên, mình và giám đốc đã không gặp nhau gần mười năm rồi!

Nhớ chết đi được!

Nhất định phải triển miên bíp bíp — Một hồi!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Trong một căn phòng ở bệnh viện, Chung Ly Phong Bạch ngồi tựa lưng vào giường, đọc tin tức xã hội trên điện thoại cho Mục Thu nghe.

Khung cảnh thật sự rất cảm động!

“Em không cần ở bên anh suốt như vậy.” Mục Thu nắm tay hấn, “Có hộ lí rồi.”

“Anh không muốn tôi chăm sóc cho anh?!” Chung Ly Phong Bạch có chút tức giận.

Đừng có ép tôi!

Cãi nhau!

Với anh!

“Đương nhiên không phải.” Mục Thu dờ khóc dờ cười nói, “Anh chỉ sợ làm ảnh hưởng đến công việc của em.”

“Tôi không có việc gì để làm hết!” Chung Ly Phong Bạch nói chắc như đinh đóng cột.

“... Vậy thôi.” Mục Thu giơ tay lên định sờ mặt đạo diễn Chung, nhưng do nhìn không rõ nên sợ ý chọt trúng mắt của hấn.

“A!” Đạo diễn Chung kêu thảm một tiếng, là một chàng thanh niên nho nhã nên chỗ nào trên người hấn cũng yếu đuối.

“Em không sao chứ?” Mục Thu bị dọa giật mình.

“Không sao!” Chung Ly Phong Bạch nắm tay hấn đặt lên mặt mình!

Mục Thu: . . .

“Ăn trái cây không?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

Mục Thu lắc đầu, ngón cái xoa nhẹ lên má Chung Ly Phong Bạch, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Sau đó đạo diễn Chung cương luôn?

Làm gì có chuyện đó!

Không nhất thiết phải như thế!

Thanh niên nhỏ nhả không thể cương tùy lúc như vậy, chuyện này không khoa học!

Thay vào đó chỉ có thể bị những hành động dịu dàng này làm cảm động, sau đó chìm đắm trong hạnh phúc mà thôi!

Tình huống trước mắt chính là như thế!

Chung Ly Phong Bạch bị biểu tình yêu chiều của Mục Thu làm cho đầu óc rối bời, cái mũi cũng bắt đầu đỏ lên!

Vì thế hắn liền nhào tới hung hăng hôn Mục Thu!

Xúc cảm thật nóng bỏng và mềm mại!

Mục Thu sững sờ trong chớp lát, tiếp theo cảm thấy môi mình đau nhói – Giống như bị rắn cắn!

Đạo diễn Chung vòng tay ra sau ôm cổ Mục Thu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi và răng của đối phương.

Mục Thu bị thương chưa khỏi, tạm thời vẫn chưa thể đặt người yêu dưới thân lẫn qua lẫn lại hung hăng bíp bíp một phen, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn dùng hai tay ôm Chung Ly Phong Bạch, làm cho nụ hôn của hai người càng sâu hơn.

Mặc dù hai người đã mây mưa vô số lần, nhưng đa phần đạo diễn Chung đều rất thụ động, mỗi khi làm được một nửa sẽ rít gào mấy câu phá phong cảnh như “lớn vậy mà đi vào sẽ chết người đó” hay “anh nhẹ nhàng một chút có được không”, vì thế tình huống hôm nay là cực kì hiếm thấy, Mục Thu quyết tâm phải hưởng thụ cho đã!

Vì thế hai người liền hôn nhau đắm đuối đến mức thờ không nổi, đầu lưỡi quấn quýt suốt năm phút mới không tình nguyện buông ra!

“Đủ rồi.” Rốt cuộc Chung Ly Phong Bạch cũng chịu hết nổi, hắn đưa tay đẩy Mục Thu ra, cảm thấy mình sắp tắt thở đến nơi!

“Bảo bối.” Mục Thu nhất quyết không chịu buông, tiếp theo còn thò tay xuống bóp hông Chung Ly Phong Bạch.

“Anh muốn. . .” Chung Ly Phong Bạch lập tức đỏ mặt.

Cái biểu tình quen thuộc này!

Rõ ràng!

Là!

Khúc dạo đầu!

Của chuyện ấy!

Nhưng trên người hắn còn vết thương mới mảy!

Đi toilet cũng cần có người dìu, vậy mà còn muốn làm!

Anh muốn làm phản hả?!

“Ngoan.” Mục Thu nắm tay Chung Ly Phong Bạch, đặt lên chỗ ấy của mình.

Á a a a!

Cả khuôn mặt của đạo diễn Chung đều đỏ ửng, ngay cả tai cũng đỏ luôn!

Đúng là cái đồ vô liêm sỉ!

Phải ly hôn!

Bị thương như vậy mà còn nghĩ đến chuyện ấy!

Thật sự không thể hiểu nổi!

“Không muốn à?” Mục Thu hỏi.

Chung Ly Phong Bạch lăm bắm gì đó, sau đó đứng dậy đi về phía cửa.

Tiếp theo hấn sẽ ra khỏi phòng?

Còn lâu!

Thật ra đạo diễn Chung đi đến đó để khóa cửa lại!

Hành động này thật sự rất đáng khen ngợi!

Mục Thu cảm thấy hơi buồn bực vì không nhìn thấy được gì, chỉ có thể cảm giác được Chung Ly Phong Bạch rời đi trong chốc lát rồi quay trở lại, sau đó không đợi hấn mở miệng liền lột quần hấn xuống.

Mục Thu: . . .

Do vừa rời hai người hôn môi quá kịch liệt nên Mục Thu không khống chế được mà có phản ứng, Chung Ly Phong Bạch nhìn thoáng qua chiếc quần lót đang ngăn cách cái kia kia, cảm thấy mình sắp chịu hết nổi!

Tại sao!

Sáng nay!

Mình lại!

Thay cho hấn!

Cái quần lót!

Gọi cảm!

Như thế?!

“Bảo bối.” Thấy Chung Ly Phong Bạch bất động nhìn mình nửa ngày, Mục Thu đành phải lên tiếng gọi.

“Câm miệng!” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt nhìn Mục Thu vài giây, sau đó di chuyển ngón tay của mình tới đường viền quanh quần lót, tiếp theo kéo nhẹ xuống một chút.

Cái đó lập tức bật ra, dựng thẳng, vô cùng có tinh thần!

Tuy rằng hai người đã lăn qua lăn lại trên giường vô số lần, nhưng đa phần đều do Mục Thu chủ động, quá lắm Chung Ly Phong Bạch chỉ bị hấn kéo tay tới chỗ đó sờ vài cái, vì thế bây giờ đạo diễn Chung rất hồi hộp!

Nhưng tên đã lên dây sao có thể không bắn, hơn nữa đã đến nước này mà rút lui, lỡ như làm cho Mục Thu bị ám ảnh dẫn đến liệt dương hoặc tiết sớm thì rất bất lợi với cuộc sống phu phu sau này!

Hơn nữa hấn còn đang bị thương, không thể tự mình giải quyết!

Vì vậy dù hy sinh cũng phải làm!

Cứ xem như đang làm nghệ thuật đi!

Đạo diễn Chung tự an ủi bản thân.

Sau đó hấn nhẹ nhàng cầm lấy cái vật trông rất dữ tợn kia.

“Anh nhắm mắt lại đi.” Chung Ly Phong Bạch ngượng ngùng nói.

“Anh có mở cũng chẳng thấy gì đâu.” Mục Thu nói thật.

“Ông kêu anh nhắm thì cứ nhắm đi!” Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nói mấy lời vô nghĩa đó! Chung Ly Phong Bạch rít gào.

Mục Thu đành phải nhắm mắt lại.

Chung Ly Phong Bạch thả lỏng một chút, sau đó tay bắt đầu di chuyển lên xuống, đương nhiên không thuần thực cho lắm, nhưng cũng đủ làm cho Mục Thu thỏa mãn thờ dắc, biểu tình rất hưởng thụ.

Dục vọng đúng là thứ có thể chi phối con người!

Đạo diễn Chung khinh thường trong lòng!

Sau đó không biết có phải do ầm đầu hay không mà hắn đột nhiên cúi xuống dùng lưỡi liếm một cái.

.....

Trời đất ơi, mình đang làm cái gì thế này!

Vừa rồi không tính!

Bởi mới nói, từ lúc ở chung với Mục Thu đến nay, đạo diễn Chung sẽ thường xuyên làm mấy hành động trái với bản tính ngạo kiều của mình!

Ví dụ như lần trước Mục Thu cầu hôn liền lập tức đồng ý, hay lúc xem TV thường làm ra những hành động quyến rũ đối phương, tương tự như hành động vừa rồi, chủ động dùng miệng liếm cái đó đó — Ngay cả Tô Nặc cũng không có bạo như vậy!

Hiển nhiên Mục Thu cũng bị dọa sợ, hắn lập tức mở to mắt nhìn Chung Ly Phong Bạch! Tuy chẳng nhìn thấy được gì nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến biểu tình khiếp sợ của hắn!

“Tôi cho anh mở mắt chưa?!” Chung Ly Phong Bạch then quá thành giận, “Nhắm lại ngay!”

“Dùng tay là được rồi.” Mục Thu không muốn làm khó hắn.

“Nhắm mắt lại!” Chung Ly Phong Bạch hét lên.

Mục Thu: . . .

Ôm tâm lý liều chết như chiến sĩ cách mạng, Chung Ly Phong Bạch cúi đầu dùng miệng ngậm lấy cái đó của Mục Thu.

Hô hấp của Mục Thu càng lúc càng dồn dập.

Nếu xem xét kỹ, là một người thuần khiết như hoa sen trắng, đạo diễn Chung tất nhiên không có kinh nghiệm trong chuyện này, kỹ xảo tệ vô cùng! Nhưng mọi người phải biết, Mục Thu thật sự rất thích hắn, thích đến nỗi không bút ra nổi, vì thế lập tức buông súng đầu hàng.

“Khụ khụ!” Chung Ly Phong Bạch bị sặc, luống cuống quơ lấy khăn giấy ở đầu giường phun ra.

“Bảo bối.” Mục Thu cũng hết hồn, vừa định ngồi dậy lau giúp hắn nhưng lại động tới vết thương, đau đến mức hít một hơi.

“Đừng nhúc nhích!” Chung Ly Phong Bạch vội vàng ấn Mục Thu xuống giường.

“Anh xin lỗi.” Mục Thu sờ sờ mặt đạo diễn Chung, “Vừa rồi không kịp đẩy em ra.” Do quá thoải mái nên đã quên mất.

“Câm miệng!” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt dùng gối che mặt hắn, “Còn dám nhắc đến chuyện này, tôi sẽ giết anh diệt khẩu!”

“Anh không nói nữa.” Mục Thu giơ hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

“Hừ!” Chung Ly Phong Bạch tức giận chạy vào toilet súc miệng.

Không ngờ mình lại cam tâm tình nguyện làm chuyện này cho hắn!

Chắc chắn mình đã trúng tà rồi!

Trong lúc đó, Mục Thu nằm trên giường, thoải mái đến mức từng lỗ chân lông đều giãn ra.

Nếu là bình thường, hắn nhất định sẽ gọi điện thoại cho Âu Dương Long khoe suốt mười phút! Nhưng bây giờ điện thoại của hắn đã bị tịch thu, bởi vì Chung Ly Phong Bạch cấm hắn không được rời han sự tình ở công ty!

Vì vậy đành phải lặng lẽ thích thú trong lòng!

Người yêu bé nhỏ của mình đúng là quá nóng bỏng!

“Đạo diễn Chung.” Tô Nặc gọi điện thoại qua.

“Sao vậy?” Chung Ly Phong Bạch vẫn đang bận súc miệng.

“Không có gì, chỉ định hỏi thăm anh một chút.” Tô Nặc nói, “Tổng giám đốc Mục thế nào rồi?!”

Rất tốt, vừa rồi còn bíp lên mặt tôi! Đạo diễn Chung âm thầm rửa xả, sau đó lẩm bẩm nói, “Anh ta rất khỏe.”

“Ngày mai tôi sẽ xong việc ở đây, ngày mốt tôi ghé thăm tổng giám đốc Mục.” Tô Nặc nói, nhưng thật ra hắn chỉ muốn đến tìm Chung Ly Phong Bạch để kể về sự tích gan dạ của bản thân mang tên “có một gã đầu tư dễ xòm muốn dùng quy tắc ngầm với tôi nhưng đã bị tôi đá bay”! Không có người chia sẻ rất khó chịu!

“Ngày mốt Khâu Tử Ngạn cũng sẽ ghé qua đây.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Hắn vừa gọi điện thoại báo cho tôi.”

“Hắn tới làm gì?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

“... Thăm Mục Thu.” Chứ còn tới làm gì nữa?!

“Vậy chờ hắn đi rồi tôi tới sau.” Tô Nặc rất lo lắng về điều này.

“Tại sao?” Chung Ly Phong Bạch hỏi, “Hai người lại cãi nhau?”

Không có! Tô Nặc trề môi, “Quan hệ của hai chúng tôi rất tốt.”

“Tôi hiểu rồi.” Chung Ly Phong Bạch giật mình, “Cậu sợ nếu tới chung với giám đốc Âu Dương sẽ bị phát hiện phải không?”

“...” Không phải! Tôi chỉ tới một mình thôi! Sao có thể để bạn trai tôi biết chuyện tên thương nhân hạ lưu kia được! Nhưng Tô Nặc cũng không giải thích gì thêm, chỉ “ừ” đại một tiếng.

Biết tiến biết lùi đúng lúc mới làm được việc lớn!

“Vậy sau khi Khâu Tử Ngạn đi khỏi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Nhưng chắc hắn cũng không ngồi lâu đâu, gần đây hắn đang chuẩn bị quảng cáo đĩa đơn mới của mình, bận rộn lắm.”

Cái gì?! Tô Nặc cảm thấy cực kì không hài lòng!

Khâu cơ bụng ca hát, vừa nghĩ đến hình ảnh này là thấy dờ hơi rồi!

Ra đĩa đơn gì chứ, tôi không hâm mộ chút nào hết!

“Anh có thấy Khâu Tử Ngạn hát rất khó nghe không?” Sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc hỏi Đới An.

“Đĩ nhiên rồi.” Phải đi bộ suốt một ngày nên bây giờ người đại diện rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm sãi lai trên giường! Nhưng việc này cũng không thể cản hắn bỏ qua câu chuyện, “Ra đĩa đơn gì chứ?! Cho dù hắn có hát hợp xướng, tôi cá 90% khán giả chỉ muốn nhìn thấy hắn banh áo khoe cơ bụng thôi!”

“Cơ bụng có gì đẹp đâu!” Tô Nặc buồn bực nói.

“Căn bản không có gì để coi!” Đới An tiếp tục hòa theo, “Ý tôi là khán giả của tên cơ bụng! Bây giờ là thời đại phẫu thuật thẩm mỹ phát triển, ai thích cũng có thể bơm silicon vào người tạo cơ bụng y như thật, Khâu Tử Ngạn chính là một ví dụ điển hình!”

“Chính xác!” Tô Nặc gật đầu.

“Cho nên chúng ta đi ngủ thôi, tôi mệt muốn chết rồi.” Đới An nhắm mắt, “Chân sắp gãy làm hai.”

“Ái phi!” Tô Nặc nhào lên người hắn, “Hôm nay hại nàng chịu khổ rồi, sau khi hồi cung trăm nhất định sẽ ban thưởng cho nàng vô số ngọc ngà châu báu!”

Nghe thật sự rất khí thế!

Đới An: ...

Trời biết đất biết, người đại diện chỉ muốn yên ổn ngủ một giấc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Do sự kiện “leo núi với tên mặt sẹo” hôm qua vẫn còn rất ám ảnh, vì thế vào ngày làm việc cuối cùng, Đới An nhất quyết không chịu đứng canh cửa mà bám dính Tô Nặc không rời nửa bước! Hắn sợ nếu mình sơ ý sẽ bị tha lên vùng hoang dã thêm lần nữa!

Nhưng sự thật chứng minh người đại diện đã nghỉ quá nhiều, bởi vì cả ngày nay chẳng thấy bóng dáng La Lực đâu, nghe nhân viên nói do công ty có việc đột xuất nên sáng sớm La Lực đã đi rồi.

Đi thật rồi! Đới An rơi lệ nói, “Tôi qua tôi nằm mơ cũng cầu trời khấn phật cho hôm nay hẳn có việc đột xuất phải về nhà!” Quả nhiên là Bò tát hiển linh!

“Ba ngày nay trôi qua lâu quá!” Tô Nặc cảm thán, không sợ kẻ trộm vặt, chỉ sợ kẻ thâm thương trộm nhớ mình!

“Hay tối nay chúng ta tổ chức tiệc ăn mừng đi?” Đới An cảm thấy việc này rất đáng ăn mừng!

Nhưng không ngờ Tô Nặc lại từ chối!

Dân ăn hàng lại không muốn đi ăn, chuyện này đúng là chuyện lạ!

Đới An giật mình, “Sao vậy?”

“Tôi nay tôi có hẹn với người khác.” Tô Nặc đang rất nôn nóng, tiểu biệt thắng tân hôn!

“... Vậy thôi.” Đới An bất chợt cảm thấy xót xa, giống như mình đã bị vứt bỏ!

Nhưng Tô Nặc hiển nhiên không có tâm tình đi an ủi ái phi của mình, bởi vì bây giờ trong đầu hẳn chỉ có hình ảnh của ngài giám đốc đẹp trai!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long gọi điện thoại qua, “Xong việc chưa?”

Tất nhiên là xong rồi! Tô Nặc ngồi trên giường, “Anh định đi đâu ăn?” Tuy rằng việc triển miên trên giường rất quan trọng nhưng cũng không thể thiếu việc ăn uống!

“Có một nhà hàng mới mở, anh dẫn em đến đó.” Âu Dương Long trả lời.

Tô Nặc vừa mừng vừa bất ngờ, “Anh tới đón em?”

“Anh đến rồi, em đi từ cửa biệt thự về bên phải khoảng 300m, anh ở đó chờ em.” Từ trước đến giờ ngài giám đốc đều rất có khí thế.

Tô Nặc có cảm giác như hoa xuân nở rộ, hẳn ôm Đới An cười suốt nửa phút, sau đó nghiêm túc vỗ vai ái phi của mình, “Chúc anh ăn com một mình vui vẻ!”

Đới An khóc không ra nước mắt, “Đừng cố ý đâm vào nỗi đau của tôi!”

“Việc thu thập hành lý đành giao cho anh vậy.” Tô Nặc vào toilet chỉnh lại đầu tóc và quần áo, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài.

“Khoan đã!” Đới An túm lấy hần, cảm thấy có gì đó không đúng, “Cậu đang yêu phải không?”

“Anh đừng nói lung tung!” Tô Nặc vội vàng đẩy tay người đại diện ra, “Suốt cuộc đời này, trăm chỉ yêu đúng một người!”

Đới An dùng cả hai tay giữ lấy hần, lo lắng nói, “Mau nói cho tôi biết! Là ai?!”

Tô Nặc nghiêm túc nắm tay ái phi, “Tình tình ái ái, lúc nào cũng nhiễm chút bụi trần. Cả đời này trăm đã gặp qua vô số mỹ nhân yêu kiều diễm lệ, nhưng không ai có thể sánh bằng mưa bụi Giang Nam, người trăm yêu là người có chút lơ ngo, hơi hợt, nhưng rất nghe lời.”

Sắc mặt Đới An tái nhợt, “Tôi muốn ói.”

“Vậy nàng lo nghỉ ngơi cho tốt.” Tô Nặc rút tay về, “Cứ yên tâm dưỡng thai, nôn nghén nhiều quá không tốt cho thai nhi!”

Đới An: . . .

Tô Nặc vui vẻ chạy ra khỏi phòng.

Mấy cái kịch bản cầu huyết của Chung Ly Phong Bạch đúng là dùng tốt thật!

Lần sau phải học hỏi nhiều hơn!

Lúc rời khỏi cửa thì sắc trời đã gần tối, Tô Nặc đi theo đường nhỏ do Âu Dương Long chỉ, quả nhiên nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc đang đậu ở đó.

Đến nước này còn gì để rụt rè nữa!

Khi chỉ còn một khoảng ngắn cuối cùng, Tô Nặc giống như phi thân qua!

Âu Dương Long mở cửa ghé lái phụ cho hần.

Tô Nặc ngồi vào trong xe, bốn mắt nhìn nhau, vô vàn từ ngữ trong đầu đều biến mất, chỉ còn lại nỗi bồi hồi xao xuyến và trầm lắng như trong tiểu thuyết ngôn tình!

Bạn trai mình hình như càng lúc càng đẹp trai thì phải!

“Bảo bối.” Âu Dương Long hôn nhẹ trán hắn, sau đó ôm hắn vào lòng.

Tô Nặc dùng sức ngửi mùi hương của người yêu, cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

“Làm việc có mệt không?” Âu Dương Long hỏi.

“Tạm tạm.” Tô Nặc ôm cổ Âu Dương Long, thật ra mấy chuyện chụp hình linh tinh này chẳng có gì mệt cả. Mệt là do lúc nào cũng phải đề phòng mong mình bị yêu râu xanh dòm ngó, đã vậy còn liên lụy cả ái phi!

“Chúng ta đến một nhà hàng Nhật mới mở dùng cơm đi.” Âu Dương nhéo mũi hắn.

Trước tiên phải hôn sâu một cái chứ! Tô Nặc dùng ánh mắt mong chờ nhìn người yêu!

“Nếu em còn nhìn anh như thế, có lẽ chúng ta sẽ không kịp giờ ăn cơm.” Ngài giám đốc nghiêng người áp qua.

“...” Hôn một cái là được rồi! Tô Nặc giật mình, chẳng lẽ anh ấy muốn — Bíp bip trên xe trong truyền thuyết?!

Nhưng bụng rất là đói!

Trong khi đó, Âu Dương Long chỉ nhào người qua giúp hắn thắt dây an toàn.

Chỉ vậy thôi sao?!

“Không thể đậu xe ở đây quá lâu, lỡ bị chụp lén thì không tốt.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên khóe miệng của hắn, “Chuyện này để dành về nhà rồi làm.”

Bạn trai mình đúng là người vừa dịu dàng vừa sáng suốt! Tô Nặc âm thầm khen ngợi.

Chỗ ăn tối không mấy sang trọng, sau khi thấy Âu Dương Long đưa thẻ hội viên, nhân viên phục vụ liền dẫn hai người đến gian phòng riêng ở một góc khuất.

“Anh quen chủ nhà hàng này à?” Tô Nặc tháo kính xuống, thật sự rất muốn vái lạy chồng mình!

Âu Dương Long chỉ cười cười gật đầu.

Tô Nặc rung rung nước mắt, có chồng như thế thì còn đòi hỏi gì hơn?!

“Ngoan.” Nhìn biểu tình khờ khạo của hắn, Âu Dương Long cảm thấy tâm tình rất tốt.

Từ lúc ở chung với Tô Nặc, ngài giám đốc bắt đầu có một sở thích mới – Đó là làm quen với chủ những nhà hàng khác nhau, sau đó tận tình hưởng thụ ánh mắt sùng bái của bà xã.

Thói xấu này rất thú vị!

Tuy đồ ăn của mẹ Đới An làm rất ngon, nhưng dù sao cũng đã qua đóng gói hút chân không, không đủ hương vị để thỏa mãn tâm hồn ăn uống của Tô Nặc! Vì thế tối hôm nay, Tô Nặc ăn cực kì khi thế!

“Ba ngày nay em bị bỏ đói à?” Âu Dương Long nhíu mày.

“Ừ!” Tô Nặc vừa ăn rong biển cuộn trứng cá vừa đau khổ khiêu nại, “Cái tên thương nhân đầu tư chủ biệt thự rất đáng giận, mỗi ngày chỉ cho em ăn cháo trắng với nấm và salad trộn!” Tuy rằng làm thế cũng chỉ vì giữ thân hình cân đối cho mình, nhưng dù sao vẫn muốn nói một lần!

Âu Dương Long giúp Tô Nặc lau mù tạc dính ở khóe miệng, “Ăn từ từ thôi.”

“Cái tên thương nhân đầu tư kia thật là tồi tệ!” Tô Nặc nhin không được lên án thêm lần nữa.

Tên La mặt sẹo chết tiệt.

“Nghe nói hắn luôn ở nước ngoài, lâu lâu mới về nước một lần.” Âu Dương Long đút cho Tô Nặc một muỗng canh, phòng ngừa trường hợp hắn ăn ngấu nghiến rồi mắc nghẹn.

“Khụ khụ.” Tô Nặc bị sặc một cái, “Sao anh lại biết hắn?”

“Hộp đồng mà em nhận, tất nhiên anh phải tìm hiểu một chút.” Âu Dương Long thẳng thắn trả lời.

“...” Ham muốn độc chiếm của chồng mình thật kinh khủng!

“Được rồi, ngoan ngoãn ăn cơm đi.” Âu Dương Long không nói thêm nữa. Thật ra kết quả điều tra của hắn không chỉ có thế, xuất thân của vị thương nhân kia là từ xã hội đen, rõ ràng hộp đồng lần này có liên quan đến anh hai của Tô Nặc, vì thế hắn không muốn nhúng tay vào.

“Gần đây Marshmallow có ngoan không?” Tô Nặc vừa ăn vừa hỏi.

“Marshmallow là ai?” Âu Dương Long hỏi ngược lại.

“Là Samoyed đó.” Tô Nặc hóp một ngụm trà, “Đây là tên em mới đặt cho nó.”

“Vậy còn con thỏ kia?” Âu Dương Long hỏi.

“Kêu Tào Tháo đi!” Tô Nặc nói.

Âu Dương Long mặt đầy hắc tuyến, “Sao không đặt cái gì đó tựa tựa như Marshmallow?”

“Bởi vì Tào Tháo nghe có vẻ ngầu!” Tô Nặc bắt đầu nhớ tiếng kêu của nó.

“Hay là kêu nó là Năm Xôi đi?” Âu Dương Long đề nghị.

Tô Nặc lập tức lắc đầu, “Nghe chẳng có khí phách gì cả!”

Cục bông lớn cỡ lòng bàn tay, cần có khí phách để làm gì?! Âu Dương Long nhéo mũi hắn, “Chúng ta mỗi người đặt tên một con, như vậy mới công bằng!”

“... Được.” Cuộc sống phu phu phải hòa thuận, nhất định không thể chuyên chế quá, “Năm Xôi thì Năm Xôi.”

Đúng là rất biết điều!

Chuyện hạnh phúc nhất thế giới chắc cũng không hơn gì bây giờ!

Có thể đi ăn tối với người yêu, sau đó tay trong tay về nhà, nhìn thú cưng vui vẻ nhào ra mừng chủ!

“Anh nói xem, có khi nào chúng ta vừa mở cửa, Marshmallow liền chạy tới tháo giày cho chúng ta không?” Tô Nặc hỏi.

“Anh không nghĩ nó biết cái chiêu cao siêu này đâu.” Ngài giám đốc vừa tìm chìa khóa vừa dội gáo nước lạnh vào người Tô Nặc.

“Sao anh biết được!” Tô Nặc rất mong chờ cảnh tượng này.

Sau khi mở cửa, một cái bóng trắng “vèo” một cái phóng ra cửa, ghé đầu vào chân Tô Nặc, trông cực kì đáng yêu!

A a a! Tô Nặc cảm thấy lòng mình mềm nhũn, cái lỗ tai cúp xuống trông dễ thương quá đi mất!

“Sao nó chạy ra khỏi chuồng hay vậy?” Ngài giám đốc giật mình.

Nhưng Tô Nặc không có tâm tình trả lời vấn đề này, sau khi tháo giày liền ôm con thỏ chạy đi tìm Samoyed.

.....

Âu Dương Long vừa khóa cửa lại vừa thở dài, không ngờ mình lại tệ đến mức đi ganh tị tình cảm với một con thỏ.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra!

Mười giờ tối.

“Nặc Nặc, đi ngủ.” Âu Dương Long gọi.

“Xiu nữa đi.” Tô Nặc ngồi xếp bằng dưới đất nhìn Samoyed ngậm con thỏ, tha nó chạy tới chạy lui.

Mười một giờ.

“Nặc Nặc!”

“Sao?”

“Đi ngủ.”

“Anh ngủ trước đi.”

Marshmallow còn biết chơi trò giả chết, đây đúng là một sự bất ngờ!

Mười một giờ rưỡi.

“Bảo bối.” Âu Dương Long đẩy cửa phòng dành cho thú cưng ra.

“Bằng!” Tô Nặc nhắm vào Samoyed.

“Gâu!” Samoyed ngã xuống đất, đưa bốn chân lên trời, còn bắt chước người ta rên một tiếng!

Thỏ tai dài ngồi ở một bên, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn trò ngu ngốc của cả hai.

Âu Dương Long không thể nhịn được nữa, hần bước lại gần, khom lưng bế Tô Nặc lên.

“A!” Tô Nặc giật mình.

“Đi tắm.” Âu Dương Long ôm hần vào phòng tắm.

“Gâu!” Samoyed chạy theo sau, nó vẫn còn muốn chơi tiếp với Tô Nặc.

Nhưng ngài giám đốc đã lạnh lùng đóng cửa phòng tắm, rất có phong cách muốn gây sự!

Samoyed đành phải cụp đầu xuống ủ rũ quay về chỗ của mình, kết quả nhìn thấy con thỏ tai dài đang nằm trong ổ chó, vẻ mặt rất hung tợn!

Thế giới này thật tàn nhẫn.

Samoyed uể oải lại gần, há mồm ngậm tai thỏ kéo nó ra, sau đó nhảy vào ổ của mình nằm sấp xuống, cuối cùng mới nhét con thỏ dưới bụng mình – Thà cho nó nằm ké còn hơn để nó nhảy qua nhảy lại dầy vò mình mãi.

Ngài thỏ hải long xoay xoay người, cảm thấy vô cùng thoải mái!

Trong phòng tắm, Tô Nặc bị lột sạch sẽ rồi ném vào bồn tắm.

“Đừng có ném em như ném con vịt!” Tô Nặc kháng nghị.

Nhưng ngài giám đốc hiển nhiên sẽ không quan tâm đến mấy việc này, hần cũng nhảy vào bồn tắm, sau đó ôm Tô Nặc vào trong ngực.

“Vai anh bị sao thế?” Tô Nặc liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên vai chồng mình có vết bầm xanh xanh tím tím.

“Lúc tới xem cửa hàng mới trang hoàng thế nào thì bất ngờ bị chiếc đèn chùm rơi xuống đập trúng.” Âu Dương Long không quan tâm nói, “Không có gì đâu.”

“Sao không có gì được? Sưng tấy lên rồi này.” Tô Nặc sốt ruột xoa xoa, “Chuyện xảy ra khi nào, sao anh không nói cho em biết?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì.” Âu Dương Long bật cười, hôn miệng của hần một cái, “Đừng lo.”

Đừng lo là sao?! Tô Nặc nghiêm túc nói, “Đối với em, thân thể của anh là quan trọng nhất!” Đúng là cảm động không thể tả!

Đương nhiên những lời này cũng có chút ẩn ý, bởi vì cả anh hai và giám đốc đều quan trọng như nhau! Nhưng đàn ông trưởng thành ai lại so đo mấy chi tiết nhỏ này! Vì thế Tô Nặc rất không biết xấu hổ tự động bỏ nửa câu sau!

“Học ai mà ăn nói ngọt thế?” Âu Dương Long xoa cằm của hần.

Người ta nói thật lòng! Tô Nặc âm thầm kháng nghị.

“Yên tâm đi, bị bầm vài ngày là hết thôi.” Âu Dương Long ôm hần ngồi lên chân mình, “Chờ sau khi giải quyết xong mọi việc, chúng ta tìm cơ hội ra đảo nghỉ phép.”

Nghe được đó! Tô Nặc hỏi, “Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được.” Âu Dương Long ôm eo của hần, “Quan trọng là đến nơi không ai biết chúng ta, sau đó mỗi ngày đều có thể tay trong tay đi hóng gió hoặc phơi nắng.”

“Còn có thể ăn hải sản thoải mái!” Tô Nặc bổ sung điểm quan trọng.

“Ừ, còn có thể ăn hải sản.” Âu Dương Phong cúi người hôn lên ngực Tô Nặc, “Có nhớ anh không?”

“...” Thật ra không gặp nhau mới ba ngày thôi! Nhưng đã nhớ lắm rồi! Tô Nặc nghiêm túc gật đầu, “Có!”

“Thật không?” Âu Dương Long trêu hấn.

Đương nhiên là thật! Để biểu hiện thành ý của mình, Tô Nặc chủ động đưa tay ra nắm lấy cái áy của ngài giám đốc, sau đó bóp bóp vài cái –

Xem《Loạn thế tình triền》thật sự rất có lợi, có thể học được nhiều kĩ xảo bíp bíp —! Từ đó sẽ gia tăng tình cảm ngọt ngào giữa phu phu!

“Ngoan, chờ anh đi lấy đồ.” Âu Dương Long vỗ vỗ mông của hấn.

Tô Nặc đỏ mặt nhìn theo bóng dáng ra khỏi phòng tắm của người yêu.

Cái đó đúng là lớn thật!

Hấn nhin không được đưa tay ra phía sau an ủi tiểu cúc hoa của mình, tưởng tượng đến chuyện sắp xảy ra, ngay cả lưng cũng ửng đỏ!

Bầu không khí vô cùng ấm áp lãng mạn, thế nhưng lại bị một thế lực bóng tối tà ác nào đó cố tình phá hoại.

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long bước vào, trên tay cầm KY bôi trơn và... Di động, “Điện thoại của em reo kìa.”

Đúng là quá mất hứng!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Nếu là người khác, Tô Nặc nhất định sẽ không bắt máy, nói không chừng còn tức giận mắng người! Nhưng tên hiển thị trên màn hình là anh hai, Tô Nặc đành phải lo lắng bắt điện thoại, “Anh.”

“Em đang làm gì thế?” Hàn Uy hỏi.

“Đang tắm, chuẩn bị đi ngủ.” Tô Nặc thành thật trả lời.

“Sáng mai rảnh không?” Hàn Uy nói, “Về nhà một chuyến đi, anh có việc muốn thương lượng với em.”

“Ừ.” Tô Nặc ngoan ngoãn đồng ý, “Khoảng mười một giờ em sẽ về, sẵn tiện nấu cơm trưa cho anh.”

“Cái thằng kia đang ở bên cạnh em?” Ngừ điệu của Hàn Uy đột nhiên trầm xuống.

Má ơi! Tô Nặc giật mình, sao anh biết hay vậy?! Chẳng lẽ anh đã luyện được tuyệt kĩ Vạn dặm truy tung? (truy tìm tung tích trong vạn dặm)

Đúng là quá kinh khủng!

“Anh... Sao anh biết?”

“Nếu là bình thường, em nhất định sẽ hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.” Hàn Uy đâm trúng tim đen của hấn, từ nhỏ đến giờ, em trai của mình rất tò mò, thế mà lần này lại không hỏi nguyên nhân!

“Phải.” Tô Nặc cảm thấy cực kì phức tạp.

Mới nói mấy câu đã đoán ra, sao anh ấy lại tinh vi như thế?!

Quả thật chẳng khác gì lão hồ ly!

“Em đang tắm, cái thằng đó đứng bên cạnh em làm gì?” Anh hai rất không hài lòng!

Bởi vì bọn em là đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt muốn ân ái trong bồn tắm mà người xưa gọi là uyên ương dục có được không?! Tô Nặc âm thầm gào thét một hồi, sau đó ngoan ngoãn nói, “Anh hai, anh nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hàn Uy nện một cục ở ngực, có đứa em nào lại hối hả đuổi anh hai mình đi như nó không?!

“Anh hai ngủ ngon.” Tô Nặc vội vàng nói.

“... Ngủ ngon.” Hàn Uy đành phải đầu hàng, sau đó tự kiểm điểm xem cách giáo dục em trai của mình có gì sai lầm.

“Anh hai em gọi?” Sau khi Tô Nặc cúp điện thoại, Âu Dương Long hỏi.

“Ừ.” Tô Nặc ôm lấy chồng đẹp trai của mình, “Anh ấy bảo sáng mai về nhà một chút.”

“Có việc gì sao?” Âu Dương Long xoa đầu của hắn.

“Chắc là có, nhưng anh ấy không nói trong điện thoại.” Tô Nặc trả lời.

“Tình cảm của em và anh hai em rất tốt.” Âu Dương Long lau bọt xà bông trên chóp mũi hắn.

“Từ nhỏ hai anh em đã nương tựa lẫn nhau, lớn lên cùng nhau.” Không khí có vẻ không tệ, bây giờ kể hết gia thế của mình cho anh ấy nghe được không nhỉ?

Tuy thật lòng không muốn đối mặt với chuyện này, nhưng trốn tránh không phải là cách tốt, sớm muộn gì cũng phải nói! Không bằng thừa dịp kì nghỉ lần này nói luôn, cho dù anh ấy có giận cách mấy, mình cũng có thể không biết xấu hổ cởi hết quần áo bò lên giường dùng chiêu dụ dỗ! Sau đó theo lí thuyết mà nói, vấn đề sẽ được giải quyết!

Thiên thời địa lợi nhân hoà, nhất định không thể lãng phí!

Tô Nặc thu hết dũng khí nói, “À, em có chuyện muốn nói với anh.”

Hồi hộp quá!

“Chuyện gì?” Âu Dương Long đã đoán được một phần, nhưng vẫn giả vờ không biết.

“Anh hai của em... Không phải là người bán mặt chước.” Tô Nặc cẩn thận nói.

“Anh biết.” Âu Dương Long cười cười, mát xa vai cho hắn.

“Anh biết?” Tô Nặc mở to mắt.

“Tất nhiên là biết, em từng nói anh ấy là người bắt gian trong sông bài mà.” Lâu lâu ngài giám đốc cũng nổi hứng đùa dai.

Mặt Tô Nặc đầy hắc tuyến, đúng là tự đào hố chôn mình.

“Sao vậy?” Âu Dương Long hỏi.

“Thật ra đó chỉ là nghề phụ của anh hai em.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Anh ấy, ừm, còn làm việc khác nữa.”

A a a hồi hộp quá! Khoảnh khắc này phải được ghi vào sử sách!

“Ví dụ như?” Giọng nói của Âu Dương Long rất dịu dàng.

“... Anh ấy có mở một... Sông bạc ở ngoại ô.” Tô Nặc vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt của ngài giám đốc, sau khi xác định không có gì khác lạ mới dám nói tiếp, bắt đầu từ chuyện lúc nhỏ ba mẹ gặp tai nạn giao thông, kể tỉ mỉ từng chuyện một cho hắn nghe.

Âu Dương Long không xen ngang, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thật ra từ lần trước thấy Hàn Uy rút súng ra ở Ý, hắn đã đoán được tám chín phần, chỉ có tiểu ngu xuẩn này mới xem chuyện này như bí mật không thể nói.

“Em đã gạt anh, anh có giận không?” Cuối cùng, Tô Nặc không yên lòng hỏi.

“Em nói thử xem?” Âu Dương Long kéo hắn vào trong lòng, còn chưa kịp nói “sao anh giận em được” đã nghe Tô Nặc chột dạ mở miệng, “Hay là, em cho anh đánh.” Đánh xong sẽ không giận nữa!

“Đánh chỗ nào?” Âu Dương Long ghé vào lỗ tai hắn cười cười.

Mặt và tai Tô Nặc đều ửng hồng, chôn đầu vào trong ngực ngài giám đốc.

Vấn đề này thật khó trả lời!

“Sao anh có thể đành lòng đánh chỗ này được?” Âu Dương Long di chuyển tay xuống dọc theo hông Tô Nặc, nhấn nhẹ vào khe mông mềm mại, “Thương còn không kịp nữa là.”

Sờ qua sờ lại, lưng của Tô Nặc cũng bắt đầu đỏ lên, cảm xúc hỗn loạn!

“Anh không giận.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc càng chặt hơn, “Cám ơn em đã chịu thẳng thắn với anh.”

Đừng nói mấy lời ngọt ngào như vậy! Tô Nặc mặt đỏ tai hồng, cảm giác tiểu cúc hoa của mình đang bị người đùa giỡn!

Lẽ ra anh nên chăm sóc Nặc nho nhỏ trước chứ?

Làm không đúng trình tự thật khiến người ta sốt ruột!

“Bảo bối, thả lỏng đi.” Tư thế này có chút khó khăn, Âu Dương Long vỗ vỗ lưng hắn, “Nếu không em sẽ đau đấy.”

“... Anh nhẹ một chút!” Tô Nặc dặn dò.

Tuy rằng bíp bíp — Rất là thích, nhưng đôi khi ngồi xuống vẫn cảm thấy rất khó chịu!

“Ừ.” Âu Dương Long ngậm lỗ tai Tô Nặc, đây chính là chỗ mẫn cảm trên người hắn, trăm lần như một! Quả nhiên, Tô Nặc bắt đầu phát ra những âm thanh rên rỉ mất hồn, cả người nhũn ra tựa vào ngực của Âu Dương Long.

Sóng nước gợn lăn tăn, mọi thứ đều tốt đẹp, cuộc sống hài hòa đúng là chuyện vô cùng tuyệt vời!

“Nhiệt tình quá.” Âu Dương Long ghé vào lỗ tai hắn cười cười.

Tô Nặc mở lớn hai chân, ôm lấy cơ thể người yêu, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Tư thế này thật là mệt!

Tiểu biệt thắng tân hôn chính là bíp bíp ở chỗ này — Rồi bíp bíp ở chỗ kia — Từ phòng tắm tới phòng ngủ rồi sang thư phòng. . . Khoan đã, thư phòng cũng được sao?!

Khẩu vị của giám đốc nặng đô quá! Tô Nặc nằm lên bàn lâm bầm, cảm giác thật thoải mái! Sau đó còn tiện tay vứt một quyển tạp chí xuống dưới đất, tiếp theo dùng chân đạp lên — Bởi vì người trên bìa tạp chí chính là tên cơ bụng Khâu Tử Ngạn!

Thích chết đi được!!!

Càng về sau, Tô Nặc càng trở nên mơ hồ, cuối cùng cũng ngắt đi, ngay cả về giường khi nào cũng không biết.

“Không làm nữa.” Tô Nặc nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Âu Dương Long đắp chăn cho hắn, “Ngủ đi.”

“Sáng mai tám giờ gọi em dậy.” Tô Nặc rúc vào trong lòng Âu Dương Long.

“Sao dậy sớm thế?” Âu Dương Long vỗ nhẹ lên lưng hắn.

“Em phải đến gặp anh hai.” Tuy rằng rất muốn ngủ thẳng đến khi nào tỉnh mới thôi, nhưng anh hai cũng rất quan trọng!

“Anh biết rồi, ngủ ngon.” Âu Dương Long tắt đèn trên đầu giường.

Tô Nặc mơ màng thiếp đi, nhưng vẫn theo thói quen kéo tay ngài giám đốc đặt lên mông mình.

Âu Dương Long nhếch miệng cười cười.

Như vậy mới thoải mái! Cảm giác vừa ấm áp vừa an toàn! Tô Nặc thỏa mãn lăn ra ngủ!

Trong khi đó, trên đường phố, dưới màn đêm đen kịt, Khâu Tử Ngạn toàn thân ướt đẫm ngồi xỏm bên đường cười như điên.

“Có gì buồn cười chứ?” Đường Tiểu Ngừ kéo hắn dậy, “Mau về nhà, coi chừng bị phóng viên chụp được.”

Do sắp phát hành đĩa đơn nên Khâu Tử Ngạn bận rất nhiều việc, vì thế hai người phải ở công ty đến lúc trời gần sáng, sau đó cùng nhau đi ăn khuya, cuối cùng từ từ đi bộ dưới trăng về nhà.

Trên đường yên tĩnh không một bóng người, rất thích hợp cho việc sờ mó lung tung chiếm tiện nghi. Bị Khâu tiên sinh thổi khí vào lỗ tai, Đường Tiểu Ngừ đắm hấn một phát rồi bỏ chạy.

Choi đuổi bắt thật sự rất tình thú!

“Bắt được rồi.” Khâu Từ Ngạn ôm lấy cậu ta từ phía sau.

“Anh điên rồi!” Đường Tiểu Ngữ sốt ruột giãy dụa, “Bị paparazzi chụp được là tiêu đó.”

“Mặc kệ.” Khâu Từ Ngạn ôm cậu ta cọt tới cọt lui.

Dưới tình thế cấp bách, Đường Tiểu Ngữ cong khuỷu tay lên, thực mạnh về phía sau, nhưng Khâu tiên sinh đã sớm đề phòng, vì thế dễ dàng né sang một bên.

“Nhóc cuồng bạo lực, không phải anh đã dạy em không được tùy tiện đánh người sao?” Khâu Từ Ngạn cười cười, đưa tay nhéo bụng Đường Tiểu Ngữ một cái.

Người này đúng là. . . Đường Tiểu Ngữ cắn răng, đưa chân về sau dẫm mạnh một phát, cực kì tàn nhẫn vô tình!

Sau đó Khâu tiên sinh liền kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất?

Làm gì có chuyện đó!

Trên thực tế Đường Tiểu Ngữ không có đập trúng hấn, một cước kia vừa vặn đập trúng chốt mở vòi nước tự động trên thảm cỏ, có thể do người làm vườn quên khóa lại, nước bắt đầu bắn ra khắp bốn phương tám hướng, hai người bị nước tưới ướt sũng!

.

Cả thế giới lập tức yên tĩnh.

Ba giây sau, Đường Tiểu Ngữ luống cuống tay chân đẩy Khâu Từ Ngạn ra, ngồi xổm trên mặt đất cố gắng khóa van, vất vả cả buổi mới tắt được.

Khâu Từ Ngạn ngồi trên bãi cỏ ôm bụng cười to, mất hết cả hình tượng.

Đường Tiểu Ngữ khóc không ra nước mắt, tại sao lần nào ở chung với anh ta cũng xảy ra mấy chuyện kì quặc thế này?

“Được rồi, về nhà thôi.” Khâu Từ Ngạn chia tay ra, “Kéo anh dậy với.”

“ . . . Anh tự đứng lên đi!” Nếu kéo hấn, nói không chừng sẽ giống như lần trước bị hấn kéo vào trong lòng, sau đó bị hôn suốt cả buổi!

Ở nhà không sao, nhưng bây giờ đang ở trên đường cái!

“Kéo anh đi, dạ dày anh đau quá.” Khâu Từ Ngạn vẫn chia tay về phía trước.

“Vậy anh cứ ngồi nghỉ ở đây đi.” Đường Tiểu Ngữ xoay người bỏ đi.

“Này!” Khâu Từ Ngạn đuổi theo, “Có ai làm vợ như em không?”

Đường Tiểu Ngữ không nói gì, chỉ liếc hấn một cái.

“Thái độ gì đây?” Khâu Từ Ngạn nhíu mày, “Cho dù không then đến mức đỏ mặt cũng phải có chút ngượng ngùng chứ.”

“” Người nói ra mấy câu đó là anh, sao tôi phải cảm thấy ngượng?! Đường Tiểu Ngữ tăng tốc, quyết định bỏ tên dê xồm này lại phía sau.

Nhưng điều này hiển nhiên không khả thi.

“Bà xã, anh lạnh quá.” Khâu Từ Ngạn dính sát vào người Đường Tiểu Ngữ.

Lạnh thì mau về nhà, sao cứ sàng qua sàng lại trên đường?! Đường Tiểu Ngữ hết biết nói gì.

“Tất cả đều tại em, vì vậy em phải chịu trách nhiệm.” Khâu Từ Ngạn nghiêm túc nói.

Đường Tiểu Ngữ tiếp tục sử dụng kĩ năng ngó lơ đối phương.

“Để bồi thường, sau khi trở về em phải tắm chung với anh.” Khâu Từ Ngạn hưng phấn đưa ra đề nghị.

“Mơ đi.” Đường Tiểu Ngữ cố nén giận.

“Bà xã. . .” Khâu Từ Ngạn nắm tay cậu ta.

Đường Tiểu Ngữ không nói gì, chỉ nhìn về phía màn hình lớn ở cuối quảng trường — Nơi đó đặt một tấm áp phích lớn của Khâu tiên sinh, là quảng cáo

mà Khâu tiên sinh đang làm người đại diện. Trên hình, Khâu Tử Ngạn trông vừa quyết đoán vừa oai phong vừa chừng chặc.

Đường Tiểu Ngử quay đầu nhìn miếng da trâu bên cạnh.

Nhất định là hai người khác nhau!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Thời tiết cuối xuân đầu hè không tính là lạnh, nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, huống chi hai người còn ướt sũng từ đầu đến chân.

“Hắt xì!” Sau khi về đến nhà, Đường Tiểu Ngử đang đổi giày hắt xì một cái.

“Đề anh nấu cho chút nước gừng đường nâu cho em” Khâu Tử Ngạn xung phong nhận việc.

“Tốt nhất anh nên đi tắm đi.” Đường Tiểu Ngử dừng lại, “Nếu bây giờ anh bị cảm hay viêm họng, Mạch Kha nhất định sẽ cắt cổ tay tự sát trước mặt em.” Nói không chừng sau khi chết còn biến thành ma ám mình khắp nơi lái nhái không ngừng, vừa nghĩ là thấy ớn lạnh rồi.

“Chúng ta tắm chung đi.” Khâu Tử Ngạn khoác vai Đường Tiểu Ngử, lôi cậu vào phòng tắm.

“Em phải vào bếp nấu chè.” Đường Tiểu Ngử muốn bỏ trốn.

“Nếu em bị cảm, anh sẽ cắt cổ tay tự sát trước mặt em” Khâu Tử Ngạn nghiêm túc nói.

Đường Tiểu Ngử nhìn hấn bằng ánh mắt phức tạp, “Anh nói anh có tin không?”

“Sao lại không? Anh nói nghiêm túc mà!” Khâu Tử Ngạn ra vẻ vô cùng kinh ngạc, giống như chuyện cắt cổ tay chỉ đơn giản như ăn cơm và đi ngủ.

.

Căn bản không thể nói đạo lý với người này! Đứng trong phòng tắm, Đường Tiểu Ngử im lặng điều chỉnh nhiệt độ nước.

Khâu Tử Ngạn đứng sau lưng cậu, cởi khóa quần jean của cậu một cách vô cùng tự nhiên, sau đó từ từ lột quần xuống.

Đường Tiểu Ngử hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải.

Quần jean bị ướt rất khó cởi, đã vậy còn dính sát vào người, Khâu Tử Ngạn kéo cả buổi mới lột được. Nhìn vật nhỏ sau lớp quần lột bắt đầu lên tinh thần, Khâu tiên sinh cười một cách gian trá.

Đường Tiểu Ngử bình tĩnh mở chôt vòi sen, dội nước lạnh lên đầu hấn.

“Lạnh quá!” Khâu tiên sinh kháng nghị, “Anh có nói gì đâu!”

“Tắm đi!” Đường Tiểu Ngử ra lệnh.

“Cởi quần áo giúp anh đi.” Khâu Tử Ngạn giơ tay lên.

Đường Tiểu Ngử xoay người lại, cởi sạch quần áo của hai người, sau đó thẹn thùng liếc mắt đưa tình rồi chui vào lòng Khâu tiên sinh, đỏ mặt chủ động dâng lên nụ hôn, hi vọng ông xã sẽ mạnh mẽ tiến đến “chăm sóc” mình?

Làm gì có chuyện đó! Cậu không phải là Cố Hi!

*thật tình không biết Cố Hi (顾曦) là ai @_@

Vì vậy Khâu Tử Ngạn đành phải mở to mắt nhìn cậu ta bắt đầu tắm rửa, không buồn nhìn mình một cái!

“Anh còn đang đứng chờ nè!” Khâu tiên sinh lên tiếng nhắc nhở, sao lại dám coi thường ông xã của mình như thế!

Đường Tiểu Ngử xịt một ít sữa tắm lên bông tắm, tùy tiện chà xát cơ thể, muốn tắm xong nhanh một chút.

Bọt xà phòng trắng xóa phủ lên cơ thể mềm dẻo của thiếu niên, vòng eo tinh tế dẻo dai và cái mông khê nhếch, Khâu Tử Ngạn nhìn mà thèm, bước qua

nhẹ nhàng ôm lấy cậu ta, “Bà xã. . .”

Cảm giác được cơ thể vừa lạnh vừa ướt của hắn, Đường Tiểu Ngữ bắt đầu xoay người lại giúp hắn cởi cúc áo sơ mi.

Đáy mắt Khâu Từ Ngạn ngập tràn ý cười.

Cho dù đã thân mật nhiều lần nhưng đến giờ Đường Tiểu Ngữ vẫn cảm thấy không được tự nhiên, cậu cảm bồng tấm, cố dời mắt khỏi bộ vị đang cương lên, chà người cho Khâu tiên sinh.

“Gần đây bề bộn nhiều việc, không có thời gian quan tâm đến việc học của em.” Khâu Từ Ngạn hỏi, “Em có trốn học không đấy?”

“Dĩ nhiên là không, em có phải con nít đâu.” Đường Tiểu Ngữ xoa xà bông lên vai hắn, “Cúi người xuống một chút.”

Khâu Từ Ngạn khom lưng, để cậu ta gội đầu cho mình, “Không phải con nít cái gì, em rõ ràng là một đứa nhóc xấu xa.”

Đường Tiểu Ngữ không nói gì, dùng hai tay nhẹ nhàng mát xa da đầu cho hắn.

“Hôm qua mẹ anh có gọi điện thoại qua.” Khâu Từ Ngạn bắt chọt nói.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngữ hạ tay xuống một chút.

“Mẹ hỏi anh chừng nào anh mới về nhà.” Khâu Từ Ngạn nhắm mắt lại, tiếp tục nói, “Chờ đến khi hết bận, chúng ta cùng về nhà đi.”

“Em cũng phải theo anh về nhà?” Đường Tiểu Ngữ sững sờ.

“Đúng vậy, em cũng phải đi.” Khâu Từ Ngạn đi tới vò sen để xả xà bông trên đầu, sau đó mở mắt nhìn cậu ta, “Con đâu có xấu đến vậy cũng phải dẫn về ra mắt ba mẹ chồng.”

“. . .” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy đầu óc rối bời.

“Đừng lo, bọn họ đã biết tính hướng của anh từ lâu rồi.” Khâu Từ Ngạn cúi đầu hôn cậu ta.

Đường Tiểu Ngữ nhướn mày, sau đó híp mắt nhìn hắn, “Lâu rồi là khi nào?”

“Lúc học đại học. . . Anh đùa thôi, thật ra anh mới nói với bọn họ ba ngày trước!” Khâu tiên sinh nói được một nửa mới phát giác mình đã lỡ miệng, vì thế vội vàng sửa lại lời nói.

Nhưng làm gì còn kịp nữa!

Đường Tiểu Ngữ xoay lưng lại dội nước, hành động biểu thị cho việc cậu sẽ không để ý đến người kia nữa!

“Bảo bối, anh biết lỗi rồi.” Khâu tiên sinh xin lỗi.

Đường Tiểu Ngữ vẫn không xoay người lại!

Mấy hôm trước, khi cả hai đang ngồi xem TV, Khâu Từ Ngạn vừa dứt trái cây cho Đường Tiểu Ngữ ăn vừa lải nhải một đồng thứ như “trước khi gặp em, anh không hề biết là mình thích đàn ông”, hay “bảo bối em xem, vì em mà anh bị bẻ cong, hôm nay chúng ta làm vài chuyện vui về đi” v.v. . .

Do lúc đó biểu tình của Khâu tiên sinh quá nghiêm túc, ánh mắt cũng rất thâm tình, vì thế Đường Tiểu Ngữ lập tức mềm lòng, tiếp theo liền gật đầu đồng ý! Sau đó cậu bị hắn lột sạch quần áo để xuống sô pha!

Mặc dù không có làm tới bước cuối cùng nhưng như vậy cũng đã vượt qua giới hạn chịu đựng của Đường Tiểu Ngữ. Hồi tưởng lại cảnh đó, Đường Tiểu Ngữ đỏ mặt đẩy hắn sang một bên rồi chạy ra ngoài.

“Anh biết lỗi rồi.” Khâu Từ Ngạn quyết không bỏ cuộc, “Tha cho anh lần này được không?”

“Anh nói nhiều như vậy, rốt cuộc lời nào mới là thật?” Đường Tiểu Ngữ tránh khỏi lồng ngực của hắn, sao lại có người đáng đánh như anh ta chứ!

“Mấy điều quan trọng đều là thật.” Khâu Từ Ngạn dùng sức kéo người vào trong lòng, “Anh yêu em, anh muốn sống với em cả đời, anh muốn dẫn em về gặp ba mẹ anh, ba câu này đều là thật.”

Đường Tiểu Ngữ đứng im không lên tiếng.

“Cùng lắm sau này anh sẽ không chọc em nữa.” Khâu Từ Ngạn cúi đầu hôn cậu ta, “Tin anh đi, được không?”

Đường Tiểu Ngữ đẩy tay hắn ra, uể oải ngồi chồm hổm dưới đất.

“Bà xã.” Khâu Từ Ngạn quấn tạm một cái khăn tắm quanh eo, sau đó kéo cậu ta vào trong lòng.

“Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau.” Đường Tiểu Ngữ rầu rĩ nói, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng đôi khi ngay cả cậu cũng không phân biệt được câu nào là đùa, câu nào mới là thật.

“Ai nói? Rõ ràng chúng ta đều là người trái đất!” Khâu Từ Ngạn dỗ dành, “Đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Anh có chắc chúng ta có thể sống chung với nhau cả đời không?” Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn, “Cả đời là khoảng thời gian rất dài.”

“Chi cần em không trốn tránh, anh có thể chắc chắn.” Khâu Từ Ngạn kéo cậu ta đứng lên, “Đừng nghĩ đến chuyện rời đi nữa, được không?”

“... Ừ.” Đường Tiểu Ngữ gật đầu.

Khâu tiên sinh nhếch miệng cười, cúi đầu hôn lên chóp mũi cậu ta.

Sau khi tắm xong, Đường Tiểu Ngữ mặc áo ngủ rộng thùng thình đứng trong nhà bếp nấu chè, Khâu Từ Ngạn đứng bên cạnh nói chuyện với cậu, “Chủ nhật sau khi xong việc, công ty sẽ tổ chức một buổi party, chúng ta cùng đi nhé?”

“Em ở trong xe chờ anh được không?” Đường Tiểu Ngữ không có hứng thú với hoạt động thể này, hơn nữa lần nào cũng có những người kì quặc quần quýt lấy cậu hỏi xem cậu có muốn gia nhập giới giải trí không, thật sự rất phiền.

“Cũng được, nhưng anh hi vọng em sẽ đi chung với anh.” Khâu Từ Ngạn đặt cằm lên vai cậu ta, “Cứ quyết định vậy đi!”

Đường Tiểu Ngữ đồ chè ra chén, không từ chối nữa.

Nếu anh ấy thật sự muốn như thế, mình đành phải thỏa hiệp thôi.

Huống hồ... Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì.

Khâu Từ Ngạn cảm thấy rất hài lòng, ôm cậu ta hôn mấy cái.

Đúng là đứa nhỏ ngoan ngoãn khiến mọi người thương yêu!

Đợi đến lúc hai người leo lên giường thì trời đã bắt đầu sáng, nhưng do sáng nay không có việc gì làm nên có thể ngủ thẳng đến trưa! So sánh hai khung cảnh với nhau thì Tô Nặc không được thoải mái như vậy, bởi vì hắn phải dậy sớm.

Ghét nhất là sáng sớm đang ngủ mà bị gọi dậy!

Phiền quá đi mất!

“Dậy đi.” Tám giờ sáng, ngài giám đốc đúng giờ gọi Tô Nặc dậy.

Không.

Tô Nặc lăm bầm vài tiếng rồi chui đầu vào trong chăn.

Âu Dương Long cười cười, đưa tay kéo chăn xuống.

“Buồn ngủ.” Tô Nặc buồn bực nói.

Đánh thức người đang ngủ ngon là chuyện rất khó khăn.

“Vậy ngủ tiếp đi.” Ngài giám đốc hôn lên mũi hắn, “Bảo bối ngủ ngon.”

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, tia nắng ấm áp hắt lên mặt. Tô Nặc nhắm mắt, miễn cưỡng mở mắt ra.

Trời sáng thế này mà kêu mình ngủ ngon, đúng là ăn nói lung tung, nhưng mà trông vẫn rất đẹp trai.

“Không ngủ nữa à?” Âu Dương Long hỏi.

“Giờ dậy được rồi.” Tô Nặc đuổi lưng ra, dùng sức cọ cọ lồng ngực phía trước — Thoải mái quá!

“Muốn ăn gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Một ly sữa nóng là được rồi.” Tô Nặc ngáp một cái, sau đó ôm chăn ngồi dậy, “Buổi chiều em còn phải lên công ty, buổi tối chắc không thể về ăn cơm.”

“Gần đây em còn bận hơn anh.” Âu Dương Long giúp hắn chỉnh lại áo ngủ.

“Em là người nổi tiếng mà.” Tô Nặc nghiêm túc nói.

“Da mặt em dày thật.” Âu Dương Long nhéo mặt hân, “Ai lại tự khen mình bao giờ?”

“Sự thật là thế mà!” Tô Nặc cời áo ngủ, trong lòng tự nhủ em nổi tiếng hơn Khâu Tử Ngạn rất nhiều!

“Gâu!” Samoyed ngậm tô com đứng ở cửa, ánh mắt tràn ngập chờ mong!

“Năm Xôi đâu?” Tô Nặc vừa đồ thức ăn cho nó vừa hỏi, sau đó nhìn thấy con thỏ tai dài kia đang vui vẻ xoay vòng vòng trong chỗ ngủ của Samoyed! Da mặt đúng là quá dày!

“Sao nó không chịu về chỗ của mình ngủ?” Tô Nặc vẫn không tài nào hiểu nổi.

“Nói thật, anh cảm thấy tội nó ở chung với nhau quen rồi.” Âu Dương Long đứng ở cửa nói.

Tô Nặc hít một hơi, “Anh nói lung tung gì vậy?!”

“Anh nói lung tung bao giờ?” Âu Dương Long đưa tay chỉ chỉ, “Em nhìn đi.”

Ngài thỏ nằm dưới đất đưa bốn chân lên trời kêu riu rít, Samoyed dùng cái lưỡi dài của mình liếm bụng nó, nó thoải mái híp mắt lại, sừng đến mức run chân.

“Gi mà dâm đang quá vậy!” Tô Nặc bức xúc nói, “Sao hai đứa có thể làm ra những hành động như thế? Có biết xấu hổ không!”

Samoyed ngậm cổ Năm Xôi, vui vẻ chạy vào toilet đi tiểu.

Hình ảnh thật thân mật và hài hòa.

Tô Nặc thờ dài, thế giới này điên rồi.

Do trong lòng hơi phiền muộn, lúc Tô Nặc lái xe tới nhà anh hai thì đã mười một giờ rưỡi.

“Về rồi à?” Hàn Uy đang ngồi trong phòng khách xem văn kiện.

“Vâng.” Tô Nặc đặt một túi đồ lên bàn, ngồi xuống bên cạnh anh hai, “Anh ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Hàn Uy thả mấy thứ trong tay xuống, “Có vài việc muốn thương lượng với em.”

“Việc gì?” Tô Nặc hỏi.

“Hơn mười ngày nữa sẽ đấu với bên Sở Hằng một ván, em đi chung với anh.” Về mặt Hàn Uy có chút mệt mỏi.

“Được.” Mặc dù hơi bất ngờ nhưng Tô Nặc vẫn nhận lời. . .

“Không cần lo lắng, tệ lắm thì chúng ta bỏ miếng đất kia.” Hàn Uy xoa đầu em trai, “Thế nên em đừng lo.”

Tô Nặc gật đầu, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng hiểu rất rõ, cuộc đấu này rất quan trọng với anh hai, nếu không anh ấy sẽ không chủ động mở miệng kêu mình tham gia.

Vì vậy mình nhất định phải thắng!

Tô Nặc nắm chặt tay!

Trông rất có khí thế!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

“Chỉ chơi Blackjack thôi phải không?” Tô Nặc hỏi.

“Không.” Hàn Uy lắc đầu.

“Em chỉ biết chơi Blackjack thôi.” Tô Nặc cảm thấy hơi 囧, nếu vậy thì giúp thế nào được!

“Anh biết.” Hàn Uy đưa lon nước trái cây cho hắn, “Mấy cái còn lại anh sẽ tìm người khác.”

“Vậy bây giờ đã tìm được chưa?” Tô Nặc quan tâm hỏi.

“Nhất định sẽ tìm được, nhưng không yên tâm bằng em.” Hàn Uy nói, “Có điều hết cách rồi, tới đâu hay tới đó thôi.”

Tô Nặc gật đầu, sau đó tổng kết mọi thứ lại một chút, cảm thấy hơi chán nản khi không thể giúp anh hai nhiều hơn.

“Đừng suy nghĩ lung tung.” Hàn Uy vỗ vỗ vai em trai, “Anh nói rồi, thắng thua không quan trọng, đi nấu cơm đi.”

Nói thì nói thế nhưng không lo lắng sao được! Tô Nặc đứng trong bếp thái rau mà vẫn không yên tâm, chẳng những làm đồ ăn rơi vãi đầy đất mà còn thiếu chút nữa cắt trúng tay! Thậm chí ngay cả nguyên tắc nấu ăn cơ bản cũng lẫn lộn, thêm hết muỗng muối này tới muỗng muối khác, Hàn Uy ăn mà mặt mũi đen xì!

“Em có ý phải không?” Hàn Uy tu nước ừng ực, có chút dở khóc dở cười.

Dĩ nhiên là không! Cũng vì lo lắng cho anh nên trong lòng mới bồn chồn không yên như thế! Tô Nặc im lặng thờ dài, anh hai mình chẳng nhảy cảm gì cả.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Nặc ra lệnh cho Hàn Uy lên giường nghỉ ngơi, đợi đến khi anh hai ngủ say, Tô Nặc mới vội vàng chạy về công ty.

Mình đúng là một người bận rộn!

Tô Nặc vừa lái xe đến công ty vừa cảm thán! Không những phải chăm sóc cho giám đốc đẹp trai, quan tâm anh trai khí phách, kiếm tiền nuôi gia đình, mà còn phải đến công ty an ủi ái phi!

Bôn ba khắp nơi vì mọi người, thật sự rất cảm động!

Phải khen ngợi nhiệt liệt!

“Sau đây là thời gian dành cho mục âm nhạc, chúng ta hãy cùng nghe thử một đoạn ngắn trong ca khúc sắp phát hành của Khâu Tử Ngạn, tên là —” Không đợi DJ trên radio nói xong, Tô Nặc đã hưng hăng chuyển kênh.

Thiệt mất hứng hết sức!

Thà nghe quảng cáo chữa vô sinh hiếm muộn còn hơn!

Tại sao lại có người đáng ghét như thế? Bơm silicon tạo cơ bụng giả thì thôi đi, còn bày đặt mặt dày đi hát nữa!

Tô Nặc dùng sức nắm chặt vô lăng.

Đúng là quá đáng lắm rồi!

Trong công ty giải trí, Đới An đang ngồi trong văn phòng vừa nghe nhạc vừa ăn bắp rang bơ sôcôla – Ở chung với dân ăn hàng đã lâu nên thói quen của ai kia cũng đã truyền cho hắn.

“Ái phi!” Tô Nặc hùng hổ kéo cửa ra.

“Sao vậy?” Đới An bị dọa nhảy dựng, “Gặp cướp à?”

“Có phải anh thật sự cảm thấy tôi không cần chen chân vào giới âm nhạc không?” Tô Nặc tha thiết nắm tay người đại diện, trong mắt tràn ngập chân thành!

“Cậu. . . Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này?” Đới An lúng túng nuốt lời định nói xuống.

Bởi vì cái tên cơ bụng đáng ghét kia sắp ra đĩa đơn còn tôi không có gì để so sánh với hắn cho nên tôi rất khó chịu tôi cũng muốn chuyển sang ca hát! Tô Nặc điên cuồng rít gào trong lòng, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt tui thân pha lẫn hi vọng nhìn ái phi của mình!

Đới An cảm thấy trong lòng rối bời, biểu tình này thật sự làm người ta không thể xuống tay được.

“Tôi không thể hát thật sao?” Tô Nặc nắm tay hắn lắc lắc.

Cái này thật sự không thể. Đới An kiên định lắc đầu.

Trong nháy mắt, trên mặt Tô Nặc tràn ngập mấy câu lên án như “tôi rất buồn”, “tôi thật sự rất thất vọng”, “sao anh có thể đối xử với tôi như vậy”, . . .

“Bây giờ chúng ta rất ổn, sao phải chạy đi ca hát?” Đới An đưa cho hấn ly trà sữa, “Mấy chuyện ca hát này chỉ có Khâu Từ Ngan mới làm, bởi vì hấn không đủ nổi tiếng!” Đứng là không có tiết tháo.

“.....” Cho dù là thế, Tô Nặc vẫn rất muốn ca hát! Cảm giác cầm micro đứng trên sân khấu thật sự rất tuyệt! Còn rất ngầu nữa!

“Lúc phải lên giọng, nói không chừng gân xanh trên cổ đều nổi lên hết, cái này thì có gì hay.” Đới An tận tình khuyên bảo, “Khâu Từ Ngan không đủ nổi tiếng mới chạy đi làm mấy chuyện đó, cậu chạy theo hấn để làm gì? Chúng ta không thể làm chuyện hạ thấp giá trị bản thân như thế, bởi vì chúng ta giỏi hơn hấn rất nhiều!”

Nghe có vẻ đúng!

Tô Nặc im lặng.

“Được rồi, đừng nghĩ đến chuyện ca hát nữa, chúng ta bàn một chút về lịch làm việc sắp tới đi!” Đới An thành công lảng sang chuyện khác, “Sau khi công việc của cậu và Khâu Từ Ngan kết thúc, công ty sẽ tổ chức một buổi party nhỏ, có lẽ sẽ có rất nhiều người trong giới truyền thông đến hỏi cậu về chuyện của đạo diễn Chung. Cậu phải nhớ kỹ, không được để lộ bất cứ tin tức gì.”

“Ừ.” Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, “Còn gì cần chú ý nữa không?”

“Không, bây giờ chúng ta tiếp tục thảo luận chuyện yêu đương của cậu.” Đới An nghiêm túc nói.

Tô Nặc phun cả ngụm trà sữa trong miệng ra, lâu vậy mà vẫn còn nhớ, đứng là không đỡ nổi!

“Mau khai ra.” Đới An quyết tâm hỏi cho bằng được!

Tô Nặc thờ dãi, “Nếu đây là thời cổ đại, chắc chắn anh đã bị lôi ra chém đầu.” Cự nhiên dám rống vào mặt hoàng thượng, đứng là chán sống rồi!

“Cho dù có bị tùng xẻo (hình phạt lóc thịt) tôi cũng phải hỏi cho rõ ràng!” Đới An đột nhiên gào lên khiến Tô Nặc giật nảy mình, “Ái phi thô bạo quá.”

“Cậu muốn chọc tôi tức chết phải không?” Đới An lo lắng đưa hai tay ôm mặt Tô Nặc, “Tôi không cấm cậu yêu đương, nhưng ít nhất phải nói cho tôi biết người đó là ai?”

“Vậy anh phải hứa sau khi nghe xong nhất định phải bình tĩnh.” Mặt Tô Nặc bị siết đến biến dạng.

“Quả nhiên là có!” Đới An đau đớn nói, “Cậu thật sự đang yêu đương!”

“Con người nào phải cây cỏ, sao có thể vô tình.” Tô Nặc nghiêm túc trả lời.

Đới An che ngực, “Nói đi, tôi chuẩn bị xong rồi.”

“Anh có tiền sử bệnh tim?” Tô Nặc bồn chồn hỏi.

“Không.” Đới An rầu rĩ trả lời.

“Còn cao huyết áp thì sao? Hô hấp khó khăn hay động kinh cũng không được, lỡ như tái phát đột xuất sẽ chết người đó.” Tô Nặc vẫn tiếp tục lái nhai.

“Nói nhanh đi!” Đới An nheo mắt hấn.

“Là anh muốn biết đây nhé.” Tô Nặc háng giọng một cái, sau đó nhanh chóng nói ra một cái tên, “Tiêu Mị Mị.”

“Ái???!!!” Đới An có cảm giác như sét đánh ngang tai. Sét! Đánh! Ngang! Tai!

Tìm ai không tìm lại đi tìm cái con nhỏ chuyên đóng phim cấp ba đó?

Nhớ lại bộ phim 《Ngàn tầng sóng mãnh liệt》mà cô ta vào vai một cô nàng lẳng lơ với bộ ngực F-cup, Đới An run lấy bầy, tay chân xụi lơ, mắt tròn trắng, chính thức tuyên bố ngất xỉu.

Đứng là thê thảm đến mức không thể thê thảm hơn!

“Ái phi!” Tô Nặc đỡ hấn dậy, “Anh đừng làm tôi sợ, tỉnh lại đi!” Sao đột nhiên lại lăn ra ngất xỉu thế này, đứng là hù chết người!

“Cậu. . . Tại sao cậu và cô ta lại. . . Ồ. . . Chung với nhau. . .” Người đại diện nói không nên lời, trông rất giống mấy người sắp chết trong phim võ hiệp!

“Tôi không có ở chung với cô ta!” Tô Nặc nghiêm túc trả lời.

Cái gì? Đầu óc bị kéo căng của Đới An lập tức giãn ra, “không ở chung với nhau” là sao?

“Tôi chỉ tình cờ nhớ tới bộ phim mới của cô ta nên mới nói thế thôi.” Tô Nặc tỏ vẻ vô tội, “Mới có vậy mà anh đã ngất, anh phải cứng rắn hơn mới được!”

Phải học cách giữ bình tĩnh nữa!”

“Tôi vốn rất bình tĩnh, nhưng cậu lại đẩy tôi từ trên cao xuống bãi mìn!” Đới An ngồi thẳng dậy, đầu đỏ đầy mồ hôi, “Thật sự không phải cô ta?”

“Đương nhiên không phải!” Tô Nặc giơ tay thề thốt, “Ngực lớn như thế, lẽ nửa đêm cô ta đè lên người tôi, tôi nhất định sẽ nghẹt thở chết tui!”

“Không phải là tốt rồi.” Đới An rút khăn tay ra lau mồ hôi, “Đừng nói đến người khác nữa, nói về bạn gái của cậu đi.”

“Chúng ta đôi đũa khác được không?” Tô Nặc thành khẩn đề nghị.

“Không!” Đới An nổi giận, “Nói mau!”

“Trẫm thật sự chiều hư nàng rồi.” Tô Nặc nâng trán thờ dãi, sau đó nói, “Khâu Từ Ngan.”

“Đang êm đẹp nhắc tới hấn làm. . . . Á!” Đới An đột nhiên nghĩ đến một khả năng, sau đó mở to mắt nhìn Tô Nặc, “Cậu cậu cậu. . . .”

“Tôi làm sao?” Tô Nặc dùng ánh mắt vô tội nhìn người đại diện.

“Cậu nói Khâu Từ Ngan?” Đới An cảm thấy như trời đất đảo lộn, núi sụp đất lún, mấy lời đồn trên mạng là thật sao?! Dương cương kiên cường công và yêu nghiệt mỹ nhân thụ, á a a a a, tiếng hét bị thảm kéo dài suốt năm phút!

“Anh lại bị choáng à?” Tô Nặc kéo hai tay hấn ra.

Đới An ôm đầu, “Cậu chờ tôi bình tĩnh một chút.”

Ái phi thật sự rất đáng thương.

Tô Nặc xoa đầu người đại diện, “Được rồi, tôi không chọc anh nữa, tôi không ở chung với Khâu Từ Ngan.”

Cái gì?

Đới An luống cuống ngẩng đầu, dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hấn.

“Gạt anh thôi.” Tô Nặc thâm tình nhìn ái phi của mình, nếu phía sau có thêm một câu “nàng đúng là tiểu yêu tinh chuyên quyến rũ người khác, trẫm chỉ dọa nàng thôi” thì đúng là cảnh tượng cầu huyết kinh điển!

“Tô Nặc!” Đới An tức giận rít gào, đẩy hấn ngã xuống sô pha rồi ngồi lên trên!

Tô Nặc bị đè suýt học máu, “Ái phi bình tĩnh.”

“Sớm muộn gì tôi cũng bị cậu chọc tức chết!” Đới An nắm cổ áo hấn lắc như điên.

“Tôi muốn ói.” Tô Nặc nhăn nhó.

Đới An thả hấn nằm xuống, sau đó đi sang ghế khác ngồi.

Thật là hao tâm tổn sức.

“Anh giận hả?” Tô Nặc kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh người đại diện.

“Không có.” Đới An hằm hè.

“Được rồi, là lỗi của tôi.” Tô Nặc ngoan ngoãn nhận sai, “Tôi mua bộ áo giáp mới nhất của Iron Man cho anh nha, hay áo thun Green Lantern cũng không thành vấn đề, anh muốn gắn thêm đèn cũng được nữa!”

Đới An vẫn đen mặt ngồi yên.

“Ái phi!” Tô Nặc mặt dày ôm lấy người đại diện, “Anh đẹp trai như vậy, anh đừng giận mà!”

“Được rồi, tôi muốn làm việc.” Đới An đẩy hấn ra, xoay người mở máy tính.

“Tôi sẽ nói thật cho anh biết, được chưa?” Tô Nặc ra vẻ thành khẩn.

Đới An không để ý tới hấn, nhưng lỗ tai đã bắt đầu vểnh lên.

“Là Âu Dương Long.” Tô Nặc thành thật nói.

“Lại xạo nữa!!!” Đới An tức giận rống lên, vỗ mạnh xuống mặt bàn rồi đứng dậy bỏ ra ngoài.

Xạo cái gì chứ tôi nói thật mà! Tô Nặc kéo tay ái phi của mình, “Tôi không có lừa anh!”

“Mệt cho cậu phải nghĩ ra cái tên như vậy!” Đới An vẫn còn rất tức giận.

“Là thật.” Tô Nặc giơ tay phải lên, “Tôi xin lấy đồ ăn ra thề, lấy cả vịt nướng và phật nhảy tường!”

.

Trong đầu Đới An nổ “ầm” một tiếng!

Một tên chuyên ăn hàng mà lại lấy đồ ăn ra thề.

Như vậy chứng tỏ.

Mẹ nó!

Thế giới này!

Lập tức!

Lặng thinh!

Mười phút sau.

“Anh muốn uống chút nước không?” Tô Nặc đưa cho người đại diện một ly trà hoa cúc, bởi vì hắn nghe nói trà hoa cúc có tác dụng hạ hỏa! Bây giờ ái phi nhất định rất cần hạ hỏa!

“Đặt cái ly xuống đi!” Đới An bày ra tư thế người đại diện uy nghiêm, “Mau qua đây ngồi kể tôi rồi thanh thật trả lời mấy vấn đề của tôi!”

Muốn bắt đầu tra hỏi thật sao?

Tô Nặc thờ dài trong lòng.

Một khi trở nên nghiêm túc, ái phi không đáng yêu chút nào.

Mai một nhất định sẽ ế chồng cho xem!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

“Nói, ở chung với nhau bao lâu rồi?” Đới An nghiêm túc hỏi.

Tại sao lại dùng từ “ở chung với nhau”, từ này nghe không có phong cách chút nào! Tô Nặc dùng ánh mắt âm thầm phản đối, sau đó thành thật nói, “Cũng lâu rồi.”

“Lâu rồi?!” Đới An nghe xong suýt chút nữa hộc máu, “Vậy tức là sau khi chụp ảnh quảng cáo cho Nhân Thụy, cậu liền hẹn hò với Âu Dương Long?!”

Đúng vậy! Tô Nặc thành thật gật đầu, “Bọn tôi yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên!” Mặc dù có hơi phóng đại một chút nhưng mấy chuyện tình tốt đẹp đều bắt đầu như thế!

“Sao không nói sớm cho tôi biết?!” Đới An rống lên.

“Anh có hỏi đâu mà nói.” Tô Nặc thờ dài.

“Việc này có mấy người biết?” Đới An bắt đầu lái nhai.

“Chỉ có người nhà của tôi thôi.” Tô Nặc tự động đá Chung Ly Phong Bạch sang một bên, dù sao anh ta cũng không phải là người quan trọng!

“Vậy thì tốt.” Đới An thờ phào nhẹ nhõm.

“Ái phi, anh sẽ không giận đâu, đúng không?” Tô Nặc dùng ánh mắt chân thành nhìn người đại diện.

“Không giận mới là lạ!!!!” Đới An hét to. Yêu đương thì thôi đi, đã vậy còn yêu đàn ông, chuyện này đúng là hù chết người!

Tô Nặc tận tình khuyên bảo, “Ái phi, nàg đừng có la hét um sùm như thế, nghe thô lỗ quá chừng!” Nếu không sau này làm gì có ai thèm lấy, tôi lại phải chạy tới nuôi anh, ăn đã nhiều mà còn kén chọn, giống như dính thêm đũa con riêng, vì vậy phải suy nghĩ mọi chuyện thật chu đáo.

“Có lên giường với nhau chưa?” Đới An thẳng thắn hỏi.

Tô Nặc cảm thấy hơi xấu hổ, cái chuyện ngủ với nhau đã xảy ra rất nhiều lần rồi bạn trai của tôi rất dũng mãnh làm tôi sướng muốn chết nhưng chuyện này không thể tùy tiện đem đi khoe hơn nữa có nói với anh thì anh cũng không hiểu bởi vì anh là xử nam mà, “Bọn tôi chưa từng lên giường với nhau!” Đới trả không thể tả!

“Đã ngủ với nhau mấy lần rồi?” Mặt đỏ rần như vậy mà dám nói chưa có! Đới An tiếp tục rống giận — Dù sao hiệu quả cách âm của văn phòng này rất tốt.

“Khoảng mười lần. . . . Áy không phải, thật ra chưa có lần nào hết!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Sao mình lại nói mà không suy nghĩ như thế?! Đúng là ngu quá sức tưởng tượng!

“Có chụp ảnh nhạy cảm không?” Đới An tiếp tục truy hỏi.

Tô Nặc suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, “Không có.” Cái này thật sự không có!

“Có khả năng chia tay không?” Trên mặt Đới An tỏa ra ánh sáng thần thánh với hi vọng kéo Tô Nặc về con đường chính đạo.

Tất nhiên là không! Tô Nặc buồn bực nói, “Sao anh lại trù ẻo người ta?!” Cư nhiên dám chia rẽ uyên ương, hành động điên rồ này thật sự không thể chấp nhận được! Đúng là quá nham hiểm và độc ác, “Ái phi, nàg làm trầm thất vọng quá.”

“Cậu mới là người làm tôi thất vọng!” Đới An úp mặt vào gối sô pha, bắt đầu tưởng tượng ra cảnh long trời lở đất khi Tô Nặc come out sau này!

Vừa nghĩ đến đó, Đới An cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung rồi lại nổ tung sau đó lại tiếp tục nổ tung!

“Thật ra cũng đâu có gì nghiêm trọng.” Tô Nặc ngồi xuống đối diện ái phi của mình, “Yêu đương là chuyện bình thường, hơn nữa tôi thật sự rất yêu anh ấy.”

“Yêu đương là chuyện bình thường, đúng, nhưng mà đối tượng của cậu không bình thường!” Đới An vẫn không thể hiểu nổi, sao lại đi yêu. . . . Một người đàn ông!

“Chuyện này sao mà không chế được.” Tô Nặc tỏ vẻ vô tội, hưởng chi ngài giám đốc còn rất đẹp trai, muốn nhìn cũng không được!

“Không thể chia tay thật sao?” Đới An vẫn không bỏ cuộc.

Tô Nặc dứt khoát nói, “Nếu anh không cho chúng tôi đến với nhau, tôi sẽ lên Ngũ Đài Sơn* xuất gia.”

*Ngũ Đài sơn là một trong tứ đại Phật giáo danh sơn tại Trung Quốc. Núi này là nơi có nhiều chùa chiền, tự viện quan trọng nhất Trung Quốc.

Đới An tuyệt vọng ngã xuống sô pha, rốt cuộc mình đã tạo nghiệt chướng gì. . .

“Ái phi.” Tô Nặc bám lên lưng hắn như gấu khônggala, “Anh nhất định phải chúc phúc cho tôi!”

Đới An chán nản thở dài, chuyện động trời như thế này, nhất định phải mất một tuần mình mới tiêu hóa được — Nhưng cũng không đảm bảo sẽ tiêu hóa hết!

Sớm biết như thế, trước kia mình sẽ không sống chết giúp cậu ta giành cái quảng cáo của Nhân Thụy!

Đúng là sai một li đi một dặm!

“Trong tương lai, chắc chắn anh cũng sẽ có một đoạn lương duyên!” Tô Nặc cảm thấy không nên chỉ lo cho hạnh phúc của bản thân, nhất định phải có lòng thương người, hắn thâm tình nắm chặt tay người đại diện, “Anh phải tin rằng trên thế gian thật sự có chân tình.”

“Cậu để tôi yên lặng bình tĩnh chút đi.” Đới An kéo áo khoác trùm kín đầu.

Tôi không muốn nghĩ đến mấy đoạn lương duyên vớ vẩn!

Còn trong bệnh viện, Chung Ly Phong Bạch đang dứt từng miếng cơm trưa cho Mục Thu.

Trông hệt như một người phụ nữ đức hạnh!

“Món gì vậy?” Mục Thu nhai nhai thức ăn, cảm thấy hương vị rất lạ nên hỏi thử.

“Canh đậu xanh cá lóc.” Chung Ly Phong Bạch lau miệng cho hắn, “Ăn nhiều một chút, rất tốt cho mắt của anh.”

“Em làm à?” Mục Thu hỏi.

Đĩ nhiên là do tôi làm rồi, phương thuốc bí truyền này ra nhà hàng cũng không mua được! Đạo diễn Chung kiều ngạo nói, “Mua đại trong căn tin bệnh viện, năm đồng một tô lớn, còn tặng thêm ba chén cơm.”

“Em nói dối.” Mục Thu nói, “Cái muỗng này không phải của bệnh viện, em đặc biệt làm cho anh phải không?”

.

“Anh nghĩ nhiều quá, muỗng này là tôi đem từ nhà tới!” Chung Ly Phong Bạch bình tĩnh đáp trả.

Mục Thu cười với hắn, vẻ mặt vô cùng dịu dàng!

“Đừng có bày ra vẻ mặt này!” Chung Ly Phong Bạch thẹn quá thành giận, vẻ mặt này thật sự làm cho lòng người rối bời!

“Ăn ngon lắm” Mục Thu sờ soạn nắm tay hắn, “Cảm ơn em”

Tuy trong lòng rất muốn gào lên, nhưng thấy Mục Thu mắt cả buổi mới tìm được tay mình, đạo diễn Chung liền lập tức mềm lòng! Hắn đưa tay còn lại sờ mặt Mục Thu, dịu dàng hỏi, “Vết thương còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Mục Thu nói, “Năng lực phục hồi của anh rất tốt, em đừng lo.”

Tôi!

Vốn dĩ!

Không hề!

Lo lắng!

Cho anh!

Đạo diễn Chung vừa rít gào trong lòng, vừa đưa tay sờ sờ băng gạc của Mục Thu.

Trái tim!

Vỡ nát!

Lũ côn đồ!

Khốn nạn!

Nhất định phải!

Bị pháp luật!

Trùng trị!

“Nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Mục Thu cũng rất lo lắng cho Chung Ly Phong Bạch, “Gần đây anh thấy em không ngủ được bao nhiêu.”

Chung Ly Phong Bạch vốn rất khó ngủ, chuyện Mục Thu bị thương càng khiến cho thần kinh của hắn mất cảm hơn! Hễ Mục Thu có bất kì động tĩnh nào, đạo diễn Chung đều tỉnh giấc, ngay cả tiếng nước lay động trong ly cũng không ngoại lệ, đã vậy ban đêm còn có y tá đi kiểm tra phòng, vì vậy cả đêm hắn có thể giật mình ba bốn lần, căn bản là không ngủ được.

“Tôi không sao.” Chung Ly Phong Bạch thần nhiên nói, cho dù dưới mắt đã có hai quầng thâm đen xỉ. Nếu là bình thường, đạo diễn Chung nhất định sẽ cuống cuống đi tìm mấy loại phấn lót khác nhau để che đậy, nhất định không thể để người khác nhìn thấy bộ dáng tiều tụy thảm hại của mình! Nhưng đây là trường hợp đặc biệt, vì thế hắn cũng không để ý lắm.

“Cho dù em không đau lòng cho bản thân mình, anh cũng đau lòng cho bà xã của anh.” Mục Thu thốt ra một câu vô cùng cầu huyệt chỉ có trên phim.

Nhưng dù vậy, mặt của Chung đạo diễn vẫn nóng lên.

Cảm giác!

Này!

Thật!

Hồng hét!

“Hay em nằm dựa vào anh ngủ đi.” Mục Thu nhích người qua, chừa một khoảng trống nhỏ kế bên, “Anh sẽ trông chừng cho, lần này không có ai đến quấy rầy em đâu.”

Chung Ly Phong Bạch do dự một chút, sau đó rất phối hợp. . . Nằm xuống giường!

Bởi vì thật sự mệt lắm rồi!

“Ngủ đi.” Mục Thu dùng ngón trỏ vuốt vuốt mũi hần.

“Cần gì thì cứ gọi tôi.” Chung Ly Phong Bạch nói.

“Ừ.” Mục Thu cầm tay hần, “Mau nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tuy mặt trời buổi trưa rất chói mắt nhưng có tấm màn dày che lại, ánh sáng cũng mờ đi phần nào, rất thích hợp để ngủ trưa.

Ba phút sau, hô hấp của Chung Ly Phong Bạch bắt đầu trở nên đều đều, bàn tay đang nắm tay Mục Thu cũng từ từ buông lỏng.

Chắc là mệt lắm đây. Mục Thu đau lòng nắm tay hần.

Mỗi ngày đều vì mình mà chạy ngược chạy xuôi, nấu cơm tắm rửa thay quần áo, tất cả đều do em ấy làm.

Nếu không phải lần này bị thương, có lẽ phải rất lâu nữa, Mục Thu mới phát hiện ra một chuyện, đó là vào mỗi buổi sáng, Chung Ly Phong Bạch đều hôn nhẹ lên mặt hần một cái, sau đó mới phách lối gào thét cái câu “anh dậy nhanh lên, nếu không tôi sẽ ly hôn với anh”!

Tuy thị lực vẫn còn rất mơ hồ, Mục Thu cảm thấy trong lòng không còn nôn nóng nữa.

Cuộc sống bây giờ cũng không có gì không tốt, không cần quan tâm đến việc công ty, không cần chạy ra ngoài xã giao, mỗi ngày đều được ăn những món nhẹ nhàng ngon miệng, lâu lâu còn được bác sĩ cho phép ra ngoài phơi nắng.

Quan trọng nhất là luôn có người yêu ở bên cạnh.

Phải nói là thoải mái hơn đi nghỉ phép nữa.

Đợi đến khi Chung Ly Phong Bạch ngủ đủ giấc tỉnh dậy thì mặt trời đã lặn, chỉ còn lại ánh sáng ảm áp của chiếc đèn nhỏ trên đầu giường.

“Sao trễ thế?” Chung Ly Phong Bạch ngồi dậy.

“Không trễ lắm, mới hơn bảy giờ thôi.” Mục Thu nói, “Lâu rồi mới thấy em ngủ ngon như vậy.”

Vì thế anh không nổi đánh thức!

“Chết rồi, tôi còn có hẹn.” Chung Ly Phong Bạch lục lọi tìm di động.

“Anh biết, hẹn Khâu Tử Ngạn và Tô Nặc phải không.” Mục Thu nói, “Anh đã gửi tin nhắn cho Âu Dương, nhờ hần hủy hẹn giúp em rồi.”

“Anh? Gửi tin nhắn?” Chung Ly Phong Bạch nghe vậy thì giật mình, sau đó vầy vầy tay trước mặt Mục Thu, “Anh nhìn thấy rồi à?”

Mục Thu thành thật trả lời, “Nhìn chưa rõ lắm, nhưng nếu để di động sát vào mắt thì vẫn miễn cưỡng thấy được chút chút.”

Đạo diễn Chung nghe xong liền nổi giận, “Ai mượn anh vậy?! Anh có biết màn hình di động có tia phóng xạ không?!”

Đúng là làm cho người ta!

Không thể!

Dị dạng!

Với hần mà!

Muốn bị chửi!

Mới chịu nghe!

Trong lúc Chung Ly Phong Bạch muốn gào thét, Tô Nặc cũng rất sốt ruột!

Ban đầu hẳn định đến bệnh viện thăm Mục Thu, sẵn tiện tám với Chung Ly Phong Bạch về tên thương nhân đề tiện La mặt sẹo, ai ngờ còn chưa ra khỏi công ty, ngài giám đốc đã gọi điện thoại tới, đầu tiên thông báo chiều nay Chung Ly Phong Bạch không khỏe nên cần phải nghỉ ngơi, vì vậy phải hủy hẹn; sau đó bảo hẳn chuyển lời cho Khâu Từ Ngạn về chuyện hủy hẹn này!

Tuy rằng tách hai câu ra thì không có vấn đề gì, nhưng khi ghép hai câu lại thì rất có vấn đề!

Bởi vì điều đó chứng tỏ mình sẽ đến bệnh viện cùng lúc với Khâu Từ Ngạn!

Sao anh ấy lại không ghen cho được! Nói không chừng đã biến thành hủ giấm chua rồi!

“Thật ra em không có hẹn Khâu Từ Ngạn cùng đến bệnh viện!” Tô Nặc buồn bực nói, cái tên Khâu Từ Ngạn xấu xa! Không chỉ bom cơ bụng giả mà còn đi phá đám quan hệ phu phu tốt đẹp của người khác!

Marshmallow dựng thẳng đuôi, đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

“Có hẹn cũng không sao.” Âu Dương Long sờ sờ đầu nó, “Anh không để ý đâu.”

Anh không để ý là tốt rồi nhưng em thật sự không có hẹn với hắn! Tô Nặc cảm thấy vô cùng oan ức! Trên thực tế từ lần trước hiểu lầm rồi chia tay suốt mấy tháng vì Khâu Từ Ngạn, Tô Nặc đã tránh Khâu tiên sinh như tránh Voldemort, ngay cả nói chuyện cũng không dám!

Đang yên lành tự nhiên bị gán cái mác “hẹn tên cơ bụng cùng đến bệnh viện”, oan uổng quá!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

“Em thật sự không có hẹn đến bệnh viện với hắn!” Tô Nặc nắm tay ngài giám đốc, “Anh nhất định phải tin em!”

“Ừ, anh tin em.” Âu Dương Long gật đầu.

Thật ra từ lần đón Tô Nặc từ nước ngoài về, Âu Dương Long đã không còn để ý đến chuyện bà xã gặp gỡ Khâu Từ Ngạn nữa, dù sao tư duy của tiểu ngu xuẩn này rất đơn giản, căn bản không thể so sánh với suy nghĩ của người bình thường!

Nhưng Tô Nặc hiển nhiên không hề biết suy nghĩ trong lòng ngài giám đốc, hướng hồ cũng chính vì Khâu Từ Ngạn mà suýt chút nữa hai người đã chia tay! Vì thế không thể xem nhẹ việc này! Nhất định phải xử lý tận gốc!

“Em thật sự thật sự đã dẫn đạo diễn Chung chờ Khâu Từ Ngạn đi về rồi mới gọi điện thoại nhắn em qua!” Tô Nặc nghiêm túc giơ tay thề thốt, còn dùng cả hai từ “thật sự” liên tiếp nhau!

“Ừ.” Âu Dương Long xoa xoa mặt của hắn.

Ừ là ý gì tại sao chỉ dùng một chữ “ừ” có lẽ như thế rõ ràng là giận mình rồi! Tô Nặc cảm thấy càng thêm lo lắng, vất vả lắm mới quay lại cuộc sống ân ái với chồng đẹp trai, tuyệt đối không thể để tên cơ bụng ác độc kia phá hoại!

“Đi tám không?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc hít một hơi, chẳng lẽ anh ấy muốn trừng phạt mình trong bồn tắm?!

“Không có gì thật mà.” Âu Dương Long bị vẻ mặt của hắn làm dờ khóc dờ cười.

“Anh không để ý thật sao? Có khi em sẽ chạm mặt Khâu Từ Ngạn ở bệnh viện đó!” Tô Nặc nhắc nhở.

“Thế em muốn anh tức giận rồi trừng phạt em à?” Âu Dương Long nhéo nhéo mặt hắn.

Dĩ nhiên là không em đâu có máu M thích bị ngược, nhưng dựa theo quy tắc bình thường, tức giận mới là trạng thái chính xác! Sao có thể nhẹ nhàng nói không có gì?! Chuyện này không khoa học!

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh vào phòng làm việc giải quyết việc công ty rồi chúng ta cùng đi nghỉ ngơi.” Âu Dương Long vỗ vỗ vai Tô Nặc, sau đó

liền bước ra ngoài!

Bỏ đi một nước vậy sao!

Tô Nặc rón rén bước đến trước cửa phòng làm việc nhìn lên, sau đó thở dài.

Hãy!

“Gâu!” Samoyed ngậm ống quần của hắn, nó vẫn còn nhớ nhưng trò chơi giả chết!

Nhưng Tô Nặc hoàn toàn không có tâm tình chơi với chó! Hắn tàn nhẫn vô tình đưa con chó tai dài cho Samoyed, còn mình thì lên mở máy tính trong phòng khách lên.

Chuyện này cần phải lên mạng xin giúp đỡ, nhiều người sẽ tốt hơn!

— Bây giờ bạn trai của tôi không còn ghen với tình địch giả tưởng nữa, xin hỏi như vậy có ổn không?

Vấn đề này thật sự khiến người ta lo lắng! Vì thế trong đêm hôm khuya khoắt cô đơn lạnh lẽo, các chàng trai cô gái đều nhảy vào tham gia! Tin nhắn bắn tới liên tục, trong thoáng chốc đã có người chiếm sô pha!

— Chắc chắn anh ta hết yêu bạn rồi!

Cái quái gì thế?! Tô Nặc khinh bỉ, chồng đẹp trai của mình sao có thể không yêu mình anh ấy yêu mình đến mức chết lên chết xuống nữa là khác! Không biết thì đừng có nói bậy!

— Không thể nào, anh ấy rất yêu tôi!

Đúng là quá tự tin!

Hầu hết mọi người đều tỏ vẻ chủ topic tự ki quá rồi đó chủ topic không nghe người ta khuyên nhủ chủ topic muốn ăn gạch à! Bạn có phải là anh ta đâu, sao bạn biết anh ta nghĩ gì chứ! Nói không chừng ngoài mặt thì tỏ ra yêu bạn, trong lòng đã có bóng hình một người khác!

Tô Nặc trề môi lầm bầm mấy tiếng, mấy người cũng không phải là tôi, tất nhiên không biết chồng đẹp trai của tôi tốt thế nào! Nhưng chuyện này khó mà nói rõ được, lỡ như bị ai đó tìm hiểu nguồn gốc rồi tra ra thân phận của mình thì coi như xong! Nhất định phải che giấu cẩn thận! Vì thế Tô Nặc tiếp tục lạch cạch đánh chữ.

— Lần trước khi chúng tôi cùng nhau dạo phố, lúc qua đường tôi không chú ý suýt chút nữa đã bị xe đụng trúng, chính bạn trai tôi đã liều chết quên mình xông ra đẩy tôi sang một bên, bản thân anh ấy thì bị xe tông phải nhập viện suốt một tháng! Còn nữa, có lần chúng tôi đi chơi trên núi bị kẹt ở đó, anh ấy không chút do dự đưa cái bánh bao duy nhất cho tôi ăn! Tôi bị bệnh viện chẩn đoán nhầm là mắc bệnh nan y, anh ấy cũng không chia tay với tôi!

Tuy rằng mấy chuyện kể trên đều là bịa đặt dựa theo tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình, nhưng cho dù nó thật sự xảy ra, anh ấy nhất định sẽ làm như thế, vì vậy mình hoàn toàn không có chém gió!

Tô Nặc kiên quyết ấn xuống nút gửi!

Quả nhiên, sức ảnh hưởng rất lớn! Sau khi đọc hết phần hồi âm, mọi người lập tức vứt bỏ nghi ngờ, quay sang tán thưởng chủ topic thật có phúc chủ topic vớ được một anh chàng thật tốt cái này hết như thần tiên quyền lực! Thật sự làm cho người ta hâm mộ ghen tị đến đỏ mắt!

Vậy còn nghe được! Tô Nặc thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp tục trở lại chủ đề chính — Thế tại sao lần này tôi ở chung với tình địch giả tưởng, anh ấy lại không ghen?

Nhưng lần này không có người nào hồi âm! Mọi người đều kịch liệt lên án cái tên này thiếu gạch phải không, có bạn trai tốt như vậy mà còn đi chung với người đàn ông khác, đúng là không biết quý trọng! Cái đồ đứng núi này trông núi nọ sớm nắng chiều mưa là loi ong bướm, nhất định phải đem đi ngâm lồng heo! Thật sự không thể tha thứ! Chủ topic mau tha cho anh ta đi, nhường cho các chị em khác yêu thương đi!

Tại sao lại trở thành thế này đây không phải là vấn đề chính! Tô Nặc khóc không ra nước mắt, thế giới này loạn hết rồi dân trên mạng thật sự quá tàn ác! Không ai hiểu được bản chất của vấn đề! Tại sao tôi phải chia tay với giám đốc của tôi chứ chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nhất định chúng tôi sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long đi ra từ phòng làm việc, “Sao còn ngồi nghịch máy tính?”

Tô Nặc chột dạ, lập tức thu nhỏ trang kia lại rồi mở một trang khác, động tác cực kì lưu loát, vừa nhìn liền biết là dân chuyên nghiệp!

“Chơi lâu không tốt cho mắt, đi tắm đi.” Âu Dương Long xoa đầu Tô Nặc, thuận tiện cảm thán trò chơi này thật sự rất phù hợp với chỉ số thông minh của bà xã mình.

“... Ừ, em đi tắm đây.” Tô Nặc quyết định mặt dày sử dụng chiêu sắc dụ, chủ động mở cúc áo ngay cổ ra! Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh này đã đủ làm cho người ta huyết mạch dâng trào!

Sau đó ngài giám đốc liền nhào tới, xé chiếc áo somi nửa kín nửa hở kia rồi nói “em đúng là tiểu yêu tinh lẳng lơ, có phải lại muốn rồi không?”

Đương nhiên cái này chỉ do Tô Nặc tự tưởng tượng!

Trên thực tế, ngài giám đốc không hề để ý tới hắn, bởi vì máy tính trong phòng làm việc đột nhiên vang lên tiếng động báo hiệu có văn kiện mới, vì thế hắn liền xoay người rồi đi, để lại một mình Tô Nặc trong phòng âm thầm gào thét!

Tại sao lại như vậy?!

Tô Nặc cảm thấy vô cùng buồn bực!

Ngay cả bồn tắm tạo bọt cũng không thể làm tâm tình hắn khá lên!

Chẳng lẽ anh ấy muốn chiến tranh lạnh với mình? Im lặng không nhắc tới tình địch nhưng trong lòng đã nổi điên! Chuyện này mới đáng lo! Mình thà bị bạo lực trực tiếp! Tuy rằng ý nghĩ này có hơi ㄟ nhưng dù sao đánh mông xong mình vẫn có thể được dịu dàng vuốt ve, thậm chí còn có thể bíp bíp một phen — Như vậy cũng không tệ!

“Hầy!” Tô Nặc thở dài, Khâu Tử Ngan đúng là tên hại người!

Sau đó hắn liền động mạnh vào tường một cái!

Hành động này vô cùng có khí phách đàn ông!

Khăn mặt treo trên tường rớt xuống, bịch một tiếng, con vịt nhỏ màu vàng cũng rớt xuống theo, mất to trùng mắt nhỏ với Tô Nặc.

Còn ngài giám đốc, sau khi hoàn thành công việc, đi ra phòng khách thấy máy tính vẫn còn sáng nên định bước qua tắt máy, tình cờ phát hiện một trang web được thu nhỏ ở phía dưới!

Câu hỏi: Người nào sẽ phạm một sai lầm liên tiếp hai lần?

Trả lời: Người ngu chứ người nào!

Lần trước cũng vì quên log out, ngài giám đốc mới phát hiện được danh tính của “Hang ổ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói”, lần này còn thâm hơn, cư nhiên chỉ thu nhỏ trang web mà không tắt!

Đúng là ngu không còn gì để nói!

Mười phút sau, Âu Dương Long đẩy cửa bước vào phòng tắm.

Tô Nặc còn đang buồn bực chơi với vịt.

Cảnh tượng này thật sự. . . Rất đáng yêu! Vì thế con giận tích tụ trong lòng Âu Dương Long lập tức bay hết sạch!

“Ừa, anh vào lúc nào thế?” Tô Nặc giật mình.

“Mới vừa vào.” Âu Dương Long cời quần áo.

Tô Nặc ngoan ngoãn nhích vào bên trong, chừa cho hắn một khoảng trống.

“Hôm nay đến công ty làm gì?” Âu Dương Long bước vào bồn tắm, ôm Tô Nặc vào trong ngực.

Không khí vẫn ấm áp như cũ! Tô Nặc thở ra một hơi, sau đó nói, “Không làm gì nhiều, chỉ xem lịch công tác sắp tới, sau đó nói chuyện phiếm với Đới An.”

“Ừ.” Âu Dương Long mát xa cho hắn.

“À, em đã nói quan hệ của chúng ta cho Đới An biết.” Tô Nặc quay đầu nhìn hắn, “Không thương lượng với anh trước, anh không giận chứ?”

“Không có.” Âu Dương Long hôn lên má hắn, “Lẽ ra nên nói cho anh ta biết từ sớm.”

“Đới An đối xử với em rất tốt, anh ta sẽ không đi nói lung tung đâu.” Tô Nặc dựa vào trong ngực người yêu, “Anh đừng lo.”

“Anh không có lo.” Âu Dương Long ôm chặt Tô Nặc, “Bảo bối, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?” Tô Nặc bắt đầu sốt ruột, lẽ nào là về Khâu Tử Ngan?

Thôi tiêu rồi!

Em không có quan hệ gì với cái tên cơ bụng kia hết!

“Lúc trước anh nghi ngờ em với Khâu Tử Ngạn là anh không đúng.” Âu Dương Long dịu dàng nói, “Anh không để ý việc em qua lại với hắn, em đừng lo lắng nữa.”

“Anh không để ý việc em qua lại với hắn?” Tô Nặc xoay người lại nhìn ngài giám đốc.

“Quan hệ giữa đồng nghiệp bình thường với nhau, anh không để ý đâu.” Âu Dương Long cầm tay Tô Nặc hôn một cái.

Về phần chuyện lái nhái cần nhân và theo dõi Khâu Tử Ngạn trên trang cá nhân, thật ra có thể hiểu là tiểu ngu xuẩn này hâm mộ ghen tị người ta, vì vậy. . . . Có thể bỏ qua.

Sao đột nhiên dịu dàng quá vậy!

Tô Nặc cảm thấy mũi mình cay cay!

Sao anh ấy có thể tuyệt vời như thế?

“Ngốc quá.” Âu Dương Long bật cười.

“Anh thật tốt.” Tô Nặc ôm ngài giám đốc, trong lòng vô cùng hạnh phúc!

“Em cũng rất tốt.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên vai hắn. “Anh yêu em.”

Những lời tỏ tình liên tục. . . Dùng mắt thường cũng có thể dễ dàng nhìn thấy cổ và lưng Tô Nặc đã bắt đầu ửng hồng, thậm chí còn lan truyền đến cái mông ở trong nước! Đúng là quá mãn cảm! Loại tiểu thụ này rất đáng khen!

“Ngoan.” Âu Dương Long nhẹ nhàng hôn xuống vai hắn.

Bầu không khí rất thích hợp để. . . ? Tô Nặc giương cặp mắt mong chờ nhìn ngài giám đốc.

“Hôm nay không được.” Âu Dương Long nói, “Hôm qua vừa mới làm, làm nhiều không tốt cho cơ thể của em.”

Mặt Tô Nặc càng đỏ hơn!

Vừa đẹp trai vừa chu đáo, ngài giám đốc thật sự rất đáng để người ta dốc lòng yêu thương!

“Không sao, chúng ta còn cả đời lận mả.” Âu Dương Long đưa tay ôm eo Tô Nặc, kéo người vào trong lòng, “Không cần gấp làm gì.”

Tô Nặc gật gật đầu, sau đó dùng sức ôm chặt hắn.

Cuộc sống thật là hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Là dân ăn hàng cực kì không có tiền đồ, mỗi ngày Tô Nặc chỉ muốn ngủ đến khi nào tự nhiên tỉnh, sau đó nhận nụ hôn chào buổi sáng ấm áp của ngài giám đốc, sau khi ăn xong bữa sáng thơm ngon thì dắt chó ra ngoài chạy bộ, sau đó trở về ăn bữa trưa, tiếp theo dọn dẹp phòng ngủ một chút rồi đọc sách, sau khi ngủ trưa thì bắt đầu ăn bữa tối thịnh soạn?

Sao có thể như thế được!

Thiếu bữa trà chiều rồi! Dùng xong bữa trà chiều mới có thể ăn tối!

Nhất định không thể đi sai trình tự!

Sau khi ăn bữa tối sẽ chơi trò đoán số với ngài giám đốc để quyết định xem ai là người rửa chén, tiếp theo lên mạng xem tin tức trên diễn đàn, mặc cho Marshmallow và Năm Xôi chạy qua chạy lại bên cạnh, cuối cùng vào lúc mười một giờ sẽ lên giường đúng giờ để bíp bíp với ngài giám đốc, cho dù không bíp bíp cũng phải lăn trên giường hôn suốt năm phút rồi sờ sờ xuống bụng, làm thế mới có thể ngủ ngon!

Nhưng đây cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, là một người đàn ông trụ cột gia đình, công việc mới là quan trọng nhất!

Thật sự rất đáng khen!

Vì vậy vào ngày chủ nhật, mặc dù rất muốn lười biếng nằm ở nhà với ngài giám đốc, rốt cuộc Tô Nặc vẫn phải lái xe đến công ty, chuẩn bị đến sàn diễn vào buổi chiều.

“Sao mắt cậu lại có quầng thâm?!” Đới An vừa thấy hần liền nổi giận, “Tối qua lại thức khuya phải không?”

“Có hả?” Tô Nặc buồn bực đứng trước gương, “Không có, anh nhìn nhầm rồi.” Có thấy quầng thâm gì đâu, “Tối qua mười giờ tôi đã đi ngủ.”

“Hừ!” Kể từ lúc biết quan hệ của Tô Nặc và Âu Dương Long, Đới An nhìn từ góc độ nào cũng thấy Tô Nặc đang đắm chìm trong cuộc sống dục vọng buông thả! Tuy biết hơn phân nửa là do vấn đề tâm lý của mình, nhưng chuyện này không thể không chế được!

“Ái phi, dạo này tôi thấy anh hưng dữ lắm rồi đó.” Tô Nặc cầm tách trà của hần lên uống, “Sau này bớt ở chung với Chung Ly Phong Bạch đi, không phải ai cũng có khẩu vị nặng như Mực Thu đâu, coi chừng mai mốt không ai thèm lấy anh!” Đa số mọi người đều thích những người ngoan ngoãn hiểu chuyện biết điều, ví dụ như tôi đây!

“Tôi đã nói với cậu rất nhiều lần rồi, tôi thích đàn ông!” Đới An rít gào, “Sau này làm ơn đừng tùy tiện lôi chuyện này ra đùa nữa!”

Tô Nặc rung rung nước mắt, “Ái phi, rốt cuộc nàng đã chịu đối diện với sự thật, trầm cảm thấy rất an ủi!”

Cái gì? Đới An ngậy người hai giây, sau đó vừa ngượng vừa giận nói, “Tôi nói nhầm! Tôi chỉ thích phụ nữ thôi!” Cho dù ngực của các chị em gái có nhấp nhô to nhỏ thế nào thì chỉ ít vẫn mềm mại hơn bộ ngực cứng nhắc của bọn đàn ông! Nghĩ tới là thấy đáng sợ rồi!

“Tôi sẽ không kì thị anh, anh cứ chối làm gì?” Tô Nặc vô cùng tiếc nuối.

“Đừng thảo luận vấn đề này nữa!” Đới An rống giận, “Bây giờ là giờ làm việc!”

Tô Nặc ngoan ngoãn im miệng, sau đó âm thầm cảm thán trong lòng, ái phi đỏ mặt rồi.

Đúng là chọc người ta yêu thương mà!

Chiều nay tổ chức một buổi biểu diễn thời trang nhằm gây quỹ từ thiện, quyên tiền cho những đứa trẻ ở vùng núi. Thường thì các ngôi sao sẽ không từ chối tham gia loại hoạt động này, vì thế hôm nay tập hợp gần như hầu hết các ngôi sao nổi tiếng khác nhau, Tô Nặc vẫn hấp dẫn ánh đèn flash như cũ!

“Đã lâu không gặp.” Sau khi hoạt động kết thúc, ở phía sau cánh gà, Khâu Tử Ngạn tiến đến chào hỏi Tô Nặc.

“Ừ, xin chào.” Vĩnh viễn không gặp là tốt nhất! Tên xấu xa này chuyên gia phá hoại tình cảm phu phụ của người khác!

Ngoài mặt mỉm cười trong lòng gào thét, chuyện này còn ai rành hơn Tô Nặc!

“Cậu có tham gia party buổi tối không?” Khâu Tử Ngạn nở nụ cười thân thiện, thật ra với ai Khâu tiên sinh cũng cười như thế.

“Có.” Nhất định phải nhện, không thể để lộ bản chất nhiều chuyện, cái tên này không phải là chồng đẹp trai của mình!

“Tiểu Ngừ cũng sẽ tham gia.” Khâu Tử Ngạn tiếp tục nói, “Hôm qua cậu ta mới nói cho tôi biết, thì ra lúc trước cậu đã từng giúp cậu ấy.”

“Chỉ tiện tay mà thôi.” Tô Nặc trả lời vô cùng có phong độ.

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng cảm ơn cậu rất nhiều.” Khâu Tử Ngạn cười cười, “Sau này có gì cần giúp thì cứ đến tìm tôi.”

Giờ chơi chắc tôi mà cần anh giúp đỡ à! Tôi là ngôi sao hàng đầu đó! Tô Nặc rít gào trong lòng, nghĩ thầm nếu anh đồng ý đóng vai tên ăn may hoặc tên biến thái trong phim của tôi thì tôi có thể suy nghĩ lại, hoặc đóng vai thám giám cũng được! Nghe là thấy thích rồi!

“Nặc Nặc.” Đới An chạy tới, “Thợ trang điểm đã sẵn sàng, chúng ta đến đó chuẩn bị tạo hình cho party tối nay đi.”

“Ừ.” Tô Nặc xoay người chào tạm biệt Khâu Tử Ngạn, “Tôi đi trước.” Rất có phong cách của hoàng tử cao quý!

“Gặp lại sau.” Khâu Tử Ngạn vẫy vẫy tay.

“Sao cậu lại chạy tới nói chuyện với hần?” Trong phòng trang điểm không có người, Đới An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Mấy tin đồn nhảm nhí trên mạng vừa mới lắng xuống một chút, chẳng lẽ cậu muốn làm nó nổi lên lại?”

“Là hần bắt chuyện với tôi trước!” Tô Nặc cảm thấy hơi bất mãn! Sao tôi có thể chủ động bắt chuyện với cái tên cơ bụng kia chứ?! Tôi đâu có bị điên!

“Dĩ nhiên là hần muốn tìm cậu rồi! Bởi vì bây giờ danh tiếng của cậu vượt xa hần!” Đới An dặn dò, “Kẻ thấp muốn trèo cao là chuyện vô cùng bình thường, chúng ta không thể ngăn cản được! Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là cậu đừng có nói chuyện cười đùa với hần! Cậu phải nhớ

rằng cậu nổi tiếng hơn hẳn rất nhiều!”

“Ừ!” Máy lời này nghe mới tuyệt làm sao, vì thế Tô Nặc đồng ý ngay lập tức! Thậm chí hẳn còn không biết xấu hổ bắt đầu ảo tưởng đến việc âm thầm giật dây đài truyền phát động cuộc trưng cầu ý kiến khán giả với tên gọi 《Bạn cảm thấy Tô Nặc và Khâu Tử Ngạn ai nổi tiếng hơn? 》, sau đó phái phóng viên đi khắp hang cùng ngõ hẻm để hỏi về vấn đề này, kết quả 100% đều trả lời rằng Tô Nặc nổi tiếng hơn! Nếu người được hỏi còn buồn bực hỏi ngược lại “Khâu Tử Ngạn là ai?” thì càng sượng hơn nữa!

“Cậu cười cái gì vậy?” Mỗi khi nhìn bộ dạng ảo tưởng của Tô Nặc, Đới An luôn cảm thấy đau đầu, nhìn thế nào cũng thấy ngu kinh khủng!

“Không có gì.” Tô Nặc nhanh chóng khôi phục biểu tình nghiêm túc!

Cho dù ái phi có thân thiết với mình cỡ nào, có một số việc không thể chia sẻ được, bởi vì rất xấu hổ!

Đới An chỉ biết im lặng thở dài trong lòng.

Party buổi tối diễn ra ở câu lạc bộ cao cấp, một trong những sản nghiệp của Nhân Thụy.

Còn Tô Nặc, với tư cách là người yêu của giám đốc kiêm người quản lý của Nhân Thụy, hẳn nhất thời cảm thấy mình cũng là chủ nơi này! Nếu không phải Đới An kịp thời ngăn cản, hẳn đã định tiến lên giúp người quản lý cách trưng bày các món điểm tâm!

“Cậu định làm trò gì thế?!” Đới An bị Tô Nặc tra tấn đến sức cùng lực kiệt, rõ ràng kết quả kiểm tra chỉ số thông minh cho thấy cậu ta không đến nỗi ngốc, nhưng tại sao năng lực tư duy vẫn kì quặc như vậy, quả thật khiến người ta tức ói máu!

Do ái phi quá hung dữ, Tô Nặc đành phải ngoan ngoãn nghe lời, bụng lỵ rượu đỏ biểu lộ khí chất u buồn như một vị hoàng tử!

“Hi.” Đường Tiểu Ngữ lên tiếng chào hỏi.

“Thì ra là cậu.” Tuy tên cơ bụng kia rất đáng bị đập nhưng Tô Nặc không ghét đến mức ghét lây sang cửu tộc của người ta! Huống hồ ấn tượng của hẳn dành cho Đường Tiểu Ngữ cũng không tệ.

“Tôi tới đây với anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ cười cười, “Lâu rồi không gặp anh.”

“Ừ, gần đây tôi có việc bận.” Tô Nặc dẫn cậu ta sang ngồi ở một góc sáng sủa, “Nghe nói cậu đang học tiếng Pháp?”

“Sao anh biết?” Đường Tiểu Ngữ vô cùng kinh ngạc.

.

Chết, lỡ miệng rồi.

Đây là chuyện anh hai cho người điều tra được, nhất định không thể để lộ! Tô Nặc kiểng có nói, “Tôi nghe Đới An kể.”

Thình thoảng đưa ái phi ra đỡ đạn cũng không sao, ái phi nổi tiếng là bà tám mà!

“Ừ, nhưng khó học quá.” Nhắc tới tiếng Pháp, Đường Tiểu Ngữ rầu rĩ lắc đầu.

“Tôi cũng nghĩ như thế!” Đau chỉ là khó! Lúc trước tôi học thiếu chút nữa đã cắn đứt lưỡi! Tiếng Pháp thật sự rất đáng ghét!

Một khi tìm được đề tài nói chuyện, hai người cũng trò chuyện với nhau nhiều hơn. Đới An đứng nhìn từ xa, cảm thấy có chút buồn bực, hai người này nói gì mà lâu vậy! Thời kè, không phá rối là tốt rồi.

“Xin lỗi, tôi có điện thoại.” Đang tám hăng say thì điện thoại đột nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên của anh hai thương yêu, Tô Nặc cười cười xin lỗi, “Không nói chuyện với cậu được rồi.”

“Không sao.” Đường Tiểu Ngữ gật đầu, nhìn Tô Nặc đi ra ngoài ban công.

“Anh hai.” Tô Nặc bắt điện thoại, “Có chuyện gì vậy? Em đang tham dự hoạt động?”

“Cũng không có gì.” Hàn Uy nói, “Anh vừa về đến nhà, định hỏi xem em có muốn đến đâu luyện tập hay không.” Cho dù em trai mình rất có thiên phú ở phương diện này, nhưng dù sao không chơi đã lâu, khó trách sẽ có sơ sót.

“Đương nhiên là muốn, nhưng phải vài ngày nữa mới được.” Tô Nặc nói, “Anh yên tâm, em nhớ rồi.”

“Anh không sợ em quên.” Hàn Uy bật cười, “Đang tham dự hoạt động gì thế?”

“Một buổi biểu diễn từ thiện.” Tô Nặc tựa người vào lan can, “Em còn gặp được Đường Tiểu Ngữ, cậu ta đi chung với Khâu Tử Ngạn.”

“Nó gia nhập vào giới giải trí rồi à?” Hàn Uy cảm thấy hơi bất ngờ.

“Không, cậu ta chỉ đi chung với Khâu Tử Ngạn thôi.” Tô Nặc nói, “Bây giờ cậu ta đang học tiếng Pháp.”

“Khâu Tử Ngạn đối xử với nó rất tốt.” Hàn Uy nói.

Nói đầu xa, lần trước Khâu Tử Ngạn đi chung với Đường Tiểu Ngữ là đủ biết quan hệ của bọn họ không tầm thường rồi.

“Vậy còn anh?” Tô Nặc vẫn không yên lòng về việc đánh bài với Sở Hằng trong mấy ngày nữa, “Nếu Đường Tiểu Ngữ không đồng ý hợp tác, người anh tìm đến có bao nhiêu phần thắng?”

“Ba vạn chỉ cần thắng hai, nói thật, anh rất yên tâm về em.” Hàn Uy nói, “Đối phương là người có thể lực chống lưng, vì thế rất nhiều người không muốn đắc tội với cả hai bên, tất cả sẽ duy trì thái độ trung lập. Cho dù cao thủ không nhiều, anh cũng không thể không lo lắng.”

“Anh.” Tô Nặc cảm thấy có chút đau lòng, “Anh đừng để ý quá, cho dù thua cũng không sao, cùng lắm thì không làm nữa.”

“Anh biết.” Hàn Uy cười cười, “Cẩn thận một chút, sự việc không nghiêm trọng như em nghĩ đâu.”

“Ừ, em cúp máy trước, hoạt động sắp kết thúc rồi.” Tô Nặc nói, “Dù thế nào đi nữa, cảm ơn anh đã đồng ý tha cho Đường Tiểu Ngữ.”

“Nếu nó là bạn của em, anh cũng không muốn làm khó nó.” Hàn Uy cười cười, “Được rồi, anh đi ngủ, em cũng về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tạm biệt anh hai.” Tô Nặc ngoan ngoãn cúp điện thoại, vừa xoay người định đi về thì thấy Đường Tiểu Ngữ đang đứng sau lưng.

Má ơi! Hồn ma theo đuôi, đúng là hù chết người!

“Hồi nãy. . . Anh làm rớt ví tiền trên sô pha.” Trong mắt Đường Tiểu Ngữ hiện rõ sự kinh ngạc, “Anh là em trai của Hàn Uy?”

Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng tuyệt đối có thể làm long trời lở đất!

Tô Nặc lập tức cảm thấy sốt ruột!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

“Không phải!” Tô Nặc theo bản năng lên tiếng phủ nhận!

“. Tôi nghe hết rồi.” Đường Tiểu Ngữ trả ví tiền trả lại cho hắn, “Tôi không có ác ý, anh đừng lo lắng.”

Ai nói tôi lo lắng chứ tôi không hề lo lắng chút nào!

Đầu óc Tô Nặc nhanh chóng chuyển một vòng, phải làm gì trong tình huống này là một việc đòi hỏi rất nhiều chất xám!

Nhất định phải giữ bình tĩnh!

“Tôi chỉ định đến trả lại ví tiền, nhưng khi nghe anh nhắc đến tên tôi thì tôi không rời đi nữa.” Đường Tiểu Ngữ nhún mày, “Có phải anh Hàn gặp rắc rối gì không?”

Không có! Tô Nặc dùng biểu tình nghiêm túc lạnh lùng nói, “Cậu nghe nhầm rồi.” Phải làm sao cho trông thật cương quyết mới được, như vậy mới có sức thuyết phục!

Đường Tiểu Ngữ nhẹ giọng nói, “Tôi có thể giúp đỡ.”

Giúp cái gì chứ anh hai tôi vẫn ổn nhưng mà về việc giúp đỡ. . . . Tô Nặc nghe xong, hai mắt lập tức phát sáng! Đương nhiên hắn sẽ không ngốc đến mức chủ động nói mấy câu linh tinh như là “được rồi thay mặt anh hai tôi xin trông cậy vào cậu”! Vì thế hắn vòng qua sau lưng Đường Tiểu Ngữ rồi đi vào trong, trước tiên phải im lặng tỏ ra trầm tư rồi tính sau!

“Tôi nói thật đó.” Đường Tiểu Ngữ đứng phía sau gọi theo, “Anh và anh Hàn từng giúp đỡ tôi rất nhiều, xin lỗi vì chuyện thả người lần trước.”

Tô Nặc do dự dừng bước.

“Tuy tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo lời anh nói trong điện thoại, chắc chắn anh Hàn đang gặp rắc rối.” Đường Tiểu Ngữ tiếp tục nói,

“Nếu cần giúp gì thì cứ nói với tôi.”

“Vậy lần trước thì sao?” Tô Nặc nói rất mơ hồ, bắt quá Đường Tiểu Ngừ vẫn hiểu ý của hắn, “Lần trước là anh Từ Ngạn mang tôi đi tìm anh Hàn, tôi không thể chống đối anh ấy.”

Tô Nặc xoay người nhìn cậu ta, trong mắt vẫn còn chút chán chừ.

“Tôi có thể đồng ý giúp anh, với điều kiện anh không được nói cho anh Từ Ngạn biết.” Đường Tiểu Ngừ rất có thành ý.

.....

“Cám ơn.” Cuối cùng Tô Nặc cũng lên tiếng, sau đó cười cười với cậu ta.

Đường Tiểu Ngừ cũng nhếch miệng cười, “Không cần khách sáo.”

“Muốn vào trong không?” Tô Nặc hỏi.

Đường Tiểu Ngừ cùng Tô Nặc vào trong, nghĩ nghĩ một chút rồi dặn dò thêm, “Tôi sẽ giúp anh giữ bí mật, ngay cả anh Từ Ngạn cũng không nói, anh cứ yên tâm.”

Tô Nặc gật gù đầu, nhìn không được phát thè người tốt cho cậu ta!

“Tiểu Ngừ, Nặc Nặc.” Sau khi nhìn thấy bọn họ, Khâu Từ Ngạn hơi ngạc nhiên, “Hai người cùng ra ban công à?”

“Trong phòng buồn quá nên ra ngoài hít thở không khí với tán dóc một chút.” Đường Tiểu Ngừ giật ly rượu khỏi tay Khâu tiên sinh, “Mạch Kha đã nói rồi, trong khoảng thời gian này anh không được uống rượu!”

Khâu Từ Ngạn bắt đầu dĩ cười cười, “Cậu ta tìm em đến giám sát anh đúng là không sai lắm chút nào.” Tận trách hơn những người khác rất nhiều.

“Hai người cứ từ từ trò chuyện, tôi đi trước.” Mặc dù ấn tượng dành cho Đường Tiểu Ngừ rất tốt, Tô Nặc vẫn cảm thấy mình phải cẩn thận với tên cơ bụng này, tránh bị hiểu lầm rồi làm hỏng hết mọi chuyện, không chỉ khiến fan gào khóc thảm thiết mà chồng đẹp trai của mình nhất định sẽ nổi giận! Tuy anh ấy đã nói không để ý nhưng tự giác một chút mới tốt! Cố gắng giữ gìn tình cảm phu phụ ngọt ngào như thuở ban đầu! Thật sự rất đáng khen!

Như có tâm linh tương thông, Âu Dương Long lập tức gửi tin nhắn tới — Buổi tiệc kết thúc chưa?

Cảm giác được người yêu quan tâm thật ấm áp làm sao, Tô Nặc cảm thấy vui mừng khôn xiết! Càng mừng hơn là anh ấy muốn đích thân đến đón mình! Sau khi xong việc xuống lầu, phát hiện người yêu dịu dàng của mình đang tựa vào cửa xe, dùng ánh mắt thâm tình nhìn mình, nói không chừng còn có cơn gió chột thổi qua, áo khoác ngoài nhẹ nhàng tung bay, cảnh tượng này đúng là quá cảm động! Nếu trong tay đối phương có thêm ly đồ uống nóng nào đó thì cảm tuyệt vời hơn!

“Cậu đang gửi tin nhắn cho ai đấy?” Đới An nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Tô Nặc bị dọa nhảy dựng, “Anh đến trước mặt tôi hỏi nào vậy?” Bất thành linh xuất hiện trước mặt người khác có thể hù chết người đó.

“Từ lúc cậu bắt đầu cười dâm dăng nhắn tin!” Đới An tức giận nói, “Trông ngu không thể tả!” Cho dù lúc trước Tô Nặc cũng hay lộ ra biểu tình ngu ngốc như vậy, nhưng việc đó chỉ giới hạn ở nhà, ở nơi công cộng cậu ta vẫn biết duy trì hình tượng u buồn cao quý! Sao bây giờ có thể cười ngây ngô như thế?!

Tô Nặc lập tức bày ra biểu tình đau khổ, “Ái phi, sao nàng có thể nói về trẫm như vậy?” Cư nhiên lại dùng từ “dâm dăng”, đúng là khiến người ta đau lòng.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi!” Nếu không phải ngại ở đây có nhiều người, chắc chắn Đới An đã gào lên!

Tô Nặc càng đau khổ hơn, “Tôi phát hiện từ khi tôi nói tôi đang yêu đến nay, anh bắt đầu trở nên nhỏ mọn.”

“Chứ sao nữa!” Trong mắt Đới An nổi lên lửa giận bùng bùng! Đa số người đại diện sẽ không đồng ý nghệ sĩ của mình yêu đương, cho dù là ái phi cũng không ngoại lệ! Huống hồ đối phương còn là tên đàn ông có chim! Lỡ như bị giới truyền thông chụp được thì chỉ có nước chết!

“Anh có biết bây giờ tôi muốn làm gì nhất không?” Tô Nặc bày ra biểu tình chân thành.

“Leo lên giường với người kia!” Đới An nói đúng trọng tâm một cách ngắn gọn.

“Anh đừng nói lung tung!” Tô Nặc bắt đầu cảm thấy nguy hiểm, mặc dù tôi cũng muốn thế nhưng tôi không hề có ý này! Hắn nghiêm mặt nói, “Tôi chỉ hi vọng anh nhanh chóng kiểm được bạn trai.”

Đới An đang uống nước sứt chút nữa phun ra, ý tưởng quái đản gì nữa đây!

“Tôi nói nghiêm túc.” Bởi vì chỉ khi nào có bạn trai anh mới hiểu được suy nghĩ của tôi, cảm giác ấy rất sung sướng!

“Tại sao không phải là kiếm bạn gái?” Đới An hỏi ngược lại.

“Anh không kiếm bạn gái được đâu.” Tô Nặc quả quyết đưa ra kết luận, “Anh xem anh ngạo kiều thế kia.”

“Trong vòng ba ngày tới tôi sẽ không nói chuyện với cậu.” Đới An nén giận rồi đi, tâm tình cực kì xấu!

Mình dạy hư ái phi mất rồi, dạo này càng lúc càng ngang ngược! Tô Nặc thở dài, sau đó vui vẻ chạy ra ngoài — Bởi vì chồng đẹp trai của hắn đã đến trước cửa, đang khờ khờ chờ đợi ở bên ngoài! Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay lúc gay cấn luôn có kẻ tiểu nhân xuất hiện cản đường!

“Nặc Nặc.” Ở ngã rẽ cầu thang, La mặt sẹo cười một cách lịch sự.

Cái gì thế này! Tô Nặc lập tức đề cao cảnh giác, “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi vừa dùng cơm ở tầng 9.” La Lực nói, “Không ngờ lại trùng hợp như vậy.”

Trùng hợp em gái anh rõ ràng là có ý đồ, Tô Nặc hẹp hòi nghĩ! Chắc chắn hắn ta vẫn còn nhưng nhớ mình, vì thế mới đề tiện vô sỉ hỏi thăm lịch trình của mình khắp nơi, sau đó bày ra tư thế mà bản thân hắn nghĩ rằng rất ngẫu, giả bộ như vô tình gặp được! Cái tên này dai dẳng thật, mình nhất định phải cẩn thận!

“Cậu đang nghĩ gì thế?” La Lực hươ hươ tay trước mặt hắn, trong mắt hiện lên ý cười trên trêu tức.

“Anh tránh xa tôi chút đi!” Trong mắt Tô Nặc ngập tràn chính nghĩa, “Chúng ta không có khả năng đâu!”

“Tại sao chứ?” La Lực nhú mày, “Tôi thật sự rất thích cậu, ngay cả một cơ hội cũng không có?”

Biết ngay mà! Tô Nặc trả lời một cách phũ phàng, “Không! Anh làm ơn bỏ cuộc đi!”

“Vậy thôi được.” La Lực thờ dài, “Tôi sẽ rút lui.”

Cái gì? Tô Nặc kéo kéo lỗ tai, có phải mình nghe lầm không, tên lưu manh này vừa nói sẽ chủ động rút lui?!

Nhất định là ảo giác, hoặc đây chính là kế hoãn binh của hắn!

“Nhưng tôi có một yêu cầu cuối cùng.” La Lực vươn tay ra, giam Tô Nặc lại trong góc tường.

“Tôi từ chối!” Tô Nặc lập tức đánh phủ đầu!

“Tôi còn chưa nói gì mà.” La Lực bật cười.

“Anh có nói gì tôi cũng từ chối!” Tô Nặc trả lời một cách tàn nhẫn vô tình.

“Thế thì tôi đành phải tiếp tục theo đuổi cậu.” La Lực bày ra vẻ mặt thâm tình.

“Anh!” Tô Nặc giận rồi, cái tên vô liêm sỉ này!

“Nghe A Uy nói, mấy hôm nữa cậu cũng đến sông bạc?” La Lực cúi người áp lại gần, suýt nữa môi đã đụng trúng trán của Tô Nặc, “Tôi sẽ đi theo bảo vệ cậu, cậu không cần lo lắng.”

Cả nhà anh mới cần lo lắng! Tránh xa tôi giùm cái! Tô Nặc cong đầu gối lên, nhắm ngay chỗ bíp bíp của La Lực — Đá thật mạnh!

Sau đó La mặt sẹo sẽ biến thành thái giám, hơn nữa còn đi kết nghĩa với Khâu Từ Ngạn, từ đây về sau hai người trở thành một cặp chị em tri kỉ, mỗi ngày đều giúp nhau tô son?

Làm gì có chuyện đó!

Trên thực tế, La Lực dễ dàng né người sang một bên, đã vậy còn thuận tay sờ mông Tô Nặc một cái.

“Cảm giác không tệ.” La mặt sẹo đánh giá.

Trời đất ơi là trời! Cái tên chết tiệt này!

“Đồ biến thái!” Tô Nặc đỏ mặt hét lên.

La Lực nhếch miệng cười, chậm rãi nói lỏng cà vạt.

Tô Nặc hít một hơi, sau đó. . . . Xoay người chạy mất dép.

Tuy rằng hành động này không hề có khí chất đàn ông nhưng hết cách rồi, không lẽ phải ở lại để tên lưu manh kia bịp bịp, sức chiến đấu chênh lệch quá nhiều, quân tử thức thời mới là trang tuấn kiệt!

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Tô Nặc gọi điện thoại cáo trạng.

“Anh hai!” Âm thanh phấn nộ vang lên tận trời xanh.

“Sao vậy?” Hàn Uy dụi điều thuốc trong tay vào gạt tàn.

“Cái kia. . . . La Lực lại quấy rối em.” Tô Nặc buồn bực nói.

“Hắn?” Hàn Uy nhũu mày, “Gần đây hắn lại đến tìm em?”

“Phải, em vừa đụng mặt hắn ở buổi tiệc.” Còn dám sờ mông em nữa đúng là tức chết mà!

“Anh biết rồi.” Hàn Uy xoa bóp huyết thái dương, “Anh sẽ nhắc nhở hắn.”

“Ừ, em cúp trước đây.” Tô Nặc cũng không muốn nói quá nhiều, tọc mạch quá có vẻ hơi đàn bà, hơn nữa hắn đã nhìn thấy xe của ngài giám đốc!

Phải chạy qua hôn lưỡi mới được!

“A. . . .” Âu Dương Long vừa ôm người vào trong lòng đã bị Tô Nặc ôm hôn đấm đuổi!

Tô Nặc ôm cổ hắn, cảm thấy vô cùng quyến luyến!

“Sao đột nhiên chủ động vậy?” Vất vả lắm ngài giám đốc mới kéo được bà xã nhà mình ra, trong mắt tràn ngập ý cười.

Vì em yêu anh chứ sao với lại ban nãy em vừa bị tên biến thái chặn đường, đại nạn không chết nhất định sẽ gặp được phúc lớn!

“Được rồi, coi chừng bị phóng viên chụp được.” Âu Dương Long vỗ vỗ lưng hắn, “Lên xe đi, anh có mang đồ ăn khuya đến cho em.”

“Đồ ăn khuya gì?” Tô Nặc hỏi.

“Là đậu hũ thối do mẹ của một đồng nghiệp của anh làm.” Âu Dương Long đưa cái hộp cho hắn, “Vừa rồi anh có ghé về nhà, anh đã bỏ thêm ít tương ớt mà em thích.”

Tô Nặc lập tức cảm thấy hạnh phúc khôn xiết, trên đời còn ai tuyệt vời hơn bạn trai của mình không?

Tất nhiên là không!

“Mau ăn đi.” Âu Dương Long xoa đầu hắn.

Đúng là rất muốn ăn nhưng sau khi ăn xong sẽ không thể hôn lưỡi bởi vì lực sát thương của món đậu hũ thối rất lớn! Hôn trước là tốt nhất! Tô Nặc ôm hộp giấy hưng hăng nhào qua căn phòng đẹp trai của mình, cảm giác thật là tuyệt!

Trong tay có đồ ăn ngon, bên cạnh có người yêu, đây mới là cuộc sống của một người đàn ông thành đạt!

“A Uy.” La Lực đứng ở góc đường gọi điện thoại, “Hình như em trai chú đang chơi trò xe chấn với một người đàn ông.”

Trên trán Hàn Uy nổi đầy gân xanh, “Im giùm đi.”

“Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở.” La Lực nín cười.

“Chú rảnh rồi không có gì làm à? Chạy đi theo dõi Nặc Nặc làm cái gì?!” Anh hai rít gào.

“Mặc kệ chú tin hay không, tôi chỉ tình cờ gặp được cậu ta.” La Lực châm điều thuốc, “Chú có chắc em trai chú đánh bài được không? Chú có giận thì tôi vẫn phải nói, cậu ta hơi bị ngốc.”

Hàn Uy:

Thật là. . . Đau đầu quá, đau như sắp vỡ tung vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

“Thời gian còn sớm, muốn đến bệnh viện một chút không?” Âu Dương Long vừa lái xe vừa hỏi.

“Ừ.” Miệng Tô Nặc dính đầy tương ớt, “Gần đây tổng giám đốc Mục thế nào rồi?”

“Cũng không tệ lắm.” Âu Dương Long nói, “Hôm nay anh có gọi điện thoại qua hỏi thăm, đạo diễn Chung nói hắn đang nghỉ ngơi.”

Gọi điện thoại cho Mục Thu nhưng người bắt máy lại là Chung Ly Phong Bạch, điều này nói lên cái gì. . . Tô Nặc cảm thấy hơi hâm mộ, mình cũng muốn nhận điện thoại thay giám đốc của mình, cảm giác rất giống người một nhà!

“Còn mấy miếng anh ráng ăn hết luôn đi!” Trong phòng bệnh, Chung Ly Phong Bạch đang đút Mục Thu ăn khuya.

“Đây là bữa thứ năm trong ngày rồi.” Mục Thu nhắc nhở.

“Thì sao?!” Chung Ly Phong Bạch đưa muỗng cơm tới trước miệng hắn.

“Anh no lắm rồi.” Mục Thu bày ra vẻ mặt vô tội.

.

Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng hừ một tiếng.

Không phải!

Vì thương anh!

Nên tôi mới!

Liên tục!

Nấu cơm cho anh sao!

“Đề lát nữa anh ăn.” Mục Thu nắm chặt tay hắn, “Hôm nay em lại không chịu nghỉ ngơi đằng hoàng.”

Chung Ly Phong Bạch lạng lạng rút tay về, húp sạch phần cháo thịt bò còn lại.

.

Tuy rằng không nhìn rõ lắm, Mục Thu vẫn cảm thấy rất cảm động!

Em ấy ăn cơm thừa của mình!

Vì thế hắn thâm tình nói, “Vợ yêu —“

“Câm miệng!” Chung Ly Phong Bạch kiên quyết đứng lên đi vào toilet, mặc công lát nữa lại nghe hắn nói mấy lời buồn nôn sến súa! Đúng là sống không bằng chết!

Mục Thu đành phải ngồi một mình trên giường cảm thán, cảm giác này thật tuyệt vời, cứ hết như một đôi vợ chồng già!

“Chú lại cười dâm dăng rồi.” Âu Dương Long đứng ở cửa khinh bỉ.

“Câm ngay cho ông!” Mục Thu tức giận nói với bóng người mơ hồ trước mặt, “Sao chú không về nhà leo lên giường với Tô Nặc đi, chạy tới đây làm gì?” Không có gì cũng bày đặt chạy tới, ăn no rửng mỡ chắc?!

“Xin chào, chúng tôi đến thăm anh.” Mặt Tô Nặc đỏ rần, có cần nói huych toẹt chuyện giường chiếu của người ta như vậy không, ngượng chết đi được!

Mẹ nó! Mục Thu lập tức đổi sang nụ cười tươi rói, trong lòng lại âm thầm văng tục!

Dám!

Tới chung!

Với nhau!

Đúng vậy, Mục Thu đã bắt đầu bị vợ mình ảnh hưởng!

Học xong!

Dầu chấm than!

“A, Nặc Nặc.” Chung Ly Phong Bạch vừa đi ra từ toilet, cảm thấy rất ngạc nhiên, “Sao hai người lại đến chung với nhau, không sợ bị phóng viên chụp à?”

“Yên tâm đi, bọn tôi đã chú ý rất kĩ.” Tô Nặc ngồi xuống ghế, “Tình hình của tổng giám đốc Mục thế nào rồi?”

“Vết thương đã khá hơn rất nhiều, chỉ là mắt vẫn chưa nhìn rõ.” Chung Ly Phong Bạch rót cho hắn một ly nước, “Nhưng không sao, gần đây anh ta không cần phải làm việc, có thể từ từ tĩnh dưỡng.”

“Có một người bạn cũ gọi điện thoại tới, nói muốn bàn chuyện đầu tư vào trung tâm thương mại với chú.” Âu Dương Long vẫy vẫy tay trước mặt Mục Thu, “Tôi đã giúp chú hẹn ba tháng sau quay lại.”

“Cần gì lâu thế, một tháng là đủ rồi.” Mục Thu trách móc đối phương.

“Một tháng mà đủ cái gì, ít nhất phải nghỉ nửa năm!” Chung Ly Phong Bạch nhanh chóng tắt một chậu nước lạnh vào mặt hắn.

“Nửa năm?” Mục Thu nghe vậy thì âm thầm kêu khổ, tuy những ngày này rất nhàn nhã, nhưng bắt mình không làm việc nửa năm chắc mình sẽ điên sớm.

“Anh chê quá lâu?” Chung Ly Phong Bạch nâng cao âm lượng.

“Làm gì có.” Mục Thu lập tức khôi phục biểu tình nghiêm túc, “Có thể ở chung với em mỗi ngày từ sáng đến tối, cho dù nửa thế kỉ anh còn chê ngắn ấy chứ, giống như chớp mất một cái thôi!” Nói dối vô cùng lưu loát!

Ngài giám đốc bật ngón cái với hắn, có thể đạt tới trình độ nói dối không chớp mắt thế này đúng là đáng khâm phục.

“Chúng ta ra ngoài ban công uống trà đi.” Tô Nặc kéo tay Chung Ly Phong Bạch, “Để bọn họ tập trung bàn công việc.” Mấy chuyện công việc rất buồn chán, không thú vị bằng chuyện của tên La mặt sẹo, phải tranh thủ tám một phen!

Ban công nằm ngay bên ngoài phòng bệnh, trong không khí thoang thoang hương hoa, trên trời ngàn vì sao lấp lánh, phong cảnh vô cùng nên thơ.

Bầu không khí rất thích hợp để thì thào to nhỏ!

“Phong cảnh không tệ lắm.” Âu Dương Long chuyển tầm mắt từ ban công sang chỗ khác, là hai tiểu thụ.

“Chú im miệng rồi cút về làm việc của mình đi!” Mục Thu không nhìn thấy gì nên cảm thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị, đành phải gào lên để che giấu.

“Ném thử đi.” Chung Ly Phong Bạch đưa cho Tô Nặc một tách trà, “Là trà phổ nhị mà Mục Thu giấu đó.”

“Tình cảm của hai người thật tốt.” Tô Nặc khen ngợi thật lòng. Tuy hắn rất muốn bà tám về tên La mặt sẹo ngay lập tức, nhưng vừa bắt đầu liền đi thẳng vào vấn đề “gần đây có một tên nhà đầu tư đang dòm ngó tôi” nghe giống như bị tự kỉ, vì thế trước tiên phải nói vòng vo một chút!

“Chúng ta đổi đề tài khác đi.” Chung Ly Phong Bạch ngượng ngùng đỏ mặt.

Tình cảm!

Của tôi với hắn!

Không có!

Tốt chút nào hết!

Đổi sang đề tài khác thật sự rất đúng ý mình! Tô Nặc chỉ chờ mỗi câu này! Sau đó hắn vội vàng nói, “Anh có biết một nhà đầu tư bất động sản tên La Lực không?”

Chuyện kì diệu thế này, đảm bảo sau khi nghe được Chung Ly Phong Bạch sẽ cười suốt ba phút!

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, đạo diễn Chung thân nhiên gật đầu, “Biết, lúc trước Jason có gọi điện thoại cho tôi, bảo là hắn ta muốn đầu tư kinh phí cho bộ phim của tôi.”

Cái gì? Tô Nặc giật mình.

“Quan hệ giữa hắn ta và Jason cũng không tồi, có gì không?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“... Anh chờ tí.” Biểu tình của Tô Nặc trở nên nghiêm túc, “Để tôi suy nghĩ một chút.”

Chung Ly Phong Bạch cảm thấy khó hiểu, “Cậu muốn suy nghĩ cái gì?”

Nhưng Tô Nặc không trả lời, bởi vì đầu óc hắn đang rối loạn.

Đầu tư làm phim gì đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, Jason là bạn tốt của La Lực, mà La Lực là bạn tốt của anh hai. . . . Vậy, anh hai với Jason cũng là bạn tốt?

Cái quái gì thế này!

Tô Nặc há to miệng.

“Sao vậy?” Chung Ly Phong Bạch đưa tay vẫy vẫy trước mặt hắn.

“Anh không hiểu đâu.” Tô Nặc đau khổ nâng trán.

Vốn tưởng mình đã trở thành người kiên cường có thể sống tự lập, kết quả lại phát hiện mình vẫn còn đang được che chở dưới cánh chim của anh hai, việc này thật sự rất đả kích!

“Cậu không nói sao tôi hiểu được chứ.” Chung Ly Phong Bạch bắt năn nói.

“Trời ơi.” Tô Nặc thờ dài.

Trái tim tan nát!

“Rốt cuộc cậu bị sao vậy?” Chung Ly Phong Bạch buồn bực hỏi.

Mấy ngày nữa phải tới sòng bạc, mình nhất định phải thắng một ván thật đẹp mắt! Tô Nặc hưng hăng nắm chặt tay, sau đó cầm tay đạo diễn Chung, “Anh nhớ phải tránh xa tên La Lực!”

“Tại sao?” Chung Ly Phong Bạch ngạc nhiên hỏi lại.

“Bởi vì hắn là tên biến thái.” Tô Nặc quay về chủ đề chính, “Hắn muốn dùng quy tắc ngầm với tôi.”

“Cái gì?” Chung Ly Phong Bạch hít một hơi, “Giám đốc Âu Dương có biết không?”

“Đương nhiên là không! Anh ấy bận rộn như vậy, sao tôi có thể làm anh ấy phân tâm được.” Đúng là quá hiểu chuyện!

“Nhưng Jason từng nói La Lực là người không tệ.” Chung Ly Phong Bạch nhiu mày.

“Cái này cũng bình thường thôi! Bởi vì hắn không có ý đồ dùng quy tắc ngầm với Jason, đương nhiên sẽ dùng đủ mọi cách che giấu bản chất thật của mình.” Tô Nặc nói cứ như đúng rồi, “Jason đồ con như vậy, người bình thường ai mà chịu cho nổi, trừ những người khẩu vị nặng!”

“Ý cậu là hắn chỉ thích loại hình gầy yếu như cậu?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

Tôi gầy yếu chỗ nào! Cái từ gầy yếu này nghe quá đần bà! Tô Nặc nghiêm mặt nói, “Tôi là đàn ông chuẩn!” Cái từ này không dùng sai chút nào!

“. . . . Được rồi, nếu có gặp hắn tôi sẽ chú ý.” Chung Ly Phong Bạch nửa tin nửa ngờ, nhưng không có phản bác.

“Nếu hắn muốn dùng quy tắc ngầm với anh, anh cứ đá mạnh vào phần dưới của hắn.” Tô Nặc hưng ác nói.

Chung Ly Phong Bạch dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Nặc, “Biểu tình của cậu rất giống bọn anh chị xã hội đen.”

Giống xã hội đen cái gì, tôi vốn dĩ một đàn anh xã hội đen có máu mặt! Tô Nặc âm thầm khen ngợi bản thân, anh thật sự rất có mắt nhìn người!

“Hắn dùng quy tắc ngầm với cậu như thế nào?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

Hỏi rất hay! Tô Nặc lập tức thao thao bất tuyệt, “Lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã điên cuồng tỏ lộ với tôi, còn có ý đồ sờ tay tôi nữa!” Bà tám tức là phải thêm mắm thêm muối, không chém gió một chút thì không thể gọi là bà tám được!

“Còn cậu thì sao?” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy hơi bất ngờ.

“Sau đó tôi đã hành hung hắn.” Tô Nặc trả lời vô cùng lưu loát, đây đúng là việc quang vinh cao cả!

.

“Cậu? Hành hung hắn?” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy hơi nghi ngờ.

“Đúng vậy!” Tô Nặc cương quyết nói.

“Chúng ta đổi đề tài khác đi.” Chung Ly Phong Bạch lập tức mặt sạch hứng thú.

“Sao anh không chịu tin tôi?!” Tô Nặc nổi giận.

“Nếu là lúc trước, tôi sẽ tin cậu.” Chung Ly Phong Bạch bày ra vẻ mặt vô tội, nếu bảo tôi tin việc cậu hành hung người ta thì đúng là coi thường trí thông minh của tôi rồi, giả vờ tin cũng không được.

“Cảnh tượng lúc đó thật sự rất oanh liệt!” Tô Nặc phát huy trí tưởng tượng tới mức tối đa, “Thậm chí hần còn bị tôi đá bay mấy vòng!”

Chung Ly Phong Bạch ách xì một cái.

“...” Có cần không nề mặt như vậy không! Tô Nặc dùng ánh mắt lên án hần.

Nhưng Chung Ly Phong Bạch hoàn toàn không có ý định hợp tác, không những không muốn nghe Tô Nặc kể câu chuyện oanh liệt của mình mà còn viện lí do “Mục Thu cần tắm rửa nghỉ ngơi sớm” để đuổi hai người bọn họ!

Không hề hiểu khách chút nào!

“Sao có thể như vậy chứ?!” Lên xe rồi mà Tô Nặc vẫn tiếp tục oán hận, “Lần sau nếu anh ta tìm em làm khách mời, em nhất định sẽ từ chối!”

Âu Dương Long quay đầu nhìn hần.

“Sao vậy?” Tô Nặc buồn bực hỏi, sao không khởi động xe, chẳng lẽ muốn hôn lười?!

Suy nghĩ này có trọng lượng hơn cái kia nhiều! Nhất định phải thực hiện!

Vì thế hần tự giác nhắm mắt lại, quyết định bắt chước mấy nhân vật trong phim thần tượng, chuẩn bị nghênh đón nụ hôn nồng cháy của người yêu!

Kết quả chỉ nghe Âu Dương Long hỏi, “Ai muốn dùng quy tắc ngầm với em?”

Chết tiệt!

Đúng là sét đánh giữa trời quang!

Tô Nặc lập tức sụp đổ!

Chồng đẹp trai của mình vừa nói chuyện kinh thiên động địa gì vậy?

“Mau kể rõ ràng cho anh nghe.” Âu Dương Long nhéo mặt Tô Nặc.

“Anh... Nói gì em nghe không hiểu?” Tô Nặc càng giấu càng lộ, đưa tay gãi gãi mũi.

“Những gì em nói với đạo diễn Chung, mau kể rõ ràng cho anh nghe.” Tuy giọng điệu của Âu Dương Long rất dịu dàng, nhưng trong mắt đã hiện lên sự tức giận rõ ràng.

“Chồng yêu...” Tình huống này nhất định phải liều mạng lấy lòng mới được!

“Ngoan, anh không trách em, mau nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng, “Nghe lời nào.”

“Là... Là một nhà đầu tư.” Tuy không muốn nói nhưng nếu tiếp tục nói dối nhất định sẽ làm ngài giám đốc nổi giận, Tô Nặc đành phải ngoan ngoãn nói ra sự thật, “Hần yêu thăm em!”

“Là ai?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc cảm thấy rất rối trí.

Mình phải nói thế nào bây giờ, chẳng lẽ nói rằng mấy ngày nữa tên La Lực kia sẽ theo anh hai đến sông bạc?!

Nếu bây giờ khai thật, rất có thể chồng đẹp trai của mình sẽ nổi điên đi tìm hần đánh nhau! Có thể đánh tên biến thái kia toi bờ hoa lá dĩ nhiên rất sáng khoái, nhưng nếu vậy anh hai sẽ mất đi một người giúp đỡ! Càng chưa tính đến trường hợp đánh thua, phải biết rằng cái tên La mặt sẹo là dân xã hội đen chính gốc!

Tình huống này thật nan giải!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

“Nói.” Âu Dương Long nhéo mắt Tô Nặc, thái độ rất kiên quyết.

“... Nửa tháng sau em sẽ nói rõ ràng cho anh nghe, được không?” Tô Nặc cẩn thận hỏi. Nửa tháng sau, ván bài với bên Sở Hằng sẽ kết thúc, lúc đó có thể mặc cho chồng đẹp trai và anh hai khí phách của mình đi dạy cho tên biến thái kia một bài học!

Nhưng y như dự đoán, ngài giám đốc lập tức bác bỏ yêu cầu này!

“Vậy sau khi nghe xong, anh có thể chờ thêm nửa tháng nữa rồi mới đi xử lý tên kia không?” Tô Nặc đành phải lấy lùi làm tiến, “Hắn ta hết chiếm tiện nghi của em rồi, chỉ là lâu lâu lại nổi máu dê thôi!”

“Có thể suy nghĩ lại.” Ngài giám đốc gật đầu.

Có thể suy nghĩ là ý gì, phải chắc chắn một trăm phần trăm em mới dám nói cho anh biết! Tô Nặc dùng ánh mắt kháng nghị!

“Được rồi.” Âu Dương Long xoa đầu hắn, “Anh đồng ý.”

“Anh. . . Phải thế mới được.” Tô Nặc vẫn không yên lòng, dù sao chuyện này có liên quan đến anh hai yêu quý của mình, nhất định phải thật cẩn thận!

Âu Dương Long gờ tay lên, “Muốn anh lấy cái gì ra thế?”

“Vậy. . . Lấy việc ăn uống của em ra thế đi?” Mấy lời thế độc có vẻ quá nguy hiểm, huống hồ Tô Nặc không nỡ để chồng đẹp trai của mình xảy ra chuyện, vì thế quyết định anh dừng hi sinh bản thân, “Nếu anh nuốt lời, sau này em ăn lẩu sẽ vĩnh viễn không có thịt bò!” Cái này thật sự rất tàn nhẫn!

Ngài giám đốc vốn còn đang tức giận, sau khi nghe câu này liền nhin không được bật cười ra tiếng.

Chuyện này không buồn cười chút nào hết! Ăn lẩu mà không có thịt bò thì còn gì là lẩu! Tô Nặc buồn bã nói, “Anh không nuốt lời đâu, đúng không?”

“Ừ.” Âu Dương Long hôn lên miệng hắn, “Anh hứa, nói đi.”

“... Là La Lực.” Tô Nặc thì thầm, âm thanh nhỏ đến mức có thể sánh ngang với tiếng muỗi kêu.

Nhưng ngài giám đốc vẫn nghe được rất rõ ràng, “La Lực?”

“Đúng vậy, vừa nghe tên là thấy biến thái rồi!” Tô Nặc thấp thỏm lo lắng nhìn người yêu.

“Là cái người kí hợp đồng chụp ảnh nude với em phải không?” Âu Dương Long lập tức giận tím mặt.

“Chồng à!” Tô Nặc nhào lên người hắn, “Anh nhất định phải bình tĩnh!” Đừng bứt dây động rừng!

“Hắn đã làm gì em rồi?” Âu Dương Long nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thật ra chưa có làm gì hết.” Tô Nặc nhanh chóng giải thích rõ ràng, “Hắn còn chưa đụng tới tay em nữa là! Nhiều nhất chỉ thổ lộ một chút thôi!”

“Thổ lộ?” Âu Dương Long nâng cằm Tô Nặc lên.

“Dĩ nhiên em đã lập tức từ chối rồi, em còn làm mặt lạnh xi và hất một phen!” Tô Nặc nghiêm túc nói.

“Gần đây hắn có quấy rầy em không?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có!” Tô Nặc liêu mạng lác đầu, động tác mạnh đến nỗi đầu suýt rớt ra ngoài!

“Mỗi lần em nói dối, động tác cơ thể rất khoa trương.” Ngữ điệu của Âu Dương Long trầm xuống.

“... Không có thật mà!” Tô Nặc lập tức hóa đá.

“Không chịu nói phải không?” Ánh mắt của Âu Dương Long tối sầm.

Về mặt này đáng sợ quá! Tô Nặc vội vàng che miệng, nghiêm mặt nói, “Phòng chống và ngăn chặn bạo lực gia đình là trách nhiệm của toàn xã hội.”

Âu Dương Long ném hắn sang ghế phụ, “Thắt dây an toàn lại.”

Cái gì? Cuộc tra hỏi chấm dứt dễ dàng vậy sao! Trong lòng Tô Nặc dâng lên dự cảm bất an, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đưa em về nhà, sau đó hẹn anh hai em ra nói chuyện.” Âu Dương Long thân nhiên nói.

Cái gì! Tô Nặc sợ xanh mặt, “Anh tìm anh hai em làm gì?” Tình huống này đã phát triển ngoài sức tưởng tượng!

“Nếu em không muốn nói, anh đành phải tìm người khác hỏi.” Âu Dương Long khởi động xe.

“... Anh hỏi anh hai em làm gì anh ấy chẳng biết gì đâu!” Tô Nặc sốt ruột đến mức nói năng lộn xộn!

Âu Dương Long không trả lời, tiếp tục lái xe, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Anh anh anh dừng xe lại trước đi.” Tô Nặc túm lấy tay áo của hắn.

“Chịu nói rồi à?” Âu Dương Long quay đầu nhìn Tô Nặc một cái.

“... Ừ.” Tô Nặc đành phải đầu hàng.

Âu Dương Long dừng xe lại ven đường, “Nói đi.”

“Lần trước em tham gia hoạt động từ thiện có gặp hắn ở buổi tiệc.” Tô Nặc thành thật khai báo, “Sau đó hắn lại thổ lộ với em thêm lần nữa!”

“Sau đó thì sao?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có sau đó, lần nào hắn thổ lộ em cũng từ chối hết!” Tô Nặc nắm tay ngài giám đốc, “Anh đừng giận nữa, được không?” Giọng nói cực kì ngoan ngoãn!

Âu Dương Long xoa đầu hắn, không lên tiếng.

“Chồng à.” Tô Nặc ôm cổ ngài giám đốc, “Anh đợi thêm nửa tháng nữa, sau đó em sẽ tìm cơ hội công khai quan hệ của chúng ta với giới truyền thông.” Khi đó mình và chồng đẹp trai có thể quang minh chính đại quyết đấu với tên biến thái kia, cái chuyện công khai quyền sở hữu này thật đáng mong chờ!

“Tại sao phải chờ thêm nửa tháng nữa?” Âu Dương Long nhẹ giọng hỏi.

“...” Tô Nặc hôn lên cổ hắn.

“Lại không muốn nói à?” Âu Dương Long cười khở.

“Không phải!” Tô Nặc sốt ruột, “Em... Em có nỗi khổ riêng!”

“Em nói đi, anh phải làm gì mới tốt đây?” Âu Dương Long thờ dãi.

Trái tim Tô Nặc lập tức mềm nhũn!

Thật sự không đỡ nổi!

“La Lực có quen biết với anh hai.” Một lúc lâu sau, Tô Nặc nhỏ giọng khai báo sự thật, “Nửa tháng nữa anh hai có rất nhiều chuyện phải giải quyết, La Lực có thể giúp anh ấy.”

“Chuyện gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Anh ấy sẽ đánh bài với tập đoàn Sở Hằng để tranh giành một mảnh đất.” Tô Nặc nói, “Lần này La Lực về nước chủ yếu là để giúp anh hai em.”

“Anh hai em muốn em đi đánh bài?” Ngờ khí của Âu Dương Long dịu xuống.

“Không phải.” Tô Nặc ôm chặt lấy hắn, “Em sẽ nói, nhưng mà anh không được giận.”

Âu Dương Long nhú mày, “Là em đòi tham gia?”

“Sao anh biết hay vậy?” Một phát đâm trúng hồng tâm, Tô Nặc bị dọa nhảy dựng.

“Nhìn em thế này sao anh không đoán được?” Âu Dương Long xoa đầu hắn, “Và lại em có vẻ rất rành mấy chuyện đánh bài.” Thình thoảng ở nhà buồn chán không có việc gì làm, hai người sẽ đánh bài với nhau, không chỉ ván nào em ấy cũng thắng, thủ pháp chia bài cũng rất sành sỏi, vừa nhìn là biết... Dân chuyện nghiệp rồi.

Tuy ngài giám đốc không hiểu nổi tại sao trên phương diện này, tiểu ngu xuẩn nhà mình lại thông minh như thế, nhưng sự thật rành rành trước mắt, không tin cũng phải tin.

“Vậy tức là anh đồng ý cho em tham gia rồi phải không?” Tô Nặc không yên lòng hỏi lại.

“Nếu anh không đồng ý, em có không tham gia không?” Âu Dương Long hỏi.

Không tham gia sao mà được! Tô Nặc cảm thấy vô cùng khó xử! Bởi vì anh hai và ngài giám đốc đều quan trọng như nhau!

“Vậy anh có phản đối cũng vô dụng.” Âu Dương Long bắt đầu nói, “Chuyện đã tới nước này, anh chỉ đành hi vọng anh hai em đáng tin cậy.”

“Anh hai em rất đáng tin cậy!” Tô Nặc nắm tay ngài giám đốc, “Anh yên tâm, cứ xem như em đến một quán trà nào đó chơi một ván mạt chược là được!”

“Ừ.” Âu Dương Long khởi động xe, “Về thôi, chuyện còn lại đợi về nhà rồi nói.”

Tô Nặc ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng âm thầm cảm thán. . . . Chồng đẹp trai của mình đúng là tuyệt không thể tả!

Vừa dễ tính vừa không nói dai!

Còn ở một góc khác của thành phố, trong một tòa nhà cao tầng, Đường Tiểu Ngừ đang mát xa cho Khâu Tử Ngan, nhân lúc tâm tình Khâu tiên sinh đang tốt, nói ra ý định muốn xin nghỉ vài ngày của mình.

“Xin nghỉ phép?” Khâu Tử Ngan mở to mắt, “Em muốn đi đâu?”

“Em định về quê thăm ông nội.” Đường Tiểu Ngừ kiêu có.

“Thăm ông nội?” Khâu Tử Ngan ngồi dậy, “Ngày nào? Anh đi với em.”

“Không cần đâu.” Đường Tiểu Ngừ nhắc nhở, “Hôm đó anh còn phải tham dự hai hoạt động.”

“Vậy chờ hoạt động của anh chấm dứt rồi chúng ta cùng đi.” Khâu Tử Ngan tựa lưng vào đầu giường, “Anh cũng muốn gặp ông nội của em.”

.....

“Hay để lần sau đi? Lần này em về một mình trước.” Đường Tiểu Ngừ cảm thấy vô cùng khó xử, bởi vì thật ra cậu xin nghỉ để đi hỗ trợ Hàn Uy, nhưng sao có thể nói huych toẹt ra được!

“Không được.” Khâu Tử Ngan cắn nhẹ lên mặt cậu ta, “Ra mắt nhà vợ, nhất định phải có chồng đi cùng.”

Đường Tiểu Ngừ:

“Anh đi toilet một chút.” Tâm tình của Khâu tiên sinh vô cùng tốt.

Tại sao lại trở thành thế này? Đường Tiểu Ngừ ngồi xếp bằng trên giường, bảo mình đánh nhau thì rất dễ dàng, nhưng nếu bảo mình nói chuyện yêu đương thì . . . Hơi khó! Thật sự không biết nên nói gì để thuyết phục anh ấy.

Vì thế Đường Tiểu Ngừ gọi điện thoại cho Tô Nặc.

“Ừa, là cậu à?” Tô Nặc cảm thấy rất bất ngờ.

“Tôi vừa xin anh Tử Ngan cho nghỉ phép, anh ấy không đồng ý.” Đường Tiểu Ngừ hạ giọng hỏi, “Anh có lí do nào xài được không?”

“Nghỉ ba ngày cũng không cho?” Tô Nặc nghe xong liền nổi giận, “Đúng là một nhà tư bản độc ác!”

“ . . . Anh nghĩ giúp tôi một lí do đi.” Đường Tiểu Ngừ nói.

“Giả bệnh được không?” Tô Nặc đưa ra những đề nghị cực kì vô dụng.

“Nhất định anh ấy sẽ đưa tôi đến bệnh viện.” Đường Tiểu Ngừ nằm xuống giường.

“Vậy từ chức đi, sang chỗ tôi, tôi trả cậu tiền lương gấp ba!” Mỗi khi trở nên thiếu đạo đức, Tô Nặc sẽ thiếu đạo đức một cách tàn bạo!

“Thôi để tôi tự nghĩ cách.” Đường Tiểu Ngừ không còn trông chờ gì vào hắn.

“Khoan đã!” Tô Nặc cắn cậu ta cúp máy, “Cậu có thể lên mạng tra một chút! Trên đó có cả bách khoa toàn thư về việc xin nghỉ phép, chuyên dùng để đối phó với mấy ông chủ độc ác!”

“Cảm ơn.” Đề nghị này có vẻ đáng tin cậy hơn nhiều, Đường Tiểu Ngừ cúp điện thoại, vào phòng làm việc mở máy tính lên.

“Sao lại chạy ra đây lướt web?” Khâu Tử Ngan buồn bực đứng ở cửa.

“Em muốn tra cứu một ít tư liệu tiếng Pháp.” Đường Tiểu Ngữ quay đầu nhìn hấn, “Anh ngủ trước đi, lát nữa em qua liền.”

Vậy mới ngoan chứ. Khâu Tử Ngạn cười cười rồi quay về phòng ngủ.

Do trên thế giới có quá nhiều ông chủ độc ác nên đã sản sinh ra rất nhiều chiến binh dũng cảm! Chỉ cần nhập dòng chữ “làm thế nào để xin ông chủ cho nghỉ phép” vào khung tìm kiếm, hàng ngàn kết quả sẽ lập tức hiện ra!

Đường Tiểu Ngữ tùy tiện mở một trang, lập tức bị tiêu đề của nó làm khiếp sợ!

— Tổng giám đốc của tôi rất xấu xa, ông ta muốn tôi dùng thân thể để đổi lấy ngày nghỉ!

Nếu người mở topic này là Tô Nặc, hấn nhất định sẽ hưng phấn đọc từ đọc đến cuối, nhưng cái này cũng không hưởng đến việc mấy trang quảng cáo đột nhiên nhảy ra trên màn hình: “một đêm xuân tình nhộn nhạo thích thú”, “thuốc tăng lực dành cho phái nam”, “thiếu nữ trung học ngây thơ gợi cảm”. . . Phải nói là vô cùng muôn màu muôn vẻ, đã vậy còn khuyến mãi thêm mấy tiếng rên rỉ mất hồn, đánh thẳng vào trái tim cô đơn của hàng nghìn người đàn ông!

Đường Tiểu Ngữ cảm thấy vô cùng hối hận, cậu nhanh chóng tắt tiếng, sau đó di chuyển chuột tắt hết mấy trang web quảng cáo, vất vả lắm mới tắt hết, ai ngờ đột nhiên bị người phía sau ôm lấy.

“Tra cứu tư liệu tiếng Pháp là thế này à?” Khâu Tử Ngạn ngậm vành tai cậu ta, không nặng không nhẹ cắn một cái.

Cả người Đường Tiểu Ngữ lập tức. . . Nóng rần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

“Ai dạy em lén lút xem mấy thứ này, hả?” Khâu Tử Ngạn cúi đầu nói vào lỗ tai Đường Tiểu Ngữ.

“Em không có xem” Đường Tiểu Ngữ giãy ra, “Là nó tự xuất hiện.”

“Còn giả bộ?” Khâu Tử Ngạn không có ý định buông tha cho cậu.

“. . . .” Đường Tiểu Ngữ cảm thấy bây giờ mình có nói gì đi nữa cũng sẽ bị người này bác bỏ, vì thế dứt khoát im lặng cho khỏe.

Cùng lắm thì bị hôn hôn sờ sờ vài cái, cũng không có gì nghiêm trọng!

Nhưng hành động lần này của Khâu tiên sinh. . . Hình như hơi quá phận.

“Này!” Đường Tiểu Ngữ nắm lấy bàn tay đang mò xuống dưới của Khâu Tử Ngạn, quay đầu trừng hấn.

“Sao thế?” Khâu Tử Ngạn bày ra vẻ mặt vô tội.

“Em muốn đi ngủ.” Đường Tiểu Ngữ đẩy hấn ra đứng lên, tìm bắt đầu đập loạn nhịp!

“Bà xã.” Khâu Tử Ngạn ôm lấy cậu ta từ phía sau, trông giống hệt một miếng cao dán loại lớn!

Nếu Tô Nặc có thể nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ rất vui mừng! Quả nhiên về bề ngoài kiên cường mạnh mẽ gì đó đều là giả, điều này thật làm cho người ta sáng khoái!

“Đừng phá nữa.” Lỗ tai của Đường Tiểu Ngữ bắt đầu nóng lên.

“Anh đâu có phá.” Khâu Tử Ngạn ôm chặt người trong lòng, “Chúng ta làm chút chuyện hay ho đi.”

Đường Tiểu Ngữ:

Có ai nói cho tôi biết chuyện này hay ho ở chỗ nào không.

Giường trong phòng ngủ vừa lớn vừa mềm mại, drap giường và áo gối chăn bông đều là màu xanh da trời do Đường Tiểu Ngữ tự chọn! Hoàn toàn không giống tên Tô Nặc cuồng màu rằn ri và màu hồng có ren!

“Gần đây có vẻ mập lên một chút thì phải.” Khâu Tử Ngạn đặt Đường Tiểu Ngừ lên giường, thuận tiện nhéo eo cậu ta mấy cái.

Ý định ngủ một cách bình thường hình như phá sản rồi, Đường Tiểu Ngừ quay đầu đi, cam chịu nhắm mắt lại! Chẳng khác gì bộ dạng “chùng nào anh nhìn đã sờ đủ thì chúng ta đi ngủ sớm một chút”.

Nhưng mọi chuyện cũng không hẳn là vậy.

Chết một lần và chết hai lần căn bản không khác nhau lắm.

Khâu Tử Ngạn nhếch miệng cười, chậm rãi cởi từng cái nút áo của Đường Tiểu Ngừ.

Da thịt tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, da gà da vịt đều nổi hết cả lên.

“Lạnh không?” Khâu Tử Ngạn thấp giọng hỏi.

“... Lạnh.” Bây giờ trả lời hay không trả lời đều rất xấu hổ, Đường Tiểu Ngừ đành phải trả lời cho có lệ.

Khâu Tử Ngạn bước xuống giường đóng cửa sổ lại, lúc quay về thuận tay cởi luôn áo tắm trên người, lộ ra vóc dáng tuyệt hảo khiến Tô Nặc ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi, cơ ngực và cơ bụng kia quả thật làm cho người ta cảm thấy điên tiết! Hơn nữa cái bíp bíp — Ân sau lớp quần lót màu đen kia cũng rất hấp dẫn lực chú ý!

Đường Tiểu Ngừ nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn Khâu Tử Ngạn.

“Dáng người của ông xã em có đẹp không?” Khâu Tử Ngạn áp lên trên người cậu.

Đường Tiểu Ngừ ôm cổ hần, thân thể bắt đầu nóng lên.

Đúng là quá mãn cảm!

Khâu Tử Ngạn cởi quần ngủ của Đường Tiểu Ngừ, để lộ đôi chân trắng nõn và chiếc quần lót màu vàng nhạt.

Đúng vậy, từ lần trước hai người thân mật trong bồn tắm lớn, Khâu tiên sinh cảm thấy Đường Tiểu Ngừ mặc màu này nhìn rất đáng yêu, vì thế liền sai Mạch Kha mua luôn hai tá! Hơn nữa còn đề tiện vô liêm sỉ vứt những cái màu khác đi!

Gia trưởng đến mức không còn từ nào diễn tả nổi!

*Gia trưởng: người đàn ông (người cha, người chồng) cho mình là cột trụ, là chủ của gia đình nên có quyền ra lệnh, áp đặt vợ con phải tuân theo mọi ý của mình, không cho mọi người có ý kiến hoặc phản đối.

“Dù sao cũng mặc cho anh xem, đương nhiên phải do anh chọn rồi.” Khâu Tử Ngạn nói cứ chuyện hiển nhiên, “Vợ chồng bình đẳng, em cũng có thể chọn cho anh.”

Đường Tiểu Ngừ sững sờ vài giây, sau đó... Thỏa hiệp.

Bởi vì chuyện mặc quần lót màu gì rất kì quặc, không cần phải đem ra thảo luận.

Và lại ai muốn chọn màu quần lót cho anh chứ!

“Có cảm giác rồi à?” Khâu Tử Ngạn cúi sát xuống, kéo quần lót cậu ta ra một chút.

Hình ảnh này thật tốt đẹp.

.....

Đồ biến thái!

Đường Tiểu Ngừ mặt đỏ tai hồng đưa chân đạp hần xuống giường, thuận tiện ném thêm cái gối vào người hần.

Khâu Tử Ngạn lại nhào lên đè cậu xuống, mút mạnh ở cổ cậu một cái, một vết màu đỏ nhạt lập tức hiện lên, “Hình như có vị sữa.”

“Anh vừa nói cái gì!” Đường Tiểu Ngừ nổi giận.

“Kêu tiếng ông xã anh nghe đi.” Khâu Tử Ngạn ngậm vành tai cậu ta.

“.....” Đùng có mơ.

“Bà xã.” Khâu Tử Ngạn không hề cảm thấy tổn thương, ngược lại còn ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Đường Tiểu Ngừ, để cho chỗ mãn cảm của hai người dán sát vào nhau.

Tuy rằng cách một lớp quần lót, cả hai vẫn có thể cảm nhận được độ cứng và độ nóng của đôi phương. Đường Tiểu Ngừ thờ dốc, hai má cũng bắt đầu ửng hồng.

“Có muốn anh giúp em không?” Nhìn bộ dạng của cậu ta, Khâu Tử Ngạn thấp giọng cười.

Không ngờ người này lại thích trêu chọc người ta như vậy, Đường Tiểu Ngừ quay đầu sang chỗ khác giả chết.

“Không cảm thấy khó chịu sao?” Khâu Tử Ngạn cọ cọ.

“Anh đừng lộn xộn nữa!” Đường Tiểu Ngừ có chút tức giận.

“Không lộn xộn thì sao em thoải mái được?” Khâu Tử Ngạn thần nhiên nói.

Mặt của Đường Tiểu Ngừ càng lúc càng đỏ, sao da mặt của người này có thể dày đến như vậy?

Khâu Tử Ngạn thừa dịp Đường Tiểu Ngừ ngẩn người, tranh thủ lột luôn quần lót của cậu! Quả nhiên sau khi lột sạch trông quyến rũ hơn nhiều!

Đường Tiểu Ngừ còn chưa kịp phản ứng đã bị Khâu Tử Ngạn đặt nằm sấp trên giường, dưới bụng còn lót một cái gối nằm!

“Anh muốn làm gì?!” Đường Tiểu Ngừ hốt hoảng, muốn ngồi dậy bỏ chạy.

Nhưng sao mà chạy được chứ.

“Ba tháng sau, bảo bố sẽ tròn hai mươi tuổi.” Khâu Tử Ngạn áp lên lưng cậu ta.

“...” Vậy thì sao?! Đường Tiểu Ngừ vui mặt xuống gối.

“Ăn sạch em trước chín mươi ngày chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Khâu Tử Ngạn rì rầm.

Ăn sạch?!

Đường Tiểu Ngừ hoảng hốt quay đầu lại, muốn xác nhận xem hắn đang nói chơi hay nói thật.

Trong mắt của Khâu Tử Ngạn ẩn giấu thứ gì đó không giống như bình thường.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngừ cảm thấy hơi sợ hãi.

“Có đồng ý cho anh không?” Khâu Tử Ngạn dịu dàng vuốt ve hai điểm trước ngực cậu ta.

Hô hấp của Đường Tiểu Ngừ càng trở nên dồn dập, bàn tay nắm chặt drap giường.

“Anh sẽ cố gắng không làm em đau.” Khâu Tử Ngạn chỉnh đèn ngủ tối lại, sau đó bắt đầu hôn từ sau gáy thẳng xuống vai, dọc theo sống lưng xuống vòng eo, cuối cùng dừng lại ở khe mông hơi nhếch lên của Đường Tiểu Ngừ.

Cảm giác được đầu lưỡi nóng ướt của hắn đang dạo chơi trên mông mình, Đường Tiểu Ngừ cắn môi dưới, trong mắt dâng đầy nước.

“Nếu khó chịu thì cứ nói với anh.” Khâu Tử Ngạn lấy thuốc bôi trơn trong tủ đầu giường, sau đó đổ một ít lên lòng bàn tay trái.

“A...” Xúc cảm lạnh lẽo và dị vật bất ngờ xâm nhập, Đường Tiểu Ngừ nhin không được nhử mảy.

“Ngoan, thả lỏng một chút.” Khâu Tử Ngạn rất kiên nhẫn, động tác trên tay càng nhẹ nhàng và chậm rãi hơn. Thấy biểu tình của Đường Tiểu Ngừ từ từ bình tĩnh trở lại, Khâu Tử Ngạn bắt đầu đưa thêm một ngón vào.

“Đau!” Không ngờ khi dị vật tiến vào cơ thể lại đau đớn như thế, Đường Tiểu Ngừ cảm thấy hơi tủi thân.

Thật ra lúc trước có cực khổ nào mà chưa từng trải qua, không có nhà để về, không có cơm để ăn, bị người khác chặn đường đánh một trận như tử, thoi thóp nằm trong tuyết lạnh. ... Cậu cũng chưa từng khóc một tiếng, chỉ cảm thấy thù hận ngày càng chồng chất, cho đến khi gặp được người này.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngừ quay đầu nhìn hắn.

“Đau lắm à?” Khâu Tử Ngạn nhìn ánh mắt phấp phồng của Đường Tiểu Ngừ, do dự rút ngón tay ra.

Nếu không thì... Chờ thêm một thời gian nữa cũng được.

Nuôi cho mập một chút rồi tính tiếp.

Đường Tiểu Ngừ lắc đầu, chui vào trong ngực của Khâu tiên sinh.

“Sao vậy?” Khâu Tử Ngạn cảm thấy hơi khó hiểu, có phải do mình quá đột ngột nên làm em ấy mất hứng không.

“Anh làm đi.” Đường Tiểu Ngừ ôm cổ hắn, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Em chắc không?” Đột nhiên được cho phép khiến Khâu Tử Ngạn hơi bất ngờ.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ không ngẩng đầu lên, nhưng tai và cổ đều đã ửng hồng.

“Cho em một cơ hội cuối cùng để thay đổi ý kiến.” Khâu Tử Ngạn đề nghị cậu ta xuống giường, giọng nói khàn đặc.

Đường Tiểu Ngừ dung cảm nhắm mắt lại.

Khâu Tử Ngạn cười khê, sau đó dịu dàng đắp chăn cho cậu ta, cuối cùng không làm gì hết?

Làm gì có chuyện đó!

Tuy Tô Nặc luôn ảo tưởng tên cơ bụng sẽ biến thành thái giám, nhưng chuyện này hoàn toàn không có khả năng xảy ra!

Trên thực tế, người mẫu Khâu rất dũng mãnh! Có thể nói là ngang tài ngang sức với ngài giám đốc!

“Bảo bối, đừng sợ.” Khâu Tử Ngạn hôn trán cậu ta, sau đó cúi xuống ngậm lấy vật nhỏ đang vô cùng phấn chấn kia.

“A” Đường Tiểu Ngừ rên rỉ một chút, âm thanh giống như chú mèo nhỏ chọc lòng người ngựa ngáy.

Khâu Tử Ngạn đẩy nhanh tốc độ, sau đó thừa dịp cậu ta còn đang ý loạn tình mê, đưa ngón tay vào dò xét một lần nữa.

Đường Tiểu Ngừ dùng sức hít thở, cổ gồng thả lỏng một chút.

Thấy cậu ta phối hợp như vậy, Khâu Tử Ngạn nhìn không được cười ra tiếng, Đường Tiểu Ngừ đang mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng cười của hắn liền mở mắt, “Anh cười cái gì?”

“Bà xã.” Khâu Tử Ngạn thích đến không chịu được, nhào vào người cậu ta hôn lấy hôn để.

Đường Tiểu Ngừ:

Tình tiết câu chuyện hình như hơi chệch hướng thì phải?

Nhưng một giây sau, vận mệnh liền nói cho Đường Tiểu Ngừ biết, thật ra tình tiết này bình thường đến mức không thể bình thường hơn!

“Đau quá!” Đường Tiểu Ngừ kêu lên.

“Ngoan, nhìn một chút.” Động tác của Khâu Tử Ngạn rất chậm

Nhưng chậm không có nghĩa là không đau! Đường Tiểu Ngừ đau đến chảy nước mắt!

“Lát nữa sẽ hết đau.” Khâu Tử Ngạn dỗ dành, “Thoải mái nữa là khác.”

“Anh nhanh lên đi.” Đường Tiểu Ngừ chỉ muốn kết thúc nhanh một chút.

“Nhanh lên sẽ làm em đau.” Khâu Tử Ngạn hôn khóe mắt của cậu.

Vấn đề nằm ở chỗ có dừng lại cũng rất đau! Đường Tiểu Ngừ căng cứng cơ thể, không dám nhúc nhích, cặp mắt hồng như mắt thỏ, đã vậy còn đột nhiên nhớ tới một tin nhắn cũ của Hang ỏ của yêu nghiệt nhỏ đầu hói.

— Tên cơ bụng đó nhìn bề ngoài trông ngon lành vậy thôi chứ không xài được đâu, nơi đó nhất định rất nhỏ! Toàn là nhét bông gòn!

Thật ra nhỏ một chút cũng không có gì không tốt! Lần đầu tiên trong đời Đường Tiểu Ngừ cảm thấy đồng tình với yêu nghiệt đầu hói kia!

Bởi vì bây giờ đau quá chừng!

Tuy lúc đầu khi khuếch trương đã đau rồi, nhưng khuếch trương được một lúc thì nơi đó dần dần có cảm giác, Đường Tiểu Ngừ đang đau đón đột nhiên cảm thấy. . . . Thoải mái.

“Còn đau không?” Thấy cậu ta bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào, Khâu Tử Ngạn thờ phào nhẹ nhõm.

Thiếu chút nữa hắn đã cho rằng mình không có thiên phú về phương diện này.

Cuộc sống vợ chồng hài hòa là chuyện rất quan trọng!

Trong phòng ngủ là một mảnh xuân tươi đẹp, quần lót nhỏ vàng nhạt nằm dưới đất, không thể bảo vệ được cái bíp bíp này — và cái bíp bíp kia — của chủ nhân mình.

Quả thật không còn mặt mũi nào gặp người khác!

Đây là lần đầu tiên của Đường Tiểu Ngừ nên Khâu Tử Ngạn vẫn biết kiềm chế, làm xong một lần liền ôm cậu đi tắm.

Đường Tiểu Ngừ ngồi trong bồn tắm, hai tay không còn chút sức lực nào vòng qua vai của Khâu tiên sinh.

“Mệt lắm hả?” Khâu Tử Ngạn giúp cậu ta tẩy rửa cơ thể.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngừ khàn khàn nói.

“Anh đây.” Khâu Tử Ngạn vỗ vỗ lưng cậu ta, “Nếu mệt quá thì ngủ đi.”

Đường Tiểu Ngừ tựa người vào trong lòng Khâu tiên sinh, cả người đều uể oải.

Tuy đã cẩn thận tiến hành đủ từng bước, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, khó tránh việc bị thương, Khâu Tử Ngạn lau người cho Đường Tiểu Ngừ rồi nhét cậu vào ổ chăn, vừa xoay người định đến phòng làm việc tìm ít thuốc, tình cờ nhìn thấy điện thoại của Đường Tiểu Ngừ đang chớp nháy trên bàn, tên người gửi là Tô Nặc.

Khâu Tử Ngạn cảm thấy vô cùng khó hiểu, quan hệ của bọn họ trở nên tốt như vậy từ khi nào, nửa đêm rồi mà còn gửi tin nhắn cho nhau?!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Tuy trong lòng rất tò mò, Khâu Tử Ngạn vẫn không có đọc trộm tin nhắn kia — Đối với Đường Tiểu Ngừ, Khâu tiên sinh chỉ giám sát để cậu không liên lạc với những thành phần bất hảo lúc trước, còn việc riêng tư của cậu, Khâu tiên sinh vẫn biết giữ chừng mực.

Huống hồ để nhóc con này kết bạn với nhiều người cũng không hẳn là chuyện xấu.

“Anh làm gì vậy?” Thuốc mỡ mang đến cảm giác lạnh lẽo, Đường Tiểu Ngừ mơ mơ màng màng mở to mắt, buồn bực hỏi — Muốn làm tiếp nữa à?

“Đừng sợ, ngủ đi.” Khâu Tử Ngạn hôn nhẹ lên môi cậu, “Anh giúp em bôi thuốc, nếu không sáng mai sẽ rất khó chịu.”

Đường Tiểu Ngừ nghe vậy mới yên tâm một chút, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tuy rằng cái chuyện bíp bíp tốn rất nhiều sức, nhưng sau khi thoa thuốc xong, Khâu Tử Ngạn vẫn tỉnh như sáo, hắn cúi đầu hôn hôn mặt rồi hôn hôn mõng Đường Tiểu Ngừ, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Đừng lộn xộn nữa, ngủ đi.” Đường Tiểu Ngừ bị hấn sờ tới sờ lui, ngứa ngáy khó chịu, vì thế nhấc chân đá hấn, tuy nhiên sức lực rất yếu ớt.

Khâu Tử Ngạn nhếch miệng cười, ôm lấy Đường Tiểu Ngừ từ phía sau, “Ngủ ngon.”

Đường Tiểu Ngừ nắm tay hấn, trong chốc lát đã ngủ say.

Thật sự . . . Rất là mệt.

Thì ra làm chuyện này còn mệt hơn đánh nhau!

Còn trong lúc này, Tô Nặc đang mặc đồ ngủ ngồi ngay ngắn trên bồn cầu, nghiêm túc ấn nút gửi tin nhắn.

Tại sao vẫn chưa có hồi âm?!

Sốt ruột quá đi mất!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long đột nhiên gõ cửa.

Má ơi! Tô Nặc giật bắn mình, sợ đến mức suýt chút nữa đã quăng điện thoại xuống đất! Nửa đêm gõ cửa bắt ngờ thế này đúng là hù chết người!

“Bụng khó chịu à?” Âu Dương Long đứng ngoài cửa hỏi, “Sao chui vô toilet lâu thế?”

Bụng em hoàn toàn không có vấn đề gì chỉ là em muốn núp trong toilet hỏi xem Đường Tiểu Ngừ có xin nghỉ phép được hay không thôi! Nhưng nếu để anh biết nửa đêm em không ngủ vì lo lắng chuyện của anh hai, anh nhất định sẽ nổi giận, nói không chừng còn ảnh hưởng xấu đến quan hệ của cả hai! Vì vậy tốt nhất là không nói gì hết!

“Ừ.” Tô Nặc yếu ớt lên tiếng trả lời, “Em bị đau bụng.”

Âm thanh điều chỉnh vừa đủ, ánh đèn đã bắt đầu lên sàn!

“Anh vào được không?” Âu Dương Long hỏi.

“... Anh về phòng chờ em đi, anh ở đây em sẽ rất lo lắng.” Tô Nặc tiếp tục suy yếu nói, “Em sẽ ổn thôi.”

Tô Nặc nhìn không được cảm thán, sao diễn xuất của mình lại có thể điêu luyện như vậy?!

Sau khi giả bộ rên lên rên xuống một hồi, cuối cùng Tô Nặc cũng quay về phòng ngủ.

“Có phải ăn nhầm đồ thiu không?” Âu Dương Long kéo hần vào trong lòng, “Bữa tối chắc chắn không có vấn đề, em lại lén ăn vụng gì nữa rồi?”

“...” Không có! Em rất sung sức nữa là khác! Năng lượng tràn đầy cúc hoa khỏe mạnh, lập tức bíp bíp cũng không thành vấn đề, thậm chí bíp bíp hai lần cũng còn được!

“Uống thuốc đi.” Âu Dương Long đưa cho hần một viên thuốc, “Nếu sáng mai vẫn còn đau, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra.”

Rõ ràng không có bệnh gì mà lại phải uống thuốc, mình thật là đáng thương. Tô Nặc vừa thở dài vừa uống thuốc.

Uống bậy uống bạ có ngộ độc không ta?

“Nằm xuống đây ngủ đi.” Âu Dương Long vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Tô Nặc ngoan ngoãn nằm ngửa để lộ cái bụng.

“Sau này không được ăn vụng kem trước khi đi ngủ nữa.” Âu Dương Long xoa xoa bụng cho Tô Nặc, “Sáng mai chúng ta ăn cháo nóng cho khỏe.”

“... Em không có ăn vụng thật mà.” Tô Nặc bị phần nói, “Tại Marshmallow mở tủ lạnh nên kem mới rớt xuống đất.” Đây mới là sự thật! Anh nhất định phải tin em! Trong quan hệ vợ chồng, việc tin tưởng nhau rất quan trọng!

“Ừ.” Âu Dương Long cũng không muốn tranh cãi thêm, chỉnh đèn tối lại rồi hôn trán Tô Nặc một cái, “Ngủ đi.”

Bụng được người khác nhẹ nhàng xoa bóp, cảm giác thật thoải mái! Tô Nặc thỏa mãn thở ra một hơi, sau đó lập tức ngủ thiếp đi!

Điều này tuyệt đối không có khả năng, bởi vì Tô Nặc vẫn chưa nhận được tin tức về chuyện của anh hai! Dưới tình huống này, người làm em sao có thể yên tâm ngủ ngon?!

Phải vô cùng lo lắng mới hợp lí!

Mười phút sau, Tô Nặc nhìn không được thở dài.

“Hầy!”

“Sao vậy?” Âu Dương Long bị chọc cười, bộ dáng ủ rũ kia trông thật đáng yêu.

“Sáng mai em muốn ăn bánh bao nhân gạch cua.” Tô Nặc cọ cọ ngáy giám đốc, “Không muốn ăn cháo trắng.” Cháo trắng đúng là rất dễ uống, nhưng không thể sánh bằng nước sốt cua trong bánh bao!

“Không được.” Âu Dương Long nhéo mũi hần, “Sáng mai phải ăn cháo, chừng nào bụng hết đau mới được ăn mấy thứ khác.”

.....

Bắt một người chuyên ăn hàng bỏ bánh bao ăn cháo trắng, đúng là quá tàn ác.

Tô Nặc buồn bực vùi đầu vào ngực ngài giám đốc, càng nghĩ càng thấy bực mình.

Tất cả đều là lỗi của Khâu Từ Ngạn!

Nếu hần vui vẻ đồng ý cho Đường Tiểu Ngừ nghỉ phép thì mình cần gì phải lo lắng chui vào toilet lúc nửa đêm gửi tin nhắn, cũng sẽ không bị bắt uống

thuốc, đã vậy còn không được ăn bánh bao nhân gạch cua! Không được ăn bánh bao đúng là chuyện vô cùng đáng giận!

Nhất định tên cơ bụng kia có ý làm thế!

Tô Nặc hẹp hòi nghĩ, nhin không được hung hăng nhéo ngài giám đốc mấy cái!

Dùng sức rất mạnh!

Mấy chỗ bị nhéo lập tức đỏ lên!

“Này.” Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, “Không cho em ăn bánh bao thôi mà, em có cần giận như vậy không?”

.

Cái gì? Tô Nặc lập tức hoàn hồn, suy nghĩ lung tung rất dễ khiến người ta làm ra mấy hành động bất thường!

“Nhóc ham ăn.” Âu Dương Long nín cười, ôm Tô Nặc hung hăng hôn một cái.

Sao lại ngốc một cách đáng yêu thế này?!

Em không phải là kẻ ham ăn! Tô Nặc rít gào trong lòng! Nhưng không có nói ra tiếng!

Bởi vì ngài giám đốc đã nhanh chóng cho hắn một nụ hôn lưỡi nồng cháy.

Sáng khoái quá đi mất!

“Nếu sáng mai bụng em không sao nữa, anh sẽ cho em ăn bánh bao.” Âu Dương Long hôn lên mặt hắn, “Hài lòng chưa?”

“Ừ.” Tô Nặc nghiêng người qua ôm eo chồng đẹp trai của mình.

“Ngủ đi.” Âu Dương Long tắt đèn.

Trong màn đêm yên tĩnh, Tô Nặc lăm bầm mấy tiếng rồi ngủ thiếp đi, sáng hôm sau còn nằm bẹp dí trên giường! Cùng lúc đó, Đường Tiểu Ngữ cũng nằm bẹp dí trên giường!

Khâu Tử Ngạn kiểm tra nhiệt độ trên trán Đường Tiểu Ngữ, sau khi đảm bảo cậu không bị sốt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ mở mắt, giọng nói khàn khàn.

“Anh đây.” Khâu Tử Ngạn ngồi bên giường, “Còn khó chịu không?”

“Không sao.” Đường Tiểu Ngữ vừa định chống tay ngồi dậy, phần eo lập tức truyền đến cảm giác đau nhói.

“Nằm yên đừng nhúc nhích.” Khâu Tử Ngạn dè cậu ta xuống, “Anh đã gọi cháo, lát nữa sẽ được đưa đến.”

Đường Tiểu Ngữ nhìn hắn không chớp mắt.

“Nhìn anh làm gì?” Khâu Tử Ngạn bật cười, đưa tay vuốt mũi Đường Tiểu Ngữ.

Đường Tiểu Ngữ nắm tay hắn, cảm thấy lỗ tai lại nóng lên.

“Chùng nào mới dẫn anh về ra mắt ông nội đây?” Khâu Tử Ngạn thấp giọng hỏi.

“... Anh chờ thêm một thời gian nữa được không.” Đường Tiểu Ngữ ho khan hai cái, “Mấy ngày nữa em muốn về nhà một mình trước.”

“Về thông báo trước hả?” Khâu Tử Ngạn cười cười.

Đường Tiểu Ngữ đành phải chấp nhận lí do này.

“Được rồi, anh cho em nghỉ phép mấy ngày.” Khâu Tử Ngạn không ép buộc nữa, “Nhớ khen anh nhiều nhiều trước mặt ông nội, biết chưa?”

Đường Tiểu Ngữ bật cười, vươn tay chọt chọt má của hắn.

“Anh xuống lầu lấy cháo cho em.” Khâu Tử Ngạn đắp kín chăn cho cậu ta, “Anh sẽ quay lại ngay.”

Đường Tiểu Ngữ gật đầu, nhìn Khâu Tử Ngạn rời khỏi phòng ngủ, sau đó cầm điện thoại lên, vừa mở máy liền thấy có một tin nhắn chưa đọc từ Tô Nặc.

Thời gian gửi là ba giờ sáng? Đường Tiểu Ngữ cảm thấy hơi khó hiểu, trẻ như vậy còn nhắn tin?

Nội dung tin nhắn rất đơn giản, hỏi xem cậu có xin nghỉ phép được chưa, còn đặc biệt gửi thêm một cái icon lo lắng!

— Xin được rồi.

Đường Tiểu Ngữ hồi âm một câu ngắn gọn.

Tuy chỉ có vồn vẹn ba chữ đơn giản nhưng ẩn chứa đằng sau là bao nhiêu mồ hôi và nước mắt của người viết!

Vốn định xin phép nghỉ mấy ngày, ai ngờ lại bị khiêng lên giường ăn sạch.

Đây là cái lí lẽ gì?!

Xin được rồi? Tô Nặc thở ra một hơi, cảm thấy rất đắc ý.

— Cách tôi dạy cậu dùng được lắm phải không?

Đường Tiểu Ngữ nhìn chằm chằm màn hình di động, sau đó im lặng tắt máy, tiện thể hứa với lòng từ nay về sau sẽ không bao giờ tham khảo ý kiến của người này nữa.

Thật sự không biết nên nói gì!

Tô Nặc cầm di động chờ nửa ngày vẫn không thấy tin hồi âm, vì vậy cảm thấy hơi bất mãn.

Đúng là cái đồ qua cầu rút ván!

“Nặc Nặc, ra ăn bánh bao đi.” Âu Dương đứng trong bếp gọi.

Cái gì? Tô Nặc ngồi bật dậy, mang dép chạy vào nhà bếp.

Còn chưa bước vào đã ngửi thấy mùi hương thơm phức rồi!

“Hôm nay có đi làm không?” Âu Dương Long hỏi.

“Hôm nay không nhiều việc lắm, buổi chiều ghé công ty cũng được.” Tô Nặc ăn một trái cà chua bi, “Còn anh?”

“Sáng nay anh có cuộc họp.” Âu Dương Long nói, “Em không cần tới công ty, cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, buổi tối chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm.”

“Ừ.” Tô Nặc ngoan ngoãn trả lời.

Cùng người yêu đứng trong nhà bếp tràn ngập ánh nắng ban mai bàn bạc những chuyện củi gạo dầu muối thế này mới lảng mạn làm sao!

Sau khi ăn xong bữa sáng, Âu Dương Long rời khỏi nhà, trước khi lái xe đến công ty, hắn gọi điện thoại cho Hàn Uy.

“Có việc gì sao?” Hàn Uy cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Có thời gian rảnh không? Tôi muốn gặp anh nói chuyện một chút.” Âu Dương Long nói.

“Nặc Nặc xảy ra chuyện à?” Ngữ điệu của Hàn Uy trầm xuống.

“Không phải.” Âu Dương Long nói, “Nặc Nặc rất khỏe, cũng không biết tôi muốn gặp anh.”

.....

“Một tiếng nữa gặp ở quán cà phê trong thành tây.” Sau khi do dự một lát, Hàn Uy lên tiếng đồng ý.

Tuy thật sự không muốn nhìn thấy người này nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ai bảo em trai của mình vừa ngốc vừa cố chấp như thế.

Cuộc sống này thật bi kịch.

Đương nhiên người ngốc như Tô Nặc sẽ không đoán được việc chồng đẹp của mình bí mật hẹn gặp anh hai, hắn còn đang mãi mê lướt web! Không chỉ dùng clone công kích Khâu Tử Ngạn mà còn tìm kiếm các bài viết về mình, sau khi tìm được bài viết có tiêu đề “Nặc Nặc rất đẹp trai”, Tô Nặc lập tức nhào vào comment điên cuồng!

Sau khi xong việc, Tô Nặc đứng dậy cúi lưng một cái, tiếp theo đi đến bên giường sờ sờ đàn piano — Đây là quà của Âu Dương Long tặng cho hắn.

Đương nhiên chỉ sờ sờ kiểm tra vài cái mà thôi, thậm chí còn không thèm mở khăn phủ trên đàn lên! Luyện đàn gì đó thật sự rất phiền phức! Lỡ xui xẻo còn bị rút gân ngón tay, độ mạo hiểm quá cao lại còn mất nhiều hơn được! Tô Nặc vào phòng bếp lấy miếng sườn ra gặm, sau đó quay về ngồi trước máy tính, đăng nhập vào diễn đàn.

Lâu rồi không có xem Loạn thế tình triền!

Nhớ chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Trên diễn đàn có rất nhiều anh chị em khó đỡ, vì vậy câu chuyện ân ái triền miên như Loạn thế tình triền thật sự rất hợp khẩu vị người xem! Càng không nói đến việc nó có rất nhiều cảnh bíp bíp — rồi bíp bíp — rồi lại bíp bíp bíp bíp!

Tuy gần đây tác giả cập nhật chương mới hơi chậm nhưng phần bình luận vẫn vô cùng sôi nổi, sau khi xem mấy bức tranh minh họa Tô Nhu Nhu do người khác vẽ, Tô Nặc cảm thấy hoa cả mắt, hết bức này đến bức khác, bức nào cũng kinh dị — Đương nhiên tất cả đều lấy mặt của Tô Nặc! Điều này cũng vì khuôn mặt của Tô Nặc rất đẹp, từ thân thể trắng nõn tinh tế đến đôi chân thon dài hay ngũ quan tinh xảo đầy vẻ yêu nghiệt, tất cả đều vô cùng phù hợp với sự miêu tả của tác giả, hơn nữa tên hai người lại tựa tựa nhau, khó trách mọi người lại nghĩ như vậy!

Tô Nặc gặm sườn, tâm tình phức tạp nhìn mặt mình bị ghép với đủ loại tiểu thụ yêu kiều nhu nhược, đã vậy bên dưới còn có rất nhiều bình luận cực kì vô liêm sỉ như: “hụ hoa thật phấn nộn”, “mông vĩnh quá đi à, chắc chắn sờ rất đã”, “mau khuếch trương cho tốt, tôi muốn nghe tiếng rên rỉ quyến rũ”....

Rốt cuộc mấy người có biết tiết tháo là gì không! Sao có thể tùy tiện dùng mặt của người khác như vậy?! Hơn nữa Nặc nho nhỏ không có mảnh mai như thế, vào thời điểm quan trọng nó vẫn mạnh mẽ như bao người đàn ông khác! Tô Nặc vô cùng tức giận, sau đó tắt luôn máy tính?

Làm gì có chuyện đó!

Thật ra hần nhanh chóng mở phần mềm photoshop, tìm hình của một chị gái ngực khủng, sau đó dùng kĩ thuật gà mờ của mình ghép mặt Khâu Từ Ngạn vào!

Cái này mới đúng là chuẩn không cần chỉnh! Tô Nặc mặc kệ việc màu da ở phần cổ và màu da ở chỗ nói hoàn toàn khác nhau, tự tin khen ngợi bản thân! Sau đó hần lập tức đăng hình lên diễn đàn với ý đồ hấp dẫn lực chú ý của mọi người, trên phần tiêu đề còn viết thêm mấy chữ “thật ra Khâu Từ Ngạn là gái giả trai.”

Mình thật sự rất phúc hắc, Tô Nặc cảm thán, mình không hề ngại thơ chút nào!

“Gâu gâu!” Samoyed chạy tới, kéo kéo ống quần hần.

“Ngoan, lát nữa tao chơi với mày.” Tô Nặc xoa đầu nó, nghiêm túc nói, “Bây giờ tao đang bận làm việc.”

“Gâu gâu gâu!” Trong mắt Samoyed tràn đầy lo lắng.

“Tào Tháo lại bắt nạt mày à?” Tô Nặc đứng dậy.

Bởi vì ngài thờ không hề có hảo cảm với cái tên Năm Xôi, Âu Dương Long đành phải chấp nhận đổi cho nó một cái tên thật ngẫu nhiên khác — tên của một vị hung thần thời Tam quốc.

Trong phòng dành cho thú cưng, Tào Tháo đang nằm trong thau com của Marshmallow, ngang ngược chiếm lấy phần thức ăn cho chó, trong cặp mắt màu đen tràn ngập khí chất vương giả.

“Sao mày có thể không cho người khác ăn com!” Tô Nặc xách lỗ tai nó lên, nhốt nó vào chuồng của mình.

Samoyed vẫy vẫy đuôi, vui vẻ chạy qua ăn điểm tâm.

“Mày không thể bắt nạt nó mãi được, phải chung sống hòa thuận!” Tô Nặc kiên nhẫn dạy dỗ ngài thờ, “Nó chỉ cần ực một cái là có thể nuốt mày vào bụng dễ như chơi!” Điều này thật sự rất đáng sợ!

Tào Tháo nheo mắt, xoay người chìa mông về phía Tô Nặc.

.....

Mình mới là người nắm quyền ở đây, Tô Nặc nhắc nhở bản thân.

Tuy tên của nó là Tào Tháo nhưng nó chỉ là một con thỏ mà thôi! Cho dù có tên là Voldermort đi nữa thì vẫn không có gì thay đổi!

Sao mình có thể tính toán chi li với một con thỏ, mình là một người rất vĩ đại!

Bây giờ đi xem Loạn thế tình triển mới là việc quan trọng, còn phải xem bức hình Khâu Tử Ngan mặc đồ nữ nữa! Chắc chắn tấm hình đó đang gây bão trên mạng!

Ôm ấp hi vọng tốt đẹp, Tô Nặc quay lại nghiên cứu phản hồi về tấm hình mới đăng của mình.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, tấm hình kia bỗng nhiên biến mất! Biến mất không một lí do!

Tô Nặc dụi dụi mắt, muốn kiểm tra xem có phải mình hoa mắt hay không.

Trên góc màn hình xuất hiện một tin nhắn mới, mở ra mới biết là tin nhắn từ ban quản trị diễn đàn: Do bài viết của bạn bị gần ba mươi cò thông báo vi phạm, nó đã bị xóa bỏ theo nội quy của diễn đàn, mong bạn thông cảm, đề nghị bạn chú ý hơn trong cách dùng từ của mình! O.O!

Cái quái gì thế, đũa điên khùng nào dám gắn cò spam cho mình! Tô Nặc lập tức nổi giận, còn nữa, cách dùng từ của tôi có vấn đề gì, rõ ràng nó rất tinh vi sắc bén! Tô Nặc cảm thấy vô cùng bức xúc, tại sao mấy tấm hình vô liêm sỉ kia lại không bị xóa mà hình của mình lại bị xóa?! Đúng là tức chết mà!

Phản bình luận dưới bài viết vẫn tiếp tục nhảy lên, mọi người đều cảm thán cái tên biến thái Đội vòng hoa lên đầu thật là tuyệt vừa đăng tấm hình kia thật sự rất đáng bị ăn gạch, cư nhiên dám đăng tấm hình kinh hãi như vậy! Nhất định phải đi ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Nhu Nhu để rửa mắt mới được!

.....

Thật sự rất kinh hãi?

Tô Nặc mở tấm hình mình vừa ghép ra nhìn, rõ ràng kĩ thuật photoshop rất hoàn hảo.

Tại sao lại nói là kinh hãi?

Nói bậy nói bạ!

Thiệt mất hứng gì đâu.

Tô Nhu Nhu cũng rất mất hứng, thậm chí trái tim đã tan nát.

Bởi vì tên một mắt kia đã bắt Tô Nhu Nhu yêu dấu làm tù binh, Âu Dương Kim Long đành phải quỳ xuống chịu nhục!

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

“Mau lên!” Nhân vật phản diện ngửa mặt lên trời cười như điên, ngón tay dơ bản bóp chặt cái cổ mảnh khảnh trắng nõn của Tô Nhu Nhu.

“Không được chạm vào hắn!” Âu Dương Kim Long rống giận.

“Anh đừng lo cho em, anh mau chạy đi!” Tô Nhu Nhu khàn khàn hô lên, nước mắt trong suốt như pha lê chảy xuống hai gò má!

“Không, Nhu nhi, sao anh có thể nhẫn tâm bỏ mặc em!” Hai mắt Âu Dương Kim Long đã biến thành màu đỏ sẫm, “Cho dù phải trả giá đắt thế nào, anh cũng phải cứu em ra!”

“Long. . . .” Tô Nhu Nhu nghẹn ngào khóc không ra tiếng, chỉ biết giương cặp mắt si ngốc nhìn người yêu của mình.

“Nhu nhi. . . .” Trong mắt Âu Dương Kim Long tràn đầy thâm tình, giống như mặt nước mênh mông dịu dàng và bao la.

Từ trên trời, hàng vạn cánh hoa chậm rãi rơi xuống, bên tai vang lên tiếng hát của người cá trong đêm khuya, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh.

.....

Hình như hơi bị nhầm thì phải? Tô Nặc giật giật khóe miệng, mấy người quăng gã một mắt kia đi đâu rồi, nhất định gã ta sẽ giận tím mặt, nói không chừng còn nhân cơ hội này giết Tô Nhu Nhu, sau đó cho linh hồn xuyên qua không gian khác, bảo đảm rất hợp với phong cách ba trợn của tác giả!!!

Nhưng sự thật chứng minh tác giả vẫn còn biết tiết tháo, bởi vì trong chương tiếp theo, gã một mắt sẽ thả Tô Nhu Nhu! Thả thật luôn! Nhưng sao gã ta có thể thả người một cách vô lí như thế, cho dù đây là tiểu thuyết cầu huyết thì cũng phải viết rõ ràng chứ, không thể tùy tiện viết bậy viết bạ được đồ tác giả vô trách nhiệm!

“Tại sao người lại thả ta ra?” Sau khi được thả ra, Tô Nhu Nhu không có lập tức biến thành đóa hoa sen xinh đẹp quay về bên cạnh Âu Dương Kim

Long, hấn chần chừ đứng tại chỗ cắn ngón tay, nghiêng đầu nhìn gãi một mắt, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ khó hiểu.

Đọc giả bên dưới đồng loạt tru lên, động tác của Nhu Nhu thật sự rất có hình tượng, trái tim của tôi sắp nhũn ra rồi! Tác giả sama đúng là quá tuyệt vời!

Rất có hình tượng? Tô Nặc thử tưởng tượng một chút nhưng vẫn không thể hình dung ra, hấn tò mò bước tới trước gương, nghiêng đầu sang một bên cắn cắn ngón tay.

Má ơi! Vừa nghĩ đến câu “trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ khó hiểu”, Tô Nặc đã cười như điên, nhất là khi nhớ tới chi tiết “Tô Nhu Nhu không có mặc quần áo”, hấn cười suýt chút nữa đã té ghế.

Vậy mà cũng có người khen động tác này rất mạnh? Tô Nặc thật sự không thể hiểu nổi, chỉ đành cảm thán trong lòng mấy em gái bây giờ thật khó đỡ.

Người khó đỡ không kém chính là gãi một mắt, bởi vì gãi ta cũng bị động tác hồn nhiên và ngây thơ này làm chấn động, gãi phun ra một ngụm máu, “Ngươi mau đi đi!”

“A!” Tô Nhu Nhu hoảng sợ, “Ngươi bị thương rồi à?”

Sau đó gãi một mắt phun ra lời thoại cầu huyết kinh điển khiến người ta không thể không tìm chỗ nôn một trận, “Vẻ đẹp của ngươi chính là một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trái tim ta.”

“Khụ khụ.” Tô Nặc không kịp chuẩn bị, phun đầy nước miếng lên bàn phím.

“Sao ngươi lại hành hạ bản thân mình như vậy?” Trong mắt Tô Nhu Nhu dâng đầy nước mắt, “Người yêu ta rất nhiều, ai cũng hận không thể bán mạng vì ta, nhưng người ta yêu mãi mãi chỉ có một mình Long mà thôi.”

Cái câu “người yêu ta rất nhiều” nghe cứ như bị tự kỉ, Tô Nặc vừa lau bàn phím vừa làm động tác muốn nôn, đúng là kiểu thụ vạ người mê trong truyện cầu huyết, so với mình thật sự kém rất xa! Đã vậy còn chẳng nam tính gì cả!

Di động rung lên, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ. Do đây là số nội bộ rất ít người biết, Tô Nặc ném khăn giấy đi rồi lập tức bắt máy.

“Nặc Nặc.” Đầu bên kia truyền đến một giọng vô cùng dễ nghe vô si dâm tiện hạ lưu.

“Anh muốn gì?!” Tô Nặc hung hăng nói, nhất định không thể nói năng nhỏ nhẹ với cái tên biến thái yêu thầm mình!

Sờ mông người ta xong còn dám gọi điện thoại tới, chán sống rồi phải không!

“Tôi vừa tìm được mấy cao thủ, cậu muốn qua đây luyện tập trước không?” La Lực không tính toán với thái độ bất lịch sự của Tô Nặc, trên thực tế hấn đã xem Tô Nặc như một chú mèo hoang, lâu lâu trêu chọc một chút.

“Không cần!” Tô Nặc nghiêm túc từ chối.

“Là A Uy kêu tôi tìm cho cậu, cậu không cần thật sao?” La Lực nói.

“Anh hai tôi kêu?” Tô Nặc nghi ngờ hỏi, “Anh chờ tôi một chút, để tôi hỏi anh hai đã.” Tuyệt đối không thể tin tưởng lời nói của bọn lưu manh!

“Được thôi.” La Lực vui vẻ đồng ý.

Đồng ý thẳng thắn như vậy chắc không phải là nói dối rồi. Sao đến giờ mà anh hai vẫn không biết tên này đang yêu thầm mình!? Tô Nặc cắn hận bấm điện thoại, phải hỏi cho ra lẽ mới được.

“Nặc Nặc.” Hàn Uy bắt máy rất nhanh.

Ánh mắt Âu Dương Long đang ngồi đối diện hấn trầm xuống.

“Anh kêu La Lực tìm người cho em luyện tập phải không?” Tô Nặc đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ừ, có thời gian thì luyện tập một chút.” Hàn Uy nói, “Tuần sau hấn sẽ sắp xếp vài người cho Đường Tiểu Ngừ luyện tập.”

“Tại sao lại tìm hấn?” Tô Nặc nhin không được thờ dài, “Anh biết rõ là hấn yêu thầm em mà!”

Hàn Uy dờ khóc dờ cười, đứng lên đi ra ngoài quán cà phê, “Em muốn anh lặp lại bao nhiêu lần nữa mới chịu tin, hấn chỉ muốn trêu em thôi, em đừng để trong lòng, làm chính sự quan trọng hơn.”

Không những phải làm mà còn phải làm cho thật hoàn hảo! Nhưng có một số việc vẫn phải nói rõ ràng với anh hai, Tô Nặc trở lại chủ đề chính, “Hấn yêu thầm em thật đó!” Đặc biệt nhấn mạnh từ “thật đó”.

“Tại sao hấn lại yêu thầm em?” Hàn Uy buồn cười hỏi.

Tô Nặc trả lời vô cùng lưu loát, “Đó là chuyện hiển nhiên, bởi vì em hoàn hảo thế này mà!” Không chỉ đẹp trai mà còn biết nấu cơm, hơn nữa còn rất thông minh! Hắn yêu thầm em là chuyện bình thường thôi!

Hàn Uy phiền não sờ sờ cằm, hình như em trai của mình hơi tự ki thì phải.

“Đi luyện tập cũng được, nhưng anh phải sắp xếp hai vệ sĩ cho em!” Đúng là có làm hơi quá một chút nhưng cũng không còn cách nào khác, chủ quyền của hoa cúc là bất khả xâm phạm, chỉ có chồng đẹp trai của mình mới được bíp bíp —!

“Em muốn sao cũng được.” Hàn Uy đồng ý, “Khi nào em rảnh, anh đích thân đi với em được chưa?”

Có một đứa em trai ngốc nghếch như vậy thật là mệt mỏi mà. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Chờ Hàn Uy cúp điện thoại quay trở lại, Âu Dương Long trực tiếp hỏi, “Là điện thoại của Nặc Nặc à?”

“Hỏi thăm chuyện trong nhà thôi.” Hàn Uy ngồi xuống đối diện hắn, “Hôm nay tìm tôi có việc gì?”

“Ván đấu mấy hôm nữa, tôi muốn đi cùng Nặc Nặc.” Âu Dương Long nói thẳng.

“Nó nói cho cậu biết rồi à?” Hàn Uy nhũn mày. Trong nhà có một đứa em trai ăn cây táo rào cây sung thế này thật không biết nên nói gì.

Âu Dương Long ngậm thừa nhận.

“Cậu đi thì có thể làm được gì?” Hàn Uy lấy một điều xi gà ra, “Không giúp gì được là một, lỡ như xảy ra ẩu đả, tôi còn phải phái người bảo vệ cậu, không những thế còn khiến Nặc Nặc phân tâm.”

“Tôi sẽ không vào trong sông bạc, anh cứ cho tôi biết địa chỉ, tôi sẽ núp ở một chỗ nào đó chờ chuyện này chấm dứt.” Âu Dương Long nói, “Về phần Nặc Nặc, chỉ cần anh không nói, Nặc Nặc sẽ không biết.”

“Có ý gì?” Hàn Uy nhìn hắn.

“Cũng không có ý gì đặc biệt.” Âu Dương Long cười cười, “Chỉ muốn yên tâm một chút thôi.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Hàn Uy nâng cao ngữ điệu, giọng nói mang theo ý khiêu khích.

“Vậy tôi sẽ không để Nặc Nặc đi.” Âu Dương Long ngẩng đầu nhìn hắn, “Nếu anh hẳn tâm muốn nhìn thấy Nặc Nặc đau khổ đứng giữa hai dòng nước thì anh cứ thử đi.”

“Đồ tồi!” Hàn Uy túm cổ áo Âu Dương, đe dọa, “Tao giao em trai cho mày không phải để mày giày vò nó!”

“Tôi cũng không muốn làm tổn thương Nặc Nặc, nếu có thể, tôi không hề muốn cậu ấy tham gia ván cược lần này.” Âu Dương Long gần từng chữ, “Nhưng đây là chuyện gia đình của cậu ấy, tôi không thể can thiệp được, trong lòng Nặc Nặc, vị trí của anh rất quan trọng, nếu anh đã mở miệng bảo cậu ấy đi, cho dù tôi có phản đối thế nào cũng vô dụng.”

“Mày cũng hiểu chuyện đấy chứ.” Hàn Uy cười lạnh.

“Tôi đồng ý cho Nặc Nặc đi là vì không muốn Nặc Nặc phải khó xử.” Âu Dương Long nhìn thẳng vào mắt Hàn Uy, “Nếu anh cũng thương Nặc Nặc thì hãy đồng ý yêu cầu của tôi.”

“Nếu không phải vì Nặc Nặc, tao đã đập chết mày từ lâu rồi.” Hàn Uy ngồi xuống ghế.

“Tôi sẽ không để người khác phát hiện ra sự hiện diện của tôi.” Âu Dương Long nói, “Một khi chắc chắn mọi việc đã giải quyết ổn thỏa, tôi sẽ lập tức đi về.”

“Nếu trong sông bạc xảy ra ẩu đả thì sao?” Hàn Uy lạnh lùng nói, “Mày định gọi cảnh sát đến chắc?”

“Trừ phi sự an toàn của Nặc Nặc thật sự bị đe dọa, nếu không tôi sẽ không làm chuyện mà Nặc Nặc không thích.” Âu Dương Long không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hàn Uy lắc lắc ly rượu trên tay, không nói gì nữa.

Âu Dương Long cũng không thúc giục, chỉ im lặng chờ câu trả lời của hắn.

“Đến lúc đó sẽ có người liên lạc với mày.” Mấy phút sau, Hàn Uy đứng lên đi ra ngoài, “Về sự an toàn của Nặc Nặc, mày không cần lo lắng.”

“Anh có thể đảm bảo an toàn cho Nặc Nặc không?” Âu Dương Long đứng phía sau hỏi.

“Nếu tao đã kêu nó đi, đương nhiên tao đã tính toán kỹ lưỡng về việc bảo vệ nó.” Hàn Uy dừng bước, “Không phải chỉ có mỗi mình mày biết lo lắng cho nó.”

Âu Dương Long nghe vậy, cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, hắn còn định nói tiếp nhưng Hàn Uy đã đi mất.

Trong khi đó ở biệt thự của mình, Tô Nặc đang nghiêm túc lướt diễn đàn, rất có tiềm chất của một paparazzi!

Hôm nay là ngày Mục Thu xuất viện, sau khi nghe tin, các hãng truyền thông lớn đều lập tức hành động, mới sáng sớm đã đem đầy đủ đồ nghề đến tụ tập trước cửa bệnh viện, hi vọng có thể chụp được một số cảnh như “đạo diễn Chung đỡ người yêu từ từ bước đi, trên mặt tràn ngập yêu thương và hạnh phúc”! Thậm chí đã nghĩ xong tiêu đề bài báo — «Ngon gió tĩnh lặng đậm đặc như chiếc lá phong màu trắng, chờ đợi mỗi mòn đã kiếm được người yêu»!

Đúng là quá cảm động!

Nhưng sự thật không giống như tưởng tượng, hầu hết phóng viên đều đứng chờ trước cửa bệnh viện từ sớm nhưng vẫn không thấy được hình ảnh hai nhân vật chính ôm nhau cùng xuất hiện, chờ cả buổi mới nhận được một tin tức cực kì bí ẩn — Tối khuya hôm qua, đạo diễn Chung và bạn trai tổng giám đốc đã xuất viện về nhà!

Nhóm phóng viên săn tin cảm thấy vô cùng mất mát, sao có thể như vậy được, tại sao hai người này lại không chịu hợp tác với sự nghiệp giải trí của quần chúng nhân dân! Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, mọi người đành phải thay đổi nội dung bài báo — «Để bảo vệ người yêu mù lòa, đạo diễn si tình không ngại dùng kẻ giương đông kích tây, dùng đôi vai yếu đuối của mình gánh vác cả bầu trời!»

May là vẫn còn rất cảm động!

“Có mệt không?” Trong phòng ngủ sáng trưng, Mục Thu hỏi Chung Ly Phong Bạch.

“Không sao.” Chung Ly Phong Bạch giúp hắn kê gối nằm, “Muốn ngủ một lát không?”

Mục Thu tựa vào đầu giường lắc đầu, vươn tay ngoắc ngoắc đạo diễn Chung lại nằm kế mình.

“Giữ đây?” Chung Ly Phong Bạch nâng cao cảnh giác, chẳng lẽ muốn chơi trò sờ bày!

“Không làm gì cả.” Mục Thu nói, “Chỉ muốn ôm em thôi.”

Chung Ly Phong Bạch ném cái gối nằm qua, thật sự rất khẩu thị tâm phi.

Thanh niên yêu nghệ thuật cái gì chứ.

Thấy đạo diễn Chung không chịu di chuyển, Mục Thu định chống tay ngồi dậy, ai ngờ Chung Ly Phong Bạch lập tức nhào tới, “Cận thân đụng trúng vết thương.”

Vết thương vẫn chưa lành!

Tại sao cứ thích!

Lộn xộn hoài vậy!

Mục Thu thuận thế kéo người vào trong lòng, đạo diễn Chung tức giận hừ hừ vài tiếng, sau đó sẽ hung hăng đánh Mục Thu một trận?

Làm gì có chuyện đó.

Thật ra hắn tháo dép ra, ngoan ngoãn nằm yên trong lòng Mục Thu.

Hình ảnh này thật sự rất lãng mạn.

Mục Thu nhấc tay lên rồi hạ tay xuống, vỗ nhẹ lên lưng Chung Ly Phong Bạch.

“Vết thương còn đau không?” Chung Ly Phong Bạch thò tay vào trong quần áo của Mục Thu, sờ lên vết thương vẫn còn chưa khỏi hẳn.

“Không còn đau nữa.” Mục Thu bóp vai cho đạo diễn Chung, “Sẽ khỏe lại nhanh thôi.”

“Vậy mắt thì sao, có khá hơn chút nào chưa?” Chung Ly Phong Bạch hỏi tiếp.

“. . . .” Mục Thu không trả lời.

“Không sao.” Chung Ly Phong Bạch ôm chặt hán, “Bác sĩ đã nói rồi, thời gian khôi phục có thể ngắn mà cũng có thể dài, chúng ta kiên nhẫn chờ một thời gian vậy.”

“Nếu cứ thế này mãi thì sao?” Mục Thu không yên lòng hỏi.

“Tôi sẽ xin giấy chứng nhận người tàn tật cho anh, có thể đi công viên chơi miễn phí.” Chung Ly Phong Bạch nhéo mũi hán.

Mục Thu:

“Đừng suy nghĩ lung tung.” Chung Ly Phong Bạch vỗ vỗ mặt hán.

Mục Thu thở dài trong lòng.

“Cho dù thật sự không nhìn thấy gì nữa cũng không sao.” Chung Ly Phong Bạch ôm hán, “Tuy anh rất thô lỗ nhưng cũng không khó nuôi.”

Mục Thu sùng sốt một chút, hốc mắt lập tức nóng lên.

“Tôi ngủ một lát.” Chung Ly Phong Bạch nhắm mắt lại, lười biếng ngáp một cái, “Có việc gì cứ gọi tôi.”

“Ừ.” Mục Thu gạt đầu, mò mẫm đắp chăn cho Chung Ly Phong Bạch.

Bầu không khí vô cùng yên tĩnh, Mục Thu cũng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, sợ quấy rầy đôi tình nhân này, ngay cả chiếc lá cũng không nỡ rơi xuống! Nhưng có người lại không hề biết điều, điện thoại trên đầu giường đột nhiên vang lên!

Chung Ly Phong Bạch giật mình ngồi dậy, tim đập thành thịch.

Đây là!

Tình huống!

Quái quỷ!

Gi!

“Không sao không sao.” Mục Thu vội vàng đỡ hán, sau đó cầm điện thoại lên nghe, “Ai vậy?”

Giọng nói cực kì lạnh lùng, bởi vì tâm tình hiện tại của hán không được tốt.

“Là tôi!” Tô Nặc hồn nhiên vui vẻ nói, “Anh xuất viện rồi hả? Chúc mừng nha.”

.

“Ừ.” Bởi vì đối phương vừa là vợ của bạn mình vừa là bạn của vợ mình, thân phận phức tạp không thể xem thường, Mục Thu đành phải nuốt mấy câu chửi tục vào bụng.

“Ai vậy?” Rốt cuộc Chung Ly Phong Bạch cũng bình tĩnh trở lại.

“Là Nặc Nặc.” Mục Thu che ống nghe.

“Không muốn nghe.” Chung Ly Phong Bạch nằm xuống giường, ôm eo Mục Thu tiếp tục ngủ.

“Anh khỏe chưa?” Tô Nặc nhiệt tình hỏi thăm.

“Tôi khỏe hơn rồi, cảm ơn cậu đã quan tâm.” Mục Thu nhỏ giọng nói, “Chung Ly Phong Bạch đang ngủ nên tạm thời không thể nghe điện thoại của cậu.”

“Không sao, tôi chỉ muốn hỏi thăm tình hình của anh thôi!” Tô Nặc rất hiểu chuyện, “Vậy không làm phiền hai người nữa, tạm biệt.”

Đúng là quá hiểu chuyện! Nhất định phải khen ngợi một chút!

Sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc mở tủ lạnh tìm hộp sữa chua, thuận tiện gọi điện thoại cho Đường Tiểu Ngừ, hỏi khi nào cậu ta mới có thời gian rảnh.

“Luyện tập?” Đường Tiểu Ngừ suy nghĩ một chút, “Không thành vấn đề, gần đây anh Từ Ngạn rất bận rộn, lúc anh ấy làm việc thì tôi rảnh.”

“Cậu không đi học tiếng Pháp à?” Tô Nặc hỏi.

“Có thể đổi giờ học, cho dù đổi không được, trốn một hai buổi cũng không sao.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Anh cứ quyết định thời gian đi.”

“Vậy sáng ngày mai được không?” Tô Nặc hỏi, “Tôi cho cậu địa chỉ, cậu cứ tới đó chờ, tôi sẽ đến đón cậu.”

“Ừ.” Đường Tiểu Ngữ sáng khoái đồng ý. Trên thực tế, cậu chỉ hi vọng ván đấu có thể diễn ra nhanh một chút để có thể trả nợ cho Hàn Uy càng sớm càng tốt, trong lòng cũng thoải mái hơn.

Do trong lòng có vướng bận nên thời gian trôi qua rất nhanh. Sáng sớm hôm sau, Tô Nặc và Đường Tiểu Ngữ gần như mở mắt cùng một lúc.

Đúng là tâm linh tương thông!

“Sao dậy sớm vậy?” Khâu Tử Ngạn không mảnh vải che thân, kéo Đường Tiểu Ngữ vào trong lòng, “Bảo bối ngoan, ngủ thêm một lát đi.”

“Nếu không rời giường sẽ trễ giờ đó.” Đường Tiểu Ngữ nhéo nhéo mũi hân, “Mạch Kha nói tám giờ chờ anh ở công ty.”

“Cứ để Mạch Kha chờ một lúc đi.” Khâu Tử Ngạn không thèm mở mắt ra.

“Vậy không tốt đâu.” Đường Tiểu Ngữ ngồi dậy lay hân, “Anh mau dậy đi!”

“Đạo này em hung dữ quá.” Khâu Tử Ngạn bất mãn mở mắt ra.

Đường Tiểu Ngữ dùng sức kéo hân dậy — Minh có hẹn với Tô Nặc lúc 8 giờ rưỡi, phải tranh thủ tổng tên này đến công ty trước, nếu không sẽ không kịp!

“Mạch Kha cho em cái gì?” Khâu Tử Ngạn đẩy Đường Tiểu Ngữ xuống giường, cúi đầu hôn lên má cậu, “Anh cho em gấp đôi, ngủ thêm nửa tiếng nữa được không?”

“Không được!” Đường Tiểu Ngữ đẩy hân ra, “Mau rời giường.”

“Không.” Khâu Tử Ngạn xấu xa nhắm mắt lại, “Trừ phi công chúa nguyện ý hôn hoàng tử một cái.”

“... .” Anh bao nhiêu tuổi rồi?!

“Hay để hoàng tử hôn một cái cũng được.” Khâu Tử Ngạn cởi nút áo ngủ của Đường Tiểu Ngữ, không biết xấu hổ đè cậu xuống hôn hôn sờ sờ một trận, hình ảnh rất hài hòa.

Mười mấy phút sau.

“Anh đúng là hết thuốc chữa!” Đường Tiểu Ngữ đá Khâu tiên sinh xuống đất, nằm trên giường mặc quần lót, mặt đỏ rần.

“Bảo bối thoải mái xong liền qua cầu rút ván?” Khâu Tử Ngạn ôm cậu ta vào lòng, “Em thật vô lương tâm.”

.....

“Đề em mặc quần áo đã!” Đường Tiểu Ngữ giẫy giụa.

“Không mặc đẹp hơn.” Khâu Tử Ngạn đưa tay sờ lung tung, “Ng Sloan, cho anh hôn một cái.”

“Không!”

“Hôn một cái thôi.”

“Không bao giờ!”

“Vậy em hôn anh đi.”

“Đừng có mơ!”

“... .”

“Á!”

“Kêu tiếng ông xã anh nghe nào.”

“Anh biến đi!”

.

Bởi mới nói cái chuyện rời giường lúc bây giờ chỉ là mơ ước xa vời mà thôi.

Còn lúc này, hiển nhiên Tô Nặc. . . . Vẫn chưa rời giường.

Tất cả đều là lỗi của ngài giám đốc!

Buổi sáng, Tô Nặc thức dậy lúc bây giờ, vốn định lên lút đi rửa mặt trước, nhưng lúc xoay người chợt nhìn thấy gương mặt đẹp trai của ngài giám đốc! Phải nói là đẹp quá xá! Không chỉ mặt đẹp mà dáng người cũng đẹp nữa!

Đây chính là chồng yêu của mình! Tô Nặc càng nghĩ càng thấy tự hào, nhìn không được nhích người sang hơn một cái!

“Lại quậy rồi.” Âu Dương Long đuổi lưng một cái, sau đó đưa tay kéo Tô Nặc vào lòng.

“Anh cứ ngủ tiếp đi, hôm nay em phải ra ngoài sớm.” Tô Nặc hôn cằm của hắn, “Anh hai tìm người giúp em luyện tập.”

“Sớm vậy sao?” Âu Dương Long liếc nhìn đồng hồ.

“Ừ, chiều nay ở công ty có việc nên em chỉ rảnh buổi sáng thôi.” Gia đình và sự nghiệp đều sắp xếp vẹn toàn, mình đúng là một người đàn ông chuẩn không cần chỉnh!

“Bạn hơn cả anh nữa à?” Âu Dương Long đưa tay bóp mông Tô Nặc.

Tô Nặc cảm thấy rất sáng khoái, tuy hắn là một người rất kiên cường nhưng cũng rất mẫn cảm!

Âu Dương Long bị vẻ mặt của Tô Nặc chọc cười, sau đó xoay người đặt hắn dưới thân.

Thế này là thế nào, sao giống khúc dạo đầu mỗi khi làm chuyện ấy vậy? Tô Nặc kiên quyết nói, “Em phải rời giường ngay lập tức!”

Âu Dương Long cúi người xuống phía dưới, lột bỏ chiếc quần lót đáng yêu trên người Tô Nặc.

“A. . . .” Sao có thể tùy tiện hôn Nặc nho nhỏ như vậy chứ!?

“Còn muốn rời giường ngay lập tức nữa không?” Lúc lâm đến một nửa, Âu Dương Long cúi đầu thì thầm vào tai Tô Nặc.

Tô Nặc vui mặt vào bả vai ngài giám đốc!

“Tự mình động có được không?” Âu Dương Long vuốt nhẹ tám lưng gầy yếu của Tô Nặc.

Lại là tư thế phóng túng đó nữa hả! Tô Nặc thật sự muốn gào lên!

Tay phải của ngài giám đốc không nặng không nhẹ khiêu khích Nặc nho nhỏ, giống như vừa an ủi vừa tra tấn, không cho Tô Nặc cảm giác thoải mái hoàn toàn.

Chồng đẹp trai của mình thật sự rất thích đùa giỡn người khác!

Tô Nặc cảm thấy vô cùng tủi thân, đáng thương giạng chân ngồi lên người Âu Dương Long.

“Ngoan lắm.” Âu Dương Long xoa đầu hắn.

Đương nhiên rồi! Em rất chiều chuộng anh mà! Tô Nặc cảm thấy mình thật sự rất vĩ đại.

Kế tiếp là âm thanh khiến cho người khác phải đỏ mặt!

Vì thế lúc Đường Tiểu Ngừ vất vả lắm mới thoát khỏi Khâu Tử Ngạn, trốn vào toilet khóa trái cửa, vừa đánh răng vừa sợ trễ hẹn, Tô Nặc lại đang thoải mái rên rỉ uốn éo eo nhỏ.

Cái này gọi là núi cao còn có núi cao hơn.

8 giờ 15.

Tô Nặc không thể đứng vững, Âu Dương Long phải bế hắn vào toilet rửa mặt.

Đường Tiểu Ngừ vứt Khâu Tử Ngạn ở công ty, sau đó vừa lái xe vừa gọi điện thoại, “Nặc Nặc.”

“Hả?” Tô Nặc khàn khàn nói.

“Tôi bị kẹt xe, có lẽ sẽ đến muộn khoảng năm phút.” Đường Tiểu Ngừ hỏi, “Anh đến chưa?”

Còn chưa bước ra khỏi cửa! Tô Nặc ngậm bàn chải đánh răng, buồn rầu nói, “Bên chỗ tôi. . . Đường bị chặn rồi, có lẽ sẽ trễ nửa tiếng, cậu cứ dùng điểm tâm trước, tôi xin lỗi.”

“Không sao.” Đường Tiểu Ngừ thở phào nhẹ nhõm, “Tôi đến cửa tiệm nào đó ăn sáng trước, anh đừng vội, cứ từ từ đi.”

“Cảm ơn.” Tô Nặc cúp điện thoại, tức giận đánh bạn trai của mình một cái.

“Anh lái xe đưa em đi nhé?” Âu Dương Long ôm lấy hán từ phía sau.

Đẹp đi!

Sáng nay anh quá đáng lắm rồi!

Em phải tước quyền chở em đi của anh!

Tô Nặc là người rất có nguyên tắc!

Sau khi trải qua buổi sáng đầy sóng gió, cuối cùng cả hai đã gặp nhau tại điểm hẹn, đúng là không dễ dàng chút nào.

Bởi vì Tô Nặc tin rằng mình rất đẹp trai, chắc chắn La Lực sẽ nhân cơ hội này điên cuồng chiếm tiện nghi của mình, để em trai yên tâm, Hàn Uy đành phải chuyển địa điểm đã chọn trước đó sang sông bãi của mình.

“Cho cậu nè.” Trước khi tiến vào, Tô Nặc đưa cho Đường Tiểu Ngừ một cái mặt nạ tình xảo.

Tuy nơi này là địa bàn của mình, nhưng dù sao ở đây vẫn có người ngoài, phải che giấu một chút mới tốt.

“Nặc Nặc.” La Lực mở cửa phòng nghỉ, “Xuống được rồi.”

“Đi thôi.” Tô Nặc và Đường Tiểu Ngừ đứng lên.

“Mặt nạ đẹp lắm.” La Lực đi theo sau Tô Nặc, “Mua ở Ý hả?”

Tô Nặc ngoảnh lại một cách bất lịch sự.

“Cậu đeo mặt nạ con vịt kêu cạp cạp thì hợp hơn.” La Lực rất biết cách chọc Tô Nặc nổi điên.

“. . . .” Cạp em gái anh! Tô Nặc tức giận đập hán một cái! Đồ bệnh thần kinh!

Trong căn phòng trống trải, vài người đàn ông đang ngồi uống trà trên ghế sofa.

“Đừng nhìn diện mạo xấu xí của bọn họ mà xem thường, bọn họ đều là cao thủ đấy.” La Lực không trêu chọc Tô Nặc nữa, thấp giọng căn dặn hai người.

Thấy bọn họ đến, mấy người đàn ông kia đứng lên, tự giác đi đến bên bàn.

“Chơi thử một ván đi.” La Lực bảo Đường Tiểu Ngừ lên trước.

“Chơi cái gì?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

“Tùy cậu.” Người mở miệng là một tên đầu trọc — Tuy Đường Tiểu Ngừ và Tô Nặc đều đeo mặt nạ, nhưng vẫn có thể dễ dàng nhìn ra tuổi của bọn họ không lớn, khó trách đối phương có chút kiêu căng.

Tô Nặc lăm bầm, thái độ này là sao đây!

La Lực đứng bên cạnh hán, nhếch miệng cười, không lên tiếng.

Do chỉ là luyện tập nên không bị áp lực quá lớn. Tất cả các loại bài đều do Hàn Uy cung cấp, người chia bài cũng là người đáng tin cậy, bảo đảm tuyệt đối công bằng.

Nhưng cho dù là thế, Đường Tiểu Ngừ vẫn thua ba ván liên tục.

“Sao lại thế này?” Tô Nặc nhú mày, nhỏ giọng hỏi.

La Lực cười cười, ý bảo hán xem tiếp.

Ván thứ tư, Đường Tiểu Ngừ dùng tay phải đè ba lá bài của mình lại, sau đó di chuyển đến mép bàn giả bộ muốn mở lên xem, ánh mắt lại nhanh chóng

liếc sang bên bàn của đối thủ.

“Có nhìn ra gì không?” La Lực thấp giọng hỏi Tô Nặc.

“... Bộ anh nhìn ra chắc?” Tô Nặc hỏi ngược lại, nói cứ như mình thông minh lắm vậy!

“Tôi nhìn ra hay không không quan trọng, nhưng hình như cậu ta đã nhìn ra phần nào rồi.” La Lực hứng thú nhìn bàn đánh bài.

Quả nhiên, Đường Tiểu Ngừ thả mấy lá bài poker trong tay xuống, sau đó bước qua cầm tay đối phương.

“Làm gì vậy?” Người của đối phương lập tức bao vây, tuy ván bài này không liên quan đến tiền bạc, nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng là người lâu năm trong giới, dĩ nhiên sớm có thói quen khiêu khích như thế.

Ánh mắt Đường Tiểu Ngừ rất lạnh, bàn tay cũng siết chặt hơn, “Anh chơi ăn gian.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

“Nói tao gian lận, mày có chứng cứ gì không?” Đối phương cười ồ lên, xắn tay áo cho Đường Tiểu Ngừ kiểm tra.

Đường Tiểu Ngừ giật mạnh áo somi của đối phương, cúc áo rơi đầy đất.

Tô Nặc hít một hơi, màn xé áo này thật không thể tưởng tượng nổi!

Đường Tiểu Ngừ lấy một lá bài poker trong áo somi của người nọ ra, ném lên bàn.

“Thật sự rất có tài.” Đối phương nhếch miệng cười, không hề tức giận khi bị vạch trần, “Tôi đã nói rồi, sao anh Hân có thể tìm hai thằng nhóc hi mũi chưa sạch đến đây được.”

“Tiếp tục đi.” Đường Tiểu Ngừ quay lại chỗ của mình, ý bảo chia bài.

Ngẫu quá đi mất! Tô Nặc tán thưởng trong lòng, cái này đáng để học tập đây!

“Cậu có nhìn ra cách hấn giấu bài trong người không?” La Lực nghiêng đầu, thấp giọng hỏi.

Nói thật là không nhìn ra nhưng cũng không thể nói mình không nhìn ra, Tô Nặc cười phách lối, “Dĩ nhiên là nhìn ra rồi.” Nhất định phải giữ vững khí chất, mình là xã hội đen mà!

“Tiếc là tôi nhìn không ra, cậu nói cho tôi nghe một chút được không?” La Lực áp sát lại gần.

Tô Nặc cảm thấy trong lòng nổi bão, sao trên đời lại có kẻ đáng ghét như vậy!?

Vì thế hấn chọn cách không thèm để ý đến La mặt sẹo, coi La mặt sẹo như không khí!

“Lẽ nào là thuật xuyên tường?” La Lực tặc lưỡi, “Không đúng, có lẽ là siêu năng lực.”

.....

Tô Nặc hung hăng giẫm lên chân hấn.

Cảm giác thật sung sướng!

Tuy đã lâu không đến sòng bài chơi nhưng Đường Tiểu Ngừ không hề cảm thấy xa lạ, gần như là thắng nhiều hơn thua.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Hơn một tiếng sau, La Lực đứng lên, “Tôi đã cho người chuẩn bị một ít trà bánh.”

Trà bánh cái quái gì tôi còn phải đeo mặt nạ sao mà ăn! Tô Nặc nghe vậy thì cảm thấy rất mất hứng, chắc chắn là tên biến thái này có ý! Đúng là ghê tởm quá sức tưởng tượng!

Đường Tiểu Ngừ bỏ mấy lá bài xuống, xoa xoa huyết thái dương đi vào phòng nghỉ.

Tô Nặc đưa cho Đường Tiểu Ngừ một ly nước, còn chu đáo cắm sẵn ống hút giúp cậu ta.

“Trạng thái không tốt như trước kia.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Đầu hơi choáng.”

“Lợi hại lắm” Tô Nặc nhỏ giọng hỏi, “Sao cậu biết hẳn ta có vấn đề?” Thắc mắc không được giải đáp rất khó chịu.

“Thật ra đây chỉ là chiêu tráo bài cũ rích mà thôi, nhưng động tác của hẳn rất nhanh nên khó bị phát hiện.” Đường Tiểu Ngừ giải thích, “Hắn giấu một lá bài trong lòng bàn tay, sau đó giả vờ lật bài lên xem đề tráo bài trong tích tắc. Vừa rồi lúc tôi mở bài lên xem, hẳn đã nhanh tay dùng ngón trỏ đẩy lá bài vào trong tay áo, vì thế trên bàn không có vết tích gì, cũng không sợ bị tôi kiểm tra.”

“Nếu vậy thì sao lá bài lại rớt xuống eo hẳn được?” Tô Nặc vẫn chưa hiểu lắm.

“Giấu bài trong tay áo rất dễ bị phát hiện, vì thế hẳn cố tình khiêu khích tôi, nhân tiện làm động tác duỗi người một cái.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Thật ra mục đích của hẳn không phải là xem thường tôi, hẳn chỉ muốn cho lá bài trượt xuống phía dưới mà thôi.”

Tô Nặc bùng tỉnh, thì ra là thế.

“Nhưng không sao, đối phương cũng không có ác ý, tôi đoán hẳn đang cố ý thử tôi.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Bây giờ không có người làm bậy nữa, anh không cần lo lắng.”

Tô Nặc nghe vậy cảm thấy hơi bất mãn, tôi lo lắng bao giờ chứ! Tuy tôi hơi chán một tí nhưng tôi có năng lực thật mà!

“Muốn sang phòng kế bên ăn chút gì không?” La Lực bước tới hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Đường Tiểu Ngừ lắc đầu.

Trời đất, người cần được ăn là tôi nè, người phải trải qua một màn vận động kịch liệt mà chưa có chút gì vào bụng từ sáng đến giờ là tôi nè! Tô Nặc buồn bực lên án, sao có thể từ chối cái roet mà không thêm hỏi ý kiến của người khác!

“Nặc Nặc ăn không?” May là La Lực có hỏi thêm một câu.

“...” Im lặng chính là đồng ý!

“Vậy chúng ta cùng đi đi.” Đường Tiểu Ngừ rất thông minh, nhìn biểu tình của La Lực và phản ứng của Tô Nặc, cậu liền biết giữa hai người có vấn đề, vì thế cậu quyết định chủ động mở miệng cứu vãn tình hình.

Thật sự rất hiểu chuyện.

“Nóng nực quá.” Ở phòng nghỉ bên cạnh, Tô Nặc cầm mặt nạ quạt quạt vào người.

Đường Tiểu Ngừ lấy khăn ra lau mồ hôi cho hẳn, “Tôi có thấy nóng đâu?”

“...” Tô Nặc nghiêm túc nắm tay cậu ta, “Tôi không có lo lắng thật mà.” Cậu nhất định phải tin tôi!

Đường Tiểu Ngừ bị hẳn chọc cười, dùng tăm ghim một miếng dưa Hami lên đút cho hẳn, “Không ngờ anh cũng tham gia ván đấu.”

Chuyện này có gì không bình thường chứ? Tôi là người đàn ông thành đạt mà!! Tô Nặc vừa ăn vừa “không để ý” hỏi, “Khâu Tử Ngạn sắp ra album mới phải không?” Mặc dù tám chuyện vào lúc này hình như không hợp cho lắm, nhưng thật sự không thể nhịn được!

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ vừa ăn vừa nói, “Các fan rất thích nghe anh ấy hát, rất nhiều người gửi thư bảo anh ấy phát hành album.”

Tôi không có ghen tị chút nào hết! Tô Nặc cầm hận cắn một miếng dưa, “Có bị ai phê bình không?” Nhất định là có!

Đường Tiểu Ngừ gật đầu, “Đương nhiên là có, nhưng cũng rất ít, đa số mắng xong rồi thôi, chỉ có một người tên Yêu nghiệt nhỏ đầu hói là phiền nhất, lúc nào cũng đến gây rối.”

“Khụ khụ!” Tô Nặc không cẩn thận phun sạch dưa! Sao đột nhiên lại nhắc đến nick clone của tôi chứ, đúng là hù chết người!

“Anh cũng từng bị tên đó chửi?” Nhìn phản ứng dữ dội của Tô Nặc, Đường Tiểu Ngừ giúp hẳn lau mấy hột dưa dính trên mặt, “Tên đó biến thái lắm phải không?!”

.....

Không hề biến thái chút nào! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó nhịn nhục làm bầm mấy tiếng, nhất định không thể bị vạch trần.

“Tôi dám chắc ở ngoài đời cái tên Yêu nghiệt đầu hói kia là một kẻ rất nhảm chán.” Đường Tiểu Ngừ ghim một miếng dưa lên ăn, “Vậy nên ngày nào cũng lên mạng mắng chửi người khác.”

Tô Nặc chột dạ liều mạng gặm sandwich, giả vờ như “tôi đang bận ăn nên không thể trả lời cậu chứ không phải vì tôi chột dạ nên mới không trả lời cậu”!

“Những người bạn này rất lợi hại, anh phải cẩn thận đó.” Đường Tiểu Ngừ dặn dò.

“Ừm.” Tô Nặc nhét đồ ăn đầy miệng gặm đầu, thoát nhìn rất đần độn!

Hai mươi phút sau, hai người trở lại phòng đánh bài. La Lực nhìn bàn đồ ăn bị càn quét sạch sẽ ở phòng bên, đúng là bao tử không đầy, hèn chi A Uy phải liều mạng kiếm tiền như thế.

Do biểu hiện xuất sắc trước đó của Đường Tiểu Ngừ, lần này đối phương không dám khinh thường Tô Nặc, có thể nói là dồn hết tinh lực vào ván đấu.

Nhưng mặc dù là vậy, Tô Nặc vẫn toàn thắng một cách vẻ vang, đã thế còn ung dung ngồi trên ghế rung đùi.

.....

Vị đại ca đối diện cảm thấy vô cùng tổn thương.

“Giỡn chơi hả?” La Lực bật cười, “Tôi tốn rất nhiều công sức mới mời được cao thủ đến đây, không ngờ lại bị hai tên ranh con này đánh bại thê thảm”

“Nặc Nặc lợi hại hơn tôi rất nhiều.” Đường Tiểu Ngừ ngồi bên cạnh nói, “Tôi là nhờ cực khổ rèn luyện tập, còn anh ta thì có tài năng bẩm sinh.”

Trên thế giới có rất nhiều thứ, tài năng bẩm sinh và tài năng do cực khổ rèn luyện vẫn có một khoảng cách nhất định, không muốn thừa nhận cũng không được, sự thật đã hiện rõ trước mắt.

“Có lẽ năm đó khi bác gái mang thai cậu ta, vận may của bác trai đang đạt tới đỉnh điểm” La Lực sờ sờ cằm, bộ dáng hiện tại của Tô Nặc mới có vài phần giống em trai của Hàn Uy.

Thời gian trong sông bạc trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến xế chiều.

“Hôm nay tới đây thôi.” Tô Nặc xoa bóp ngón tay, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

“Muốn tôi đưa hai người về nhà không?” La Lực chủ động đề nghị.

“Tại sao bọn tôi lại muốn anh đưa về nhà?” Tô Nặc dùng ánh mắt như nhìn người điên nhìn hấn, thuận tay kéo Đường Tiểu Ngừ đi, “Anh tránh xa bọn tôi giùm cái!”

“Hình như quan hệ giữa hai người không được tốt cho lắm?” Sau khi ngồi vào xe, Đường Tiểu Ngừ tò mò hỏi.

“Hấn là một tên dê xồm biến thái!” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Rất thích trêu chọc người khác!”

“Thật sao?” Đường Tiểu Ngừ cảm thấy hơi bất ngờ, “Lúc trước lăn lộn trong giang hồ tôi có nghe qua danh tiếng của anh La, tất cả mọi người đều nói anh ấy rất tốt, hôm nay đối xử với tôi cũng rất tốt.”

“Đó là do hấn không có đề ý cậu.” Tô Nặc nói chắc như đinh đóng cột, “Đợi tới lúc hấn đề ý cậu, hấn nhất định sẽ tìm cơ hội sờ mông cậu!”

Đường Tiểu Ngừ khiếp sợ nói, “Sao anh biết rõ vậy?”

.....

Bởi vì tôi từng bị hấn sờ chứ sao! Nhắc tới là thấy nóng máu rồi!

Tô Nặc hưng hăng đắm vào vô lăng.

“Anh La đề ý anh?” Đường Tiểu Ngừ cẩn thận hỏi.

“Chính xác!” Tô Nặc khẳng định.

“Anh Hàn có biết chuyện này không?” Đường Tiểu Ngừ tiếp tục hỏi.

Anh tôi không chịu tin tôi! Làm gì có người anh nào không chịu tin em ruột mình, Tô Nặc cảm thấy vô cùng bức xúc.

“Nhưng có anh Hàn ở đây, có lẽ anh La không dám làm gì anh đâu.” Đường Tiểu Ngừ thấy hấn không trả lời cũng không hỏi thêm nữa.

“Tiểu Ngừ.” Khâu Từ Ngạn gọi điện thoại qua, “Em chạy đi đâu rồi? Cả ngày nay không thấy em đâu hết.”

“Em tới trường lấy ít đồ, thuận tiện đi dạo một chút.” Đường Tiểu Ngừ hỏi, “Anh làm việc xong chưa?”

“Nửa tiếng nữa sẽ xong, chờ em về, chúng ta sẽ đi ăn cua sốt cay.” Khâu Từ Ngạn nói, “Nhà hàng này rất nổi tiếng, phải xếp hàng mới đặt được chỗ,

em thích ăn cay, chắc chắn sẽ thích nhà hàng này.”

Cua sốt cay?

Tô Nặc ngồi bên cạnh dựng thẳng lỗ tai lên nghe, nhanh chóng bắt được ba chữ chính của câu chuyện.

Mặn mặn cay cay — Vừa nghe là thấy thèm rồi, thịt cua non mềm ăn kèm với nước sốt, nước miếng sắp nhiều đầy đất! Nếu phía dưới lót thêm ít rau xà lách và khoai tây chiên thì càng ngon hơn, cộng thêm một ly nước ô mai là tuyệt nhất!

“Sao anh lại nuốt nước bọt?” Sau khi cúp điện thoại, Đường Tiểu Ngừ buồn bực nhìn Tô Nặc.

.

“Tôi bị đau cổ họng.” Tô Nặc ho khan hai tiếng, “Gần đây cổ họng bị khô, mới đi bệnh viện kiểm tra vài ngày trước.” Nói dối vô cùng lưu loát!

“Hèn gì hồi sáng tôi gọi cho anh, giọng anh rất là khàn.” Đường Tiểu Ngừ thắt dây an toàn, “Anh nên ăn mấy món mát một chút, tôi sẽ không mua cua sốt cay cho anh nữa.”

Cái gì! Tô Nặc quay đầu sang nhìn Đường Tiểu Ngừ, trong mắt tràn ngập chờ mong!

“Tôi nay anh Tử Ngạn sẽ dẫn tôi đi ăn cua sốt cay ở một nhà hàng nổi tiếng.” Đường Tiểu Ngừ giải thích, “Định mua một phần về cho anh ăn khuya, nhưng nếu cổ họng anh bị đau, chờ anh khỏe lại rồi ăn.”

“” Tô Nặc thật sự rất muốn khóc. Tuy có thể kêu ngài giám đốc dẫn đi ăn, nhưng đứng trên lập trường của dân ăn hàng chuyên nghiệp mà nói, bữa ăn hôm nay đã mất đi mãi mãi, sau này nhìn lại, cả đời đã thiếu một bữa cua sốt cay!

Đúng là quá thâm!

Đúng vậy, điều đặc biệt trong lối suy nghĩ của dân ăn hàng chính là điều đó.

“Hay để tôi lái xe cho?” Thấy Tô Nặc ngồi im một chỗ, Đường Tiểu Ngừ chủ động đề nghị.

Tô Nặc ngoan ngoãn đổi chỗ với cậu ta.

Do vừa trải qua một cú sốc quá lớn, Tô Nặc không còn hứng lái xe nữa.

Tâm trạng không ổn định, rất có nguy cơ xảy ra tai nạn!

Mình đúng là người hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Thời gian vài ngày trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến trước hôm diễn ra ván bài một ngày.

“Không cần anh lái xe đưa em về thật sao?” Khâu Tử Ngạn đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn Đường Tiểu Ngừ thu dọn vali.

“Em ngồi xe lửa về là được rồi, ngày mai anh cứ tham dự hoạt động đi.” Đường Tiểu Ngừ kéo khóa vali rồi đứng lên, “Dù sao cũng không xa lắm, tối ngày mốt em sẽ trở lại.”

“Được rồi, em muốn sao cũng được.” Khâu Tử Ngạn bước tới ôm cậu ta, “Em nhớ phải nói tốt về anh trước mặt ông nội đó.”

Đường Tiểu Ngừ bật cười, nhéo mũi hắn.

“Đi tắm không?” Khâu Tử Ngạn ôm cậu vào lòng.

“Không.” Đường Tiểu Ngừ kiên quyết từ chối, ai biết tắm chung với người này sẽ xảy ra chuyện gì! Nếu ngày mai có thể đánh xong ván bài một cách yên bình thì tốt, lỡ như xảy ra ầu ẩu, đến lúc đó mình lấy đầu ra sức để đánh trả?

“Tại sao?” Khâu Tử Ngạn không muốn buông tha dễ dàng như vậy.

“Chờ em về đi”. Để có thể bình an vượt qua tối nay, Đường Tiểu Ngừ đành phải nhượng bộ.

“Ừ, vậy chờ em về, anh muốn gì em cũng phải nghe theo đấy.” Khâu Tử Ngạn đè cậu xuống giường, thì thầm vào tai cậu.

Khuôn mặt Đường Tiểu Ngừ lập tức đỏ lên, sao người này có thể không biết xấu hổ như vậy!

“Có được không?” Khâu Tử Ngạn rút ra một dấu hôn trên cổ Đường Tiểu Ngừ, bàn tay bắt đầu mò xuống dưới, rất có phong cách không đạt mục đích sẽ không bỏ qua.

Đường Tiểu Ngừ xoa xoa đầu hấn, vừa muốn mắng vừa muốn cười.

“Được không?” Khâu Tử Ngạn thả cậu ta ra, dùng ánh mắt vô cùng thâm tình nhìn cậu.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ vòng tay lên cổ hấn, mặt đỏ như gấc.

Lại ngượng ngùng nữa rồi. . . Khâu Tử Ngạn dùng hai tay giữ chặt gò má của Đường Tiểu Ngừ, sau đó cúi đầu hôn xuống.

Mười ngón đan xen môi chạm môi, ngay cả gió cũng trở nên ấm áp.

“Em hơi hẹp quá.” Ở một phương trời khác, Tô Nặc đang ngồi xếp bằng ở trên giường, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

“Vậy em đừng đi.” Âu Dương Long giúp hấn sấy tóc, “Ngày mai chúng ta đi ăn sanh tiên man đầu.”

*Sanh tiên man đầu: một loại bánh bao chiên nhân thịt nhỏ, xuất xứ từ Thượng Hải.

.

Tô Nặc dùng ánh mắt khiển trách ngài giám đốc, “Sao anh có thể như vậy được!” Lẽ ra anh phải dịu dàng nói vài câu như “bảo bối đừng sợ, em lợi hại như vậy, nhất định sẽ xưng bá thiên hạ”! Đã không khích lệ thì thôi đi, lại còn dùng món sanh tiên man đầu da mỏng bên ngoài nhân thịt thơm lừng bên trong dụ dỗ người ta!

Đúng vậy, một người ăn hàng đủ tư cách là người có thể bỏ sung một dây từ ngữ đặc sắc chỉ với bốn chữ “sanh tiên man đầu”!

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, đi ngủ sớm đi.” Âu Dương Long giúp Tô Nặc chỉnh lại cái áo ngủ méo xệch.

“Anh khen ngợi em một tí đi.” Tô Nặc như con chó nhỏ dán lên người ngài giám đốc.

Âu Dương Long hôn nhẹ lên mặt hấn một cái.

Thật sự rất mịn màng.

Không được dùng hành động phải dùng ngôn ngữ! Tô Nặc đành phải dụ dỗ từng bước, “Anh thấy em có ngứa không?”

Âu Dương Long nhin cười.

“Nói nhanh coi!” Tô Nặc giận dữ nắm cổ áo ngài giám đốc.

Sau đó ngài giám đốc sẽ dùng năm ngàn chữ khen ngợi khí chất rắn rỏi của hấn, thậm chí còn dùng cả mấy câu hoành tráng như “phong hoá thành tây bách xích lâu, hoàng hôn độc tọa hải phong thư”?

*Trăm thước lầu tây lửa rực trời, mình ngồi gió biển bóng chiều rơi (trích Tòng quân hành của Vương Xương Linh).

Làm gì có chuyện đó, mấy cái này đều do Tô Nặc tự tưởng tượng!

Tình hình thực tế là hấn lại bị hôn lười, đã vậy Nặc nhỏ còn bị đùa giỡn.

“... Không được.” Tô Nặc dùng cả tay lẫn chân đẩy Âu Dương Long ra, trong lòng vô cùng bất bình.

Chuyện này đã xúc phạm đến lòng tự trọng của một người đàn ông chân chính.

“Ngày mai phải cẩn thận.” Âu Dương Long kéo Tô Nặc vào trong ngực.

“Biết rồi.” Tô Nặc tìm một tư thế thoải mái, “Ngày mai anh hai cũng sẽ tới, không có gì đâu.”

“Mười vạn cuộc cũng không quan trọng bằng một mình em.” Âu Dương Long nắm tay hấn, đưa lên miệng hôn một cái, “Cho nên em phải biết bảo vệ mình, hiểu chưa?”

Lời thoại tình yêu đúng là cảm động quá xá!

Tô Nặc cảm thấy trong đầu như đang bắn pháo bông, chồng yêu của mình đúng là vừa mạnh mẽ nhưng cũng vừa dịu dàng, không chỉ có cơ ngực lực lưỡng mà còn biết nói lời ân ái nồng nàn, hoàn hảo đến mức không thể hoàn hảo hơn! Đáng tiếc ngày mai còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể lập tức bíp một chập, thật tiếc nuối lắm sao.

“Bảo bồi ngủ ngon.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng.

“Ngủ ngon.” Tô Nặc trả lời vô cùng dịu dàng, bởi vì hắn còn đang cảm động, không buồn ngủ chút nào.

Dù sao cũng không có gì làm, thôi thì sờ cơ bụng một chút đi!

“Đừng lộn xộn.” Âu Dương Long dè dặt lại.

“Em không ngủ được.” Tô Nặc nằm trong bóng tối nhìn ngái giám đốc.

“Em cần ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đầu óc mới tỉnh táo được.” Âu Dương Long để Tô Nặc tựa vào trước ngực mình, “Nhắm mắt lại.”

Chồng đẹp trai của mình thật là bá đạo mà. Tô Nặc đưa tay chọt chọt ngực của Âu Dương Long.

Quá tuyệt!

“Muốn anh đếm vịt cho em nghe không?” Âu Dương Long nói.

“... Tại sao không phải là đếm cừu?” Tô Nặc buồn bực hỏi lại.

“Bởi vì em rất giống con vịt nhỏ.” Âu Dương Long hôn nhẹ lên trán Tô Nặc.

“Ừ, anh đếm đi.” Tô Nặc ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Một con vịt nhỏ, hai con vịt nhỏ. . .” Giọng nói của ngài giám đốc rất có từ tính.

Vịt nấu khoai môn ăn ngon quá! Vịt xào gừng cũng rất ngon, vừa hấp bia cũng không tệ, còn có vịt bát bảo, bên dưới lớp thịt nóng hôi là tám loại nhân bổ dưỡng, nói không chừng sẽ còn có hạt bắp vừa ngọt vừa giòn. Tô Nặc nhin không được nuốt nước miếng, trong đêm khuya yên tĩnh, tiếng nuốt nước miếng nghe cực kì rõ ràng.

Âu Dương Long:

“Chồng ơi chồng ơi!” Tô Nặc ôm ngài giám đốc lặn quạ lặn lại cọ tới cọ lui.

Đói quá rồi! Không ngủ được! Đã vậy còn sức nhớ tới “bữa cua sốt cay còn thiếu”!

“Ngaoan, anh đi vệ sinh tí.” Âu Dương Long xốc hắn lên để qua một bên, sau đó bật đèn đầu giường.

Tô Nặc ôm gối nằm trên giường như con chó nhỏ, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt sáng long lanh.

Âu Dương Long thờ dãi trong lòng, vào nhà vệ sinh gọi điện thoại cho Hàn Uy.

“Sao lại gọi vào giờ này?” Hàn Uy cảm thấy hơi bất ngờ.

“Bây giờ Nặc Nặc quá kích động quá hồi hộp.” Âu Dương Long uể oải nói, “Sống chết cũng không chịu ngủ.”

Hàn Uy vuốt mặt.

“Có cách gì để Nặc Nặc ngoan ngoãn đi ngủ không?” Hiếm khi Âu Dương Long mới chủ động mở miệng nhờ Hàn Uy giúp đỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao Hàn Uy cũng là người thân với Tô Nặc nhất.

“Cứ để nó chơi đùa một mình đi.” Hàn Uy nói, “Tệ nhất thì chỉ không ngủ một đêm thôi, nó sẽ không sao đâu. Trước kì thi tốt nghiệp trung học nó cũng mất ngủ cả đêm, nửa đêm nửa hôm ngồi trong phòng bấm bầy bấm bạ lên đàn dương cầm, kết quả thi đậu hạng ba toàn trường.”

.

Đây là tật xấu gì vậy.

Âu Dương Long ảo não cúp điện thoại, lúc quay lại phòng ngủ chỉ thấy Tô Nặc đang nghiêm túc nghiên cứu tạp chí lá cải.

“Thật không biết nên nói em thông minh hay nói em ngốc nữa.” Âu Dương Long vuốt vuốt vai Tô Nặc, rõ ràng là một nhóc ngu xuẩn, nhưng trên nhiều phương diện lại rất thông minh.

Tô Nặc hừ hừ hai tiếng né tránh, sau đó nằm lì trên giường về nợ bướm cho Khâu Tử Ngan.

Âu Dương Long bật cười, cầm quyển sách rồi nằm xuống bên cạnh.

Khi trời gần sáng, rốt cuộc Tô Nặc cũng chịu ngủ, Âu Dương Long lấy tạp chí khò tay hần, nhẹ nhàng đắp chăn cho hần.

“Chồng ơi.” Tô Nặc mơ mơ màng màng nắm tay ngài giám đốc.

“Ừ.” Âu Dương Long tắt đèn.

“Chồng à . . .” Giọng nói lẩm bẩm vô cùng đáng yêu.

“Có anh.” Âu Dương Long cảm thấy hơi buồn cười, ngủ thiếp đi mà cũng biết làm nũng.

“Em muốn ăn cua sốt cay.” Dù thế nào cũng phải ăn được châu này!!!

“Ừ.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng, “Chờ em trở lại, chúng ta cùng đi ăn cua sốt cay, còn phải ăn cả lẩu thịt bò.”

Tô Nặc hài lòng hừ hừ vài tiếng, sau đó bắt đầu ngáy khò khò.

Âu Dương Long cúi đầu hôn lên môi Tô Nặc, vừa dịu dàng vừa cung chiêu.

Giữa trưa hôm sau, Tô Nặc và Hàn Uy được tài xế đến đón đúng giờ, sau đó cùng lên đường ra ngoại thành.

Đường Tiểu Ngừ dùng đi động lướt web theo thói quen, đọc tin tức có liên quan đến Khâu Tử Ngan, cổ áo somi của cậu hơi mở ra, để lộ da thịt trắng nõn và một dấu hôn màu đỏ mập mờ.

“Ừa, cổ của cậu bị gì vậy?” Tô Nặc tò mò hỏi.

“Không có gì.” Đường Tiểu Ngừ vội vàng che lại theo phản xạ có điều kiện.

Gì mà giấu kĩ vậy? Tô Nặc trề môi, làm gì mà bịt kín mít, đàn ông chân chính phải mở rộng áo ra, để lồng ngực gọi cảm bay theo làn gió!

Nhưng mà mình lại không có lồng ngực, tiếc thật.

Tô Nặc thở dài trong lòng.

Để đảm bảo công bằng, nơi đánh cược không phải là sông bạc của Hàn Uy mà là chỗ của một người khác.

Trong phòng VIP, Sở Hằng và ba gã đàn ông tóc vàng mắt xanh đang uống trà.

“Tôi không rõ lai lịch của ba người này, chú có biết không?” Hàn Uy đứng trước màn hình camera, lông mày khẽ nhíu lại.

“Chỉ biết bọn họ được mời tới từ Mĩ, còn lại thì không.” La Lực nói, “Nếu chỉ tới đánh bài bình thường thì có là ai cũng không quan trọng, chỉ sợ đối phương có ý đồ.”

“Tôi biết cân nhắc.” Hàn Uy vỗ vỗ vai La Lực, “Đi thôi, dù sao nơi này cũng là địa bàn của chú Tiên, chúng ta phải biết nể mặt.”

Nửa tiếng sau, Tô Nặc và Đường Tiểu Ngừ cũng đến sông bạc.

“Đừng lo lắng.” Hàn Uy không nói quá nhiều, “Ba ván thắng hai, bên chúng ta còn có một người tên là Duke, gần đây bề bộn nhiều việc nên hôm qua mới tới.”

“Hello.” Đối phương là một người đàn ông da trắng cao to lực lưỡng.

Chủ nhân sông bạc là một ông chủ đức cao vọng trọng, mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, ngoài mặt Hàn Uy và Sở Hằng rất tôn trọng ông ta, điều này cũng giúp đảm bảo sự công bằng của trận đấu.

“Cậu tới đây làm gì?” Sở Hằng lạnh lùng nhìn La Lực, giọng nói không hề có ý tốt.

“Tôi xem náo nhiệt thôi, chẳng lẽ không được sao.” La Lực nhếch khóe miệng, “Chú Tiên và A Uy cũng không có ý kiến, chỉ có anh là lắm chuyện nhất.”

Sở Hằng bị La Lực làm cho á khẩu, nể mặt chú Tiên, hần không thể làm gì khác ngoài việc giận dữ ngồi xuống.

Cách đánh bài càng dễ thì càng ăn được nhiều, vì thế lần này bọn họ chọn blackjack, thí sinh hai bên thi đấu một chọi một, mỗi người được phát chip đánh bạc trị giá một trăm ngàn, người nào hết tiền trước sẽ thua cuộc.

Mặc dù cách chơi đơn giản không tốn nhiều thời gian, nhưng nó lại liên quan trực tiếp đến hợp đồng bán đất, vì thế không ai dám xem thường việc này.

Người đầu tiên là Duke, người thứ hai là Đường Tiểu Ngữ, người thứ ba là Tô Nặc.

Nói cho cùng, Hàn Uy sắp xếp thứ tự như vậy là có dụng ý riêng. Nếu hai người trước thắng cuộc, vậy Tô Nặc sẽ không cần chơi nữa. Chuyện này chẳng khác gì ma túy, tiếp xúc càng ít càng tốt.

Người chia bài là bà con xa của chú Tiền, cô gái cột tóc đuôi ngựa thắt bím, mắt to, cười lên sẽ lộ ra hai lúm đồng tiền, trông giống sinh viên đại học hơn.

“Đang yên lành sao lại đi làm chuyện này.” Tô Nặc tiếc nuối nói, “Đền trường học có phải tốt hơn không.”

Đường Tiểu Ngữ không trả lời.

“Ách, tôi không có ý gì khác.” Tô Nặc nói xong mới nhớ trước kia Đường Tiểu Ngữ cũng bỏ học trà trộn vào sòng bạc, vì vậy cảm thấy hơi áy náy.

“Không có gì.” Đường Tiểu Ngữ thấp giọng nói, “Ngày xưa đúng là tôi sai thật, làm sai thì phải gánh hậu quả.”

“Nhưng bây giờ cậu rất tốt mà.” Tô Nặc nắm tay cậu ta, “Cảm ơn cậu đã đồng ý tới giúp anh hai tôi.”

Mặc dù có lóp mặt nạ che lại, Đường Tiểu Ngữ vẫn nghiêng đầu cười với Tô Nặc một cái.

La Lực đứng sau ghế của chú Tiền, vừa bóp vai cho ông ta vừa cảm thán, bây giờ là lúc nào rồi mà hai người này còn tám không ngừng miệng thế kia.

Trận đấu thứ nhất bắt đầu, trước mặt hai người thi đấu là một đồng chip màu xanh da trời.

“Lai lịch của người tên Duke là gì vậy?” Đường Tiểu Ngữ vừa theo dõi tình hình vừa nhỏ giọng hỏi Tô Nặc —— Dựa theo yêu cầu của Hàn Uy, hôm nay không những phải đánh thắng, cậu còn phải xem đối phương có gian lận hay không.

“Nghe nói là cao thủ mới tới từ Las Vegas.” Tô Nặc nói, “Hắn ta gây quá nhiều họa nên bị người đuổi giết, anh hai tôi đồng ý giải quyết rắc rối giúp hắn, điều kiện là phải thắng ván cược này.”

Đường Tiểu Ngữ gạt đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi bàn đánh bài.

Nếu không có người ăn gian, blackjack chính là thiên đường của cao thủ toán học, người chơi có kinh nghiệm sẽ dùng phương pháp đếm bài để đoán xem những lá bài nhà cái chia cho mình có lợi hay không, hoặc có thể tính nhẩm liên tục để đoán trước còn lại bao nhiêu lá bài đủ điểm giúp mình chiến thắng.

Sau khi xào bài, người chia bài phát cho Duke và gã đầu trọc hai lá, một lá úp một lá mở.

“Thủ pháp xào bài có vấn đề gì không?” Tô Nặc hỏi Hàn Uy.

Hàn Uy lắc đầu, “Chỉ là cách xào bài thông thường thôi.”

Lúc này Tô Nặc mới yên tâm một chút, thật ra hắn rất sợ thua, không những sợ chơi thua mà còn sợ bị gạt thua.

“Đừng lo lắng.” Hàn Uy xoa đầu em trai, “Em là linh vật của anh, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.”

*linh vật (mascot): vật biểu tượng để đem lại sự may mắn.

Linh vật gì chứ, Tô Nặc buồn bực nghĩ.

Nghe vừa mập vừa nhiều lông, không hề có chút khí phách nào!

Nhưng cho dù Tô Nặc không muốn làm linh vật cỡ nào, hắn vẫn làm tròn bổn phận đưa đến sự may mắn của linh vật.

Bởi vì Duke càng chơi càng thắng.

Người của đối phương vừa chửi thề vừa đập bàn, hiển nhiên tâm tình rất xấu.

Sắc mặt của Sở Hằng càng lúc càng đen.

Vòng kế tiếp sẽ bắt đầu sau mười phút, hai bên giữ nguyên thái độ “mất không thấy tâm không phiền” trở về phòng nghỉ của mình.

Duke đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, hiển nhiên tâm tình rất tốt, thanh thoi tựa vào tường hút xì gà.

“Thế nào?” Hàn Uy hỏi Đường Tiểu Ngữ.

“Không có vấn đề gì, nhưng cảm giác rất kì quái.” Đường Tiểu Ngữ nhíu mày, “Nhưng không thể giải thích tại sao.”

Hàn Uy sờ cảm, ánh mắt thâm trầm, hiển nhiên cũng cảm thấy có gì đó quái dị.

“Kì quái chỗ nào?” Tô Nặc buồn bực hỏi, “Em thấy có vấn đề gì đâu.”

“Em không cảm thấy kì quái là vì em không có thường xuyên đánh bài trong sòng bạc, cũng có thể do trước giờ em chơi blackjack chưa thua bao giờ.” Hàn Uy vuốt tóc em trai, “Đánh bài thật sự không phải là như vậy.”

“Vậy là như thế nào?” Tô Nặc càng nghe càng buồn bực.

“Nói cách khác, vừa rồi Duke thắng quá thuận lợi.” Hàn Uy nói, “Về phần đối phương, mặc dù trông rất chuyên nghiệp nhưng liên tục phạm những sai lầm nhỏ, không giống tiêu chuẩn mà Sở Hằng sẽ mời tới.”

Tô Nặc cái hiểu cái không.

“Em không cần hiểu những thứ này.” Hàn Uy nói, “Nên làm cái gì thì làm cái đó, chuyện còn lại cứ giao cho anh.”

“Em biết rồi.” Tô Nặc hít ra thở vào vài lần, cố gắng thả lỏng một chút.

“Cố lên.” Hàn Uy vỗ vỗ vai Đường Tiểu Ngừ, sau đó dùng sức nhéo một cái.

Hai người liếc nhìn nhau, không nói gì thêm.

Mười phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, trong sòng bạc, có thể do vừa rồi thua cuộc, tâm tình của Sở Hằng rất xấu, ánh mắt nhìn về bên này cũng tăng thêm mấy phần khiêu khích.

“Bày đặt ra về số má nữa.” Tô Nặc lẩm bẩm, “Kĩ thuật diễn xuất còn kém lắm!” Nên theo Chung Ly Phong Bạch học bỏ tức ba tháng!

Đường Tiểu Ngừ thả chip xuống bàn đánh bài.

“Duke đâu?” Tô Nặc tò mò nhìn bốn phía.

“Cầm tiền đi rồi.” Hàn Uy trả lời.

Tô Nặc 囧囧, “Làm việc thật hiệu quả.”

“Hắn tới đây chỉ vì tiền, đạt được mục đích thì đi là phải rồi.” Hàn Uy cười cười, “Em cho rằng ai cũng không màng đến tiền bạc như em sao.”

. . . .

Ai nói em không màng đến chuyện tiền bạc, rõ ràng em rất yêu tiền, từ trung học đã bắt đầu bí mật để dành tiền, ngay cả anh cũng không hề hay biết.

Tô Nặc tự khen ngợi bản thân, vừa có thể tránh thoát sự giám sát của anh hai vừa để dành tiền, mình đúng là quá phúc hắc!

“Không được mất tập trung.” Hàn Uy vỗ đầu hắn một cái.

Tô Nặc đành phải ngồi thẳng lưng, tiếp tục toàn tâm toàn ý đảm nhiệm chức vụ linh vật.

“Có phải Tiểu Ngừ đang lo lắng không?” Sau khi nhìn một lúc, Tô Nặc quay sang hỏi anh hai, “Cậu ta có vẻ không tập trung.”

Hàn Uy nhú mày, không nói gì.

So với trận đấu vừa rồi của Duke, trận này có thể nói là bình thường hơn rất nhiều, dựa vào biểu hiện bên ngoài của hai bên, ván bài này chẳng khác gì mấy ván bài bình thường khác.

“Quý ngài, còn muốn rút bài không?” Người chia bài cười cực kì ngọt ngào.

Đường Tiểu Ngừ chần chừ một chút, ngón trỏ đặt trên bàn không nhúc nhích.

Người chia bài cũng không vội, chỉ đứng một bên đợi cậu, đến khi thấy Đường Tiểu Ngừ gõ nhẹ lên mặt bàn, cô nàng mới phát thêm một lá bài cho cậu.

Đường Tiểu Ngừ chậm rãi mở ra, là con 2 bích (2♠), cậu thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tuy nhiên trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

Nếu dựa theo kết quả tính toán và điểm số trên tay, đối phương mới là người có lợi thế, nhưng không ngờ gã đàn ông có hình xăm kia do dự trong chốc lát, sau đó trực tiếp bỏ bài xuống.

Tuy đã thắng ván này nhưng Đường Tiểu Ngừ không hề thấy thoải mái, ngược lại còn cảm thấy có vấn đề. Việc gian lận khi đánh bài, người thường không thể nhìn ra, ngay cả dân cờ bạc cũng khó mà phát hiện, đối với người thường xuyên lăn lộn trong sòng bạc, chỉ có thể dùng giác quan thứ sáu để

xác định xem rốt cuộc nó có vấn đề hay không mà thôi.

Tô Nặc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, hần âm thầm tính toán trong lòng, ván bài này đã kết thúc, không thể nói gì thêm được nữa, nhưng rất có thể bài của Đường Tiểu Ngừ đã lộ 21 điểm, đối phương lại nhận thua, gã ta không muốn đánh cuộc một lần sao?

Hàn Uy vỗ vỗ lưng hần, ý bảo cứ bình tĩnh.

Giống như chứng minh cho dự cảm của Tô Nặc, tiếp theo, đối phương thắng hết ván này đến ván khác, chỉ trong chốc lát đã lấy lại thế cân bằng cho trận đấu.

Thua rồi sao? Tô Nặc buồn rầu nghĩ.

Tâm tình của Sở Hằng tốt lên hẳn, hần vừa cười vừa vỗ vai gã đàn ông có hình xăm.

“Anh Hàn, em xin lỗi.” Đường Tiểu Ngừ nhỏ giọng nói.

Thật ra cũng không sao, bất quá chỉ hòa 1-1 thôi, còn có tôi nữa mà! Tô Nặc không hề cảm thấy lo lắng, bởi vì hần biết mình rất tuyệt vời.

Sở Hằng ở bên kia cười to, hiển nhiên đang cố ý khiêu khích.

Không sợ cười một hồi sẽ tắt thở à? Hiếm khi Tô Nặc mới nguyên rửa người khác độc ác như vậy, hần vừa định lên tiếng an ủi Đường Tiểu Ngừ, hỏi xem cậu ta có cần vào phòng nghỉ uống chút trà không, chợt thấy Hàn Uy giờ chân lên, đá Đường Tiểu Ngừ một cái.

“Đồ phế vật vô dụng!”

Đường Tiểu Ngừ không kịp phản ứng ngã xuống đất, xém tí nữa đã đập đầu vào cạnh bàn.

“Anh làm gì vậy?!” Tô Nặc bị dọa nhảy dựng, vội vàng chạy tới đỡ cậu ta dậy.

“Em xin lỗi.” Đường Tiểu Ngừ vẫn chưa thể đứng vững, cậu khom người xuống, đưa một tay ôm bụng, hiển nhiên bị đá rất đau.

“Có sao không?” Tô Nặc vô cùng sốt ruột, anh hai làm gì mà kì vậy!?

“Tôi không sao.” Đường Tiểu Ngừ vịn vào sofa để đứng lên, “Anh đi chuẩn bị đi, tôi không sao thật mà.”

Tiếng cười của đối phương càng lúc càng lớn, hiển nhiên đã thấy một màn vừa rồi.

“Đi thôi.” Hàn Uy vỗ vỗ vai Tô Nặc.

“Hừ.” Tô Nặc hất tay của anh hai mình ra, điều này chứng tỏ bây giờ hần đang rất tức giận.

Ghét nhất là mấy người bạo lực!

“Tôi không sao thật mà.” Đường Tiểu Ngừ nắm tay Tô Nặc, nhỏ giọng nói, “Anh đi đi, cố gắng thắng trận này, nói không chừng anh Hàn sẽ tha cho tôi.”

“... Nếu thấy khó chịu, cậu phải đi bệnh viện đó.” Tô Nặc dìu cậu ta ngồi xuống ghế, sau đó mới xoay người đi về phía bàn đánh bài.

Trận thứ ba là trận quyết định, vì thế tất cả mọi người đều nín thở theo dõi.

Nhất định phải thắng! Tô Nặc âm thầm nắm tay hạ quyết tâm!

Mình là một người đàn ông mạnh mẽ, mình không thể thua được!

Tuy một trăm ngàn casino chip không tính là nhiều lắm, nhưng do đánh không lớn nên cũng coi như thông thả.

Một lúc sau, rốt cuộc Tô Nặc đã cảm nhận được sự “kì quái” mà anh hai và Đường Tiểu Ngừ đã nói.

Dường như đối phương biết rất rõ bài mình rút là bài lớn hay bài nhỏ.

Cho dù là thiên tài cũng không thể thắng nổi nếu đối phương gian lận, Tô Nặc nhú mày, liếc mắt về phía Hàn Uy và Đường Tiểu Ngừ.

Cùng lúc đó, Đường Tiểu Ngừ cũng vô cùng căng thẳng.

80% là trận này có vấn đề, nhưng cậu vẫn chưa phát hiện ra được gì. Cả hai không thể tráo bài, tẩm vải nhưng dùng để trải bàn cũng không có vấn đề gì, dưới gầm bàn trống hoác, mặt sau lá bài là màu đen, không thể phản xạ ánh sáng được, vậy chỉ còn một khả năng duy nhất, người chia bài có vấn đề?

Đường Tiểu Ngừ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, người chia bài là bà con xa của chú Tiền, theo lí mà nói, cô ta không thể thiên vị như vậy được. Và lại, cho dù người chia bài và Sở Hằng có thông đồng với nhau, trước khi chia bài cô ta cũng không nhìn qua mặt bài, sao có thể biết được hai bên đang

giữ lá bài gì?

Hàn Uy ngồi bên cạnh Đường Tiểu Ngữ, ngón tay gõ gõ xuống tay vịn ghế sofa.

Thấy Tô Nặc lại thua thêm một ván nữa, Đường Tiểu Ngữ càng thêm tin tưởng vào suy nghĩ của mình.

Dựa vào trình độ của Tô Nặc, anh ta không thể thua như vậy được, cách giải thích duy nhất chính là đối phương sử dụng thủ đoạn. Nhưng chuyện này không thể nói suông, nếu không tìm được chứng cứ thì nói gì cũng vô ích.

Đường Tiểu Ngữ tự nhủ phải bình tĩnh, nhanh chóng sắp xếp lại tất cả đầu mối.

Sau khi nhìn chăm chăm người chia bài suốt mấy phút đồng hồ, rốt cuộc Đường Tiểu Ngữ cũng nhìn ra được, trước mỗi lần chia bài, người chia bài đều liếm ngón trỏ của mình, sau đó mới bỏ bài vào trong hộp. (Để tránh gian lận, sau khi chia bài xong, những lá bài còn lại sẽ được bỏ lại vào hộp, đến lượt ai rút thì người chia bài mới đẩy 1 lá ra ngoài một chút cho người đó rút)

Vốn dĩ động tác này cũng không có gì là lạ, bởi vì bộ bài này đã cũ, khó mà chia bài linh hoạt được, có thêm chút nước miếng sẽ dễ chia hơn, nhưng Đường Tiểu Ngữ lại phát hiện mỗi khi chia bài xong, cô ta sẽ có tình làm vài động tác nhỏ, ngay lúc đó ánh mắt của đối phương đều dừng trên người cô ta.

Động tác của hai người này được che giấu rất kỹ, vì thế dù cho có nhìn ra, Đường Tiểu Ngữ cũng không dám lập tức khẳng định, cho đến khi Tô Nặc thua mất đồng chip cuối cùng, cậu mới nhìn Hàn Uy gật đầu một cái, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu.

Hàn Uy cười lạnh một tiếng, đập mạnh ly trà xuống bàn, nước trà văng tung tóe.

Đám thuộc hạ xung quanh lập tức xông lên, móc súng ra bao vây bàn đánh bạc.

Tô Nặc vốn còn đang ủ rũ khi bị thua trận, thấy vậy liền hiểu rõ vấn đề, lập tức nhảy ra khỏi bàn đánh bạc, chạy nhanh tới bên cạnh anh hai, giống hệt một con thỏ nhỏ tinh ranh.

Thật sự rất biết cách bảo vệ bản thân!

Đường Tiểu Ngữ cũng đứng ở bên cạnh che chở cho hắn.

“A Uy!” Hiên nhiên chú Tiền không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, ông ta giận dữ nói, “Mày làm vậy là có ý gì? Nếu đã chọn tao làm trọng tài, sao lại không có chút tín nhiệm như thế?!”

“Chú Tiền, hành động của tôi có chút mạo phạm.” Với bậc trưởng bối, ngữ điệu của Hàn Uy rất tôn kính, hắn nhìn về phía Sở Hằng, ánh mắt lạnh lẽo, “Tôi nghi ngờ có người chơi gian lận.”

“Ăn nói lung tung!” Mấy người bên kia lập tức đập bàn hét lớn, nói mấy câu khiêu khích như “thua rồi định giờ trò à” hay “không biết nể mặt người lớn sao”. . . . Chú Tiền giận đến đỏ mặt, định trở mặt với Hàn Uy.

“Chú Tiền, chú nhìn đi, người móc súng trước là hắn, bọn tôi ngay cả dao cũng không có.” Sở Hằng tà tà liếc về phía Hàn Uy, “Không biết phép tắc thì đừng ra ngoài lẫn lộn.”

“Có dùng thủ đoạn hay không, trong lòng mày rõ nhất.” Hàn Uy lạnh lùng nói, “Móc súng ra không phải không nể mặt chú Tiền, mà là sợ mày hủy chứng cứ.”

“Chứng cứ?” Sở Hằng lập tức cười to, “Bộ bài là của chú Tiền, ngay cả người chia bài cũng là do chú Tiền dẫn tới, mày nói vậy là có ý gì?”

“Đủ rồi!” Quả nhiên chú Tiền càng giận hơn.

“Tôi nghi ngờ bộ bài kia có vấn đề.” Đường Tiểu Ngữ đứng bên cạnh Hàn Uy nói.

“Mẹ nó, thằng oắt con này là ai!? Ở đây tới lượt mày lên tiếng sao?” Ánh mắt Sở Hằng trở nên tàn nhẫn.

“Tôi là ai không quan trọng, nhất định bộ bài đó có vấn đề!” Đường Tiểu Ngữ gằn từng chữ một.

“Oắt con, bộ bài này là của chú Tiền!” Sở Hằng cố ý nhấn mạnh, “Mày nói vậy tức là nói chú Tiền bị tao mua chuộc à?”

Bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, chú Tiền cũng bị chọc tức không ít.

“Đưa bộ bài cho tôi là biết ngay!” Đường Tiểu Ngữ chìa tay ra.

“Bộ bài này rất bình thường, mày cầm đi, mày muốn rắc bột hay đem đi đun nóng để kiểm chứng?” Sở Hằng tiếp tục làm âm lên.

Đường Tiểu Ngữ cầm bộ bài lên, đây là một bộ bài poker hoàn toàn bình thường.

“Chuyện hôm nay nhất định phải làm cho ra lẽ!” Chú Tiền chậm rãi đứng dậy, giọng nói ẩn chứa sự tức giận, hiển nhiên rất không hài lòng với Hàn Uy.

“Kiểm tra đi! Có cần tao cho mày mượn cái hột quẹt không?” Sở Hằng bật hột quẹt của mình đưa lại gần, xem tí nữa là trúng mặt Tô Nặc!

Đồ khốn! Tô Nặc tức giận trừng mắt nhìn một cái.

“Nó có vấn đề gì?” Hàn Uy quay đầu lại hỏi Đường Tiểu Ngừ.

Thành bại là do lúc này, Đường Tiểu Ngừ cúi đầu liếm phần mép của một lá bài.

La Lực vẫn im lặng đứng sau lưng chú Tiền này giờ, đột nhiên “phụt” một tiếng bật cười, động tác của cậu ta giống hệt một chú cún nhỏ. Còn bên kia, vẻ mặt của Sở Hằng đã biến sắc.

“Sao vậy? Sợ à?” Nhìn sự biến hóa trên mặt Sở Hằng, tảng đá trong lòng Hàn Uy đã được thả xuống.

“Bài này có mùi vị.” Đường Tiểu Ngừ đưa một lá bài cho chú Tiền, “Đắng ngọt mặn chua, cứ như vậy mà phân biệt thành từng nhóm khác nhau, người chia bài chỉ cần giả bộ vô ý liếm ngón trỏ một chút, sau đó dùng vài động tác nhỏ ra hiệu cho đối phương, nhắc nhở có nên rút bài hay không, đưa tay vuốt tóc là bài nhỏ, ngón trỏ ma sát vào nhau là bài lớn, còn mấy ám hiệu khác, nhìn thêm một lúc nữa tôi nhất định sẽ phát hiện ra được.”

Tô Nặc giật mình, âm thầm tán thưởng trong lòng, đúng là ngẫu quá xá!

Chú Tiền chần chừ cầm lá bài poker, thấm ướt ngón tay rồi chạm lên lá bài, sau đó đưa lên miệng nếm thử, quả nhiên là ngọt, rõ ràng có người giờ trò.

“Chuyện này là thế nào!?” Ông cụ hung hăng vứt lá bài xuống đất.

Người chia bài đã run lấy bầy, ngay cả đứng cũng không vững, bị người khác kéo tới phía trước rồi ném xuống đất.

“Nói!” Chú Tiền tức giận đến mức thở không nổi, “Sao lại làm loại chuyện này!?”

Người chia bài chỉ biết khóc rồi lắc đầu, không nói chữ nào. Thông đồng với người chơi, hậu quả nhất định rất nghiêm trọng, cho dù gan to thể nào cũng chỉ là một cô gái, cô ta đã sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

“Bỏ đi, chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi.” La Lực đỡ chú Tiền quay trở lại ghế bành, “Thay vì hỏi cô ấy, chúng ta hỏi một người khác thì hơn.”

Về phần người khác là ai, điều này đã rõ như ban ngày.

“A Hằng.” Ông cụ hiển nhiên cũng hiểu ý của La Lực.

“Sao tôi biết được chứ!?” Bị vạch trần, Sở Hằng lập tức chối bay chối biến, “Bộ bài có mùi thì do tôi làm à?”

“Chẳng lẽ bọn tao dùng thủ đoạn để mày thắng?” Hàn Uy cười lạnh.

“Cái này khó nói lắm nha.” Sở Hằng nhíu mày, “Nói không chừng là mày cố ý làm vậy để hãm hại tao trước mặt chú Tiền, tất cả đều là vở kịch của mày.” Người đi mua chuộc cô gái chia bài và nhân viên quản lý đều là người lạ, Sở Hằng không sợ bị phát hiện. Về phần ba người Mi hán mời về, bọn họ đều có thể lực lớn chống lưng, không ai dám động đến.

Do tin chắc vào điều đó, Sở Hằng mới phách lối như thế.

Tô Nặc rất khâm phục độ dày của da mặt người này, so ra thì mình còn kém xa.

“Đồ ngốc.”

Tuy những lời này hơi thẳng thắn nhưng hoàn toàn chính xác.

“Mày nói cái gì!?” Sở Hằng nghe vậy thì lập tức nổi giận.

“Có sao nói vậy thôi.” Do có anh hai yêu quý ở đây, Tô Nặc không thềm nể mặt đối phương, “Xung quanh nơi này được lắp rất nhiều camera, có muốn tao cho mày xem lại khuôn mặt biến sắc lúc này của mày không? Rất đáng xem đó.”

Hàn Uy sờ sờ cằm, nín cười.

Sở Hằng cứng đờ, không trả lời.

“Nếu bộ bài này không có vấn đề gì thì tại sao lúc người ta liếm một chút, mày lại khản trương như thế?” Tô Nặc cố gắng làm cho âm thanh của mình trầm xuống, một là để nguy trang, hai là để chứng tỏ bản lĩnh đàn ông!

“Đi kiểm tra băng ghi hình.” Ông cụ bảo thuộc hạ đi kiểm tra.

Trong lòng Sở Hằng bắt đầu rối loạn, nói thật, hần cũng không nhớ lúc đối phương liếm bài, biểu tình của mình trông thế nào. Trong vùng này, chú Tiền là người đức cao vọng trọng, nếu bằng chứng quá mức rõ ràng, mình khó mà chối tội được.

Một lát sau, một đoạn băng ghi hình và một cái laptop xuất hiện trước mặt mọi người.

“Mày không lo lắng thật sao?” Tô Nặc tiếp tục trình diễn khí chất đàn ông của mình, “Chúng ta đếm ngược từ 5 về 0 nào!”

“..... Đồ khốn!” Vài giây sau, Sở Hằng đột nhiên xoay lưng lại, tát người bên cạnh một cái, “Có phải mày lên lút làm chuyện này sau lưng tao không?! Nói!”

Hàn Uy nhếch miệng cười, lạnh lùng nhìn tròng không hài trước mặt.

“Anh Sở, anh tha cho em đi.” Người nọ tất nhiên cũng hiểu ý, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng quỳ xuống đất khóc rống lên, nước mắt chảy tèm lem, sau đó còn tự tát mình một cái, “Đều do em nhất thời hồ đồ nên mới giấu anh đi tìm cô gái kia, anh Sở, em biết sai rồi.”

Tô Nặc mờ to mắt, đây mới đúng là ảnh đế! Chung Ly Phong Bạch nhất định sẽ rất thích, nói không chừng còn có thể viết ra một bộ phim dành riêng cho hần!

“Chú Tiền, lúc trở về tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.” Sau khi biểu diễn xong, Sở Hằng tỏ vẻ nhường một bước, “Về phần miếng đất kia, để đền bù cho sự sơ suất này, tôi sẽ nhường nó lại cho A Uy.”

Lời này coi như là nhận thua, ông cụ liếc nhìn Hàn Uy, muốn hỏi thăm ý kiến của hần.

“Quyết định vậy đi.” Hàn Uy chừa cho hần chút mặt mũi.

“Vậy cứ làm theo lời A Hằng.” Chú Tiền gõ bàn nói, “Chuyện này chấm dứt tại đây, sau này các người nên quản lý người của mình tốt hơn!”

Sở Hằng nén giận, nói tạm biệt xong liền dẫn người của mình rời đi.

“Kích thích thật.” Trong phòng nghỉ, tìm Tô Nặc vẫn còn đập thình thịch.

Tay của Đường Tiểu Ngừ đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

“Đứng rồi, cậu có bị thương không?” Tô Nặc sực nhớ tới cú đập ban nãy của Hàn Uy, vội vàng chạy đến bên cạnh vén áo somi của Đường Tiểu Ngừ lên kiểm tra.

“Tôi không sao, chỉ phổi hợp đóng kịch với anh Hần thôi.” Đường Tiểu Ngừ an ủi, “Anh Hần không có dùng nhiều sức như anh nghĩ đâu, là tôi cố tình té xuống ấy mà.”

“Đóng kịch?” Tô Nặc sững sờ.

“Tôi và anh Hần đều khẳng định đối phương có vấn đề, vì thế mới cố ý diễn cảnh đó cho bọn họ xem, khiến bọn họ tin rằng chúng ta đã bắt đầu lưỡng cổng, như vậy bọn họ mới buông lỏng cảnh giác mà lòi cái đuôi ra.” Đường Tiểu Ngừ giải thích.

“Hai người bàn bạc với nhau lúc nào?” Tô Nặc càng nghe càng sững sờ.

“Rất nhiều chuyện không cần bàn bạc với nhau, người thông minh chỉ cần trao đổi một ánh mắt là hiểu đối phương muốn nói gì rồi.” Hàn Uy cắt lời, đưa tay xoa đầu em trai, “Em không hiểu đâu.”

“Ý anh là nói em không thông minh?” Tô Nặc lập tức mất hứng.

La Lực bật cười, biểu tình này thật đáng yêu.

“Anh cười cái gì?” Tô Nặc hung hăng trừng hần.

“Đương nhiên là không, Nặc Nặc của anh rất thông minh.” Hàn Uy dỗ dành em trai.

“Đúng vậy, anh rất thông minh.” Đường Tiểu Ngừ cũng gật đầu đồng ý.

La Lực cười càng lớn hơn, cái này có gọi là người lớn đồ trẻ nhỏ không?

Tô Nặc ù ù cạc cạc, cảm giác như mình bị phân biệt đối xử!

Vào những lúc như thế này nhất định phải gọi điện thoại cho chồng đẹp trai!

“Nặc Nặc.” Âu Dương Long lập tức bắt máy, “Anh cũng đang định gọi điện thoại cho em.”

“Có chuyện gì sao?” Đúng là tâm linh tương thông, đêm nay nhất định hợp thể một phen! Tuy rằng hơi ngưng ngừng một chút nhưng cảm giác rất sáng

khoái!

“Vừa rồi có mấy tên côn đồ đi ngang một tiệm tạp hóa, bọn chúng có nói mấy câu. . . Thuốc nổ gì đó.” Âu Dương Long nói, “Anh thấy bọn chúng đi ra từ cao ốc Li Gong, tên cầm đầu là tên nhuộm tóc đỏ, có liên quan gì đến em không?”

Hà, sao anh biết em đang ở trong cao ốc Li Gong mà cái tên tóc đỏ kia không phải là cái tên vừa bị Sở Hằng đánh toi bởi hoa lá đó sao nhưng đây không phải là trọng điểm, Tô Nặc giật mình, “Thuốc nổ?”

Sắc mặt của Hàn Uy trầm xuống, giật điện thoại từ tay Tô Nặc.

“Anh Hàn.” Đường Tiểu Ngữ cũng trở nên căng thẳng.

La Lực vỗ vai cậu ta, ý bảo cứ bình tĩnh.

Một phút sau, Hàn Uy cúp điện thoại với sắc mặt tái xanh.

“Chuyện gì vậy?” La Lực hỏi.

“Nếu tôi đoán không lầm, Sở Hằng không cam tâm chịu thua, đêm nay sẽ phái người đến mảnh đất đó gài thuốc nổ.” Hàn Uy nói, “Nếu xảy ra cháy nổ, chính quyền nhất định sẽ nhúng tay vào, trận đấu này sẽ không còn nghĩa lý gì.” Tuy đã đăng kí tên công ty mới, nhưng dù sao bối cảnh cũng không sạch sẽ lắm, huống chi trong miếng đất kia chắc chắn có bảo vệ canh gác, nếu bảo vệ bị nổ chết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Đúng là độc ác.” La Lực chắc lưỡi, “Muốn báo cho chú Tiền biết không?”

“Dù sao ông cụ chỉ là bên thứ ba, lúc trước mời ông ấy đến chỉ để đảm bảo tính công bằng của trận đấu. Bây giờ Sở Hằng ra ngoài phá, chú Tiền không tiện nhúng tay vào.” Hàn Uy nói, “Yên tâm đi, tôi tự có tính toán.”

“Anh tính cái gì chứ!” Tô Nặc nóng nảy nói, hắn chơi thuốc nổ đó!

“Không có gì.” Hàn Uy xoa đầu em trai, “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“Không được, anh phải nói rõ ràng cho em biết!” Tô Nặc quyết hỏi cho ra lẽ, việc này liên quan đến sự an toàn của anh hai, không phải là chuyện đùa!

“Anh đã sớm phái người theo dõi Sở Hằng rồi.” Hàn Uy đành phải thừa nhận.

“Theo dõi hắn?” Tô Nặc giật mình, “Anh đã sớm biết hắn sẽ cài thuốc nổ?”

“Anh không biết, nhưng anh có thể chắc chắn một điều, hắn sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng như vậy.” Hàn Uy nói, “Yên tâm đi, hắn không làm gì được anh được đâu.”

“ Vậy, anh cũng phải cẩn thận một chút.” Tô Nặc tiếp tục dặn dò.

“Đi thôi, để anh đưa mọi người về nhà.” Hàn Uy cầm áo khoác lên.

“Khoan đã.” Tô Nặc bỗng nhiên nhớ tới một việc, “Cú điện thoại vừa rồi, anh ấy. Đang ở gần đây?!” Chuyện này không hợp lý!

“Nó có ở gần đây cũng không thể đến đón em” Hàn Uy nhéo lỗ tai em trai, “Anh sợ có người theo dõi, cho nên tất cả mọi người phải về bằng xe của anh.”

“Tại sao anh ấy lại ở gần đây?” Tô Nặc cảm thấy mình bị lừa dối! Không ngờ anh hai lại thông đồng với bạn trai của mình!

Điều này thật sự rất nghiêm trọng, có cảm giác phảng phất như “thầy giáo trường tiểu học cấu kết với phụ huynh làm việc xấu”!

“Em về hỏi nó là biết.” Hàn Uy đeo mặt nạ cho Tô Nặc, “Đi thôi.”

Tô Nặc vừa đi vừa lẩm bầm.

Tại sao có thể như vậy được!

Hơi quá đáng rồi đó!

“Cậu về trước đi, coi chừng bị người khác theo dõi.” Hàn Uy vừa đi vừa gọi điện thoại cho Âu Dương Long, tuy khả năng này rất thấp, nhưng vì lợi ích của em trai, nhắc nhở một chút vẫn tốt hơn.

“Điện thoại của ai vậy?” La Lực vẫn còn trêu chọc Tô Nặc.

Tô Nặc dùng ánh mắt căm tức nhìn hắn.

“Sao lại đỏ mặt rồi?” Câu hỏi rất đáng bị đập.

Hàn Uy cúp điện thoại, kéo Tô Nặc ra sau lưng, thuận tiện tròng La Lực một cái.

La mặt sọc cười ngả ngón, “Chú đang bảo vệ một đứa con nít đấy à?”

Tô Nặc nghe xong càng giận hơn, sao anh hai không tuyệt giao với tên biến thái này chứ!

Đúng là quá phiền!

Đường Tiểu Ngừ cũng im lặng vòng qua người La Lực, đi đến bên cạnh Tô Nặc.

“Cậu cũng cảm thấy hắn rất đáng ghét phải không?” Tô Nặc cầm tay người đồng chí cách mạng.

Đường Tiểu Ngừ gật đầu.

Hiếm khi La Lực mới cảm thấy đã kích như vậy.

Bây giờ anh bạn nhỏ này không còn đáng yêu nữa rồi.

“Chúng tôi đưa cậu về nhà trước nhé?” Sau khi ngồi lên xe, Tô Nặc tháo mặt nạ xuống, quay sang hỏi Đường Tiểu Ngừ.

“Không cần, thả tôi ở một khách sạn nào đó là được rồi.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Tôi nói với anh Từ Ngạn là tôi về nhà, sáng mai mới quay lại.”

Hàn Uy gật đầu, nhấn ga phóng xe ra ngoài thành phố, sau đó rẽ qua rẽ lại rất nhiều khúc cua.

“Có ai theo đuôi đâu, chú làm gì mà rộn ràng quá vậy?” La Lực hỏi.

“Nếu trên xe chỉ có mình chú, có cho tiền tôi cũng không đi lòng vòng như vậy.” Hàn Uy vẫn nhìn thẳng về phía trước, “Bị người ta đánh chết cũng đáng.”

“Có cần ác như vậy không?” La Lực trề môi.

“Cậu muốn đến khách sạn nào?” Tô Nặc hỏi Đường Tiểu Ngừ.

“Khách sạn nào cũng được.” Đường Tiểu Ngừ nói, “Tôi chỉ ở tạm một đêm thôi.”

Nếu là bình thường, Tô Nặc nhất định sẽ nhiệt tình mời đối phương về nhà mình, buổi tối sẽ điên cuồng tám về Khâu Từ Ngạn! Nhưng tình huống bây giờ không giống như trước kia, Đường Tiểu Ngừ vẫn chưa biết quan hệ của mình và ngài giám đốc, và lại hình thức ở chung ban đêm của mình với chồng đẹp trai dĩ nhiên không thể thiếu màn hôn lười!

Vì thế Tô Nặc rất trọng sắc khinh bạn mà im lặng.

Đúng là không có chút nghĩa khí nào.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

“Đưa cậu đến khách sạn Greece được không?” Hàn Uy vừa lái xe vừa hỏi.

“Không.” Đường Tiểu Ngừ vội vàng từ chối, nơi đó thường xuyên xuất hiện các ngôi sao nổi tiếng, lỡ bị ai bắt gặp rồi nói cho anh Từ Ngạn biết thì mình chết chắc!

“Hay là đến chỗ tôi đi?” La Lực ngồi ở ghế lái phụ, quay đầu lại hỏi.

Cái tên khốn này! Đường Tiểu Ngừ còn chưa kịp trả lời, Tô Nặc đã nhanh chóng ngồi thẳng lưng, dùng ánh mắt căm tức liếc La Lực!

Không chỉ thèm khát tôi mà còn thèm khát bạn của tôi, đúng là cái đồ không biết tiết tháo!

“...” La Lực dờ khóc dờ cười, thật ra hắn chỉ có ý tốt muốn cho Đường Tiểu Ngừ ở nhờ nhà mình một đêm rồi sáng mai đi về thôi, dù sao hôm nay cậu ta đã giúp đỡ mọi người rất nhiều.

“Kiểm đại khách sạn nào đó là được rồi.” Đường Tiểu Ngữ cũng không muốn đến nhà La Lực, vừa lúc nhìn thấy một khách sạn nhỏ ở ven đường, cậu liền kêu Hàn Uy dừng xe lại.

“Vậy cậu phải cẩn thận một chút.” Tô Nặc dặn dò, “Có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi, sáng sớm mai phải lập tức về nhà.”

Đường Tiểu Ngữ gật đầu, kéo vali hành lý của mình vào đại sảnh.

“Còn em thì sao?” Hàn Uy quay đầu nhìn Tô Nặc, “Có về nhà với anh không?”

Tô Nặc do dự hồi lâu, bởi vì một phút trước hắn còn đang nghĩ đến việc hôn lười với ngài giám đốc, sẵn tiện cân nhắc xem có nên sờ cơ ngực hay không!

“Theo anh hai về nhà mà phải suy nghĩ nhiều vậy sao?” Hàn Uy nhướn mày.

“... Chủ nhật em tới thăm anh có được không?” Tô Nặc hỏi thử, tuy anh hai rất quan trọng nhưng tối nay mình đã có hẹn đi ăn cua sốt cay nổi tiếng rồi! Nếu phải bỏ qua món cua sốt cay lần thứ hai, mình nhất định sẽ chết không nhắm mắt!

La Lực dựa lưng vào ghế cười.

Cái tên biến thái này cười cái gì mà cười!? Tô Nặc cảm thấy cực kì không hài lòng, thật chương mất hết sức.

Hàn Uy thở dài trong lòng, quả nhiên em trai đã già ra ngoài rồi.

Người làm anh đành phải chở Tô Nặc về nhà.

Âu Dương Long cũng vừa về tới nhà, chờ đến lúc Tô Nặc mở cửa bước vào, cả căn phòng toàn là mùi cua sốt cay!

“Chồng ơi!” Tô Nặc vui vẻ chạy vào bếp, định ăn vụng một miếng!

Sau đó hắn bị ngài giám đốc nửa đường chặn ngang, ôm đến sô pha trong phòng khách hôn suốt năm phút.

Trong lòng Tô ăn hàng, đây có lẽ là thứ duy nhất có thể chống lại sức hấp dẫn của món cua sốt cay, vì thế hắn không cảm thấy tiếc lắm, thậm chí còn thích nữa là khác.

“Sau này anh sẽ không bao giờ cho em đi tham gia mấy chuyện thế này nữa.” Âu Dương Long ôm chặt Tô Nặc.

“Thật ra cũng không nguy hiểm gì mấy.” Tô Nặc vuốt vuốt tóc ngài giám đốc, cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

“Bọn họ nói thuốc nổ gì đó là chuyện gì?” Âu Dương Long ngồi dậy, đặt Tô Nặc ngồi lên chân mình.

“Là bọn Sở Hằng muốn phá rồi, nhưng không sao, anh hai đã chuẩn bị trước rồi.” Tô Nặc ôm cổ hắn, “Anh đừng lo.”

Âu Dương Long xoa nắn gương mặt Tô Nặc, trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

“Đúng rồi, sao anh lại ở gần cao ốc Li Gong?” Tô Nặc sực nhớ tới chuyện này!

“Anh hai em không nói cho em biết sao?” Âu Dương Long hỏi.

“Anh ấy không chịu nói, bảo em tự đi hỏi anh.” Tô Nặc cảm thấy vô cùng tò mò.

“Cũng không có gì, lần trước em nói muốn tham gia trận đấu nên anh mới tìm anh hai em hỏi địa chỉ.” Âu Dương Long lược bớt chi tiết không cần thiết, chỉ nói về vấn đề chính.

“Anh gặp anh hai em lúc nào, sao em không biết?” Tô Nặc càng giật mình.

“Sợ em phân tâm nên mới không nói cho em biết.” Âu Dương Long hôn lên má hắn, “Em không giận chứ?”

Sao mà giận cho được, không những không giận mà còn rất cảm động nữa! Biết sẽ gặp nguy hiểm nhưng vẫn muốn ở gần mình, không những thế còn tình cờ nghe được âm mưu của Sở Hằng! Tô Nặc cảm thấy chồng đẹp trai của mình đúng là ngẫu hết chỗ nói!

“Đi thôi, chúng ta đi ăn món cua sốt cay nổi tiếng.” Âu Dương Long ôm Tô Nặc đứng dậy.

“Em muốn ra ngoài ăn.” Tô Nặc dùng sức hít hít mũi, thơm quá!

“Ăn ở nhà không bị gò bó, anh đã đặt nhà hàng đem đến rồi.” Âu Dương Long đặt Tô Nặc xuống ghế, “Em cũng không cần phải chú ý giữ hình tượng.”

Ngoài cửa sổ mưa phùn bay lất phất, dưới thời tiết thế này mà có thể ăn một nồi lẩu cay với người yêu đúng là hạnh phúc không nói nên lời!

Trong khi đó, Đường Tiểu Ngừ lại rất buồn bực, do phòng ăn của khách sạn đang được sửa chữa, cậu phải gọi thức ăn từ bên ngoài, vừa cứng vừa lạnh vừa khó ăn, ăn được hai miếng liền buồn đũa.

“Bảo bối.” Khâu Từ Ngạn gọi điện thoại tới, “Em đang làm gì đó?”

“Ở nhà chơi với ông nội.” Đường Tiểu Ngừ nằm sấp trên giường, “Còn anh?”

“Vừa tham gia hoạt động xong, đang đi ăn tối với Mạch Kha.” Khâu Từ Ngạn nói, “Hay em ở lại chơi với ông nội thêm vài ngày đi?” Tuy rất nhớ bà xã, nhưng dù sao đó cũng là người thân của em ấy, chỉ cho hai người gặp nhau một ngày hình như không tốt cho lắm.

“...” Đường Tiểu Ngừ cảm thấy hơi 囧, sao đột nhiên lại hào phóng như vậy!?

“Được không?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Cũng được.” Không biết giải thích với hắn như thế nào, Đường Tiểu Ngừ đành phải đồng ý.

“Vây năm ngày sau rồi về.” Khâu Từ Ngạn hôn cậu qua di động, “Ngoan, đến lúc đó anh sẽ tới đón em.”

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ bất đắc dĩ nằm xuống giường, quyết định ở khách sạn xem TV hết năm ngày — Gần đây ông nội tham gia hội người cao tuổi, có vẻ cũng không gặp được.

Sau khi cúp điện thoại, Khâu tiên sinh đá đá Mạch Kha đứng đối diện, “Đi thanh toán đi.”

“Anh để em bình tĩnh lại trước đã.” Mạch Kha ghen lời, “Không ngờ anh lại cặp kè với Đường Tiểu Ngừ, rốt cuộc chuyện này xảy ra từ lúc nào, em phải nói cho đi biết.”

“Bước qua xác anh trước đã.” Khâu Từ Ngạn bình tĩnh trả lời.

“Anh không thích con gái thật sao?” Mạch Kha rung rung nước mắt, tha thiết cầm tay hắn, “Làn da mịn màng, ngực lớn, mềm mại!” Nhất định có xúc cảm hơn một thằng nhóc gầy yếu!

“Không.” Khâu Từ Ngạn lạnh lùng đập tan ảo tưởng của Mạch tiên sinh, “Nếu cậu thích loại này, anh có thể giới thiệu vài người cho cậu.”

Mạch Kha đỏ mặt dạn dò, “Em thích D-Cup.”

“Được rồi được rồi, đi tính tiền đi.” Khâu Từ Ngạn dựa vào lan can nhìn cảnh mưa bên ngoài, “Nhớ gọi thêm một bình Bích Loa Xuân, chúng ta ngồi thêm một lát rồi về.” Dù sao có vẻ cũng không gặp được bà xã, không bằng ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Hai tiếng sau, Mạch Kha gục mặt trên bàn ngây ngủ, Khâu Từ Ngạn ngắm đủ cảnh đêm, đứng lên mang hắn về nhà, chuẩn bị cùng nhau chơi game.

Sau khi bước ra khỏi quán, Khâu Từ Ngạn chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi vào tiệm thức ăn nhanh ở đối diện.

.....

“Anh họ?” Mạch Kha đẩy đẩy hắn, buồn bực ngẩng đầu lên, “Sao vậy?”

“... Không có gì.” Khâu Từ Ngạn ném chìa khóa xe cho Mạch Kha, “Cậu về trước đi.”

“Còn anh?” Mạch Kha hỏi.

“Anh vừa thấy một người quen, có thể anh sẽ về trễ.” Khâu Từ Ngạn xoay người bước lên cầu.

Này này, em không muốn đi! Chắc chắn có chuyện nào nhiệt để xem! Mạch Kha lén lút theo sau, trông giống hệt một bà tám.

Trong tiệm thức ăn nhanh, Đường Tiểu Ngừ đang ngồi ăn hamburger — Cậu định xem TV rồi đi ngủ, nhưng do khách sạn đang được sửa chữa nên tín hiệu đường truyền rất kém, không thể xem TV giết thời gian, vì thế cậu đành ra ngoài kiếm chút gì ăn. Trời xui đất khiến thế nào mà đụng trúng Khâu tiên sinh.

Bối mới mới nói cuộc sống đúng là tràn ngập các loại cẩu huyết!

Đường Tiểu Ngừ không hề hay biết lời nói dối của mình đã bị bại lộ, sau khi ăn hamburger xong, cậu đi dạo xung quanh, tính mua ít bánh kẹo về ăn vặt, bất tri bất giác đã đi sang con phố kế bên.

“Tiểu Ngừ!” Đột nhiên có tiếng ai đó gọi lại ở đằng sau, một tên đầu trọc từ từ chạy tới gần.

“Sao anh lại ở đây?” Sau khi nhìn thấy người nọ, Đường Tiểu Ngừ hơi giật mình.

Đối phương là một trong những người bạn trước kia mà cậu quen biết, sau đó do đắc tội với Hàn Uy nên cả hai không còn qua lại với nhau nữa. Đột nhiên biến mất không lí do, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây.

“Đó là do tôi may mắn gặp được quý nhân!” Đầu trọc nắm vai Đường Tiểu Ngừ, giọng nói sang sảng, “Nhưng kẻ cũng lạ, có may cũng không may bằng cậu. Cậu nói xem, chúng ta đều đắc tội với anh Hàn, tại sao cậu lại không có chuyện gì, còn tôi, mẹ nó, phải trốn chui trốn nhủi như thế?”

“Gặp được quý nhân nào?” Đường Tiểu Ngừ giẫy khởi tay đầu trọc.

“Sở Hằng, anh Sở, chắc cậu nghe qua cái tên này rồi nhỉ?” Đầu trọc tự hào nói.

“Bây giờ anh đang nương tựa hần?” Đường Tiểu Ngừ nhú mồm.

“Ừ, theo anh Sở kiếm cơm sống qua ngày. Còn cậu?” Đầu trọc hỏi.

“... Tôi đang học việc trong một cửa hàng kim khí.” Đường Tiểu Ngừ vẫy một chiếc taxi, “Tôi về trước, khi nào rảnh sẽ đi uống vài ly với anh.”

Đột nhiên, đầu trọc kéo tay cậu.

“Anh làm gì vậy?” Đường Tiểu Ngừ quay đầu lại.

“Không làm gì hết, đi uống vài ly với anh đi.” Đầu trọc kéo Đường Tiểu Ngừ vào trong một hẻm nhỏ.

“Buông ra!” Đường Tiểu Ngừ vùng một đám qua.

Sau đó cậu cảm giác được ngay hông mình có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào, có thể dễ dàng nhận ra đó là một con dao nhỏ.

“Nể mặt chút đi.” Đầu trọc cười lạnh, “Nếu còn tiếp tục chống cự, đừng trách tao không khách khí!”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Đường Tiểu Ngừ đã đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn chưa dám khẳng định.

“Muốn toàn mạng thì tốt nhất nên đứng yên, không được nhúc nhích.” Đầu trọc kéo cậu vào sâu trong hẻm, sau đó lấy di động ra nhắn tin.

“Nhắn cho anh Sở phải không?” Đường Tiểu Ngừ hỏi.

Đầu trọc giễu cợt, “Mày thật thông minh.”

Trong lòng Đường Tiểu Ngừ trầm xuống, âm thầm tìm cơ hội bỏ trốn.

“Biết điều một chút đi!” Nhìn thấu suy nghĩ của cậu, đầu trọc dùng sức một chút, con dao lập tức xuyên qua lớp áo somi đâm vào da thịt, mang đến cảm giác đau rất.

“Tôi không có đắc tội với anh Sở, anh ta tìm tôi để làm gì?” Đường Tiểu Ngừ giả ngu.

“Đừng diễn trò trước mặt tao, lão đại đã sớm nhận ra giọng nói của mày rồi!” Đầu trọc đẩy cậu vào góc tường, “Tuồng đầu tìm mày rất khó, không ngờ thắng nhóc mày lại tự tìm đến đây nạp mạng! Mày liệu mà nghe lời, nói không chừng lát nữa sẽ dễ sống hơn một chút.”

Mình sợ quá, Đường Tiểu Ngừ buồn rầu nghĩ, sau đó tiếp tục tìm cách bỏ trốn.

Cho dù thế nào đi nữa, chạy trước rồi tính sau.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài tiệm thức ăn nhanh, một người đàn ông đeo kính đột nhiên la lớn, “Khâu Tử Ngạn kia!”

“Đâu?!” Các chị em gái vội vàng nhìn theo hướng hần chỉ.

Khâu tiên sinh dứt hai tay vào túi quần, đứng cười dưới ánh đèn đường, trông đẹp trai và chói lóa như một vị hoàng tử!

“Á á á!” Các cô gái lập tức kích động! Đúng là người mẫu nam nổi tiếng Khâu Tử Ngạn rồi! Người thật còn đẹp hơn ảnh chụp gấp trăm lần, các cô gái hớn hở chạy lên phía trước, xin chụp ảnh chung hoặc xin chữ kí, tiệm thức ăn nhanh vốn đã đông, bên ngoài còn có người qua đường vây xem, khung cảnh vô cùng náo nhiệt!

“Hôm nay trời lạnh lắm phải không?” Khâu Tử Ngạn lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy!” Các cô gái lập tức hứa theo.

“Mọi người có muốn chạy bộ với tôi không?” Khâu Tử Ngạn kêu gọi.

“Muốn!” Các cô gái vui vẻ nhảy nhót.

Khâu Tử Ngạn xoay người, chạy về phía cuối phố.

Các cô gái thét chói tai chạy theo sau, người đàn ông đeo kính cũng chạy theo, nhân tiện đội thêm chiếc mũ lưỡi trai lên đầu — Người đó không ai khác chính là người đại diện bị đàn áp của chúng ta, Mạch tiên sinh.

“Khâu Tử Ngạn, em yêu anh!” Mạch Kha vừa chạy vừa la, cái trò ngụy trang này thật kinh khủng!

“Khâu Tử Ngạn, chúng em yêu anh!” Các fan gọi theo.

“Khâu Tử Ngạn! Em muốn gả cho anh!” Mạch Kha cảm thấy mình sắp ói mửa.

“Khâu Tử Ngạn! Chúng em muốn gả cho anh!” Các fan thét to, âm thanh vang thẳng lên trời.

Ven đường liên tục có fan cuồng và những người không hiểu gì gia nhập, đội ngũ càng ngày càng đông, tính sơ cũng hơn trăm người, trông rất giống cảnh “toàn bộ thành phố vui mừng chào đón Olympic”.

Trong con hẻm nhỏ, đầu trục vô cùng buồn bức, tự hỏi tại sao bên ngoài lại trở nên ầm ĩ như vậy. Kết quả chưa đầy một phút, một đám người vừa cầm di động chụp hình lia lịa vừa hô to “Khâu Tử Ngạn em yêu anh” đột nhiên xông vào, quả thật rất có khí thế.

.

Đầu trục hóa đá, tình huống quái quỷ gì thế này?

Đường Tiểu Ngừ chớp lấy cơ hội hung hăng đá hấn một cái, sau đó xoay người chạy về phía đám đông.

“Mây quay lại đây ngay!” Đầu trục tức giận đuổi theo, ai ngờ lại đụng trúng một đám đông chị em phụ nữ!

“Người đằng trước là Khâu Tử Ngạn thật đó!” Một cô gái rung rung nước mắt, bấu chặt cánh tay của đầu trục!

Có thể nhìn thấy người thật, kích động quá đi mất!

Đường Tiểu Ngừ cũng bị mấy cô gái vây quanh, Mạch Kha tìm đúng thời cơ chụp tay cậu, kéo cậu ra ngoài rồi bỏ chạy.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngừ quay đầu lại.

“Anh ấy không sao đâu!” Mạch Kha nhét người vào trong taxi, “Chúng ta về trước đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Trong một khu nhà cao cấp, Đường Tiểu Ngừ uống thuốc Mạch Kha đưa, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ.

“Anh họ vừa gọi điện, anh ấy nói sẽ trở về ngay.” Mạch Kha an ủi, “Chuyện ầm ĩ như vậy, chắc chắn sẽ có phóng viên trực đêm đến săn tin, cậu đừng lo lắng quá.”

“Chuyện này có gây ảnh hưởng xấu đến anh ấy không?” Đường Tiểu Ngừ rầu rĩ nói.

“Không đâu, có rất nhiều lí do để biện minh.” Mạch Kha chuẩn bị chần nệm cho cậu, “Nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi gọi điện thoại giải thích với giới truyền thông.”

Đường Tiểu Ngừ gật đầu, nhìn Mạch Kha đi ra ngoài phòng ngủ.

Vết thương trên lưng do dao gây ra vẫn còn khá đau, nhưng Đường Tiểu Ngừ không còn tâm trạng chú ý tới điều này.

Lần này có lẽ. . . . Tiêu thật rồi.

Đường Tiểu Ngừ ủ rũ vùi đầu vào chăn.

“Đúng vậy, chúng tôi muốn phát động phong trào toàn dân tập thể dục.” Mạch Kha đứng trong phòng khách gọi điện thoại, “Bây giờ việc rèn luyện thể dục đang dần mai một từ già đến trẻ từ giới văn phòng đến giới học sinh, là một ngôi sao khỏe mạnh như ánh mặt trời, dĩ nhiên Khâu tiên sinh có nghĩa vụ giúp các fan của mình trải nghiệm niềm vui vận động rồi. . . Tiền thù lao? Anh hiểu lắm rồi, chúng tôi cam đoan không nhận bất kì lợi ích nào từ việc này,

đây cũng không phải là hoạt động quảng cáo sản phẩm!”

Khâu Tử Ngạn vừa đổi giày, vừa buồn bực nhìn người đại diện.

Người đại diện cảm thấy vô cùng tổn thương, nhưng vẫn chuyên nghiệp nói hết câu cuối cùng, sau đó cúp điện thoại quay sang kháng nghị, “Sao anh lại nhìn em bằng ánh mắt đó!?” Trái tim pha lê vỡ tan rồi!

“Tiểu Ngử thế nào?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Đang nằm nghỉ trong phòng.” Mạch Kha nói, “Vết thương trên lưng không nghiêm trọng lắm, em đã đưa cậu ấy tới bệnh viện khâu lại, bác sĩ nói uống thêm một ít thuốc giảm viêm sẽ không có chuyện gì nữa.”

Khâu Tử Ngạn nghe vậy mới yên tâm một chút, sau đó đưa tay vặn nắm cửa phòng ngủ.

Trên chiếc giường lớn, Đường Tiểu Ngử đang nằm ngủ, co người lại thành một khối.

Khâu Tử Ngạn nhẹ nhàng ngồi xuống giường, chỉnh lại mái tóc rối bù của cậu.

Mạch Kha nép sát vào khe cửa nhìn lên, cảm thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị — Vừa rồi anh họ đối xử với mình vô cùng bạo lực, bây giờ lại dịu dàng như nước, thật không công bằng!

Lông mi Đường Tiểu Ngử khẽ run rẩy, nhưng vẫn không tỉnh lại.

“Định giả bộ ngủ đến bao giờ?” Khâu Tử Ngạn lạnh lùng hỏi.

.

Đường Tiểu Ngử chợt dạ mở mắt ra.

Khâu Tử Ngạn ngồi đối diện cậu, trên mặt không có biểu tình gì.

“Em xin lỗi.” Đường Tiểu Ngử nhỏ giọng nói.

“Đây là lần thứ mấy em gạt anh rồi?” Khâu Tử Ngạn nhàn nhạt hỏi.

Đường Tiểu Ngử sùng sốt, cảm thấy trong lòng đau nhói, khóe mắt lập tức đỏ lên.

“Đường thương cho tốt trước đi.” Khâu Tử Ngạn không hỏi thêm gì nữa.

“Em muốn giúp anh Hàn lần cuối —” Đường Tiểu Ngử còn chưa kịp nói hết câu, Khâu Tử Ngạn đã xoay người rời khỏi phòng.

Má ơi! Mạch Kha vội vàng chạy về phòng khách, ngồi ngay ngắn trên sofa, còn lẹ tay cầm một quyển tạp chí lên.

Phải nói là trông y như thật.

“Cầm ngược rồi.” Khâu Tử Ngạn mở tủ lạnh ra.

.

Cái gì?

Mạch Kha ngượng ngùng vút tạp chí vút lên bàn, “Anh đang giận phải không?”

“Uống xong thì về nhanh đi.” Khâu Tử Ngạn ném cho hắn một lon bia, thái độ cực kì lạnh lùng!

Mạch Kha oán thăm trong lòng, em không cần mượn rượu giải sầu như ai đó đâu.

“Biết trọng điểm trong câu vừa rồi là gì không?” Khâu Tử Ngạn liếc hắn.

Mạch Kha thật sự muốn khóc, “Biết.” Uống hay không uống không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là ba chữ “về nhanh đi”!

Đúng là quá tàn nhẫn.

Vì thế người đại diện đành phải ngoan ngoãn bỏ của chạy lấy người, trả lại không gian yên tĩnh cho anh họ và. . . . Chị dâu.

Má ơi, nghe kinh dị quá!

“Anh Tử Ngạn.” Sau khi Mạch Kha rời đi, Đường Tiểu Ngử đứng ở cửa phòng ngủ gọi hắn.

“Ngủ đi.” Khâu Tử Ngạn không ngẩng đầu lên, tiếp tục đọc tạp chí.

“Em chỉ muốn giúp anh Hàn lần cuối, sau đó xem như cả hai không còn nợ gì nhau nữa.” Đường Tiểu Ngừ ngồi xuống bên cạnh hắn, “Em thật sự không cố tình muốn gạt anh, sau chuyện này, em sẽ không bao giờ đụng vào cờ bạc nữa, anh. . . . Tin em lần nữa đi, lần cuối cùng thôi.” Càng về sau, giọng nói của cậu càng lúc càng lo lắng.

Đây không phải là lần đầu tiên mình gạt anh ấy, cho dù là người kiên nhẫn thế nào cũng sẽ cảm thấy tức giận.

Khâu Tử Ngạn đặt quyển tạp chí trong tay xuống, xoay người bế Đường Tiểu Ngừ lên.

Suy nghĩ của Đường Tiểu Ngừ bắt đầu trở nên hỗn loạn. . . . Chẳng lẽ muốn làm chuyện đó?

Sao đột ngột quá vậy!?

Nhưng sự thật chứng minh Đường Tiểu Ngừ đã nghĩ quá nhiều, Khâu Tử Ngạn chỉ bế cậu lên giường mà thôi, “Trước khi vết thương của em khỏi hẳn, anh không muốn nói về chuyện này nữa.”

Đường Tiểu Ngừ giật giật khóe miệng, không nói gì.

Tối hôm sau, Khâu tiên sinh vẫn ngủ trong phòng khách, hoàn toàn không để ý tới vợ yêu đang chập vạt trong phòng ngủ, thật sự rất tàn nhẫn vô tình.

Cũng trong tối hôm đó, một sự kiện vô cùng nghiêm trọng đã xảy ra.

Rạng sáng bốn năm giờ, một chiếc xe tải nhỏ chất đầy thuốc nổ trái phép đã bất ngờ nổ mạnh tại một khúc sông ở ngoại ô thành phố, những người trên xe không rõ sống chết.

Sáng sớm, một tia nắng mặt trời chiếu vào cửa sổ, Tô Nặc lồm bồm vài tiếng, lấy tay che mắt lại.

“Muốn ngủ nữa không?” Âu Dương Long xoa xoa lỗ tai hắn.

“Muốn.” Tô Nặc dụi đầu vào trong ngực ngài giám đốc, ngủ nướng trong lòng chồng đẹp trai của mình là một chuyện rất thoải mái.

“Muốn gọi điện cho anh hai em trước không?” Âu Dương Long hỏi.

“Hả?” Tô Nặc mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, “Sao tự nhiên lại gọi điện thoại cho anh hai em?”

Âu Dương Long đưa tin tức vừa đọc được trên di động đến trước mặt Tô Nặc.

Tô Nặc dụi dụi mắt, đập vào mắt là hai chữ “nổ mạnh” in đậm màu đỏ, vì thế hắn vội vàng ngồi dậy! Cả người lập tức cứng đờ.

“Đừng lo.” Âu Dương Long an ủi, “Anh gọi điện thoại cho anh hai em rồi, người gặp chuyện không may là đối phương.”

Nhưng như vậy cũng rất đáng sợ! Tay của Tô Nặc run lập cập, vất vả lắm mới cầm được điện thoại!

“Có gì không?” Hàn Uy tưởng Âu Dương Long gọi cho mình.

“Anh hai!!!!!!!!!!!!!!” Giọng nói cực kì thê lương.

“Sao vậy?” Hàn Uy bị dọa suýt bật ngửa.

“Anh không sao chứ?” Tô Nặc lo lắng hỏi.

“Anh có thể có chuyện gì chứ.” Hàn Uy bật cười.

“Không được, em phải về nhà một chuyến.” Tô Nặc vẫn cảm thấy không yên tâm, sau khi cúp điện thoại liền bắt đầu thay quần áo.

Âu Dương Long đành phải chở hắn về nhà.

“Anh hai!” Vừa về tới nhà, Tô Nặc vội vàng kéo Hàn Uy lại gần kiểm tra từ trên xuống dưới, sốt ruột nói, “Anh có bị thương không?”

“Anh không có đích thân đi, sao có thể bị thương được?” Hàn Uy xoa đầu hắn, “Yên tâm, anh không sao.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Nặc cảm thấy loạn hết cả lên.

“Anh biết Sở Hằng sẽ không bỏ qua như vậy, vì thế anh đã phái người theo dõi hành động của hắn.” Hàn Uy nói, “Không ai lại cất giữ một lượng lớn thuốc nổ ở địa bàn của mình, vừa nguy hiểm vừa dễ bị nghi ngờ, vì thế anh đoán hắn đã mua chúng từ nơi khác, người môi giới chỉ có vài người, rất dễ bị tra ra.”

“Sau đó thì sao?” Tô Nặc tiếp tục hỏi.

“Anh không ngờ hấn lại vội vã như thế, ván cược vừa chấm dứt hấn liền trang bị thuốc nổ trên xe.” Hàn Uy châm một điếu thuốc, “Anh chỉ nhân cơ hội này tiễn hấn một đoạn thôi.”

“Sở Hằng ở trên xe?” Tô Nặc cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Ừ.” Hàn Uy gật đầu.

“...” Tin tức này quá chấn động, Tô Nặc ngồi trên sofa nửa ngày vẫn chưa thể hồi phục tinh thần.

“Vậy bên anh thế nào?” Âu Dương Long hỏi.

“Không có manh mối, bọn họ sẽ không thể tra ra tôi.” Hàn Uy dựa lưng vào ghế, “Huống chi Sở Hằng đã chết, những người còn lại chắc chắn sẽ lo tranh giành vị trí, làm gì còn ai rảnh rỗi đi điều tra để báo thù cho hấn.”

“Anh hai!” Tô Nặc đột nhiên chạy lại ôm lấy Hàn Uy.

Âu Dương Long khẽ nhướn mày.

“Sao vậy?” Hàn Uy cười cười vỗ lưng em trai.

“Sau này anh không được làm chuyện này nữa.” Tô Nặc ôm chặt anh hai, giọng nói có chút run rẩy.

“Lo cho anh à?” Hàn Uy hỏi.

“Phải.” Tô Nặc hít hít mũi.

Cái chết là chuyện rất dễ dàng xảy ra, nhớ tới bố mẹ qua đời nhiều năm trước, nước mắt của Tô Nặc bắt đầu rơi xuống.

Nếu anh hai xảy ra chuyện, mình chắc chắn sẽ sụp đổ.

“Ngốc quá.” Hàn Uy rút khăn giấy ra lau nước mũi cho hấn, “Anh biết chừng mực mà.”

“Không được, anh nhất định phải hứa với em!” Lần này Tô Nặc rất kiên quyết.

“Anh đã bắt đầu tẩy trắng từ từ rồi, nhưng chuyện này không thể nóng vội được.” Hàn Uy kiên nhẫn giải thích, “Mấy ngày nữa anh sẽ ra nước ngoài một chuyến, chị dâu em sắp sinh rồi.”

“Thật sao?” Tô Nặc vừa lau cái mũi hồng hồng của mình vừa cười, sắp sinh rồi.

“Đừng khóc nữa.” Hàn Uy lau nước mắt cho em trai, “Anh đã tính toán rồi, nhanh nhất là sang năm anh sẽ đóng cửa sòng bạc, sau đó ra nước ngoài sinh sống, mấy công ty mới mở trong nước sẽ chuyển cho vài phó tổng giám đốc quản lý, lâu lâu trở về nhìn một chút là được.”

“Anh muốn ra nước ngoài định cư?” Tô Nặc sững sờ.

“Ừ.” Hàn Uy nói, “Anh định mang cả em theo, nhưng bây giờ xem ra không được rồi.”

“Tôi sẽ thường xuyên mang Nặc Nặc sang thăm anh.” Âu Dương Long kéo tiểu ngu xuẩn nhà mình về bên cạnh, “Nặc Nặc muốn ở bao lâu cũng được.”

“Thật sao, vậy em muốn ở nửa năm.” Vừa nghĩ tới việc mình phải sống xa anh hai yêu quý, Tô Nặc cảm thấy vô cùng luyến tiếc.

“..... Ngoan, việc này chúng ta sẽ bàn bạc lại sau.” Âu Dương Long nhanh chóng chuyển đề tài, “Em đói bụng chưa? Hình như em vẫn chưa ăn sáng.” Biết nói lảng sang chuyện khác đúng lúc, thật sự rất phúc hắc.

Hàn Uy khinh bỉ nhìn hấn.

Ngài giám đốc vờ như không thấy.

Đây đúng là tấm gương điển hình cho giới tiểu công.

Trên chiếc bàn đầy đồ ăn sáng, Tô Nặc phồng má cố gắng ăn hết đồng bánh bao, di động đột nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên Đường Tiểu Ngừ.

“Anh Hàn không sao chứ?” Đường Tiểu Ngừ mới đọc được tin tức trên di động, vì thế lập tức gọi điện thoại cho Tô Nặc.

“Yên tâm, anh ấy không có việc gì, mai mốt tôi kể chi tiết cụ thể cho cậu nghe.” Tô Nặc nói, “Cậu về nhà chưa?” Do rời giường quá vội vàng, Tô Nặc

vẫn chưa nhìn thấy tin tức về vụ “đại hội chạy bộ giữa đêm khuya”.

“Tôi đã về từ tối hôm qua.” Đường Tiểu Ngữ rầu rĩ nói, “Chuyện đi sông bạc đã bị anh Ngạn phát hiện, anh ấy rất tức giận.”

“Hả?” Tô Nặc giật mình, “Sao hắn biết được?”

“Chuyện dài dòng lắm” Đường Tiểu Ngữ nằm bẹp trên giường, trong lòng vô cùng buồn phiền.

“Hắn chứ cậu? Vậy cậu từ chức đi!” Tô Nặc hùng hổ nói, “Tôi giúp cậu tìm việc khác.”

“...” Đường Tiểu Ngữ im lặng không trả lời.

“Cậu sợ hả? Đưa di động cho hắn, để tôi nói chuyện với hắn!” Tô Nặc vẫn tiếp tục lái nhái, “Cho dù đã kí hợp đồng cũng không sao, tôi trả tiền bồi thường cho cậu, cậu cứ ném thẳng hợp đồng vào mặt hắn!” Vừa nghĩ đến cảnh tượng này là thấy hưng phấn rồi.

“Tôi cúp trước.” Đường Tiểu Ngữ chán nản nói.

“Khoan cúp, tôi thật sự có thể giúp cậu tìm việc —” Tô Nặc còn chưa nói hết câu, điện thoại đã bị Hàn Uy bắt ngờ giật lấy, Tô Nặc buồn bực quay sang nhìn anh hai, “Anh làm gì vậy?”

“Khâu Tử Ngạn giận vì biết chuyện cậu đến sông bạc?” Hàn Uy trầm giọng hỏi.

Mẹ nó! Tô Nặc nhện không được tặng anh hai một ánh mắt sùng bái, có thể bà tám một cách đầy khí thế như vậy, không hổ danh là xã hội đen!

“Phải.” Đường Tiểu Ngữ không ngờ Hàn Uy lại quan tâm đến chuyện này!

“Vậy coi hết quần áo quuyến rũ hắn là được.” Hàn tiên sinh tặng Đường Tiểu Ngữ một câu lời ít ý nhiều.

“Phụt, khụ khụ khụ khụ!” Tô Nặc phun ngum sữa đậu nành trong miệng ra, suýt nữa đã sặc đến tắt thở.

“... Anh Hàn.” Tuy cách một cái điện thoại, mặt của Đường Tiểu Ngữ vẫn đỏ lên.

Hàn Uy cúp điện thoại một cách cực kì oai phong.

“Sao anh lại dạy cậu ấy như vậy?” Sau khi thở lại bình thường, Tô Nặc chỉ trích anh hai mình.

“Cũng không phải không tốt.” Ngài giám đốc lau nước còn dính trên miệng cho Tô Nặc, “Chiều này rất có tác dụng.”

Có tác dụng, đúng, nhưng chỉ trong trường hợp hai người là người yêu như em và anh hoặc anh hai và chị dâu thôi còn Khâu Tử Ngạn và Đường Tiểu Ngữ thì... Khoan đã khoan đã! Trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ vô cùng đáng sợ, Tô Nặc lập tức hóa đá!

“Em hiểu vấn đề chưa?” Âu Dương Long cười cười xoa đầu hắn.

Cái quái gì thế này!? Tô Nặc hít một hơi, hoảng hốt nhìn anh hai mình, “Anh cũng nghĩ vậy sao?”

“Lúc trước hắn mạo hiểm đến tìm anh, anh đã biết có vấn đề rồi.” Hàn Uy nói, “Là do em không nhìn ra thôi.”

Trong đầu như có hàng ngàn con thảo nê mã chạy ngang qua, Tô Nặc choáng váng đến mức không thể nói nên lời, vì thế liền anh dùng gục đầu xuống bàn.

Trật tự của thế giới này đã vỡ nát rồi.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Không giúp cậu bạn nhỏ của em giải quyết vấn đề sao?” Âu Dương Long trêu chọc.

Không ngờ cậu ta lại cặp kè với tên cơ bụng kia... Tô Nặc quyết đoán gọi lại cho Đường Tiểu Ngữ.

“Sao vậy?” Đường Tiểu Ngữ bắt điện thoại.

“Tôi có một người bạn thời đại học.” Tô Nặc nghiêm túc nói, “Bộ dáng vô cùng đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm về mặt lạnh lùng, cao 1 mét 9 có cơ bụng ngoài ra còn có làn da nâu rất khỏe mạnh, khi mặc áo sơ mi chỉ cần cơ ngực cử động nhẹ một cái, nút áo liền văng ra, lông chân cũng rất rậm, tóm lại là một người đàn ông rất đặc biệt, cậu cảm thấy thế nào?”

Hàn Uy cười đến đau cả bụng, Âu Dương Long nghe vậy cũng bật cười.

“Tôi cảm thấy anh ta rất được.” Đường Tiểu Ngữ không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vì vậy đành phải trả lời thành thật.

“Mấy ngày nữa tôi sắp xếp cho hai người gặp nhau.” Tô Nặc quyết đoán nói.

“Cái gì?” Đường Tiểu Ngừ giật mình, “Sao anh lại sắp xếp cho bọn tôi gặp nhau?”

“Cậu thật sự không nghĩ đến việc chia tay với Khâu Từ Ngạn sao?” Rốt cuộc Tô Nặc cũng nói ra mục đích chính của mình.

“.” Đường Tiểu Ngừ vui đầu vào chần, “Tôi không hiểu anh đang nói gì hết.”

“Tôi biết hết rồi.” Tô Nặc lạnh lùng cắt lời, giọng nói vô cùng sắc bén!

“Tôi có thể tự mình giải quyết.” Đường Tiểu Ngừ thật sự muốn lăn ra bất tỉnh, “Anh mặc kệ tôi đi.”

“Rốt cuộc Khâu Từ Ngạn có cái gì tốt chứ?” Tô Nặc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Không còn việc gì khác thì tôi cúp đây.” Đường Tiểu Ngừ hoàn toàn không muốn thảo luận vấn đề này.

“Đừng cúp!” Tô Nặc cầm di động chạy ra ban công.

Sao có thể cúp như thế, chuyện này tám suốt ba tiếng đồng hồ cũng còn được!

“Anh phải giúp tôi giữ kín bí mật này.” Đường Tiểu Ngừ dặn dò.

“Đương nhiên, cậu cũng giúp tôi giữ bí mật chuyện anh hai tôi mà!” Tô Nặc ngồi xuống xích đu đang đưa qua lại, “Chúng ta coi như huề nhau.”

“Lần này anh Từ Ngạn giận thật rồi.” Đường Tiểu Ngừ rầu rĩ nói, “Lúc trước có giận thế nào anh ấy cũng không bao giờ không nói chuyện với tôi như vậy.”

“Cậu thích hắn thật sao?” Tô Nặc bắt đầu giờ thối nhiều chuyện.

“Ừ.” Đường Tiểu Ngừ thấp giọng nói, “Tôi đã xin lỗi anh ấy rồi, nhưng anh ấy lại không thèm để ý đến tôi.”

Đúng là cái tên cơ bụng hẹp hòi! Tô Nặc âm thầm nhận xét trong lòng.

“Nếu anh cãi nhau với người yêu, anh sẽ làm thế nào?” Đường Tiểu Ngừ bất chợt hỏi.

Nếu là tôi? Tô Nặc sừng sốt một chút, có lẽ tôi sẽ mặc một chiếc quần lót gọi cảm chạy tới quyến rũ đối phương. Với hai người đang yêu mà nói, chuyện bịp bịp vừa sáng khoái vừa khó mà chống cự! Rất dễ làm dịu mối quan hệ vợ chồng căng thẳng! Sau khi bịp bịp xong còn có thể vừa vuốt ve vừa xin lỗi nhau, xác suất thành công rất lớn! Cứ thế mà làm!

Nói vậy. . . Ý kiến của anh hai cũng đâu có sai!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

“Anh còn cách nào hay hơn không?” Đường Tiểu Ngừ thật sự không thể mặc quần lót chạy đi quyến rũ đối phương như lời hắn được, bởi vì nó thật sự rất 囧!

“Còn không hai người chia tay đi?” Tô Nặc vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không!” Đường Tiểu Ngừ lập tức từ chối, hoàn toàn không thèm nể mặt Tô Nặc.

Tại sao lại như vậy?!

Tô Nặc thờ dài một hơi.

Tên cơ bụng kia có gì tốt chứ!

Thật không thể hiểu nổi.

Tuy hai người trò chuyện với nhau hơn nửa tiếng, Đường Tiểu Ngừ vẫn không tìm được biện pháp nào hữu dụng, trái lại còn phải nghe một đồng câu như “cậu có chắc Khâu Từ Ngạn thật lòng thích cậu không”, hay “nói không chừng hắn thích mặc quần lót ren màu hồng”, “hai người không thể chia tay thật

sao”, v.v. . . Hon nữa còn ngoài ý muốn biết được chiều cao, số đo ba vòng, nhóm máu và bối cảnh gia đình của một người đàn ông khác.

Sau khi cúp điện thoại, Đường Tiểu Ngữ có cảm giác đầu mình sắp nổ tung.

Mở trình duyệt web trên di động lên, hàng loạt tin tức giải trí nhảy ra, tất cả đều nói về chuyện Khâu Tử Ngạn dẫn mọi người chạy bộ, khu vực bình luận đã bị fan cuồng náo tàn chiếm đóng, mọi người đều vui vẻ hào hứng khen ngợi, thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài câu chê bai như “làm màu quá đi” nhưng đã lập tức bị đẩy xuống, tóm lại không có ảnh hưởng xấu đến tiếng tăm của Khâu Tử Ngạn.

Lúc này Đường Tiểu Ngữ mới cảm thấy yên tâm hơn một chút, cậu định xuống giường đi rửa mặt rồi hâm nóng bữa sáng cho Khâu Tử Ngạn, ai ngờ cửa phòng đột nhiên mở ra.

“Anh Tử Ngạn.” Đường Tiểu Ngữ sững sốt.

“Sao không mặc quần áo vào?” Khâu Tử Ngạn nhú mày.

“. Vừa mới cởi ra.” Đường Tiểu Ngữ ngượng ngùng nói, “Em muốn đi tắm.”

Miếng băng gạc trên lưng còn dính chút máu, Khâu Tử Ngạn ngồi xuống bên cạnh Đường Tiểu Ngữ, cẩn thận kiểm tra cho cậu.

“Không sao đâu.” Chỉ mặc mỗi cái quần lót, Đường Tiểu Ngữ cảm thấy không được tự nhiên.

“Chùng nào đi thay băng?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Ngày mai.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Không sao thật mà, chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

“Đi, đi tắm.” Khâu Tử Ngạn kéo cậu vào phòng tắm.

“Em” Em tự tắm là được! Bị hấn lột sạch sẽ, Đường Tiểu Ngữ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Khâu Tử Ngạn nhúng khăn mặt vào nước nóng rồi vắt khô, sau đó lau cho Đường Tiểu Ngữ, làn da trắng nõn của cậu dần dần chuyển sang màu hồng. Khâu Tử Ngạn cầm khăn lau dọc từ trên xuống tới rốn, Đường Tiểu Ngữ né tránh theo bản năng, cảm thấy hơi nhột nhột.

Khâu Tử Ngạn bật cười, ngẩng đầu liếc cậu một cái.

“Anh còn giận không?” Nhân cơ hội này, Đường Tiểu Ngữ nhỏ giọng hỏi thử.

“Đương nhiên rồi.” Khâu Tử Ngạn cốc đầu cậu một cái.

“Vậy anh còn muốn giận bao lâu nữa?” Đường Tiểu Ngữ hỏi.

“Không nói trước được.” Khâu Tử Ngạn chà lưng giúp cậu.

“Ít nhất cũng nên cho em cái kì hạn.” Đường Tiểu Ngữ buồn bực nghĩ, không thể nói trước là bao lâu chứ.

Khâu Tử Ngạn đổ một ít sữa tắm lên tay, trực tiếp thoa lên mông Đường Tiểu Ngữ, sờ tới sờ lui cả buổi trời!

Đường Tiểu Ngữ:

Nếu là bình thường, nhất định Đường Tiểu Ngữ sẽ né tránh theo phản xạ tự nhiên, nói không chừng còn cho Khâu tiên sinh một đá! Nhưng tình huống hiện tại khá đặc biệt, nhớ tới lời đề nghị quyền rũ của Tô Nặc và Hàn Uy, thân thể Đường Tiểu Ngữ lập tức cứng đờ.

Cho dù không thể quyền rũ, ít ra cũng không nên né tránh. . . .

Ôm suy nghĩ bất khuất đó, Đường Tiểu Ngữ đứng yên tại chỗ, không dám cử động, thiếu điều quên thở luôn!

Cảm giác được cơ thể cứng ngắc của cậu, Khâu Tử Ngạn nhìn không được bật cười.

Đường Tiểu Ngữ đá hấn một cái, mặt đỏ như bị thiêu đốt.

“Vết thương trên lưng còn chưa khỏi, đừng lộn xộn.” Khâu Tử Ngạn đè Đường Tiểu Ngữ lại, bắt đầu giúp cậu lau người một cách đàng hoàng.

“Anh đừng giận nữa.” Đường Tiểu Ngữ nắm chặt tay hấn.

“Em có biết thấy em bị người ta uy hiếp, anh lo lắng như thế nào không?” Khâu Tử Ngạn nhìn cậu.

Đường Tiểu Ngữ cảm thấy vô cùng đau lòng, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên!

“Đây là lần cuối cùng.” Khâu Tử Ngạn nâng cằm cậu lên, trầm giọng nói, “Sau này không được gạt anh nữa.”

“Em biết rồi.” Đường Tiểu Ngữ nhìn thẳng vào mắt hắn, “Đây là lần cuối cùng, em sẽ không bao giờ gạt anh nữa.”

Giọng nói không lớn nhưng rất kiên định.

Hôn lười trong phòng tắm suốt năm phút, vừa nghe là thấy lãng mạn rồi!

Phải nói là quyến luyến vô cùng luôn!

Ba tháng sau.

“Anh lại xem máy tính!” Chung Ly Phong Bạch cầm chổi lau nhà tức giận gào lên.

Mất!

Vừa mới khôi!

Mà đã chạy đi!

Ngồi trước màn hình!

Có phải!

Muốn cãi nhau!

Với tôi không!

“Không có!” Mục Thu quyết đoán tắt màn hình.

“Kiểm tiền quan trọng như vậy sao? Vất vả lắm mới có cơ hội ở nhà nghỉ ngơi!” Đạo diễn Chung bước qua tắt màn hình máy tính của Mục Thu, vốn định xóa luôn đồng báo cáo chết tiệt kia, ai ngờ lại phát hiện Mục Thu đang xem “mười hòn đảo đẹp nhất thế giới để tổ chức đám cưới”.

Tôi không hề muốn kết hôn với anh!

Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt liếc hắn một cái, sau đó chạy đi dọn dẹp tiếp.

Mục Thu tựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn theo bóng lưng của đạo diễn Chung.

“Buổi tối tôi muốn đi dự lễ trao giải cho ngôi sao mới, anh ở nhà ăn mì gói một mình đi.” Dọn dẹp được một nửa, Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng căn dặn.

“Tại sao? Anh cũng được mời mà.” Mục Thu bày ra vẻ mặt đáng thương.

“Thì sao? Tôi không muốn xuất hiện chung với anh!” Chung Ly Phong Bạch nghênh ngang bước vào bếp, “Nếu anh dám đi, tôi sẽ li hôn với anh!”

Mục Thu đau khổ nói, “Sau này anh sẽ học cách kiềm chế.” Tối hôm qua thật sự quá điên cuồng rồi.

Vừa dứt lời, một bó xà lách bay ra từ nhà bếp.

Hung dữ cực kì.

Nhưng cho dù là vậy, vào buổi tối, tổng giám đốc Mục dùng đủ mọi chiêu vừa đấm vừa xoa, cuối cùng cũng được vợ yêu cho phép đi dự lễ trao giải.

“Nếu anh dám làm tôi mất mặt, anh nhất định sẽ chết!” Chung Ly Phong Bạch nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không đâu không đâu.” Mục Thu nắm tay đạo diễn Chung, cười như trăm hoa đua nở.

Chung Ly Phong Bạch đau khổ quay đầu sang một bên.

Tại sao!

Cái mặt anh!

Nhìn ngu!

Quá vậy!

Bây giờ!

Li hôn!

Còn!

Kịp không!

Do đây là lễ trao giải về thời trang, Tô Nặc và Khâu Tử Ngạn đều được mời. Khi sắp tới giờ cử hành buổi lễ, một chiếc xe màu bạc chạy chậm rì trên con đường này suốt ba vòng.

“Này này, chúng ta trễ giờ rồi.” Đới An vô cùng sốt ruột nhưng không dám thúc giục, đành phải kín đáo lên tiếng nhắc nhở.

“Đi thêm một vòng nữa.” Tô Nặc dựa lưng vào ghế, trong lòng thấp thỏm không yên.

“Tại sao?” Đới An quả thật sắp khóc đến nơi, cho dù “ngôi sao hàng đầu có thể đến trễ một chút” nhưng bây giờ đã trễ lắm rồi! Đây là sự kiện rất quan trọng, sao không vào luôn mà cứ bày đặt chạy vòng vòng làm gì!

“Tôi hồi hộp quá.” Càng lúc Tô Nặc càng cảm thấy hồi hộp.

“Hồi hộp?” Đới An giật mình, “Cậu hồi hộp cái gì chứ?” Đã tham gia nhiều hoạt động như thế rồi, đến bây giờ mới bắt đầu hồi hộp sao?

Bởi vì tôi sắp phải làm một việc vô cùng khó khăn!

Tô Nặc hít sâu một hơi.

Vào thời điểm quan trọng thế này, mình nhất định phải giữ bình tĩnh!

Tuy rất muốn thời gian trôi qua chậm một chút, nhưng Tô Nặc vẫn không thể làm cho thời gian ngừng lại! Rốt cuộc hắn vẫn phải có mặt đúng giờ tại buổi lễ trao giải long trọng.

“Sao hôm nay cậu cứ đứng ngồi không yên vậy?” Ngồi dưới sân khấu, Đới An buồn bực hỏi.

“Không có gì.” Tô Nặc cảm di động lên xem.

“Chẳng lẽ là vì Khâu Tử Ngạn cũng đoạt giải?” Đới An cảm thấy mình đang tiến gần đến sự thật, “Thật ra chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng, giải thưởng của cậu cao hơn hắn mà!”

“Ừ.” Tô Nặc vẫn cảm thấy bồn chồn, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Ừ là ý gì! Đới An rất muốn gào lên, bắt đầu từ vài ngày trước, cậu ta đã rơi vào trạng thái hoảng hốt rồi, hôm nay, tình trạng này đã được đẩy đến đỉnh điểm! Thậm chí ngay cả cơm trưa cũng không ăn, phải biết rằng cậu ta rất thích ăn món cua hấp kia! Con cua lớn thơm phức vậy như vậy mà không thèm ăn, chuyện này thật sự rất đáng sợ! Nhất định có vấn đề!

Hơn phân nửa số giải thưởng được phát ra, rốt cuộc cũng tới giải thưởng khiến mọi người chú ý, đó là giải “ngôi sao được yêu thích nhất”, như dự đoán, giải thưởng này thuộc về Tô Nặc.

Một tràng vỗ tay như sấm vang lên, Tô Nặc cố gắng giữ bình tĩnh, đứng dậy bước lên sân khấu.

“Chúc mừng Nặc Nặc.” Vừa nhìn là biết MC cũng rất thích hắn, cô nàng cười duyên rũ hơn rất nhiều!

“Cảm ơn.” Tô Nặc nhận cúp, sau đó đứng trước micro.

Phía dưới là một biển người đông nghịt.

Đã quen với việc đèn flash chớp nháy ngấm vào mình, nhưng lần này Tô Nặc bất chợt cảm thấy kích động.

“Nặc Nặc.” Thấy Tô Nặc đứng bất động nửa ngày, MC nhỏ giọng nhắc nhở.

Đới An ngồi phía dưới cũng sốt ruột muốn chết! Chẳng lẽ có ai đã chọc tiêu tổ tông này giận? Nếu là vậy, mình nhất định phải tìm ra tên đó rồi xả súng suốt mười phút!

“Cảm ơn mọi người.” Rốt cuộc Tô Nặc cũng mở miệng, “Tôi thật sự rất hạnh phúc khi nhận được giải thưởng này, cảm ơn fan hâm mộ, người nhà và bạn bè đã ủng hộ tôi suốt thời gian qua.” Tô Nặc hồi hộp đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, “Cảm ơn. . . Người yêu của tôi nữa.”

Tiếng huyền não dưới sân khấu lập tức im bật, nữ MC quên mất hình tượng há hốc miệng sững sốt, Đới An cũng hôn mê bất tỉnh luôn.

Nhưng do người đại diện không hét lên rồi ngã xuống đất mà vẫn ngồi thẳng tắp trên ghế nên không có ai phát hiện ra điều này!

Vì thế ái phi chỉ hôn mê trong ba giây ngắn ngủi, sau đó lập tức tỉnh lại.

“Wow, đây đúng là một tin đáng chúc mừng.” Nữ MC không hổ danh là dân chuyên nghiệp, cô nàng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, không quên trêu ghẹo nói, “Không biết người yêu mà Nặc Nặc cảm ơn có ở đây không nhỉ?”

Tô Nặc hồi hộp dò tìm mắt xuống phía dưới sân khấu, “Anh có đồng ý lên đây không?”

Á a a những lời này thật sự rất có sức công kích! Thì ra là thật! Dưới sân khấu nhất thời bùng nổ, mọi người đều đưa mắt nhìn xung quanh, lần lượt đánh giá xem ai là tiểu thư ngực to mà Tô Nặc nhắc tới!

Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ, một người đàn ông ngồi ở hàng ghế phía trên đứng lên!

Má ơi má ơi! Là đàn ông!

Vì thế Đới An lại hôn mê bất tỉnh thêm lần nữa.

Vậy là lộ hết rồi!

Khoé mắt Tô Nặc đỏ hoe, nhìn người đàn ông đang tươi cười bước lên thảm đỏ. Nụ cười ấy bị camera quay được và phát lên màn hình lớn, mọi người lại bắt đầu bàn tán xôn xao, ai cũng tò mò kích động và cảm động, trái tim cứ đập thình thịch!

Thảm đỏ rất dài, vì thế khi chỉ còn vài bước cuối cùng, Âu Dương Long dứt khoát chạy lên, sau đó hưng hăng ôm tiểu ngu xuẩn nhà mình vào ngực.

Hiện trường nhất thời vang lên tiếng thét chói tai, tất cả mọi người đều đứng lên vỗ tay như sấm, cả khán phòng như muốn nổ tung.

Tô Nặc nhắm mắt nằm trong lòng người yêu, thút thít như con thỏ mình nuôi ở nhà.

Đúng là không hề nam tính chút nào!

Nhưng vẫn rất đáng khen!

Bởi vì hắn rất dũng cảm!

Do quá hồi hộp, Tô Nặc không nhớ nổi mình đã xuống sân khấu như thế nào, chờ đến khi đầu óc hoạt động trở lại, xung quanh đã trở nên yên tĩnh.

“Sợ à?” Trong phòng nghỉ riêng tại hậu trường, Âu Dương Long đau lòng hôn hắn.

Sắc mặt Tô Nặc trắng bệch, chỉ biết dùng sức ôm lấy ngài giám đốc.

“Ngốc quá.” Âu Dương Long cảm thấy lòng mình mềm nhũn, rốt cuộc cũng biết nguyên nhân mấy ngày nay Tô Nặc cứ đứng ngồi không yên, “Cảm ơn em đã cho anh một kinh hi (niềm vui bất ngờ) lớn như vậy.”

Thật ra từ lúc Tô Nặc bắt mình mặc chính trang đến đây, Âu Dương Long đã đoán được bảy tám phần, nhưng vẫn chưa dám khẳng định, cho đến lúc Tô Nặc nói ra câu kia mới dám chắc chắn.

Tuy không có thói quen thể hiện rõ sự vui mừng lên trên mặt, nhưng trong khoảnh khắc đó, thật sự rất rất muốn ôm lấy tiểu ngu xuẩn của mình.

“Là kinh hi thật sao? Không phải kinh hãi à?” Tô Nặc ngờ ngác nhìn Âu Dương Long, “Em còn sợ anh sẽ tức giận.”

“Sao lại thế.” Âu Dương Long ôm chặt Tô Nặc, “Anh mừng còn không kịp nữa là.”

Tô Nặc cọ cọ trước ngực ngài giám đốc, hai mắt đỏ hoe, “Em cảm thấy như đang nằm mơ vậy.”

“Vậy thì vĩnh viễn đừng tỉnh lại.” Âu Dương Long thì thầm vào tai Tô Nặc, “Anh cùng em mơ giấc mơ này, mơ suốt một đời.”

Tô Nặc không nói gì nữa, chỉ dùng sức dụi vào ngực ngài giám đốc, nghe tiếng tim đập vững chắc trong ngực đối phương, sau đó. . . . Lăn ra ngủ.

Bắt đầu từ tuần trước, thần kinh của Tô Nặc đã căng thẳng đến mức mất ngủ cả đêm, bây giờ tảng đá trong lòng đã được lấy xuống, con buồn ngủ cũng nhanh chóng ập tới, từ trước đến nay hắn chưa từng ngủ say như vậy, thậm chí có một đàn bò chạy qua cũng không thể đánh thức hắn.

“Không ngờ Nặc Nặc lại dũng cảm như thế!” Sau khi buổi trao giải kết thúc, Chung Ly Phong Bạch ngồi trên xe cảm thán.

“Lúc trước chúng ta cũng rất dũng cảm mà.” Mục Thu thuận miệng nói, “Còn rất oanh liệt nữa!”

Chung Ly Phong Bạch tức giận trừng hắn một cái!

“ Sao vậy?” Mục Thu cảm thấy mình hoàn toàn vô tội, mình có nói câu nào quá đáng đâu!

Chung Ly Phong Bạch nghiêng răng nghiêng lợi!

Nhắc đến chuyện!

Lần trước!

Là nhớ tới chuyện bị thương kia!

Có phải cố tình làm cho tôi!

Đau lòng!

Không!

“Gi vậy em?” Mục Thu vẫn chưa hiểu biểu tình kia mang ý nghĩa gì.

Sau đó hắn bị Chung Ly Phong Bạch đẩy ngã trong xe.

.....

Mục Thu bị đạo diễn Chung hôn đến thở hổn hển, sao đột nhiên lại mạnh bạo như vậy, đúng là làm cho người ta trở tay không kịp.

“Anh là tượng đá hả!!” Gặm cả nửa ngày cũng không thấy Mục Thu nổi thú tính, Chung Ly Phong Bạch hung hăng cắn cổ hắn một cái.

Bị cắn đau, hai mắt Mục Thu tối sầm, cuối cùng cũng chuyển sang chế độ dề xồm!

Bởi mới nói điểm mẫn cảm gì đó đóng vai trò rất quan trọng!

“Anh nhẹ một chút. . . A!” Chung Ly Phong Bạch còn chưa kịp nói hết câu, đôi môi đã bị Mục Thu chiếm đoạt, vì thế đạo diễn Chung mơ mơ màng màng nằm ngửa trên ghế.

Lâu lâu phải thô bạo trên xe một chút, bởi vì nơi này rất rộng rãi, rất thuận tiện để làm chuyện ấy ấy!

Mục Thu nhanh chóng cời bỏ cả vật, trói hai tay Chung Ly Phong Bạch lại.

Mẹ nó! Đạo diễn Chung lập tức mở to mắt, khúc dạo đầu gì kì vậy?

Thuộc tính S bị che giấu nhiều năm dần dần bộc lộ thật sự rất đáng sợ!

Mục Thu lấy ra một thứ từ trong hộp thuốc lá, cẩn thận chuẩn bị cho Chung Ly Phong Bạch.

“A!” Chung Ly Phong Bạch đá hắn một cái, “Anh nhẹ chút coi!”

Muốn!

Làm đau chết tôi!

Rồi sau đó!

Đi tái giá phải không!

“Ngoan.” Mục Thu vừa mút vừa liếm cổ đạo diễn Chung, lưu lại một loạt dấu hôn rõ ràng ở những chỗ dễ nhìn thấy.

“Hôn chỗ khác đi!” Chung Ly Phong Bạch rống giận, tôi không muốn được vinh danh trên trang bìa tạp chí lá cải vì chuyện này thêm lần nữa đâu!

Đúng vậy, chính là “thêm lần nữa”!

Mục Thu rất nghe lời, nhanh chóng đổi sang chỗ khác.

“A. . .” Chung Ly Phong Bạch cảm thấy phần thắt lưng căng cứng, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Mục Thu dùng sức phun ra nuốt vào, không quá mấy phút, đạo diễn nhạy cảm và tinh tế của chúng ta đã buông cờ trắng đầu hàng, tùy ý để Mục Thu đùa nghịch đôi nhiều tư thế không bình thường.

Bíp bíp trên xe đúng là chuyện khiến người ta mất kiểm soát.

Liên tục lay động rất tốn sức lực!

Phải khen ngợi mới được!

Trong khi đó, tại một căn hộ cao cấp, Khâu Từ Ngạn đang ngắm Đường Tiểu Ngữ nấu đồ ăn khuya.

Bánh ngọt được lấy ra khuôn rồi cắt thành hình tam giác hoàn hảo, phía trên còn phết thêm một lớp bơ sữa mỏng và trang trí một trái dâu tây, trông cực kì đẹp mắt, cứ như một tác phẩm nghệ thuật.

“Vợ à.” Khâu Từ Ngạn ôm lấy Đường Tiểu Ngữ từ phía sau.

“Giờ đó?” Đường Tiểu Ngữ dứt một quả dâu tây cho hắn.

“Lát nữa rồi làm tiếp, chúng ta nói chuyện chút đi.” Khâu Từ Ngạn ôm lấy Đường Tiểu Ngữ, đặt cậu ngồi lên bệ cửa sổ.

“Chuyện gì?” Đường Tiểu Ngữ hỏi.

“Có muốn công khai quan hệ với anh không?” Khâu Từ Ngạn chân thành nói, “Anh không muốn em cảm thấy tủi thân.”

“Tủi thân cái gì chứ.” Đường Tiểu Ngữ bật cười, đưa tay nhéo mũi hắn, “Anh lại nghĩ vớ vẩn gì vậy?”

“Không muốn thật sao?” Khâu Từ Ngạn nói, “Nhưng anh muốn nói với công ty —“

“Không cần đâu.” Đường Tiểu Ngữ ngắt lời, “Em không phải là Nặc Nặc, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình.”

“Em chắc chứ?” Khâu Từ Ngạn hỏi.

“Chắc.” Đường Tiểu Ngữ cười cười, “Như bây giờ cũng rất tốt, yên tĩnh không bị quấy rầy, còn có thể ở chung với nhau mỗi ngày. Về phần công khai với bên ngoài, em thật sự không để ý đâu.”

“Cũng được.” Khâu Từ Ngạn nắm tay cậu, “Chừng nào em đổi ý muốn công khai thì cứ nói cho anh biết.”

Đường Tiểu Ngữ gật đầu, sau đó sáp lại gần hôn Khâu Từ Ngạn.

Thật sự rất hạnh phúc!

Còn về phần Tô Nặc, sau khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, hắn lập tức tắt điện thoại, vứt bỏ công tác, cùng chồng đẹp trai của mình đáp máy bay ra nước ngoài nghỉ phép ở một hòn đảo nhỏ.

Không cần nghĩ cũng biết trong thời gian này, trong nước sẽ xuất hiện rất nhiều tin tức, tuy chắc chắn tin chúc phúc chiếm đa số, nhưng tin ác ý cũng không thiếu, vì thế không nghe thấy là tốt nhất, đợi sóng gió qua đi rồi về cũng được.

“Sao em trai chú có thể nói đi là đi như vậy?!” Jason rít gào trong điện thoại, “Cậu ta có còn coi tôi là sếp không? Có coi tôi là sếp của cậu ta không?!” Liên tiếp lặp lại hai lần chứng tỏ hắn đang rất tức giận!

“Từ sau khi biết rõ quan hệ của chúng ta thì không còn nữa.” Hàn Uy bình tĩnh trả lời.

Jason bắt đầu nổi điên trong phòng!

Đang vui vẻ nói chuyện yêu đương với người đẹp, đột nhiên nhận được điện thoại thông báo Tô Nặc đã bỏ trốn! Vì thế Jason đành phải vứt bỏ người đẹp để về xử lí chuyện này, có ai hiểu được nỗi đau của tôi không! Có ai không!

Đúng là quá thâm!

Nhưng hiển nhiên Tô Nặc sẽ không thông cảm cho nỗi đau của Jason, bây giờ hắn không có tâm trạng thông cảm cho ai hết.

Bởi vì không có chuyện gì tuyệt vời hơn việc nằm phơi bụng trên một bãi biển tư nhân, đã vậy kế bên còn có nước dừa ngọt lịm tươi mát!

Cuộc sống hoàn hảo đến mức không thể hoàn hảo hơn!

“Phơi nắng nhiều có hại cho mắt.” Âu Dương Long đeo kính mát cho Tô Nặc.

“Nếu đeo kính vào thì phơi nắng xong có xuất hiện cái vòng trắng ở mắt không?” Tô Nặc rất quan tâm đến vấn đề này, sau khi phơi nắng, toàn thân đều biến thành màu đồng nam tính, tự nhiên xung quanh mắt xuất hiện một cái vòng trắng, vừa nghĩ là thấy kinh dị rồi!

“Em nghĩ nhiều quá.” Âu Dương Long nằm xuống bên cạnh, “Hôm nay không nắng lắm.”

“Lát nữa chúng ta đến nhà hàng kia ăn cá được không?” Tô Nặc xoa xoa bụng, “Em muốn ăn món nhím biển hấp và canh cá với rau dại.”

“Đương nhiên là được.” Âu Dương Long nhéo nhéo bụng Tô Nặc, mềm mềm tròn tròn, cảm giác không tệ.

“Anh thật là tốt.” Tô Nặc tựa đầu lên ngực Âu Dương Long, quả nhiên là muốn gì được nấy.

“Chỉ tốt với một mình em thôi.” Âu Dương Long cười cười, đưa tay nhéo tai Tô Nặc.

Tô Nặc nhìn không được muốn lên tiếng khen ngợi, chồng đẹp trai của mình đúng là ngẫu quá xá!

“Em nằm ngủ một lát đi, anh về phòng xử lý chút chuyện ở công ty.” Âu Dương Long nói, “Sau đó chúng ta đi ăn hải sản.”

“Em đi với anh.” Tuần trăng mật tức là phải dính với nhau như hình với bóng!

Âu Dương Long bật cười, “Muốn anh công về không?”

Đương nhiên rồi! Tô Nặc bám vào lưng ngài giám đốc như bạch tuộc, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Phoi mông dưới ánh nắng mặt trời ấm áp mới hạnh phúc làm sao!

Trong căn biệt thự nhỏ gần bờ biển có một phòng làm việc rất lớn. Người cho thuê của Âu Dương Long trang trí phòng bằng một tấm thảm đỏ Ba Tư rất tầm thường, vì thế sau khi dọn tới, Âu Dương Long liền đổi thành tấm thảm lông cừu màu trắng, sờ vào rất thoải mái.

Tô Nặc thích nhất là nằm xuống đó đọc sách hoặc chơi trò chơi trong lúc Âu Dương Long làm việc.

Mấy trang web trong nước quả nhiên sắp bị nổ tung, thân phận của Âu Dương Long cũng nhanh chóng bị cư dân mạng tra ra, nhưng tất cả đều nằm trong dự đoán, cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Tô Nặc quay đầu nhìn chồng đẹp trai của mình, sau đó che miệng cười tủm tỉm — Bây giờ tôi rất khỏe, tôi đang đi nghỉ phép với người ấy, mọi người không cần lo lắng!

Đi kèm với câu nói đó là bức hình phong cảnh trời xanh mây trắng sóng vỗ vào bờ cát, còn có hai cặp dấu chân, trông thật sự rất hạnh phúc.

Âu Dương Long mở biểu tượng thông báo có tin mới ở góc phải, sau đó đăng nhập vào khen ngợi Tô Nặc!

Cái này gọi là phu xướng phu tùy!

Sau khi tắt trang đó đi, Tô Nặc tiện tay bấm vào diễn đàn, bắt gặp phát hiện “Loạn thế tình triền” đã đi đến hồi kết.

Cái quái gì thế này! Tô Nặc giật mình, rõ ràng tác giả rất lười mà, sao có thể cập nhật một lúc nhiều chương như vậy, thật vô lý hết sức!

Nhưng chuyện viết văn chủ yếu dựa vào sự điên rồ và linh cảm! Tô Nặc mở trang cuối cùng ra, sau đó bị lời nhắn của tác giả dọa đến nói không nên lời!

Cái gì mà “thật ra lúc đầu viết truyện này là vì rất thích giám đốc Âu Dương và Tô Nặc, nhưng lúc ấy nhìn thế nào cũng không thấy bọn họ có khả năng phát triển, vì thế mới YY viết thành câu chuyện này”? Mẹ nó, có cần dở hơi như vậy không?!

*YY có thể hiểu là... tự sướng/ tự thâm

Vậy tức là nhân vật mềm mại trắng nõn then thùng nhạy cảm si tình như pha lê kia chính là mình sao? Còn người đàn ông khí phách siêu ngẫu bễ nghễ thiên hạ Âu Dương Kim Long chính là giám đốc đẹp trai của mình sao? Hai tay Tô Nặc run lẩy bẩy, con chuột cũng bị dịch chuyển theo, tình cờ nhấn trúng chương miêu tả cảnh bíp bíp —, Âu Dương Kim Long cười tà mị, dùng cự long phía dưới đâm thật sâu vào cơ thể Tô Nhu Nhu, không quên thốt ra mấy câu “em đúng là tiểu yêu tinh chuyên quyến rũ người khác”! Tô Nặc nhìn không được bắt đầu tưởng tượng ra cảnh đó trong đầu, má ửng đỏ càng nghĩ càng thấy kinh hoàng!

Tác giả mất trí rồi hay sao mà dám dùng từ “nước chảy giàn giụa” để miêu tả Tô Nhu Nhu, cái từ quái quỷ gì thế này, sao tác giả có thể dùng từ bậy bạ như vậy được!? Sau này đọc tạp chí ẩm thực sao mình dám nhìn nước sốt hoa quả nữa! Tô Nặc bị sốc quá nặng, cảm thấy mình sắp tắt thở!

Tuy Âu Dương Kim Long và Tô Nhu Nhu đã phá vỡ hết mọi rào cản, sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, nhưng điều này vẫn không thể che giấu sự khó đỡ của tác giả! Tô Nặc ôm iPad lẫn lộn trên giường, tâm tình vô cùng phức tạp!

Âu Dương Long:

“Chồng à!” Tô Nặc ném iPad sang một bên, nhào vào lòng ngài giám đốc, “A a a!”

“Lại đọc cái gì rồi?” Âu Dương Long hỏi.

“Hu hu.” Tô Nặc tựa đầu lên vai ngài giám đốc, nghẹn ngào nói, “Em không xem Loạn thế tình triền nữa đâu!”

Âu Dương Long nín cười, kéo người đang vùi đầu vào vai mình ra, sau đó hôn xuống.

Tiểu ngu xuẩn nhà mình thật là. . . . Yêu bao nhiêu cũng không đủ.

Ở nước Ý cách đó hàng ngàn dặm.

“Baba!” Hàn Tiểu Hi ôm chân Hàn Uy, đôi mắt tràn ngập nước, “Ba không những không dẫn chú đẹp trai mặc áo gió về mà còn làm mất cả anh hai!”

Tại sao ba mình lại vô dụng như thế, tui thân quá đi thôi!

“Thứ nhất, người kia là chú út của con, không phải anh hai, thứ hai, ba của con mặc áo gió cũng rất đẹp trai!” Hàn Uy nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ồ!” Hàn Tiểu Hi chỉ ngón tay nói, “Nhưng chú đẹp trai hơn!”

Hàn Uy có cảm giác đầu mình sắp nổ tung.

“Muốn đi gặp chú đẹp trai quá.” Hàn Tiểu Hi than thở, trong lòng thầm nghĩ sau này mình sẽ gả cho chú!

Nhưng chuyện này không thể nói ra miệng được!

“Đi rồi thì đừng quay về nữa.” Hàn Uy lạnh lùng nói.

“Sao ạ?” Hàn Tiểu Hi há to miệng nhìn ba mình.

“Baba và chú chỉ có thể chọn một.” Thật sự rất tàn nhẫn!

Khóe mắt của Hàn Tiểu Hi đỏ hoe!

“Oa!” Hàn Tiểu Hi vừa chạy vừa khóc, “Mẹ ơi, ba ăn hiếp con!”

“Oa oa!” Đứa bé mới sinh cũng khóc ré lên góp vui.

“Hàn Uy!” Hàn phu nhân vô cùng tức giận, “Con trai của anh vừa mới ngủ! Sao anh lại chọc con gái mình khóc!?”

“Anh đâu có —“

“Dỗ nó ngủ đi!” Hàn Uy còn chưa nói hết câu, Hàn phu nhân đã nhét một một bịch tã nhỏ vào tay hắn.

“Nó muốn bú sữa mới chịu ngủ, anh biết dỗ thế nào đây.” Hàn Uy cảm thấy cực kì đau đầu, mình cũng không thể dùng máy hút sữa.

Hơn nữa, mình từng là đại ca xã hội đen thật sao?

Hàn tiên sinh vừa thay tã cho con, vừa đau khổ tự hỏi vấn đề này.

Sau đó rút ra được một kết luận, chắc chắn chuyện đó là ảo giác rồi.

Chỉ có em trai, vợ, con gái và con trai mới là cuộc sống thật sự của mình thôi. . . .

Thật ra như vậy cũng tốt, không có gì xấu cả.

Bạn đang đọc truyện *Thời Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Nhật kí quay phim (1)

Điều hạnh phúc nhất trên thế giới chính là có thể ngủ với người yêu của mình đến khi nào tự nhiên tỉnh, sau đó ăn một bữa sáng thật là ngon!

Cuộc sống hiện giờ của Tô Nặc chính là cuộc sống như thế.

Đương nhiên cũng có lúc không phải tự nhiên tỉnh mà là bị hôn lười đến tỉnh, nhưng điều này cũng rất mới mẻ!

Sáng khoái nữa là khác!

“Chào buổi sáng.” Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Âu Dương Long nhéo nhéo mắt Tô Nặc.

Xa xa truyền đến tiếng sóng biển rì rào, Tô Nặc chui vào trong cái chăn mềm mại của mình, duỗi lưng một cái, híp mắt nói, “Tối qua em đã mơ một giấc mơ rất dài.”

“Mơ thấy gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Mơ thấy người ngoài hành tinh tấn công trái đất, sau đó công ty giải trí Thiên Thần bị phá hủy, Jason bị một sinh vật hung ác có nhiều xúc tua bắt đến một hành tinh ngoài vũ trụ.” Nhớ lại giấc mơ đó, Tô Nặc cảm thấy thật kinh hãi.

“Vậy còn em thì sao?” Âu Dương Long bật cười.

“Em ngồi trên sân thượng ăn xiên que nướng để chúc mừng.” Tô Nặc cười hi hi, “Bởi vì như vậy sẽ không cần làm việc nữa.”

Âu Dương Long:

“Nếu em chưa muốn làm việc, chúng ta kéo dài kì nghỉ này ra là được.” Bởi mới nói ngài giám đốc đúng là một sùng nịch công chất lượng!

“. . . Không cần đâu.” Tô Nặc ù rũ nằm trên giường, “Em chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

Một người đàn ông tự lập sao có thể để người khác nuôi được, không nam tính chút nào!

Nhưng nói thì nói vậy, cứ nghĩ đến việc phải tới một nơi khi ho cò gáy nào đó đóng phim, Tô Nặc vẫn nhịn không được thở dài.

Đúng là sống không bằng chết.

Nhưng Chung Ly Phong Bạch lại không nghĩ như vậy, Mục Thu bị bệnh nên đạo diễn Chung cũng xin nghỉ phép theo, vất vả lắm mới có thể đi làm lại, tâm tình sung sướng đến mức không thể diễn tả bằng lời!

Từ sáng sớm, Mục Thu đã lục tung phòng ngủ để giúp đạo diễn Chung thu dọn hành lí vào một cái vali lớn.

“Máy thứ này là gì?” Chung Ly Phong Bạch kinh hãi, “Cái nồi đất màu đen này là cái gì đây!”

Đầu!

Của bạn trai mình!

Đã bị!

Nhúng nước rồi!

“Ồ trên núi có gà rừng, có thể bắt về nấu canh uống.” Mục Thu bỏ nồi đất và mấy gói vỏ quế hút chân không vào túi, “Em cứ nếm nếm theo khẩu vị của bản thân, mỗi lần một gói là đủ.”

“Lấy ra ngay!” Đạo diễn Chung rít gào!

Không thêm nề mặt chút nào đúng là quá tàn nhẫn vô tình.

“Tại sao?” Mục Thu nhú mày, “Em phải uống nhiều canh để tắm bổ.”

“Không!” Chung Ly Phong Bạch căm tức nhìn hấn, “Nhìn rất ngu!” Đây không phải là thời chiến, mang nồi chạy khắp nơi để làm gì?!

Mục Thu bất đắc dĩ nói, “Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, ăn uống qua loa sẽ bệnh đấy.”

“Anh không biết vào nhà dân nào đó mượn cái nồi à?” Chung Ly Phong Bạch rất muốn túm cổ áo Mục Thu lắc lắc.

“Dùng nồi đất này hầm canh mới dễ uống, làm vậy em mới chịu uống thêm một chén.” Mục Thu kiên quyết nói.

“Không là không!” Đạo diễn Chung ngạo kiều đến mức người thần đều phần nộ.

“Vậy anh sẽ cắt tiền đầu tư.” Mục Thu thay đổi thái độ.

Chung Ly Phong Bạch mở to mắt trừng hấn, “Sao anh có thể hèn hạ như vậy được!” Cư nhiên dám uy hiếp tôi!

“Anh lấy xe chở em đi, em không cần tự mình đi.” Mục Thu nhét cái túi nilon lớn trên giường vào hành lí.

“Đó là gì vậy?” Đạo diễn Chung cảm thấy vô cùng bất lực.

“Thuốc chống muỗi và một số thuốc cần thiết.” Mục Thu dùng sức đóng vali lại.

“Người trong đoàn làm phim đã chuẩn bị mấy thứ đó rồi!” Chung Ly Phong Bạch nâng trán.

“Mấy cái này đều là nhãn hiệu em hay dùng.” Mục Thu đứng lên, ôm Chung Ly Phong Bạch đặt lên cân.

Đạo diễn Chung:

“Sau khi trở về, anh không cần em mập lên, chỉ cần em đừng sụt kí nào là được.” Mục Thu vuốt ve cằm của đạo diễn Chung, “Đừng làm anh đau lòng.”

Mặt của Chung Ly Phong Bạch lập tức đỏ như sắp bốc cháy.

Vì thế hán liền vùng chân đá bay Mục Thu, bình tĩnh đi vào nhà bếp.

Gần đây!

Càng lúc càng!

Buồn nôn!

Đúng là!

Tieu thật rồi!

Trong khi đó, ở một khu nhà cao cấp, Khâu Tử Ngạn đang ngồi trên bệ cửa sổ nghe điện thoại, “Đã quen chưa?”

“Rồi.” Ở nước Pháp bên kia bờ đại dương, Đường Tiểu Ngữ cuộn mình trong chăn, “Hôm nay di chủ nhà còn nướng bánh ngọt cho em ăn nữa.”

“Trường học thế nào?” Khâu Tử Ngạn hỏi.

“Em báo danh rồi, ngày mai sẽ chính thức nhập học.” Đường Tiểu Ngữ nói, “Mọi người đối xử với em rất tốt, anh đừng lo.”

“Ngày mai anh sẽ lên núi quay phim, có lẽ chúng ta sẽ không thể liên lạc với nhau thường xuyên.” Khâu Tử Ngạn nói, “Có việc gì cứ gọi điện thoại cho Mạch Kha, chuyện này cậu ta không có đi chung với anh.”

“Anh đi quay phim nhớ phải chú ý an toàn.” Đường Tiểu Ngữ dặn dò, “Chờ năm tháng nữa thi xong môn giao tiếp, em sẽ về nước với anh.”

“Ừ, em ngủ đi.” Khâu Tử Ngạn hôn cậu qua điện thoại, “Bảo bố ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Sau khi cúp điện thoại, Đường Tiểu Ngữ bắt đầu cảm thấy nhớ Khâu Tử Ngạn.

Còn Khâu tiên sinh thì nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài.

Mới có năm ngày mà đã muốn đem người kia trở lại rồi.

Sớm biết vậy sẽ không cho em ấy sang Pháp học giao tiếp gì đó. . . .

Đúng là sai lầm nghiêm trọng!

Tuy trong lòng mỗi người đều có những mối bận tâm khác nhau, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Sáng sớm hôm sau, đoàn làm phim lái xe đến sân bay, bắt đầu xuất phát đến chỗ quay phim!

Căn cứ theo sự tưởng tượng của Tô Nặc, cái nơi “vùng núi khi ho cò gáy” chẳng qua là một cái thôn nhỏ nằm chan hòa với thiên nhiên, sau khi xuống máy bay đi thêm một đoạn đường bằng ô tô nữa là tới, cuộc sống quay phim biệt lập với thế giới bên ngoài chuẩn bị bắt đầu! Đúng vậy, cuộc sống biệt lập!

Nhưng hiển nhiên cuộc sống này không hề dễ dàng, để theo đuổi cảm giác nguyên thủy, Chung Ly Phong Bạch mới chọn cái thôn ở nơi không tiện đi lại này, ô tô cứ lắc qua lắc lại trên đường, Tô Nặc ói lên ói xuống, cầm túi nilon ói đến tối tăm mặt mũi, thiếu chút nữa đã ói luôn cả ruột gan phèo phôi! Đới An thấy thế, trái tim pha lê lập tức vỡ nát!

“Tới chưa?” Chờ đến khi xe dừng lại, Tô Nặc yếu ớt hỏi.

“Chắc tới rồi.” Đới An dìu hán xuống xe, sau đó nhìn thấy vài con ngựa.

.

“Tới đây không thể ngồi xe tiếp vì đường đi khá dốc.” Phó đạo diễn nói, “Người dân trong thôn sẽ dẫn ngựa cho chúng ta đi vào đường nhỏ, như vậy nhanh hơn nhiều.”

Vì thế Tô Nặc đành phải run rẩy leo lên lưng ngựa — Do đã kiệt sức sau màn nôn ói vừa rồi, bây giờ hắn không còn chút sức lực nào.

Đới An đành phải ngồi chung ngựa với Tô Nặc để ôm lấy Tô Nặc từ phía sau, ít ra cũng có thể đảm bảo hắn sẽ không té xuống.

“Ái phi, nàng thật tốt.” Tô Nặc thều thào, “Nếu có kiếp sau, trăm nhất định sẽ từ bỏ giang sơn vạn dặm, thay vào đó, chúng ta sẽ nắm tay nhau cùng ngắm mây trời và hoa nở trong đình.”

“” Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nói mấy câu nhảm nhí này! Đới An ôm chặt eo Tô Nặc.

Đúng là mệt chết đi được!

Tuy phòng ốc hơi cũ kĩ nhưng do đoàn làm phim đã chuẩn bị trước, chăn đệm và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày đều đầy đủ, thậm chí còn mang theo mùi hương của nắng. Tô Nặc nhào vào đệm của mình, sau đó thở ra một hơi.

“Nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Đới An rót cho Tô Nặc một li nước ấm, “Ngày mai sẽ bấm máy, cậu hãy tranh thủ ngủ một giấc.”

Sau đó Tô Nặc liền lăn ra ngáy khò khò.

Bàn tay của Đới An dừng lại giữa không trung, sao ngủ nhanh quá vậy. Nhìn vách tường đầy bụi và tín hiệu lúc có lúc không trên điện thoại, ái phi thờ dài một hơi.

Những ngày sắp tới chắc chắn sẽ gian khổ lắm đây.

“Nghe rồi.” Đạo diễn Chung đứng trên nóc nhà, vừa nhìn áng mây đỏ ở phía tây vừa liếc mạng nhích qua nhích lại bắt tín hiệu!

“Em hâm gà chưa?” Mục Thu hỏi.

. Mẹ nó!

Đạo diễn Chung tức giận cúp điện thoại.

Tại sao mình không thể hiểu nổi suy nghĩ của chồng mình!?

Thiệt bực mình hết sức!

“A Lượm.” Biên kịch đứng trong sân kêu, “Ra ngoài dạo một vòng với tôi đi, đến giờ com rồi về.”

“Làm ơn đừng gọi cái tên mới vào nghề của tôi!” Đạo diễn Chung bức xúc phản bác!

Đối với một thanh niên nho nhã tinh tế mỏng manh mà nói, cái tên Chung Thắng Lượm đúng là lịch sử đen tối!

“Quên chuyện đó đi.” Biên kịch hợp tác với Chung Ly Phong Bạch đã lâu, đương nhiên sẽ không khuất phục trước dâm uy của hắn, “Nghe nói người trong thôn sẽ làm gà hầm hạt dẻ và thịt ba rọi xào nấm.” Để tăng thêm sức hấp dẫn, biên kịch còn cố ý tăng thêm ngữ điệu.

Vì thế Tô Nặc lập tức bị đánh thức, sau đó còn nuốt nước miếng ừng ực.

Đới An bị hắn làm hết hồn, đã ra nông nổi này mà vẫn còn nghĩ đến chuyện ăn?

“Có thịt ba rọi ư?” Tô Nặc run run hỏi, suốt quãng đường đến đây, hắn đã nôn hết những gì có trong dạ dày, vì vậy bây giờ rất là đói.

Âm thanh nho nhỏ run run. . . Ái phi nghe mà xót, vì thế liền lén lút cầm chén đĩa đi vào nhà bếp lấy hai bát đồ ăn lớn và một thau com, tiện tay giấu thêm mấy trái cà chua vào túi quần.

“Đói chết tôi mất.” Tô Nặc vùi cả khuôn mặt vào chén com.

Đôi đũa di chuyển liên tục, tiêu diệt nhanh gọn lẹ.

“Ừc.” Sau khi bỏ miếng hạt dẻ cuối cùng vào trong miệng, Tô Nặc thỏa mãn buông đũa xuống.

Thức ăn tinh khiết từ thiên nhiên không bị ô nhiễm có khác, vừa mềm vừa tươi thơm ngon vô cùng!

“Đới tiên sinh, Nặc Nặc.” Một cô gái đứng bên ngoài gõ cửa.

Chết tiệt! Đới An nhanh chóng nhét chén đĩa vào trong túi quần áo, “Có chuyện gì thế?”

“Đến giờ com rồi.” Cô gái nói, “Chúng tôi đã chuẩn bị riêng một phần com đặc biệt cho Nặc Nặc.”

“Tôi biết rồi.” Đới An rút khăn tay ra lau miệng cho Tô Nặc, “Bọn tôi ra ngay.”

“Cậu còn muốn ăn nữa không?” Đới An giật mình, sức ăn này cũng quá sức tưởng tượng rồi!

Tô Nặc nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó hỏi, “Có canh không?” Vừa rồi ăn nhanh quá nên còn hơi nghẹn!

“Chắc. . . . Có. . . . Đó. . . .” Nhận thức của Đới An về Tô Nặc đã được nâng lên một tầm cao mới.

Do thời tiết không lạnh lắm nên mảnh sân trống phía trước được dùng làm chỗ ăn cơm, mọi người ăn cùng nhau sẽ vui hơn.

“Thiếu một đĩa gà hầm hạt dẻ! Thiếu một đĩa thịt ba rọi xào nấm!” Người trong thôn sốt ruột dùng tiếng địa phương hỏi người phục vụ đoàn phim, “Mọi người ăn trước một ít rồi à?”

“Làm gì có!” Người phục vụ cảm thấy bị sỉ nhục, “Sao bọn tôi có thể làm những chuyện thiếu tư cách như thế?”

“Khụ khụ!” Tô Nặc bị sặc nước.

Nhóm em gái trong đoàn làm phim ôm má gào thét trong lòng, chỉ uống có một ngụm nước mà cũng bị sặc, đúng là mảnh mai quá đi thôi!

Rất dễ khơi dậy bản năng làm mẹ của người khác!

“Đới tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị phần ăn đặc biệt cho Nặc Nặc.” Trợ lý bung một cái khay qua, trong khay có xà lách, nấm, đậu hũ và trái cây, phải nói là cực kì thanh đạm!

.

“Xin hỏi cậu có vừa ý không?” Trợ lý hỏi.

Vừa ý cả nhà anh đó! Tô Nặc rít gào trong lòng, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười với trợ lý, “Cảm ơn anh.”

Trợ lý cảm thấy mình sắp hít thở không thông. Tuy đối phương cũng là nam giống mình nhưng lại tạo cho người khác cảm giác thật xinh đẹp và thuần khiết! Hèn chi chỉ thích ăn rau củ!

“Đạo diễn đâu rồi?” Một lát sau, có người phát hiện ra vấn đề này.

“Không cần quan tâm đến hân.” Biên kịch tiến vào, “Mọi người ăn cơm đi!”

“Đạo diễn không ăn sao?” Phó đạo diễn buồn bực hỏi, “Trên đường đi anh ấy nói rất đói mà.”

Biên kịch dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía mái nhà xa xa.

“Tôi không có nói thôn trưởng đẹp trai!” Chung Ly Phong Bạch đứng trên bậc cao nhất của nóc nhà rỗng giần, “Tôi nói thôn này rất nắng! Rốt cuộc anh có nghe không!? Cái gì? Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ! Ở đây không có tín hiệu!”

Không có tín hiệu gì hết!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Ngoại truyện 2 – Nhật kí quay phim (2)

Do thôn nhỏ này rất khép kín, người dân trong thôn chỉ tò mò về đoàn làm phim chứ không có làm ra mấy hành vi mà fan cuồng hay làm, vì thế không gây phiền nhiễu gì nhiều.

Tô Nặc rất thích tình trạng hiện tại, mỗi ngày đều có thể kết thúc công việc sớm hơn thường lệ, sau đó kéo Đới An chạy đông chạy tây, đôi khi còn chạy đến nhà người dân trong thôn uống vài hớp trà hoặc ăn vài thứ do họ tự trồng, phải nói là rất thư thái.

“Thật ra ở lại đây luôn cũng không tệ.” Một buổi tối nọ, sau khi ăn uống no nê, hai người leo lên nóc nhà nằm ngắm trăng với nhau, Đới An nhin không được cảm thán.

“Không được.” Tô Nặc lên tiếng cự tuyệt, tuy rằng đồ ăn ở đây rất ngon nhưng sao mình có thể bỏ mặc chồng đẹp trai của mình! Sau khi quay xong phải lập tức rời khỏi đây! Vì vậy phải tranh thủ thời gian ăn thật nhiều!

“Ngày mai chúng ta tới nhà ai ăn đây?” Khi đề cập đến vấn đề này, Tô Nặc trở nên rất nghiêm túc.

“... Nhà thím Trương ở đầu thôn được không?” Đới An đề nghị, “Hôm nay tôi mới đi ngang qua, tình cờ nhìn thấy thím ấy đang nhào bột mì và thái rau, chắc thím ấy định hấp bánh bao cái trắng.”

“Quyết định vậy đi.” Nghĩ đến chiếc bánh bao thơm ngon kia, tâm tình của Tô Nặc tốt lên hẳn.

“Khụ khụ!” Chung Ly Phong Bạch đột nhiên như bóng ma xuất hiện ở cầu thang.

“Á!” Đới An bị dọa giật bắn mình.

“Không có gì thì đừng làm ra vẻ như bắt gặp người khác làm chuyện xấu có được không!” Tô Nặc bắt mắt nhìn đạo diễn Chung, cư nhiên dám dọa ái phi của trẫm sợ!

“Tôi muốn gọi điện thoại.” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng nói.

“Thì anh cứ gọi đi.” Tô Nặc nằm xuống nóc nhà, còn nhấc một chân đặt lên chân kia lắc lắc.

“...” Đối với hành vi không biết điều của Tô Nặc, Chung Ly Phong Bạch bình tĩnh nói, “Ngày mai tôi định cho cậu và Khâu Từ Ngạn diễn một màn hôn lười ướt át.”

Mẹ nó, đúng là quá hèn hạ! Tô Nặc tức giận ngồi dậy, “Cục điện ảnh nhất định sẽ không duyệt mấy cảnh đó!”

“Thì sao? Tôi quay mình tôi coi.” Biểu tình của Chung Ly Phong Bạch rất bình tĩnh.

.....

Tại sao lại có thứ đạo diễn biến thái thô bỉ như anh ta chứ!?

Tô Nặc còn định lên tiếng tranh luận với đạo diễn Chung, nhưng may là Đới An đã tha hẩn đi, đây chính là thời điểm để người đại diện phát huy tác dụng!

Chung Ly Phong Bạch đứng lên một cái ghế, bấm số điện thoại của Mục Thu.

Tuy tư thế này nhìn rất ngu nhưng thật sự không còn cách nào khác! Mấy ngày nay đạo diễn Chung đã đi một vòng để khảo sát, tín hiệu trên nóc căn nhà này là tín hiệu tốt nhất, ở đây không có vật gì cản trở sóng điện thoại, nếu đứng lên ghế thì hiệu quả càng tốt hơn.

Đúng là không dễ dàng chút nào.

“Bảo bối.” Mục Thu nhanh chóng bắt điện thoại.

“Đừng kêu tôi bằng cái tên ghê tởm như vậy!” Chung Ly Phong Bạch ghét bỏ nói.

“Vợ yêu.” Mục Thu rất biết nghe lời.

“...” Đạo diễn Chung phách lối hừ một tiếng, “Tan ca chưa?”

“Còn ở công ty.” Mục Thu trả lời.

Chung Ly Phong Bạch lập tức nổi giận, “Tại sao lại tăng ca?”

“Bây giờ anh về nhà ngay.” Mục Thu dỗ hẩn, “Em cũng đi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mắt của anh còn phải tỉnh dưỡng nhiều, tại sao anh không làm theo lời dặn của bác sĩ — A!!!!” Một tiếng hét thảm thiết đột nhiên truyền tới, Mục Thu sợ đến mức tim suýt ngừng đập, “Bảo bối, em sao thế?”

“...” Tôi không sao.” Chung Ly Phong Bạch đau đến chảy nước mắt, nằm xải lai trên nóc nhà.

Do lúc này quá tức giận, đạo diễn Chung không cẩn thận trượt chân khỏi ghế, thảm thiết té xuống.

“Không sao thì em la lên làm gì!” Hiếm khi Mục Thu mới rống lên như vậy, điều này chứng tỏ hẩn đang rất sốt ruột.

“Không cẩn thận trượt té.” Mặt mũi đạo diễn Chung xanh mét, sau đó loạng choạng đứng dậy.

“Có bị thương không?” Mục Thu cảm thấy vô cùng đau lòng!

“Không sao.” Chung Ly Phong Bạch ngồi xuống, dùng một tay kéo ống quần lên xem thử, máu chảy ướt đẫm một mảng lớn.

“Thật không?” Mục Thu lo lắng hỏi.

“Không có gì thật mà!” Chung Ly Phong Bạch nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ đầu gối trở xuống rất đau!

Giống như!

Bị thiêu đốt!

Không thể!

Chịu đựng nổi!

“A!!!!” Tô Nặc đang đi xuống cầu thang đột nhiên hét âm lên.

Đôi An đi phía sau bị dọa đến rụng chân, xém tí nữa đã té khỏi cầu thang.

Bởi mới nói ái phi là người vô cùng mảnh mai, rất dễ bị dọa sợ.

“Cậu là cái gì?” Chung Ly Phong Bạch cũng bị Tô Nặc dọa hết hồn.

“Nặc Nặc hả?” Mục Thu ở đầu dây bên kia hỏi.

“Sao anh lại chảy nhiều máu như vậy!!!!!!” Tô Nặc phóng tới bên cạnh, hét về phía di động

“Này!” Chung Ly Phong Bạch muốn nhanh chóng cúp điện thoại, nhưng Mục Thu đã nghe hết những lời vừa rồi, vì thế hoảng hốt rống lên, “Rốt cuộc em té như thế nào?!!!!”

“Trời đất ơi máu chảy lênh láng!” Tô Nặc phát huy đầy đủ kỹ xảo của một ảnh đế, nhấn giọng rất đúng chỗ, “Chân đứt lia luôn rồi!”

“Anh đừng nghe cậu ta nói, tôi. . . Tôi. . . Tôi không sao hết!” Hiếm khi Chung Ly Phong Bạch mới cà lăm như vậy, bởi vì hắn đã cảm nhận được sự tức giận của Mục Thu!

“Tổng giám đốc Mục, anh yên tâm đi, tôi sẽ đưa đạo diễn Chung đến bệnh viện ngay lập tức!” Tô Nặc dường như muốn dán mặt mình lên điện thoại, “Đôi An, mau đi kiểm khúc chân bị đứt của đạo diễn Chung tới đây, nhanh lên!”

“Cậu đừng có phá đám!” Chung Ly Phong Bạch vô cùng bức tức, luống cuống chụp hình cái chân chỉ bị trầy da của mình gửi cho Mục Thu, phòng ngừa trường hợp Mục Thu chạy suốt đêm tới đây.

Căn cứ vào chỉ số thông minh và sự lỗ mãng của Mục Thu, chuyện này rất có khả năng xảy ra!

“Chảy nhiều máu như vậy mà còn bảo là không có việc gì?” Sau khi nhìn ảnh chụp, Mục Thu lại nổi giận, “Ngày mai quay về ngay cho anh!”

Chung Ly Phong Bạch khóc không ra nước mắt, phải vận dụng hết vốn từ của mình để giải thích cho Mục Thu hiểu “đây chỉ là vết thương ngoài da, nhìn nghiêm trọng vậy thôi chứ ngủ một đêm là hết ngay”, ai ngờ lại bị đôi phương hung ác cắt ngang, “Mau đi băng bó đi!”

“Băng bó xong tôi sẽ không gọi thể điện thoại cho anh nữa, chỗ khác không có sóng.” Chung Ly Phong Bạch buồn bực nói.

“Tổng giám đốc Mục, anh cứ yên tâm, đạo diễn Chung không có việc gì đâu.” Đôi An thật sự không thể chịu nổi nữa, giắt điện thoại trấn an Mục Thu, “Tôi sẽ dẫn đạo diễn Chung đi băng bó, anh cứ nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ái phi thật tốt bụng.” Tô Nặc ngồi xổm bên cạnh khen ngợi.

“Có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Có người đáng tin cậy ở đó, Mục Thu mới nhẹ nhàng thở ra.

“Được.” Đôi An đồng ý, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, ai ngờ mới quay đi một chút, Chung Ly Phong Bạch và Tô Nặc đã bắt đầu đánh nhau.

Cảnh tượng này đúng là dở khóc dở cười.

“Anh đang bị thương mà, sao anh bạo lực quá vậy!?” Tô Nặc vừa dùng vẻ mặt 囧囧 né tránh, vừa chú ý không đụng trúng vết thương của đạo diễn Chung.

“Ông đây sẽ ôm cậu chết chùm!” Chung Ly Phong Bạch giận lắm rồi.

“A, anh dám nhéo bụng tôi!”

“.....”

“Đau, anh lại nhéo tôi nữa!”

“.....”

“Ha ha ha ha ha nhột quá.”

“Hai người mau dừng lại cho tôi!” Đới An ưỡ ể oải ngồi xuống bên cạnh, thật sự muốn chết đi cho rồi.

Tại sao hai người này có thể làm ra những hành động ngu ngốc như thế chứ?!

Nếu bị phóng viên chụp được thì phải làm sao?!

Mười phút sau, rốt cuộc Đới An cũng tha được hai người đang thờ hồn hển kia về phòng. Chung Ly Phong Bạch tựa vào giường để người khác băng bó vết thương, dùng ánh mắt căm giận nhìn Tô Nặc, “Ngày mai tôi sẽ cho cậu diễn cảnh giường chiếu với Khâu Tử Ngan!”

“Ấu trĩ.” Tô Nặc vừa găm tảo vừa chán ghét nói, “Tôi sẽ không diễn!”

“Tôi sẽ đổi vai của cậu cho hần, cho hần làm minh chủ võ lâm!” Chung Ly Phong Bạch ác độc nói.

Mẹ nó! Tô Nặc cảnh giác hỏi, “Còn tôi thì sao?”

“Minh chủ còn thiếu một nam sủng.” Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng trả lời.

“Ái phi!!!” Tô Nặc tức giận nhìn về phía Đới An, “Anh có nghe anh ta nói gì không?”

“Có nghe.” Đới An bị hai người bọn họ làm đau cả đầu, sau khi giúp Chung Ly Phong Bạch xử lý vết thương liền kéo Tô Nặc về phòng.

“Anh ta sẽ không để tôi diễn vai nam sủng của tên cơ bụng đầu, đúng không?” Tô Nặc oán hận nói, “Tôi oai phong thế này, sao có thể diễn vai đó được!”

“Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chuyện này không có khả năng rồi!” Đới An đưa li sữa qua, “Uống sữa đi!”

“Ái phi, nàng thật hung dữ.” Tô Nặc bày ra vẻ mặt đau khổ.

“Sau này đừng phá đám người khác như vậy nữa!” Lúc này nghe tiếng kêu đau của Chung Ly Phong Bạch, Đới An định đi qua giúp, ai ngờ càng giúp càng rối.

“Ừ.” Tô Nặc ngoan ngoãn đưa cái li không cho ái phi của mình, trên miệng còn dính một vòng sữa tươi, “Tôi chỉ có lòng tốt thôi.”

“Có lòng tốt mới là lạ.” Đới An dở khóc dở cười.

“Tổng giám đốc Mục nhất định sẽ đến xem tình trạng của anh ta, tôi chỉ tiện tay giúp hai người bọn họ thôi.” Tô Nặc nằm trên giường phơi bụng, “Nếu hỏi này anh chịu phối hợp, nói không chừng ngày mai tổng giám đốc Mục sẽ lập tức tới đây!”

.....

Vậy tức là hai người làm rộn nửa ngày đều là lỗi của tôi?

Tâm tình Đới An nhất thời trở nên phức tạp!

“Được rồi, qua đây tắm đi!” Tô Nặc vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

“Đêm nay tôi sang phòng kế bên ngủ!” Đới An thận trọng nói.

“Tại sao?” Tô Nặc bất mãn hỏi, trong hoàn cảnh không có gì để giải trí này, hai người ngủ cùng nhau mới có thể tắm để giải khuây chứ!

“Bởi vì tối qua sau khi ngủ say, cậu ôm tôi rồi còn gọi tôi là chồng!” Trong giọng nói của Đới An tràn ngập oán niệm.

Má ơi!

Cho dù da mặt có dày cỡ nào, Tô Nặc vẫn cảm thấy xấu hổ.

Không ngờ mình lại đói khát đến vậy!

Đúng là quá đáng sợ.

Ngày hôm sau lịch trình quay phim vẫn tiến hành như cũ, Chung Ly Phong Bạch ngồi ở ghế đạo diễn, xem Khâu Tử Ngan và Tô Nặc diễn cảnh đối đầu nhau.

“Mau đưa nó ra đây!” Một vị tướng quân mặc chiến bào màu bạc hùng hổ nói, trông cực kì oai phong.

“Người nói đưa thì ta phải đưa sao?” Hắc y nam tử cười khê, đuôi lông mày và khóe mắt nhếch lên đầy quyền rũ.

“Cắt!” Chung Ly Phong Bạch kêu ngừng diễn, “Nặc Nặc, cậu là minh chủ võ lâm lạnh lùng đó!” Chứ không phải là yêu tinh chuyên đi dụ dỗ người khác ở kĩ viện! Tại sao cậu lại cười dâm đãng như vậy! Tôi muốn cậu biểu hiện thái độ khinh thường triều đình chứ không phải muốn cậu đi quyến rũ mệnh quan triều đình!

Đương nhiên những câu sau đạo diễn Chung chỉ có thể gào thét trong lòng, ở trước mặt mọi người, hắn vẫn biết giữ đúng chừng mực!

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Hôm nay trời hơi nắng, nhân viên phục vụ lấy đồ uống ướp lạnh phát cho mọi người.

“Tại sao quần áo của Khâu Tử Ngạn lại uy phong hơn của tôi?” Nhân lúc rảnh rỗi, Tô Nặc lại bắt mắt lên án.

“Bởi vì hắn là mệnh quan triều đình, đương nhiên phải trông màu mè một chút.” Đới An giúp Tô Nặc lau mồ hôi, “Chúng ta không thể màu mè như thế, nhìn rất quê mùa!”

“Nhưng tôi muốn thêm con hổ lên trang phục của tôi!” Tô Nặc buồn bực nói.

“Bây giờ chúng ta đang ở trên núi, muốn đổi quần áo phải chờ xuống núi đã.” Đới An an ủi.

“Còn nữa, cô áo của bộ y phục này quá rộng!” Tô Nặc tiếp tục khiếu nại, gần như lộ hết cả xương quai xanh ra ngoài, trông cứ như con gái vậy!

Đới An im lặng không trả lời, lấy cho hắn li kem.

Thật ra chuyện để lộ xương quai xanh này có lí do riêng của nó, ngày xưa có một diễn đàn nổi tiếng tổ chức cuộc bình chọn “Bạn thích bộ phận nào nhất trên cơ thể của các nghệ sĩ”, Tô Nặc được vô số fan cuồng bình chọn là có xương quai xanh tinh xảo và gợi cảm nhất! Đương nhiên trong đó còn có một hạng mục bình chọn khác dành cho Khâu Tử Ngạn, tất cả mọi người đều không hẹn mà gặp cùng bình chọn hắn có cơ bụng nam tính nhất.

Tô Nặc từng nổi điên vì chuyện này một thời gian!

Vì thế nhất định không thể nói!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Ngoại truyện 3 – Nhật kí quay phim (3)

Thân là minh chủ võ lâm, Tô Nặc có rất nhiều cảnh đánh nhau, nhưng do ngài giám đốc và Hàn Uy cực lực phản đối, những cảnh nguy hiểm đều chuyển giao do diễn viên đóng thế thực hiện.

Không thể đích thân ra trận thật là tiếc nuối mà.

Tô Nặc buồn bã thờ dài.

Cảnh tiếp theo được quay vào ban đêm, tranh thủ thời gian rảnh rỗi, Tô Nặc và Đới An nhanh chân chuẩn đến nhà một bác gái nào đó trong thôn ăn ké, tâm tình vô cùng sung sướng! Con cái của thím Trương đều ra ngoài làm việc, bình thường trong nhà chỉ có một mình bà, vì vậy bà rất thích Tô Nặc đến đây ăn cơm, thậm chí lúc đầu còn không chịu nhận tiền cơm, sau đó Đới An thuyết phục cả buổi mới chịu nhận.

Vì vậy có thể thấy, Tô Nặc quả nhiên là bảo vật của các thím, rất dễ khiến người ta yêu thương!

Phòng bếp tràn ngập hơi nước, Tô Nặc hít một hơi, cảm thấy sáng khoái đến mức không biết dùng từ nào để diễn tả! Đới An rửa tay, sau đó đi vào phòng bếp phụ giúp, Tô Nặc cũng chạy vào rửa chén giúp vui, khung cảnh hòa thuận vui vẻ đến chói mắt!

Tuy ngôn ngữ hơi khác nhau, nhưng may là tiếng địa phương ở đây cũng không đến nỗi khó hiểu, Tô Nặc vẫn có thể nghe hiểu tám chín phần.

“Hai người ra ngoài ngồi chơi đi.” Phòng bếp vừa nhỏ lại vừa nóng, Đới An ra lệnh đuổi người, “Những việc còn lại cứ để tôi, cậu và bác gái ra ngoài hóng gió đi.”

“Ái phi đảm đang quá!” Tô Nặc nhin không được lên tiếng khen ngợi.

Cuộc sống này thật là tuyệt! Sau này có thời gian, mình sẽ cùng chồng đẹp trai đến đây! Anh cày ruộng, em dệt vải, đôi chim nhỏ trên cành cây kết thành đôi, phải nói là tốt đến mức không thể tốt hơn!

Trong khi hai người đang thư thả ăn uống, những người còn lại trong phim trường đều bị dày vò khổ sở, không những không được ăn bánh bao củ cải mà còn phải chịu đựng cơn giận của Chung Ly Phong Bạch!

“Khâu tiên sinh, anh đi khuyên đạo diễn một chút được không?” Các diễn viên nhỏ cảm thấy không thể chịu nổi nữa, tất cả đều gửi gắm hi vọng vào ngôi sao nổi tiếng Khâu Từ Ngạn.

“Cái tôi muốn là cảm giác tê lưng, mấy người có hiểu cảm giác tê lưng là gì không?” Chung Ly Phong Bạch cầm kịch bản hướng dẫn từng người, sau đó ngẩng đầu nhìn hoàng hôn, “Phải tạo cảm giác như sông dài chảy về phía cuối trời dưới ánh chiều tà vậy!”

Má ơi! Cảm giác như sông dài chảy về phía cuối trời dưới ánh chiều tà là cái quái gì, sao anh không miêu tả trừu tượng thêm chút nữa đi! Trong thời gian nghỉ giải lao, các diễn viên đều giận nhưng không dám nói, mọi người tụ tập lại một góc tám điện cuồng, sau đó đều nhất trí cho rằng do gần đây chưa được thỏa mãn dục vọng nên đạo diễn Chung mới trở nên cáu kỉnh như thế! Do đó có thể thấy cái chuyện bíp bíp đúng là nguồn gốc của mọi tội ác! Nếu tình hình cứ phát triển theo chiều hướng này, đạo diễn nhất định sẽ lên cơn điên!

Đúng là khiến cho người khác phải thở dài một hơi.

“Hay chúng ta làm một hình nộm cao 1 mét 85 rồi dán hình tổng giám đốc Mục lên, sau đó đặt trong phim trường?” Diễn viên A đề nghị, “Cũng có thể chạm nổi 3D, nhìn được 360 độ luôn, trông rất sống động!”

Sau đó diễn viên A liền nhận được ánh mắt khinh bỉ của những người khác! Cái ý kiến thối nát như thế mà cũng dám nói ra! Chưa tính đến việc ý tưởng này vừa nghĩ đã thấy kinh khủng, cho dù cho đạo diễn Chung có miễn cưỡng chấp nhận đi nữa, đến lúc đó thấy được mà sờ không được, không thể hôn mỗi kịch liệt không thể diễn cuồng điên miên, nhất định sẽ càng khao khát hơn! Lúc đó mọi người còn có thể sống yên ổn nữa sao!?

“Lén lút viết một bức thư cho Mục tiên sinh được không?” Lại có người khác lên tiếng đề nghị, “Chúng ta có thể đi tìm biên kịch viết sao cho cảm động một chút, khiến cho tổng giám đốc Mục đọc xong liền tan nát cõi lòng, hận không thể lập tức bay đến đây!”

Sau đó mọi người lại tưởng tượng đến hàng loạt tiêu đề như 《Ở trong núi rừng sâu thẳm, có một người đàn ông lạnh lùng bị giầy vò bởi tình yêu》, vì thế tất cả lời đều được lôi ra bàn luận.

“Rõ ràng giám đốc Âu Dương cũng không ở đây, sao Nặc Nặc vẫn duy trì được trạng thái bình thường nhỉ?” Diễn viên C bối rối nói.

“Bởi vì Nặc Nặc là người lạnh lùng, cho nên không có nhiều ham muốn!” Tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với đề tài này, lập tức nhỏ giọng bàn luận, “Nói không chừng nửa năm làm một lần là đủ.”

Có người hít một hơi, “Như vậy không phải giám đốc Âu Dương rất đáng thương sao?” Bên cạnh là một người đẹp ít ham muốn, mỗi tối chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, đây đúng là sự tra tấn lớn nhất đối với cánh đàn ông! Huống chi vừa nhìn là biết giám đốc Âu Dương thuộc loại dững mãnh rồi!

“Không có chuyện đó đâu!” Mọi người đều tỏ vẻ phản đối, yêu nhau bằng tâm hồn mới đúng là tình yêu thật sự! Tình yêu thuần khiết như vậy với hợp với Nặc Nặc! Tình yêu trần tục chỉ làm bẩn tâm hồn trong trắng như đoá hoa của cậu ấy mà thôi!

“Tại sao nhân thịt của anh lại nhiều hơn của tôi?” Hiện giờ đoá hoa thuần khiết Tô Nặc đang ở trong nhà bếp của một người dân trong thôn tính toán chỉ li với người đại diện.

“... Sao tôi biết được.” Đới An vô tội nói.

Tô Nặc hung hăng cướp nửa cái bánh bao còn lại trong tay ái phi của mình, “Anh làm thêm một cái nữa đi.”

Đới An gần như muốn bật khóc, “Đừng có cướp đồ ăn của người khác chỉ vì muốn ăn nhiều thịt hơn!” Lỡ như bị phóng viên chụp được thì sao, thật không biết nên nói gì!

“Tôi không muốn diễn cảnh quay tối nay!” Tô Nặc vừa ăn vừa oán giận.

“Bộ có cảnh nào cậu muốn diễn sao?” Đới An phun ra một câu cực kì sắc bén.

“Có, là cảnh lần trước đánh Khâu Từ Ngạn!” Tuy ba ngày đã trôi qua, Tô Nặc vẫn cảm thấy rất sáng khoái.

“Cũng có phải do cậu có đánh đâu, toàn bộ đều là diễn viên đóng thế.” Đới An khinh bỉ nói.

“Nhưng tôi vẫn rất thích!” Tô Nặc lau miệng, “Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem đạo diễn Chung có đang nổi điên không.”

Đới An: ...

“Cậu diễn kiểu gì vậy, quá giả tạo!” Chung Ly Phong Bạch ném kịch bản xuống đất, “Tôi muốn cậu biểu hiện tâm trạng phẫn nộ, sau đó đánh hấn thật mạnh cơ mà!”

“...” Diễn viên mới thấp thỏm lo sợ nhìn Khâu Từ Ngạn, Khâu Từ Ngạn là ngôi sao nổi tiếng, ai dám đánh chứ.

“Không sao, nếu cậu không biết diễn thế nào, cứ trực tiếp đánh thật mạnh là được.” Khấu Tử Ngạn trêu đùa giúp đối phương thả lỏng, “Đừng lo.”

“Qua đây, bây giờ cậu đánh tôi thử đi.” Chung Ly Phong Bạch nói.

“Hả?” Diễn viên mới cảm thấy vô cùng khó xử, ai dám đánh ông đạo diễn ngạo kiều này chứ.

“Nhanh lên.” Chung Ly Phong Bạch thúc giục, “Đầu tiên tát tôi một cái, sau đó đập tôi ngã xuống đất! Nhớ phải diễn tả cảm xúc một cách chân thật nhất!”

Diễn viên mới hít một hơi, sau đó giơ tay lên tát hấn.

Đương nhiên đây chỉ là diễn xuất, thoạt nhìn cứ tưởng sử dụng rất nhiều lực, nhưng thật ra không có dùng sức nhiều. Chung Ly Phong Bạch thuận thế nghiêng sang một bên, sau đó đối phương định giơ chân lên đập hấn, ai ngờ một âm thanh phần nộ bất chợt vang lên, “Cậu muốn chết phải không?!”

Mẹ nó!

Trong nháy mắt, thế giới liền trở nên im ắng.

Chung Ly Phong Bạch cũng lập tức im miệng.

Mục Thu hùng hổ xông tới, bộ dạng giống như chuẩn bị giúp vợ mình đánh nhau với người khác! Chung Ly Phong Bạch vẫn còn khiếp sợ, chỉ biết há miệng nhìn hấn, nhưng quần chúng xung quanh đã phản ứng kịp! Mọi người đều cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí còn vỗ tay! Tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

“Sao anh lại tới đây?” Sau khi nghe tràng pháo tay của mọi người, rốt cuộc Chung Ly Phong Bạch cũng hoàn hồn.

“Nhớ em.” Giọng nói của Mục Thu rất trầm thấp.

Đạo diễn Chung lập tức đỏ mặt tía tai!

Trước mặt!

Nhiều người như vậy!

Mà anh lại dám nói!

Mấy câu thế này!

Đúng là!

Quá!

Không biết xấu hổ!

“Chân đỡ chưa?” Mục Thu vẫn nhớ đến vết thương của Chung Ly Phong Bạch.

“... Không có gì.” Thấy mọi người xung quanh bắt đầu đồng tai lên nghe, đạo diễn Chung đành phải bỏ dở cảnh quay, kéo Mục Thu về phòng mình.

Mọi người trong đoàn làm phim nhìn thấy toàn bộ quá trình đều sắp khóc đến nơi, cảnh tượng cầu huyết như phim thế này thật khiến người ta cảm động, phải nói là chịu không nổi! Về phần hai người về phòng làm cái gì thì không cần nghĩ cũng biết!

Mấy cảnh cảm trẻ em này thật cảm động làm sao.

“Ai bảo anh tới đây?” Hai người vừa vào phòng, Chung Ly Phong Bạch đã bắt đầu rít gào.

“Chuyện công ty đã xử lý ổn thỏa nên anh mới đến đây thăm em.” Mục Thu ôm lấy vợ mình hung hăng hôn một cái, “Mấy ngày nay có nhớ anh không?”

“Không hề!” Chung Ly Phong Bạch trả lời một cách lạnh lùng!

Nhưng may là Mục Thu đã quen với tính cách của hấn, không những không cảm thấy tổn thương mà còn cảm thấy bà xã của mình đáng yêu vô cùng, vì thế liền đè Chung Ly Phong Bạch xuống giường hôn đắm đuối một lúc, sau đó mới thỏa mãn buông ra.

Đây mới đúng là cuộc sống của người đàn ông thành đạt!

“Anh nặng quá.” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt đẩy hấn ra, ngồi dậy sửa sang lại quần áo.

“Còn muốn đến phim trường nữa không?” Mục Thu hỏi.

“Đương nhiên!” Đạo diễn Chung cảm tức nhìn hấn, “Anh ở yên đây chờ tôi! Nếu anh dám bước ra ngoài, tôi sẽ lập tức ly hôn với anh!”

“Không quấy rối cũng không được ra sao?” Mục Thu rất muốn nhìn thấy người yêu mọi lúc mọi nơi!

“Không!” Chung Ly Phong Bạch lấy gối ném vào mặt hấn! Không cần nghĩ cũng biết nếu để Mục Thu ra phim trường, hấn nhất định sẽ quấy rối! Cho dù không quấy rối cũng sẽ bị đám người trong đoàn làm phim bu lại vây xem! Bạn trai của ông đây sao có thể để người khác muốn nhìn thì nhìn! Có phải khi trong sở thú đâu!

“Được rồi.” Mục Thu đành phải thỏa hiệp, “Vậy anh ở trong này ngủ một lúc, thức suốt đêm chạy đến đây nên hơi mệt.”

Nhìn cái cảm lún phún râu và ánh mắt mệt mỏi của Mục Thu, đạo diễn Chung cảm thấy có chút đau lòng.

Vì thế hấn liền nhào tới hôn lười suốt năm phút?

Làm gì có chuyện đó! Chung Ly Phong Bạch không phải là Tô Nặc!

Trên thực tế đạo diễn Chung chỉ tức giận “hừ” một tiếng, sau đó liền quay đầu bỏ đi!

Bởi mới nói những thanh niên nho nhã thế này, một khi đã trở nên ngạo kiều thì sẽ làm những chuyện người khác không bao giờ tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, Tô Nặc đã quay lại phim trường, đại khái cũng nghe được câu chuyện《Một vị tổng giám đốc vượt ngàn dặm để đến đây gặp người yêu của mình — Câu chuyện tình yêu thật cảm động, hâm mộ quá đi thôi》!

“Tổng giám đốc Mục đã đến đây?” Đới An nghe xong cũng giật mình.

“Đúng vậy! Trông vừa mệt mỏi vừa tiêu tụy vừa phong trần*, vừa nhìn là biết đã thức suốt đêm phi ngựa đuổi tới đây!” Diễn viên quần chúng còn đang chìm đắm trong nhân vật tưởng tượng của mình, không nhận được mà nhớ đến gương mặt của Mục Thu!

*phong trần: tương tự như “bụi đời”, từng trải, đầy đặn sương gió.

“...” Tôi cũng muốn gặp chồng giám đốc đẹp trai của mình! Tô Nặc ghen tị nghĩ.

Ái phi rất thông minh, lập tức đọc được suy nghĩ của Tô Nặc từ đôi mắt ti hí của hấn, vì thế nhanh chóng kéo người ngồi xuống một góc cây, “Muốn tôi lấy một chai ngân nhĩ ướp lạnh cho cậu không?”

“Không.” Tô Nặc thờ dãi trong lòng, suy nghĩ chỉ là suy nghĩ mà thôi! Anh ấy rất bận rộn.

“Gì, cậu không sao chứ?” Đới An có chút lo lắng.

Nhìn gương mặt sứt ruột của ái phi, Tô Nặc bật cười, “Dĩ nhiên là tôi không sao.”

“Cậu chắc chứ?” Đới An lo lắng hỏi lại lần nữa.

“Chắc mà.” Tô Nặc thành thật thừa nhận, “Chỉ hơi nhớ anh ấy một chút thôi, không có gì đâu.”

Nhớ một chút mới là lạ! Nửa đêm còn ôm người ta gọi chồng ời chồng à!

Đới An nhìn không được cảm thấy đồng tình với Tô Nặc.

“Đi thôi, thay quần áo chuẩn bị quay phim” Tô Nặc đứng lên, “Quay xong nhanh một chút, sau đó chúng ta đi tìm gì đó ăn.”

Cho dù không có giám đốc đẹp trai bên cạnh, ít nhất việc nằm dưới ánh trăng ăn khoai lang nướng ngọt ngọt mềm mềm cũng có thể miễn cưỡng xem như hạnh phúc!

Dù sao thì... Dân ăn hàng là một loại sinh vật rất dễ thỏa mãn!

Tô Nặc hít hít mũi, cảm thấy mình thật sự rất hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Ngoại truyện 4

Nhật kí quay phim (4)

Tuy ngoài mặt vẫn nói cứng, đạo diễn Chung cũng không thể che giấu sự sảng khoái trong lòng! Vì thế trong khoảng thời gian quay phim tiếp theo, Chung Ly Phong Bạch không rít gào cũng không làm trợn mắt làm thương, thậm chí còn cười ngây ngô – hình ảnh chưa từng xuất hiện bao giờ — Mặc dù đạo diễn Chung đã lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng nhưng vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt sắc bén của quần chúng xung quanh!

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không giao thứ đó cho triều đình.” Tô Nặc lạnh lùng nói, “Ngươi nên bỏ cuộc đi.”

“Nếu ta quyết có nó bằng được thì sao?” Khí thế của Khâu Từ Ngạn rất mạnh, nắm tay phải dần dần thả ra.

Lúc này phó tướng đứng bên cạnh vội vàng đưa trường đao cho hắn, không khí xung quanh lập tức trở nên căng thẳng! Nhưng vấn đề là bản thân phó tướng cũng rất căng thẳng! Vì thế khi dâng đao lên, phó tướng thấm thiết trượt té, sông đao đập mạnh xuống chân Tô Nặc.

“A!” Minh chủ vỗ lăm không biết xấu hổ hét to!

Hơi đau rồi đó!

Mọi người xung quanh vội vàng bu lại, người làm đao cụ cảm thấy vô cùng ân hận, sớm biết vậy đã làm đao bằng bột biển rồi!

“Cậu có sao không?” Ái phi sốt ruột hỏi.

“Không sao, mọi người đừng lo.” Tô Nặc đi cà nhắc đến chỗ ghé ngồi, “Chắc chỉ bị trầy da, không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Tôi xin lỗi.” Phó tướng cảm thấy mình đã phạm tội ác tày trời, gần như sắp bật khóc, trước đó nhờ quan hệ mình mới có thể tham gia bộ phim này, bây giờ thì hay rồi, làm diễn viên chính bị thương, mình nhất định sẽ bị đuổi việc!

Nhưng ngoài dự đoán của phó tướng, Chung Ly Phong Bạch không hề nổi giận cũng không hề gắt gỏng, thậm chí còn lên tiếng an ủi! Sau đó liền tuyên bố hôm nay dừng tại đây, mọi người trở về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai sẽ có cảnh quay vào sáng sớm!

Điều này thật sự rất không bình thường!

“Sao tôi có cảm giác anh ta ước gì tôi bị đập mạnh hơn nhỉ?” Tô Nặc vừa nhìn Đới An thu dọn đồ đạc vừa than thở.

Để có thể nhanh chóng quay về ân ái với chồng yêu mà vứt bỏ đoàn làm phim, đúng là thiếu đạo đức nghề nghiệp nghiêm trọng!

Những người còn lại đều cảm thán tổng giám đốc Mục đúng là một con mựa xuân tươi mát, rất có hiệu quả trong việc xoa dịu cơn giận của đạo diễn! Tôi nay nhất định sẽ rất dễ chịu!

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Cùng lúc đó, trong một mảnh sân nhỏ thuê tạm của thôn dân, Mục Thu đang ngồi xỏm trong nhà bếp nhóm lửa, trên lò than, nồi canh gà sôi sùng sục, trên thớt còn có rau xanh đã được thái nhỏ.

“Anh làm gì ở đây vậy?” Chung Ly Phong Bạch định kiểm chút gì ăn rồi mới quay về phòng, cứ tưởng Mục Thu còn đang ngủ.

“Sau khi tỉnh lại chưa thấy em về nên đi sang nhà bên cạnh mua ít đồ.” Mục Thu đứng lên phui phui tay, “Quay xong rồi à?”

“Ừ.” Chung Ly Phong Bạch lau vết bẩn trên mặt cho hắn, hiếm khi dịu dàng nói, “Đi nghỉ đi, để em nấu cho.”

Mục Thu bị hắn chọc cười, “Em biết nhóm bếp củi sao?”

.....

Đạo diễn Chung tức giận nhìn Mục Thu!

Tên này!

Chẳng biết lăng mạn gì cả!

Những kẻ phạm dân!

Luôn dùng những lời lẽ sắc như dao!

Trực tiếp tổn thương người ta!

“Ra ngoài sân hái cho anh hai trái cà chua đi.” Mục Thu nói, “Anh làm cà tím sốt tương cho em ăn.”

Anh kêu tôi đi thì tôi phải đi chắc!? Đạo diễn Chung lạnh lùng nói, “Tôi muốn ăn chua một chút!”

“Vậy thì hái ba trái.” Mục Thu mở nắp nồi ra, “Ăn cơm được rồi.”

Gà hầm nấp tỏa ra mùi hương thơm phức, bao tử bắt đầu lên tiếng, Chung Ly Phong Bạch đành phải ngoan ngoãn ra vườn rau bên ngoài hái cà chua.

“Thơm quá!” Cách nhà bếp một vách tường, Tô Nặc hít hít mũi.

Đừng có ra vẻ đáng thương như thế!!!!!!!

Ái phi cảm thấy lòng mình tan nát!!!!!!

Do cảm thấy Chung Ly Phong Bạch quá gầy, Mục Thu đã làm rất nhiều món ngon cho buổi tối, hơn nữa còn kiên quyết bắt đạo diễn Chung uống hết bốn chén canh gà!

“Không uống nổi nữa!” Đạo diễn Chung rít gào! Ông đây không phải là sứa!

Phải nói là rất nóng này!

“Còn nữa chén cơm, chan canh ăn luôn đi!” Mục Thu hận không thể nuôi Chung Ly Phong Bạch mập lên chỉ trong một bữa, “Ăn xong sẽ có niềm vui bất ngờ.”

“Hả?” Chung Ly Phong Bạch giật mình, “Niềm vui bất ngờ gì?”

“Nói ra thì còn gì là bất ngờ nữa.” Mục Thu nói, “Em ngoan ngoãn ăn xong anh sẽ nói cho em biết.”

“... Anh không gạt tôi chứ?” Chung Ly Phong Bạch không yên lòng hỏi lại.

“Đương nhiên.” Mục Thu hứa hẹn, “Anh có gạt em bao giờ chưa?”

Chung Ly Phong Bạch cẩn thận suy nghĩ, hình như không có!

Vì thế hắn lừa hết sạch cả cơm và canh vào bụng, “Niềm vui bất ngờ đâu?”

“Đây.” Mục Thu thả một xấp văn kiện vào tay Chung Ly Phong Bạch.

Chung Ly Phong Bạch tò mò mở ra, tờ thứ nhất là một tấm hình, tia nắng ấm áp mùa hè xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng, trên bàn bày một ít thức ăn và điểm tâm tinh xảo, còn có một bó hoa hồng màu xanh nhạt — Cảnh tượng rất quen thuộc, là hình ảnh trong một bộ phim nổi tiếng của mình.

Phía sau là bản kế hoạch cải tạo nhà hàng và bản hợp đồng chi tiết về quyền sở hữu nhà đất.

“Cảnh tượng mơ ước trong phim của em, anh đã biến nó thành sự thật.” Mục Thu nắm tay Chung Ly Phong Bạch, hôn lên khóe miệng của hắn một cái, “Đây là quà cưới dành cho bà xã của anh.”

Khóe mắt của Chung Ly Phong Bạch lập tức đỏ lên.

“Có vui không?” Mục Thu ôm Chung Ly Phong Bạch vào lòng, dịu dàng hỏi.

Chung Ly Phong Bạch dùng sức ôm đối phương, muốn mở miệng nói nhưng không biết nên nói gì. Lần trước chỉ thuận miệng nhắc tới, không ngờ anh ấy lại nhớ kĩ như thế, hơn nữa còn làm giống hệt tương tượng của mình!

Phải tốn bao nhiêu tâm tư, không cần nghĩ cũng biết.

Cái mũi!

Lại cay cay!

Điều này!

Thật sự!

Không ổn!

Mẹ nó!

“Được rồi, đừng khóc.” Mục Thu dùng ngón cái gạt nước mắt trên mặt Chung Ly Phong Bạch, “Phong cảnh trong thôn không tồi, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Gió nhẹ thoảng qua, thời tiết cuối hè đầu thu lành lạnh ở nông thôn mang đến cảm giác sáng khoái, thảnh thơi còn nghe được tiếng côn trùng kêu.

“Trước đây anh cũng lớn lên ở một làng quê như thế này.” Mục Thu nắm tay Chung Ly Phong Bạch đi tản bộ, “Mùa hè có thể ngủ trong mây sạ dưa muối, nghe người già trong thôn kể chuyện, đôi bụng thi đi bẻ bắp đào trộm khoai lang ăn, thường xuyên bị người ta đuổi chạy khắp thôn.” Kể về thời thơ ấu, Mục Thu nhìn không được nở nụ cười.

“Quê của anh?” Chung Ly Phong Bạch hỏi.

“Ừ, nơi đó rất nghèo nhưng người dân ở đó rất tốt bụng, không khác nơi này lắm.” Mục Thu nói, “Khi nào em rảnh, chúng ta về đó chơi một chút.”

Chung Ly Phong Bạch gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt tay Mục Thu.

Không khí vô cùng ấm áp và hạnh phúc, sau đó hai người hứng thú quá độ, quyết định làm vài chuyện vui vẻ và kịch liệt ngay giữa thiên nhiên?

Làm gì có chuyện đó! Đây chỉ là ảo tưởng của Tô Nặc mà thôi!

Trên thực tế hai người chỉ đứng trên bờ ruộng hôn nhau, không có gì vượt quá giới hạn!

“Rốt cuộc chừng nào bọn họ mới chịu đi?” Tô Nặc đau khổ ngồi xổm dưới bờ ruộng, “Có con gì cần eo tôi!”

“Kiên nhẫn một chút, bây giờ chúng ta đi ra, đạo diễn Chung sẽ rất xấu hổ.” Đới An giúp Tô Nặc kéo vạt áo xuống, “Bọn họ cũng không ở đây lâu đâu.”

Tô Nặc đành phải chờ dài, sau đó ôm chặt cây bắp vào lòng.

Đi trộm đồ ăn mà phải cực khổ thế này, mình thật đáng thương hết sức.

Trong khi đó, nhân viên đoàn làm phim đang sung sướng ngồi thành một vòng tròn, vừa cắn hạt dưa vừa tám khí thể, cả với nhau xem sáng sớm mai có quay phim được không! Đáp án đều là không! Tối nay nhất định sẽ rất phấn khích! Sáng mai đạo diễn rời giường đúng giờ mới là chuyện lạ! Chủ đề này càng lúc càng được mở rộng! Một khi trí tưởng tượng được thả ra, nó sẽ như một con ngựa hoang mất dây cương không kéo lại được, đạo diễn khóc suốt mướt làm cho người ta luyến tiếc, tổng giám đốc Mục nhất định sẽ nhìn không được nổi thú tính, đừng nói là sáng mai, nói không chừng sáng sớm mai cũng không quay được!

Mọi người càng nghĩ càng phấn khích, ngay cả tay cầm hạt dưa cũng bắt đầu run lên!

“Hắt xì!” Chung Ly Phong Bạch hắt xì một cái, đúng vậy, đó chính là kết cục của hắn!

“Lạnh à?” Mục Thu dội nước ấm lên người Chung Ly Phong Bạch, “Tắm nhanh rồi về giường đắp chăn.”

Chung Ly Phong Bạch xoa xoa mũi, nhanh chóng lau người cho Mục Thu.

Vừa mới cưới đã xa nhau lâu như vậy, đối với những người đang yêu mà nói, chuyện này thật sự rất tàn nhẫn! Vì thế hai người chỉ tắm qua loa, sau đó ôm nhau lăn lên giường!

“A!” Đạo diễn Chung kêu thảm một tiếng.

“Sao vậy?” Mục Thu vội vàng ôm lấy hắn.

“Trong chăn có gì đó.” Chung Ly Phong Bạch xoa xoa lưng, “Cứng muốn chết.”

“Trong chăn?” Mục Thu cầm chăn lên giũ giũ, một cái túi vải màu đỏ rút ra, bên trong chứa đầy long nhãn, hạt sen và đậu phộng.

*hình như là phong tục ở vùng nào đó, khi lấy chồng, cô dâu đem theo một cái túi vải chứa táo đỏ, long nhãn, hạt sen, đậu phộng từ nhà mẹ đẻ, ý nói “sớm sinh quý tử”.

Mẹ nó! Chung Ly Phong Bạch trợn mắt, do Mục Thu đến đây nên đạo diễn Chung mới mua cái chăn mới từ người trong thôn, sao lại là cái chăn dùng trong đám cưới thế này!

“Rất tốt, cứ coi như đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta đi.” Mục Thu đề Chung Ly Phong Bạch xuống giường, “Anh nhớ ngày xưa người trong thôn cưới vợ đều dùng loại chăn và giường như thế này.”

“Ai muốn động phòng hoa chúc với anh chứ!” Chung Ly Phong Bạch mạnh miệng nói.

“Mỗi lần nói dối, lỗ tai của em đều ửng hồng.” Mục Thu dùng răng nanh cắn nhẹ vành tai nóng hổi kia, “Không muốn anh thật sao?”

Hỏi nhảm vừa thôi! Chung Ly Phong Bạch buồn bực nói, “Hoàn toàn không!”

Mục Thu cười khế, sau đó bàn tay không biết điều bắt đầu di chuyển xuống dưới, “Thật sao?”

“.....” Đừng có sờ lung tung! Chung Ly Phong Bạch giờ chân đá Mục Thu.

Mục Thu không né kịp, vì thế đã bị đá lăn xuống giường!

Đúng là quá đáng thương.

Chung Ly Phong Bạch cũng sững sốt, sau đó mới nhớ cái giường này không phải là cái giường ở nhà mình! Kích cỡ của cái giường này nhỏ đến mức hai người phải chen chúc mới nằm được, huống chi là lăn qua lăn lại!

“Sao em ác thế?” Mục Thu bò lên giường, bất mãn cấn cấn môi Chung Ly Phong Bạch.

Đạo diễn Chung chỉ có thể nhẫn nhịn nằm yên, bởi vì hắn không muốn đá chồng mình xuống giường lần hai! Hình ảnh này thật sự rất giống mấy người phụ nữ đánh đá!

Vì thể động tác của Mục Thu càng lúc càng quá trớn, hô hấp cũng dần dần trở nên nặng nề.

Mục Thu luồn tay qua lớp áo mỏng vuốt ve cơ thể Chung Ly Phong Bạch, vừa sờ vừa hôn môi, Chung Ly Phong Bạch nhanh chóng bị dục vọng nhấn chìm, chủ động dùng hai chân ôm lấy thắt lưng Mục Thu.

“Bà xã.” Mục Thu thì thầm vào tai Chung Ly Phong Bạch, “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.” Chung Ly Phong Bạch ôm cổ hắn, nhũ mào chịu đựng từng đợt xâm chiếm.

“Có đau không?” Tuy rất muốn hưng hăng chiếm đoạt người yêu, Mục Thu vẫn biết kiềm chế.

“A” Cơ thể không ân ái gần một tháng dường như đã trở nên mềm cảm hơn, Chung Ly Phong Bạch cấn môi dưới, chủ động nâng eo lên.

Mục Thu thương tiếc hôn Chung Ly Phong Bạch, sau đó từ từ bắt đầu động tác, đầu tiên là dịu dàng và vừa phải, sau đó dần dần tăng tốc, cuối cùng là điên cuồng.

Đối với người dưới thân, Mục Thu cảm thấy yêu thế nào cũng không đủ.

“Đừng. . . . Chậm, chậm một chút.” Chung Ly Phong Bạch dùng tay ôm vai hắn, khóe mắt dâng đầy nước.

“Bảo bối, kêu tiếng ông xã đi.” Mục Thu giữ chặt eo đạo diễn Chung, sau đó gia tăng tốc độ tấn công, hận không thể dung nhập người này vào cơ thể của mình.

“A ha. . . .” Giọng nói của Chung Ly Phong Bạch càng lúc càng khàn, muốn dùng tay đẩy Mục Thu ra, sau đó đột nhiên cảm thấy điểm tựa dưới thân không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Ngoại truyện 5

Nhật kí quay phim (5)

Sáng hôm sau, cả đoàn làm phim được nghỉ một ngày như mong muốn, lí do là vì đạo diễn Chung bị đau thắt lưng.

“Làm tôi sập giường luôn!” Tô Nặc vừa ăn sáng vừa tức giận nói, ngoài ra còn có một chút phẫn khích!

Rõ ràng là muốn khoe khoang mà!

Mình không ghen tị chút nào hết!

Tuy chuyện này có chút không thích hợp nhưng người dân trong thôn đều là người chất phác, hiển nhiên sẽ không liên tưởng bậy bạ, ngược lại còn cảm thấy vô cùng áy náy — Nhất định là do gỗ làm giường lâu năm bị ẩm mốc mà không được kiểm tra đúng lúc, vì thế mới không chịu nổi sức nặng của hai người đàn ông, thật sự xin lỗi đoàn làm phim!

“Chú Lưu, chú không cần xin lỗi.” Sắc mặt Chung Ly Phong Bạch tái nhợt, hắn tựa vào đầu giường, vừa dùng tay đỡ thắt lưng vừa an ủi thôn trưởng, rất giống tư thế của phụ nữ đang mang thai, “Tất cả đều là lỗi của chúng tôi, tôi sẽ bồi thường cái giường này theo giá thị trường.”

“Không thể nói như vậy.” Thôn trưởng liên tục xua tay, “Giường này là của chúng tôi, nó bị sập sao có thể là lỗi của các cậu được, tiền càng không thể nhận.”

“Giường sập đều do hấn. . . . Quá mập!” Chung Ly Phong Bạch đỏ mặt tía tai, tức giận nhìn Mục Thu đứng bên cạnh!

Biểu tình của Mục Thu vô cùng đau khổ, sau khi kiểm tra, rõ ràng là do ván giường đã mục sần từ trước! Nhưng hấn rất biết điều im lặng không lên tiếng! Làm vậy mới lấy lòng bà xã được chứ!

Quần chúng trong đoàn làm phim hào hứng y như dự đoán! Ôi trời, bíp bíp đến nỗi sập giường, điều này đã nói lên sự kịch liệt của bọn họ! Phải nói là không thể tưởng tượng nổi! Mọi người che mặt cảm thán, một đêm bảy lần chỉ là chuyện nhỏ, sập giường mới là đẳng cấp!

Vì thế hình tượng Mục Thu trong lòng mọi người lập tức tăng đến cấp bậc thần thánh!

Đây mới đúng là người đàn ông dũng mãnh thật sự!

“Không ăn!” Sau khi tạm biệt thôn trưởng, Chung Ly Phong Bạch căm hận nhìn Mục Thu, “Tối nay anh lên nóc nhà mà ngủ! Dám leo lên giường ông đây sẽ ly hôn với anh! Không! Bây giờ ông sẽ ly hôn với anh ngay lập tức!”

Chuyện này!

Thật sự!

Không còn mặt mũi!

Gặp người khác!

“Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng.” Mục Thu vừa dứt Chung Ly Phong Bạch ăn vừa dỗ dành.

“Giường sập mà còn nói không nghiêm trọng!” Chung Ly Phong Bạch ngậm rau xanh rít gào!

Phải nói là mất hết mặt mũi!

Tuy đạo diễn Chung đã xù lông đến cực hạn, nhưng chuyện cãi nhau này cần hai người cùng nóng máu mới có thể thành công! Trong tình huống bây giờ, một người cầu kinh một người cung chiều, căn bản không thể cãi nhau được! Vì thế sau khi tự nổi giận một lúc, Chung Ly Phong Bạch đành phải cam chịu ngồi yên trên giường há miệng ra, cho dù trong lòng vẫn còn rất uất ức.

“Đạo diễn.” Nam phụ thứ hai đẩy cửa bước vào, trên tay ôm một bó hoa dại.

Mục Thu:

“Cậu đến đây làm gì?!” Đạo diễn Chung tức đến thở không nổi! Không phải đã nói không cho bất cứ ai vào thăm sao?!

“Tôi đại diện cho đoàn làm phim đến thăm đạo diễn! Chúc đạo diễn sớm ngày bình phục!” Nam phụ thứ hai nói năng vô cùng lưu loát nhưng trong lòng lại ngập tràn đau thương và phẫn nộ, tôi có muốn đến đây đâu! Tại tôi chơi oanh tù tì thua thôi!

Mặt của Chung Ly Phong Bạch hiện rõ sự oán hận!

Nhất định!

Là tôi!

Đề chế giễu!

Tôi mà!

Nam phụ thứ hai vội vàng gơ bó hoa lên, “Đây là hoa do phó đạo diễn và biên kịch đích thân lên núi hái về, trên hoa vẫn còn đọng những hạt sương mai!” Thật sự rất phù hợp với khí chất nho nhã của đạo diễn!

“. Cảm ơn.” Mục Thu đứng lên nhận hoa, “Muốn ngồi chơi một chút không?”

Anh còn dám mời cậu ta ngồi chơi một chút hả!? Ánh mắt đạo diễn Chung lập tức nổi lửa!

May là nam phụ thứ hai rất biết nhìn ánh mắt của người khác, sau khi xua tay liên tục nói không cần liền ba chân bốn cẳng chạy mất!

“Cậu ta là Lâm Nhạc phải không?” Mục Thu quay trở lại giường, “Không giống trước kia lắm.”

“Sao lại không giống trước kia?” Chung Ly Phong Bạch tùy tiện cầm một quả đào lên cắn.

“Đẹp hơn so với trước kia.” Mục Thu nói bằng quơ.

Mẹ nó, dám khen người khác đẹp trước mặt tôi! Chung Ly Phong Bạch lập tức nổi giận, “VẬY anh ôm cậu ta ngủ đi!” Ông đây chưa từng khen Dạ Phong Vũ đẹp trai hơn anh! Cho dù hắn đẹp trai hơn anh thật!

Mục Thu dờ khóc dờ cười, dùng tay xoa xoa mặt Chung Ly Phong Bạch, “Sao em thích ghen thế?”

Chung Ly Phong Bạch lạnh lùng há miệng ăn trái cây, không buồn để ý đến chất lỏng dính đầy mặt!

Đây mới gọi là đôi vợ chồng già!

Mặt khác, Tô Nặc có vẻ khổ sở hơn rất nhiều! Không chỉ không có ngài giám đốc đẹp trai bên cạnh mà còn bị Đới An tàn nhẫn bỏ rơi!

“Đừng ngủ nữa!” Tô Nặc nhéo nhéo bụng nhỏ của ái phi!

“Tôi mệt quá.” Đới An vùi đầu vào trong chăn, “Ăn sáng xong thì ngủ đi, hiếm khi mới được nghỉ một ngày như vậy.”

“Ngủ nhiều coi chừng phát phì đó!” Tô Nặc ngồi lên người Đới An lắc lắc, nhưng hoàn toàn không chuyển biến gì, đành phải buồn bực bò lên nóc nhà nằm, mở di động lên mạng!

Trên trang cá nhân có rất nhiều tin nhắn để lại, tuy nhiên không còn mấy lời châm chích như lúc vừa come out — Dù sao những người tề nạt trên thế giới này cũng không nhiều, không ai rảnh rỗi đến mức cứ công kích tính hướng của người khác.

Tô Nặc vui vẻ trả lời vài câu, sau đó thoát khỏi trang cá nhân của mình, đăng nhập vào nick phụ, nhanh chóng xông vào trang cá nhân của Khâu tiên sinh!

Tin hiệu ở thôn nhỏ này rất kém, vì thế Khâu Tử Ngạn chỉ cập nhật vài trạng thái, trong đó có một tấm ảnh duy nhất được chụp lúc vừa mới vào thôn, mà cảnh tượng trong tâm hình lại là bóng lưng của Tô Nặc đang ngồi trên lưng ngựa!

Cái gì? Tô Nặc lập tức mở to mắt! Tên cơ bụng ngực lớn nãy chụp hình mình làm cái gì, ăn no rửng mỡ sao!? Thừa dịp người khác bị choáng đầu liền chụp lên đúng là quá vô sỉ! Sao lại chụp tấm hình khó coi như vậy!? Vài dòng chú thích bên dưới cũng rất đơn giản — Chỉ lát nữa thôi là vào trong núi rồi, không khí rất trong lành.

Không khí rất trong lành thì chụp không khí đi, chụp tôi làm cái quái gì! Tô Nặc cắn hận xi vả trong lòng, sau đó thuận tay mở phần bình luận ra xem.

Tuy Tô Nặc đã công khai tình cảm nồng cháy giữa mình và ngài giám đốc, phe cánh chuyên ghép CP này vẫn không hề bị ảnh hưởng, vì thế vẫn có rất nhiều bình luận riu ra riu rít về Khâu Nặc bên dưới, bọn họ đều bày tỏ bóng lưng của Tô Nặc trông thật mảnh mai làm sao, anh mau dùng lồng ngực rắn chắc của mình sưởi ấm cậu ấy đi!

Mẹ nó! Yêu nghiệt nhỏ đầu hói sợ đến mức không nói nên lời! Sau đó điên cuồng nhấn bàn phím!

— Tô Nặc đã come out rồi, bạn trai giám đốc của anh ấy vừa cao lớn dũng mãnh vừa anh tuấn tiêu sái, lại còn ngọc thụ lâm phong, mấy người quên hết rồi ư!? Sao có thể ghép đôi bậy bạ như vậy được!

Nhưng bình luận này nhanh chóng bị đẩy xuống dưới! Bởi vì vốn dĩ không có ai thèm đẩy lên!

Đúng là quá thâm!

“Chồng à!” Tô Nặc nóng nảy gọi điện thoại.

“Sao thế?” Giọng nói của Âu Dương Long vẫn dịu dàng như trước, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy hắn bị đánh thức khi đang ngủ.

“... Anh đang ngủ hả?” Tô Nặc sùng sốt.

“Ừ, hôm qua công ty bận rất nhiều việc nên tối khuya mới về đến nhà.” Âu Dương Long hắt xì một cái.

Tô Nặc lập tức cảm thấy áy náy! Chồng đang ngủ ngon lành mà mình lại đánh thức!

“Có chuyện gì không?” Âu Dương Long hỏi.

“A... Không có gì.” Thật ra vừa rồi Tô Nặc định nói bóng nói gió ra vẻ đáng thương khóc lóc om sòm để chồng đẹp trai của mình tìm đến đây như Mục Thu! Thứ nhất, Tô Nặc thật sự rất muốn gặp ngài giám đốc, cuộc sống không có hôn lười và bíp bíp sao có thể hoàn chỉnh được! Thứ hai, Tô Nặc muốn đăng vài tấm hình bọn họ đang thân mật với nhau lên mạng, dần mặt phe cánh chuyên ghép CP kia, nói cho bọn họ biết “đây mới là người yêu thật sự của tôi”!

“Nói đi, cứ áp a ập ứng như thế nhất định là có chuyện.” Ngài giám đốc rất hiểu Tô Nặc.

“Không có gì thật mà.” Tô Nặc ngồi xồm trên ghế, “Em chỉ muốn kể cho anh nghe chút chuyện vui, hôm qua tổng giám đốc Mục đến đây tìm đạo diễn Chung, sau đó giường của bọn họ bị sập, ha ha ha ha, có phải rất mắc cười không?!” Cười cực kì giả tạo.

“Có nhớ anh không?” Âu Dương Long không tiếp tục đề tài này mà thay bằng một đề tài khác.

“... Nhớ.” Tất nhiên là nhớ rồi! Tô Nặc rầu rĩ bỏ sung nửa câu còn lại trong lòng, có nhớ cũng không gặp được.

Nghe giọng nói buồn bực của Tô Nặc, Âu Dương Long nhếch miệng cười cười.

“Được rồi, anh mau ngủ tiếp đi.” Tô Nặc rất hiểu chuyện, “Đừng làm việc nhiều quá.”

“Ừ, em cũng vậy.” Giọng nói của ngài giám đốc thật sự rất dễ nghe, trực tiếp cào vào lòng Tô Nặc!

Vì thế sau khi cúp điện thoại, Tô Nặc liền bò xuống cầu thang, chạy vào phòng lác Đới An.

“Chuyện gì nữa đây?” Đới An khóc không ra nước mắt, ngồi dậy nhìn hắn.

“Buồn quá!” Tô Nặc ôm chần, rầu rĩ nói.

“Đang yên lành có gì đâu mà buồn?” Đới An giật chần lại — Bởi vì ái phi chỉ mặc một cái quần lót!

Bởi vì tôi đang cô đơn lạnh lẽo chứ sao! Tô Nặc buồn bực nghĩ.

“Qua đây ngủ một lát đi.” Đới An nhích sang bên cạnh.

Tô Nặc chọc chọc bụng ái phi, sau đó lộ ra biểu tình ghét bỏ!

“Cậu làm gì vậy!?” Trái tim pha lê của ái phi bị tổn thương.

“Gần đây càng ngày anh càng béo!” Tô Nặc sắc bén nói, “Coi chừng mai mốt không ai thèm lấy!”

“Cậu chưa được thỏa mãn dục vọng thì thôi, đừng lấy tôi ra trút giận!” Đới An rít gào!

“...” Một câu vạch trần sự thật, ái phi không nề mặt chút nào! Tô Nặc chui vào trong chăn thờ dài, “Thời gian thấm thoát thoi đưa, không ngờ chúng ta lại ngủ vào lúc trời sáng trưng thế này, chẳng lẽ anh không cảm thấy mình đang báng bỏ sự sống sao?” Giống như không có chuyện gì để làm vậy!

“Tôi không cảm thấy gì hết.” Đới An đưa lưng về phía Tô Nặc, “Mau ngủ đi, buổi tối tôi dẫn cậu đi ăn khoai lang nướng.”

“Không đi, ăn cơm hộp do đoàn làm phim chuẩn bị là được rồi.” Tô Nặc buồn bã nói, “Không có khẩu vị.”

Không muốn cũng phải đi! Đới An xoay người lại cầm tay Tô Nặc, “Sau khi khoai lang vàng óng được nướng chín, vỏ của nó sẽ tróc ra một ít, chúng ta bẻ làm đôi rồi cắn một miếng, mùi vị còn ngọt hơn cả mật ong!”

.....

Tô Nặc nuốt nước miếng, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Đới An nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, dân ăn hàng quả nhiên là sinh vật dễ dụ.

Vì thế vào một ngày thành thai hiếm có, đạo diễn Chung lạnh lùng ngạo kiều được Mục Thu dịu dàng chăm sóc, quần chúng trong đoàn làm phim tiếp tục tám khí thế, Tô Nặc và Đới An nằm trong phòng ngày to, đã trôi qua như vậy.

Buổi tối trong thôn rất im lặng, Tô Nặc mặc một chiếc áo somi sạch sẽ màu trắng, ngồi trên một tảng đá lớn ở bờ ruộng ngắm trăng.

“Quên mang theo hột quẹt rồi.” Đới An vỗ đầu mình một cái, “Cậu ở đây chờ tôi, tôi quay về lấy.”

“Không cần đâu!” Tô Nặc lấy ra một cái hột quẹt từ trong túi, “Lúc trước giúp Nhạc Nhạc hóa trang quên trả lại cho cậu ấy.”

.....

Đới An đành phải nhận cái hột quẹt từ tay Tô Nặc, thuận tiện liếc nhìn thời gian.

Bảy giờ năm mươi.

“Tôi quên mang muối rồi.” Đới An lại đứng lên.

“Khoai lang nướng thêm muối làm gì?” Tô Nặc buồn bực hỏi.

“Thêm muối sẽ ngon hơn.” Đới An nói nhảm.

“Được rồi, tôi về lấy cho.” Tô Nặc nhảy xuống tảng đá.

Đừng nha! Đới An sốt ruột túm lấy hần, “Cậu không thể đi!”

“Tại sao?” Tô Nặc khó hiểu hỏi, “Anh nói bỏ thêm muốn sẽ ngon hơn mà.”

“Tôi đi lấy là được rồi, cậu cứ ở đây chờ tôi.” Đới An kiên trì nói.

“Tôi —“

“Nghe lời đi!” Đới An xoa người bỏ chạy.

.

Chỉ đi lấy muối thôi mà! Có cần giành giật như vậy không?

Tô Nặc hắc tuyến, gần đây ái phi càng lúc càng kì lạ! Tô Nặc vừa chuẩn bị đi lượm một ít khoai lang, phía sau đột nhiên truyền đến. . . . Tiếng bước chân đập trên lá rụng xào xạc.

Chết tiệt!

Tô Nặc lập tức cảm thấy căng thẳng! Theo phản xạ có điều kiện nhặt một cục gạch lên!

Thật sự rất có ý thức tự bảo vệ mình của một nữ thiếu niên!

*đề nguyên “nữ thiếu niên” là vì nếu sửa lại thành chàng trai/thiếu niên xinh đẹp thì hơi kì

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 6

Nhật kí quay phim (6)

Trong cánh đồng tối đen như mực đột nhiên vang lên tiếng bước chân, tình tiết này cũng quá kinh khủng rồi! Tô Nặc nắm chặt viên gạch, nhắc nhở bản thân nhất định không được sợ hãi!

Đánh biến thái thì phải đánh mạnh, chính xác, và dùng sức, anh hai đã dạy đi dạy lại rất nhiều lần!

Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, Tô Nặc hít sâu một hơi, sau đó xoa người ném viên gạch qua!

Phải nói là rất dũng cảm, ném cục kì chuẩn xác!

“A!” Âu Dương Long mất cảnh giác, thiếu chút nữa gương mặt đẹp trai đã bị đập toái tã! May là hần phản xạ nhanh né kịp nên không bị đập chảy máu mặt, nhưng vẫn bị đập trúng vai!

Thấy rõ người đàn ông trước mặt là ai, Tô Nặc lập tức ngẩn ra! Giống như nhìn thấy Ultraman từ trên trời giáng xuống!

“Sao em hung dữ thế?” Âu Dương Long dở khóc dở cười.

Vất vả lắm mới hoàn hồn lại, Tô Nặc chưa kịp vui mừng đã bị dọa sợ, bởi vì hần nhìn thấy vai của ngài giám đốc chảy rất nhiều máu, ướt đầm cả cái áo somi màu trắng, hiệu quả thị giác thật sự rất rung động! Tô Nặc vội vàng chạy tới định giúp Âu Dương Long xử lí vết thương, kết quả sơ ý trượt chân ngã cái “bịch” xuống ruộng!

“A!!!!!!” Lần này là tiếng kêu của Đới An, ái phi chỉ định quay lại xem xét hiện trường một chút, ai ngờ vừa đến liền nhìn thấy tai nạn thảm thiết của Tô Nặc, vì thế lập tức hồn bay phách lạc, ba chân bốn cẳng phóng tới định kéo người lên! Nhưng ngài giám đốc nhanh tay hơn.

“Không sao chứ?” Âu Dương Long giúp Tô Nặc lau bùn đất trên đầu.

“Anh... Sao anh lại tới đây?” Tô Nặc chùi mặt, không biết nên khóc hay nên cười.

“Anh định đến chung với Mục Thu, nhưng công ty có việc bận nên đến trễ.” Âu Dương Long đỡ Tô Nặc đứng dậy, “Có bị thương không?”

“Hình như bị trẹo chân rồi, nhưng qua một đêm sẽ ổn thôi.” Tô Nặc tựa vào Âu Dương Long để đứng thẳng.

“Chân đau mà nói không có việc gì?” Ái phi hoảng sợ!

Nhưng không có ai để ý đến hần! Điều này thật sự rất tàn nhẫn.

Bên trong ruộng toàn là nước bùn, cả người Tô Nặc vừa bẩn vừa ẩm ướt bị ngài giám đốc đẹp trai ôm trở về.

“Vai của anh không sao chứ?” Tô Nặc buồn bực hỏi, “Em tưởng anh là kẻ xấu.”

“Không có gì, chỉ bị trầy xước ngoài da thôi.” Âu Dương Long chuẩn bị nước tắm.

Tuy hai người đều bị thương và phòng tắm ở đây rất nhỏ, nhưng loại chuyện như uyên ương dục vẫn rất đáng mong đợi! Nếu không phải chân đau đến đứng không vững, Tô Nặc đã định làm tới bến, lâu rồi không bíp bíp – nên hơi nhớ nhớ!

“Em gầy quá.” Âu Dương Long xoa bóp vai Tô Nặc, “Ăn không ngon miệng sao?”

Thật ra cũng tạm được! Tô Nặc vòng tay ôm cổ ngài giám đốc, tự hào nói, “Đới An thường xuyên dẫn em đi trộm đồ ăn ngon.” Ái phi thật sự rất tài giỏi!

Mặt ngài giám đốc càng lúc càng đen, “Chung Ly Phong Bạch không cho em ăn cơm?”

“Đương nhiên không phải.” Tô Nặc giúp hần đứng vững, biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Đồ đi trộm ăn ngon hơn.”

Âu Dương Long dờ khóc dờ cười, đưa tay cốc đầu Tô Nặc, “Không được học mấy tật xấu này!”

“Em chỉ ăn khoai lang và bắp thôi, không có ăn mấy thứ khác.” Tô Nặc nheo nheo mắt hần, “Anh mới là gầy đó!” Cảnh tượng phu phụ quan tâm chăm sóc lẫn nhau này thật sự rất cảm động!

“Hết cách rồi, công việc rất bận, lại rất nhớ em.” Âu Dương Long xoa xoa vành tai của Tô Nặc.

Lời ngon tiếng ngọt đúng là gọi tình quá sức tưởng tượng!

Người đàn ông rắn rỏi Tô Nặc nhìn không được lập tức biến thành tuyệt thế tiêu thụ Tô Nhu Nhu!

Thậm chí còn chủ động bạo dạn đưa tay sờ sờ cái bíp bíp của ngài giám đốc!

Đúng là nam tính không thể tả!

“Muốn à?” Âu Dương Long cười khê.

Đương nhiên là muốn rồi! Tô Nặc bị Âu Dương Long hôn tới hôn lui cảm thấy vô cùng thoải mái, về phần sờ mông cũng rất đáng rên rĩ!

Nghĩ đến việc chân Tô Nặc còn bị thương, Âu Dương Long hiển nhiên sẽ không cầm thú đến mức làm trong phòng tắm! Ngài giám đốc giúp tiểu ngu xuẩn nhà mình tẩy rửa bùn đất trên người, dùng khăn lớn bao lại đặt lên giường, sau đó xúc thuốc rồi sấy tóc, hơn nữa tiếng đã trôi qua nhưng vẫn chưa tiến vào nội dung chính!

Trong lòng Tô Nặc rất nôn nóng, nhưng biểu tình bên ngoài vẫn bình tĩnh, không hề tỏ ra sốt ruột chút nào!

Bởi vì phải cẩn thận không được làm mất khí chất!

“Chân bị trật cũng không nghiêm trọng lắm, chắc sáng mai sẽ ổn thôi.” Âu Dương Long giúp Tô Nặc quấn băng, để thuốc không dính lên giường.

“Ừm, em hết đau rồi.” Tô Nặc không mặc gì nằm trên giường, trên bụng đắp chiếc khăn tắm in hoa màu hồng nhạt — Đây chính là chiến lợi phẩm lúc Đới An lên con động kinh đi dạo cửa hàng mua được.

“Nếu vừa rồi thật sự là người xấu thì sao?” Âu Dương Long đề lên người Tô Nặc, “Em sẽ xử lý như thế nào?”

Tất nhiên phải tiếp tục phản kháng rồi! Tô Nặc nghiêm túc trả lời, “Em sẽ dùng gạch đập liên tục lên đầu hần, nếu có thể đánh hần bất tỉnh, em sẽ chạy qua đập nát phần dưới của hần!” Anh hai đích thân dạy dỗ em trai quả nhiên độc ác cực kì!

Âu Dương Long bị biểu tình hung hãn của Tô Nặc làm giật mình!

“... Ác độc lắm à?” Thấy chồng đẹp trai của mình im re suốt nửa ngày, Tô Nặc chột dạ sửa lời, “Thật ra vừa rồi em chỉ nói chơi thôi, nếu thật sự là kẻ xấu, em sẽ dùng tình thương của mình cảm hóa hần.” Vừa nghe là thấy vô cùng cao thượng rồi, đúng là một thiên sứ nhỏ thuần khiết!

“Anh thích em đập phần dưới của hần hơn.” Âu Dương Long hung hăng cắn lên mặt Tô Nặc một cái.

Chồng của mình thật bạo lực! Nhưng cũng rất ra dáng đàn ông! Tô Nặc lập tức thả lỏng, âm thầm tán thưởng trong lòng.

Tô Nặc vừa tắm xong, cơ thể thơm ngào ngát lại mềm mại, cái chuyện khóa thân gì gì đó phải nói là cảm dỗ đến mức không thể cảm dỗ hơn được nữa! Ngài giám đốc hôn môi rồi lại hôn ngực Tô Nặc, cuối cùng di chuyển xuống dưới hôn bụng nhỏ của hắn!

“Nhột.” Tô Nặc cười khúc khích.

Người đẹp thì có cười khúc khích vẫn rất đẹp! Vì thế một giây tiếp theo, Nặc nho nhỏ liền bị đại hôi lang (sói xám lớn) ngậm lấy!

“A” Tô Nặc cắn môi dưới, hai hàng lông mày khê cau lại.

Âu Dương Long nâng eo Tô Nặc lên cao, để Tô Nặc đạt được nhiều khoái cảm hơn.

“Chồng à” Là một số 0 miễn cảm, Tô Nặc nhanh chóng bị đánh bại, giường cờ trắng nộ vũ khí trong miệng ngài giám đốc! Thời gian vô cùng ngắn!

“Nhanh vậy sao?” Âu Dương Long cười cười.

Tô Nặc choáng váng nằm trên giường, bụng nhỏ nhô lên xẹp xuống, trên mặt còn ửng hồng.

Thật sự rất sáng khoái!!!

“Nằm sắp lại được không?” Âu Dương Long thì thầm vào tai Tô Nặc.

Tô Nặc ngoan ngoãn ôm chần nằm sắp trên giường, sau đó không yên lòng quay đầu lại dặn dò, “Anh nhớ nhẹ nhàng một chút.”

“Yên tâm” Âu Dương Long cắn cắn chóp mũi của Tô Nặc, “Anh sẽ không làm em đau.”

Không phải em sợ đau! Tô Nặc nghiêm mặt giải thích, “Em chỉ sợ giường sắp thôi.” Nhất định phải nhớ kỹ vết xe đổ lần trước, hướng chỉ để đổi lại kinh nghiệm quý báu này, đạo diễn Chung đã phải hi sinh thân mình, nói đúng hơn là dùng máu và nước mắt để đổi lấy!

Âu Dương Long bật cười.

Anh cười cái gì mà cười em nói nghiêm túc mà! Tô Nặc còn muốn giải thích thêm về tầm quan trọng của vấn đề, ai ngờ một giây sau miệng đã bị chặn lại.

“A” Tô Nặc hơi hé miệng ra, một đầu lưỡi nóng bỏng lập tức chui vào, quán lấy đầu lưỡi của hắn, khiến hắn quên cả hô hấp.

“Không được nói gì nữa.” Âu Dương Long buông Tô Nặc ra, ngón tay dịu dàng bắt đầu làm các bước chuẩn bị.

Hai má Tô Nặc đỏ bừng, ánh mắt mê man, đáy mắt và môi đều ướt át.

Nhìn thấy hình ảnh tốt đẹp này, ngay cả thái giám cũng khó mà nhịn được! Huống hồ ngài giám đốc không phải là thái giám, hơn nữa còn rất dũng mãnh!

Vì thế chuyện tiếp theo phải nói là vô cùng hài hòa!

“Anh . . A . . Chậm một chút. . . . Giường!” Cho dù đang đắm chìm trong bể tình, Tô Nặc vẫn không quên vấn đề này!

“Ng Sloan.” Âu Dương Long hận không thể nuốt Tô Nặc vào trong bụng.

“Giường . . . A . . . A . . . Giường” Đúng là quá cố chấp!

Âu Dương Long chịu hết nổi, vì thế xoay người Tô Nặc lại để Tô Nặc ôm cổ mình, “Giữ chặt.”

“Cái gì?” Tô Nặc mờ mịt mờ to mắt, còn chưa kịp mở miệng hỏi thì vòng eo đã bị nắm chặt, sau đó được bế lên.

“A!” Chỗ sâu nhất trong cơ thể bị chạm đến một cách dữ dội, Tô Nặc kêu một tiếng, hai chân theo bản năng kẹp chặt eo của ngài giám đốc.

“Làm vậy sẽ không lo giường sắp nữa, đúng không?” Âu Dương Long đặt Tô Nặc lên tường, tiếp tục tăng tốc.

“Chồng à” Hô hấp của Tô Nặc ngày càng dồn dập, khóe mắt cũng đỏ bừng, muốn đẩy Âu Dương Long ra nhưng không dám buông tay, thân thể treo lơ lửng, chỉ có thể dùng chân ôm lấy eo đối phương. Trong lúc kịch liệt triển miên, dường như cả linh hồn cũng bị chọc thủng, phía sau bị tàn sát bừa bãi không dừng lại dù chỉ một phút.

Ngoài trời mưa phùn bay lất phất, trong phòng cảnh xuân dào dạt, mọi thứ đều tốt đẹp.

Ngoại trừ ái phi.

Bởi vì ái phi ở ngay sát bên phòng của Tô Nặc, hiệu quả cách âm của loại tường quét vôi này không được tốt cho lắm, vì thế ái phi đành phải dùng chăn bông che đầu lại.

Nóng muốn chết.

Rạng sáng hôm sau, Âu Dương Long cảm thấy người bên cạnh đang chậm chậm di chuyển, vừa mở mắt liền nhìn thấy Tô Nặc đang cố gắng lấy quần áo trên ghế.

“Không ngủ nữa à?” Âu Dương Long hỏi.

Tô Nặc không ngờ chồng đẹp trai của mình lại dậy sớm như thế, vì vậy bị dọa hết hồn, lăn từ trên giường xuống, ôm luôn cả tấm chăn!

Âu Dương Long:

“Chào buổi sáng.” Tô Nặc ôm chăn bò lên giường, mặt và tai đều đỏ.

Tại sao mình cứ làm mấy hành động mất mặt như vậy chứ!? Thật vô lí hết sức!

“Chân còn đau không?” Âu Dương Long hỏi.

“Hết đau rồi.” Nhưng hông và eo lại rất đau, Tô Nặc nuốt nửa câu sau vào bụng, mặt càng thêm đỏ! Bởi vì hắn nhìn thấy cái bíp bíp của ngài giám đốc, tuy đã được quần lót bao phủ nhưng vẫn rất có tinh thần!

“Đưa anh xem thử.” Âu Dương Long ngồi dậy, giúp Tô Nặc tháo băng quấn trên cổ chân tối hôm qua, thấy chân không bị tụ máu bầm hay sưng lên mới yên tâm, sau đó hôn khoe miệng Tô Nặc một cái.

“Anh ngủ thêm một lát đi.” Tô Nặc rút chân về, “Em phải đi quay phim.” Tuy rằng một muốn chết nhưng cũng phải theo kịp tiến độ của đoàn làm phim, chiều thức ngủ nướng chỉ áp dụng với anh hai, ái phi, và chồng đẹp trai của mình thôi!

“Anh đi với em.” Âu Dương Long đứng dậy.

“Cũng được, nhưng người trong đoàn làm phim nhất định sẽ bàn ra tán vào, anh phải chuẩn bị tinh thần đó.” Tô Nặc dặn dò.

“Ừ.” Âu Dương Long nheo nheo mắt Tô Nặc, “Không sao, ai bảo anh quen với một ngôi sao lớn chứ.”

“Bọn họ cũng đã bàn tán xôn xao về chuyện của tổng giám đốc Mục, anh không cần lo lắng quá.” Tô Nặc ngồi trên giường, giơ tay lên để Âu Dương Long giúp mình mặc quần áo, “Nếu anh cảm thấy phiền, anh có thể lên nóc nhà vào mạng chơi.”

“Sao anh lại thấy phiền chứ?” Âu Dương Long ngồi xổm xuống mang giày cho Tô Nặc, “Anh thích nhất là nhìn em đóng phim.”

“Thật sao?” Tô Nặc hưng phấn nói, “Cảnh diễn sáng nay rất đáng xem!”

“Cảnh gì?” Âu Dương Long hỏi.

“Em bị người khác đuổi giết, sau đó rơi xuống hồ nước.” Tô Nặc nói.

“.” Ngài giám đốc lập tức cảm thấy xót, nhưng vẫn nhin không nói ra.

“Đi thôi.” Tô Nặc vô cùng phấn khởi, bởi vì hắn cảm thấy mình mặc y phục màu trắng nhảy xuống nước trông rất đẹp trai!

Huống hồ sau cảnh này, mình sẽ nhất được bí kíp võ công để trở thành một cao thủ!

Nghĩ thế nào cũng thấy thích hết!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ngoại truyện 7

Nhật kí quay phim (7)

Giống như Tô Nặc đã dự đoán, sau khi thấy Âu Dương Long xuất hiện, nhân viên trong đoàn làm phim đều cảm thấy kinh thiên động địa, ai nấy cũng cảm thán tình yêu nóng bỏng nồng cháy thuần khiết này đúng là quá cảm động! Nhưng đồng thời cũng có vô số cô gái tan nát cõi lòng, oán trách tại sao bọn đàn ông tốt cứ quần lấy nhau!? Thê thảm quá đi thôi!

Chung Ly Phong Bạch đỡ thắt lưng ngồi ngay ngắn trên ghế, nửa người trên thẳng tắp, trông cực kì hiên ngang! Nhưng nguyên nhân thật sự là do hấn chỉ có thể dùng tư thế này để ngồi, bởi vì thắt lưng của hấn còn chưa hết đau! Chỉ cần hơi cong lưng một chút là đau đến nhe răng trợn mắt!

“Chú nói đi, tại sao em ấy không chịu nghỉ ngơi thêm vài ngày chứ?” Mục Thu cảm thấy vô cùng đau lòng!

“Nếu chú có thể thuyết phục đạo diễn Chung quay xong trong vòng ba ngày, tôi nhất định sẽ tôn thờ chú.” Âu Dương Long cũng không muốn Tô Nặc diễn cái cảnh “bị người ta đá xuống nước”!

Nhưng Tô Nặc hiển nhiên không nghĩ như thế, hấn không chỉ muốn diễn mà còn rất háo hức mong chờ được diễn!

Một đám tay sai do triều đình phái tới bao vây mình chủ võ lâm, mình chủ võ lâm trọng thương té xuống sông, cảnh tượng này thật sự rất khí thế, rất có khí chất đàn ông!

Nếu không có lệnh cấm của anh hai và ngài giám đốc, Tô Nặc đã tự leo lên cầu nhảy xuống chứ không dùng thể thân!

“Không thể tự diễn được sao?” Tô Nặc chạy đến bên cạnh chồng mình, trong mắt tràn ngập khát vọng!

“Không phải là không cho, nhưng chuyện này không phải là chuyện đùa.” Âu Dương Long dịu dàng nói, “Em không biết võ, lỡ như xảy ra chuyện thì sao?”

“Sau này em muốn học Taekwondo.” Tô Nặc nghiêm túc đưa ra một quyết định.

“.....” Ngài giám đốc cười cực kì đẹp trai.

“Mau đồng ý đi!” Tô Nặc lắc lắc hấn, anh đừng hòng giờ trò mê hoặc em bằng nhan sắc! Em rất phúc hắc đó!

“Được rồi.” Cổ áo của Âu Dương Long bị Tô Nặc kéo tới kéo lui, “Anh đồng ý.” Với trình độ của bà xã nhà mình, bảo đảm không đời nào luyện thành cao thủ được.

Chồng của mình đúng là đẹp trai quá chừng! Nếu không phải bây giờ đang giữa thanh thiên bạch nhật, Tô Nặc đã nhào qua ôm chồng đẹp trai của mình hôn điên cuồng rồi!

“Nặc Nặc! Qua đây chuẩn bị một chút!” Đới An đứng ở bên kia gọi.

Tô Nặc vui vẻ chạy qua.

Quần chúng xung quanh nhin không được bắt đầu tán thưởng, sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại, trông Nặc Nặc giống như sắp bay khỏi mặt đất vậy!

Tuy thời tiết không lạnh lắm, nhưng bây giờ là cuối hè đầu thu, khí trời vẫn khá lạnh, nhiệt độ dưới nước càng thấp hơn. Mặc dù đã sử dụng hết toàn bộ phương pháp bảo hộ, Tô Nặc vẫn cảm thấy lạnh run, hơn nữa còn hắt xì một cái!

Ngài giám đốc thật sự rất muốn xông tới kéo bà xã về nhà!

Người diễn vai kẻ địch của Tô Nặc là một diễn viên có tên là Thẩm Hàm, là người mới do Chung Ly Phong Bạch phát hiện được ở học viện điện ảnh, tuy người này không có kinh nghiệm diễn xuất, động tác cũng vô cùng trúc trắc, nhưng được cái là chăm chỉ hiếu học. Ngũ quan không tinh xảo như Tô Nặc, nhưng ánh mắt lại rất có linh khí, trời sinh thích hợp với nghề này.

Nhưng người mới có một khuyết điểm rất phổ biến, đó chính là rất dễ khản trương, hơn nữa cũng dễ mắc lỗi.

“Khụ.” Tô Nặc đau đón che vai, miệng ho ra một ngụm máu tươi.

“Tướng quân đã có lệnh, lần này ta nhất định phải mang ngươi quay về.” Thẩm Hàm cảm kích chỉ vào Tô Nặc.

“Tướng quân sao?” Tô Nặc cười lạnh, “Ta chẳng xem tướng quân của ngươi là gì cả.”

Những lời này đặc biệt xuất phát từ nội tâm, bởi vì tướng quân kia chính là Khâu Từ Ngạn!

“Thật không ngờ diễn xuất của Nặc Nặc lại tốt như vậy.” Mục Thu nói.

“Tôi thà em ấy cứ làm người mẫu như trước.” Âu Dương Long vẫn cảm thấy rất khó chịu!

“Vậy ta đây đành phải lấy mạng của ngươi!” Thẩm Hàm vùng kiếm lên, đâm thẳng vào người Tô Nặc.

“Cắt!” Chung Ly Phong Bạch cho dừng cảnh quay lại, “Hàm Hàm! Chú ý ánh mắt! Phải lạnh lùng hơn nữa!”

Thẩm Hàm lo sợ gạt đầu, hình ảnh đạo diễn Chung ngồi thẳng tắp rít gào như thế rất dễ khiến người ta đau dạ dày.

Lần thứ hai bấm máy, Thẩm Hàm vùng kiểng về phía Tô Nặc như cũ, nhưng vẫn bị lạnh lùng hô cắt! Bởi vì hắn chỉ lo lạnh lùng mà quên nói lời thoại!

Tô Nặc hất xì một cái, cầm khăn tay lau lau mũi.

Lần thứ ba bấm máy, Thẩm Hàm dùng biểu tình lạnh lùng nói, “Vậy ta đây đành phải lấy mạng của ngươi!”

“Cắt!” Chung Ly Phong Bạch quát.

“Lần này cậu quên đâm tôi rồi.” Tô Nặc cũng rất 囧.

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Nhiệt độ dưới nước rất thấp, Chung Ly Phong Bạch cũng lo lắng hai người sẽ bị cảm lạnh.

“Hay là thử thêm lần cuối cùng đi?” Tô Nặc đề nghị, dù sao lên bờ cũng không thể thay quần áo, còn không bằng quay thêm lần nữa cho xong.

“Lần này tôi nhất định sẽ chú ý.” Thẩm Hàm cam đoan.

“Được, tất cả mọi người tập trung một chút!” Chung Ly Phong Bạch gật đầu đồng ý.

“Vậy ta đây đành phải lấy mạng của ngươi!” Mặt mày Thẩm Hàm trông cực kì hung ác, ai ngờ vừa vùng kiểng thì bị trượt chân, kêu một tiếng rồi ngã xuống nước.

Má ơi! Tô Nặc hoảng sợ, nhanh chân chạy qua kéo Thẩm Hàm, nhân viên trong đoàn cũng vội vàng nhảy xuống sông kéo hai người lên.

“Khụ khụ!” Thẩm Hàm đã uống vài ngụm nước, ỉu xiu để trợ lí dìu đi.

“Anh nhìn trợ lí của người ta rồi nhìn lại mình đi!” Tô Nặc tranh thủ thời gian bắt nạt ái phi.

“Còn ăn nói kiểu đó coi chừng tôi không đưa quần áo cho cậu mặc!” Đới An rít gào!

“Đi thôi.” Âu Dương Long cầm túi xách, kéo Tô Nặc đi vào phòng thay đồ.

Ái phi càng thêm tức giận, lập gia đình rồi thì hay lắm à! Cưng nhiên dám coi thường tôi!

Thật quá đáng hết sức!

“Mặt lạnh ngắt rồi này.” Âu Dương Long lột bộ đồ hóa trang rườm rà của Tô Nặc ra, dùng khăn nóng lau nước lạnh trên người Tô Nặc.

“Em không sao.” Tô Nặc xoa xoa mũi, ngoan ngoãn để ngài giám đốc mặc đồng quần áo dày cộm cho mình, quần mình thành một cục bông tròn tròn.

“Lỡ như bị cảm thì sao?” Âu Dương Long rót cho Tô Nặc một ly trà gừng.

“Không đâu, trước đó em đã uống thuốc rồi.” Tô Nặc nheo nheo mũi, “Hất xì!”

Âu Dương Long:

“Em không sao thật mà!” Tô Nặc nghiêm túc giơ tay cam đoan!

Do đầu gối của Thẩm Hàm bị xây xát nhẹ nên cảnh quay cũng phải thay đổi, cảnh đối đầu giữa Tô Nặc và Khâu Từ Ngạn được đưa lên trước.

Phim còn chưa quay, Tô Nặc đã ngồi cười hi hi, trong lòng vô cùng sáng khoái!

“Vui vậy sao?” Ngài giám đốc bắt đầu ăn giám chua!

“Anh không hiểu đâu, lát nữa em sẽ được tát hất một cái!” Tô Nặc hưng phấn nói, vừa nghĩ là thấy thích rồi!

“Tát người ta mà vui về thế à!” Âu Dương Long cốc đầu Tô Nặc.

“Người đó chính là Khâu Từ Ngạn!” Tô Nặc cảm thấy vô cùng đắc ý, “Em phải tốn rất nhiều nước bọt, dùng đủ mọi cách từ mềm tới rắn, trả một cái giá rất đắt mới có thể thuyết phục đạo diễn Chung thêm cảnh này vào đó.” Không dễ dàng chút nào đâu!

Âu Dương Long càng thêm dở khóc dở cười, đây là loại chấp niệm gì thế này?

Cái mà Tô Nặc gọi là trả giá đắt để đổi lấy, chính là diễn cảnh quyến rũ Khâu Từ Ngạn!

Để đoạt được tấm địa đồ trong tay võ lâm minh chủ, nhân vật tướng quân phản diện cố ý hạ được vào đồ ăn, âm mưu khiến võ lâm minh chủ bị tình dục khống chế, sau đó sẽ nói tấm địa đồ cất giấu ở nơi nào! Nội dung bộ phim này quả nhiên cực kì cầu huyết!

Là boss cuối của phe bạch đạo, hiển nhiên minh chủ sẽ không dễ dàng mắc mưu như vậy, ngược lại còn giả vờ dùng cơm, sau đó giả vờ như thuốc phát

huy tác dụng mà chạy đi quyền rũ tướng quân, sau đó bất ngờ điểm huyết đạo của đối phương, hung hăng tát hất một cái, nói thêm một câu “Thân là mệnh quan triều đình, không biết thương dân mà còn cam tâm tình nguyện làm tay sai cho triều đình, đúng là uống công làm người!”, vừa nghĩ là thấy rạo rức rồi!

Vì thế cho dù trước tiên phải quyền rũ Khâu Từ Ngạn, Tô Nặc vẫn cảm thấy rất vui vẻ! Bởi vì người ta thường nói “trước đắng sau ngọt” mà!

Nhưng ngài giám đốc hiển nhiên không nghĩ như vậy!

“A.” Tô Nặc nhú mày, nắm chặt ly rượu trong tay.

“Sao thế?” Khâu Từ Ngạn nhếch miệng cười, trong mắt tràn đầy ý trêu tức, giống như mèo đang nhìn chuột.

“Người. . . Trong đồ ăn. . . Đê tiện. . . .” Tô Nặc vung tay quét chén đĩa trên bàn xuống đất, lão đảo xông ra, sau đó ngã xuống tàng cây trong sân.

Cái tình tiết rác rưởi gì thế này! Âu Dương Long nghiêng răng nghiêng lợi.

“Minh chủ không sao chứ?” Khâu Từ Ngạn ngồi xổm dưới tàng cây, vươn tay nâng cằm Tô Nặc lên.

“Uyển Nhi. . . .” Ánh mắt Tô Nặc mờ mịt, hiển nhiên đã xem Khâu Từ Ngạn thành hồng nhan tri kỉ của mình.

“Ta đây.” Khâu Từ Ngạn thuận theo hất, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt tinh xảo kia, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve hầu kết.

Rõ ràng là đang tán tỉnh.

“Có muốn tôi giữ chú lại không?” Mục Thu thành tâm hỏi Âu Dương Long.

“Bộ phim rác rưởi thế này mà chú cũng đầu tư!” Âu Dương Long giận lắm rồi!

“Ê!” Mục Thu cũng nổi giận, “Đạo diễn là người của tôi, chú nói chuyện phải biết chú ý chứ!”

Muốn đánh nhau phải không!?

“Hay là chúng ta về phòng đi?” Khâu Từ Ngạn dựa sát vào người Tô Nặc.

“Không, cứ ở chỗ này đi.” Tô Nặc nâng cao ngữ điệu, đuôi lông mày và khóe mắt đều mang theo sắc xuân, phải nói là hấp dẫn hết chỗ chê!

Các cô gái có mặt ở phim trường cũng phát điên rồi! Rất muốn hét to lên! Thậm chí còn sắp mất trí muốn chia rẽ CP thật!

“Được, chúng ta ở đây đi.” Khâu Từ Ngạn cười tà tà, ngón tay từ từ trượt xuống eo Tô Nặc.

Tô Nặc hơi ngửa đầu ra sau, còn mê mẩn cắn cắn môi dưới!

“Chú xác định chú không muốn rút lại vốn đầu tư?” Âu Dương Long biến chiếc ly giấy trong tay thành một tác phẩm nghệ thuật hiện đại.

“Tất nhiên!” Mục Thu rất kiên quyết! Đây là bộ phim của bà xã tôi mà!

“Cất!” Chung Ly Phong Bạch nghiêm khắc nói, “Nặc Nặc, biểu tình phải quyền rũ hơn chút nữa!”

Quyền rũ như thế là đủ rồi! Âu Dương Long nổi điên trong lòng! Nhưng biểu tình bên ngoài vẫn rất bình tĩnh! Dù sao ở đây có rất nhiều người, nếu không cẩn thận sẽ trở thành đề tài cho đám paparazzi săn tin.

Còn phải quyền rũ hơn nữa à? Tô Nặc không hiểu cho lắm, bởi vì hắn cảm thấy mình đã cố gắng quyền rũ lắm rồi!

Là một người kiên cường, thật ra chuyện này không dễ dàng chút nào!

“Xem tôi diễn rồi bắt chước theo.” Chung Ly Phong Bạch thông thả đứng lên.

Mục Thu giật mình, vội vàng chạy đến đỡ Chung Ly Phong Bạch, nhưng lại bị tàn nhẫn đuối về.

“Đừng có phá rối.” Chung Ly Phong Bạch cực kì vô tình!

Mục Thu:

“Bây giờ tôi sẽ quyền rũ Khâu Từ Ngạn, Nặc Nặc, cậu phải quan sát nét mặt của tôi thật kĩ.” Chung Ly Phong Bạch nói.

“Ừ.” Tô Nặc đỡ hắn.

Do thất lưng còn đau, Chung Ly Phong Bạch không thể làm mấy động tác đòi hỏi kĩ thuật cao như “nửa người trên mềm nhũn dán lên người đối

phương”, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hấn dùng đôi mắt quyến rũ của mình liếc mắt đưa tình với Khâu Tử Ngạn! Nhìn bà xã mình phóng điện với người đàn ông khác, Mục Thu cảm thấy trái tim rí máu! Hơn nữa có vài biểu tình lẽ ra chỉ nên làm ở nhà cho một mình mình thấy thôi! Sao có thể làm như thế trước mặt nhiều người như vậy được!

Âu Dương Long vỗ vỗ vai Mục Thu, vẻ mặt vô cùng hả hê.

Đây gọi là người cùng cảnh ngộ.

Đến trưa, sau khi quay phim xong, Tô Nặc đã phóng điện với Khâu Tử Ngạn vô số lần, hơn nữa còn bị Khâu Tử Ngạn sờ soạng mặt, cổ, và tay vô số lần! Ngoài mặt ngái găm độc vẫn bình chân như vại, nhưng trong lòng thì đã chua lè, thật sự rất muốn biến thành một tên quỷ súc công không phân biệt trái phải trực tiếp lòi người về nhà!

“Anh thấy em diễn được không?” Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Tô Nặc vẫn còn rất phấn khởi.

Nhìn cặp mắt long lanh của Tô Nặc, Âu Dương Long bắt đầu đi gạt đầu.

“Em biết mà.” Tô Nặc rút khăn giấy ra lau nước mũi.

“Sao vẫn còn cảm thế này?” Âu Dương Long ôm người vào trong lòng.

“Em không sao.” Tô Nặc ngửa đầu hôn hấn một cái, “Nghỉ ngơi một đêm sẽ ổn thôi.”

“Anh thật sự không muốn em đóng phim chút nào.” Âu Dương Long thở dài, “Cần gì phải chịu khổ như vậy.”

“Em thích việc này.” Tô Nặc nằm xuống, mặt đối mặt với chồng đẹp trai của mình, “Có thể học được rất nhiều thứ.”

“Anh chỉ không muốn em mệt mỏi như vậy.” Âu Dương Long sờ trán Tô Nặc, “Bắt đầu nóng rồi.”

“Dù sao cũng không mệt cả đời.” Tô Nặc cười híp mắt, “Đợi đến lúc em bốn mươi tuổi, em sẽ giải nghệ ở nhà nấu cơm cho anh!”

Âu Dương Long cười cười, kéo người vào lòng ôm thật chặt.

Ban đêm rất lạnh, ôm nhau nằm chung một chỗ rất ấm.

Sáng hôm sau, cổ họng của Tô Nặc hơi đau một chút, nhưng may là không có gì nghiêm trọng.

Còn Thẩm Hàm thì khổ sở hơn nhiều, bởi vì hấn bị sốt cả đêm, đến tận sáng hôm nay mới bớt được một chút.

“Đề tôi đi thăm cậu ấy.” Trong đoàn làm phim, Thẩm Hàm là người nhỏ tuổi nhất, bình thường Tô Nặc rất quan tâm đến hấn.

“Hu hu hu.” Vừa bước vào phòng, Tô Nặc đã thấy Thẩm Hàm ngồi khóc ở trên giường.

Bởi vì thuốc rất đắng! Cho nên người đại diện của hấn bắt buộc phải bóp mũi hấn rồi đổ thuốc vào miệng, rất có phong cách của phát xít!

“Khóc cái gì?” Tô Nặc ngồi xuống bên giường.

Thẩm Hàm ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Tô Nặc, “Anh là ai?”

Cái gì đây, mất trí nhớ sao?

Tô Nặc bị chuyện này dọa hết hồn!

“Tôi đau đầu quá.” Thẩm Hàm đau khổ ôm đầu.

“Nếu đã như vậy, tôi sẽ giúp cậu bán hết trang bị trong game.” Tô Nặc bình tĩnh nói.

“Không cần ác độc như thế!” Thẩm Hàm vô cùng sốt ruột!

Thì ra là giả bộ. Tô Nặc khinh bỉ liếc hấn một cái.

“Muốn thử kĩ năng diễn xuất một chút thôi.” Thẩm Hàm uể oải nói, “Lại bị anh phát hiện rồi.”

“Muốn diễn phải nỗ lực hơn, nếu không sẽ trông rất giả tạo.” Tô Nặc gọt táo cho hấn, “Kĩ năng diễn xuất phải được trau dồi từ từ, không thể gấp gáp được.”

“Nhưng tôi cảm thấy rất có lỗi với đạo diễn Chung.” Thẩm Hàm ủ rũ cúi đầu, “Tôi không muốn bị nói là nhờ anh họ của mình nên mới được săn sóc như vậy.”

“Anh họ?” Tô Nặc tò mò hỏi, “Liên quan gì đến anh họ của cậu?”

“Anh ấy cũng giống Mục Thu, là một trong những nhà đầu tư của bộ phim này.” Thẩm Hàm nói, “Chỉ là một người anh họ xa, nhưng anh ấy là người rất tốt.”

“Anh ta là ai?” Tô Nặc thuận miệng hỏi.

Sau đó Thẩm Hàm phun ra hai chữ kinh hoàng, “La Lực.”

Mẹ nó!

Tô Nặc cảm thấy mình nhất định đã nghe lầm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Nhật kí quay phim (8)

Sau sự kiện ở sông bạc lần trước, Tô Nặc đã ném La Lực ra sau đầu, vì vậy khi nghe đến cái tên này, hắn lập tức đề cao cảnh giác!

“Sao vậy?” Thẩm Hàm hươ hươ tay trước mặt Tô Nặc, sao đột nhiên ngẩn người rồi.

“Không có gì.” Tô Nặc cảm thấy khó hiểu, “Tại sao anh họ cậu lại muốn đầu tư kinh phí cho bộ phim này?”

“Ai biết, chắc là muốn đầu tư kiếm tiền.” Thẩm Hàm đoán bậy.

Nhất định không phải đơn giản là vì kiếm tiền! Tô Nặc tức giận nghĩ, chắc chắn hắn vẫn còn mơ tưởng tới mình!

Người ta đã công khai tình cảm rồi, vậy mà vẫn ráng chạy tới phá đám, đúng là bực mình hết sức!

Tô Nặc tự kỉ thờ dài!

“Có gì ngọt ngọt không?” Thẩm Hàm hỏi.

“Có.” Tô Nặc lấy hai viên sôcôla trong túi ra, “Muốn ăn không?”

Hai mắt Thẩm Hàm sáng lên, đưa tay đoạt lấy, giống như bị bỏ đói lâu năm.

“... Dương Hi không cho cậu ăn com?” Trong mắt Tô Nặc nhất thời tràn đầy cảm thông.

Dương tiên sinh là quản lí của Thẩm Hàm, chuyện gì cũng quản lí, hơn nữa còn rất hung dữ! Cực kì đáng sợ!

Vì vậy so ra ái phi vẫn là số một!

“Anh ấy bảo ăn nhiều sẽ mập, uống thuốc Bắc xong cũng không cho tôi ăn kẹo.” Thẩm Hàm buồn bực nói.

Đúng là quá thâm! Đều là dân ăn hàng, Tô Nặc vỗ vai hắn an ủi.

“Anh có bị cảm không?” Thẩm Hàm nhai sôcôla, vẫn còn băn khoăn về chuyện hôm qua, “Hại anh ngâm trong nước lâu như vậy.”

“Tôi không sao.” Tô Nặc lơ đãng nói, là một người đàn ông kiên cường, không thể dính chút nước liền bị cảm! Hơn nữa trọng điểm hiện giờ không phải là bệnh cảm! Mà là cái tên La mặt sẹo khốn kiếp kia!

“Anh họ của cậu có đến thăm cậu không?” Vấn đề này nhất định phải hỏi một cách lơ đãng!

“Chắc là không.” Thẩm Hàm trả lời, “Thật ra tôi và anh ấy cũng không thân cho lắm.”

Vậy thì yên tâm rồi! Tô Nặc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, Thẩm Hàm bổ sung thêm một câu, “Nhưng anh ấy nhất định sẽ đến phim trường.”

Mẹ nó đúng là sét đánh giữa trời quang, thiếu chút nữa Tô Nặc đã bị sặc nước bọt, “Muốn đến phim trường?”

“Phải, anh ấy nói muốn đến đây ngắm cảnh.” Thẩm Hàm mút sôcôla dính trên ngón tay, ngọt quá!

Ngắm cảnh cái gì chứ, rõ ràng là lấy cớ! Rừng núi hoang vu thế này có cảnh gì để ngắm! Muốn ngắm mình thì có! Tuy những lời này nghe hơi tự kỉ một chút nhưng hoàn toàn là sự thật! Tô Nặc cảm thấy vô cùng lo lắng, thật ra cho dù tên La mặt sẹo kia có tới cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng bây giờ chồng đẹp trai của mình đang ở đây! Lỡ như hai người bọn họ nhào vào đánh nhau thì phải làm sao!?

“Còn gì ngọt ngọt nữa không?” Thẩm Hàm ăn xong vẫn chưa thỏa mãn.

“Nếu cậu có thể thuyết phục anh họ cậu không đến nữa, tôi sẽ đưa cho cậu cả hộp sôcôla dâu nhập khẩu từ nước ngoài!” Tô Nặc giang hai tay làm một vòng tròn lớn, “Lớn vậy nè!”

Thẩm Hàm thêm thường nuốt nước miếng, sau đó khó xử nói, “Chắc không được rồi, anh họ của tôi nổi tiếng cố chấp lắm.”

Tô Nặc vô cùng oán giận, đúng là âm hồn bất tán!

Đau đầu quá đi mất!

“Tôi có thể ăn sôcôla dâu không?” Thẩm Hàm tội nghiệp hỏi.

“Không!” Trước khi Tô Nặc kịp trả lời, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một âm thanh từ chối lạnh lùng!

“Hu hu hu!” Thẩm Hàm lăn lộn trên giường.

Tô Nặc:

“Xin lỗi Tô tiên sinh, Hàm Hàm cần phải nghỉ ngơi.” Quản lí Dương đi tới, kéo chăn trùm lên đầu Thẩm Hàm.

Tô Nặc:

“Xin hỏi còn có việc gì không?” Dương Hi lịch sự lễ độ nhìn Tô Nặc.

“Không!” Tô Nặc cực kì không có nghĩa khí bỏ chạy, hoàn toàn không để ý tới tiếng gào khóc thê thảm trong căn!

“Vừa rồi cậu đi đâu vậy?” Đới An chạy xung quanh tìm hân, “Sắp bắt đầu quay phim rồi.”

“Ái phi!” Tô Nặc hưng phấn ôm ái phi của mình, “Nàng vẫn là tốt nhất, trầm thật sự muốn sống với nàng đến răng long đầu bạc mãi không xa rời!”

“Không nhất thiết phải vậy đâu!” Đới An sợ hãi, bởi vì ngài giám đốc đang đứng ở cửa!

“Nàng không cần làm gì hết!” Tô Nặc thâm tình nói, “Chỉ cần ở bên trầm suốt đời suốt kiếp là được!”

Âu Dương Long hít sâu một hơi, bước qua tách Tô Nặc và Đới An đang ôm nhau ra.

“Tôi đến phim trường chờ cậu!” Đới An định xoay người bỏ chạy, nhưng lại bị Tô Nặc nhanh tay kéo lại, “Từ từ!” Tôi còn có chuyện muốn nói!

Nhưng ái phi hiển nhiên không có tâm linh tương thông với Tô Nặc, lập tức ba chân bốn cẳng chạy mất!

Sao có thể như vậy chứ!? Tô Nặc cảm thán thờ dài!

“Sau này không được tùy tiện nói cả đời gì đó nữa.” Âu Dương Long nhéo mũi hân, “Anh sẽ ghen!”

“Có gì đâu mà ghen.” Tô Nặc lơ đãng nói, “Quan hệ của em với anh ấy giống như. . . Anh với tổng giám đốc Mục vậy!”

“Vậy thì sao?” Âu Dương Long hỏi.

“Nếu anh và tổng giám đốc Mục ôm nhau, em cũng sẽ không ghen.” Tô Nặc nghiêm túc nói.

Ngài giám đốc cảm thấy có chút buồn bực.

“Không nói nữa, em muốn đến phim trường.” Tô Nặc sấp lại gần căn môi chồng đẹp trai của mình một cái, “Anh lên nóc nhà cao nhất mà bàn công việc, nếu tín hiệu không tốt thì đổi sang hướng khác, nếu không thì kê thêm cái ghế đứng lên đó bắt tín hiệu!” Cách này rất hiệu quả!

Âu Dương Long bật cười, dùng trán mình chạm vào trán Tô Nặc, “Ừ.”

Phim trường đã bắt đầu chuẩn bị quay phim, Đới An ngồi ở một bên căn hạt dưa.

“Ái phi!” Tô Nặc chen chúc lên chiếc ghế dựa của ái phi.

“Sao cậu lại tới đây?” Đới An buồn bực hỏi, “Buổi chiều mới có cảnh quay mà.”

“Tôi biết, nhưng tôi có chuyện muốn nói với anh!” Tô Nặc cực kì nghiêm túc!

“Chuyện gì?” Đới An hỏi.

“Anh nghe xong nhất định phải bình tĩnh!” Tô Nặc nắm tay người đại diện, “La Lực muốn tới đây!”

“La Lực?” Đới An sùng sốt một chút, “Là cái tên biến thái có ý đồ với cậu đó hả?”

“Chính xác!” Tô Nặc gật đầu cái rụp!

“Hắn tới đây làm gì?” Đới An cảm thấy hơi khó hiểu, “Cậu đã công khai tình cảm rồi, hơn nữa giám đốc Âu Dương còn ở đây!”

“Bởi vì hắn vẫn chưa chết tâm với tôi!” Tô Nặc nói.

“Không được rồi, bây giờ không thể gây xì-căng-đan.” Đới An nói, “Nhưng chắc không sao đâu, đạo diễn Chung sẽ không tùy tiện cho người lạ vào đây!”

“Hắn là một trong những nhà đầu tư của bộ phim này.” Tô Nặc rầu rĩ nói, kẻ có tiền đúng là đáng ghét!

“... Vậy cũng không sao.” Đới An nói, “Giám đốc Âu Dương có biết chuyện này không?”

“Không, tôi không biết nên nói với anh ấy như thế nào.” Tô Nặc cảm thấy rất phiền não.

“Tôi thấy nên nói càng sớm càng tốt.” Đới An nghiêm túc đề nghị, “Mắc công kéo dài sẽ gây ra hiểu lầm.”

“Ừ.” Tô Nặc dựa vào ghế gật đầu, trong lòng âm thầm thở dài!

Cảm giác bị người ta thâm thương trọng nhố thể này thật là tệ! Mình có phải Tô Nhu Nhu đâu!

Do trong lòng có tâm sự, khoảng thời gian tiếp theo cũng trở nên dầy vò! Vất vả lắm mới chờ đến buổi tối, Âu Dương Long ngồi trên nóc nhà ngắm sao, Tô Nặc liêu mạng tắm rửa sạch sẽ, sau đó mặc một chiếc thun cô rộng và một cái quần đùi bò lên nóc nhà! Đặc biệt có tinh thần hiến thân!

“Mặc ít như vậy không sợ muỗi cắn à?” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng, “Em đổi sữa tắm hả?”

“Ừm.” Thật ra em đã cướp nó từ tay đạo diễn Chung, bởi vì mùi hương thơm mát của hoa hồng có thể giúp tâm tình thư thái hơn, “Anh đang ngắm sao hả?”

“Bầu trời khuya trên núi rất đẹp.” Âu Dương Long ôm chặt người trong lòng.

“Anh có thích ở đây không?” Tô Nặc nói huyền thuyên, cổ găng dẫn dắt vào chủ đề chính.

“Anh thích im lặng ngồi cạnh nhau như bây giờ.” Âu Dương Long hôn hôn đối phương.

Thình thoảng nói mấy câu ân ái mới cảm động làm sao! Vào những lúc ấm áp như thế này nhất định phải hôn lưỡi đấm đấm mới đúng, nhắc tới tên La mặt sẹo sẽ làm hồng không khí! Nhưng không thể không nói! Mình phải làm sao đây!

Tay phải của Âu Dương Long trượt vào trong áo thun của Tô Nặc, sờ ám nhéo nhéo điểm nhỏ nhỏ ra trước ngực.

“Đừng nhéo!” Tô Nặc né người sang bên cạnh, mặt cũng đỏ lên!

Âu Dương Long cười cười, mút nhẹ cái cổ trắng nõn kia, mang đến cảm giác ngứa ngứa.

Đừng hôn bậy hôn bạ ở ngoài trời! Mặt của Tô Nặc đỏ như gấc.

Âu Dương Long cắn lỗ tai hắn, “Sâu bướm nhỏ.”

*không hiểu ý anh Long là gì o_O chắc ý anh là Tô Nặc giống con sâu bướm chưa lột xác, chờ ảnh lột 8__8

“Đừng phá nữa.” Tô Nặc rì rầm, nhưng thật ra cảm thấy hơi sáng khoái!

Đây chính là dục cụ còn nghênh trong truyền thuyết!

*dục cụ còn nghênh = muốn lắm mà cứ làm bộ.

“Muốn về phòng không?” Âu Dương Long thấp giọng hỏi.

“Ừ.” Tô Nặc vô cùng ngoan ngoãn!

Trước khi thông báo tin dữ, nhất định phải hạ hạ chồng mình cho thật tốt! Sau đó có thể nhân cơ hội này nói ra điều mình muốn!

Đúng là phúc hắc không thể tả!

Trong căn phòng nhỏ ngập tràn hương thơm nhàn nhạt, đó là tinh dầu mà Tô Nặc đã chuẩn bị từ trước, không những có thể tạo không khí lãng mạn, nghe nói còn có vài công dụng thần kì!

Sự thật chứng minh nó thật sự rất thần kì, tối thiểu cũng giúp Tô Nặc học được một bài học quý giá! Tám ván giường đáng thương cũng học được một bài học quý giá!

Thật ra thì dùng mảnh quá cũng không phải là chuyện tốt!

Một tiếng sau, Tô Nặc ỉu xiu nằm trên giường, đôi mắt ngân ngấn nước, trên ngực có đủ loại dấu hôn, hai má ửng hồng!

Âu Dương Long hôn cái bụng nhỏ tròn tròn mềm mại của hắn, hận không thể ngậm nó vào trong miệng.

“Mau dẹp tinh dầu đi.” Tô Nặc nhắm mắt lẩm bẩm, mắc công ai đó lại nổi thú tính làm tiếp! Hoa cúc nhỏ chịu hết nổi rồi!

“Mệt không?” Âu Dương Long ôm Tô Nặc vào lòng.

“Mệt.” Không chỉ mệt, sắp hôn mê luôn rồi.

“Đề anh đi lấy nước nóng lau người cho em” Âu Dương Long đắp kín chăn cho Tô Nặc, “Nếu không sẽ khó chịu.”

“Ừ.” Giọng nói của Tô Nặc nhỏ như tiếng mèo kêu, một giây sau liền thiếp đi!

Về phần La Lực gì đó đã bị Tô Nặc vút lên chín tầng mây, không hề đề cập đến!

“Cậu nói chưa?” Sáng sớm hôm sau, Đới An đã kéo Tô Nặc lại hỏi chuyện.

“Ài!” Tô Nặc ngồi trong sân chột kiến.

“Ai tức là chưa nói?” Đới An cảm thấy vô cùng không hài lòng.

“Chưa.” Tô Nặc vút nhánh cây nhỏ trên tay, đứng lên, “Tôi qua đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!”

“Chuyện ngoài ý muốn gì?” Đới An rất nhiều chuyện.

“Không nói.” Tô Nặc quyết hi sinh vì đại nghĩa.

“Giấu cái gì mà giấu.” Đới An rất cố chấp.

“Không nói là không nói!” Tô Nặc cực kì có nguyên tắc.

“Mẹ tôi mới gởi bánh mì giòn và gân bò hầm tới, còn có quả đào —“

“Tôi qua tôi định dùng nhan sắc mê hoặc anh ấy nhưng không ngờ mình đã tính sai!” Tô Nặc nhanh chóng cắt lời, “Vì vậy chưa kịp nói đã hôn mê bất tỉnh!”

Đới An: . . .

“Bánh mì đâu?” Tô Nặc hỏi.

“Đúng là không ra thế thống gì!” Đới An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Dù thế nào đi nữa, hôm nay cậu nhất định phải tìm cơ hội nói rõ với giám đốc Âu Dương, tôi nghe nói ngày mai tổng giám đốc La sẽ tới!”

Chỉ quay phim thôi mà gặp nhiều chuyện nguy hiểm như vậy, thật là mệt mỏi mà!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 9

Nhật kí quay phim (9)

“Muốn nói gì với anh?” Âu Dương Long đặt đĩa trái cây trên tay xuống bàn đá.

Đôi An nhanh chóng tìm có chuẩn đi, để một mình Tô Nặc ở lại đối mặt với sóng gió! Cực kì không có nghĩa khí!

“Là thế này!” Tô Nặc nhìn chồng mình, “Có rất nhiều người yêu thích em, anh cũng biết mà, phải không?”

“Ừ.” Âu Dương Long bật cười.

“Nhưng mặc kệ có bao nhiêu người thích em, em chỉ yêu một mình anh mà thôi!” Tô Nặc lên tiếng thề thốt! Trước khi đi vào vấn đề chính, nhất định phải có một mở bài thật tốt!

“Nói đi, là chuyện gì?” Âu Dương Long xoa đầu hấn.

“Anh còn nhớ La Lực không?” Tô Nặc hít sâu một hơi.

Mặt mũi ngài giám đốc lập tức tối sầm, “Hấn lại quấy rầy em?”

“Không có, nhưng em vừa mới nhận được tin, hấn là một trong những nhà đầu tư của bộ phim này.” Ánh mắt Tô Nặc ngập tràn đau khổ.

“Nhà đầu tư?” Âu Dương Long nhíu mày.

“Phải, có lẽ không bao lâu nữa hấn sẽ tới phim trường.” Tô Nặc ôm eo chồng đẹp trai của mình, “Thật ra không chắc là tới vì em, Thẩm Hàm là em họ của hấn! Nghe nói hai người họ thân nhau lắm!” Cái loại chuyện tường thuật này, thỉnh thoảng phóng đại một chút cũng không sao! Đây gọi là nghệ thuật kể chuyện!

“Anh biết rồi.” Âu Dương Long xoa đầu Tô Nặc, “Chờ hấn đến đây rồi tính tiếp.”

“Anh sẽ không đánh nhau với hấn đâu, đúng không?” Tô Nặc vẫn chưa yên tâm.

Thật ra sức mạnh của chồng đẹp trai cũng rất đáng gờm, Tô Nặc không có lo lắng chuyện hai người đánh nhau! Nhưng vấn đề là tên mặt sẹo kia chính là xã hội đen, chuyên môn của xã hội đen là đánh nhau! Hơn nữa còn rất gian xảo, đến lúc đó ai là người chịu thiệt không cần nói cũng biết, vì vậy nhất định không thể để chuyện này xảy ra!

“Em nhất định sẽ bảo vệ anh!” Tô Nặc nghiêm túc nói, thậm chí còn nắm tay thành nắm.

Âu Dương Long nhẹ nhàng xoa cổ Tô Nặc, có chút dờ khóc dờ cười.

Cùng lúc đó, Chung Ly Phong Bạch và Mộc Thu đang núp trong rừng cây điên cuồng hôn lười, cực kì ân ái! Thật ra không phải là đạo diễn Chung lười biếng! Mấy ngày nữa sẽ có cảnh quay tình tứ, vốn định quay ở chỗ đất trống nhưng vì đủ thứ nguyên nhân mà không thể quay tiếp, Chung Ly Phong Bạch đành phải đi chọn nơi khác! Hiển nhiên Mộc Thu sẽ không để bà xã chạy lung tung một mình trong núi như vậy, vì thế hấn bám sát bên người đạo diễn Chung y như miếng cao dán chó!

Ngọn núi này có rất nhiều chỗ có phong cảnh đẹp, rất dễ khơi gợi tình cảm sâu lắng! Vì thế hai người đi tìm một hòi rồi kim lòng không đậu mà dính vào nhau ôm hôn nồng nhiệt, đã năm phút trôi qua mà vẫn chưa tách ra!

“Eo còn đau không?” Mộc Thu thì thầm vào tai Chung Ly Phong Bạch.

“Ồn rồi.” Có bình xịt giảm đau mang từ ngoài đến và được mát xa, chỗ đó đã thoải mái hơn rất nhiều.

“Vậy làm ở đây được không?” Mộc Thu ôm Chung Ly Phong Bạch vào lòng.

Chung Ly Phong Bạch trừng mắt nhìn hấn, “Anh nghĩ lung tung gì đấy!”

“Anh muốn em.” Bàn tay của Mộc Thu ngựa quen đường cũ di chuyển xuống dưới — Đây chính là ưu điểm của quần thể thao, không có dây nịt!

“Anh điên rồi!” Chung Ly Phong Bạch hoảng sợ, “Đang ở bên ngoài đó!”

“Không có ai tới đây đâu.” Mộc Thu ngồi xổm xuống, kéo quần của Chung Ly Phong Bạch xuống một chút.

“Này!” Mặt của Chung Ly Phong Bạch đỏ rần, nhưng không đợi hấn cự tuyệt, cái bíp bíp đã bị Mộc Thu ngâm lấy, vì thế thắt lưng của hấn lập tức mềm nhũn!

Thanh niên nho nhã nhất định phải đặc biệt miễn cảm! Như vậy mới đúng tiêu chuẩn!

“Thoải mái không?” Mục Thu vừa ngâm vật kia của Chung Ly Phong Bạch vừa nói.

Chung Ly Phong Bạch tựa người vào thân cây, nếu không có Mục Thu đỡ lấy, hẳn đã ngã xuống từ lâu rồi. Làm chuyện này trong rừng cây thật sự rất kích thích, vì thế không lâu sau, đạo diễn Chung liền buông tay đầu hàng, đầu óc cũng bị tình dục nhấn chìm.

“Em không sao chứ?” Mục Thu đỡ lấy Chung Ly Phong Bạch, thầm nghĩ vừa rồi mình hơi quá đáng thì phải.

Vất vả lắm Chung Ly Phong Bạch mới tỉnh táo trở lại, lập tức giờ chân đá Mục Thu một cái!

Con người!

Bị dục vọng chi phối!

Thật sự!

Rất giống một con bão!

Mẹ nó!

“Không sao không sao.” Mục Thu vỗ vỗ lưng Chung Ly Phong Bạch, thật ra dựa theo suy nghĩ ban đầu, hẳn rất hi vọng có thể làm tiếp! Nhưng nhìn vẻ mặt trắng bệch vì bị dọa của bà xã, Mục Thu biết mình không thể làm tiếp nữa.

Chung Ly Phong Bạch được Mục Thu ôm vào lòng, cảm nhận được vật cứng rất có tinh thần bên dưới của hắn, vì thế cảm tức liếc hắn một cái, “Anh thật biến thái!”

Mục Thu bày ra vẻ mặt vô tội, anh đâu có khống chế mấy chuyện này được.

Chung Ly Phong Bạch ôm tâm trạng hy sinh như liệt sĩ, vuron tay cởi thắt lưng của Mục Thu ra.

Quả nhiên nó đang rất nóng bỏng và phấn khởi!

“” Mục Thu hơi giật mình.

“Không được nhìn tôi!” Chung Ly Phong Bạch rít gào!

“Bà xã?” Mục Thu vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Chung Ly Phong Bạch ngồi xổm xuống trước mặt Mục Thu, nhìn chăm chăm vật đang tràn đầy sinh lực kia nửa ngày, thật sự rất muốn xách dép bỏ chạy!

“Ngoan, đừng miễn cưỡng bản thân.” Tuy trong lòng rất mong chờ, Mục Thu vẫn không muốn Chung Ly Phong Bạch cảm thấy không thoải mái.

“Câm miệng!” Chung Ly Phong Bạch hung ác nói, “Đứng yên đó cho ông!”

Mục Thu xoa đầu hắn, cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Học bộ dáng lúc này của Mục Thu, Chung Ly Phong Bạch vuron tay cầm lấy vật kia, sau đó bị phản nhắm mắt lại liếm nó.

Rốt cuộc tại sao!

Mình!

Lại!

Sa đọa!

Thành thế này!

Mặc dù hai người đã thân mật với nhau rất nhiều lần, nhưng kinh nghiệm của Chung Ly Phong Bạch ở phương diện này đã ít nay còn ít hơn, hơn nữa do sốt ruột và thiếu tự tin, chất lượng của lần phục vụ này cực kì qua loa, phải nói là kém xa so với giáo trình! Nhưng cho dù là vậy, Mục Thu vẫn thích đến mức sắp bay lên trời, thiếu chút nữa đã đánh mất sự khống chế của bản thân!

“Khụ khụ.” Chung Ly Phong Bạch rút khăn tay ra, lau sạch chất lỏng trên khuôn mặt đỏ rần của mình.

Mục Thu cảm thấy có chút áy náy, ngồi xổm xuống lau mặt cho bà xã.

“Anh tránh xa tôi một chút!” Đạo diễn Chung xù lông, cổ họng khản đặc!

“Anh nhận lỗi được chưa?” Mục Thu không biết xấu hổ kéo người vào trong lòng. “Thoải mái quá nên nhịn không được.”

Chung Ly Phong Bạch hung hăng cắn hấn một cái, “Anh là đồ khốn!”

“Ừ, anh là đồ khốn.” Mục Thu hôn lên má đạo diễn Chung một cái, gần như đã cung chiều hấn lên tới trời.

Chung Ly Phong Bạch hung hăng nhéo lỗ tai Mục Thu, tàn nhẫn vô cùng!

“Chúng ta quay về được chưa?” Mục Thu hỏi.

“Không muốn đi bộ!” Chung Ly Phong Bạch tiếp tục ra vẻ ngạo kiêu.

Lúc này Mục Thu nhất định sẽ xoay người lại bế Chung Ly Phong Bạch lên như bế công chúa, đó mới là hướng phát triển hợp lí!

Nhưng sự thật rất chó má, ngay lúc Mục Thu vừa bế Chung Ly Phong Bạch lên, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng động!

Thần kinh của Chung Ly Phong Bạch lập tức trở nên căng thẳng, hấn vội vàng nhảy xuống khỏi người Mục Thu, đau đến mức hít vào một hơi — Bởi vì thất lưng của hắn còn chưa khỏi hẳn!

“Em không sao chứ?” Mục Thu để Chung Ly Phong Bạch tựa vào người mình, thuận tiện cấu kinh rớt cuộc mấy người không biết điều kia là ai!

Tiếng động trong rừng cây càng lúc càng lớn, chốc lát sau có hai người đi ra.

“Đới An?” Chung Ly Phong Bạch bị dọa nhảy dựng. “Cậu bị sao vậy?” Cư nhiên lại bị người khác ôm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mục Thu cũng giật mình không kém, “Tổng giám đốc La?”

“Cậu ta mới lần từ trên núi xuống, chân bị thương.” La Lực nói, “Trong đoàn làm phim có bác sĩ không?”

“Có thì có, nhưng chỉ có thể chữa mấy bệnh vặt.” Chung Ly Phong Bạch lo lắng hỏi, “Tại sao lại té từ trên núi xuống, có bị gãy xương không?”

“... Vì không cẩn thận.” Ái phi ghen ngào nói không nên lời! Thật ra ái phi chỉ định lên núi hái ít táo dại để mấy bác gái trong thôn làm bánh táo, ai ngờ lại không cẩn thận té ngã, thiếu chút nữa còn lệt xuống sông!

Đúng là quá thê thảm!

“Xương chắc không sao, nhưng vẫn phải làm kiểm tra toàn diện.” La Lực nhìn Đới An, “Hay để tôi dẫn cậu ra ngoài làm kiểm tra?”

“Không cần không cần.” Ái phi liên tục xua tay, “Tôi không sao thật mà.”

“Lăn từ trên núi xuống mà không sao cái gì!” La Lực còn chưa mở miệng, Chung Ly Phong Bạch đã tức giận quát lên, “Cậu làm vậy là đang coi thường sinh mạng của mình, lỡ như bị nội thương thì sao!?”

Nội thương? Đới An cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

“Tuy núi ở đây không cao, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc bị xây xát.” La Lực ôm Đới An, “Làm người tốt phải làm tới cùng, tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

“Vậy làm phiền tổng giám đốc La.” Chung Ly Phong Bạch nói, “Tôi sẽ gọi điện thoại cho anh sau.”

“... Mọi người đừng nói cho Nặc Nặc biết.” Đới An yếu ớt nói, “Cứ nói trong nhà tôi xảy ra chuyện, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu ấy.”

“Ừ.” Chung Ly Phong Bạch gật đầu đồng ý, nhìn theo bóng hai người từ từ rời khỏi núi.

Bệnh viện trong thành phố nói xa cũng không xa mà nói gần cũng không gần, đợi đến khi Đới An được đưa vào phòng bệnh kiểm tra xong thì trời đã tối.

“Ăn không?” La Lực ngồi bên giường, đưa một quả quýt qua.

“Cảm ơn.” Đới An đau khổ núp trong chăn, “Sao hôm nay anh lại lên núi?”

“Công ty không có gì làm nên đến đây thư giãn.” La Lực vui vẻ nói, “Không ngờ vừa lên núi liền thấy cậu nằm ở ven đường.”

“...” Đới An vô cùng bi phẫn, “Anh nhớ đừng nói cho Nặc Nặc biết.”

Nếu tên này thật sự chưa chết tâm, hẳn nhất định sẽ dùng chuyện này làm có đề tiếp cận Tô Nặc! Mình phải cố hết sức ngăn cản chuyện này xảy ra!

“Quan hệ của cậu và cậu ấy có vẻ không tệ.” La Lực tùy ý mở nắp một chai nước.

“Đúng là không tệ.” Đới An gật đầu.

“Vậy cậu kể cho tôi nghe về xì-căng-đan của cậu ấy được không?” La Lực rất có hứng thú với vấn đề này — Hắn thật sự rất thích trêu chọc Tô Nặc! Bởi vì phản ứng ngu ngốc của tên ngốc kia rất đáng yêu!

“Không có!” Là một người đại diện đạt tiêu chuẩn, ái phi nghiêm mặt từ chối, “Nặc Nặc giữ mình trong sạch, không có xì-căng-đan nào hết!”

“Vậy sao?” La Lực nhếch miệng cười ân ý.

“Đương nhiên là thật!” Đới An nghiêm túc nói, “Làm ơn đừng đem chuyện này ra đùa giỡn.”

“Nhưng tôi đã cứu cậu, tốt xấu gì cũng nên trả ơn một chút chứ.” Giúp người rồi đòi trả ơn, đúng là vô si quá sức tưởng tượng!

Tôi rất cảm ơn anh, nhưng chuyện đó và Nặc Nặc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Đới An chân thành nói, “Nặc Nặc đã công khai quan hệ của mình rồi, cậu ấy và giám đốc Âu Dương rất yêu nhau, anh không có cửa chen vào đâu, làm ơn bỏ cuộc đi.”

“Cậu ấy nói với cậu rồi à?” La Lực bị chọc cười, đúng là ngốc một cách đáng yêu.

“Tóm lại chuyện này nên dừng ở đây đi.” Đới An nói, “Tôi rất biết ơn anh đã cứu tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ để lộ bất kì thông tin gì về Nặc Nặc cho anh biết!” Đúng là người đại diện có giáo dục!

“Được rồi, chúng ta nói chuyện cậu trả ơn tôi thế nào đi.” La Lực nhân từ nói, “Năm trăm ngàn được chứ?”

“” Đới An sừng sốt, “Cái gì?”

“Tiền thù lao.” La Lực ra vẻ kinh ngạc, “Cậu tưởng tôi ăn không ngồi rồi chạy đi cứu cậu à?”

“Vậy cũng không cần. . . . Năm trăm ngàn nhiều vậy đi?” Đới An cảm thấy vô cùng bối rối, thật sự rất muốn gào thét! Sớm biết vậy đã không để hắn phát hiện ra mình! Dù sao bây giờ kiểm tra cũng không có gì nghiêm trọng!

“Nếu không thì thế này đi, nề tình quen biết tôi tính cậu 80% thôi.” La Lực đề nghị.

80% của năm trăm ngàn là bốn trăm ngàn đó! Đới An đau khổ thoi thóp, “Anh ném tôi trở lại rừng cây đi.”

Đúng là quá thâm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 10

Nhật kí quay phim (10)

Nhìn bộ dạng chán nản của Đới An, La Lực cảm thấy tâm tình rất tốt, đúng vậy, hắn chính là người xấu tính như thế!

“Ái phi!” Sau khi hay tin, Tô Nặc sốt ruột gọi điện thoại cho ái phi của mình, “Nhà anh sao rồi?”

“Không có gì, chú hai của tôi xảy ra chút mâu thuẫn với mọi người, tôi về xem một chút.” Đới An kiểm có, “Cậu phải quay phim cho thật tốt, tôi sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Vậy cần gì thì cứ gọi cho tôi.” Tô Nặc nghe vậy mới yên tâm, “Không cần quay lại vội, chuyện trong nhà quan trọng hơn.”

“Ừ.” Đới An vô cùng cảm động! Nặc Nặc đúng là vừa hiểu chuyện vừa tốt bụng, mình nhất định phải bảo vệ cậu ấy thật tốt!

Vì thế vào buổi tối, khi nghe La Lực nói sáng mai sẽ lên núi một lần nữa, Đới An lập tức phản đối quyết liệt!

“Tại sao?” La Lực hỏi.

“Bởi vì anh xuất hiện sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình của Nặc Nặc!” Dù sao cũng đã nói thẳng, Đới An không vòng vo nữa.

La Lực bật cười, “Thằng thần thật.”

“Chân trời nào mà chẳng có cỏ thơm?” Đới An kiên nhẫn khuyên nhủ, “Sao anh không thử yêu một người khác?”

“Ví dụ như?” La Lực hỏi.

“Khâu Từ Ngạn!” Đới An nói chắc như đinh đóng cột, thất đức không thể tả!

La Lực vui vẻ hân lên, “Là ai?”

“Khâu Từ Ngạn!” Đới An lặp lại một lần nữa, “Lớn lên rất đẹp trai, cao to lực lưỡng còn có cơ bụng! Hai người đúng là trời sinh một đôi!” Nói dối không chớp mắt cực kì chuyên nghiệp!

“Nhưng tôi không thích loại hình đó.” La Lực buồn rầu.

“Tại sao không thử một chút?” Đới An nhiệt tình nói, “Có lẽ từ nay anh sẽ mở ra cánh cửa thế giới mới, phát hiện cơ bụng cũng sức hấp dẫn của nó!” Câu nói đầy ý thơ này thật sự rất có tính kích động!

Nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Đới An, La Lực nhin cười đến đau cả bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, rất có phong cách của ảnh đế!

“Không phải anh muốn khóc chứ?” Đới An bị vẻ mặt của hân làm giật mình, vì thế lùi về phía sau, “Thật ra cho dù anh không thích Khâu Từ Ngạn, trên đời này vẫn còn rất nhiều trai xinh như Nặc Nặc, anh nhất định sẽ tìm được mùa xuân của riêng mình!”

La Lực bắt đầu hiểu tại sao Tô Nặc lại tìm Đới An làm người đại diện.

“Nếu không tới nay anh ở lại phòng bệnh này đi?” Đới An hứa hẹn, “Sau khi xuất viện, tôi sẽ giới thiệu cho anh vài người!” Làm mai mối gì gì đó.

“Cậu muốn tôi ở lại đây sao?” Khóe miệng của La Lực giương lên.

“Phải, dù sao đây cũng là phòng bệnh cao cấp, có phòng tắm và giường cho người thân nữa!” Đới An dùng hết mọi cách ngăn cản La Lực lên núi, nếu Tô Nặc biết được nhất định sẽ rất cảm động, nói không chừng còn lập tức phong ái phi làm hoàng hậu!

“Được rồi.” La Lực đứng lên, “Tôi ra ngoài mua bao thuốc, trễ quá siêu thị sẽ đóng cửa.”

“Ừ.” Đới An nhìn hân rời khỏi phòng bệnh, sau đó thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Kéo được ngày nào hay ngày đó!

Tuy rằng lần từ trên núi xuống nghe có vẻ rất thê thảm, nhưng thật ra cũng không bị thương gì nhiều, chỉ bị trật cổ chân mà thôi. Đới An chậm chạp đi chuyển đến phòng tắm, định tắm sơ một chút rồi đi ngủ sớm.

Khi ái phi mới tắm được một nửa, La Lực đã quay trở lại!

Phải nói là rất tuyệt!

Vào phòng không thấy ai trên giường, La Lực có chút giật mình, nhưng sau khi nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, hân nhếch miệng cười, thần nhiên đi đến mở cửa phòng tắm ra!

Đúng là quá không biết xấu hổ!

“Á a a!” Đới An đang tắm, không ngờ lại có người đột nhiên xông vào, vì thế sợ hãi hét lên!

“...” La Lực bày ra vẻ mặt kinh ngạc, dùng ánh mắt vô tội nhìn đối phương.

“Anh... Anh vào đây làm gì?!” Đới An giận tím rồi!

“Tôi muốn đi toilet.” La Lực tiếp tục bày ra vẻ mặt vô tội, “Không biết cậu đang ở bên trong.”

“Ra ngoài ngay!” Đới An luống cuống cầm khăn tắm quấn quanh người, bụng mấp hơi nhô ra ngoài — Đây là hậu quả của việc ở chung với dân ăn hàng.

Sau khi nhìn đủ, La Lực xin lỗi Đới An một cách chân thành, sau đó bình bình đi ra ngoài, còn giúp Đới An đóng cửa lại.

Loại người gì thế này!? Đới An vẫn chưa hết sợ, hên chi Nặc Nặc lại ghét hân như vậy, thoát ần thoát hiện đúng là hủ chết người!

“Đừng đánh răng vội, tôi có mua trái cây và cháo kê!” La Lực ở bên ngoài hô lớn.

*kê là thực phẩm bổ dưỡng tốt nhất cho cơ thể, còn gọi là “món đầu đàn của ngũ cốc”.

“Biết rồi, á!!!!!!” Tiếng kêu thảm thiết nghe cực kì thê lương!

“Gi thế?” Lần này La Lực thật sự bị dọa, hấn vội vàng chạy tới xem thử.

Đới An khổ sở ngồi dưới sàn nhà, xung quanh là đồng chai lọ ngổn ngang.

“Bị té à?” La Lực cười xấu xa.

Mông của Đới An đau muốn chết, muốn đứng lên nhưng lại không còn chút sức lực nào, đành phải dùng ánh mắt ngập nước nhìn hấn.

Với tay lấy chai sữa tắm cũng bị té! Nghe ngu không thể tả!

“Đừng làm tổn thương xương chứ.” La Lực ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay nhéo hông Đới An một cái, “Ồ đây có đau không?”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Đới An uể oải lên tiếng, “Đỡ tôi lên giường là được rồi.”

La Lực đỡ hấn dậy, kéo một cái khăn tắm xuống lau người cho hấn, sau đó xoay người bế hấn lên.

Đới An:

“Bụng có ngán kìa.” La Lực tùy tiện liếc mắt một cái.

“Đừng có nhìn lung tung!” Đới An che ái phi nhỏ của mình lại, trong lòng giận lắm rồi!

Đồ biến thái!

Nhìn lỗ tai ửng đỏ của đối phương, La mặt sẹo thật sự rất muốn cười.

“Có cần gọi bác sĩ tới kiểm tra không?” Sau khi thả Đới An xuống giường, La Lực thuận miệng hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Đới An trùm chăn kín người, mặt vẫn còn đỏ bừng!

Thật sự không còn mặt mũi gặp người khác!

“Tôi đi lấy bộ đồ bệnh nhân khác cho cậu.” La Lực đi ra ngoài, bởi vì bộ quần áo kia đã rớt xuống sàn phòng tắm.

“Chờ một chút!” Đới An gọi hấn lại.

“Chuyện gì?” La Lực hỏi.

“... Mua giúp tôi hai cái quần lót đi.” Ái phi cảm thấy sống không bằng chết, nhưng quần lót rơi xuống sàn bệnh viện sao mà mặc được nữa, cũng không thể không mặc gì, đành phải nhẫn nhịn xin La mặt sẹo giúp đỡ.

“Phụt.” La Lực bật cười một cách thiếu đạo đức.

“Cười cái gì mà cười!” Đới An then quá thành giận! Nếu tôi nhúc nhích được! Tôi không thèm nhờ anh mua giúp thứ này đâu!

“Được rồi, tôi sẽ mua quần lót cho cậu.” La Lực ngừng cười, “Còn muốn mua gì khác nữa không?”

“Không, cảm ơn, ngày mai tôi sẽ trả lại tiền cho anh.” Sắc mặt Đới An vô cùng bình tĩnh, trong lòng thì đang chửi bới um sùm.

“Ái phi!” La Lực ra khỏi cửa không bao lâu, Tô Nặc đã gọi điện thoại tới, “Anh về đến nhà chưa, tình hình thế nào rồi?”

“Không có gì, cậu quay xong rồi hả?” Đới An hỏi.

“Rạng sáng còn một cảnh nữa, tranh thủ lúc nghỉ ngơi gọi qua hỏi thăm anh một chút.” Tô Nặc đứng trên ghế, “Tóm lại có gì cần tôi giúp thì cứ nói!” Nhất định phải che chở ái phi cho thật tốt!

“Ừ, cảm ơn cậu.” Đới An cảm thấy ấm lòng, “Không cần lo lắng cho tôi, cứ yên tâm quay phim cho thật tốt là được.” Nặc Nặc đúng là người lương thiện và đơn thuần! Có thể ôm được cậu ấy về nhà, giám đốc Âu Dương thật sự rất may mắn!

Mấy phút sau, La Lực trở lại phòng bệnh, lấy một cái hộp giấy màu đỏ trong túi nilon ra, “Quần lót đây.”

Đới An hít một hơi, “Của nữ?” Sao bao bì lại lòi lẹt thế này!? Đã vậy còn là size XXXL+!

“Phụt!” La Lực bật cười một lần nữa.

“Cười cái gì!” Đới An ném gối nằm vào mặt hấn, mua quần lót mà cũng mua sai, đầu óc của tên này chỉ dùng để trưng à!

“Cậu nghĩ gì vậy?” La Lực đặt hộp giấy lên chân, lộ ra hình ảnh của một người mẫu cơ bắp lực lưỡng!

Mặc dù đây đúng là quần lót dành cho nam, nhưng tâm tình của Đới An cũng không khá hơn chút nào! Bởi vì hình ảnh người đàn ông cường tráng có cơ bụng tám múi và nước da màu đồng kéo căng cơ thịt làm cho cái quần lót đồ thảm kia sắp rách tới nơi trông rất phản cảm có được không! Vừa nhìn là thấy đau đầu!

“Hết cách rồi, tuy xấu một chút nhưng có còn hơn không.” La Lực an ủi, “Siêu thị dưới lầu rất nhỏ, chỉ có loại này thôi.”

.....

Minh đúng là xui tận mạng! Ái phi than ngắn thở dài, nhận mệnh mở hộp giấy ra, núp trong chăn mặc quần lót.

“Uống không?” La Lực đưa một lon nước trái cây qua.

“Không, cảm ơn.” Đới An hất xì một cái, “Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ sớm một chút.”

La Lực giúp ái phi chỉnh gối nằm, còn chuẩn bị sẵn nước ấm để ở đầu giường, sẵn sàng vô cùng chu đáo.

Thật ra tên mặt sẹo này cũng không đến nỗi tồi! Sau khi tắt đèn, Đới An ôm chầm suy nghĩ một lúc, thôi thì sau này cứ thật tình giới thiệu vài nghệ sĩ có cùng tính hướng cho hân quen biết vậy!

“Bình thường Tô Nặc gọi cậu là gì?” Sao sáng lấp lánh ngoài cửa sổ, La Lực tựa người vào đầu giường bên kia hỏi, “Cũng không thể gọi cậu là Đới tiên sinh mãi được.”

“...” Bình thường cậu ấy hay gọi tôi là ái phi nhưng anh không được gọi như thế! Đới An buồn bực nói, “Không sao, cứ gọi Đới tiên sinh là được rồi.”

“Vậy bình thường cậu ấy gọi tôi là gì?” Tuy biết chắc không phải là tên hay ho gì, La Lực vẫn có hứng thú xấu xa muốn biết.

Đới An nghe vậy càng 囧, loại tên như đồ mặt sẹo biến thái dâm dục vô liêm sỉ âm thầm bắt tán luôn thèm khát tôi sao có thể tùy tiện nói ra, nói không chừng sau khi nghe xong hân sẽ nổi điên bỏ mình ở lại bệnh viện rồi hùng hổ chạy đi tìm Nặc Nặc tính sổ, nhất định không thể để chuyện này xảy ra!

“Cậu ấy gọi anh là tổng giám đốc La.” Đới An luống cuống trả lời.

“Thật sao?” Tất nhiên La Lực không tin rồi.

“Đương nhiên, nếu không thì gọi là gì nữa?” Đới An chui vào ổ chăn, “Ngủ ngon.” Nếu nói tiếp nhất định sẽ giấu đầu hở đuôi!

La Lực nhếch lông mày, không truy hỏi nữa.

Một đêm yên lành trôi qua.

Sáng hôm sau, La Lực thức dậy rất sớm, vừa mở mắt liền nhìn thấy Đới An đang ôm chầm ngủ say, toàn thân trên dưới chỉ mặc mỗi cái quần lót rộng rinh màu đỏ buồn cười kia, trên mông có hình con Fuwa với dòng chữ Wellwxse!

Thật sự rất thú vị!

Vì thế La mặt sẹo dâm dục chụp lại một tấm.

“Dậy đi.” Sau khi chụp ảnh xong, La Lực ngồi xuống giường gọi Đới An.

“Ừ.” Đới An mơ mơ màng màng dụi mắt, mờ mịt nhìn hân ba giây.

“Ngủ đến ngốc luôn rồi à?” La Lực kéo ái phi dậy.

“Chào buổi sáng.” Đới An duỗi cái lưng đau nhức của mình, để lộ hết nguyên cái bụng nhỏ.

“Sao bụng cậu có nhiều thịt thế?” La Lực không thể hiểu nổi.

“Đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này!” Đới An thẹn quá thành giận, lấy quần áo bệnh nhân bên cạnh mặc vào.

Tại sao trên đời lại có tên thần kinh suốt ngày cứ nhìn chằm chằm bụng người khác chứ!

“Hay là sau này theo tôi đến phòng tập thể dục đi?” La Lực mời.

“Cảm ơn, không cần.” Đới An dứt khoát từ chối, xuống giường đi rửa mặt, ai ngờ lại cảm thấy cổ chân đau nhói! Ái phi kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống phía trước, may là La Lực đỡ kịp, “Cậu không sao chứ?”

“Chân đau quá.” Ái phi hít một hơi.

Rõ ràng hôm qua không có gì mà! Sao qua một đêm lại tệ hơn thế này!

Thật vô lý hết sức!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 11

Nhật kí quay phim (11)

“Chắc do hôm qua khi tắm bị té, không cẩn thận đụng trúng vết thương.” La Lực đỡ Đới An lên giường, “Để tôi tìm bác sĩ đến kiểm tra cho cậu.”

Tại sao mình lại xui xẻo như thế!

Ái phi roi lệ đầy mặt!

Mà hậu quả của chuyện này chính là — Đới An không thể không cùng La Lực đến chỗ đối diện bệnh viện, ừm, là một khách sạn.

Do sức chứa của bệnh viện có hạn, loại vết thương nhỏ này hiển nhiên không đáng chiếm một phòng bệnh sang trọng! Điều kiện của phòng bệnh thường lại không tốt, vì thế La Lực quyết định đi thuê khách sạn, dù sao cũng gần bệnh viện, qua lại kiểm tra rất tiện.

“Anh đỡ tôi xuống ngân hàng dưới lầu được không?” Đới An nói, “Tôi rút tiền trả cho anh.”

“Bốn trăm ngàn phải không?” La Lực nói cứ như đúng rồi.

Đới An:

“Không có tiền thì không cần gấp, sau này mỗi năm trả tôi hai mươi ngàn, hai mươi năm là thanh toán xong.” La Lực an ủi, “Tôi sẽ không tính tiền lãi.”

“Ngủ ngon!” Đới An kéo chăn trùm đầu.

La Lực dùng ngón tay chọc chọc bụng hấn, cảm thấy rất thú vị.

“Dừng lại ngay!!” Đới An then quá thành giận! Sao lại có người phiền phức như thế!?

“Mới tám giờ tối, ngủ ngon cái gì.” La Lực tựa lưng vào bên cạnh, bật tivi lên, “Có vụ xì-căng-đan của ngôi sao nào không? Kể tôi nghe đi.”

Đàn ông con trai gì mà nhiều chuyện quá vậy! Đới An lắc đầu, “Không thể trả lời!”

“Sao cậu đối xử kém thân thiện với tôi thế?” La Lực xoa xoa đầu ái phi, “Nhìn từ góc độ nào đi nữa, tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cậu mà!”

“Làm ơn đừng tùy tiện tăng bốc bản thân mình lên cao như vậy!” Đới An buồn bực liếc hấn một cái!

“Dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm, ngày mai chúng ta cùng đến phim trường được không?” Sau mấy phút đồng hồ, La Lực tiếp tục mời.

“Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ đến việc trở về công ty làm việc sao?” Đới An dùng ánh mắt mong chờ nhìn hấn.

“Vất vả lắm mới có thể chạy đến đây.” La Lực từ chối thẳng thừng, “Có chết cũng không về!”

.

Tại sao công ty của anh vẫn chưa phá sản!?

Ái phi gào thét trong lòng!

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa to, hai người tựa vào đầu giường, cùng nhau xem TV nhỏ của khách sạn!

Bởi vì thật sự không còn việc nào khác để làm!

“Tôi đi toilet.” Đới An đưa hạt dưa trong tay cho La Lực.

“Có cần tôi đỡ cậu không?” La Lực hỏi.

Tất nhiên là không! Đới An khập khiễng đi về phía toilet!

TV phát chương trình quảng cáo, La Lực tiện tay đổi kênh, tình cờ đổi trúng bộ phim truyền hình cổ trang đang làm mưa làm gió!

“Hoàng thượng, đại tướng quân đang không chế thái tử, muốn bức vua thoái vị!” Một tiểu thái giám vội vã chạy vào.

“Phụt!” Suýt chút nữa La Lực đã bị sặc, hần nhìn chăm chăm màn hình nửa phút, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất quen mắt.

“Đang xem gì vậy?” Đới An đi ra khỏi toilet, tò mò nhìn TV, sau đó cả người cứng đờ!

“Là cậu phải không?” La Lực cười xấu xa.

Đới An hung hăng đoạt lấy remote!

“Diễn tốt lắm!” La Lực khích lệ!

“Câm miệng!” Đới An đỏ mặt hét lên! Vốn chỉ định đến phim trường thăm một người bạn, ai ngờ lại đứng lúc thiếu một vai quần chúng, vì thế ái phi đành phải hi sinh diễn thay, chỉ xuất hiện trên phim hai mươi giây, ngay cả Tô Nặc cũng không biết việc này!

“Còn diễn vai nào khác nữa không?” La Lực hưng phấn hỏi.

“Đừng thảo luận vấn đề này nữa!” Đới An úp gối nằm lên mặt hần!

La Lực cười đến đau dạ dày.

Hai tiếng sau, Đới An ôm chăn ngủ say, La Lực gửi tin nhắn cho trợ lý của mình – Dòi ngày trở về công ty đến tháng sau.

Trợ lý lập tức bật khóc – Tại sao? Tuần sau tổng giám đốc Lưu sẽ đến dự họp.

Nhưng La Lực không hề có trách nhiệm của một tổng giám đốc – Nói tôi bị bệnh!

Trợ lý càng đau khổ hơn – Lí do này lần trước đã dùng rồi.

La Lực vô si trả lời – Chẳng lẽ tôi không thể bệnh lần nữa?

Trợ lý lập tức choáng váng!

Ngày hôm sau thời tiết rất đẹp, Đới An mặc quần lót, nằm trong lòng La Lực ngủ say sưa, mặt bánh bao nhéo rất là đã!

“Dậy đi!” La Lực vỗ vỗ lưng hần.

“Ừ.” Đới An dụi mắt ngồi dậy.

La Lực bật cười, không nường thêm dù chỉ một giây!

“A!” Sau khi tỉnh táo lại, Đới An lập tức giật mình, “Sao anh lại ngủ trên giường của tôi?!” Rõ ràng phòng lớn này có đến hai giường!

“Xem tivi khuya quá, ngủ quên lúc nào không hay.” La Lực bình tĩnh trả lời.

.....

Ái phi 囧囧 tìm quần áo mặc vào.

“Đi xem phim không?” La Lực chọt chọt eo của ái phi.

“Không đi.” Ái phi từ chối thẳng thừng.

“Là phim bom tấn đấy!” La Lực nói.

“Không đi.” Đới An chậm chạp lết về phía toilet, “Thà ở khách sạn coi tivi còn hơn.”

“Được rồi, tôi lên núi vậy.” La Lực nói ra một câu kinh hoàng.

Đới An bị phần nói, “Anh không được đi!”

“Nhưng không có ai đi coi phim với tôi hết.” La Lực bày ra vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

Đúng là đồ gian thương khôn kiếp!

Ái phi roi lệ đầy mặt!

Tuy trên danh nghĩa là khu thành thị, nhưng kinh tế ở đây chưa phát triển lắm, vì thế rạp chiếu phim rất nhỏ, hơn nữa còn rất cũ nát.

“Tôi không muốn xem phim bom tấn 3D ở chỗ này!” Đới An ngồi trên xe lăn phản đối! Chỉ có màn hình cực lớn mới có thể xem được đầy đủ hiệu ứng của nó!

“Vậy chúng ta đổi phim khác.” La Lực nhìn thông tin giới thiệu phim, hỏi, “Xem《Nổi kinh hoàng trên núi》không?”

Mẹ nó! Đới An nhanh chóng từ chối, “Xem phim bom tấn 3D đi!”

“Cậu sợ sao?” La Lực nhếch miệng cười.

“Không!” Đới An thẹn quá thành giận!

“Vậy xem phim này đi.” La Lực móc tiền ra mua vé.

Đới An:

Sau khi gửi xe lăn ở cửa ra vào, La Lực đỡ Đới An ngồi lên ghế.

Quần chúng xung quanh đều cảm thấy vô cùng cảm động! Rốt cuộc bộ phim này hay đến vậy sao!? Đi đứng khắp khiêng như thế mà cũng muốn xem!

“Á!!!!” Cảnh đầu tiên của bộ phim là một tiếng hét thảm thiết, thân hình mảnh mai của ái phi run lay bầy!

“Sợ à?” La Lực nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên không phải!” Đới An mạnh mẽ nói!

“Ồ!” Thái độ của La mặt sẹo rất đáng bị đập!

Bộ phim vẫn trình chiếu một cách sôi nổi, không những hình ảnh trên màn hình vô cùng khủng khiếp mà tiếng kêu của nó cũng rất thảm thiết! Đới An cảm thấy mình sắp xỉu rồi!

Đã vậy bộ phim này còn dài đến hai tiếng đồng hồ! Một bộ phim kinh dị có nhất thiết phải dài như vậy không?!

Ái phi thật sự rất muốn khóc!

Đến khi bộ phim kết thúc, rốt cuộc đèn cũng được mở lên, Đới An có cảm giác mình đã vượt qua bốn mùa xuân hạ thu đông, sau lưng lúc nóng lúc lạnh, phải nói là vô cùng thê thảm!

“Sao mặt mũi trắng bệch vậy?” La Lực dựa sát vào hỏi.

“Bởi vì tôi đang đắm chìm trong biển cả nghệ thuật bao la.” Đới An uể oải trả lời.

La Lực đã cười đến đau dạ dày rồi, “Muốn về chưa?”

“Chúng ta đi tản bộ một chút đi.” Đới An suy yếu nói! Sau khi xem xong bộ phim u ám này, nhất định phải nhanh chóng bổ sung dương khí!

Vì thế La Lực đẩy xe lăn dẫn ái phi ra công viên phơi nắng, còn mua cả nước cam đóng hộp của trẻ con cho hắn!

Phơi bụng dưới ánh nắng ấm áp thật sự rất thoải mái!

Đới An vui vẻ hí mắt lại, tạm thời quên mất bộ phim kinh dị kia!

Nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi!

Sau khi trở lại khách sạn, La Lực để xe lăn vào một góc rồi dìu Đới An lên giường, “Tôi xuống dưới lầu mua bao thuốc lá.”

“Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe!” Ái phi nhanh tay lẹ mắt túm lấy hắn, “Cần hạt dưa thì tốt hơn!”

“Lâu lâu hút một điếu cũng không sao.” La Lực cố ý trêu chọc.

“Không được! Tôi không muốn hít khói thuốc!” Đới An vô cùng quyết liệt!

“Vậy tôi ra ban công hút.” La Lực nhượng bộ.

“Hút ở ban công sẽ gây ô nhiễm không khí!” Đới An nắm chặt tay hần!

“Được rồi, vậy tôi đi mua ít đồ ăn vặt.” La Lực xấu xa nói.

“Ăn nhiều đồ ăn vặt sẽ mập!” Đới An quyết không buông tay, nhiệt tình mời gọi, “Hay chúng ta đi ngủ sớm đi!”

Nhìn ánh mắt đáng thương của ái phi, La mặt sẹo cảm thấy vô cùng sung sướng!

Sao lại có người chọc thích như vậy!?

Nửa đêm, ái phi tỉnh lại từ trong mộng, bởi vì hần muốn đi toilet!

Ái phi ngồi dậy liếc nhìn người bên cạnh.

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, La Lực đang ngủ say sưa, mặt mũi trông nhu hòa hơn nhiều so với bình thường.

Sau đó ái phi vô cùng kinh ngạc trước vẻ đẹp trai của La mặt sẹo, hơn nữa trong lòng còn nảy sinh tình yêu mãnh liệt, cánh cửa thế giới mới sẽ được mở ra?

Làm gì có chuyện đó!!

Trên thực tế ái phi chưa có cẩn thận thưởng thức vẻ đẹp của La mặt sẹo, bởi vì con người có ba việc gấp, chuyện này sao mà nhìn cho nổi!

Cho dù có khủng khiếp thế nào thì cũng chỉ là phim mà thôi!

Đới An tự an ủi mình, sau đó mang dép lê từ từ bước xuống giường!

Nếu là bình thường, hần có thể nhắm mắt phóng đến toilet giải quyết vấn đề! Nhưng bây giờ không giống như trước! Cổ chân bị thương không thể bước nhanh được!

Đúng là quá thê thảm!

Đới An mở đèn đầu giường sáng lên một chút, hi vọng La Lực có thể tỉnh lại!

Nhưng điều này không hề xảy ra!

Vì vậy ái phi đành phải sợ hãi lết về phía toilet, ánh đèn mờ ảo kia thật sự rất kích thích trí tưởng tượng, những hình ảnh máu me trong bộ phim lúc sáng ùn ùn xuất hiện trong đầu, ái phi có cảm giác mình sắp tè ra quần!

“Cậu. . . Đi. . . Đâu. . .” Trong tình huống kinh hãi như thế này, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói run rẩy, thật sự quá khinh khủng!

“Á!!!!!!” Ái phi thét chói tai!

“Không sao chứ?” La Lực nhanh chóng bước xuống giường đỡ hần.

“Vừa rồi là sao!” Ái phi nói không nên lời!

“Vừa rồi tôi định hỏi cậu có cần tôi đỡ đi toilet không.” La Lực vô tội nói, “Chưa gì cậu đã hét ầm lên!”

“Sao giọng nói của anh lại biến thành như vậy?” Ái phi vẫn chưa hoàn hồn! Giọng nói y như từ dưới lòng đất truyền lên!

“Lúc đó chưa tỉnh ngủ, cổ họng hơi khàn là chuyện bình thường.” La Lực đưa ra một chuỗi lí do!

“Mau đỡ tôi đi toilet.” Ái phi đã không còn sức để ý xem hần có ý hay vô ý, đã hơn hai mươi tuổi rồi, nhất định không thể tè ra quần!

Sờ soạng tám lưng đồ đầy mồ hôi lạnh của ái phi, hiếm khi La mặt sẹo mới cảm thấy. . . Áy náy?!

Lá gan hơi nhỏ, dọa dữ quá sẽ xảy ra chuyện.

La Lực đứng bên ngoài toilet sờ sờ cảm, ngẫm nghĩ.

Hai phút sau, ái phi vẫn chưa đi ra!

“Không sao chứ?” La Lực gõ cửa.

Nhưng Đới An không có trả lời! Bởi vì hắn đang dùng vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm bồn cầu!

Bởi vì hắn phát hiện mình tiểu không được!

Đúng là hù chết người!

La Lực dứt khoát mở cửa bước vào.

“A!” Đới An bị dọa nhảy dựng, “Anh vào đây làm gì?”

“Sợ cậu ngất.” La Lực buồn bực nói, “Sao lại ở đây nhìn chằm chằm bồn cầu?”

“Ai cần anh lo! Đi ra ngoài ngay!” Đới An xấu hổ muốn chết, muốn giấu ái phi nhỏ của mình đi!

“Tuyệt tiền liệt không tốt?” La Lực nói chuyện vô cùng khiếm nhã!

Đới An rất muốn cầm dép lê đập vào mặt hắn!

Trận đi tiểu này thật sự rất trắc trở! Ba phút sau, La Lực tựa người vào đầu giường xem tivi, rốt cuộc Đới An cũng thành công giải quyết vấn đề, uể oải nằm trên giường suy tư, chẳng lẽ mình phải đến khoa nam một chuyên thật sao?

Buồn đến sắp khóc luôn rồi có được không!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 12

Nhật kí quay phim (12)

Đi tiểu không được là chuyện vô cùng đáng sợ! Vì thế sáng hôm sau, ái phi ở lại trong khách sạn dùng laptop của La Lực lên mạng! Còn La Lực thì bị tàn nhẫn đuổi xuống tiệm Internet ở dưới lầu, chen chúc trong đám đông học sinh trung học và khói thuốc mà xử lí chuyện công ty!

Mở baidu ra, lúc đầu Đới An gõ dòng chữ “tôi đi tiểu rất khó khăn” vào khung tìm kiếm, nhưng lại cảm thấy mình hơi thô tục, vì thế quyết định đổi lại thành “tiểu tiện không thoải mái, phải làm sao bây giờ”, rồi chốt dạ nhấn nút tìm kiếm.

Cánh cổng của thế giới lập tức được mở ra!

Hàng trăm ngàn trang web có liên quan liên nhảy ra!

Đồng đảo đáng mày râu dùng nick ảo thăng thần bày tỏ mình bị mắc chứng đi tiểu nhiều!

Phải nói là quá phiền!

Đới An nhấp đại vào một đường link, chủ topic đau khổ bày tỏ mỗi lần đi tiểu đều giống như chịu cực hình, tiểu mãi mà không được thật khiến người ta cảm thấy sốt ruột! Không chỉ đau khổ về mặt sinh lí mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến mặt tâm lí!

Quá đúng! Ái phi kim lòng không đậu mà gật đầu một cái!

Sau đó bên dưới lập tức có một chuyên gia với ảnh đại diện là hình bác sĩ bình luận: Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, chủ topic bị như vậy là do thủ dâm quá nhiều.

Mẹ nó. . . . Ái phi giận dữ đổi sang trang web uy tín khác, quả nhiên trông chuyên nghiệp hơn nhiều, nhưng tâm tình của hắn cũng không khá hơn là bao! Bởi vì cho dù có tra thế nào đi nữa, mọi người đều nhất trí rằng đi tiểu không thoải mái là do tuyến tiền liệt có vấn đề!

Đúng là quá thê thảm!

Có khi nào là do tối qua sợ hãi quá độ hay không? Đới An tự an ủi mình, sau đó mở diễn đàn lá cải mà Tô Nặc hay xem, tùy tiện đăng nhập vào một nick ảo! Về phần tại sao ái phi lại có nick ảo, đó là do Tô Nặc thường xuyên rảnh rỗi không có gì làm giả mạo fan cuồng của mình đăng một vài topic như “mọi người cảm thấy Tô Nặc hợp với vai diễn một vị đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa hay một vị cảnh sát oai phong”, da mặt dày cực kì! Là một người đại diện đủ tiêu chuẩn, khi gặp những chuyện như thế này, ái phi nhất định phải dùng một nick khác để giật tem của bài viết, tranh luận kịch liệt về cảnh sát và đại hiệp, sau đó hướng các bình luận vào mục đích chính, đề phòng trường hợp bình luận đi chệch quỹ đạo, chuyển sang các câu như: “Nặc

Nặc đầu có hợp với hình tượng của hai nhân vật đó, Nặc Nặc chỉ thích hợp diễn vai nam sùng thôĩ”, như vậy nhất định sẽ tổn thương lòng tự trọng của Tô Nặc!

Bởi mới nói làm người đại diện là một công việc vô cùng gian khổ và khó khăn!

Đới An đắn đo một lúc, sau đó mới đăng câu hỏi của mình lên!

Loại chuyện đi tiểu không thuận lợi rất dễ khiến mọi người bùng nổ! Đã vậy người đăng bài viết này còn là một cô gái! Cái này càng bùng nổ hơn!

Đúng vậy, do lúc đăng nhập không chú ý, ái phi đã đăng nhập vào một acc nữ! Có tên là Chi thích váy ngắn sọc ca-rô! Mát mẻ vô cùng luôn!

Đến khi ái phi dờ khóc dờ cười phát hiện ra chuyện này, trong topic đã có hơn mấy chục bình luận, mọi người đều cảm thán con gái bây giờ thật coi mở và phóng khoáng, vấn đề này mà cũng dám hỏi!

Vì thế quý ngài “Chi thích váy ngắn” đành phải đi xin xóa bài, không ngờ lại bị admin từ chối thẳng thừng, lí do là bài viết này đang hot, nếu có bình luận ác ý thì cứ thông báo, tóm lại là không thể xóa bài!

Đới An tròn mắt há mồm, mới có ba phút ngắn ngủi mà đã trở thành bài hot?! Tốc độ gì mà kinh khủng vậy! Nhưng nội dung của nó còn kinh khủng hơn, mấy bình luận phía dưới đều không hèn mà gặp hỏi chung một vấn đề — Có phải lúc đó có một anh chàng đẹp trai đứng bên ngoài toilet hay không?

Ái phi hóa đá, bởi vì hần chột nghĩ đến La Lực! Ái phi nhịn không được trả lời lại — Anh chàng đẹp trai thì không có, chỉ có một tên mặt sẹo, có vấn đề gì không?

Vì thế mọi người lại bắt đầu cảm thán khẩu vị của chủ topic nặng quá nha, nhưng đàn ông mặt sẹo cũng có sức hút riêng, chủ topic đã yêu thầm anh ta bao lâu rồi?

Đới An hít một hơi — Sao tôi có thể yêu thầm hần chứ!?

Mọi người trên mạng đều hỏi hà a a a, chủ topic đừng căng thẳng như thế, thật ra đa số con gái đều như vậy, khi người con trai mà mình thích đứng trước cửa toilet thì tình huống sẽ trở nên khó khăn! Chủ topic đừng lo, đợi đến khi bạn thành công của được anh ta thì chứng bệnh này sẽ hết thôi!

Diễn đàn này còn không đáng tin bằng chương trình quảng cáo nữa! Tại sao lại có người thích mấy trang web dờ hơi như thế này!?! Đới An cảm thấy không thể hiểu nổi, sau đó nghiêm túc trả lời — Tôi không có thích hần!

Vì thế mọi người lại hỏi hà a a a thêm lần nữa, chủ topic khẩu thị tâm phi thật đáng yêu làm sao, nhất định là một cô gái xinh xắn hay thẹn thùng thích mặc váy ngắn sọc ca-rô, nếu em không yêu thầm tên mặt sẹo kia thì làm quen với anh đi, câu số đo ba vòng và cân nặng!

Cái quái gì thế này. . . . Đới An thở hển hển, quyết đoán bấm nút thoát ra!

Nhất định không thể để cái diễn đàn tào lao này ảnh hưởng đến tâm trạng của mình!

Đương nhiên phải xóa bỏ lịch sử duyệt web nữa!

Về phương diện này, ái phi cao tay hơn Tô Nặc nhiều!

“Ăn cơm thôi.” Mấy phút sau, La Lực đẩy cửa bước vào.

Đới An lập tức nhú mày, “Sao trên người anh nồng nặc mùi thuốc lá vậy?!”

“Tôi thật sự chưa hút thuốc nào cả.” La Lực nhún vai tỏ vẻ vô tội, “Tiệm Internet bên dưới toàn là khói thuốc, muốn tránh cũng không được.”

Đới An chậm rãi di chuyển xuống giường, nể tình tên mặt sẹo này hào phóng cho mình mượn laptop lên mạng, tạm bỏ qua mùi thuốc lá trên người hần vậy!

“Cậu muốn ăn gì?” La Lực giúp ái phi mang giày.

“Mì sợi.” Đới An rất dễ nuôi, “Cái quán ở gần cổng là được rồi.”

“Đi thôi.” La Lực đỡ hần đứng lên.

“Cảm ơn.” Đới An rất lễ phép, tuy tên này hơi phiền phức một chút nhưng mình cũng phải nói cảm ơn!

“Đừng khách sáo.” La mặt sẹo cười sáng lạn, “Phí mỗi lần phục vụ là hai ngàn, tôi chỉ tính cậu một ngàn sáu thôi.”

Đới An đứng im tại chỗ, đúng là đồ gian thương mắc dịch!

Quán ăn ở gần cổng khách sạn không lớn lắm, nhưng được cái sợi mì vừa miệng và nước canh đậm đà, món ăn kèm cũng rất phong phú! Đới An gọi một đĩa gan heo xào, sau đó nhìn chằm chằm món tôm thủy tinh của La Lực, hình như cái kia ăn ngon hơn nhiều, nhưng kêu thêm một phần nữa rất lãng phí!

“Muốn đổi với tôi không?” La Lực hỏi.

“Có thể đổi với anh sao?” Ái phi vui vẻ hỏi lại.

“Đương nhiên là không.” La Lực cúi đầu húp một ngụm canh, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Đới An á khẩu, lẽ ra không nên mong chờ vào loại người này!

Ăn được một nửa, La Lực phải đi ra ngoài nghe điện thoại, ái phi vô cùng áu trĩ gấp trộm tôm của người ta.

“Ái phi!” Tô Nặc gọi điện thoại tới.

“Ừa, cậu không đóng phim à?” Đới An buồn bực hỏi.

“Đang chuẩn bị ăn com.” Tô Nặc nói, “Tình hình ở nhà anh thế nào rồi?”

“Không có gì.” Đới An tiếp tục ăn trộm tôm, “Tôi cảm thấy cậu nói rất đúng, La Lực đúng là đồ đáng ghét!”

“Tôi đang ăn com ngon lành, anh đừng nhắc đến hắn!” Tô Nặc căm hận nói, sau đó nghiêm túc hỏi, “Hắn lại đến tìm anh để hỏi thăm tin tức của tôi phải không?”

“Không phải.” Đới An cảm thấy hơi 囧.

“Vậy tại sao đột nhiên anh lại nhắc đến hắn?” Tô Nặc cảm thấy khó hiểu.

“Tôi chỉ muốn cảm ơn một chút thôi.” Đới An nhét con tôm cuối cùng vào trong miệng.

“Đúng vậy, hắn rất đáng ghét!” Tô Nặc bổ sung, “Nói không chừng hắn còn có sở thích biến thái, thích mặc quần lót màu đỏ!”

Ái phi lập tức nhớ tới quần lót màu đỏ hình Fuwa của mình! Vì thế bình tĩnh chuyển đề tài, “Gia, tập trung ăn com đi.”

“Vậy tôi cúp trước, khi nào rảnh tôi gọi lại cho anh.” Tô Nặc cũng rất sốt ruột đi ăn com! Tín hiệu không tốt khiến cho ái phi không thể nắm bắt tình hình ở hai nơi, thật sự rất khó lựa chọn!

Sau khi cúp điện thoại, Đới An tiếp tục ăn mì của mình, La Lực quay lại, thấy tô của mình không còn miếng nào, cười đến đau dạ dày.

Đới An bình tĩnh ợ một cái.

Vì thế chiều hôm đó, trợ lý của tổng giám đốc La lại nhận được một tin nhắn cực kì vô nhân đạo khác — Tiếp tục dời ngày trở về công ty.

Trợ lý khóc lóc chạy đi tìm phó tổng giám đốc.

Rèm cửa sổ che khuất ánh sáng bên ngoài, Đới An ôm chăn ngủ trưa, La Lực tựa người vào giường, ngồi bên cạnh hắn lên mạng.

Mặc dù ái phi đã xóa sạch mấy trang web mình truy cập, nhưng hiển nhiên ái phi không biết được một sự thật vô cùng đáng sợ — La mặt sẹo chính là xã hội đen! Laptop của xã hội đen sao có thể đơn giản như vậy được!

Vì thế việc tiểu tiện khó khăn đã hoàn toàn bại lộ dưới mắt của La Lực! Đương nhiên bao gồm cả đồng bình luận kia! Vì thế hắn lại cười như điên suốt ba phút!

Thật ra nghĩ kĩ lại, từ khi đưa người này xuống núi đến giờ, hình như mình không thể ngừng cười!

“Sao anh không về giường của mình mà cười!?” Ái phi bị đánh thức.

“Suyt suyt. . .” La Lực huyệt gió.

.....

Đới An im lặng nhìn hắn một cái, “Hình như tâm tình của anh rất tốt?”

La Lực nhếch miệng cười, “Nhìn ra rồi sao?”

Thằng ngốc cũng có thể nhìn ra!

Đới An đứng dậy đi toilet, tiếng huyệt gió khiến hắn muốn đi xuyt xuyt!

Vừa mới kéo khóa quần xuống, còn chưa kịp xuyt ra, La Lực đột nhiên đứng ngoài cửa hỏi, “Tôi nay muốn ăn gì?”

Đới An bị phần nói, “Chờ tôi đi toilet xong rồi hỏi có được không?”

“Được rồi, vậy tôi chờ cậu ra ngoài.” La Lực tựa vào cửa phòng huyết gió.

Độ cách âm của toilet khách sạn không tốt lắm, thậm chí còn không có khóa cửa! Vì thế ái phi nhỏ lại gặp trục trặc! Xuyt xuyt vô cùng vất vả!

Ba phút sau, Đới An lò dò đi ra khỏi toilet, hai chân như nhũn ra!

La Lực nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hắn.

Tình tiết câu huyết “nữ chính vấp ngã vừa lúc ngã vào lòng nam chính” chỉ có trong tiểu thuyết thật sự rất cảm động!

“Không thoải mái hả?” La Lực biết rõ còn cố hỏi, dịu ái phi về giường.

“Không có gì.” Ái phi cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, lần trước tiểu không được có thể giải thích bằng lí do bị dọa sợ, lần này là thế nào đây!?

Mình không có thủ dâm quá độ thật mà!

Chẳng lẽ tuyệt tiền liệt của mình thật sự có vấn đề?

“Tôi nay muốn ăn gì?” La Lực siết chặt bụng nhỏ của ái phi.

“Không ăn, anh ăn một mình đi.” Đới An không còn chút khẩu vị nào.

“Tại sao?” La Lực rất cố chấp.

Bởi vì tôi có nỗi niềm khó nói! Ánh mắt của ái phi ngập tràn bi thương.

“Được rồi, không muốn ra ngoài cũng được.” La Lực đưa laptop của mình cho Đới An, “Cậu tự chơi một mình đi, tôi xuống tiệm Internet dưới lầu xử lí công việc, sau đó mua ít thức ăn ở ngoài cho cậu.”

“Ừ.” Đới An hoàn toàn không có tâm tình nghe hắn nói!

Sau khi La Lực ra ngoài, Đới An tiếp tục ôm ấp hi vọng nhỏ nhoi, lên mạng tra cứu vấn đề đi tiểu không được, sau đó lại thờ dài khi muốn xuyt!

Vốn đã chuẩn bị tâm lí chịu khổ, nhưng ngoài dự đoán của hắn, lần này cực kì thuận lợi, không gặp bất cứ trở ngại nào!

Lo lắng về tuyến tiền liệt lập tức bay sạch, lúc đầu ái phi rất vui vẻ, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, ái phi lại cảm thấy buồn bực!

Bởi vì hình như chỉ khi nào tên mặt sẹo ở ngoài cửa, tình trạng này mới xảy ra!

Đây là nguyên nhân quái quỷ gì?

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, sắc trời đột nhiên tối sầm, vô cùng phù hợp với tâm tình hiện giờ của ái phi!

“Tôi nay ăn hủ tíu xào không?” La Lực gọi điện thoại tới.

“Ừ.” Tự dưng ái phi rất muốn cúp điện thoại!

“Hai mươi phút nữa tôi sẽ quay lại.” La Lực tiếp tục hỏi, “Cậu muốn ăn canh xương bò hay canh cá viên?”

Nhưng ái phi đã cúp điện thoại!

Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên ái phi không có lễ phép như thế!

Nhưng không còn cách nào khác!

Bởi vì ái phi cảm thấy hơi chóng mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 13

Nhật kí quay phim (13)

Ngoài cửa sổ gió thổi ầm ầm, mười phút sau, La Lực mang theo một đồng đồ ăn trở lại, quần áo ướt nhẹp.

“Sao anh không mua dù?” Đới An hỏi.

“Gió lớn lắm, che dù cũng vô dụng.” La Lực đặt đồ ăn lên bàn, cởi áo sơ mi ướt đầm ra, sau đó đi vào toilet lau tóc. Làn da màu lúa mạch trông vô cùng khỏe mạnh, đường cong cơ bắp cân đối, trông rất giống dáng người của người mẫu trên sàn diễn!

Nhưng ái phi hoàn toàn không có tâm tình thương thức vẻ đẹp của hắn! Bởi vì trong lòng ái phi vẫn còn rối như tơ vò!

“Sao không ăn đi?” La Lực lau tóc xong đi ra, thấy Đới An vẫn đang ngồi trên ghế, vì vậy bước qua giúp hắn mở hộp đồ ăn. Khoe ngực trần là chuyện vô cùng hấp dẫn, nhưng ở chỗ gần tim có một vết kim khâu trông cực kì dữ tợn!

Đới An cảm thấy da đầu tê dại, đột nhiên ngực đau nhói!

Thật sự rất đáng thương!

“Lúc trước đánh nhau với người ta để lại.” La Lực xoa đầu ái phi, “Ăn cơm đi.”

“Ngay sát tim luôn kìa,” Đới An cau mày, sao lại nguy hiểm như thế!

“Đau lòng hả?” La Lực cười.

Cái từ đau lòng này thật sự rất có lực sát thương, đầu tiên Đới An hơi giật mình, sau đó thành công bị sốc đến da đầu tê dại, tiếp theo dùng ánh mắt như nhìn người sao Hỏa nhìn La Lực!

“Anh vừa nói cái gì?!”

“Không có gì.” La Lực đưa đôi đũa cho ái phi.

Đới An bị phần nói, “Tôi không hề cảm thấy đau lòng vì anh!” Người gì mà tự ki quá vậy!

“Thuận miệng hỏi vậy thôi, đừng kích động.” La Lực nhếch khóe miệng, vẻ mặt vô cùng thân nhiên!

Đới An ăn qua loa hết nguyên hộp hủ tiếu xào, suy nghĩ một hồi rồi nghiêm mặt nói: “Vết thương của tôi đã ổn rồi, ngày mai tôi sẽ gọi điện kêu người tôi đón tôi lên núi, anh cũng nhanh chóng quay về công ty đi!”

Đúng là quá tàn nhẫn!

Đương nhiên đề nghị này đã bị mặt sẹo tiên sinh từ chối thẳng thừng!

“Anh có quyền gì can thiệp vào công việc của tôi?!” Ái phi vô cùng tức giận!

“Tôi không có can thiệp vào công việc của cậu, cậu muốn trở về lúc nào cũng được.” La Lực bình tĩnh nói, “Nhưng cậu cũng không thể can thiệp vào công việc của tôi.”

“Ví dụ như?” Đới An hỏi.

“Là nhà đầu tư, tôi có quyền tới trường quay, đúng không?” La Lực nói cực kì có đạo lý, “Vì vậy tôi và cậu có thể cùng nhau trở về.”

Đới An lại á khẩu lần nữa.

Bởi vì đối phương ăn to nói lớn lại còn lí lẽ rành rành, lần đàm phán này không hề có khả năng tiến triển. Đới An thờ ơ ngắn thờ dài, cầm remote xem TV, cố ý dừng ở tiết mục thi lặn dành cho nam, trên màn hình, các anh chàng đẹp trai chỉ mặc quần bơi trông cực kì bắt mắt, ái phi thật sự hi vọng La Lực sẽ nổi thủ tính kết mô-đen một người trong số đó, buông tha cho tiểu tổ tông của mình! Mặc dù hơi thất đức một chút nhưng vào thời khắc mấu chốt thế này làm gì có thời gian suy nghĩ nhiều! Huống chi nếu đã đồng ý tham gia tiết mục, dĩ nhiên phải tự gánh chịu hậu quả! Trong cái nơi hỗn tạp như giới giải trí, không phải ai cũng ngu xuẩn ngốc như Tô Nặc!

Tiếc là La Lực hoàn toàn không chú ý đến tiết mục trên TV, mười phút đồng hồ sau, hắn đã ôm gối ngủ thiếp đi!

Chuyện này không khoa học! Đới An rất muốn nắm cổ áo hắn lắc lắc, dựa theo trình độ dâm tiện của tên này, lẽ ra phải lập tức trở nên đói khát hai mắt phát sáng chứ, thậm chí nhào tới liếm màn hình cũng là chuyện bình thường! Sao có thể lẩn ra ngủ như vậy được!

Nhìn La Lực ngủ say sưa, ái phi thờ dài lần nữa!

Tiết mục trên TV chán ơi là chán, rất có hiệu quả thôi miên, vì vậy mười phút sau, Đới An cũng vứt remote lăn ra ngủ, ngủ một phát hết ba tiếng đồng hồ! Thậm chí còn mơ một giấc mộng đẹp, cùng Tô Nặc đi khắp đại giang nam bắc ăn thịt nướng, phải nói là tuyệt đến mức không đành lòng nhìn thẳng!

Sau khi nuốt xuống miếng thịt bò cuối cùng, ái phi thỏa mãn tỉnh lại, sau đó hải hùng phát hiện mình đang bị La Lực ôm chặt vào lòng! Không chỉ áp sát mặt vào lồng ngực trần trụi của hắn mà ái phi nhỏ cũng bị chèn ép!

Hai mắt Đới An lập tức tối sầm, chuyện này không phải là lần đầu tiên! Không khoa học gì hết!

Nhất định phải dùng sức đẩy ra!!!!

“Dậy sớm thế.” La Lực mơ mơ màng màng, lật người lại ôm chần tiếp tục ngủ.

“Giờ này mà sớm cái gì!” Đới An ném gối nệm vào người hắn, “Đã đến giờ cơm tối rồi!” Kể từ lúc ở chung với Tô Nặc, đơn vị tính thời gian của ái phi đã biến thành “giờ ăn sáng”, “giờ ăn trưa”, “hai tiếng nữa là tối bữa tối”, “giờ ăn khuya đã qua rồi”, thẳng thắn cực kì!

“Cậu đói bụng hả?” La Lực mở mắt, tiện tay sờ bụng nhỏ của ái phi một cái.

Ái phi thẹn quá thành giận, dùng gối nằm đập La Lực toi tã!

La Lực hớn hờ đón nhận, tâm tình rất tốt.

“Không ăn!” Đới An cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị sỉ nhục!

“Đi ăn thịt nướng đi.” La Lực ngồi dậy, “Mưa cũng ngừng rồi, khí trời không tệ.”

“Không đi!” Ái phi vô cùng kiên quyết! Bởi vì hắn muốn giảm cân!

“Hôm nay là sinh nhật tôi.” La Lực nói ra một câu kinh hoàng.

Đới An dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn, “Sinh nhật anh?”

“Chuyện này khó hiểu lắm sao?” La Lực buồn cười nhìn Đới An.

Một tên mặt sẹo ngũ đại tam thô* mà sinh nhật cái gì chứ, tôi không có thói quen ăn mừng sinh nhật! Đới An rít gào trong lòng.

*ngũ đại tam thô (năm lớn ba thô): chỉ những người vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô.

“Chúng ta đi ăn thịt nướng đi.” La Lực giúp ái phi mang giày.

“.....” Ái phi miễn cưỡng không từ chối, sinh nhật của người nào thì người đó nên được hưởng một chút quyền lợi đặc biệt.

Nhưng chỉ chớp lát sau ái phi liền hối hận! Bởi vì lúc hai người ngồi trong quán thịt nướng, La Lực đột nhiên nghiêm túc nói: “Cậu tính tặng quà gì cho tôi?”

Đới An bị sắc nước trà, tôi không hề có ý định tặng quà cho anh! Sao trên đời lại có người mặt dày thế này, chủ động đòi quà nữa chứ!

Nhưng trong mắt La Lực lại ngập tràn mong đợi!

“..... Gấp quá, tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả.” Đới An cảm thấy vô cùng đau đầu, “Sau khi quay phim xong trở về, tôi sẽ đưa cho anh.”

“Được.” La Lực đồng ý, sau đó nói, “Hôm nay hát một bài trước đi!”

“Không!” Đới An vội vàng từ chối.

“Không sao, chỉ cần đọc lời là được rồi.” La Lực rất dễ tính.

“Đọc lời?” Đới An có chút ORZ! Trong đầu lập tức tưởng tượng ra giọng nói thâm tình của phát thanh viên truyền hình, đọc liên tục bốn lần “chúc anh sinh nhật vui vẻ”, phải nói là ngu không thể tả!

Vì thế ái phi cúi đầu ăn thịt như điên!

“Ít ra cũng phải nói một câu sinh nhật vui vẻ chứ.” La Lực than thở.

Giọng nói đau buồn này là sao đây! Đới An im lặng liếc hắn một cái, “Sinh nhật vui vẻ.”

“Tình cảm một chút.” La Lực yêu cầu rất cao.

“Đừng có kén chọn quá!” Ái phi nhét thịt bò vào miệng hần!

Tâm tình của La mặt sẹo rất tốt!

Bởi vì trải qua mấy ngày sống chung, hần càng lúc càng khẳng định một chuyện.

Đó là hình như..... Mình đã nhặt được báu vật rồi.

Bữa thịt nướng này hai người ăn uống no say, ái phi uống hết một chai rượu nhỏ, rốt cuộc cũng nhượng bộ, bi ba bi bô hát nửa bài chúc mừng sinh nhật! Lúc La Lực bật cười, ái phi then quá thành giận cầm hộp thuốc lá tấn công hần!

Cái tên vô ơn này phải bị lôi ra ngoài XXOO mười phút đồng hồ mới đáng tội!

Sau khi com nước xong, Đới An tiếp tục ngồi trên xe lăn để La Lực đẩy ra bờ sông hóng gió, một ông cụ đẩy một bà cụ lướt qua hai người.

“Cậu nhìn kia.” La Lực khom lưng thì thầm vào tai Đới An, “Chúng ta cũng nên thử trải nghiệm cuộc sống về hưu.”

Cổ của ái phi lập tức nóng lên, tại sao lại thảo luận vấn đề vợ chồng với người ta!

“Thật ra tôi cũng không đáng ghét như vậy, đúng không?” Lúc hai người nằm cạnh nhau trên ghế xếp gần bờ sông, La Lực hỏi.

Đới An suy tư một lúc, “Nếu sau này anh không hờ cái là nói tôi thiếu anh bốn trăm ngàn, tôi sẽ cộng điểm cho anh.”

“Bây giờ bao nhiêu điểm?” La Lực hỏi.

“Năm mươi.” Sự thật quả nhiên rất mất lòng!

“Thêm bao nhiêu mới đủ điểm?” La Lực hung hăng kéo lỗ tai của ái phi.

Đới An đau đớn kêu lên, “Bây giờ trừ tiếp!”

“Bốn trăm ngàn bốn trăm ngàn!” La Lực lải nhải bên tai Đới An.

Làm trò gì không biết! Đới An đẩy hần ra, vừa bắt lực vừa buồn cười.

La Lực tranh thủ cơ hội bóp bụng ái phi một cái, sau đó cười cực kì đẹp trai!

Cuộc sống này thật sự rất tốt!

Thật lòng mà nói, La mặt sẹo rất muốn quá trình lành bệnh của ái phi càng chậm càng tốt, tốt nhất kéo thêm ba bốn mươi ngày! Nhưng điều này hoàn toàn không khả thi, cho dù là xã hội đen cũng không thể bẻ chân người ta được! Vì thế theo thời gian trôi qua, ái phi bắt đầu có thể chạy nhảy tung tăng trở lại!

Trong lúc trải qua vô số lần “cùng nhau tắm cùng nhau đến bệnh viện thay thuốc cùng nhau tản bộ cùng nhau ăn cùng..... Ôm nhau tình giấc”, không khí giữa hai người đã bắt đầu thay đổi.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua.” Lần này Đới An thật lòng nói cảm ơn.

“Đừng khách sáo.” La Lực đưa túi cho hần, “Đi đường cẩn thận.”

Do công ty có việc, La Lực phải chạy về gấp, vì vậy đành phải để ái phi lên núi một mình!

“..... Chờ Nặc Nặc đóng phim xong trở về, tôi mời anh ăn com” Đới An do dự nói.

“Tôi hay chúng tôi?” La Lực nhìn thẳng vào mắt Đới An, khóe miệng hơi nhếch lên.

Đới An né tránh tầm mắt của hần.

“Chọc cậu thôi, sau khi trở về hai chúng ta đi ăn món Nhật.” La Lực xoa xoa đầu ái phi, “Đi đi.”

Đới An lên xe bus, ngồi ở cửa sổ vẫy tay với La Lực.

La mặt sẹo nghiêm túc giơ lên bốn ngón tay.

“Haha.” Đới An bật cười, “Bốn trăm ngàn bị quýt rồi!”

La Lực cười cười vẫy tay với Đới An, ánh mắt rất dịu dàng.

Xe bus nhỏ lượn qua lượn lại trên đường núi, cuối cùng dừng lại trước cửa thôn.

“Ái phi!” Tô Nặc đang ở trong phòng chơi PSP, thấy ái phi thì lập tức xúc động nhào qua!

“Sao lại bị mũi đốt thành thế này?” Đới An bị mặt mũi của Tô Nặc dọa hết hồn!

“.....” Mặt Tô Nặc đỏ như bao lì xì, cổ ra vẻ vô tội với ái phi.

Nhưng thật ra là do tối qua đi ra ngoài tản bộ, nhìn không được cùng chồng đẹp trai của mình lén lút bíp một cái dưới ruộng, sáng khoái quá nên không chú ý tới con muỗi!

Suốt ngày chỉ biết làm cho người ta lo lắng! Ái phi xúc thuốc giảm sưng cho Tô Nặc, Tô Nặc ngược mặt lên hỏi, “Rốt cuộc nhà anh đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì lớn.” Đới An đã chuẩn bị sẵn lời thoại, “Con trai của chú hai tôi muốn ly hôn!”

“Anh quản lý cả chuyện đó nữa sao?” Tô Nặc kinh ngạc, ái phi đúng là ba đầu sáu tay!

“Đương nhiên, nhưng chuyện cậu bị mũi đốt quan trọng hơn!” Đới An tranh thủ thời gian giáo dục, “Là một nghệ sĩ, sao cậu có thể coi thường mặt mũi của mình như thế!”

Tô Nặc tiếp tục im lặng!

Ái phi đúng là nói nhiều hết sức!

“Được rồi, ngồi yên chờ thuốc khô đi.” Đới An ấn Tô Nặc xuống ghế.

“Anh đi đâu vậy?” Tô Nặc hỏi.

“Gọi điện thoại.” Đới An leo cầu thang lên nóc nhà, bấm số điện thoại của La Lực.

“Tôi nơi rồi à?” La Lực bắt máy rất nhanh.

“Ừ, còn anh thì sao?” Đới An hỏi.

“Đang ở khách sạn trong sân bay, ngày mai mới bay về.” La Lực trả lời.

“Đi đường cẩn thận.” Đới An thận trọng nói, bởi vì hắn thấy Tô Nặc đang hăng hái leo lên cầu thang!

“Khoảng tám giờ tối mai tôi sẽ về đến nhà, vì vậy chín giờ tối mai cậu phải gọi điện thoại cho tôi, hỏi xem tôi có đi đường bình an không.” La Lực vô cùng nghiêm túc.

Đới An bật cười, “Ừ.”

Tô Nặc dùng ánh mắt như vừa phát hiện ra thế giới mới nhìn ái phi!

Bởi vì hình như khí chất của ái phi đã thay đổi!

“Tôi cúp trước đây.” Đới An bị ánh mắt của Tô Nặc dọa sợ.

“Anh có bỏ?” Điện thoại vừa cúp, Tô Nặc đã xông tới nhéo mặt ái phi.

Đới An hít một hơi, “Bỏ gì?”

“Gọi điện thoại cho ai đó?” Tô Nặc bắt lịch sự cướp di động của ái phi, định vào xem lịch sử cuộc gọi!

Kết quả chỉ thấy tên hiển thị là “Sợ”, ngẫu nhiên thế tả!

.....

Tô Nặc than thở, “Biệt danh anh đặt cho bạn gái thật đặc biệt!” Ái phi cũng thật tình thú!

“.....” Thật ra lúc đó chỉ tiện tay lưu đại thôi, nhưng bạn gái là ý gì? Đới An hoảng sợ, “Ai nói đó là bạn gái của tôi?”

“Không phải sao?” Tô Nặc cảm thấy hơi buồn bực, sau đó nói chắc như đinh đóng cột, “Chắc chắn là do anh vẫn chưa nhận ra tình yêu mãnh liệt trong lòng mình!”

“Chuyện đó vốn không cần nhận ra!” Cả mặt và tai của Đới An đều đỏ!

Tô Nặc đồng tình sờ mặt ái phi, “Ái phi, anh nhất định phải tỉnh táo lại!”

“Sao cậu lại cho rằng đó là bạn gái của tôi!” Đới An cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

“Bởi vì ánh mắt của anh trông cực kì thâm tình!” Tô Nặc rất chắc chắn.

“Đừng nói lung tung!” Mặt Đới An càng đỏ hơn!

“Sao lại phản ứng lớn như thế?” Tô Nặc cảm thấy khó hiểu, “Chuyện này rất đáng ăn mừng mà!”

Nhưng Tô Nặc còn chưa nói hết câu, Đới An đã leo xuống cầu thang.

Vì vậy Tô Nặc chỉ còn biết thở dài, ái phi dễ xấu hổ quá chừng!

“Em lại ăn hiếp Đới An?” Âu Dương Long bung một ly trà phở nhĩ lên.

“Ái phi đang yêu, nhưng anh ấy không chịu nói cho em nghe là ai!” Tô Nặc tố cáo.

“Sao có thể ép người ta nói chuyện đó được.” Âu Dương Long đưa ly trà cho Tô Nặc, “Lúc đầu khi chúng ta quen nhau, em cũng giấu người ta rất lâu.”

Hai cái không giống nhau! Tô Nặc phản bác trong lòng! Em sẽ không can thiệp vào chuyện của ái phi! Ái phi thích người nào cũng được, cho dù có tìm một bác gái sáu mươi cũng không thành vấn đề, tóc quần bụi nhùi cũng có sức hút riêng!

Tô Nặc hiển nhiên không biết, cái từ “bạn gái” này đã gây nên cú sốc cực lớn cho ái phi, vì thế ái phi ngăn người ngồi trên tảng đá gần bờ sông suốt mấy tiếng đồng hồ, đến khi trời tối cũng chưa tỉnh lại! Hơn nữa còn càng lúc càng choáng! Trong đầu giống như có thứ gì đó muốn nhảy ra, rồi lại cố gắng trốn tránh không muốn nghĩ tới, cuối cùng huyết thái dương cũng đau luôn!

Phiền quá đi mất!

Hiếm khi Đới An mới rối loạn như vậy, thậm chí còn cực kì thiếu tư chất đá cây!

“Em có nên đi qua an ủi ái phi không?” Tô Nặc núp ở đằng xa, hỏi ngài giám đốc đứng bên cạnh.

“Đừng quấy rầy người ta.” Âu Dương Long sờ đầu hần, “Chuyện này tự nghĩ thì tốt hơn.”

“Anh nói xem có phải ái phi yêu nhầm người đã có chồng không?” Tô Nặc vô cùng lo lắng.

Ngài giám đốc cúi đầu hôn lên môi Tô Nặc, “Không được nói lung tung.”

Lúc môi chạm môi có mùi dâu nhàn nhạt, Tô Nặc cảm thấy rất hài lòng.

Lần sau phải cho anh ấy ăn kẹo bạc hà, chắc chắn hôn lưỡi đã đòi luôn!

Đúng như dự đoán, tối đó ái phi thê thảm mất ngủ! Nằm trên giường một mình đau khổ lăn qua lăn lại, sáng hôm sau mắt đầy quầng thâm!

Tô Nặc ở một bên cảm thán, tình yêu đúng là thứ khiến cho người ta tiêu tụy không thôi.

Tiến trình quay phim vẫn tiến hành như cũ, mặt trời dần dần trở thành nhân hột vệt muối, lặn xuống ở phía tây.

Nhưng Đới An không có gọi điện thoại cho La Lực như đã hẹn, nói đúng hơn là cố tình bỏ qua chuyện này.

Sang ngày thứ ba, ngày thứ tư, rồi một tuần sau, hai người vẫn không có liên lạc với nhau.

Cứ tưởng chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận sẽ có thể giải quyết vấn đề.

Đáng tiếc càng nghĩ lại càng loạn.

Sáng sớm mười ngày sau, lúc trời còn chưa sáng, Đới An đã bị tiếng gà gáy đánh thức, vì vậy định rời giường rửa mặt, đi giúp đoàn làm phim một tay. Đường nhỏ hơi tối, có thể do tối qua trời mưa nên bây giờ có chút bùn lầy, Đới An cẩn thận không để mình té ngã, ai ngờ đang quẹo cua thì bị một người bị miệng kéo vào góc tường!

“A!” Ái phi sợ đến hồn phi phách tán, trong thôn nhỏ của nhóm dân cư chất phác này cũng có cướp sao?!

“Này, ăn trộm.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc, còn mang theo chút vui vẻ.

.....

Đới An hơi sững sốt.

“Thiếu tôi bốn trăm ngàn, chừng nào mới trả đây?” La Lực thì thầm vào tai Đới An.

“Á á á! “Đới An hết hồn, quay đầu lại giống như nhìn thấy quỷ!

“Không mừng thì thôi đi, có cần hoảng sợ như vậy không.” La Lực buồn cười.

“Sao anh lại tới đây!” Đới An vẫn còn trong trạng thái hóa đá!

“Cậu cứ nói đi?” La Lực áp Đới An vào góc tường.

.....

Ái phi chợt dạ.

“Tại sao?!” La Lực cúi xuống thật gần, giọng nói nửa uy hiếp nửa dò xét.

“Gọi điện thoại quan trọng như vậy sao?” Đới An cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“ Dĩ nhiên!” La Lực hung tợn nói.

“Anh quay lại... Là vì chuyện này à?” Đới An nhìn hẩn.

“Dĩ nhiên, nếu không thì vì chuyện gì?” La Lực giữ chặt mặt Đới An.

Đới An hít sâu một hơi, đoán nửa ngày mới mở miệng, “Nặc Nặc cũng ở đây.” Giọng nói vừa nhỏ vừa nhanh, bất quá La Lực vẫn nghe được.

“Tô Nặc?” Mặt sẹo tiên sinh bị ái phi chọc cười.

“Không phải anh thích cậu ấy sao?” Đới An có cảm giác trái tim bị ai đó bóp chặt! Trong giọng nói còn chứa chút giận dữ!

La Lực thật sự rất muốn cốc đầu hẩn!

“Tôi đến phim trường trước.” Thấy La Lực không lên tiếng, Đới An cảm thấy tổn thương một cách khó hiểu, vì vậy đẩy hẩn ra muốn bỏ đi.

Nhưng đi được mới là lạ!

Không những không đi được! Mà còn bị kéo về áp lên tường! Trục! Tiếp! Cường! Hôn!

Cường hôn gì đó quá đột ngột có được không!

La Lực thật sự rất thẳng thắn!

Còn ái phi thì trở nên ý loạn tình mê như dự đoán, hồng mắt ngay tại chỗ!

Thế này là thế nào!

“Khóc cái gì?” La Lực bắt đầu đi buông Đới An ra.

“Anh anh anh anh anh!” Đới An run run.

“Chúng ta thử quen nhau đi.” La Lực nắm tay ái phi.

“Chúng ta?” Đới An cảm thấy đầu vàng mắt hoa.

Tình tiết này đến quá đột ngột chưa chuẩn bị tâm lý gì hết chẳng lẽ mình đang nằm mơ?!

“Ừ, chúng ta.” Trong mắt La Lực không còn vẻ đùa cợt nữa, “Nặc Nặc là em trai của bạn thân tôi, cậu ấy rất đáng yêu, nhưng không phải ai cũng thích cậu ấy.”

Đầu óc của Đới An vẫn còn quay mòng mòng, “Anh... Từ khi nào?”

Mặc dù những lời này vô cùng thiếu logic, La Lực vẫn nắm chặt trọng điểm, “Năm tiếng trước.”

Đới An nhú mày, “Năm tiếng trước?”

“Thật ra tôi chỉ định tới thăm cậu một chút, không có suy nghĩ gì nhiều.” La Lực nắm tay ái phi, “Ai ngờ lúc tôi lái xe lên núi, tình cờ gặp phải đá lở, một tảng đá bất ngờ lăn xuống, cả con đường cũng bị đập nát.”

“Thật sao?” Đới An giật mình.

“Thật,” La Lực cười khỏ, “Nếu tôi chạy nhanh hơn chút nữa, có thể cậu sẽ không còn gặp được tôi.” Sinh mạng rất mỏng manh, cần gì phải làm cho mọi chuyện thêm rối ren?

Đới An vẫn không lên tiếng, thật ra là không biết nên nói gì.

“Nếu cậu không ghét tôi, quen thử một chút cũng không có tổn thất gì.” La Lực ôm người vào lòng, “Nếu cậu không thích thì cứ đi, như vậy có được không?”

Đới An vẫn giữ im lặng, tiếp theo đưa tay ôm eo La Lực, trong đầu toàn là hình ảnh núi đá cuộn cuộn rơi xuống, sau đó ôm hân càng chặt hơn.

Thật sự rất nồng nàn.

Hai tiếng sau, Đới An tìm được Tô Nặc ở phim trường.

“Ái phi anh đi đâu. Sao miệng anh đỏ vậy?” Tô Nặc giật mình, nói đúng hơn là vừa đỏ vừa sưng!

Đới An thật sự rất muốn bỏ của chạy lấy người.

“Có phải ăn trứng đồ nóng không?” Tô Nặc đưa tay sờ thử.

“Hôm nay cậu không có đóng phim, đúng không?” Đới An hỏi.

“Ừ.” Tô Nặc gật đầu, “Tôi tới đây xem náo nhiệt thôi.”

Đới An hít một hơi thật sâu, “Tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

.....

Đới An kéo Tô Nặc vào rừng cây!

“Sao hả sao hả?” Tô Nặc cảm thấy hơi hưng phấn, xem ra là chuyện lớn đây!

“Tôi đang yêu!” Đới An thông báo một cách trịnh trọng, “Là bạn trai!” Quả nhiên trực tiếp hơn Tô Nặc ngày xưa nhiều!

“Woah!” Tô Nặc vừa khiếp sợ vừa phấn khởi. “Nhưng lúc trước anh nói anh thích con gái mà!”

“Lúc trước tôi chưa gặp anh ấy nên mới nói thế.” Mặt Đới An đỏ như gấc.

“Được rồi được rồi, bạn trai cũng rất tốt!” Tô Nặc kéo tay hân, “Tôi có biết người đó không?”

“..... Biết.” Đới An gật đầu.

“Tôi biết?” Tô Nặc hứng thú hỏi, “Tên gì?”

Đới An lập tức chết lặng.

“Đừng có bắt tôi đoán nha!” Tô Nặc tò mò muốn chết.

“Cậu... Không thích anh ấy.” Đới An đánh phủ đầu trước.

“Tôi không thích?” Tô Nặc suy nghĩ một chút, nhưng vẫn chưa đoán ra là ai, vì vậy sáng khoái nói, “Trước kia không thích cũng không sao, sau này tôi có thể thích người đó vì anh!” Đúng là quá hiểu chuyện!

“Nói thẳng ra, cậu không thích anh ấy chút nào hết.” Đới An gia tăng liều lượng, “Không những không thích mà còn cực kì ghét!”

“Hả?” Tô Nặc tròn mắt há mồm, “Anh anh anh... Sao anh lại thích hân chứ?”

Mặt và tai của Đới An đều đỏ bừng.

“Không thể nào!” Tô Nặc roi lệ nắm tay ái phi của mình, “Trên thế giới này có nhiều đàn ông tốt như vậy, sao anh lại đi thích Khâu Từ Ngạn! Chẳng lẽ anh đã bị hân bỏ thuốc?!! Anh đừng sợ, bây giờ chúng ta đến bệnh viện ngay lập tức!”

“Ai?” Đới An cảm thấy như bị lãng tai.

“Tôi cho anh biết, chắc chắn quan hệ giữa Khâu Tử Ngạn và Đường Tiểu Ngử không bình thường, đây là kết luận tôi đưa ra trong mấy ngày gần đây!” Tô Nặc vẫn thao thao bất tuyệt, “Hắn chủ động quyến rũ anh?”

“Cậu nói nhầm gì vậy, sao có thể là Khâu Tử Ngạn được.” Đới An dờ khóc dờ cười.

“Không phải hắn?” Tô Nặc lập tức thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi bị dọa đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh! Cứ tưởng ái phi bị tên cơ bụng gấp mất rồi chứ!

“Đĩ nhiên không phải.” Đới An khẳng định chắc chắn.

“Vậy thì tốt.” Tô Nặc khoác vai ái phi, “Sau khi bị hắn làm hồ một vỏ, bây giờ ai tôi cũng chấp nhận được hết!”

“Cậu chắc chứ?” Đới An thật sự không có dũng khí.

“Đĩ nhiên!” Tô Nặc đảm bảo.

Đới An thấp thỏm lo âu nhìn Tô Nặc, “La Lực.”

“Ài?!!!!!!!!!!!!” Tô Nặc gào đến long trời lở đất, phải nói là sét đánh ngang tai!

“Tôi.” La mặt sọc bước ra từ trong rừng cây.

“Đã nói là để em giải quyết rồi mà!” Đới An sốt ruột.

“Không đợi được.” La Lực khoác vai ái phi, nhướn mày cười với Tô Nặc.

Sau đó Tô Nặc hai mắt tối sầm lao đảo vịn vào cành cây, hôm nay hắn bị đau răng nên chưa ăn cơm, lượng đường trong máu thấp nên đã chóng mặt từ nãy giờ! Bây giờ còn phải chịu đựng cú sốc này! Sao mà chịu cho nổi!

“Nặc Nặc!” Đới An bị dọa hết hồn, vội vàng đỡ lấy Tô Nặc.

“Anh... Sao lại...” Tô Nặc vô cùng suy yếu.

“Chuyện dài lắm” Đới An thành thật nói.

“Không thể chia tay thật sao?” Tô Nặc dùng ánh mắt của động vật nhỏ ngây thơ trong sáng nhìn ái phi! Hi vọng có thể dùng vẻ đáng yêu này mua chuộc ái phi!

“Không thể.” Hai chữ này là do La Lực nói.

“Tôi có cho anh nói chuyện chưa?” Tô Nặc đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt đặc biệt hung ác nhìn hắn, “Có phải anh ép buộc anh ấy không?”

“Đĩ nhiên là không.” Đới An bất đắc dĩ nói.

“Chúng ta về rồi nói!” Tô Nặc lôi kéo ái phi trở về.

Lần này La Lực không có ngăn cản, chỉ đi theo hai người trở lại mảnh sân nhỏ.

Âu Dương Long đang ngồi trong phòng đọc sách, thấy ba người cùng nhau đi vào thì rất ngạc nhiên.

Nhưng Tô Nặc hoàn toàn không có thời gian giải thích cho chồng đẹp trai của mình, hung hãn ra lệnh, “Hai người ra ngoài đi!”

La Lực liếc nhìn Đới An.

“Ừ.” Ái phi gật đầu với hắn một cái.

“Được rồi, hai người cứ từ từ trò chuyện.” La Lực xoay người ra khỏi cửa, Âu Dương Long chỉ nhún mày một chút chứ không nói gì thêm.

Trong phòng, một đại hội tâm sự oanh oanh liệt liệt khai mạc! Sau khi nghe rõ ngọn nguồn sự việc, trước tiên Tô Nặc khiển trách ái phi rèn sắt không thành thép! Sau đó thao thao bất tuyệt phân chia khuyết điểm của La Lực thành mười loại khác nhau, trong đó thậm chí còn bao gồm những gì mình tự tưởng tượng, kết luận rằng mặt sọc tiền sinh không cương được! Phải nói là thất đức không thể tả!

“Uống nước không?” Đới An nhìn hắn nói mà cũng khát nước giùm hắn.

Tô Nặc uống ừng ực để bổ sung đường khí, sau đó mong chờ hỏi, “Sao rồi, anh có muốn vứt bỏ cái tên trắng hoa ác độc lạnh lùng tàn nhẫn không cương được này chưa?”

Đới An lẩm bẩm, “Tôi vẫn muốn thử một chút.”

“Sao anh lại...” Tô Nặc bị đá kích lần nữa, thật sự không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với ái phi! Vì vậy lại kéo ái phi lên nóc nhà.

“Cậu làm gì vậy?” La Lực chỉ muốn quỳ xuống lạy Tô Nặc.

Âu Dương Long liếc hần một cái.

“Yên tâm đi, tôi thật sự không có hứng thú với Nặc Nặc.” La Lực nhìn nóc nhà, “Bây giờ tôi chỉ mong cậu ấy rộng lượng bỏ qua cho tôi thôi.”

Tô Nặc đứng trên ghế bấm số điện thoại của Hàn Uy.

“Có gì không?” Hàn tiên sinh nhanh chóng bắt điện thoại.

“Anh, anh nói đi, có phải La Lực là một tên hèn hạ vô liêm sỉ dâm xồm hạ lưu bỉ ổi âm hiểm không?” Tô Nặc mở loa ngoài lên.

Đới An:

“Em lại quậy cái gì vậy?” Hàn Uy bắt đầu nói, “Nhân phẩm của A Lực không tệ, quá lắm thì tính tình hơi ác liệt một chút, A Lực thật sự không có ý gì với em, em đừng có nhắm vào người ta nữa.”

Tô Nặc quả quyết cúp điện thoại, sau đó bình tĩnh nhìn ái phi, “Gần đây anh hai tôi chưa uống thuốc.”

“Tôi biết cậu muốn tốt cho tôi.” Đới An xoa đầu Tô Nặc, vừa cảm thấy mũi cay cay vừa cảm thấy buồn cười, “Tôi biết cân nhắc, cậu hãy cho tôi thử một lần đi.”

“Ái phi!” Tô Nặc chưa từ bỏ ý định ôm lấy hán, “Không thể đổi người khác thật sao? Tên mặt sẹo đó nhất định là người xấu!”

Đới An im lặng.

Tô Nặc cảm thấy tim đau như bị dao cắt, “Vậy anh không được để hán lợi dụng đó, bị ăn hiếp nhất định phải nói cho tôi biết!”

“Ừ.” Đới An vỗ vỗ lưng Tô Nặc, “Cảm ơn cậu.”

“Có cần tôi nói chuyện với hán một chút không?” Tô Nặc rất có trách nhiệm với ái phi của mình!

“Không cần thật mà.” Đới An dờ khóc dờ cười, “Tôi có phải con nít đâu.”

“Vậy anh nhất định không được lên giường với hán!” Tô Nặc cầm tay ái phi, “Điều này rất quan trọng!”

Đới An hắc tuyến, “Được.”

“Ái phi!!!!” Tô Nặc vẫn không cam lòng, ôm chặt ái phi không chịu buông tay!

Tên mặt sẹo kia đúng là sinh vật ghê tởm nhất trên thế giới!

Tuy Đới An không hi vọng mình nói chuyện với La Lực, nhưng tranh thủ giờ nghỉ của một buổi quay phim, Tô Nặc vẫn tìm cơ hội nghiêm túc cảnh cáo La Lực một lần, nếu dám ăn hiếp người đại diện của tôi, anh nhất định phải chết!

Nổ JJ mà chết!

Lạnh lùng cực kì!

Lần này La mặt sẹo không trêu chọc Tô Nặc nữa, mà là trịnh trọng gật đầu một cái.

Nhưng hán làm thế không phải vì cần rút lương tâm mà là vì bây giờ Tô Nặc chiếm quá nhiều thời gian của Đới An, điều này khiến cho tổng giám đốc La vô cùng khó chịu! Hán lại không thể trực tiếp trối người về nhà, đành phải bắt đầu lại từ đầu, kết thân với gia đình nhà vợ trước!

Bộ phim này quay suốt một năm, trong lúc đoàn làm phim chạy đông chạy tây, dấu chân của bọn họ đã trải dài khắp đông tây nam bắc.

Ngoại trừ đưa tin về bộ phim, thỉnh thoảng truyền thông còn báo cáo có người này đi thăm người nọ, phải nói là ân ái không thể tả! Làm cho người ta hâm mộ ghen tị quá chừng luôn!

Trong buổi công chiếu phim, Tô Nặc mặc âu phục trắng rạng rỡ, vô cùng khó chịu nhìn ái phi và La mặt sẹo sóng vai nhau ngồi dưới khán đài, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, giống hệt mình chủ võ lâm trong phim!

Vì vậy truyền thông rới rít đưa tin, dễ nhập vai vào nhân vật, Tô Nặc đã cố gắng rất nhiều, cố gắng đến nỗi bây giờ vẫn chưa thể thoát khỏi hình tượng của nhân vật, rất có tiềm năng làm ảnh đế, tin tức này đã gây ra một trận bão động lớn!

Còn người hâm mộ cũng ríu rít nhấn lại trên web, bày tỏ mình nhất định sẽ ủng hộ Nặc Nặc! Phòng vé cháy vé như dự đoán, trong lễ trao giải hằng năm, Chung Ly Phong Bạch lại đạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất lần nữa!

Mục Thu vô cùng tự hào, Tô Nặc cũng liều mạng vỗ tay! Cảm thấy rất vui mừng!

“Đoán xem em có được giải ảnh đế không?” Âu Dương Long thì thầm vào tai Tô Nặc.

“Chuyện này có là gì.” Tô Nặc rất bình tĩnh, “Được thì tốt mà không được thì thôi, năm nay không được thì năm sau, dù sao kĩ năng diễn xuất của em vẫn còn cần trau dồi nhiều!” Tiểu ngu xuẩn vừa khiêm tốn vừa hiểu chuyện thật sự rất đáng khen!

“Diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay là, Khâu Tử Ngạn!” Một vị khách mời công bố giải thưởng.

Dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Tô Nặc quay đầu nhìn chồng đẹp trai của mình, oán hận nói, “Không được giải ảnh đế em sẽ chết ngay lập tức!”

Âu Dương Long:

Nhận giải giúp Khâu Tử Ngạn là một vị bạn tốt trong giới, bởi vì Khâu Tử Ngạn bị bệnh nên vắng mặt.

Còn về phần bị bệnh gì...

“Woa! Nhìn nè nhìn nè, anh đoạt giải kia!” Đường Tiểu Ngử ở nhà xem truyền hình trực tiếp.

“Ừ.” Khâu Tử Ngạn vui vẻ ôm cậu đặt lên chân mình, “Có thưởng gì không?”

“Tối nay nấu sườn xào măng chua cho anh ăn.” Đường Tiểu Ngử xoa đầu hấn.

Khâu Tử Ngạn ôm cậu đứng dậy, “Chúng ta làm vài chuyện vui về đi.”

“Này!” Đường Tiểu Ngử kháng nghị, “Bây giờ là ban ngày.”

“Ban ngày thì sao, ban ngày mới có thể thấy rõ em!” Khâu Tử Ngạn đê cậu xuống giường.

“Tôi qua vừa mới làm rồi!” Đường Tiểu Ngử đá hấn!

“Anh mặc kệ, chúng ta đã không gặp nhau suốt một năm,” Khâu Tử Ngạn cắn lỗ tai của cậu, “Bà xã, cho anh phóng túng một lần đi!”

Đường Tiểu Ngử dờ khóc dờ cười, cầm gối nằm che mặt hấn!

Lễ trao giải trong TV vẫn còn tiếp tục, đã đến hồi cuối, chính là giải ảnh đế được mong chờ nhất.

Tô Nặc vô cùng sốt ruột, nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, quả nhiên rất có tiềm năng chiến thắng!

“Ảnh đế năm nay là!” Người trao giải có ý làm mọi người hồi hộp, quay đầu cười nhìn MC, “Cô đoán xem là ai?”

“Không phải là tôi chứ?” MC rất phối hợp, “Nhưng tôi chỉ có thể làm ảnh hậu thôi.”

Bây giờ không phải là lúc tán tỉnh nhau! Tô Nặc gào thét trong lòng!

Âu Dương Long nắm tay hấn, ý bảo không cần khẩn trương.

Nhưng MC rất cá chớn, cứ nói đông nói tây làm nhảm không ngừng! Thần kinh của Tô Nặc căng cứng, thậm chí còn cảm thấy bắt đầu chóng mặt! Bên tai chỉ nghe ong ong, đến khi rốt cuộc nghe được hai chữ “Tô Nặc”, hấn còn sững sốt không phản ứng kịp suốt ba giây!

Biểu tình ngây ngô đáng yêu của ảnh đế Tô bị camera qua được phát lên màn hình lớn, vì vậy người hâm mộ lại tiếp tục nắm tay thét chói tai, thỉnh thoảng Nặc Nặc rời khỏi hình tượng lạnh lùng cao quý thật đáng yêu làm sao! Muốn xếp hàng sờ tay nhỏ quá đi!

“Tôi biết mà!” Đới An cũng vô cùng mừng rỡ!

La Lực ngồi ở bên cạnh, nhìn đủ loại trai xinh gái đẹp xung quanh, quyết định sau này phải trông chừng ái phi cẩn thận!

“Lên đài đi.” Âu Dương Long thấp giọng nhắc nhở.

Tô Nặc loạng choạng đi lên đài trao giải, cảm thấy như đang đi trên đám bông! Nhưng cho dù là vậy, Tô Nặc vẫn không nói trật bài phát biểu cảm nghĩ đã chuẩn bị từ trước, điều này làm cho ái phi vô cùng hài lòng!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tô Nặc tiếp tục bày ra biểu tình lạnh nhạt, nhưng trong mắt vẫn không giấu được niềm vui, càng khiến cho người ta

chịu không nổi! Đáng yêu quá đi mất! Mọi người rồi rít bầy tỏ muốn trở thành fan nảo tàn của Nặc Nặc, hơn nữa còn vô cùng hâm mộ ghen tị căm hận ngài giám đốc!

Nhìn vẻ mặt của Tô Nặc, Âu Dương Long cảm thấy hơi lo lắng, chẳng lẽ tiểu ngu xuẩn nhà mình vui quá nên kích động hôn mê rồi? Nãy giờ không cười cũng không nói gì!

Sau khi hoạt động kết thúc, hai người trở lại trong xe, Âu Dương Long còn chưa kịp mở miệng, Tô Nặc đã cầm cốc nhào tới hôn hắn, vừa cắn vừa cười vừa thấp giọng kêu hoan hô, ngoài ra còn nhảy tung tung!

Ngài giám đốc thở phào nhẹ nhõm, “Anh cứ tưởng em vui quá hóa điên luôn rồi chứ.”

“Làm gì có chuyện đó, em có ý thôi!” Tô Nặc đắc ý nói, “Có phải em điên hay lắm không?”

“Phải, ảnh để nhỏ.” Âu Dương Long nheo mắt Tô Nặc, trong mắt tràn đầy cung chiêu, “Xin hỏi có phát biểu cảm tưởng gì không?”

“Có! Cảm ơn chồng của em!” Tô Nặc hào phóng nhét cốc vào trong ngực Âu Dương Long, “Cho anh đó!”

“Không có hứng thú với cốc.” Âu Dương Long cho Tô Nặc một nụ hôn sâu, “Chỉ có hứng thú với bản bóng đáng để thôi.”

“A!” Tô Nặc vừa hôn vừa nhớ mãi không quên ôm chặt cốc vào ngực!

Cùng lúc đó, Mục Thu và đạo diễn Chung có hiệu suất hơn, bởi vì lễ trao giải còn chưa kết thúc, hai người đã lái xe về nhà, dùng hành động thực tế để ăn mừng!

“Chưa uống rượu xong!” Chung Ly Phong Bạch nhìn rượu đỏ trên tủ đầu giường, cảm thấy muốn uống vô cùng!

“Lát nữa uống tiếp.” Mục Thu cởi áo tắm của đạo diễn Chung.

“Không!” Chung Ly Phong Bạch đá hắn!

Mục Thu thuận tay bung ly rượu đỏ uống một hớp, sau đó cúi đầu mớm cho Chung Ly Phong Bạch.

Uống kiểu gì mà kì vậy!

Chung Ly Phong Bạch bị phản kháng nghị trong lòng!

Gió thổi bay rèm cửa sổ, trong nhà toàn là mùi rượu.

Chiếc cốc nhỏ đặt trên bàn, lấp lóe dưới ánh đèn.

Thế giới này rất lớn, mỗi ngày chúng ta sẽ gặp những người khác nhau, trải qua những chuyện khác nhau.

Vì vậy nếu gặp được người mình thích, hãy cố gắng ở bên người đó nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thời Thượng Tiên Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.